A SETÉT TORONY

3. kötet

PUSZTA FÖLDEK

STEPHEN KING

Stephen King
PUSZTA FÖLDEK
A SETÉT TORONY
3. kötet
(Tartalom)

„ROLAND VITÉZ A SETÉT TORONYHOZ ÉRT”

(lásd Edgar dalát a *Lear király*ban)

I

Tüstént gyanús volt, hogy félrevezet
E gúnyos-szemű, dér-vert nyomorék,
S míg mohón leste: a hazug beszéd
Rászed-e, száját rosszul leplezett
Öröm fintora reszkettette meg,
Hogy tőrbecsal s lesz újabb martalék!

II

Hisz botjával mi másért állt meg itt,
Mint hogy megcsaljon minden elmenőt,
Rászedje, aki itt találja őt,
S az utat kérdi?! – Vártam: vicsorít,
Mint egy halálfej, mankója pedig
Sírjeleket kaparva porba bök,

III

Ha tanácsát követem e kopár
És baljós tájon, hol – mint híre van
A Setét Torony áll. S mégis: magam
S békülten indultam meg erre, már
Nem dics s remény, csak az örömsugár
Vont, hogy – így vagy úgy – végezzem utam.

IV

Mert mit világ-vég vándorútjai
S évek szültek: reménységem legott
Köddé mállt s emez új céltól kapott
Szilaj örömet nem olthatta ki.
Nem is próbáltam elcsitítani
Szívem, mely tombolt, hogy elbukhatott.

V

És mint beteg, ha közel a halál,

S holtnak is vélik, míg csordul s apad
Könnye, elhagyván a barátokat,
S hallja, hogy egy a mást kihívja már
Levegőzni (mert „vége van” s „habár
Sírunk, a halál csak halál marad”),

VI

S hall suttogást, hogy vajon van-e hely
A sírok közt, s mely nap lesz üdvösebb
Vég-útra vinni a holttetemet,
Zászló- s fegyvervivőt sem hagyva el,
S ő mindent ért s csak azért esdekel:
Ne csúfolná meg őket, s halna meg! –

VII

Így én is – megszenvedve utamon,
Kudarc-jóslattal, s mint kinek neve
Ama „Had” hős-sorába írva be,
Kiket a Setét Torony titka von –
Jobbnak véltem ha mint ők, elbukom,
Bár nem tudtam, hogy méltó leszek-e.

VIII

S lemondó-csendesen fordultam át
Az úton álló torzalak előtt
Az ösvényre. Egész nap szürke köd
Úszott a tájon s terjedt mindtovább
Az est, kilőve kancsal sugarát,
Hogy lássa még a pusztába veszőt.

IX

Mégis: nem tett foglyává hamarabb
A sík, csak amikor hátam megett
– Visszafordítván tekintetemet –
Eltűnt az út. Körül vak puszta csak,
Csak puszta nyúlt a messzi ég alatt.
Indulhattam. Nem volt, mi mást tegyek.

X

Indultam hát. S nem volt még – úgy hiszem –
Ily sorvadt táj. Mert itt semmi se nőtt!
Virág? – Cédrus sem volna meglepőbb!
Úgy tűnt, hogy csupán konkoly s gyom terem
És szórja magvát, itt, hol senki sem
Bánja, s kincs volna egy hitvány bürök!

XI

Nem! – Tunyaság, sorvadás és beteg
Gúny osztozott e tájék térein.
„Nézz vagy ne nézz!” – szólt a Természet – „Ím,
Minden mindegy: én nem segíthetek,
Várom az izzó végítéletet,
Majd az perzsel fel s költi foglyaim!”

XII

S ha egy-egy kóró magasabbra nőlt:
Törten kókkadt feje, hogy társai
Ne gyűlöljék. S mi lyuggathatta ki
Az aszott lapukat, nem hagyva zöld
Reményt sehol? Szörny volt, mi itt elölt
Mindent-mindent, szörnyű dühvel teli.

XIII

Gyér volt a fű, mint szőr a pokloson,
Ritkásan bújt ki elszáradt hegye,
A föld meg mintha vért szítt volna be,
S egy dülledt-csontu ló állt ott vakon
S hőkölt – miért is járt e tájakon? –,
Pokol-ménesből kimustrált gebe.

XIV

Élt még? – Inkább úgy tűnt, hogy csak tetem:
Meredt és ösztövér, sokráncu nyak,
Zárt szem a rőt homloksörény alatt. –
Ritka ily torzság s bú együttesen,
Dög ennyire nem borzasztott sosem,
Mert ennyi kín csak vétekből fakad.

XV

S szemhúnyva lestem, mit kér benn a szív.
S mint a küzdő, ki elébb bort kiván,
Szomjaztam régi, boldog és vidám
Korom, hogy aztán bírjam majd, mi hív.
A bajnok töpreng, s csak utána vív:
Jöjjön, mi jön, a régvolt íz után!

XVI

Jaj! – Cutberth-et idéztem, a remek
Pirospozsgás és szőke cimborát,
S éreztem is már szinte, mint fon át

Karja – hogy el ne hagyjam helyemet –
Mint rég. De egy éj, és ő kegyveszett!
Hevem hűlt s szívem vacogott tovább.

XVII

Majd – mint avatásán – a hajdani
Gáncstalan lovag: Giles ötlött elő.
Ki merné azt – hetvenkedett –, mit ő?!
De vált a szín. Mellére valami
Hóhér papírt tűz. Lovagtársai
Nézik. Leköpdösött, rongy hitszegő!

XVIII

Ily múltnál a jelen is többet ér; –
Tovább homályba-fúlt ösvényemen!
Se hang, se fény, meddig csak lát a szem.
S míg lestem: száll-e bagoly s denevér
Az éjben, emlékeim a fenyér
Elverte, elterelte hirtelen.

XIX

Keresztbe folyt egy kis, sebes patak,
Váratlanul, mint kígyó hogyha jön,
S nem lágyan – noha lagymatag mezőn –,
Hisz fürdethetett volna ez a hab
Izzó ördög-patát is, oly harag
Vitte tajtékzón, örvény-pörgetőn.

XX

Mily csekély víz s mi vad! – A part felett
Pár satnya, guggoló égerbokor
S pár ázott fűz szorongott s dőlt komor-
Némán a vízre: öngyilkos sereg;
S mi – bármiképp – gyötrőjük lehetett:
Érzéketlen futott a vízsodor.

XXI

Míg átkeltem – egek! – mi félelem
Járt át, hogy lábam hulla-főre lép,
Vagy meder-mérő gerelyem nyelét
Szakállába s hajába tekerem.
Vizipatkányt döftem le? – énnekem
Úgy tűnt, más hangot hallok: kisdedét.

XXII

Öröm volt partot érnem ideát! –
Bár reményem, hogy szebbet: puszta köd.
Miféle harcon milyen küszködők
Tiprása gyúrt e partból pocsolyát?
Mint a varangyok lúggal-tele kád
Mélyén, hiúzok izzó rács között,

XXIII

Úgy vívhattak meg itt e part alatt.
De mért épp itt a tágas sík helyett?
Se ki, se be egy lábnyom sem vezet.
Tán beléndek tüzelte agyukat,
Mint a török a gályarabokat,
Küldvén zsidókra keresztényeket.

XXIV

S amott mi az, egy kőhajtásnyira,
Mily szörnyű gépezet? – Vas-ék? Kerék?
Borona, mely selyemként összetép
Még embert is? Tán Tophet holmija
Elhagyva gondtalan, vagy épp hogy a
Rozsdától fenjék eltompult hegyét?

XXV

Egy rönkmező jött; erdőség helye,
Leendő láp, most inkább tompa sík
Földség (elmezavart bolondozik
Ekképp: épít, ront, nincs még kész vele,
De odahagyja!) – s széjjel, körüle,
Zsombék, iszap, kő, homok s puszta szík.

XXVI

S szederjes foltok, vad és vak szinek
Jöttek, majd egy sovány, kopaszra-mállt
Sáv, mely mohos volt s szömörcsösre vált,
S egy holt tölgy: odva mint a szájüreg,
Mely a halálra tátva felreped
S meghal, bár elrettenti a halált.

XXVII

Oly távol volt a cél, mint egykoron...
A messzeségben semmi, csak az éj,
És semmi jel. S ekkor egy ösztövér
Nagy, fekete madár, Apollyon
Barátja szállt el sárkány-szárnyakon

S fejem súrolva: tán a várt vezér?

XXVIII

Mert fölpillantván látnom lehetett
A szürkületben is, hogy mindenütt
Hegy vesz körül – ha egy kopár gyepüt
Hepehupákból így illethetek.
Mint lephettek meg így? Ki fejti meg?
S úgy tűnt, kijutnom sem lesz egyszerűbb.

XXIX

Mert felrémlett, hogy talán démoni
Rontás ült rám, Isten tudja, hogyan,
S rossz álom az egész. Aztán utam
is megszakadt. S kezdtem lemondani
Megint, s ím, kattant bennem valami
Mint csapda kattan s a vad fogva van...

XXX

S lángjával a felismerés bejárt:
Ez az a hely! – jobbról a két zömök
Domb, mint bikák, egymásba-öklelők,
Balról magas hegy... Ilyen ostobát! –
Mint alhattam az oly régóta várt
S egy élet óta vágyott kép előtt?!

XXXI

Közbül pedig a Torony állt maga!
Tömzsi torony – mint bolond szíve – vak;
Barna kövének párja nem akad
Sehol. A vihar gonosz démona
Mutatja így meg a hajósnak a
Szirtet, ha már a bárka beszakad...

XXXII

Nem láttam volna? Tán mert este volt?
De hisz a nappal újra visszatért,
A tűnő fény egy résen át elért:
Óriás vadászként meglapult a domb,
Lesve, hogy a vad vackából kiront.
„Döfd le már, rajta, rajta, ne kiméld!”

XXXIII

Vagy nem hallottam volna? De hiszen
Mindenütt kongás, lárma kelt.

Nevek Idézték az eltűnt vitézeket.
Ez erős volt, az félelemtelen,
Amaz szerencsés – s rég nincs híre sem!
Egy perc minden volt kínt megzengetett.

XXXIV

S ott álltak most körül, egész tömeg,
Lesték, mint végzem, eleven füzért
Fontak körém és lángolót, s ezért
Jól láttam mindent! – Ám nem törve meg
Számhoz emeltem s fúttam kürtömet:
„Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért...”

(Robert Browning versét
Tellér Gyula fordította)

Hálásan ajánlom a mesének
ezt a harmadik kötetét fiamnak,
OWEN PHILIP KINGNEK.
Khef, Ka és *Ka-tet.*

ELŐHANG

A *Puszta földek* a harmadik kötete egy hosszabb mesének, amelyet Robert Browning *„Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért”* című elbeszélő költeménye ihletett, és ahhoz bizonyos fokig kapcsolódik is.

Az első kötet, *A harcos* elmeséli, hogy Roland, az utolsó harcos egy „elmozdult” világban miként követi s éri utol a feketébe öltözött embert, egy Walter nevű varázslót, aki álnokul mímelt barátságot Roland apja iránt azokban a napokban, amikor a Belső-Világ még egységes volt. E félig ember varázsló elfogása nem a végcélja Rolandnak, csupán újabb mérföldkő azon az úton, amely az idő tengelyében álló hatalmas és rejtelmes Setét Toronyhoz vezet.

Ki is pontosan Roland? Milyen volt a világa, mielőtt elmozdult volna? Mi a Torony, és Roland miért keresi? Csupán töredékes válaszaink vannak. Roland nyilvánvalóan egyfajta lovag, akinek az a feladata, hogy megtartson (vagy lehetőség szerint visszaállítson) egy. világot, amely emlékezete szerint „tele volt szeretettel és fénnyel”. Hogy emlékei mennyire fedik annak a világnak a valóságát, az bizony nyitott kérdés.

Tudjuk, idő előtt kényszerült kiállni a férfiasság próbáját, amikor rájött, hogy az anyja Marten, a Walternél sokkal hatalmasabb varázsló szeretője lett; tudjuk, Marten mesterkedése folytán szerzett tudomást anyja félrelépéséről, mert a varázsló azt remélte, a fiú kudarcot vall az avatáson, és „Nyugatra küldik”, a pusztaságba; tudjuk, hogy Roland keresztülhúzta Marten számításait, mert sikeresen átesett a beavatási szertartáson.

Azt is tudjuk, hogy a harcos világa valamilyen különös, de alapvető kapcsolatban van a miénkkel, és néha át lehet járni a két világ között.

A rég nem használt, sivatagi szekérút egyik pihenőállomásán Roland találkozik egy Jake nevű fiúval, aki a mi világunkban halt meg, egy fiúval, akit Manhattan közepén, egy utcasarkon löktek egy közeledő autó elé. Jake Chambers úgy halt meg, hogy a feketébe öltözött ember – Walter – bámult le rá, és Roland világában tért magához.
Mielőtt utolérnék a feketébe öltözött embert, Jake újból meghal... ez alkalommal azért, mert Roland, életének második legkínzóbb választása elé kerülve úgy dönt, hogy föláldozza jelképes fiát. A Torony és a gyermek közül a Tornyot választja. – Menjen hát, vannak még más világok is! kiáltja neki utoljára Jake, mielőtt lezuhanna a mélybe.
Roland és Walter végső összecsapására egy málló csontoktól poros Golgotán kerül sor. A feketébe öltözött ember egy pakli cigánykártyából jövendőt mond a harcosnak. Különösen három *nagyon fontos* kártyalapra – a Fogolyra, az Árnyak Hölgyére és a Halálra (de nem a tiedre, harcos) – hívja föl a figyelmét.
A második kötet, *A hármak elhívatása a* Nyugati Tenger partján kezdődik, nem sokkal azután, hogy Roland összecsapása Walterrel véget ért. A kimerült harcos az éjszaka közepén arra ébred, hogy a dagály egy falka mászkáló, ragadozó teremtményt hozott magával – a „homárszörnyeket". Mielőtt elmenekülhetne abból a keskeny sávból, ahol a mászkálók portyázni szoktak, a lények súlyosan megsebesítik, elveszti jobb kezének mutató- és középső ujját. Meg is mérgezik a szörnyek, és betegen, talán haldokolva folytatja útját észak felé a Nyugati Tenger partján.
Három, a semmiben álló ajtóba ütközik a parton. Mindegyik a mi világunkra nyílik – Rolandnak, egyedül csak neki; pontosan abba a városba, ahol Jake élt. Roland a mi időkontinuumunk három különböző pontján látogatja meg New Yorkot, hogy megmentse a saját életét, és elhívja azt a hármat, akinek vele kell mennie a Torony felé vezető úton.
Eddie Dean, a *Fogoly,* NewYork-i heroinista a nyolcvanas évek végéről. Roland a saját világából a parton álló ajtón át akkor lép be Eddie Dean elméjébe, amikor a fiú, kokaint csempészve egy Enrico Balazar nevű embernek, éppen leszállni készül a John F. Kennedy repülőtéren. Izgalmas közös kalandok során Rolandnak sikerül némi penicillint szereznie, és átviszi Eddie-t a saját világába. A drogos Eddie nem rajong túlzottan az ötletért, hogy egy olyan világba ragadták el, ahol nincs kábítószer (és mellesleg Popeye sült csirke sincs).
A második ajtó az *Árnyak Hölgyé*-hez vezet, aki *két* nő egy testben. Roland ez alkalommal a hatvanas évek elejének New Yorkjába kerül, és egy tolószékhez kötött fiatal fekete polgárjogi harcossal, Odetta Holmesszal találja magát szemben. Odettában az agyafúrt, gyűlölködő Detta Walker rejtőzik. Amikor ez a dupla nő átgurul Roland világába, robbanásveszélyes helyzetbe hozza Eddie-t és az ismét egyre betegebb harcost. Odetta álomnak vagy érzékcsalódásnak hiszi, ami vele történt; a sokkal brutálisabban célratörő elméjű Detta viszont mindent elkövet, hogy megölje Rolandot és Eddie-t, akikben ördögi fehér kínzókat lát.
A harmadik ajtó mögött a sorozatgyilkos Jack Mort rejtőzik (New York, hetvenes évek közepe): ő a *Halál*. Mort kétszer idézett elő gyökeres változást Odetta Holmes/Detta Walker életében, holott nem is ismerték egymást. Mort, aki vagy járművek elé lökte áldozatait, vagy a magasból rájuk dobott valamit, Odettával mindkettőt megtette őrült (de ó, mily körültekintő) pályafutása során. A gyermek Odettának egy téglát ejtett a fejére, amivel kómába taszította a kislányt, és életre hívta Detta Walkert, Odetta titkos nővérét. Évekkel később, 1959-ben, Mort ismét találkozik Odettával, és Greenwich Village-ben a közeledő metrószerelvény elé löki. Odetta ismét életben marad, de nagy árat fizet érte: a robogó vonat térdben levágja mindkét lábát. Csak egy hősies fiatal orvos (és talán Detta Walker rút, de megtörhetetlen szelleme) menti meg az életét... vagy legalábbis így tűnik: Roland a puszta véletlennél hatalmasabb erőt sejt ezekben a kapcsolatokban: hisz benne, hogy a Setét Tornyot

körülvevő titáni erők ismét gyülekezni kezdenek.
Roland megtudja, hogy talán Mort a kulcsfigurája egy ugyancsak tébolyítóan paradox lehetőségeket hordozó másik rejtélynek is. Az áldozat ugyanis, akit Mort akkor követ, amikor a harcos az életébe lép, nem más, mint Jake, a fiú, akivel Roland a pihenőállomáson találkozott, és akit a hegyek gyomrában veszített el. Rolandnak sohasem volt oka kételkedni Jake világunkbeli halálának körülményeiben, és azt sem vonhatta kétségbe, ki volt a gyilkosa – természetesen Walter. A haldokló Jake látta a papnak öltözött Waltert a körülötte összeverődött tömegben, és Roland sohasem kételkedett a leírásában.
Mint ahogy most sem; Walter ott volt, ó, igen, ez biztos. *De tegyük föl, hogy Jack Mort és nem Walter lökte Jake-et a közeledő Cadillac elé?* Lehetséges ilyesmi? Roland nem tudná biztosan megmondani, de ha *ez a helyzet,* akkor hol van most Jake? Halott? Él? Elakadt valahol az időben? És ha Jake Chambers még él és jól van saját világában, a hetvenes évek Manhattanjében, akkor *miként lehet, hogy Roland még mindig emlékszik rá?*
E zűrzavaros és talán baljós fejlemény ellenére Roland sikerrel kiállja az ajtók – és a hármak elhívatásának – próbáját. Eddie Dean elfogadja helyét a harcos világában, mert beleszeret az Árnyak Hölgyébe.
Detta Walker és Odetta Holmes, a másik kettő Roland három elhívatottja közül, egy személlyé olvad össze, amely Detta és Odetta egyéniségét egyesíti magában, amikor a harcos végül rá tudja venni a két személyiséget, hogy megismerjék egymást. Ez a hibrid képes elfogadni és viszonozni Eddie szerelmét. Odetta Susannah Holmesból és Detta Susannah Walkerből így lesz új nő, egy *harmadik:* Susannah Dean.
Jack Mort ugyanannak a metrónak – a mesés A-vonalnak – a kerekei alatt hal meg, amely tizenöttizenhat éve levágta Odetta lábát. Nem nagy kár érte.
Gileádi Roland elmondhatatlanul sok év óta most először nincs egyedül a Setét Torony felé vezető útján. Eddie és Susannah átvette az elveszett régi társak, Cuthbert és Alain helyét... ám a harcos életmódja rossz gyógyszer a barátainak. Nagyon rossz gyógyszer.
– A *Puszta földek* néhány hónappal azután veszi föl Belső-Világ felé tartó zarándokaink sorsának fonalát, hogy megtalálták a parton az utolsó ajtót. Közben jó nagy utat tettek meg a szárazföld belseje felé. A pihenés ideje lejárt, elkezdődött a tanulásé. Susannah célba lőni tanul... Eddie faragni... a harcos pedig megtanulja, milyen érzés, ha az ember apránként elveszíti a józan eszét.
(Még egy megjegyzés: New York-i olvasóim tudják, hogy kissé nagyvonalúan kezeltem a város földrajzát. Remélem, megbocsátják ezt nekem.)

Csak egy csomó tört képet, ahol a tikkadt nap
S a holt fa menhelyet nem ad,
tücsök sem enyhülést, s a száraz kő se csörgedező vizet. Csupán
E vörös szikla alatt van árnyék,
(E vörös szikla alá jöjj, itt az árnyék),
És mutatok neked valamit, ami egészen más,
Mint árnyad, amely reggel lép mögötted,
Vagy árnyad, amely este kél előtted:
Egy marék porban az iszonyatot megmutatom neked.

T. S. ELIOT

Átokföldje
(Vas István fordítása)

S ha egy-egy kóró magasabbra nőlt:
Törten kókkadt feje, hogy társai
Ne gyűlöljék. S mi lyuggathatta ki
Az aszott lapukat, nem hagyva zöld
Reményt sehol? Szörny volt, mi itt elölt
Mindent-mindent, szörnyű dühvel teli.

ROBERT BROWNING:
„Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért”
(Tellér Gyula fordítása)

– Milyen folyó ez? – kérdezte tunyán Millicent.
– Ez csak egy patak. Jó, hát egy kicsivel több. Úgy hívják, hogy Puszta.
– Csakugyan?
– Igen – mondta Winnifred –, csakugyan.

ROBERT AICKMAN:
Kesztyűs kéz

ELSŐ KÖNYV
Jake
Iszonyat egy marék porban

I. Medve és csont

1

Ez volt a harmadik alkalom, hogy jó lőszerrel próbálta... és az első, hogy fölvette a fegyverövet, amelyet Roland készített neki.

Bővében voltak a jó lőszernek; Roland több mint háromszázat hozott abból a világból, amelyben Eddie és Susannah Dean élt, amíg el nem hívattak. De ez a bőség nem azt jelentette, hogy pocsékolhatták volna. Épp ellenkezőleg. Az istenek nem szeretik a pocsékolást. Rolandot erre nevelte az apja, később pedig legnagyobb mestere, Cort, és a harcos ma is ezt az elvet követte. Lehet, hogy az istenek nem büntetnek azonnal, de előbb-utóbb fizetni kell... és minél később, annál többet.

Először amúgy sem kellett jó lőszer. Roland több éven át lövöldözött, mint a tolószékben ülő szépséges barna lány képzelte volna. Először egyszerűen csak javítgatta a célra tartását, amikor Susannah töltény nélkül lődözött a kihelyezett célpontokra. A nő gyorsan tanult. Tanulékony volt ő is, Eddie is.

Amint Roland mindjárt sejtette, harcosnak születtek.

Ma Roland és Susannah egy tisztásra mentek, nem egészen egy mérföldre erdei táboruktól, amely már csaknem két hónapja volt az otthonuk. A napok kellemes egyformaságban teltek. A harcos teste gyógyult, Eddie és Susannah tanulták azokat a dolgokat, amelyeket Rolandnak meg kellett tanítania nekik: hogyan lőjenek, hogyan vadásszanak, hogyan belezzék ki és tisztítsák meg az elejtett vadat;

hogyan kell kifeszíteni, cserezni, majd kikészíteni a zsákmány bőrét; hogyan kell minél többet felhasználni az állatból, hogy semmi se vesszék kárba; hogyan menjenek északra az Öreg Csillag vagy délnek az Öreg Anya segítségével; mire füleljenek az erdőben, ahol most voltak, hatvan mérföldre északkeletre a Nyugati Tengertől. Ma Eddie a táborban maradt, amit a harcos nem is bánt. Jól tudta, hogy az emberbe mindig azok a leckék vésődnek be a legjobban, amelyeket magától tanult meg.
De a leckék legfontosabbika azért mindig ugyanaz maradt: hogyan lőjenek és hogyan találjanak célba minden alkalommal. Hogyan öljenek.
Ennek a tisztásnak a határát sötét, édes illatú fenyők szaggatott félköre alkotta. Délen a talaj megtört és száz métert süllyedt, az egyenetlen pala és a töredezett sziklaszirtek óriás lépcsőre emlékeztettek. Tiszta patak iramodott ki a fák közül és átszaladt a tisztáson, először a szivacsos földbe és a mállatag kövekbe vájt mély csatornában, hogy aztán végigcsobogjon a süllyedésig lejtő repedezett sziklán.
A víz több zuhatagban ereszkedett le a sziklafokokon, reszkető szivárványokat alkotva. A lépcsőn túl gyönyörű mély völgy következett, abban a fenyők sűrű sokasága, és néhány fenséges, öreg szilfa, amelyek dacosan tartották magukat. Zölden és nedvdúsan toronylottak, már akkor is vének voltak, amikor az a föld, ahonnan Roland jött, még fiatal lehetett; a harcos nem látta égés nyomát, bár időnként nyilván ide is le-lecsap a villám. És nem is a villám az egyetlen veszély. Valamikor régesrégen emberek is éltek ebben az erdőben; az utóbbi hetekben Roland többször elhaladt a nyomaik mellett. Többnyire kezdetleges holmik maradtak utánuk, de akadtak cserépmaradványok is, amelyeket tűzzel kellett kiégetni. A tűz pedig gonosz dolog, szeret kiszökni a kézből, amely gerjesztette.
E képeskönyvbe illő táj fölött hibátlanul kék ég feszült, amelyen jó pár mérfölddel odébb néhány varjú körözött, vén, rozsdás hangon károgva. Nyugtalannak látszottak, mintha vihar közeledne, bár Roland, amikor beleszippantott a levegőbe, nem érzett esőszagot.
Görgetegszikla állt a pataktól balra. Roland hat kőszilánkot helyezett a tetejére. Mindegyik vastagon tele volt csillámpöttyökkel; lencseként villogtak a meleg délutáni fényben.
– Az utolsó lehetőség mondta a harcos. – Ha a fegyveröv kényelmetlen, akár a legkisebb mértékben is, akkor most szólj. Nem azért jöttünk ide, hogy a lőszert pocsékoljuk.
A nő gúnyosan sandított rá, és Roland egy pillanatra látta benne Detta Walkert. Olyan volt, mint mikor párás napfény verődik vissza egy acélrúdról.
– És mit tennél, ha kényelmetlen lenne, és mégse mondanám meg? Ha eltéveszteném mind a hat icipici kavicsot? Fejbe vernél, ahogy a te öreg mestered szokta?
A harcos elmosolyodott. Az utóbbi öt hétben többet mosolygott, mint az azt megelőző öt évben.
– Te is tudod, hogy nem tehetem. Egyrészt mi gyerekek voltunk, gyerekek, akik még nem estek át a mi férfivá avatási szertartásunkon. Egy gyereket pofon üthetsz, hogy helyesen viselkedjék, de...
– Az én világomban a jobb emberek összevonják a szemöldöküket, ha egy srácot eltángálnak – mondta Susannah szárazon.
Roland vállat volt. Nehezen tudott elképzelni egy ilyen világot – hát nem azt mondja a Nagy Könyv, hogy „Ne sajnáld a vesszőt, akkor nem rontod el a gyereket”? – de azt sem hitte, hogy Susannah hazudna. – A te világod nem mozdult el – mondta. – Itt sok minden másképp van. Talán nem látszik rajtam is?
– De, azt hiszem, igen.
– Mindenesetre te és Eddie nem vagytok gyerekek, Hiba lenne úgy bánni veletek, mintha azok lennétek.
Ha vizsgára lenne szükség, mindketten átmennétek rajta.
Nem mondta ki, de arra gondolt, mi történt a parton, amikor a nő kilőtt három dülöngélő homárszörnyet, mielőtt csontig lehántolhatták volna őt és Eddie-t. Látta, hogy Susannah is

elmosolyodik, és úgy vélte, ugyanarra gondolhatott.
– Szóval mit csinálsz, ha mellélövök?
– Rád nézek. Azt hiszem, csupán erre van szükség. A nő belegondolt és bólintott. – Meglehet.
Ismét ellenőrizte a fegyverövet. A mellén keresztbe vetve viselte, majdnem úgy, mint egy pisztolytáskát (Rolandot a dokkmunkások szállítóhevederére emlékeztette). Elég egyszerűnek tűnt, pedig sokheti próbálgatás meg tévedés – valamint rengeteg átszabás – után sikerült így eligazítani. Az öv és a revolver, amely az ódon, beolajozott tokból meresztette elő viharvert szantálfa agyát, valamikor a harcosé volt. Az ő jobb csípőjéről lógott. Roland az utóbbi öt hétben szoktatta magát a gondolathoz, hogy a fegyver sohasem fog többé a régi helyén függni. Hála a homárszörnyeknek, mostantól kizárólag bal kézzel fog lőni.
– Na, milyen? – kérdezte megint.
A nő nevetve nézett föl rá. – Roland, ez a múzejumi öv ollan kényelmes, amillen csak lehet. Most akkor lőjek, vagy ücsörgünk itt és hallgatjuk onnat a varnyúkárogást?
A harcos érezte a bőre alatt a feszültség furkáló, hegyes kis ujjait. Nyilván Cort is ezt érezhette nyers, durva külseje alatt. Azt akarta, hogy Susannah jól szerepeljen... *muszáj,* hogy jó legyen. De ha kimutatja, mennyire szeretné, mennyire akarja, abból katasztrófa lenne.
– Mondd fel megint a leckét, Susannah.
A nő gunyoros kétségbeeséssel fölsóhajtott... ám ahogy megszólalt, mosolya elhalványult ünnepélyesen komoly, sötét, szépséges arcán. Szájából egész másképp hangzott az öreg katekizmus. Roland sohasem gondolta volna, hogy valaha egy nőtől fogja hallani. Milyen természetesen hangzott... mégis milyen különösen és veszedelmesen.
– Nem a kezemmel célzok; aki a kezével céloz, elfelejtette atyja arcát.
– A szememmel célzok.
Nem a kezemmel lövök; aki a a kezével lő, elfelejtette atyja arcát.
– Az elmémmel lövök.
– Nem a fegyveremmel ölök...
Félbeszakította magát, és a görgetegkövön csillámló kavicsokra mutatott.
– Egyébként se ölök meg senkit – ezek csak icipici *kövek.*
Kicsit rátarti, kicsit undokoskodó arcán látszott, hogy azt várja, Roland bosszankodni fog, talán még dühös is lesz. Ám a harcos volt már ugyanebben a helyzetben; nem felejtette el, hogy a tanuló harcosok pukkancsok, lelkesek, idegesek, pimaszok, és képesek a legrosszabb pillanatban marni... és valami meglepő képességet fedezett föl magában. Tud tanítani. Mi több, *szeret tanítani,* és időnként azon tűnődött, vajon Cort is így volt-e vele. Sejtette, hogy igen.
Most még több varjú károgott rekedten az alattuk elterülő erdőben. Roland elméjének egy része rögzítette a tényt, hogy ez a károgás inkább izgatott, mint házsártos; úgy hangzott, mintha valami megijesztette és fölzavarta volna a madarakat táplálékukról. De neki most fontosabb gondolkodni valója volt annál, mint hogy mi riaszthatott föl egy csapat varjat, így hát egyszerűen tudomásul vette a tényt, és ismét Susannah-ra összpontosított. Így kell tennie, különben a tanonc egy második, kevésbé játékos harapásra is képes. És ki vádolhatná érte? Talán a tanár? Talán nem ő képezte ki a harapásra? Nem ő képezte ki *mindkettejüket* a harapásra? Talán nem ez a harcos, ha elhagyjuk a szertartás néhány zordon sorát, és lefaragjuk a katekizmus néhány acélos díszét? Eddie (vagy Susannah) talán nem embertestű sólyom, amelyet arra idomítottak, hogy parancsra tépjen?
– Nem – válaszolta. – Azok ott nem kövek.
A nő kissé fölvonta a szemöldökét, és ismét elmosolyodott. Most, mikor látta, hogy Roland nem fog dühöngeni (legalábbis *most még nem),* ahogy néha megtörtént, amikor Susannah lassú vagy durcás

volt, a szemébe ismét kiült az az acélról visszaverődő napfényes villanás, amelyet a férfi Detta Walkerrel kapcsolt össze. – Nem-e? – Most még derűsen ingerkedett, ám Roland úgy vélte, hogy ez megváltozhat, ha engedi. A nő feszült, izgatott, a karmok máris támadásra készek.
– *Nem* kövek – felelte ugyanolyan gunyoros hangon. Ő is elmosolyodott, csakhogy keményen és humortalanul. – Susannah, emlékszel a *rózsaszín rohadékokra?*
A nő mosolya fakulni kezdett.
– A *rózsaszín rohadékokra* Oxford városában?
A mosoly eltűnt.
– Emlékszel, mit műveltek a *rózsaszín rohadékok veled* és a barátaiddal?
– Az nem én voltam – felelte Susannah. – Az egy másik nő volt. – Tompa mogorvaság sötétlett a szemében. Roland gyűlölte ezt a nézését, de ugyanakkor szerette is. Ez volt a *helyes* pillantás; jelezte, hogy a gyújtós már lángra lobbant, és hamarosan a vastagabb tuskók is meggyulladnak.
– De igen. Te voltál. Tetszik vagy sem, Odetta Susannah Holmes volt ott, Sarah Walker Holmes lánya. Nem az, aki *most vagy,* hanem az, aki *akkor voltál*. Emlékszel a tűzoltótömlőkre, Susannah? Emlékszel az aranyfogakra, amiket akkor láttál, mikor azokat a tömlőket ellened és a barátaid ellen használták Oxfordban? Ahogy azok a fogak villogtak a röhögő szájakban?
Ezt a nő mesélte nekik, meg még sok mást a hosszú éjszakákon, a hamvadó tűz mellett. A harcos nem értett mindent, de azért jól odafigyelt. És emlékezett. Végül is a fájdalom is eszköz. Néha a legjobb.
– Mi bajod, Roland? Mér akarsz emlékeztetni arra a sok szemétre az agyamba?
A mogorva szempár veszélyesen villogott; Alain szemére emlékeztetett, amikor a jámbor Alain végre méregbe gurult.
– Ama kövek azok az emberek – mondta Roland halkan. – Azok az emberek, akik bezártak egy cellába, és hagyták, hogy magad alá rondíts. Az emberek a botokkal és kutyákkal. Az emberek, akik nigger picsának neveztek.
Rájuk mutatott, balról jobbra mozgatva az ujját.
– Ott van az, amelyik megcsípte a melledet, és nevetett. Ott van, aki azt mondta, okosabb lenne ellenőrizni, nem dugtál-e föl valamit a seggedbe. Ott van, amelyik ötszáz dolláros ruhát viselő csimpánznak nevezett. Az ott addig ütögette a tolószéked kerekének a küllőit, míg azt nem hitted, hogy mindjárt megőrülsz a zajtól. Az ott az, aki azt mondta Leon barátodra, hogy *komcsi köcsög*. És az ott, a végén, az, Susannah, Jack Mort.
– Ott vannak. A kövek. *Azok az emberek.*
A nő most már zihált, melle emelkedett-süllyedt, lőszerrel vastagon megtömött fegyveröve hullámzott. Susannah elfordította a tekintetét, a csillámfoltos kövecseket nézte. Valahol mögöttük a távolban reccsenve kidőlt egy fa; Újabb varjak röppentek a levegőbe. Ők annyira elmerültek a játékban, amely nem volt többé játék, hogy egyikük sem figyelt föl.
– Egen? – suttogta a nő. – Csakugyan?
– Csakugyan. Most mondd fel a leckédet, Susannah Dean, de igazán!
A nő ajkáról most jégszilánkokként peregtek a szavak. Jobb keze kissé remegett a tolószék karján, mint egy alapjáratú motor.
– Nem a kezemmel célzok; aki a kezével céloz, elfelejtette atyja arcát. A szememmel célzok.
– Helyes.
– Nem a kezemmel lövök; aki a a kezével lő, elfelejtette atyja arcát. Az elmémmel lövök.
– Mindig így legyen, Susannah Dean.
– Nem a fegyveremmel ölök; aki a fegyverével öl, elfelejtette atyja arcát. A szívemmel ölök.
– Úgy *hát ÖLD MEG őket atyád kedvéért!* – ordította Roland. – *ÖLD MEG MIND!*

A nő kezét nem is lehetett látni, amikor a szék karfájáról lecsapott Roland hatlövetűjének markolatára. Egy másodperc alatt kirántotta, azután bal kezét leeresztette, és csaknem olyan finom és gyors mozdulattal, ahogy a kolibri szárnya verdes, felhúzta a kakast. Hat éles reccsenés gördült végig a völgyön, és a hat kőszilánkból öt eltűnt a semmibe.
Egy pillanatig egyikük sem szólt – szinte nem is lélegzett –, miközben a visszhang ide-oda hullámzott, egyre halkabban. Még a varjak is elhallgattak, legalábbis egy időre.
A csöndet a harcos törte meg, három hangsúlytalan, mégis különös módon nyomatékos szóval. – Nagyon jó volt.
Susannah úgy nézett a fegyverre, mintha még sohasem látta volna. A csőből füst szivárgott tökéletesen egyenes vonalban a mozdulatlan levegőben. Azután lassan visszaengedte a melle alatti tokba:
– Jó, de nem tökéletes – mondta végül. – Egyet elvétettem.
– Csakugyan? – Roland odament a görgetegsziklához, és fölvette a megmaradt szilánkot. Rápillantott, odadobta a nőnek.
Az bal kézzel kapta el, jobbja a fegyvertok mellett maradt, mint Roland helyeslően megállapította. Jobban és természetesebben lőtt, mint Eddie, ám ezt a különleges leckét lassabban tanulta meg a fiúnál. Ha ott lett volna velük Balazar kocsmájában a lövöldözésnél, akkor megtanulta volna. Roland már tudta, hogy végre ezt is megtanulta. Susannah a követ nézte, és látta az alig negyedcentis vájatot a felső sarkánál.
– Csak súroltad – mondta Roland, amikor visszajött hozzá –, de egy lövöldözésben néha mindössze erre van szükség. Ha súrolsz egy embert, akkor megzavarod a célzásban... – Elhallgatott. – Miért nézel rám így?
– Nem tudod, ugye? Tényleg nem tudod?
– Nem. Az elméd gyakran zárva van előttem, Susannah.
Nem volt védekezés a hangjában. Susannah megcsóválta fejét kétségbeesésében. Saját személyiségének sebes körtánca néha idegesítette; Rolandnak az a tulajdonsága, hogy képtelen mást mondani, mint amit gondol, tévedhetetlenül ugyanezzel a hatással, volt rá. Roland volt a *legprózaibb* ember, akit valaha látott.
– No jó, akkor *megmondom,* miért nézek így rád, Roland. Mert amit csináltál, az piszkos trükk volt. Azt mondtad, nem ütsz meg, *nem bírsz* megütni, még ha felbosszantalak sem... de vagy hazudtál, vagy nagyon ostoba vagy, én pedig *tudom,* hogy nem vagy ostoba. Az emberek nem mindig a kezükkel ütnek, ahogy ezt fajtám minden férfia és asszonya tanúsíthatja. Van egy mondás ott, ahonnan jöttem: „Botok és kövek összetörhetnek...”
– „...hecceléssel meg mégsem törhetnek” – fejezte be Roland.
– Nem egészen így mondjuk, de azt hiszem, eléggé hasonlóan. Marhaság, akárhogy mondják. Amit te csináltál, az nem nevezhető üres szájalásnak. A szavaid *megsebeztek,* Roland – képes leszel ideállni elém és azt mondani, hogy nem tudtad?
Ült a székében, szigorú, okos kíváncsisággal nézett föl a férfira, aki nem először gondolta, hogy tolószék ide vagy oda, Susannah földjének *rózsaszín rohadékai* vagy nagyon bátrak, vagy nagyon ostobák lehettek, ha magukra merték haragítani ezt a nőt. Mivel járt közöttük, úgy vélte, itt nem a bátorság a megfelelő szó.
– Nem gondoltam a szenvedésedre, és nem törődtem vele – magyarázta türelmesen. – Láttam, hogy vicsorogsz, s tudtam, hogy harapni akarsz, így hát eléd tartottam valamit. És működött... nem?
A nő arcát eltorzította a fájdalmas meglepetés. – Te fattyú!
Válasz helyett a harcos kivette a pisztolyt Susannah fegyvertáskájából, jobb kezének megmaradt ujjaival kifordította a tárat, és ballal tölteni kezdte.

– Minden basáskodó, pimasz...
– *Muszáj volt* harapnod folytatta a férfi ugyanolyan türelmesen. – Ha nem teszed, akkor rosszul lősz, a kezeddel és a pisztolyoddal, nem pedig a szemeddel, az agyaddal és a szíveddel. Ez trükk volt? Ez pimaszság volt? Nem hinném. Inkább azt hiszem, Susannah, hogy lélekben te vagy pimasz. Azt hiszem, lélekben *te* vagy hajlamos a trükközésre. De engem nem zavar. Éppen ellenkezőleg. Egy fogatlan harcos nem harcos.
– Az istenit, én *nem* vagyok harcos!
A férfi nem törődött vele, megtehette. Ha ez a nő nem harcos, akkor ő egy szőrmókus. – Ha játszodnánk, akkor másképp viselkednék. De ez nem játék. Ez...
Jó keze a homlokához emelkedett, ott megállt egy pillanatra, ujjai a bal halántékra támaszkodtak. A nő látta, hogy az ujjak hegye aprókat vibrál.
– Mi emészt, Roland? – kérdezte halkan.
A kéz lassan leereszkedett. A harcos a helyére lökte a hengertárat, és visszatette a pisztolyt a tokjába.
– Semmi.
– Dehogynem. Láttam. Eddie is. Csaknem azzal egy időben kezdődött, hogy elhagytuk a tengerpartot. Itt valami baj van, és egyre rosszabb lesz.
– Nincs semmi baj – ismételte a férfi.
Susannah megfogta a kezét. A haragja elszállt, legalábbis egy időre. Komolyan nézett Roland szemébe.
– Eddie meg én... ez nem a mi világunk, Roland Nélküled meghalunk itt. Nálunk vannak a fegyvereid, tudunk lőni velük, megtanítottál rá, elégjók vagyunk, de azért meghalunk. Mi... mi tőled függünk. Ezért mondd meg, mi a baj. Hadd segítsek. Hadd segítsünk.
Roland sohasem volt az a fajta, aki mélyen belelátott volna magába, vagy ez fontos lett volna neki; az önismeret (nem beszélve az önelemzésről) ismeretlen maradt előtte. Neki a cselekvés volt a módszere: gyors tanácskozást folytatott belső, titokzatosan működő énjével, és cselekedett. Valamennyiük közül ő volt a legtökéletesebb: mélységesen romantikus mag egy ösztönből és gyakorlatiasságból álló, kegyetlenül egyszerű dobozban. Most is egy ilyen gyors pillantást vetett magába, és úgy döntött, mindent elmond a nőnek. Igen, valami baj volt. Csakugyan. Valami baj volt az elméjével, olyan egyszerű, mint amilyen a természete, és olyan különös, mint a furcsa vándorélet, amelyre természete hajtotta.
Kinyitotta a száját, hogy azt mondja: *Bevallom, Susannah, és három szóval meg tudom tenni. Elmondhatom. Meg fogok őrülni*. De mielőtt belekezdhetett volna, újabb fa dőlt ki az erdőben, harsányan őrlő reccsenéssel. Ez már közelebb volt, és ez alkalommal nem merültek el az akaraterő leckének álcázott próbájába. Mindketten hallották, mint ahogy hallották a nyomában a varjak izgatott károgását, és mindketten megállapították, hogy a reccsenés közel volt a táborukhoz.
Susannah a hang irányába nézett, majd hatalmas, rémült szeme visszatért Rolandhoz. – Eddie – mondta. A hátuk mögül, a mélyzöld tömegből kiáltás harsant: a düh hatalmas bömbölése. Újabb fa dőlt ki, majd megint egy. Akkora robajjal zuhantak el, mintha ágyúból lőttek volna sort. *Száraz fa,* gondolta a harcos. *Halott fák.*
– *Eddie!* – Susannah most már sikoltotta. – Akármi is az, *Eddie közelében van!* – Keze rácsapott a kocsi kerekére, és elkezdte a fordulás fáradságos munkáját.
– Erre most nincs idő – Roland elkapta a hóna alatt, s kirántotta a tolókocsiból. Már korábban is vitte kézben – mindkét férfi vitte –, amikor tólószékkel túl nehéz volt haladni, Susannah-t mégis megdöbbentette irgalmatlan, ijesztő fürgesége. Az egyik pillanatban a tolószékben ült, amelyet a gyógyászati segédeszközök legjobb üzletében szereztek be 1962 őszén, a másikban már veszélyesen

imbolygott Roland vállán, mint meccsen a szurkolókórus vezetője, izmos combjai a férfi nyakát szorították. A harcos hátratett kézzel megtámasztotta a nő keresztcsontját; majd futásnak eredt, rugalmas bakancsa kopogott a fenyőtűk szőnyegén, a tolószék keréknyomai között.
– Odetta! – kiáltotta a harcos, a pillanat nyomására visszaesve a névbe, amelyen először ismerte. – El ne veszítsd a fegyvert! Az apád kedvéért!
Most a fák között nyargalt. Árnyékcsipke és napfényfoltok ragyogó füzére futott át rajtuk mozgó mozaikként, amint Roland nyújtotta a lépést. Most lefelé rohantak á domboldalon. Susannah fölemelte bal kezét, hogy félrelökjön egy ágat, amely le akarta ütni a harcos válláról. Ugyanakkor jobbja oltalmazón tapadt ősrégi revolvere markolatára.
Egy mérföld, gondolta. *Mennyi idő alatt lehet megfutni egy mérföldet? Meddig bírja valaki, aki ennyire kipurcanóban van, mint ő? Nem sokáig, ha képes talpon maradni ezeken a csúszós tűleveleken... de lehet, hogy az is* túl sok *lesz. Uram, csak ne legyen baja! Ne legyen baja az én Eddie-mnek!*
A láthatatlan fenevad ismét felbődült, mintha csak Susannah-nak válaszolna. Olyan volt, mint a mennydörgés. Mint a végzet.

2

A leghatalmasabb teremtmény volt az erdőben, amelyet valaha Nagy Nyugati Vadon néven ismertek, és a legvénebb is. Sok hatalmas, öreg szilfa, amelyekre Roland felfigyelt odalent a völgyben, épphogy kibújt a földből, amikor a medve megérkezett a Külső-Világ ismeretlen, ködös messzeségeiből, mint egy kegyetlen, kóborló király.
Valaha a Régi Nép élt a Nyugati Vadonban (az ő hulladékaikra talált rá Roland időről időre az elmúlt hetekben), és azért vándoroltak el, mert féltek a hatalmas, halhatatlan medvétől. Amikor először rájöttek, hogy nincsenek egyedül az újonnan elfoglalt területen, megkísérelték megölni, de bár nyilaik feldühítették az állatot, komolyabb kárt nem okoztak benne. Ráadásul a medvének nem voltak kétségei kínjai *forrását* illetőleg, mint a vadon többi állatának, beleértve a nyugati homokdombokon elszórtan tanyázó és fialó, ragadozó bozótmacskákat. Nem, ő tudta, honnan jönnek a nyilak. *Tudta*. Minden egyes nyílért, amely utat talált loncsos irhája alá, a húsába, háromnégy, néha fél tucat ember fizetett meg a Régi Népből. Gyerekek, ha sikerült őket elkapnia, asszonyok, ha nem. A harcosokkal nem törődött, ez volt a végső megaláztatás.
Amikor kiviláglott valódi természete, az emberek nem kísérleteztek tovább a megölésével. Természetesen megtestesült démon volt, vagy egy isten árnyéka. Mirnek hívták, ami ezeknek az embereknek a nyelvén azt jelentette: „világ a világ alatt”. Húsz méter magas volt, és most haldokolt, miután tizennyolc vagy még annál több század óta vitathatatlanul uralkodott a Nyugati Vadonban. Vesztét talán egy szemmel nem látható, parányi szervezet okozhatta, amelyet megevett vagy megivott, talán az öregség, de a legvaló-színűbb a kettő kombinációja. Nem az ok számított, hanem a végeredmény, az, hogy élősködők gyorsan szaporodó telepe áskált mesés agyában. Annyi számító, brutálisan egészséges év után Mir kezdett megbolondulni.
A medve tudta, hogy ismét emberek járnak az erdőben; ő volt a vadon ura, és bár az erdő hatalmas volt, semmi fontos nem kerülhette el sokáig Mir figyelmét. Elhúzódott az újonnan érkezőktől, nem mintha félt volna, hanem mivel nem volt dolga velük, azoknak sem vele. Azután az élősködők megkezdték munkájukat, és ahogy őrülete fokozódott, úgy nőtt benne a bizonyosság, hogy ismét a Régi Nép van itt, a csapdaállítók, erdőégetők, és hamarosan elölről kezdik hajdani, ostoba gonoszságaikat. Csak mikor utolsó vackában feküdt, úgy harminc mérföldre az újonnan érkezettektől, minden hajnallal betegebben, mint előző alkonyatkor volt, akkor kezdett egyre inkább arra a meggyőződésre jutni, hogy

a Régi *Nép* végül csak kitalált valami gonoszságot, amely beválik: a mérget.
Most nem azért jött, hogy bosszút álljon holmi vacak kis seb miatt, hanem azért, hogy széttiporja őket, mielőtt mérgük végezne vele... menet közben aztán megszűnt gondolkodni. Csak a vörös harag maradt, a feje tetején ülő dolog rozsdás nyikorgása – az a forgó valami a fülei között, amely valaha olajozott némasággal végezte a munkáját –, és a kísértetiesen kiéleződött szaglás, amely tévedhetetlenül vezette a három zarándok tábora felé.
A medve, amelynek nem Mir volt a valódi neve, hanem egész más, mozgó hegyként haladt az erdőben, mint egy loncsos, vörösbarna szemű torony. Azok a szemek láztól és őrülettől izzottak. Törött ágakkal és fenyőtűkkel koszorúzott hatalmas feje szüntelenül ide-oda lendült. Néha tompát, robbanásszerűt prüszkölt – HAAAPCI! –, mire csöpögő orrlikaiból felhőszámra távoztak a vonagló, fehér élősködők. Méteres görbe karmokban végződő mancsai fákat hasogattak. Felfelé haladt, mély nyomokat hagyva a puha, fekete földben, a fák alatt. Friss gyantától és régi, savanyú ürüléktől bűzlött.
A dolog a fején nyikorgott és csikorgott, csikorgott és nyikorgott.
Útiránya szinte nem is változott: egyenes vonalban haladt azoknak a tábora felé, akik vissza merészeltek térni erdejébe, akik meg merték tölteni a fejét sötétzöld kínnal. Régi Nép vagy Új Nép, meg kell halniuk. Ha egy száraz fához érkezett, néha letért az egyenes útról, hogy kidöntse. A száraz, robbanásszerű reccsenés örömet szerzett neki; amikor a fa teljes korhatag hosszában ledőlt az erdő talajára, vagy ráborult társaira, a medve továbbtörtetett a faforgács szállongó csomóitól homályos, ferde napfénydárdákon át..

3

Két nappal korábban Eddie Dean faragni kezdett – tizenkét éves kora óta először próbált valamit kifaragni. Emlékezett rá, mennyire élvezte, és vélhetőleg elég jól is csinálta. Erre nem emlékezett, legalábbis nem pontosan, azonban egy bizonyos jel arra utalt, hogy így lehetett: Henry, a bátyja gyűlölte, ha ő faragott.
– *Né má, a kisasszony,* mondta Henry. *Micsinász márna, hugi? Babaházat? Bilikét az icipici bögyörődnek? Óóóó... há nem ARANYOS?*
Henry sohasem mondta ki, hogy Eddie ne csináljon valamit; eszébe sem jutott, hogy csak egyszerűen odaálljon és azt mondja: *Nem hagynád abba, öcsi? Nézd, ez nagyon jó, és ha te valamit nagyon jól csinálsz, az engem idegesít. Mert tudod, itt* nekem *kellene nagyon jól csinálni a dolgokat. Nekem. Henry Deannek. Úgyhogy, öcsikém, én most csak azt teszem, hogy szekállak bizonyos dolgok miatt. Nem állok elő, és nem mondom: „Ne csináld ezt, mert idegesít”, mert tudod, ez úgy hangzana, hogy valami baj van a fejemmel. Inkább téged szekállak, mert a bátyikók azt csinálják, nem? Hozzátartozik a képhez. Hergellek, szekállak; csúfollak, amíg... a francba... ABBA NEM HAGYOD! Helyes?*
Hát ez bizony *nem* volt helyes, nem igazán, ám a Dean családban a dolgok rendesen úgy mentek, ahogy Henry szerint menniük kellett. És ez egészen a legutóbbi időkig rendben levőnek is látszott – nem helyesnek, hanem *rendben levőnek.* Ha fel bírod fogni, ez egy kicsiny, de alapvető különbség. Két okból látszott annak. Az egyik volt a fölöttes ok, a másik az alantas.
A fő ok az volt, hogy Henrynek *vigyáznia* kellett Eddie-re, amikor Mrs. Dean dolgozott. Folyton-folyvást *vigyáznia* kellett, mert volt valaha egy Dean *nővér* is, ha felbírod fogni. Négy évvel lett volna idősebb Eddie-nél, és négy évvel lett volna fiatalabb Henry-nél, ha él, de az a helyzet, hogy *nem élt.* Eddie kétéves volt, amikor a nővérét elgázolta egy részeg sofőr. Éppen egy ugróiskolára figyelt a járdán, amikor megtörtént.
Eddie-nek kölyökkorában néha eszébe jutott a nővére, miközben Mel Allent figyelte a Yankee

Baseball Hálózaton. Valakinek nagyon ment a játék, mire Mel felbődült: *Mi a szent szar, hát ez mindent kivasalt belőle! AZANNYA!* Hát igen, a piás mindent kivasalt Gloria Deanből, mi a szent szar, azannya. Gloria most már az ég nagy felső fedélzetén volt, és ez nem azért történt, mintha peches lett volna, vagy mert New York állam elhatározta, hogy nem veszi el a faszik jogsiját a harmadik ittas vezetésig, vagy akár azért, mert Isten lehajolt, hogy fölcsípjen egy mogyorószemet; ez azért történt (ahogy Mrs. Dean gyakran mondogatta a fiainak), mert senki sem volt Gloria mellett, hogy *vigyázzon* rá.

Henrynek az volt a dolga, hogy vigyázzon, nehogy ilyesmi történjék Eddie-vel. Ez volt a feladata, amelynek eleget is tett, noha nem volt könnyű. Mindketten gyakran emlékeztették Eddie-t, mennyi mindent áldozott föl Henry, hogy Eddie biztonságban legyen a részeg vezetőktől, a rablóktól, kábítószeresektől, valószínűleg még a rosszindulatú földönkívüliektől is; akik a felső fedélzet környékén cirkálhatnak, és bármikor elhatározhatják, hogy lejönnek ufóikból atomrobogón, és elrabolják az Eddie Dean-féle kisfiúkat. Ezért helytelen volt még jobban fölidegesíteni Henryt, mint amilyen egyébként is volt a szörnyű felelősség miatt. Ha Eddie olyasmit csinált, ami még jobban idegesítette Henryt, Eddie-nek azt rögtön abba kellett hagynia. Ezzel fizethette meg Henrynek, hogy minden idejében őrá vigyázott. Ha az ember így gondolta el, rögtön láthatta, milyen nagyon tisztességtelen dolog bármit is jobban csinálni Henrynél.

Azután ott volt az alantas ok. Ez az ok (a világ alatti világ, mondhatni) sokkal hatalmasabb volt, mivel sohasem mondták ki: Eddie főképpen azért nem engedhette meg magának, hogy bármiben jobb legyen Henrynél, mivel bátyja semmiben sem volt jó... kivéve természetesen az ő vigyázását.

Henry a házuk melletti játszótéren tanította Eddie-t kosarazni – beton elővárosban éltek, ahonnan nézve álomnak tűntek Manhattan égnek meredő felhőkarcolói, és a szociális segély volt az úr. Eddie nyolc évvel fiatalabb és kisebb volt Henrynél, ugyanakkor sokkal fürgébb is nála. Természetes érzéke volt a játékhoz; ha egyszer beszabadult a kosárlabdapálya repedezett, hepehupás betonjára, kezében a labdával, mintha az idegvégződéseiben sisteregtek volna a mozdulatok. Fürgébb volt, de nem ez volt a nagy szám. Más volt a nagy szám: az, hogy *jobb* is volt Henrynél. Ha nem tudta volna a néha játszott egykapuzás eredményeiből, akkor is felfogta volna Henry zivataros pillantásaiból és a kemény ütésekből, amelyeket gyakran mért öccse felsőkarjára hazafelé menet. Ezek az ütések állítólag Henry kisded tréfái voltak – „Békát ugratok!”, kiáltotta vidáman Henry, azután *puff-puff!* csapott oda Eddie bicepszére öklének valamelyik bütykével –, de nem tréfának *hatottak,* inkább figyelmeztetésnek. Úgy hatottak, mintha Henry azt mondta volna: *Jobb lesz, öcsi, ha nem cselezel ki és nem csinálsz hülyét belőlem, amikor a kosárra mész; jobb, ha nem felejted el, hogy Én Vigyázok Rád.*

Ugyanez volt a helyzet az olvasással... a baseballal... a társasjátékokkal... a matekkal... még az ugrókötelezéssel is, pedig az a lányok játéka. Hogy ő jobb volt mindenben, vagy *jobb lehetett* volna, ez olyan titok volt, amelyet végképp meg kellett őrizni. Mert Eddie volt az öcs. Mert Henry vigyázott rá. Ám ennek az alantas oknak pont a legfontosabb része volt a legegyszerűbb: ezeket a dolgokat azért kellett titokban tartani, mert Henry volt Eddie bátyja, és Eddie imádta őt.

4

Két nappal korábban, miközben Susannah nyulat nyúzott, és Roland éppen a vacsorához készülődött, Eddie az erdőben volt a tábortól délre. Látott egy furcsa csonkot, amely egy frissen kidőlt fa tönkjéből meredt elő. Különös érzés söpöri végig rajta – úgy vélte, ezt nevezik az emberek *déjá vu*-nek –, és azon kapta magát, hogy merően bámulja a csonkot, amely rosszul formált kilincsgombra emlékeztette. Homályosan érezte, hogy kiszárad a szája.

Jó néhány másodperc múlva jött rá, hogy a tönkből kiálló csonkot *bámulja,* de ugyanakkor arra az

udvarra *gondol,* annak a háznak a háta mögött, ahol Henryvel laktak; érezte a cement melegét a feneke alatt és a hulladék tömény bűzét a sikátor sarkán álló szeméttárolóból. Emlékezetében egy fadarabot tartott a baljában, jobbjában pedig a mosogató fiókjából kivett kést. A tuskóból kimeredő csonk azt a rövid időt hívta elő memóriájából, amikor heves szerelembe esett a fafaragással. De ez olyan mélyre süllyedt a tudatában, hogy először nem is jött rá, miről van szó.

Az egész faragásban a legjobban a meglátást kedvelte, még mielőtt belekezdett volna. Az ember autót látott, vagy tehert. Néha kutyát vagy macskát. Emlékezett, egyszer egy bálvány arcát pillantotta meg, egy olyan hátborzongató monolitot a Húsvét-szigetekről, amilyet az iskolában látott a *National Geographic*-ben. Az jó volt. Arra ment ki a játék, hogy mennyit képes kihozni a fából, anélkül, hogy eltörné. Sohasem lehetett mindent kihozni, de ha nagyon óvatos volt, akkor egész sokra jutott.

Volt valami abban a kiálló göcsben. Eddie úgy gondolta, talán egész sokat ki tudna hozni belőle Roland késével – ez volt a legélesebb, legjobban kézhez álló szerszám, amelyet valaha is használt.

Valami abban a fában türelmesen várakozott valakire – olyasvalakire, mint ő! –, hogy odamenjen és kifejtse. Kiszabadítsa.

Né má, a kisasszony! Micsinász máma, hugi? Baba-házat? Bilikét az icipici bögyörődnek? Csúzlit, hogy játszhasd, hogy nyúlra mégy, mint a nagyfiúk... óóóó... há nem ARANYOS?

Hirtelen elöntötte a szégyen, a bűntudat; az a parancsoló érzés, hogy ez titok, amelyet őriznie kell, kerül, amibe kerül, és ekkor eszébe jutott – ismét –, hogy Henry Dean, akiből később nagy bölcs és kiváló drogos lett, már halott. Ez a gondolat még mindig nem veszítette el megrázó erejét, de más-más módon sújtott le rá, néha gyásszal, néha bűntudattal, néha haraggal. Ezen a napon, két nappal azelőtt, hogy a hatalmas medve kirontott volna az erdő zöld folyosójából, valamennyi közül a legmeglepőbb módon csapott le rá a veszteség. Megkönnyebbülést és vad örömöt érzett.

Szabad volt.

Eddie kölcsönvette Roland kését. Óvatosan lefaragta a tuskóról a kiálló csonkot, azután visszavitte magával, leült egy fa alá, és forgatta ide-oda. Nem a fát látta; *belelátott.*

Susannah végzett a nyúllal. A hús a tűzre került egy fazékban; a bőrt két ág közé feszítették, a Roland tarisznyájából előkerült nyersbőr szíjjal. Később, vacsora után Eddie elkezdi majd tisztára vakarni. A nő a kezét használva minden erőfeszítés nélkül siklott oda, ahol Eddie ült, a hátát egy magas fenyőnek vetve. Roland a tűznél kuporgott, és valamilyen erdei növényekből készült – kétségkívül zamatos – keveréket morzsolt a fazékba. – Mit csinálsz, Eddie?

A fiú alig bírta megállni, hogy valami érthetetlen parancsra a háta mögé ne rejtse a fadarabot. – Semmit – válaszolta. – Gondoltam, faraghatnék egy kicsit. – Rövid szünet után hozzátette: – Bár nem nagyon értek hozzá. – Úgy hangzott, mintha magát is győzködné.

Susannah értetlenül nézett rá. Egy pillanatig mintha mondani akart volna valamit, azután csak vállat vont, és békén hagyta a fiút. Fogalma sem volt róla, miért látszik szégyellni Eddie azt a faragcsálással töltött kevés időt – az ő apja mindig ezt csinálta –, de ha van valami megbeszélnivalójuk, akkor megfelelő időben Eddie majdcsak előhozakodik vele.

A fiú érezte, hogy bűntudata ostoba és értelmetlen, mégis sokkal szívesebben faragcsált, amikor Roland és Susannah nem voltak a táborban. Úgy látszik, a régi szokások nehezen halnak el. A heroinról való leszokás gyerekjátéknak tűnt a gyerekkorról való leszokáshoz képest.

Amikor társai elvonultak vadászni vagy célba lőni vagy Roland sajátos iskolájába, Eddie meglepő ügyességgel és egyre növekvő örömmel bíbelődött a fadarabjával. Való igaz, csakugyan benne rejtőzött a forma. Egyszerű forma, és Roland kése kísérteties könnyedséggel szabadította ki. Eddie úgy vélte, csaknem mindent kihozott belőle, és ez azt jelenti, hogy ebből a parittyából igazi fegyver lehet. Roland hatalmas pisztolyaihoz képest talán nem sokat ér, viszont ő csinálta magának. *Az övé.* Ez

a gondolat nagyon tetszett neki.
Meg se hallotta, amikor az első varjak rémült károgással felvágódtak a levegőbe. Máris arra gondolt – abban reménykedett –, hogy nemsokára talán megpillant egy fát, amelyben egy íj rejtőzik.

5

Előbb hallotta meg a medvét, mint Roland és Susannah, de nem sokkal korábban, annyira beleveszett az alkotás legédesebb, leghatalmasabb ihletének ködébe. Egész eddigi életében elfojtotta hasonló ösztöneit, és az alkotás mámora most a markába kaparintotta.. Eddie boldogan megadta magát.
Nem a kidőlő fák robaja rezzentette föl kábultságából, hanem a 45-ös dél felől hallatszó gyors sorozata. Mosolyogva pillantott föl, forgáccsal borított kesével félresöpörte haját a szeméből. Ebben a pillanatban, ahogy hátát egy magas fenyőnek vetve ült az otthonukká lett tisztáson, arcán a zöld-arany erdei fény krikszkrakszaival, igazán csinosnak látszott: fiatal férfi, rendetlen sötét üstökkel, amely állandóan magas homlokába hullik; erőteljes, mozgékony szájú, mogyoróbarna szemű fiatalember.
Tekintete egy pillanatra ráhullott Roland másik pisztolyára, amely egy közeli ágon lógott le a fegyverövről, majd azon kezdett töprengeni, mikor mehetett el Roland utoljára úgy valahová, hogy legalább az egyik fegyver ne lógott volna az oldalán. Ez a kérdés két további kérdést vetett föl.
Mennyi idős lehet az a férfi, aki leszakította Eddie-t és Susannah-t a saját világukról és a saját *idejükről?* És ami még ennél is fontosabb, mi baj lehet vele?
Susannah megígérte, hogy szóba hozza a kérdést... mármint ha sikerül a lőgyakorlat, és nem pipásítja föl vele Rolandot. Eddie kételkedett benne, hogy Roland megmondaná – legalábbis elsőre –, de itt az ideje tudatni a ronda öreg hórihorgassal, miszerint *ők* tudják, hogy *valami* nincs rendjén.
– Víz fakad, ha Isten is akarja – mondta Eddie, és csendes kis mosollyal folytatta a faragást. Mindketten kezdték átvenni Roland mondásait... mint ahogy az is az övéiket. Csaknem olyan volt, mintha a két felét alkotnák ugyanannak...
Ekkor kidőlt egy fa az erdőben, és Eddie egy másodperc alatt talpon volt, a félig kifaragott parittyával az egyik kezében, Roland késével a másikban. Elnézett a hang irányába a tisztáson át, a szíve erősen vert, az érzékei riadókészültségben feszültek. Valami közeledett. Most már hallotta az állatot, ahogy semmivel sem törődve csörtet a bozótoson át, és keserűen tűnődött, hogy miért ilyen későn kapott észbe. Tudata mélyén egy halk hang azt súgta, hogy ez a büntetés. Azért történik, mert valamiben jobb Henrynél, és Henry ettől ideges.
Újabb fa dőlt ki csikorgó, harákoló reccsenéssel. Eddie lenézett egy tépett szélű nyiladékba a magas fenyőfák között, és megpillantotta a mozdulatlan levegőbe felcsapó port. A teremtmény, amely a porfelhőt kavarta, hirtelen felbömbölt – dühödt, vérfagyasztó hangon.
Akármi is, ugyancsak hatalmas anyaszomorító lehet.
Leejtette a fadarabot, azután elhajította Roland kését egy öt méterre álló fa felé. A kés kétszer megpördült a levegőben, majd a remegő penge csaknem félig belefúródott a fába. Eddie kirántotta Roland 45-ösét és fölhúzta.
Fusson vagy maradjon?
De rájött, hogy már nincs ideje latolgatni a kérdést. A lény éppen olyan *gyors* volt, *mint amilyen* hatalmas, és most már késő elszaladni. A tisztás északi szélén irdatlan alak bontakozott ki az erdőből; csak a legszálasabb fák voltak magasabbak nála. Egyenesen a fiú felé csörtetett, szemét le nem véve Eddie Dean-ről, és ismét felbömbölt.
– A francba, nekem kampec! – suttogta Eddie. Újabb fa hajolt meg akkorát reccsenve, mint egy

mozsárágyú, majd port és száraz fenyőtűket felhőzve zuhant az erdő földjére. A King Kong méretű medve célba vette a tisztást, ahol Eddie állt. Lépései alatt rengett a föld.
Mit csinálsz most, Eddie?, kérdezte hirtelen Roland. *Gondolkozz! Ez az egyetlen előnyöd ama bestiával szemben. Mit fogsz tenni?*
Nem valószínű, hogy meg tudná ölni. Egy páncélököllel talán, de a harcos 45-ösével aligha. Futhat, ámde gyanúja szerint a közeledő vadállat nagyon gyors tud lenni, ha akar. Úgy saccolta, nagyjából ötven százalék az esélye, hogy kásaként végzi az óriás medve talpa alatt.
Akkor most mi legyen? Itt álljon és kezdjen el lövöldözni, vagy fusson, mint akinek cseresznye-paprikát dugtak a seggébe?
Eszébe jutott, van egy harmadik választása is. Tud mászni.
A fa felé fordult, amelynek eddig a hátát vetette ültében. Hatalmas ősfenyő volt, könnyen lehet, hogy a legmagasabb fa az erdőnek ebben a részében. A földtől csaknem két és fél méterre terítette szét első ágainak zöld legyezőit. Eddie visszaengedte a fegyver kakasát, a pisztolyt a nadrágja korcába dugta. A magasba ugrott, elkapott egy ágat, és lázas kapkodással föllendült rá. Mögötte ismét felbődült a medve, és kirontott a tisztásra.
Így is elmarhatta volna, és Eddie Dean belei cifra boaként lógtak volna az alsóbb ágakról, ha ebben a pillanatban rá nem jön megint a tüsszögés. Fekete felhővé rúgta a tábortűz hamuját, azután csaknem kétrét görnyedt, irdatlan mancsait gigászi combjaira támasztotta, és egy pillanatig úgy festett, mint egy bundás öregember, egy náthás öregember. Egyfolytában tüsszögött – HAPCI! HAPCI! HAPCI! –, az élősködők gomolyagban ömlöttek az orrából: Forró vizelet patakzott a lába között, sziszegve oltotta el a tábortűz szétszóródott parazsát.
Eddie nem vesztegette el a neki jutott néhány drága pluszpercet. Iszkolt fölfelé,-mint majom a rúdon, csak egyszer állt meg ellenőrizni, hogy a harcos pisztolya nem csúszott-e ki a nadrágja korcából. Rettegett, biztosra vette, hogy meghal (mire számíthatott, ha egyszer nincs itt Henry, hogy *vigyázzon rá?),* ugyanakkor őrült hahota lüktetett a fejében. *Fölzavartak a fára!,* gondolta. Ehhez *mit szólsz, sportember? Fölzavart a fára egy Medzilla!*
A teremtmény ismét fölemelte a fejét, a fülei közötti forgó tárgy kacsingatott és villogott a napfényben, azután megrohanta Eddie fáját. Felnyújtotta egyik mancsát és odacsapott, hogy lerázza a fiút, mint egy fenyőtobozt. Mancsa letörte az ágat, amelyen a fiú állt, éppen akkor, amikor Eddie föllendült a következőre. Ugyanazzal a mozdulattal beletépett Eddie cipőjébe is, lerántotta a lábáról, és két darabra szakítva elrepítette.
Nem érdekes, gondolta Eddie. *Mindkettőt neked adom, Medve koma,* ha *akarod. Amúgy is jócskán elnyűttem már őket.*
A medve felbőgött és a fát kaparta, mély nyomokat szántva a vénséges kérgen. A sebek átlátszó, gyantás levet véreztek. Eddie tovább mászott fölfelé. Az ágak már vékonyodtak, és amikor megkockáztatta, hogy lenézzen, egyenesen a medve zavaros szemébe bámult. Az állat fölszegett feje *mögött* a tisztás olyannak látszott, mint egy céltábla, amelynek a szétrúgott tábortűz volt a közepe.
– Lecsúsztál rólam, te szőrös kurafi – kezdte Eddie, ám ekkor a medve, amely még mindig hátraszegett fejjel bámulta, eltüsszentette magát. Eddie-t azonnal elöntötte a forró takony, amelyben ezerszámra nyüzsögtek a kis fehér férgek. Vadul vonaglottak a fiú ingén, karján, nyakán, arcán.
Eddie fölsikoltott meglepetésében és undorában. Szemét-száját törölgetve elvesztette az egyensúlyát, alig volt ideje átkarolni a mellette levő ágat. Kapaszkodott, és igyekezett minél több váladékot levakarni magáról. A medve felbömbölt, és ismét rácsapott a fára. A fenyő megremegett, mint árboc a viharban... ám a friss sebek legalább két méterrel az alatt az ág alatt tátongtak, amelyen Eddie lába nyugodott.

A fiú látta, hogy a férgek döglődnek nyilván azonnal pusztulni kezdtek, amint elhagyták a szörnyeteg testének fertőzött mocsarát. Ettől egy kicsit jobban érezte magát, és ismét mászni kezdett. Négy méterrel magasabban megállt, nem mert följebb kúszni. A fenyőtörzsből, amely az alapjánál vígan megvolt három méter vastag, mostanra mindössze negyvenöt centi maradt. Eddie két ágra osztotta el a súlyát, de érezte, hogy mindkettő ruganyosan hajladozik alatta. Innen madártávlatból látta az erdő és a nyugati hegylábak hullámzó szőnyegét alant. Más körülmények között őszintén élvezte volna a kilátást. *Itt vagyok a világ tetején, mama!,* gondolta. Ismét lenézett a medve fölfelé fordított pofájába, és a döbbenet egy pillanatra minden összefüggő gondolatot kitörölt az agyából.
Valami kiállt a medvekoponyából, ami leginkább radarantennának tűnt.
A szerkentyű a napfényt villogtatva, zörögve forgott, és mintha halkan nyiszorgott volna. Eddie-nek a maga idejében volt néhány öreg kocsija – olyanok, amilyenek a használtautó-kereskedés parkolójában sorakoznak, a szélvédőjükön az odamázolt ÍNYENCSÉG EZERMESTEREKNEK felirattal; ez a ketyere itt olyan hangot adott, mint a csapágyak, amelyeket hamarosan ki kell cserélni, ha nem akarja az ember, hogy beszoruljanak.
A medve hosszan, hörögve morgott. Nyüvekkel teli sárgás hab csorgott a mancsai között nagy pamatokban. Eddie, ha eddig még nem találkozott volna a perfekt őrülettel (márpedig véleménye szerint találkozott, nem is egyszer, amikor farkasszemet nézett a világklasszis kurva Detta Walkerrel), akkor most megnézhette volna, milyen... de ez a pofa hál' istennek jó tíz méterrel alatta volt, és a gyilkos karmok a legmagasabbra nyúlva is legalább öt méterrel az ő talpa alatt érték el a fát. És ellentétben azokkal a fákkal, amelyeket a medve rosszkedvében döntött ki a tisztás felé jövet, ez nem volt halott.
– Kopj le, cicám! – zihálta Eddie. Gyantától ragadós kezével letörölte a verejtéket a homlokáról, és a dzsuvát a medve képébe pöccintette.
Ekkor a teremtmény, amelyet a Régi Nép Mirnek nevezett, átkarolta a fát hatalmas mancsaival, és rázni kezdte. Eddie megragadta a fatörzset, szemét szorosan lehunyva kapaszkodott. A fenyő ingaként lengett.

6

Roland megtorpant a tisztás szélén. A férfi vállán kuporgó Susannah hitetlenkedve bámult a nyílt térség túlsó végébe. A teremtmény annak a fának a tövében állt, ahol Eddie-t hagyták, amikor háromnegyed órája eltávoztak. A fiú alakjából csupán néhány foltnyi sejlett át az ágak és a sötétzöld fenyőtűk között. Roland másik fegyveröve a szörnyeteg lábánál hevert. A nő látta, hogy a tok üres.
– Istenem! – suttogta.
A medve idegbeteg asszonyként sivalkodott, és rázni kezdte a fát. Az ágak úgy csapkodtak, mintha orkán tépné őket. Susannah szeme végigsiklott a törzsön, és az ormon megpillantott egy sötét árnyat. Eddie odatapadt a törzshöz, miközben a fa lengett-hajladozott. Egyik keze megcsúszott, s vadul hadonászott kapaszkodóért.
– *Mit csináljunk?* – kiáltott le a lány Rolandnak. – *Le fogja rázni! Mit tegyünk?*
Roland igyekezett gondolkodni, de ismét kiújult az a furcsa érzés, amely mostanában már mindig vele volt, de a feszültségtől még rosszabbodott. Mintha két ember lakna egy koponyában. Mindegyiknek megvan a saját emlékezete, és amikor vitatkozni kezdenek, mindegyik ragaszkodik hozzá, hogy az ő emlékei a valódiak, és a harcos úgy érezte, mindjárt kettétépik. Kétségbeesett erőfeszítést tett, hogy összebékítse a két felet. Sikerült, legalábbis pillanatnyilag.
– Ez a Tizenkettők egyike! – ordította. – Az egyik Őr! Annak kell lennie! De én azt hittem, hogy... A medve ismét felbömbölt Eddie-re. Most úgy püfölte a fát, mint egy bokszoló. Gubancosan hullottak

köré a letört gallyak.
– *Micsoda?* – kiáltotta Susannah. *Folytasd!*
Roland lehunyta a szemét. *A fiút Jake-nek hívták!,* üvöltötte a fejében egy hang. Egy másik hang visszaüvöltött: *Nem VOLT fiú! Te is tudod, hogy nem VOLT fiú!*
Tűnés innen!, acsargott, bár hangosan csak annyit mondott:
– Lőj rá! Lődd farba, Susannah! Megfordul és támadni fog! Amikor ezt teszi, keress valamit a fején! Az...
A medve ismét bömbölt. Abbahagyta a püfölést, és megint rázni kezdte a fát. Baljósan recsegő, csikorgó hangok hallatszottak a fenyő csúcsáról.
– Azt hiszem, úgy néz ki, mint egy kalap! – ordította Roland, amikor ismét hallani lehetett a hangját. – Egy kis acélkalap! Azt lődd le, Susannah! De el ne hibázd!
Hirtelen rémület töltötte el a nőt – és még egy sohasem tapasztalt érzés: a pusztító magányosság.
– *Nem! Elhibázom! Csináld te, Roland!* – Máris a fegyverövön függő pisztolytáska után tapogatódzott, hogy odaadja a fegyvert a harcosnak.
– Nem tehetem! – ordított Roland. – Rossz a szög! *Neked* kell megtenned, Susannah! Ez a valódi vizsga, és jobb lesz, ha átmész!
– *Roland..*
– *Le akarja törni a fa csúcsát!* – mennydörögte a férfi. – *Hát nem látod?*
A nő letekintett a kezében levő pisztolyra. Átnézett a tisztás túlsó végén a gigászi medvére, amely elmosódott a zöld fenyőtűk felhőjében-záporában. A metronómként lengő Eddie-re pillantott. Nála lehetett Roland másik pisztolya, de Susannah látta, hogy nem használhatja, mert akkor úgy pottyanna le, mint a túlérett szilva. Nem lőhetett.
Fölemelte a pisztolyt. A gyomra összeszorult a félelemtől.
– Tarts erősen, Roland – mondta. – Ha nem...
– Velem ne törődj.

7

A nő kétszer lőtt, gyors egymásutánban, ahogy Roland tanította. A súlyos dörrenések ostorpattintásként szakították félbe a fát rázó medve bömbölését. Susannah látta, hogy mindkét lövedék talált: egymástól alig néhány centiméterre fúródtak a medve ülepének bal felébe.
Az állat fölordított meglepetésében, fájdalmában és dühében. Egyik hatalmas mellső mancsa előbukkant az ágak és tűlevelek sűrű fátyla mögül, és rácsapott a sérülésre. Vörösen csöpögve tűnt el ismét a szemük elől. Susannah elképzelte, amint vizsgálgatja véres tenyerét. Azután susogó, suhogó, pattogó hang hallatszott, ahogy a medve megfordult és nyomban négy lábra is állt, hogy a legnagyobb sebességgel haladhasson. Susannah most először pillantotta meg a pofáját, és elszállt a szívéből a bátorság. Az állat orrát elborította a tajték, hatalmas szeme lámpaként világított. Torzonborz feje balra lendült... azután vissza, jobbra... majd Roland felé mutatott, aki terpeszben állva egyensúlyozta a vállán Susannah Deant.
A medve fülsiketítő bömböléssel támadásba lendült. *Mondd fel a leckédet, Susannah Dean, de igazán!*
A medve dübörögve loholt feléjük; mintha egy gyárból szökött masinát figyelnének, amelyet valaki leterített egy éktelen nagy, molyette szőnyeggel. *Úgy néz ki, mint egy kalap! Egy kis acélkalap!* Megpillantotta... bár neki nem kalapnak tűnt. Inkább olyan volt, mint egy parabolaantenna, a jóval kisebb változata annak a fajtának, amelyet a híradóban mutattak, mikor azt ecsetelték, hogyan veszi elejét a védelmi vonal Oroszország alattomos támadásának. Nagyobb volt a szikláról korábban

lelődözött kavicsoknál, viszont távolabbra kellett céloznia. Félrevezető foltokban futkosott rajta a napfény és az árnyék.. *Nem a kezemmel célzok; aki a kezével céloz, megfeledkezik atyja arcáról. Nem tudom megtenni!*
Nem a kezemmel lövök; aki a kezével lő, megfeledkezik atyja arcáról.
El fogom téveszteni! Tudom, hogy mellémegy! Nem a fegyverrel ölök; aki a fegyverrel öl...
– Lődd le! – mennydörögte Roland. – Susannah, *lőj!*
Még meg sem húzta a ravaszt, amikor már látta a becsapódást. Semmi más nem hajtotta a lövedéket a csőszájtól a célig, mint az ádáz kívánság, hogy találjon. Minden félelem lehullott róla: Csupán mélységes hidegség maradt, még arra is volt ideje, hogy azt gondolja: *Ezt érzi* ő. *Istenem, hogy bírja elviselni?*
– A szívemmel ölök, te rohadék! mondta, és kezében eldördült a harcos pisztolya.

8

Az ezüstös tárgy a medve koponyájába ágyazott acélrúdon forgott. Susannah lövedéke éppen középen találta el, és a tányérantenna száz ragyogó darabra esett szét. Magát a rudat hirtelen elnyelte a sercegő kék tűz kibomló hálója, amely egy pillanatra mintha befogta volna a medve pofáját.
Az állat haldokló, sivító bömböléssel két lábra állt, mellső mancsai céltalanul püfölték a levegőt: Széles, tántorgó kört írt le, és csapkodott, mintha el akarna repülni. Ismét bömbölni próbált, de csak valami hátborzongató nyávogás lett belőle, mintha légvédelmi sziréna vinnyogna.
– Nagyon jó – mondta fáradtan Roland. – Jó lövés, tiszta és egyenes.
– Lőjek még egyszer? – kérdezte bizonytalanul a nő. A medve még mindig folytatta a céltalan körözést, de egyre jobban oldalra és befelé dőlt. Nekiment egy kis fának, visszahőkölt, majdnem elesett, azután tovább körözött.
– Nincs rá szükség – felelte Roland. Megragadta Susannah derekát, leemelte, és egy pillanattal később már le is tette a földre. Eddie lassan, rogyadozó lábbal ereszkedett alá a fenyőről; de Susannah oda se nézett. Képtelen volt levenni a szemét a medvéről.
Látott már bálnákat Mysticben, a connecticuti tengeri akváriumban, amelyek nagyobbak, valószínűleg sokkal nagyobbak voltak ennél; de az biztos, hogy szárazföldön ez a legirdatlanabb teremtmény. A medve nyilvánvalóan haldokolt. Bömbölése bugyborékolássá tompult, és noha a szeme nyitva volt, vakon meredt a semmibe. Céltalanul csapkodott, felborított egy száradó bőrökkel teli állványt, letaposta azt a kis szárnyékot, amelyet Susannah Eddie-vel osztott meg, nekiütközött a fáknak. A nő látta az állat fejéből kimeredő acélrudat. Füstcsíkok kígyóztak a rúd körül, mintha a lövés meggyújtotta volna a medve agyát.
Eddie elérte az életét megmentő fa legalsó ágát, majd remegve lehuppant a tövébe. – Istennek szent anyja! – mondta. – Csak nézem, de még mindig nem tudom elhi...
A medve feléje fordult. Eddie fürgén felpattant, és rohanni kezdett Susannah meg Roland felé. A medve észre se vette, csak dülöngélt a fenyőhöz, amely Eddie-nek menedéket nyújtott. Meg akarta ragadni, de nem sikerült neki, térdre rogyott. Most már más hangok is hallatszottak belőle, melyekről Eddie-nek egy kamion szétesőfélben levő, irdatlan motorja jutott az eszébe.
A medve görcsösen megrándult, háta ívbe görbült. Fölkapta mellső mancsait, és eszelősen belemart a tulajdon pofájába. Nyüves vér fröcskölt szerteszét. Azután eldőlt, zuhanásától megremegett a föld, és nem mozdult többé. Annyi különös évszázad után a medve, amelyet a Régi Nép Mirnek – világ alatti világnak – nevezett, elpusztult.

Eddie fölkapta Susannah-t, ragacsos kezét összefonta a nő hátán, és mohón megcsókolta. Ragadt az izzadságtól és a gyantától. A nő megsimogatta az arcát, nyakát, belefúrta kezét a fiú nyirkos hajába. Eszeveszetten szerette volna mindenütt megsimogatni, hogy lássa, tényleg megvan-e.
– Kis híján elkapott – mondta a fiú. – Mintha valami bolond farsangi parádén lettem volna. Micsoda lövés! Jézusom, Suze, micsoda lövés!
– Remélem, sohasem kell megismételnem – mondta a nő, ám valahol a mélyben tiltakozott egy hangocska. Ez a hang azt sugdosta, hogy *alig várja* a következő alkalmat. És ez a hang hideg volt. Hideg.
– Mi volt... – fordult Eddie a harcos felé, de Roland már arrébb ment. A medve felé ballagott, amely most a földön hevert, loncsos térdét az égnek meresztve. Fojtottan nyögött és bugyborékolt, mintha lassan állnának le furcsa szervei.
Roland észrevette kését, mélyen belefúródva egy fába, Eddie életmentő, összehasogatott ősfenyője közelében. Kihúzta, tisztára törölte puha szarvasbőr ingében. Erre cserélte föl a régi rongyot, amelyet akkor viselt, mikor hármasban elhagyták a tengerpartot. Megállt a medve mellett, csodálattal, sajnálkozva nézte.
Helló, idegen, gondolta. *Helló, öregbarátom. Sohasem hittem benned, nem igazán. Úgy vélem, Alain hitt, azt pedig tudom, hogy Cuthbert is – ő* mindent *elhitt –, de én makacs voltam. Csak dajkamesének tartottalak... még egy szélnek, amely körbekering öreg dadám üres fejében, mielőtt kihussanna fecsegő száján. Közben te egész idő alatt itt voltál, az óvilág másik menekültjeként, akár az a szivattyú a pihenőállomáson, meg az ócska gépezetek a hegyek mélyén. Vajon a törött roncsokat imádó Lassú Mutánsok lennének végső leszármazottai egy népnek, amely valaha ebben az erdőben élt, és végül elmenekült a haragod elől? Nem tudom, sohasem fogjuk tudni... de úgy érzem, igazam van. Igen. Azután idejöttem én a barátaimmal – az új jó barátaimmal, akik annyira kezdenek hasonlítani a régi jó barátaimhoz. Idejöttünk, varázsköröket vontunk magunk körül, minden körül, amihez hozzáértünk, egyik mérgező szálat a másik után, és most itt heversz a lábunknál. A világ ismét továbbmozdult, és ez alkalommal te maradtál le, öreg barátom.*
A szörnyeteg teste még mindig égető, lázas forró-ságot sugárzott. Száján és összeszabdalt orrán át csapatokban távoztak az élősködők, de nyomban el is pusztultak. Viaszfehér kupacokba gyűltek a medve fejének két oldalán.
Eddie lassan közeledett. Susannah-t a csípőjére ültetve hozta, mint anyák a csecsemőjüket. – Mi ez, Roland? Ismered?
– Mintha Őrnek nevezte volna mondta Susannah.
– Igen. – Roland hangja halk volt a döbbenettől. – Azt hittem, mind eltűntek, el *kellett* tűnniük... ha egyáltalán léteztek az öregasszonyok meséin kívül.
– Akármi volt – is, ugyancsak lógott egy deszkája – mondta Eddie.
Roland halványan elmosolyodott. – Ha te élnél két-háromezer évig, egy kicsit neked is lógna egy deszkád.
– Két-háromezer... Krisztusom!
– Ez egy medve? – kérdezte Susannah. – Tényleg az? És ez itt mi? – mutatott a medve egyik vastag hátsó lábán levő dologra, ami szögletes fémtáblának tűnt. Csaknem eltakarták a durva szőrcsomók, de a délutáni napsugár egyik nyalábja éppen rátűzött a rozsdamentes acélra.
Eddie letérdelt, és tétován megérintette a táblát. Az elhullott óriás belsejéből még mindig hallatszott a különös, fojtott kattogás-pattogás. A fiú Rolandra nézett.
– Rajta – mondta a harcos. – Ennek már vége.
Eddie félrehúzott egy szőrcsomót, és közelebb hajolt. Szavakat vésztek a táblára. Elég kopott volt, de

némi erőfeszítéssel el lehetett olvasni.

ÉSZAKI KÖZPONTI POZITRONIKA RT.
Granite City
Északkeleti Folyosó

4. Őr modell
Sorozatszám # AA 24123 CX 755431297 L 14
Típus/Fajta: MEDVE
SHARDIK

NRA SZUBNUKLEÁRIS CELLÁKAT ELTÁVOLÍTANI TILOS**NR**

– Uram Jézus, ez egy *robot!* – mondta halkan Eddie.
– Az nem lehet – vitatkozott Susannah. – Amikor rálőttem, *vérzett*.
– Vérezhetett, de a rendes, hétköznapi medvéknek nem nő tányérantenna a fején. És amennyire tudom, a te rendes, hétköznapi medvéid nem élnek két-háromezer... – hirtelen elhallgatott, Rolandra meredt. – Mit csinálsz?
Roland nem válaszolt, mert *nem kellett,* annyira nyilvánvaló volt, amit csinált. A medve egyik szemét vájta ki a késével, gyorsan, akkurátusan, precízen. Amikor végzett, egy pillanatig egyensúlyozta a késén a szivárgó, barna zselégömböt, azután félrepöccintette. Néhány további parazita mászott ki a tátongó nyíláson. Igyekeztek volna lefelé a medve orra mellett, de megdöglöttek.
A harcos odahajolt Shardik, a nagy Medveőr szemürege fölé, és bekukkantott a nyílásba. – Gyertek csak ide és nézzétek! – mondta. – Megmutatom nektek az utóbbi idők csodáját.
– Tegyél le, Eddie – kérte Susannah.
A fiú engedelmeskedett. A nő, a kezére és a combjára támaszkodva, fürgén odaaraszolt a medve széles, ernyedt pofája mellett kuporgó harcoshoz. Eddie csatlakozott hozzájuk, a válluk fölött leselkedve. Lenyűgözött csöndben bámultak csaknem egy percen át; kizárólag a varjak károgását lehetett hallani, amelyek még mindig ott köröztek az égen.
Néhány kövér, haldokló vércsepp szivárgott a szemüregből. Eddie látta, hogy nem *csak* vér. Valami tiszta folyadék keveredett hozzá, amelynek határozott banánszaga volt. A szemüreget alkotó inak finom krikszkrakszai közé húrok hálózatát ágyazták. Mögöttük, a szemüreg mélyén vörös szikra hunyorgott. A fény megvilágított egy apró kapcsolótáblát, amelynek ezüstös kacskaringói csakis forrasztások lehettek.
– Ez nem is medve, hanem egy kurva Sony walkman – motyogta.
– Tessék? – nézett rá Susannah.
– Semmi. – Rolandra pillantott. – Gondolod, hogy biztonságos belenyúlni?
A harcos vállat vont. – Azt hiszem. Ha volt is démon ebben a teremtményben, az elmenekült.
Eddie benyúlt a kisujjával, készen rá, hogy a legparányibb elektromos bizsergésre is visszarántsa. Megérintette a baseball-labda nagyságú szemüreg hűlő húsát, azután az egyik húrt. Csak éppen nem húr volt, hanem pókhálóvékony acélszál. Eddie visszahúzta az ujját és látta, hogy az apró vörös szikra még egyszer fölvillan, mielőtt örökre kialudt volna.
– Shardik – motyogta a fiú. – Én *ismerem* ezt a nevet, de nem tudom hová tenni. Neked jelent valamit, Suze?
A nő a fejét rázta.
– Az a helyzet... – Eddie tehetetlenül fölnevetett – hogy valamiért nyulakat juttat az eszembe. Hát nem hülyeség?
Roland fölállt. A térde úgy recsegett, mint a puskalövés. – Tábort kell bontanunk – mondta. – A föld itt szennyezett. A másik tisztás, ahová lőni mentünk...
Két bizonytalan lépést tett, azután térdre rogyott, feje lekókadt. A halántékára tapasztotta a két

tenyerét.

10

Eddie és Susannah egyetlen rémült pillantást váltottak, azután Eddie odaugrott a harcos mellé..
– Mi baj? Roland, mi van veled?
– *Volt* fiú – mondta a harcos távoli, motyogó hangon. – *Nem volt* fiú – folytatta a következő lélegzetre.
– Roland! – szólt rá Susannah. Odaaraszolt hozzá, átölelte a vállát, érezte, hogy a férfi remeg. – Roland, mi bajod?
– A fiú – felelte Roland bizonytalan, bávatag pillantással. – A fiú! *Mindig a* fiú!
– *Milyen* fiú? – ordította kétségbeesetten Eddie. – *Milyen* fiú?
– Menj hát! – mondta Roland. – Vannak még más világok is. – Azzal elájult.

11

Aznap éjjel körülülték a hatalmas máglyát, amelyet Eddie és Susannah rakott a tisztáson, a „lőtéren", ahogy Eddie nevezte. Télen rossz táborhely lett volna, mivel nyitva állt a völgy felé, de most éppen megfelelt. Eddie úgy sejtette, hogy itt, Roland világában még mindig a nyár végén tartanak.
Tejútrendszerektől csillogva borult rájuk az ég fekete kupolája. Délen, csaknem pontosan előttük, azon a sötétségfolyamon túl, ami a völgy volt, Eddie látta a messzeségben az Öreg Anyát, ahogy kiemelkedik a láthatatlan horizont mögül. Rolandra pillantott, aki a tűz mellett kuporgott, vállán három szarvasbőrrel, noha enyhe volt az éjszaka, és a lángok meleget árasztottak. Mellette érintetlenül állt a tányér, kezében csontot tartott. Eddie ismét az égre nézett, és eszébe jutott a történet, amelyet a harcos mesélt nekik az egyik hosszú napon, amikor a dombokon átvágva távolodtak a tengerparttól, míg el nem érték az ideiglenesen menedéket nyújtó sűrű erdőt.
Az idők kezdete előtt, mondta Roland, az Öreg Csillag és az Öreg Anya még fiatalok voltak, szenvedélyes új házasok. Egy napon szörnyen összevesztek. Az Öreg Anya (akit azokban a régi napokban még a valódi nevén Lydiának szólítottak) rajtakapta az Öreg Csillagot (valódi nevén Apont) egy Cassiopeia nevű szépséges fiatal nővel. Iszonyú, hajtépő, szemkikaparó, tányérhajigáló perpatvar kerekedett. Az egyik elhajított edény cserepeiből lett a Föld; egy kisebb szilánkból a Hold; a konyhai tűzhely egyik zsarátnokából a Nap. Végül az istenek közbeléptek, így Apon és Lydia dühükben sem voltak képesek elpusztítani a világegyetemet, amely olyan szépen kialakult. Cassiopeiát, a pajzán cédát, a baj legfőbb okát „Na persze, mindig a nő a hibás", jegyezte meg itt Susannah), egy csillagokból készült hintaszékbe parancsolták, abban ül örökkön-örökké. De még ez sem oldotta meg a problémát. Lydia ismét megpróbálta volna az együttélést, de Apon keményfejű és büszke volt („Hát persze, mindig a férfi a hibás", mordult föl itt Eddie). Így hát elváltak, és most gyűlölködő vágyakozással bámulják egymást elválásuk csillagleples romjai fölött. Apon és Lydia sok milliárd éve eltűntek, mesélte a harcos; belőlük lett az Öreg Csillag és Öreg Anya; észak és dél, mindegyik a másikra vágyik, de még most is túl büszkék ahhoz, hogy békülésért könyörögjenek... Cassiopeia pedig oldalt ül a székében, hintázik, és kineveti őket.
Szelíden megérintették a karját. Eddie fölrezzent. Susannah volt az.
– Gyere – mondta a nő. – Beszélnünk kell vele.
Eddie odavitte a tűzhöz, és óvatosan letette Roland jobbjára. Ő a baljára ült. Roland először Susannah-ra, azután Eddie-re nézett.
– Milyen közel ültök hozzám – jegyezte meg. – Mint a szeretők.. vagy a börtönőrök.

– Itt az ideje, hogy beszélgessünk – mondta Susannah halk, tiszta, dallamos hangon. Ha a társaid vagyunk, Roland – és tetszik, nem tetszik, úgy tűnik, azok vagyunk –, akkor ideje, hogy úgy is *bánj* velünk, mint társakkal. Mondd el, mi a baj...
– ...és mit tehetünk érted – fejezte be Eddie.
Roland mélyet sóhajtott. – Nem tudom, hogy is kezdjem szólalt meg. – Olyan rég volt az, hogy társaim voltak... vagy hogy elmeséltem valamit...
– Kezdd a medvével – mondta Eddie.
Susannah előrehajolt, és megérintette a Roland ölében heverő állkapcsot. Borzadt tőle, mégis hozzáért. – És fejezd be ezzel.
– Igen. – Roland szemmagasságba emelte a csontot, egy pillanatig nézte, mielőtt visszaejtette volna az ölébe. – Erről kell beszélnünk, ugye? Ez a dolgok középpontja.
Ám első a medve.

12

– Ezt a történetet gyermekkoromban hallottam – kezdte Roland. – Amikor még minden új volt, a Nagy Öregek – ők nem istenek voltak, hanem olyan emberek, akiknek a tudása szinte fölért az istenekével – megteremtették a Tizenkét Őrt, hogy vigyázzák a tizenkét gádort, amelyek ki- és bevezettek a világba. Néha úgy hallottam, hogy ezek a gádorok természetes dolgok voltak, mint a csillagképek, amelyeket az égen látunk, vagy a feneketlen hasadék a földben, amelyet Sárkány Barlangjának nevezünk, mert minden harmincadik-negyvenedik napon nagy gőzoszlopot pöffent. Mások viszont – egyikükre, egy Hax nevűre, aki apám kastélyában volt főszakács, különösen jól emlékszem – azt mondták, hogy *nem* természeti jelenségek, hanem maguk a Nagy Öregek alkották őket azokban a napokban, mielőtt megszorult volna torkukon a gőgjük hurokja, hogy örökre eltűnjenek a földről. Hax azt szokta volt mondogatni, hogy a Tizenkét Őr megalkotása volt a Nagy Öregek utolsó tette; így próbálták jóvátenni a súlyos bűnöket, amelyeket egymással és a földdel szemben elkövettek.
– Gádorok – tűnődött Eddie. – Úgy érted, *ajtók*. Helyben vagyunk. Ezek az ajtók, amelyek ki-be vezetnek ebbe a világba, vajon arra a világegyetemre is nyílnak, ahonnan Suze-zal jöttünk? Mint amazok, amelyeket a parton találtunk?
– Nem tudom – felelte Roland. – Minden tudott dolgomra száz olyan esik, amiről fogalmam sincs. Bele kell törődnötök. Azt szoktuk mondani, hogy a világ továbbhaladt. Ez olyan, mint mikor a nagy árhullám visszavonul, és roncsok maradnak a nyomán... roncsok, amelyek néha úgy festenek, akár egy térkép.
– Akkor *találgassunk!* – kiáltott Eddie, és a hangjából sütő mohó lelkesedés elárulta a harcosnak, hogy a fiú még most sem adta föl a reményt, hogy egyszer visszatérhet a saját – és Susannah – világába. Nem teljesen.
– Hagyd békén, Eddie – intette le Susannah. – Ő nem találgat.
– Ez nem igaz, mert néha *szokott* – felelte Roland mindkettejük meglepetésére. – Ha csak a találgatás marad, akkor néha találgatni kell. A válasz pedig nem. Hitem – *sejtelmem* – szerint ezek a gádorok nem hasonlítanak a parti ajtókra. Azt hiszem, azok a ti világotokba vezető ajtók olyasfélék, mint valami libikókának a központi tengelye. Tudjátok, mi az?
– Mérleghinta? – kérdezte Susannah, és föl-alá billegette a két karját, hogy mutassa, mire gondol.
– Igen! – bólintott elégedetten Roland. – Éppen az. Az egyik végében ennek a hintamérlegnek...
– Mérleghinta – javította ki szelíd mosollyal Eddie.
– Igen. Az egyik végén az én *ka*-m *van*. A másikon a feketébe öltözött emberé – Walteré. Az ajtók voltak középen, a két ellentétes sors feszültsége alkotta őket. Ezek a gádorok sokkal nagyobbak

Walternál vagy nálam; vagy a hármunk kis társaságánál.
– Azt mondod – kérdezte habozva Susannah –, hogy a gádorok, ahol ezek az Őrök állnak, *kívül vannak* a *ka*-n? Mögötte?
– Csak azt mondom, hogy én így hiszem. – Felvillantotta szokott kurta mosolyának vékony sarlóját a tűz fényében. – Így *sejtem.*
Egy pillanatra elhallgatott, azután fölvett egy ágat. Félresöpörte a fenyőtűszőnyeget, és a bottal rajzolni kezdett a földre:

– Gyermekkoromban azt mondták, ilyen a világ. Az X-ek a gádorok, amelyek körben állnak a világ örök peremén. Ha húzunk hat vonalat, párosával összekötve őket, így...

Fölnézett. – Látjátok, ahol a vonalak középen keresztezik egymást?
Eddie-nek libabőrös lett a gerince és a karja. A szája hirtelen kiszáradt.
– Ez az, Roland? Ez a...?
Roland bólintott. Hosszú, barázdált arca komoly volt. – Ezen a ponton nyílik a Nagy Gádor, az úgynevezett Tizenharmadik Kapu, amely nem csupán ennek, de minden világnak parancsol.
Megütögette a kör középpontját.
Itt áll a Setét Torony, amelyet egész életemben kerestem.

13

A harcos folytatta: – Mind a tizenkét kisebb gádorba állítottak egy Őrt a Nagy Öregek. Gyermekkoromban a nevüket rímbe szedve tanította meg a dadám – és Hax, a szakács – ...de az a gyermekkor már régen volt. Volt a Medve természetesen, meg a Hal... az Oroszlán... a Denevér. És a Teknős – ő nagyon fontos...
Fölnézett a csillagos égre, a töprengés ráncokat vésett a homlokára, majd megdöbbentően napfényes mosollyal idézte fel a rigmust:

Nézd a teknős hatalmas hátát,
Azon hordja az ember világát.
Gondolatai lassúak, derűsek,
Elméjében hordoz bennünket.
Hátán köttetik minden esküvés,
Tudja az igazat, ha nem is segít.
Szereti a földet meg a tengereket,
Meg a hozzám hasonló gyerekeket.

Halkan, derűsen fölnevetett. – Ezt Hax tanította nekem, ő énekelte, miközben valami sütemény cukormázát kevergette, és megengedte, hogy lenyalogassam a kanala széléről az édességet. Meglepő, mikre emlékszik az ember, ugye? Mindenesetre, ahogy nagyobb lettem, kezdtem azt hinni, hogy az Őrök nem léteznek, sokkal inkább szimbólumok, mint valódi lények. Úgy látszik, tévedtem.
– Robotnak neveztem – mondta Eddie –, de igazából nem az volt. Susannah-nak igaza van: az egyetlen robot, amelyik vérzik a lövéstől, Quaker State 10-40. Azt hiszem, ez volt az, amit az én világomban

cyborgnak hívtak, Roland – olyan teremtmény, amely részben gép, részben hús-vér lény. Magam láttam egy filmben... ugye már meséltünk a filmekről?
Roland halvány mosollyal bólintott.
– Szóval ennek a filmnek *Robocop* volt a címe, és a pasas nem nagyon különbözött attól a medvétől, amelyet Susannah lelőtt. Honnan tudtad, hová kell lőni?
– Eszembe jutottak a régi mesék, amelyeket Hax mondott – felelte *a* harcos. – Ha csak a dadámra hallgattam volna, Eddie, akkor most a medve hasában lennél. A ti világotokban nem szokták mondani az elmálészkodó gyermekeknek, hogy tegyék föl a gondolkodósapkát?
– Dehogynem – felelte Susannah. – Hogyne mondanák.
– Itt is ezt mondják, és a mondás az Őrök történetéből származik. Állítólag mindegyiknek van még egy agya a fején kívül. Egy kalapban. – Ijesztően zaklatott tekintettel nézett rájuk, majd ismét elmosolyodott. – Ugye nem nagyon hasonlított kalapra?
– Nem – mondta Eddie –, de a sztori elég közel járt a valósághoz, hogy megmentse az irhánkat.
– Most már úgy gondolom, hogy az egyik Őrt kerestem kezdettől fogva – mondta Roland. – Ha megtaláljuk azt a gádort, amelyet ez a Shardik őrzött – és ehhez csupán a csapáját kell követnünk visszafelé –, végre meglesz az utunk, amelyen járjunk. Ha a gádor a hátunk mögé kerül, egyszerűen előre kell mennünk. A kör közepén... ott a Torony.
Eddie kinyitotta a száját, hogy azt mondja: Jó, *akkor beszéljünk erről a Toronyról! Végre egyszer s mindenkorra beszéljük meg, mi az, mit jelent, és ami a legfontosabb: mi történik velünk, ha odaérünk?* De meg se nyikkant, és egy pillanattal később becsukta a száját. Nem megfelelő az idő; ne most, amikor Roland ilyen nyilvánvalóan beteg. Ne most; amikor csupán tábortüzük szikrái tartják távol az éjszakát.
– Akkor térjünk át a másikra – folytatta súlyosan Roland. – Végre rátaláltam az utamra – annyi hosszú év után rátaláltam végre –, és most úgy tűnik, elveszítem az ép elmémet. Érzem, ahogy szétmorzsolódik, akár az esőtől alámosott meredek part a lábam alatt. Ez a büntetésem, amiért hagytam, hogy egy fiú, aki sohasem létezett, a halálba zuhanjon. És ez is *ka.*
– Ki ez a fiú, Roland? kérdezte Susannah.
Roland Eddie-re pillantott. – Te tudod?
Eddie megrázta a fejét.
– Pedig beszéltem róla mondta Roland. – Illetve *félrebeszéltem,* amikor a fertőzés a legádázabbul tombolt bennem, és majdnem meghaltam. – A harcos hangja hirtelen fél oktávot emelkedett, és olyan jól utánozta Eddie hangját, hogy Susannah-t végigborzongatta a babonás félelem. – „Ha abba nem hagyod a pofázást arról a kurva kölyökről, Roland, akkor a saját ingeddel tömöm be a szádat. Hányni tudnék, hogy örökké ezt kell hallanom!” Emlékszel, hogy ezt mondtad, Eddie?
Eddie alaposan végiggondolta a dolgot. Roland ezerféléről beszélt, miközben megjárták tekervényes útjukat a parton A FOGOLY feliratú ajtótól AZ ÁRNYAK HÖLGYE feliratúig, és mintha ezernyi nevet említett volna láztól fűtött monológjaiban: Alain, Cort, Jamie de Curry, Cuthbert (ezt gyakrabban, mint a többieket), Hax, Martin (de az is lehet, hogy Marten volt), Walter, Susan, meg még egy olyan pofát is, akinek az a valószínűtlen neve volt, hogy Zoltán. Eddie nagyon belefáradt, hogy ezekről a népekről halljon, akikkel sohasem találkozott (és nem is akart találkozni), de persze akkoriban neki is megvoltak a maga problémái, amelyek közül csupán kettő volt a heroinelvonás és a kozmikus repülőbetegség. És igazság szerint vélhetőleg ő ugyanígy fárasztotta Rolandot töredékes tündérmeséivel. Arról, hogyan nőttek föl Henryvel, és hogyan lettek drogosok.
De nem emlékezett rá, hogy egyszer is azzal fenyegette volna Rolandot, miszerint a saját ingével tömi be a száját, ha nem hagyja abba a mesét valami kölyökről.

– Semmi nem jut erről az eszedbe? – kérdezte Roland. – Egyáltalán semmi?
Talán *lehetett valami? Valami* távoli bizsergés, mint a *déjá vu* érzése. Mint amikor a parittyát megpillantotta a tuskóból kiálló csonkban? Igyekezett rátalálni erre a bizsergésre, de eltűnt. Eddie úgy döntött, hogy nem is létezett; csak ő *szerette volna,* ha létezik, mert Roland olyan nyomorultul szenvedett.
– Nem – mondta. – Sajnálom, öregem.
– Pedig *említettem* neked. – Roland hangja nyugodt volt, ám a sürgetés úgy lüktetett benn, mint egy skarlát fonál. – A fiú neve Jake. Föláldoztam – megöltem – azért, hogy végre találkozzak Walterrel és beszéljek vele. A hegyek alatt öltem meg.
Erre Eddie már jobban emlékezett. – Hát, talán ez történt, de te nem ezt *mondtad.* Arról beszéltél, hogy egyedül keltél át a hegyek alatt, valami őrült kézihajtánnyal. *Arról* sokat meséltél, amikor a parton jöttünk felfelé, Roland. Hogy milyen rémes volt ott egyedül.
– Emlékszem. De arra is emlékszem, hogy meséltem neked a fiúról, arról, hogyan zuhant le a viaduktról a szakadékba. És hogy ez a két emlék ily távol esik egymástól, ez az, ami kettészakítja az elmémet.
– Egy szót sem értek – mondta aggodalmasan Susannah.
– Azt hiszem – felelte Roland –, én is csak most kezdem érteni.
Fát dobott a tűzre, vörös szikrák vastag spirál-kévéjét küldve a sötét ég felé, azután visszatelepedett közéjük. – Elmondok nektek egy történetet, ami igaz – folytatta –, azután elmondok egyet, ami nem igaz... de *annak kéne lennie.*
– Vásároltam egy öszvért Pricetownban, és amikor elértem Tullba, az utolsó városba a sivatag előtt, még egész virgonc volt...

14

Így a harcos belekezdett hosszú meséjének utolsó részébe. Eddie már hallotta egyes részleteit, ám éppolyan elbűvölten hallgatta, mint Susannah, akinek tökéletesen új volt. Mesélt nekik a kocsmáról, ahol a végtelen kártyaparti folyt a sarokban, a Sheb nevű zongoristáról, az Allie nevű asszonyról, akinek forradás volt a homlokán... és Nortról, a fűevőről, aki meghalt, hogy azután valamely sötét életre keltse a feketébe öltözött ember. Mesélt Sylvia Pittstonról, a vallási téboly megtestesüléséről, a végső, apokaliptikus mészárlásról, amelyben ő, Roland, a harcos, megölte a város minden férfiját, asszonyát és gyermekét..
– Mi a szent szar! – hebegte halkan Eddie.
– Hallgass! – förmedt rá Susannah. – Hadd fejezze be!
Roland folytatta. Ugyanazzal az egykedvűséggel mesélt, amellyel keresztülvágott a sivatagon, miután elhagyta az utolsó telepes, egy fiatalember kunyhóját, akinek csaknem a derekáig ért elvadult, vörösszőke üstöke. Elmesélte, hogyan pusztult el az öszvére. Még azt is elmondta, hogyan ette ki az állat szemét a telepes madara, Zoltán.
Beszélt a hosszú sivatagi napokról, a kurta sivatagi éjszakákról, arról, hogyan követte Walter tábortüzeinek hideg hamuját, hogyan érkezett végül, tántorogva és a kiszáradástól félholtan, a sivatagi pihenő-állomásra.
– Üresen állott. Azt hiszem, azóta állott üresen, amikor amaz óriás medve még friss csinálmány volt. Ott éjszakáztam, azután továbbmentem. Ami ott történt... de most másik történetet mondok nektek.
– Azt, amelyik nem igaz, de annak kellene lennie? – kérdezte Susannah.
Roland bólintott. – Ebben az áltörténtetben – mesében – egy Roland nevű harcos találkozott egy Jake nevű fiúcskával. Ez a gyermek a ti világotokból, a ti New Yorkotokból származott, a ideje pedig

Eddie 1987-e és Odetta Holmes 1963-a között lehetett.
Eddie érdeklődve hajolt előre. – Van ajtó ebben a történetben, Roland? Egy FIÚ feliratú ajtó vagy ilyesmi?
Roland megrázta a fejét. – A fiú ajtaja a halál volt. Iskolába tartott, amikor egy ember – akiről én azt hiszem, hogy Walter lehetett – meglökte az utcán, egy autó meg átment rajta. Hallotta, ahogy ez az ember valami olyasmit mond, hogy „Félre az útból, engedjenek, pap vagyok!”. Jake *látta* ezt az embert – egy pillanatra –, azután az *én* világomban volt.
Elhallgatott, a tűzbe bámult.
– Most egy időre hagyom a fiú történetét, aki nem volt ott, és visszatérek ahhoz, ami valóban megesett.
– Jó?
Eddie és Susannah zavartan összenéztek, majd a fiú intett, afféle „ahogy neked tetszik” mozdulattal.
– Mint mondtam, a pihenőállomás kihalt. Volt azonban ott egy szivattyú, amely még működött; A váltólovak istállójának végében állt. Hallás után találtam meg, de akkor is ráleltem volna, ha nem bocsát ki zajt. Tudjátok, *megéreztem* a víz szagát. Ha az ember elég időt tölt a sivatagban, ha a szomjhalál szélén áll, akkor megesik az ilyesmi. Ittam, aztán aludtam. Amikor fölébredtem, ismét ittam. Rögtön tovább akartam menni – olyan erős volt bennem a vágy, mint a láz. Az a gyógyszer, amelyet a ti világotokból hoztál, Eddie – az *asztin –,* csodálatos szer, de vannak lázak, amelyeket semmiféle medicina nem csillapíthat, és ez is ilyen volt. Tudtam, hogy a testemnek pihenésre van szüksége, mégis, akaraterőm minden maradékát össze kellett szednem, hogy még egy éjszakát ott töltsek. Reggel pihentnek éreztem magam, így megtöltöttem a tömlőimet, és elindultam. *Semmit sem hoztam el arról a helyről a vízen kívül.* Ez a legfontosabb abból, ami tényleg megtörtént.
– Jól van, tényleg ez történt – mondta Susannah a leglogikusabb, legkellemesebb Odetta Holmes-hangján. – Megtöltötted a tömlőidet, azután továbbmentél. Most pedig meséld el, ami hátravan abból, ami *nem történt meg,* Roland.
A harcos egy pillanatra az ölébe engedte az állkapcsot, és ökölbe szorított kézzel, meghatóan gyerekes mozdulattal megdörgölte a szemét. Aztán ismét megragadta az állkapcsot, mintha erőt szeretne meríteni belőle, és folytatta a történetet.
– Hipnotizáltam a fiút, aki nem volt ott – mondta. – Az egyik tölténnyel csináltam. Olyan trükk ez, amelyet évek óta ismertem, és elég valószínűtlen forrásból tanultam: Martentől, apám udvari varázslójától. A fiú jó médium volt. Amikor transzba esett, elmesélte halála körülményeit, úgy, ahogy nektek elmondtam. Amikor annyit tudtam, amennyit anélkül megtudhattam, hogy felzaklassam vagy bántsam, megparancsoltam neki, hogy amikor fölébred, semmire ne emlékezzen a halálával kapcsolatban.
– Ki akart volna? – motyogta Eddie.
Roland bólintott. – Tényleg, ki? A transzból egyenesen átsiklott a természetes álomba. Én is elaludtam. Amikor fölkeltünk, elmondtam a fiúnak, hogy a feketébe öltözött embert üldözöm. Tudta, kire gondolok; Walter ugyancsak megállt azon a pihenőállomáson. Jake félt tőle és elbújt. Biztosra veszem, hogy Walter tudott az ottlétéről, de álságosan úgy tett, mintha nem tudna. Csapdaként hagyta hátra a fiút.
Megkérdeztem, van-e valami ennivaló. Úgy tűnt, kell lennie. A fiú elég egészségesnek látszott, a sivatagi éghajlat pedig csodálatosan megőrzi a dolgokat. Volt nála egy kevés szárított hús, és azt mondta, van egy pince is. Még nem kutatta át, mert félt. – Sötéten nézett rájuk. – Igaza volt. Találtam ott ételt... meg egy Beszélő Démont.
Eddie tágra nyílt szemmel nézett az állkapocsra. Narancsszín tűzfény táncolt az ősrégi hajlatokon és a

vészjósló fogsoron.
– Beszélő Démon? *Erre* gondolsz?
– Nem – felelte a harcos. – Igen. Mindkettőre. Figyelj, és megérted.
Mesélt a nem emberi nyögésekről, amelyek a pince fala mögötti földből hallatszottak; hogyan pergett a homok a fal két kőtömbje közül. Elmondta, hogyan közeledett a lyukhoz, amely éppen akkor jelent meg, amikor Jake sikoltott, hogy jöjjön föl.
Ráparancsolt a démonra, hogy beszéljen... s az meg is, tette, Allie hangján, az asszonyén, akinek heg volt a homlokán, és aki a tulli kocsmában dolgozott. *Óvatosan menj el a Hívogatók mellett, harcos! Amíg a fiúval utazol, a feketébe öltözött ember a lelkeddel a zsebében halad.*
– Hívogatók? – döbbent meg Susannah.
– Igen. – Roland szúrósan nézett rá. – Ez jelent neked valamit, ugye?
– Igen.... és nem.
Nagyon tétován felelt. Roland sejtette, hogy részben egyszerűen azért, mert nem szívesen beszél fájdalmas dolgoktól. Mindazonáltal úgy vélte, inkább arról lehet szó, hogy a nő nem szeretné még jobban összezavarni a történetet azzal, amit ő tud erről. Csodálta érte. Csodálta Susannah-t.
– Csak annyit mondj el, amennyiben biztos vagy – kérte. Ne többet.
– Jól van. A Hívogatók egy hely volt, amelyet Detta Walker ismert. Egy hely; amelyen Detta *gondolkozott*. Ez egy argó kifejezés volt, amelyet akkor szedett föl, amikor hallgatta a felnőtteket, ahogy ülnek a tornácon, söröznek, és a régi napokról beszélgetnek. Olyan helyet jelent, amelyik lepusztult vagy haszontalan, vagy mindkettő. Volt valami a Hívogatókban magában a *fogalomban –,* ami vonzotta Dettát. Ne kérdezd, miért; valaha talán tudtam, de már nem tudom. És nem is akarom tudni.
Detta ellopta Kék Néném porcelántányérját – amit a családom adott neki nászajándékul –, és elvitte a Hívogatókba – az *ő* Hívogatókjába –, hogy összetörje. Az a hely egy teleszemetelt kavicsgödör volt. Egy szeméttelep. Később néha fiúkat szedett föl az országúti csehókban.
Egy pillanatra lehajtotta a fejét, összeszorította az ajkát. Azután fölnézett és folytatta.
– *Fehér* fiúkat. Amikor elvitték a parkoló kocsijukhoz, felcukkolta őket, majd elfutott. Azok a parkolók... azok is Hívogatókat jelentettek. Veszedelmes játékot játszott, de elég fiatal, elég gyors és elég önző volt ahhoz, hogy végigjátssza és még élvezze is. Később New Yorkban tolvajtúrákra indult... erről tudtok. Mindketten. Mindig elegáns áruházakba – a Macy'sbe, a Gimbelbe, a Bloomingdale-be –, és bizsut lopott. Amikor elhatározott egy újabb ilyen stiklit, mindig így gondolt rá: *Máma elmék a Hívogatókba. Elmék, csórelek valami szart a fejér népektű. Menek, oszt elcsórok valami nagyon spécit, osztán összetöröm a francos vacakját.*
Elhallgatott, remegő ajakkal bámult a tűzbe. Amikor ismét körülnézett, Roland és Eddie látta a könnyeket a szemében.
– Sírok, de ez ne csapjon be titeket. Emlékszem, hogy mindezt megtettem, és arra is emlékszem, hogy még *élveztem* is. Azt hiszem, azért sírok, mert tudom, hogy megfelelő körülmények között ismét megtenném.
Roland mintha visszanyert volna valamit régi derűjéből, különös kiegyensúlyozottságából.
– Van egy közmondás a hazámban, Susannah: „Bölcs tolvaj mindig boldogul”
– Nem látok semmi bölcsességet abban, ha ellopok egy marék smukkot – válaszolta élesen a nő.
– Rajtakaptak valaha?
– Nem...
A férfi széttárta a karját, mintha azt mondaná: *na látod!*
– Akkor Detta Walkernek rossz hely volt a Hívogatók? – kérdezte Eddie. – Így van? Mert nem

egészen *érződik* jónak.
– Jó és rossz egyszerre. *Hatalmas* hely, olyan, ahol... újra *feltalálta* magát. Azt hiszem így lehetne mondani... de ugyanakkor *elveszett* hely is. És az egésznek semmi köze Roland kísértetgyermekéhez, ugye?
– Talán igen – felelte Roland. – Tudod, az én világomban is vannak Hívogatók. Nálunk is a tolvajnyelvben használták, és a jelentése is nagyon hasonló.
– Neked és a barátaidnak mit jelentett? – kérdezte Eddie.
– A helytől és a helyzettől függően mindig egy kicsit mást. Lehetett szemétdomb. Lehetett kupleráj, vagy olyan hely, ahol a férfiak szerencsejátékot űznek, vagy sátánfüvet rágnak. De amennyire én tudom, a legközönségesebb jelentése egyúttal a legegyszerűbb is.
Rájuk nézett.
– A Hívogatók a magányosság helyei mondta. – A Hívogatók a puszta földek.

15

Most Susannah tett fát a tűzre. Délen állhatatosan lángolt az Öreg Anya. A nő az iskolai tanulmányaiból tudta, hogy ez mit jelent: azt, hogy bolygó, nem csillag. *A Vénusz?,* tűnődött. *Vagy ebben a világban a naprendszer is ugyanúgy más, mint minden?*
Ismét megrohanta a valószerűtlenség érzése – az, hogy mindez csak álom.
– Folytasd – kérte. – Mi történt, miután a hang figyelmeztetett a Hívogatókra és a kisfiúra?
– Beledugtam a kezem a lyukon a homokba, mivel úgy tanítottak, hogy ilyenkor ezt kell tennem. Egy állkapcsot húztam elő... de nem ezt. Az, amelyet a pihenőállomás pincefala mögül húztam ki, sokkal nagyobb volt; úgyszólván nem kétséges, hogy valamelyik Nagy Öregé lehetett.
– Mi történt vele? – kérdezte halkan Susannah.
– Egy éjjel odaadtam a fiúnak – mondta Roland. A tűz forró narancsszín foltokat és táncoló árnyakat festett az arcára. – Védelmül, mint valami talizmánt. Később úgy éreztem, elvégezte a feladatát, így eldobtam.
– És ez itt kinek az állkapcsa, Roland? – kérdezte Eddie.
Roland fölemelte a csontot, hosszan, elgondolkodva nézte, azután visszaejtette. – Később, miután Jake... miután meghalt... Elkaptam azt a férfit, akit üldöztem.
– Waltert mondta Susannah.
– Igen. Tanácskozást tartottunk, ő és én... *hosszú tanácskozást*. Egy idő után elaludtam, és amikor fölébredtem, Walter már halott volt. Legalább száz éve, de inkább régebben. Nem maradt belőle más, csupán a csontok, épp mint ahhoz a csontszérűhöz illett.
– Na ja, jó hosszú tanácskozás lehetett – mondta szárazon Eddie.
Susannah kissé elkomorodott, de Roland csak bólintott. – Hosszú, de még milyen hosszú – mondta a tűzbe bámulva.
– Reggel elindultál, és még aznap este elérted a Nyugati Tengert – szólt Eddie. – És akkor éjjel jöttek a homárszörnyek, igaz?
Roland ismét bólintott. – Igen. De mielőtt elhagytam volna azt a helyet, ahol Walterrel beszélgettünk... vagy álmodtunk... vagy akármit is csináltunk... letörtem a koponyájáról ezt. – Fölemelte a csontot; a narancs fény ismét végigszánkázott a fogakon.
Walter állkapcsa, gondolta Eddie, és érezte, hogy enyhe borzongás fut végig rajta. *A feketébe öltözött ember állkapcsa. Emlékezz erre, Eddie fiam, ha legközelebb valami közönséges pasiként gondolsz Rolandra. Egész idő alatt magával cipelte, mint valami... emberevő trófeát. Jesszus!*
– Emlékszem, mire gondoltam, amikor elvettem – folytatta Roland. – Nagyon jól emlékszem; ez az

egyetlen emlékem abból az időből, amely nem duplázódott meg. Azt gondoltam: „Balszerencse volt eldobni azt, amelyet akkor találtam meg, amikor a fiút. Majd ez pótolja.” Ekkor meghallottam Walter nevetését – azt a komisz, gúnyos kacaját. Még a hangját is hallottam.
– Mit mondott? – kérdezte Susannah.
– „Túl késő, harcos” – válaszolta Roland. – Ezt mondta. „Túl késő – mostantól az örökkévalóságig balszerencséd lesz –, ez a te *ka*-d.”

16

– No jó – mondta végül Eddie. – Értem az alapvető ellentmondást. Az emlékezeted megoszlott...
– *Nem* megoszlott. *Megkettőződött*.
– No jó, az majdnem ugyanaz, nem? – Eddie megragadott egy ágat, és ő is rajzolni kezdett a homokba:

Megütögette a bal oldali vonalat. – Ez az emlékezeted az időben, mielőtt elérted volna a pihenőállomást: egyetlen vonal.
– Igen.
Megütögette a jobb oldali vonalat. – És itt van, *miután* kijöttél a hegység túloldalán, és elérted a csontszérűt... a helyet, ahol Walter várt rád. *Ugyancsak* egyetlen vonal.
– Igen.
Eddie először rámutatott a két vonal közötti részre, majd nagyjából bekarikázta.

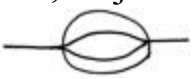

– Megmondom, mit kell tenned, Roland: zárd le ezt a dupla csapát. Építs kerítést köréje az emlékezetedben, azután felejtsd el. Mert *semmit sem* jelent, *semmit sem* változtat meg, *vége, elmúlt*...
– De hát nem múlt el! – Roland fölemelte a csontot. – Ha a Jake-kel kapcsolatos emlékeim hamisak – és tudom, hogy azok –, *hogy lehet nálam ez?* Ahelyett hoztam magammal, amelyiket eldobtam... de amelyiket eldobtam, az a pihenőállomás pincéjéből származott, és igazinak tudott emlékeim szerint én *sohasem jártam lent a pincében!* Sohasem beszéltem a démonnal! Egyedül indultam tovább, és *semmi mást* nem vittem magammal a friss vízen kívül!
– Ide figyelj, Roland – mondta komolyan Eddie. – Az egy dolog, hogy hoztál-e a pihenőállomásról csontot. De ha lehetséges, hogy csak hallucináció volt az egész – a pihenőállomás, a fiú, a Beszélő Démon –, akkor talán azért hoztad magaddal Walter állkapcsát, mert...
– Az nem látomás volt! – vágott közbe Roland. Nézte őket fakókék bombázópilóta-tekintetével, azután olyasmit tett, amire egyikük sem számított... Eddie megesküdött volna rá, hogy maga Roland sem tudta, mit fog tenni.
Az állkapcsot a tűzre vetette.

17

Egy pillanatig csak hevert a tűzben, kísérteties félvigyorra görbült, fehér ereklye, majd hirtelen vörösen fölizzott, szédítő skarlát fénybe borítva a tisztást. Eddie és Susannah fölkiáltott, kezükkel védve szemüket attól az izzó formától.
A csont változni kezdett. Nem szétporladt, *megváltozott*. A sírkövekként kifelé dőlt fogak csomókká álltak össze. A felső él enyhe íve kiegyenesedett, majd legörbült a vége.
Eddie ölébe ejtett kézzel, tátott szájjal csodálta a csontot, amely már nem volt csont. Színe akár az izzó acélé. A fogak három fordított V alakba rendeződtek; a középső nagyobb volt, mint a szélsők. Eddie hirtelen látta, mivé lesznek, ahogy a parittyát is meglátta a faágban.
Úgy gondolta, hogy ez egy kulcs.

Emlékezned kell a formára!, gondolta lázasan. Muszáj, *muszáj!*
Szeme kétségbeesetten követte a vonalakat – három V, a középső nagyobb és mélyebb, mint a másik kettő a széleken. Három bevágás... az egyiken, amely a végére esik, egy kacskaringó, olyan, mint egy kis nyomtatott s...
Ekkor a formák ismét változni kezdtek a tűzben. A kulcs alakú csont összecsavarodott, egymást fedő, ragyogó szirmokká sűrítette magát, olyan sötétekké és bársonyosakká, mint egy holdtalan nyári éj. Eddie egy pillanatra látta a rózsát – egy győzedelmes rózsát, amely a világ első napján bonthatott szirmot, a felmérhetetlen, időtlen szépséget: És miközben látta, kinyílt a szíve. Mintha maga a szeretet és az élet szökkent volna a magasba Roland halott kabalájából: ott volt a tűzben, diadalmasan, és valami csodálatos, ősi daccal lángolva hirdette, hogy a kétségbeesés káprázat, és a halál álom.
A rózsa!, gondolta összefüggéstelenül. *Először a kulcs, azután a rózsa! Lásd! Lásd, ahogy megnyílik a Toronyba vezető út!*
A tűzből nagy lobbanással szikralegyező csapott ki. Susannah fölsikoltott, félregurult; csapkodta ruháján a narancsszín pöttyöket, miközben a lángok a csillagos ég felé nyújtóztak. Eddie nem mozdult. Látomása kővé dermesztette, a csoda bölcsőjébe fektette, amely egyszerre volt nagyszerű és szörnyű. Észre sem vette a bőrére hulló szikrákat. Azután a lángok lelohadtak. A csont eltűnt.
A kulcs eltűnt.
A rózsa eltűnt.
Emlékezz, gondolta. *Emlékezz a rózsára... és emlékezz a kulcs formájára.*
Susannah zokogott a megrendüléstől és a félelemtől, ám a fiú most nem törődött vele. Megkereste az ágat, amelyet ő és Roland használt, és reszkető kézzel ezt rajzolta a földre:

18

– Miért tetted? – kérdezte végül Susannah. – Az isten szerelmére miért, és mi volt ez?
Tizenöt perc telt el. Hagyták a tüzet leégni, a szétszóródott parazsat eltaposták vagy magától kihunyt. Eddie a feleségét átölelve kuporgott: Susannah előtte ült, hátát a fiú mellének támasztva. Roland melléig húzott térdét átkarolva ült a tűz másik oldalán, és borúsan meredt a narancsvörös parázsba. Eddie szerint egyikük sem látta a csont átváltozásait. Mindketten érzékelték az izzó hőséget, Roland azt is, ahogy felrobbant (vagy összeomlott? Eddie látomása közelebb állt az utóbbihoz), és kész. Eddie legalábbis így hitte; ám Roland néha a maga feje után ment, és amikor végsőkig ki akarta játszani a lapjait, akkor meg is tette, mint Eddie keserű tapasztalatokból tudta. Gondolta, hogy elmondja neki, mit látott – vagy mit *vélt* látni –, aztán úgy döntött, nem teríti ki a lapjait, legalábbis egyelőre.
Magából az állkapocsból nem maradt semmi: egy szilánk se.
– Azért tettem, mert a bensőmben megszólalt egy hang, és azt mondta, hogy ezt kell tennem – válaszolta Roland. – Az apám hangja volt; *minden ősöm* hangja. Ha valaki ilyen hangot hall, akkor elképzelhetetlen, hogy ne engedelmeskedjen, méghozzá azonnal! Engem így tanítottak. Hogy mi volt, azt nem tudom megmondani... legalábbis most nem. Csak annyit tudok, hogy a csont elmondta végszavát. Egészen idáig hoztam, hogy meghallgassam.
Vagy hogy meglássuk, gondolta Eddie, majd így folytatta a gondolatot: *Emlékezz. Emlékezz a rózsára. És emlékezz a kulcs formájára!*
– Majdnem megsültünk! – Susannah hangja egyszerre volt fáradt és ingerült.
Roland megrázta a fejét. – Azt hiszem, ez inkább olyan volt, mint a tűzijáték, amelyet a bárók lődöztek néha a magasba a születésnapi ünnepségükön. Ragyogó, meghökkentő, de nem veszedelmes.

Eddie-nek támadt egy ötlete. – Roland, elmúlt az agyadból a kettősség? Eltávozott, amikor a csont felrobbant vagy mit csinált?
Úgyszólván biztosra vette, hogy ezt történt; a filmekben, amelyeket látott, az ilyen kemény sokkterápia általában bevált. De Roland megrázta a fejét..
Susannah megmozdult Eddie karjában. – Azt mondtad, kezded megérteni.
Roland bólintott. Igen, azt hiszem. Ha igazam van, akkor féltem Jake-et. Akárhol, *akármikor* van is, féltem.
– Hogy érted ezt? – kérdezte Eddie.
Roland fölállt, odament az ágyául szolgáló összetekert bőrökhöz, és kezdte szétteríteni őket. – Elég volt ennyi történet és izgalom egy éjszakára. Itt az ideje az alvásnak. Reggel követjük a medve nyomát és meglátjuk, rátalálunk-e a gádorra, amelyet őrzött. Útközben elmondom majd nektek, hogy hitem szerint mi történt – és történik még most is.
Ezzel beburkolódzott egy ócska takaróba meg egy új szarvasbőrbe, távolabb vackolódott a tűztől, s nem szólalt meg többé.
Eddie és Susannah egymás mellé feküdtek. Amikor biztosra vették, hogy a harcos elaludt, szeretkeztek. Roland hallotta őket, mert ébren hevert, és hallotta csöndes beszélgetésüket szerelem után. Javarészt róla beszéltek. Némán feküdt, nyitott szemmel bámult a sötétbe még jóval azután is, hogy azok ketten abbahagyták a beszélgetést, és lélegzésük egyszerű, könnyed dallammá csöndesült.
Jó fiatalnak és szerelmesnek lenni, gondolta. Még ebben a temetővé lett világban is jó.
Élvezzétek, amíg tehetitek, gondolta, *mert újabb halálok várnak még ránk. Vérpatakhoz kell érnünk. Amely kétségtelenül ugyanilyen folyóhoz vezet. Azután óceánná válik. Ebben a világban tátonganak a sírok, és egyetlen halott sem nyugszik békében.*
Mikor kelet felől pitymallani kezdett, lehunyta a szemét. Kis időre elaludt. És Jake-ről álmodott.

19

Eddie is álmodott – azt álmodta, hogy ismét New Yorkban van, a Második sugárúton sétál, könyvvel a kezében.
Álmában tavasz volt. A levegő meleg volt, a város virágzott, Eddie-ben zokogott a honvágy, mint az izom, amelybe horog akadt. *Élvezd az álmot, és nyújtsd el, ameddig tudod,* gondolta. *Ízlelgesd... mert így juthatsz legközelebb New Yorkhoz. Nem mehetsz haza, Eddie. Annak vége.*
Lenézett a könyvre, és a legkisebb mértékben sem lepte meg, hogy ThomasWolfe *Nincs visszaút*-ját tartja a kezében. A sötétvörös borító három alakot ábrázolt; egy kulcsot, egy rózsát és egy ajtót. Egy pillanatra megállt, felütötte a könyvet, és elolvasta az első sort. *A feketébe öltözött ember a sivatagon át menekült,* írta Wolfe, *a harcos pedig követte.*
Eddie becsukta a könyvet, és továbbment. Délelőtt kilenc, legfeljebb fél tíz felé járhatott, a Második sugárúton gyér volt a forgalom. Taxik dudáltak, ide-oda cikáztak a sávok között, szélvédőjükön, rikítósárga karosszériájukon szikrázott a napfény. Egy csöves a Második és Ötvenkettedik utca sarkán alamizsnát kért tőle, és Eddie az ölébe hajította a vörös borítójú könyvet. Megállapította (ugyancsak minden meglepődés nélkül), hogy a csöves Enrico Balazar. Törökülésben kucorgott egy bűvészbolt előtt. A kirakatra azt írták, hogy KÁRTYÁK HÁZA, és cigánykártyákból rakott torony pompázott benne. A torony tetején King Kong-modell állt. Az óriási majom fejéből apró radarantenna meredt elő.
Tovább csellengett a belvárosban, az utcatáblák lebegve úsztak el mellette. Amint meglátta, rögtön tudta, hová tartott: egy kicsiny boltba a Második és a Negyvenhatodik utca sarkán.
Igen!, gondolta. Hatalmas megkönnyebbülés söpört végig rajta. *Ez az a hely. Ugyanaz.* A kirakatban

húsok lógtak sajtok között. TOM ÉS GERRY MŰVÉSZI CSEMEGÉJE, olvasta a homlokzaton. KÜLÖNLEGESSÉGÜNK A RENDEZVÉNYEK MENÜJE!
Ahogy ott állt befelé bámulva, újabb ismerős kanyarodott be a sarkon. Jack Andolini volt az, vaníliafagylalt-színű mellényes öltönyben, bal kezében fekete sétapálcával. Az arca fele hiányzott, mert letépték a homárszörnyek.
Lépj be, Eddie, biztatta Jack, mikor elhaladt mellette. *Végül* is *vannak ezeken kívül más világok is, és az a kurva vonat mindegyiken végigmegy.*
Nem tehetem!, felelte Eddie. *Be van zárva az ajtó.* Fogalma sem volt róla, honnan veszi, mégis tudta, hogy ez az igazság; a kétség árnyéka sem fért hozzá.
Dad-a-csum, dud-a-csa, rá se ránts, nálad a kulcsocska, válaszolta Jack vissza se nézve. Eddie lenézett és látta, hogy *tényleg* nála a kulcs; egyszerű darab, három fordított V alakú horonnyal.
Az utolsó rovátka végében az a kis s, az a titok, gondolta. Belépett Tom és Gerry Művészi Csemegéjének ponyvája alá, a zárba illesztette a kulcsot. Könnyen elfordult. Kinyitotta az ajtót, és egy hatalmas nyílt mezőre lépett. Hátranézett és látta, hogy a forgalom sűrűsödik a Második sugárúton, majd az ajtó becsapódott és eldőlt. Semmi nem volt mögötte. Abszolút semmi. Eddie megfordult, hogy felmérje új környezetét, és először megrémült attól, amit látott. Körülötte sötétvörös volt a mező, mintha valami titáni csata zajlott volna le itt, és annyi vér öntözte a földet, amennyit képtelen magába szívni.
Azután rájött, hogy nem vért lát, hanem rózsákat. Diadalmas boldogság töltötte el, szíve dagadt, majd' kiszakadt a melléből. Győzelmesen lökte magasba az öklét... és úgy maradt.
Mérföldeken át nyúlt el előtte a lágyan emelkedő mező, és a látóhatáron ott állt a Setét Torony. Néma kőpillére olyan magasra nyúlt az égbe, hogy alig lehetett látni a csúcsát. Irdatlan, gigantikus méretű volt harsogó vörös rózsáktól körülhabzott alakja, maga a Torony különös módon mégis kecsesnek tűnt, ahogy egyre karcsúbban fúródott a mennyboltba. A kő, amelyből épült, nem fekete volt, ahogy Eddie képzelte, hanem koromszínű. Keskeny, lőrésszerű ablakok meneteltek az oldalán emelkedő spirálban, az ablakok mögött végtelennek tűnő csigalépcső tekergett fölfelé. Földbe ütött, sötétszürke felkiáltójelként tört az égbe a vérvörös rózsák mezején. Fölötte a kék égbolton pufók fehér felhők vitorláztak. Végtelen áramlatban gyűrűztek a Setét Torony csúcsa fölött.
Milyen fenséges!, csodálta Eddie. *Milyen fenséges és különös!* De már elhagyta a győzedelmes boldogság; rosszkedv, a közeledő végzet előérzete maradt a helyén. Körülnézett és hirtelen rémülettel látta, hogy a Torony árnyékában áll. Nem, nem csak *állt;* az árnyék élve eltemette.
Fölkiáltott, de kiáltása beleveszett valamilyen szörnyűséges kürt zengésébe. A hang a Torony tetejéről hallatszott, és mintha betöltötte volna az egész világot. Ahogy a figyelmeztető zengés szétterjedt a mező fölött, amelyen Eddie állt; sötétség buggyant ki a Torony ablakaiból. Kicsordult belőlük, petyhüdt patakjai egyre dagadó sötét góccá híztak az égen. Nem felhőnek látszott, inkább olyan volt, mintha egy rákos daganat lebegne a föld fölött. Az ég elfeketedett. Eddie látta, hogy nem felhő, nem is daganat, hanem egy *alak;* fenyegető, küklopszi *alak* rohan feléje. Semmi értelme nem volt elfutni a rózsák mezeje fölött összeálló fenevad elől; utol fogja érni, meg fogja ragadni, el fogja vinni. Be fogja hurcolni a Toronyba, és Eddie Dean sohasem látja többé a fényes napvilágot.
Hasadékok nyíltak a sötétségen, és iszonyú, nem emberi szemek bámultak le a fiúra, majd' akkorák, mint az erdőben holtan fekvő Shardik. Vörösek voltak – vörösek, mint a rózsák, vörösek, mint a vér.
Jack Andolini halott hangja dübörgött a fülében:
Ezer világ, Eddie – tízezer! –, és a vonat mindegyiken átcsühög. Indítsd be, ha tudod! És ha beindítottad, még csak akkor kezdődik a baj, mert kurva nehéz leállítani ezt a ketyerét!
Jack hangja gépies kántálássá változott. *Kurva nehéz leállítani, Eddie fiam, jobb lesz, ha elhiszed,*

hogy ez a fattyú...
– LEÁLL! A LEÁLLÁS EGY ÓRA HAT PERC MÚLVA LESZ TELJES!
Eddie álmában maga elé kapta a kezét, hogy eltakarja a szemét...

20

...és fölébredt, vigyázzülésbe vágva magát a kialudt tűz mellett. Ujjai legyezője mögül rábámult a világra. A hang egyre dübörgött, mintha valami szívtelen különítményes parancsnok bőgne egy hangszóróba.
SEMMI VESZÉLY! ISMÉTLEM, SEMMI VESZÉLY! ÖT SZUBNUKLEÁRIS ELEM ÜZEMEN KÍVÜL, KÉT SZUBNUKLEÁRIS ELEM ÜZEMSZÜNETHEZ KÖZEL, EGY SZUBNUKLEÁRIS ELEM KÉT SZÁZALÉK HATÁSFOKKAL MŰKÖDIK. EZEK AZ ELEMEK ÉRTÉKTELENEK! ISMÉTLEM, EZEK AZ ELEMEK ÉRTÉKTELENEK! JELENTSE AZ ÉSZAKI KÖZPONTI POZITRONIKAI RÉSZVÉNYTÁRSASÁGNAK! HÍVJA AZ 1-900-44-ET! ENNEK A BERENDEZÉSNEK „SHARDIK” A KÓDNEVE, JUTALOMRA SZÁMÍTHAT! ISMÉTLEM, JUTALOMRA SZÁMÍTHAT!
A hang elhallgatott. Eddie látta, hogy Roland a tisztás szélén áll, Susannah-val a karján. A hang forrása felé figyeltek, és amikor a szalagra vett közlemény ismét elkezdődött, Eddie-nek végre sikerült leráznia magáról a lidércnyomás vacogtató utóhatását. Fölállt, odament társaihoz, közben azon töprengett, hány száz éve vehették föl ezt az üzenetet, amelyet úgy programoztak, hogy csak a rendszer teljes összeomlása esetén szólaljon meg.
A BERENDEZÉS LEÁLL! A LEÁLLÁS EGY ÓRA HAT PERC MÚLVA LESZ TELJES! SEMMI VESZÉLY! ISMÉTLEM...
Eddie megérintette Susannah karját. A nő hátranézett.
– Mióta megy ez?
– Úgy tizenöt perce. Úgy aludtál, mint a – elharapta a szót. – Borzalmasan nézel ki, Eddie! Beteg vagy?
– Dehogy. Csak rosszat álmodtam.
Roland jól megnézte magának, amitől Eddie-nek kényelmetlen érzései támadtak.
– Néha igazság van az álmokban, Eddie. Mit álmodtál?
A fiú pillanatnyi gondolkodás után megrázta a fejét. – Nem emlékszem.
– Hát, tudod, ebben kételkedem.
Eddie vállat vont, halványan elmosolyodott.
– Hát kételkedj. És te hogy vagy ma reggel, Roland?
– Ugyanúgy – felelte a harcos. Halványkék tekintete még mindig fogva tartotta Eddie arcát.
– Hagyjátok abba! – szólt rájuk Susannah zsémbesen, de Eddie érezte a hangjában az árnyalatnyi idegességet. – Mindketten. Fontosabb dolgunk is van, semhogy körbe-körbe táncolhatnátok, egymás sípcsontját rugdosva, mint mikor a kissrácok kakaskodnak! Főleg ma reggel, amikor az a döglött medve teledudálja az egész világot!
A harcos bólintott, de továbbra is Eddie-t nézte.
– No jó... de biztos vagy benne, hogy semmit nem akarsz mondani nekem, Eddie?
A fiú eltűnődött. Tényleg megfordult a fejében, hogy elmondja, mit látott a tűzben, mit látott álmában. De aztán másképp döntött. Talán a tűzben égő rózsa és az álommező buja rózsaszőnyege miatt. Tudta, hogy egyébként se lenne képes úgy elmondani, ahogy a szeme látta és ahogy a szíve érezte; csak elsilányulnának a szájában. Végül pedig időre volt szüksége, hogy jól megrágja magában a dolgot.
De azért emlékezz, mondta magának ismét... illetve a hang mintha nem is az övé lett volna.

Mélyebbnek, idősebbnek tűnt, egy idegen hangja volt. *Emlékezz a rózsára... és a kulcs alakjára.*
– Fogok – motyogta.
– Mit fogsz? – kérdezte Roland.
– Beszélni – felelte Eddie. – Ha bármi eszembe jut, ami csakugyan fontos, elmondom neked. Mindkettőtöknek. Pillanatnyilag nincs semmi érdekes. Így ha megyünk valahová, Shane, öreg cimbora, akkor ideje nyergelni.
– Shane? Ki ez a Shane?
– Majd máskor elmondom ezt is. Addig is menjünk.
Összecsomagolták felszerelésüket, amit a régi táborból áthoztak magukkal, és elindultak visszafelé, Susannah ismét a tolókocsiba került. Eddie-nek volt egy olyan gyanúja, hogy nem sokáig fog benne ülni.

21

Valamikor, mielőtt Eddie-t annyira elcsábította a heroin, hogy minden más iránt elvesztette érdeklődését, pár haverral elhajtottak New Jerseybe, hogy meghallgassanak Meadowlandsben néhány speedmetal bandát, köztük az Anthraxot és a Megadetht. Véleménye szerint az Anthrax némileg hangosabban bőgött az elhalálozott medvénél, de azért ez nem száz százalék. Amikor fél mérföldre jártak a tisztástól, Roland megállította őket a fák között, és hat kis rongyfoszlányt tépett ócska ingéből. Betömték a fülüket, úgy mentek tovább. De a rongyok nem sokat értek a tetem felől áradó hanghullámok erejével szemben.
A BERENDEZÉS LEÁLL!, bömbölte éppen a medve, amikor kiléptek a tisztásra. Ott hevert a fa tövében, amelyre Eddie fölmászott, kolosszális lábait szétvetve, térddel az égnek, mint egy szülés közben elpusztult, szőrös óriásnő. A LEÁLLÁS NEGYVENHÉT PERC MÚLVA LESZ TELJES! SEMMI VESZÉLY...
Dehogy nincs, gondolta Eddie, miközben fölszedte a szétszórt bőröket, amelyek átvészelték a medve támadását, illetve agóniáját. *Marha nagy a* veszély. *A fülemet* illetőleg. Fölvette Roland fegyverövét, és némán odaadta a harcosnak. A közelben hevert a fadarab, amelyen éppen dolgozott; fölkapta, beledobta a tolószék háttámláján levő zsebbe. Közben a harcos lassan felcsatolta a széles bőrövet, és nyersbőr zsineggel a lábához kötötte a tokot.
– ...ÜZEMSZÜNETHEZ KÖZEL, EGY SZUBNUKLEÁRIS ELEM EGYSZÁZALÉKOS HATÁSFOKKAL MŰKÖDIK. EZEK AZ ELEMEK..
Susannah követte Eddie-t, ölében egy táskával, amelyet ő maga varrt. Eddie adogatta neki a bőröket, ő pedig belegyömöszölte a táskába. Amikor valamennyit elrakták, Roland megütögette Eddie karját, és a kezébe nyomott egy átalvetőt. Főleg erősen besózott szarvashúst tartalmazott, a sót egy természetes nyalatóból szerezték, amelyet Roland talált három mérföldre onnan, egy kis patak partján. A harcos már cipelt egy ugyanilyen átalvetőt. A másik vállán pukkadásig tömött iszákja lógott.
Egy közeli ágon szarvasbőrből varrott ülőkéjű, házilag barkácsolt furcsa hám fityegett. Roland leakasztotta, egy pillanatig tanulmányozta, azután a hátára vetette, a szíjakat összecsomózta a mellén. Észrevette, hogy Susannah elfintorodik a láttán. Roland meg se próbált beszélni – ilyen közel a medvéhez még a saját hangját sem hallotta volna, akkor se, ha teli torokból üvölt –, csak együttérzően megvonta a vállát, és széttárta a karját. *Tudod, hogy szükségünk van* rá. Susannah is vállat vont. *Tudom... de ez nem jelenti azt, hogy szeretem.*
A harcos a tisztás túlsó végére mutatott. Két egymásnak támaszkodó, szilánkosra hasadt lucfenyő jelezte azt a helyet, ahol az errefelé Mir néven ismert Shardik kilépett az erdőből.
Eddie odafordult Susannah-hoz, kört formált hüvelyk- és mutatóujjából, majd kérdőn felvonta a

szemöldökét. *Minden rendben?*
A nő bólintott, azután a fülére szorította a kezét.
Rendben, de tűnjünk innen, mielőtt megsiketülnék.
Átvágtak a tisztáson. Eddie Susannah-t tolta, aki a bőrökkel tömött táskát tartotta az ölében. A tolószék háttámlájának zsebét ugyancsak telegyömöszölték: a parittyának való ág csupán egy volt a sok közül. Mögöttük a medve folyamatosan bömbölve közölte a világgal végső mondanivalóját, jelezve, hogy a leállás negyven perc múlva befejeződik. Eddie nem várta meg. Az egymásnak támaszkodó törött fenyők kezdetleges kaput alkottak, és Eddie azt gondolta: *Igazából itt kezdődik Roland kutatása a Setét Torony után, legalábbis velünk.*
Ismét eszébe jutott álma – a sötétség zászlóit kibontó, csigavonalban emelkedő ablakok, a foltonként terjedő sötétség a rózsamező fölött –, és egész testében megrázkódott, amikor átmentek a megdőlt fák alatt.

22

Tovább tudták használni a tolószéket, mint Roland várta. Ebben az erdőben nagyon öreg fák nőttek, szétterpesztett ágaik vastagra hizlalták a fenyőtűszőnyeget, ami megakadályozta a túl sűrű aljnövényzet kifejlődését. Susannah karja erős volt – erősebb, mint Eddie-é, ámbátor Roland véleménye szerint ez nem marad sokáig így –, könnyedén gurította magát a sima, árnyas erdei talajon. Ha olyan fához értek, amelyet a medve kidöntött, Roland kiemelte a székből a nőt, Eddie pedig átbillentette a szerkezetet az akadályon.
Mögöttük a távolságtól épp csak egy kicsit tompítva bőgte a medve géphangja, hogy utolsó szubnukleáris elemének hatásfoka most már elhanyagolható. – Remélem, az a nyomorult hám egész nap üresen fog lógni a válladon! – kiáltotta oda Susannah a harcosnak.
Roland helyeselt, ám alig tizenöt perccel később lejteni kezdett a terep, és az öregerdőbe kezdtek betörni a kisebb, fiatal fák: nyír, éger és néhány satnya juhar, amelyek keserves küzdelemmel próbáltak megkapaszkodni a földben. A tűlevélszőnyeg vékonyodni kezdett, Susannah székének kerekei egyre-másra megakadtak a fák között burjánzó, alacsony, szívós bokrokban. A vékony gallyak kerepelve csapkodták a rozsdamentes acélkülőket. Eddie beletámaszkodott a szék fogantyújába, és így megtettek még negyed mérföldet. Azután a lejtő meredekebb lett, a talaj csúszott.
– Ideje lovagolni, hölgyem – mondta Roland.
– És ha tovább próbálkoznánk? Talán könnyebb lesz...
Roland megrázta a fejét. Ezen a dombon tovább próbálkozni... hogy is mondtad, Eddie... pacsálás?
Eddie vigyorogva megrázta a fejét. – Pocsékolást mondtam. Ezt szoktuk mondani, amikor az ember csak úgy elcseszi az időt.
– Akárhogy hívod, azt jelenti, hogy fejre állsz. Rajta, Susannah. Ugrás ide.
– Gyűlölöm, hogy nyomorék vagyok – mondta Susannah rosszkedvűen, de hagyta, hogy Eddie kiemelje a székből, és biztonságosan elhelyezze a Roland hátáról lógó hámban. A nő, mikor már a helyén volt, megérintette Roland pisztolyának agyát. – Kéred ezt a cukorfalatot? – kérdezte Eddie-t.
A fiú megrázta a fejét. – Gyorsabb vagy. Te is tudod. A nő morgott valamit, megigazgatta a fegyverövet, hogy jobban kézre essék a revolver. – Tudom én, hogy lelassítalak titeket, fiúk... de csak egyszer érjünk el valami rendes kétsávos aszfaltutat, mindkettőtöket állva hagylak.
– Ebben nem kételkedem – mondta Roland, azután fölemelte a fejét. Az erdőre csönd borult.
– Medve koma végre föladta – állapította meg Susannah. – Hál' istennek!
– Azt hittem, még van hét perc – mondta Eddie. Roland eligazgatta a hámot. – Az órája minden bizonnyal késni kezdett egy kicsit az utóbbi öt-hatszáz évben.

– Roland, szerinted tényleg olyan öreg volt?
A harcos bólintott. – Legalább. És most elment... amennyire tudjuk, az utolsó a Tizenkét Őr közül.
– Ne kérdezd, hogy megszakad-e utána a szívem – mondta erre Eddie, és Susannah elnevette magát.
– Jól ülsz? – kérdezte Roland.
– Nem. A fenekem máris fáj, de azért indulj. Csak próbálj nem leejteni.
Roland bólintott, és elindult a lejtőn lefelé. Eddie tolta utána az üres széket, és igyekezett nem túl erősen odaütni a sziklákhoz, amelyeknek nagy bütykei kezdtek kifehérleni a földből. Most, hogy a medve végre befogta a pofáját, Eddie úgy találta, hogy az erdő túlságosan csöndes – majdhogynem úgy érezte magát, mintha egy olyan régi, hülye dzsungelfilmben lenne, amelyikben emberevők és óriás majmok szoktak szerepelni,

23

A medve nyomait könnyű volt megtalálni, de nehezebb volt követni. Öt mérföldre a tisztástól tocsogós, mocsárszerű mélyedésbe értek. Mire a talaj ismét emelkedni és szilárdulni kezdett, Roland kifakult farmerja térdig átázott, és a harcos nehezen, zihálva szedte a levegőt. Mégis valamivel jobb állapotban volt, mint Eddie, akinek nagyon nehezére esett Susannah tolószékével átkecmeregni az állóvízen és a latyakon.
– Itt az ideje, hogy pihenjünk és együnk valamit – mondta Roland.
– Öregem, adj valami kaját – szuszogta Eddie. Kisegítette Susannah-t a hámból, leeresztette egy kidőlt fára, amelynek törzsébe hosszú, átlós hasadékokat vágtak a karmok, majd lerogyott a nő mellé.
– De jól összesároztad a tolókocsit, fejér fijú – mondta Susannah. – Csak hogy takaríccsak.
A fiú rákacsintott. – Mihelyt elérjük a legközelebbi kocsimosót, magam tollak keresztül rajta. Még le is viaszolom a nyavalyást. Rendben?
A nő elmosolyodott. – Meg van beszélve a randi, szépfiú.
Eddie megütögette a derekán Roland bőrtömlőjét. – Lehet?
– Igen – mondta Roland. – Csak ne túl sokat; egy kicsit mindőnknek, mielőtt továbbindulnánk. Így senki sem kap görcsöt.
– Roland, Óz élcserkésze – mondta Eddie, és vihogott, miközben kikötötte a tömlő száját.
– Mi az az Óz?
– Képzeletbeli hely egy filmben mondta Susannah.
– Óz több volt ennél. A bátyám, Henry, egy időben meséket olvasott nekem. Valamelyik este majd elmesélek neked egyet, Roland.
– Az jó lesz – felelte a harcos komolyan. – Alig várom, hogy minél többet megtudjak a világotokról.
– Oz nem a mi világunk. Ahogy Susannah mondta, egy kitalált hely...
Roland jókora húsdarabokat adott nekik, széles levelekbe göngyölve. – A leggyorsabb módja egy új hely megismerésének, ha megtudjuk, milyenek arrafelé az álmok. Szívesen hallanék erről az Ózról.
– Jó, akkor ezt is megbeszéltük. Suze mesél neked Dorothyról és Totóról meg a Bádogemberröl, én pedig elmondom a többit. – Beleharapott a húsba, és boldogan égnek emelte a szemét. A levélgöngyöleg rendkívül ízletessé tette az ételt. Eddie fölfalta az adagját, közben a gyomra szorgalmasan korgott. Most, hogy ismét levegőhöz jutott, jól érezte magát, pontosabban: kitűnően. Testét egyre vastagabban fedte az izomréteg, minden porcikája békében volt a többivel.
Ne aggódj, gondolta. *Összevesznek azok még estére. Roland nyilván addig hajt bennünket, míg össze nem csuklom.*
Susannah kevésbé mohón evett, minden második-harmadik falatot leöblített egy apró korty vízzel, ide-oda forgatta az ételt és körberágcsálta. – Fejezd be, amit tegnap éjjel elkezdtél – unszolta a harcost. –

Azt mondtad, hogy most már úgy hiszed, megérted ezeket az egymásnak ellentmondó emlékeket.
Roland bólintott. – Igen. Úgy vélem, mindkét emlék valódi. Az egyik kicsit igazabb a másiknál, de ez nem *tagadja a* valódiságát.
– Nekem ez totál értelmetlen – mondta Eddie. – Vagy ott volt ez a Jake a pihenőállomáson, vagy nem, Roland.
– Ez egy paradoxon. Olyasmi, ami egyszerre van is, nincs is, egy időben. Amíg ezt a paradoxont föl nem oldom, addig ilyen hasadt állapotban maradok. Már ez is elég baj, de az eredeti hasadék is egyre szélesedik. Érzem, ahogy történik. Ez... elmondhatatlan.
– Szerinted mi az oka? – kérdezte Susannah.
– Mondtam nektek, hogy a fiút egy kocsi elé lökték. *Lökték*. Mármost melyik ismerősünk szerette mindenféle dolognak alálökni az embereket?.
A nő arcán földerengett a megértés. – Jack Mort. Úgy gondolod, ő volt az, aki meglökte a gyereket az utcán?
– Igen.
– De hát azt mondtad, hogy a feketébe öltözött ember volt – ellenkezett Eddie. Walter haverod. Azt mondtad, a *fiú látta* is – egy férfit, aki úgy festett, mint egy pap. A srác még hallotta is, ahogy mondja. „Engedjenek, pap vagyok.” Valami ilyesmit.
– Ó, Walter ott volt. *Mindketten ott* voltak, és mindketten meglökték Jake-et.
– Hozza már valaki a thorazint és a kényszerzubbonyt – nyöszörgött Eddie. – Rolandnak éppen elmentek hazulról.
Roland ügyet se vetett rá; kezdte megérteni, hogy Eddie ezzel a bohóckodással és viccelődéssel oldja fel magában a feszültséget. Cuthbert volt ilyen... ahogy a maga módján Susannah sem túlságosan különbözik Alaintől.
– Engem ebben az bőszít igazán – mondta –, hogy *tudnom* kellett volna. Végül is *benne* voltam Jack Mortban, behatoltam a gondolataiba, ahogy a tieidbe, Eddie, meg a tieidbe, Susannah. *Láttam* Jake-et, amikor Mortban voltam. Mort szemén át láttam, és tudtam, hogy Mort *meg akarja lökni*. De nem csak ennyi történt: *megakadályoztam,* hogy megtegye. Annyit kellett tennem, hogy beléhatolok. Nem is jött rá, hogy mi folyik; nagyon erősen összpontosított a tervére, úgyhogy csak annyit érzett mintha egy légy szállt volna a nyakára.
Eddie kezdte felfogni. – Ha Jake-et nem lökték a úttestre, akkor nem halt meg. És ha nem halt meg, akkor sohasem került ebbe a világba. És ha sose került ide, akkor nem találkozott veled a pihenőállomáson. Igaz?
– Igaz. Még az a gondolat is keresztülfutott az agyamon, hogy ha Jack Mort meg akarja ölni a fiút, akkor félre kellene állnom és hagynom, hogy megtegye. Hogy elkerüljem a paradoxont, amely szétszakít. De nem tudtam megtenni. Én... én...
– Nem tudtad kétszer megölni a srácot, igaz? – kérdezte halkan Eddie. – Minden alkalommal, amikor elkönyvelem magamban, hogy ugyanolyan gépies vagy, mint az a medve, te meglepsz valamivel, amitől ismét emberi lénynek látszol. Az istenedet!
– Nyughass, Eddie! – csitította Susannah.
Eddie rásandított a harcos arcára, és elfintorodott.
– Bocs, Roland. Anyám szokta mondani, hogy rossz szokásom szerint a szám előbb jár, mint az agyam.
– Semmi baj. Volt egy barátom, az volt ilyen.
– Cuthbert?
Roland bólintott. Egy hosszú másodpercig bámulta csonka jobb kezét, azután ökölbe szorította,

sóhajtott, és ismét fölnézett. Valahol az erdő mélyén édesen trillázott egy pacsirta.
– Megmondom, mit hiszek. Ha nem akkor lépek be Jack Mort testébe, *akkor sem* lökte volna meg Jake-et aznap. Akkor nem. Hogy miért? *Ka-tet*. Csak. Amióta az utolsó barátom is meghalt, akivel erre a kalandra indultam, most először ismét a *ka-tet* közepén találom magamat.
– Kvartett? – kérdezte kétkedve Eddie.
A harcos megrázta a fejét. – *Ka* annyit tesz, „sors”, Eddie, noha a tényleges jelentése ennél sokkal bonyolultabb. Nehéz meghatározni. Ez a helyzet a Nemes Nyelv csaknem minden szavával. A *tet* viszont egy csoport embert jelent, akiknek azonosak az érdekeik és a céljaik. Mi hárman például egy *tet* vagyunk. A *ka-tet* az a hely, ahol sok olyan ember van, akiket a végzet kötött össze.
– Mint a *Szent Lajos király hídjá*-ban – mormolta Susannah.
– Az mi? – kérdezte Roland.
– Történet néhány emberről, akik egyszerre haltak meg, amikor leszakadt velük a híd. A mi világunkban közismert.
Roland megértően bólintott. – Ebben az esetben a *ka-tet* kötötte össze Jake-et, Waltert, Jack Mortot és engem. Nem csapda volt, mint eleinte gyanítottam, amikor rájöttem, ki lesz Jack Mort következő áldozata, mért a *ka-tet nem* képes megváltoztatni vagy meghajlítani egyetlen személy akaratát sem. De *ka-tet látni, tudni* és *megérteni*. Walter látott és Walter tudott. – Beleöklözött a combjába, s keserűen kiáltotta: – Hogy nevethetett magában, amikor végül utolértem!
– Menjünk vissza ahhoz, hogy mi történt volna, ha nem zavarod meg Jack Mort terveit azon a napon, amikor Jake-et követte – kérte Eddie. – Azt mondtad, ha te nem állítod meg Mortot, akkor valaki vagy valami más tette volna meg. Ez igaz?
– Igaz, mert nem ez volt a *megfelelő* nap Jake halálához. *Közel* járt hozzá, de *nem a* megfelelő nap volt. Ezt is éreztem. Mort, talán még mielőtt megtette volna, észreveszi, hogy valaki figyeli. Vagy egy vadidegen közbeavatkozik. Vagy...
– Vagy egy rendőr – mondta Susannah. – Megláthatta volna egy rendőr a rossz helyen és a rossz időben...
– Igen. A pontos ok – a *ka-tet* közvetítője – nem számít. Első kézből tudom, hogy Mort ravasz volt, mint egy öreg róka. Ha csak egy árnyalatnyi bajt szimmant, lemond a tervéről, és kivár egy másik napot.
Valami mást is tudok. Álruhában járt ölni. Amikor téglát dobott Odetta Holmes fejére, kötött sapkát és ócska, több számmal nagyobb pulóvert viselt. Olyannak akart látszani, mint egy borissza, mert a téglát egy olyan házból dobta ki, ahol sok iszákos tanyázott. Értitek?
Bólintottak.
– Azon a napon, évekkel később, amikor téged, Susannah, a metró elé lökött, építőmunkásnak öltözött. Nagy, sárga sisakot viselt, amelyre ő „kobakként” gondolt, és bajuszt is ragasztott magának. Azon a napon, amikor csakugyan a kocsi elé lökte *volna* Jake-et, *papnak akart öltözni*.
– Jézusom! – Susannah szinte suttogott. – Az az ember, aki New Yorkban meglökte, Jack Mort volt, akit a pihenőállomáson látott, az az lehetett, akit te kergettél: Walter.
– Igen.
– A kisfiú pedig azt hitte, hogy ugyanaz az ember, mert mindketten ugyanolyan fekete ruhát viseltek?
Roland bólintott. – Még hasonlítottak is egymásra. Nem úgy, mint a testvérek, ezt nem hiszem, de mindkettő magas volt, sötét hajú, nagyon sápadt. Ha hozzávesszük, hogy Jake a halála előtt csupán egyetlen pillantást vethetett Mortra, utána egy vadidegen helyen és a halálos rémülettől szinte gondolkodni is képtelenül vethetett egyetlen pillantást Walterre, azt hiszem, tévedése érthető és megbocsátható. Ha én kerülök hasonló helyzetbe, magam sem jövök rá hamarabb az igazságra.

– Mort tudta volna, hogy fölhasználják? – kérdezte Eddie. Eszébe jutottak saját tapasztalatai, vad gondolatai, amikor Roland behatolt az agyába, és nem értette, hogy Mort miként *nem vette* észre... de Roland megrázta a fejét.
– Walter rendkívül körmönfont lehetett. Mort úgy vélhette, hogy a papi viselet a saját ötlete... legalábbis én így gondolom. Nem jött rá, hogy egy behatoló – Walter – hangja suttog a tudata mélyén, megszabván neki, mit tegyen.
– Jack Mort – tűnődött Eddie. – Jack Mort volt, egész idő alatt.
– Igen... Walter segítségével. Így hát végül megmentettem Jake életét. Amikor rákényszerítettem Mortot, hogy leugorjon a peronról a metrószerelvény elé, mindent megváltoztattam.
– Ha ez a Walter akkor volt képes belépni a mi világunkba – talán a saját ajtaján át –, amikor akart, nem használhatott föl valaki mást, hogy meglökje ezt a te fiúcskádat? Ha képes volt azt sugalmazni Mortnak, hogy papnak öltözzék, akkor valaki mással is meg tudta volna tenni... Mi van, Eddie? Miért csóválod a fejed? – kérdezte Susannah.
– Mert nem hiszem, hogy Walter ezt akarta. Walter azt akarta, ami *megtörtént*... hogy Roland apránként elveszítse az ép eszét. Nincs igazam?
A harcos bólintott.
– Walter egyébként sem tudta volna megtenni, még ha *akarja, akkor sem – folytatta* Eddie –, mert sokkal korábban meghalt, mint hogy Roland megtalálta az ajtókat a parton. Amikor átlépett az utolsón Jack Mort fejébe, az öreg Walt szarkeverő napjai már leáldoztak.
Susannah elgondolkodott, azután biccentett. – Értem... *azt hiszem.* Zavarba ejtő egy szar ez az időutazás.
Roland fölvette a holmiját, s magára csatolta. – Ideje indulnunk.
Eddie fölállt, és a vállára kanyarította a saját csomagjait. – Legalább az az egy vigaszod megvan – mondta Rolandnak –, hogy te – vagy ez a *ka-tet* izé – végül is meg tudta menteni a srác életét.
Roland összekötötte a mellén a hám szíjait. Most fölnézett, és olyan fény égett a szemében, hogy Eddie visszahőkölt. – Csakugyan? – kérdezte nyersen. – Tényleg? Apránként megbolondulok, miközben ugyanazon valóság két változatával próbálok együtt élni. Eleinte abban reménykedtem, hogy az egyik majd elhalványodik, de nem ez történik. Inkább az ellenkezője: mindkét valóság egyre hangosabb és hangosabb a fejemben, mindegyik úgy kiabál a másikkal, mint két ellenséges párt, amelyek hamarosan háborúzni fognak. Mondd hát meg nekem, Eddie: szerinted *Jake* mit érez? *Szerinted te hogyan éreznéd magad; ha tudnád, hogy az egyik világban meghaltál, a másikban élsz?*
A pacsirta ismét trillázni kezdett, de egyikük sem figyelt fel rá. Eddie belenézett a sápadt arcban lángoló fakókék szempárba, és fogalma sem volt róla, mit mondhatna.

24

Aznap éjjel az elhullott medvétől tizenöt mérfölddel nyugatra vertek tábort, és a halálosan kimerültek álmát aludták (még Roland is végigaludta az éjszakát, noha álmai lidérces karneváli menetben kavarogtak), másnap pedig napfelkeltekor ébredtek. Eddie szó nélkül kis tüzet kuporított, és Susannah-ra nézett, amikor a közeli erdőből pisztolydörrenés hallatszott.
– Reggeli – mondta a nő.
Roland három perc múlva érkezett, vállán bőriszákkal, benne frissen megnyúzott nyúltetemmel. Susannah megsütötte. Elköltötték, továbbmentek.
Eddie megpróbálta elképzelni, milyen lehet emlékezni a saját halálunkra. Hamarosan fölhagyott a kísérletezéssel.

Valamivel ebéd után olyan területre értek, ahol a legtöbb fát kicsavarták, a bokrokat letaposták – úgy festett, mintha sok éve forgószél tombolt volna errefelé, a pusztulás széles, gyászos sávját hagyva maga után.

– Közel vagyunk ahhoz a helyhez, amelyet keresünk – mondta Roland. – Mindent elpusztított, hogy semmi ne zavarja a kilátást. Barátaim, a medve nem szerette a meglepetéseket. Nagy volt, de nem öntelt.

– *Nekünk* hagyott valami meglepetést? – kérdezte Eddie.

– Lehet, hogy igen – mosolygott halványan Roland, és megérintette Eddie vállát. – De még ha így van is, azok már *régi* meglepetések.

A pusztítás övezetén nehezen tudtak átvergődni. A legtöbb fa nagyon régen dőlt ki – legtöbbjük már csaknem belesüppedt a talajba, amelyből vétetett –, ám a gubancuk még mindig borzasztóan akadályozta a haladást. Akkor is nehézkes vergődésre kényszeríti őket, ha mindhárman ép testűek; de mivel Susannah a harcos hátára volt szíjazva, még több kemény kitartást követelt tőlük.

A kidőlt fák és bokrok eltakarták a medve nyomait, ami ugyancsak csökkentette a sebességet. Délig azokat az útjelzőket követték, amelyeket a karmok hasítottak a fák kérgébe. Ám a kiindulási hely közelében a medve haragja még nem tombolt teljes erővel, így eltűntek a használható jelek. Roland lassan haladt, az ürüléket figyelte a bokrok tövén, meg a szőrcsomókat, amelyek akkor akadtak a fatönkökön, amikor a medve átmászott rajtuk. Egész délután mindössze három mérföldet tettek meg a pusztulásnak eme útvesztőjében.

Eddie már épp arra gondolt, hogy estig sem jutnak át, és ebben a hátborzongató környezetben kell táborozniuk, amikor egy égerliget szélére értek. Mögüle sziklás medrében csörgedező patak hangos csobogása hallatszott. A lenyugvó nap a ligeten keresztülsütve komor, vörös fénynyilakat lövellt az imént elhagyott gubancos terepre, a kidőlt fák fekete árnyai olyanok voltak, mint megannyi kínai betű.

Roland megállt, és letette Susannah-t. Megfeszítette a hátát, csípőre tette a kezét, és néhány törzsfordítást végzett:

– Itt éjszakázunk? – kérdezte Eddie.

Roland megrázta a fejét: – Add oda Eddie-nek a fegyveredet, Susannah.

A nő engedelmeskedett, de kérdőn nézett rá.

– Gyerünk, Eddie. A fák mögötti területre van szükségünk. Meg kell néznünk. Lehet, hogy lesz némi dolgunk.

– Miből gondolod...

– Nyisd ki a füled.

Eddie fülelt, és mintha valamilyen gépezet zaját hallotta volna. Ekkor tudatosult benne, hogy már hallja egy ideje. – Nem akarom itthagyni Susannah-t!

– Nem megyünk messzire, neki pedig jó erős hangja van: Mellesleg, ha valami veszély adódik, az előttünk van, mi pedig közte és Susannah között leszünk.

Eddie lenézett a nőre.

– Eredj, csak aztán hamar visszagyere! – Susannah töprengve nézett föl rá. – Nem tudom, van-e ott valami veszély, de *úgy érzem,* igen.

– Még sötétedés előtt visszatérünk – ígérte Roland. Elindult az égerfák sűrűje felé. Eddie egy pillanat múlva követte.

Amikor úgy tizenöt méterre jártak a fák között, Eddie rájött, hogy egy ösvényt követnek, amelyet az évek során valószínűleg a medve taposhatott. A fák alagútként hajoltak föléjük. A hangok felerősödtek, meg tudta különböztetni őket. Volt valami halk, mély zümmögés. A lábával is érezte az enyhe remegést, mintha valami hatalmas gépezet működne a földben. Fentről és közelebbről élesebb zajok vegyültek egymásba: nyikorgás, csikorgás, zörgés..

– Azt hiszem, kisebb a veszély, ha csöndben maradunk – súgta a fülébe Roland.

Újabb öt métert tettek meg, azután Roland ismét megállt. Elővette a pisztolyát, csövével félretolt maguk előtt egy alkonyvörös levelű ágat. Eddie átnézett a keskeny nyíláson, és meglátta a tisztást, amelyen olyan sokáig élt a medve; ez volt hadműveletei kiindulópontja, innen kerekedett föl zsákmányszerző és terrorhadjárataira.

Nem volt aljnövényzet; a talajt rég lecsupaszították. Tőlük tizenöt méterre forrás fakadt egy sziklafal tövében, és keresztülfolyt a nyílhegy alakú tisztáson. A forrás feléjük eső oldalán három méter magas fémdoboz támaszkodott a sziklafalnak. Ívelt teteje volt, Eddie-nek a metrólejáratokat juttatta eszébe. Elejére sárga-fekete rézsútos csíkokat festettek. A talaj itt nem fekete volt, mint az erdőben, hanem különös porszürke. Csontok borították, és néhány másodperc múlva Eddie rájött, hogy amit szürke földnek nézett,. az is mind csont, rengeteg rég elporladt csont.

Tárgyak mozogtak a porban – ezek bocsátották ki azokat a csikorgó, csörömpölő hangokat. Négy... nem, öt tárgy. Apró fémszerkentyűk, a legnagyobb akkora volt, mint egy skót juhászkutya kölyke. Eddie úgy vélte, hogy robotok, vagy legalábbis robotokra *emlékeztetnek.* Egy dologban kétségtelenül hasonlítottak egymáshoz és a medvéhez: mindegyiknek a tetején apró radarantennák forogtak sebesen.

Újabb gondolkodósipkák, gondolta Eddie. *Istenem, miféle világ ez?*

A legnagyobb arra a traktorra hasonlított, amelyet Eddie a hatodik vagy hetedik születésnapjára kapott; menet közben szürke csontport vert föl. A másik rozsdamentes acélpatkányra emlékeztetett, a harmadik acélízületekből fűzött, vonagló, rángatózó kígyóra. Nagyjából kör alakban mászkáltak a patak túlpartján, körbe-körbe, a lépéseik vájta árokban. Eddie-nek, ahogy elnézte őket, azokra a rajzokra kellett gondolnia a régi *Saturday Evening Post* magazinokban, amelyeket az anyja érthetetlen okból kötegszámra tárolt az előszobájukban. Ezeken a képeken idegesen cigarettázó férfiak tapostak árkokat a szőnyegbe, miközben azt várták, hogy a feleségük megszüljön.

Mikor a szeme hozzászokott a tisztás egyszerű geometriájához, látta, hogy az öt válogatott szörnyszülöttön kívül továbbiak is hevernek szanaszét, legalább tucatnyi, és valószínűleg még több is rejtőzik a medve egykori áldozatainak csonthalmai alatt. Az volt a különbség, hogy a többi nem mozgott. A medve gépi kíséretének tagjai sorra pusztultak el a hosszú évek alatt, csupán ez a kis ötös csapat maradt... és azok sem hallatszottak valami egészségesnek a nyikorgásból, csikorgásból, rozsdás csörömpölésből ítélve. Főleg a kígyó tűnt bávatagnak és bénának, amely a gép-patkányt követte a körben. A mögötte levő szerkentyű egy zömök géplábakon döcögő acélkocka – időnként utolérte és megbökte, mintha azt mondta volna, hogy mozogjon kicsit gyorsabban.

Vajon mi lehetett a dolguk?, tűnődött Eddie. Biztosan nem a védelem; a medvét úgy építették, hogy megvédje magát, és a fiú sejtette, hogy ha virágkorában futnak össze az öreg Shardikkal, akkor hamarvást megrágta és kiköpte volna őket. Talán ezek az apró robotok jelentették a karbantartó személyzetet, vagy nyomkeresők lehettek, esetleg üzenethordozók. Sejtette, hogy veszélyesek is lehetnek, de csak a saját... vagy a gazdájuk védelmében. Nem tűntek hadigépezeteknek.

Sőt inkább szánalmasak voltak. Zömük elpusztult, gazdájuknak vége, és Eddie úgy vélte, hogy valamilyen módon ezt ők is tudják. Nem fenyegetést sugároztak, hanem különös, nem emberi szomorúságot. Öregen, elnyűtten, gondterhelten baktattak, gurultak, vonaglottak a mélyedésben, az isten háta mögötti tisztáson, az aggodalom vájta vápában. A fiú szinte le tudta olvasni gondolataik

zavaros futását: *Ó, egek, ó, egek, mi lesz most? Mit csináljunk most, hogy Ő elpusztult? Ki fog törődni velünk most, hogy neki vége? Ó, egek, egek, egek...*
Megrántották a lábát. Eddie majdnem felkiáltott meglepetésében és ijedtében. Megpördült, előrántotta Roland pisztolyát. Susannah nézett rá nagy szemekkel. Eddie lassan kifújta a levegőt, és óvatosan visszaeresztette a kakast a helyére. Letérdelt, átölelte Susannah vállát, megcsókolta az arcát, majd a fülébe súgta: – Kis híján golyót eresztettem a buta fejedbe! Mit csinálsz te itt?
– Látni akartam, mi az – súgta vissza Susannah, aki egy csöppet sem jött zavarba. Szeme Rolandra siklott, aki ugyancsak melléje guggolt. – Mellesleg nagyon hátborzongató volt egyedül lenni ott hátul.
Jó néhány karcolást összeszedett, míg átmászott a bozóton, ám Rolandnak is el kellett ismernie, hogy ha akar, olyan csöndes tud lenni, akár egy szellem; még a harcos sem hallott semmit. Elővett a hátsó zsebéből egy rongyot (régi ingének utolsó foszlányát), és fölitatta vele a nő karjáról az apró vércsöppeket. Egy pillanatra szemügyre vette munkája eredményét, majd megtörölgette a kicsiny vágást Susannah homlokán.
– Akkor hát nézelődj – mondta, épp csak az ajkát mozgatva. – Azt hiszem, megérdemled. Egyik kezével résnyire széthajtotta a nő szemmagasságában a bokrokat. Várt, amíg Susannah elbűvölten kibámészkodja magát, majd amikor visszahúzódott, elengedte az ágakat.
– Sajnálom őket – suttogta a nő. – Hát nem hülyeség?
– Egyáltalán nem – felelte halkan Roland. – Azt hiszem, ezek a teremtmények nagyon szomorúak a maguk különös módján. Eddie fogja megszabadítani őket a nyomorúságuktól.
Eddie azonnal megrázta a fejét.
– Dehogynem... hacsak nem akarsz egész éjjel itt kuporogni; A kalapokra célozz. Azokra a kis pörgettyűkre.
– És mi van, ha *nem találok?* – suttogta vissza dühösen Eddie.
Roland vállat vont.
Eddie kelletlenül fölállt, és ismét fölhúzta a harcos fegyverét. Átnézett a bokrok fölött a kerengő masinákra, amelyek magányos, hasztalan pályájukon köröztek. *Mintha kutyakölykökre lőnék,* gondolta borúsan. Azután észrevette, hogy egyiküknek, amelyik úgy festett, mint egy lépegető doboz, csúnya csipesz emelkedik ki a közepéből, és egy pillanatra megragadja a kígyót. Az meglepett zümmögést hallatott, és előreugrott. A sétáló doboz behúzta a csipeszét.
Hát... talán mégsem egészen olyan, mintha kutyakölykökre lőnék, visszakozott Eddie. Ismét Rolandra pillantott. A harcos kifejezéstelenül nézett rá, karját összefonta a mellén.
Átkozott hülye időpontokat találsz az oktatásra, haver! Eddie-nek eszébe jutott Susannah, aki először feneken lőtte a medvét, azután szilánkokká robbantotta a szerkentyűt, amikor az állat megtámadta őt meg Rolandot, és egy kicsit elszégyellte magát. Azonkívül énjének egy része *kívánta a* próbát, mint ahogy kívánta a harcot Balazarral és gengsztereivel a Ferde Toronyban. Ez a vágy valószínűleg nem egészséges, de ez nem változtat primitív vonzerején. *Na lássuk, ki marad állva... majd meglátjuk!*
Hát ez bizony meglehetősen beteg dolog; de csakugyan.
Csinálj úgy, mintha céllövöldében lennél, és egy plüsskutyát akarnál nyerni a kedvesednek, gondolta. *Vagy medvét.* Célba vette a sétáló dobozt, majd türelmetlenül oldalra pillantott, amikor Roland megérintette a vállát.
– Mondd el a leckét. De igazán.
Eddie türelmetlenül felszisszent. Dühös lett, mert megzavarták, de Roland szeme olyan volt, mint a kő, így hát mély lélegzetet vett, igyekezett kiüríteni elméjéből a túl régen működő gépek csikorgását-nyikorgását, testének sajgását, fájdalmát, a tudatot, hogy Susannah is itt van, a tenyerére támaszkodva

figyeli őt, *továbbá* annak tudatát, hogy a nő közelebb van a földhöz, és ha ő elvéti ezeket a mütyüröket, akkor amennyiben bosszút akarnának állni, Susannah lesz a legkézenfekvőbb célpontjuk.
– Nem a kezemmel lövök; aki a kezével lő, megfeledkezik atyja arcáról.
Ez egy vicc; akkor sem ismerné meg az öregét, ha mellette menne el az utcán. De érezte, hogy a szavak dolgozni kezdenek benne, kitisztítják az elméjét, megnyugtatják az idegeit. Nem tudta, abból a fából faragták-e, amiből a harcosokat – az ötlet mesébe illően valószínűtlennek tűnt, még akkor is, ha egész jól sikerült helytállnia Balazar bárjában –, azt azonban tudta, hogy énje egy részének tetszik a hűvösség, amely ráereszkedett, miközben felmondta a harcostól tanult réges-régi katekizmust. Tetszik a hűvösség és a dolgok lélegzetelállító letisztulása. Énje másik része *tudta,* hogy ez csak egy másfajta gyilkos drog, nem nagyon különbözik a herointól, amely megölte Henryt, és majdnem megölte őt is, de ez nem változtatott a pillanat kemény, fukar örömén. Úgy zümmögött benne, ahogy a feszes kábelek pengenek az erős szélben.
– Nem a kezemmel célzok; aki a kezével céloz, megfeledkezik atyja arcáról.
Nem a szememmel célzok.
Nem a fegyveremmel ölök; aki a fegyverével öl, megfeledkezik atyja arcáról.
Azután maga sem tudva, mit tesz, kilépett a fák közül, és odaszólt a tisztás túlsó szélén botorkáló robotoknak:
– *A szívemmel ölök!*
A gépek abbahagyták vég nélküli körözésüket. Az egyik hangosan berregni kezdett, ami riadó vagy figyelmeztetés lehetett. Az antennák, amelyek nem voltak nagyobbak egy csokirúdnál, a hang felé fordultak.
Eddie tüzelt.
Az érzékelők agyaggalambként robbantak széjjel, egyik a másik után. Eddie szívéből eltűnt a sajnálat, csak a hűvösség maradt és a tudat, hogy nem áll meg, nem állhat meg, amíg nem végez.
Mennydörgés robajlott az alkonyuló tisztáson, és visszaverődött a szélesebb végében magasodó, repedezett sziklafalról. Az acélkígyó kettőt bucskázott, majd rángatózni kezdett a porban. A legnagyobb szerkezet, amelyik gyermekkori traktorára emlékeztette Eddie-t, menekülni próbált. Eddie elintézte a radarantennáját, amikor ki akart dülöngélni a sekély árokból A gép orra bukott, vékony kék lángok szöktek ki üvegszemeinek acélüregeiből.
Az egyetlen érzékelő, amelyet nem talált el, a rozsdamentes acélpatkányé volt; az a golyó hangos szúnyogzümmögéssel lepattant a lény acélhátáról. A patkány kiugrott az árokból, félkörben megkerülte a kígyót követő doboz formájú valamit, és meglepő sebességgel száguldott keresztül a tisztáson. Dühösen kattogott, és miközben egyre csökkent közöttük a távolság, Eddie megpillantotta a száját, tele hosszú; hegyes fogakkal. Nem is fogak voltak azok, inkább varrógéptűk, amint föl-le jártak. Nem, ezek tényleg nem olyanok, mint a kutyakölykök..
– *Szedd le, Roland!* – ordította kétségbeesetten, de amikor gyorsan hátrapillantott, látta, hegy Roland keresztbe font karral áll, arckifejezése derűs és merengő. Valami sakkfeladványra vagy egy régi szerelmes levélre gondolhatott.
A patkány radarantennája hirtelen megmerevedett. Némileg módosította irányát, és egyenesen Susannah Dean felé vágtatott.
Egy lövés maradt, gondolta Eddie. *Ha nem találok, akkor elkapja Susannah-t.*
Lövés helyett előrelépett, és akkorát rúgott a patkányba, amekkorát csak bírt. Mivel cipőjét már fölcserélte szarvasbőr mokaszinra, egészen a térdéig érezte a rúgás becsapódását. A patkány rozsdás, recsegő visítást hallatott, félregurult a porban, azután a hátára fordult. Eddie látta, amint tucatnyi kurta, mechanikus lába föl-le jár. Mindegyik éles acélkaromban végződött. Ezek a karmok egy-egy

ceruzahegyező nagyságú kardáncsuklón pörögtek.
Acélrúd nyúlt ki a robot közepéből, és a talpára fordította a szerkezetet. Eddie leengedte Roland revolverét, elhessegetve a pillanatnyi ötletet, hogy talán meg kellene fognia a másik kezével is. Az ő világában a rendőröknek azt tanítják, hogy így cselekedjenek, de itt nem így működtek a dolgok. *Ha megfeledkeztek a pisztolyról, ha* úgy *érzitek, hogy az ujjatokkal lőtök,* mondta nekik Roland, *akkor el fogjátok találni a célt.*
Eddie meghúzta a ravaszt. Az apró radartányér, amely már épp fordulni kezdett, hogy megtalálja az ellenséget, egy kék villanással eltűnt. A patkány fuldokló hangot hallatott – *Klopp! –,* és döglötten az oldalára dőlt.
Eddie szíve vadul vert. Nem emlékezett, volt-e ilyen dühös azóta, amikor rájött, hogy Roland itt akarja tartani ebben a világban, amíg el nem érik azt az átkozott tornyot, vagy le nem csúsznak róla... más szóval, amíg a férgek föl nem falják mindőjüket.
Roland szívének magasságáig emelte az üres pisztolyt, és maga is alig ismert rá tompa hangjára: – Ha maradt volna egy golyó, akkor mostantól nem kellene majréznod a kurva tornyod miatt!
– Hagyd abba, Eddie! – szólt rá élesen Susannah. A fiú ránézett. – *Téged* szemelt ki, Susannah, belőled akart fasírtot csinálni!
– De nem ért el. *Te* kaptad el *őt,* Eddie. Te kaptad el őt.
– Nem köszönöm meg neki. – El akarta tenni a tokjába a fegyvert, és még nagyobb dühbe gurult, amikor rájött, hogy nem tudja megtenni. A tok Susannah oldalán lógott. – Ő és a leckéi! – Ő és az átkozott *leckéi.* – Roland felé fordult. – Én mondom neked, hogy kétcent...
Roland enyhén érdeklődő arca hirtelen megváltozott. Szeme egy pontra meredt Eddie válla fölött. – FEKÜDJ! – ordította.
Eddie nem kérdezősködött. Egy pillanat alatt kiürült belőle a düh és a zűrzavar. Hasra vetette magát és közben látta, hogy a harcos bal keze elmosódott vonalként lecsap. *Istenem,* gondolta esés közben, *NEM lehet ilyen gyors,* senki *nem lehet képes ekkora sebességre, én sem vagyok lassú, noha Susannah mellett annak tűnök, de mellette még Susannah is csak teknősbéka, amelyik üvegen próbál fölmászni...*
Valami elsiklott a feje fölött, egy mechanikus dühében vijjogó valami, és kitépett Eddie hajából egy csomót. Akkor a harcos csípőből tüzelt, három mennydörgésszerű lövést adott le, és a vijjogás abbamaradt. Nagy denevérre emlékeztető géplény pottyant a hasaló Eddie és a Roland mellett térdelő Susannah közé. Egyik ízelt, rozsdafoltos szárnya lagymatagon csapott még egyet a földön, mintha dühös lenne, amiért eltévesztette a célt, azután elcsöndesedett.
Roland odament Eddie-hez, könnyedén lépdelt repedezett, öreg bakancsában. Kezét nyújtotta a fiúnak. Eddie megfogta a kezét, Roland talpra segítette. Eddie-ből kiszaladt a szusz, s rájött, hogy képtelen megszólalni. *Valószínűleg jobb is így.. mert úgy tűnik, valahányszor kinyitom a számat, hülyét csinálok magamból.*
– Eddie! Jól vagy? – Susannah odakúszott a lehorgasztott fejjel ácsorgó fiúhoz, aki a combjára támaszkodva igyekezett levegőhöz jutni.
– Igen. – Károgva tört elő belőle a szó. Kényszerítette magát, hogy kiegyenesedjék. – Csak megstuccolta egy kicsit a frizurámat.
– Egy fán volt – mondta derűsen Roland. – Először én sem vettem észre. A fény ebben a napszakban fura trükkökre képes. – Elhallgatott, azután ugyanazon a derűs hangon folytatta. – Susannah egy pillanatig sem forgott veszélyben, Eddie.
A fiú bólintott. Belátta, hogy Roland megehet egy fasírtot és ihat rá egy tejturmixot, mielőtt előkapná a fegyverét. Annyira gyors.

– Jól van. Mondjuk, helytelenítem az oktatási technikádat, rendben? Mindazonáltal nem fogok bocsánatot kérni, ha ilyesmit várasz, jobb, ha abbahagyod.
Roland lehajolt, fölemelte Susannah-t, és leveregette róla a földet. Egyfajta tárgyilagos szeretettel csinálta, ahogy az anya takarítja le a kisgyermekét, miután szokásos hasra esései egyikét produkálta a hátsó udvarban. – Semmi szükség a bocsánatkérésre, nem is várok ilyesmit mondta. – Susannah és én hasonló társalgást folytattunk két napja. Nem igaz?
Susannah bólintott. – Rolandnak az a véleménye, hogy azt a tanuló harcost, amelyik nem harap bele olykor-olykor az őt etető kézbe, időnként jól fenéken kell billenteni.
Eddie körülnézett a romokon, és nekiállt leveregetni nadrágjáról és ingéről a csontport.
– És mi van akkor, Roland, öregem, ha azt mondom, hogy én nem is akarok harcos lenni?
– Akkor azt mondom, nem sokat számít, hogy mit akarsz. – Roland a sziklafalnak támaszkodó fémbódé felé pillantott, és úgy tűnt, elveszítette érdeklődését a társalgás iránt. Eddie már látta ezt korábban is. Amikor a kérdés a lehetne, tehetne, kellene témái felé fordult, Roland szinte azonnal közömbössé vált.
– *Ka?* – kérdezte Eddie, a régi keserűség enyhe nyomával a hangjában.
– Így igaz. *Ka.* – Roland odament a bódéhoz, kezét végigfuttatta az elejére festett fekete-sárga csíkokon. – Megtaláltuk az egyiket a tizenkét gádor közül, amelyek körbeveszik a Világ peremét... a Setét Torony felé vezető hat ösvény egyikét.
– És ez is *ka.*

27

Eddie visszament Susannah tolószékéért. Senki sem kérte rá, de egy darabig egyedül akart lenni, hogy összeszedje magát. Most, hogy vége lett a lövöldözésnek, úgy érezte, minden izma reszket. Nem akarta, hogy így lássák, nem azért, mintha azt hitték volna róla, hogy fél, hanem mert vagy az egyik, vagy mindkettő rájött volna, mi ez Eddie-ben: túlfűtött lelkesedés. Tetszett neki a dolog. Még akkor is, ha a denevér kis híján megskalpolta. Akkor is tetszett.
Marhaság, haver! Te is *tudod!*
Az a bökkenő, hogy *nem* tudta. Valami olyasmivel került szembe, mint Susannah, amikor rálőtt a medvére; *mondhatta,* hogy nem akar harcos – lenni, nem akar ebben a bolond világban kódorogni, ahol láthatólag ők hárman képviselik az emberiséget, hogy nem kíván mást, mint ott állni a Broadway és a Negyvenkettedik utca sarkán az ujjait ropogtatva, csilis dogot majszolva, miközben sétálómagnója fülhallgatójából bömböl a Credence Clearwater Revival, az arra járó lányokat hesszölni, azokat az oltárian szexi, hosszú lábú, kurta szoknyájú NewYork-i lányokat, „mísz, a fenébe veled”-re biggyesztett szájukkal. Minderről rojtosra beszélheti a száját, de a szíve másképp tudja. A szíve tudja, hogy Eddie egyfolytában úgy *élvezte* az elektromos állatsereglet diadalmas szétlövését, mintha Roland revolvere a saját különbejáratú kézi villáma lett volna. *Élvezettel* rúgott bele a robotpatkányba, akkor is, ha fájt a lába, és rájött a frász. Ez, hogy majrézott, valami fura módon még fokozta is, az élvezetét.
Hát ez is éppen elég pocsék volt, de a szíve még ennél rosszabbat is tudott: azt, hogy ha most itt rögtön felpattanna előtte egy New Yorkba vezető ajtó, akkor lehet, hogy nem lépne át rajta. Nem, legalábbis amíg nem látta maga is a Setét Tornyot. Kezdte azt hinni, hogy Roland betegsége fertőző.
Miközben Susannah tolókocsijával átverekedte magát az égersarjak között, átkozva az arcát csapkodó, a szemére pályázó gallyakat, Eddie megállapította, hogy a fentiekből legalább néhány tényt képes beismerni, és ez a vallomás kissé lehűtötte a vérét. *Látni akarom, vajon* úgy *fest-e, mint álmomban,* gondolta. *Hogy láthassak valami ilyesmit... az igazán fantasztikus lenne.*
Most megszólalt egy új hang. *Lefogadom, hogy a többi haver, azok, akiknek a neve úgy hangzik,*

mintha egyenesen Arthur király kerekasztalától jöttek volna – lefogadom, hogy ők is ugyanígy éreztek, Eddie. És mind halottak. Valamennyien.
Ráismert a hangra, akár tetszett, akár nem. Henryé volt, ami megnehezítette, hogy ne hallgasson rá.

28

Roland a jobb csípőjére ültette Susannah-t, úgy állt ott az éjszakára lezárt metróbejáratra emlékeztető fémbódé előtt. Eddie a tisztás szélén hagyta a tolókocsit, és odament hozzájuk. Közben a lába alatt egyre erősödött az állandó zümmögés és remegés. Úgy vélte, hogy a zajkeltő gépezet vagy a fémbódéban lehet, vagy alatta. Mintha nem is a fülével hallotta volna, hanem valahol mélyen a fejében és a testüregeiben.
– Szóval ez a tizenkét gádor egyike. Hová vezet, Roland? Disney Worldbe?
Roland megrázta a fejét. – Nem tudom, hová vezet. Talán sehová... vagy mindenhová. Sok minden van az én világomban, amiről nem tudok, mint ezt bizonyára mindketten észrevettétek már. És olyanok is akadnak, amelyekről tudtam, de megváltoztak.
– Mert a világ elmozdult?
– Igen – pillantott rá Roland. – Csak az igeidő nem jó. Ez a világ most is *mozog,* méghozzá egyre gyorsabban. Ugyanakkor a dolgok elfáradnak... szétesnek... – Mondanivalója szemléltetésére belerúgott a sétáló dobozba.
Eddie-nek eszébe jutott az a hevenyészett rajz a porban, amelyen a kapukat ábrázolta Roland. – Ez a világ széle? – firtatta már-már félénken. – Mármint nem nagyon más, mint a többi hely. – Halkan fölnevetett. – Mert én nem látom, hogy volna itt valami szakadék.
Roland megrázta fejét. – Ez nem az a fajta perem. Ez olyan hely, ahonnan az egyik Sugár indul. Legalábbis nekem így tanították.
– Sugarak? – kérdezte Susannah. – Milyen Sugarak?
– A világot nem a Nagy Öregek alkották, de ők alakították át. Némely mesemondók szerint a Sugarak tartották össze; mások szerint épp ők a világ szétesésének csírái. A Nagy Öregek a Sugarakat alkották. Ezek valamilyen vonalak... vonalak, amelyek *összekötnek...* és *összetartanak...*
– A mágnesességről beszélsz? – kérdezte óvatosan Susannah.
A harcos egész arca fölragyogott; a darabos síkok, redők olyan új és megdöbbentő módon rendeződtek át, hogy Eddie egy pillanatra látta, milyen lesz Roland, ha csakugyan eléri a tornyát.
– Igen! Nem *csupán* mágnesesség, de az is a része... meg a tömegvonzás... és a méretek, terek, dimenziók megfelelő összehangolása. A Sugarak az erők, amelyek mindezeket a dolgokat összetartják..
– Légy üdvözölve a dilinyós fizikusok körében – morogta az orra alatt Eddie.
Susannah nem törődött vele. – És a Setét Torony? Az egyfajta generátor? Ezeknek a Sugaraknak a központi erőforrása?
– Nem tudom.
– De azt *igen,* hogy ez itt az A pont – mondta Eddie. – Ha elég sokáig megyünk egyenes vonalban, elérünk egy másik gádort – nevezzük C-nek – a világ túlsó végében. De mielőtt elérnénk, áthaladunk B-n. Ez a középpont. A Setét Torony.
A harcos bólintott.
– Milyen hosszú ez az út? Tudod?
– Nem. Csak azt, hogy nagyon hosszú, és a távolság minden eltelt nappal növekszik.
Eddie lehajolt, hogy megvizsgálja a sétáló dobozt, majd fölegyenesedett és Rolandra nézett. – Az nem lehet. – Úgy beszélt, mint a felnőtt, aki azt igyekszik elmagyarázni a kisgyereknek, hogy a

faliszekrényben nem is él mumus, hogy az *lehetetlen,* mert mumusok pedig nincsenek. – A világok nem *növekednek,* Roland.
– Csakugyan? Az én gyerekkoromban, Eddie, még léteztek térképek. Egyre különösen jól emlékszem. Nyugati Föld Nagyobb Királyságai, az volt a címe. Az én országomat ábrázolta, amelynek Gileád volt a neve. Rajta voltak az Alföldi Báróságok, amelyeket egy évvel azután sodort el a polgárháború és a lázadás, hogy én elnyertem a fegyvereimet. Rajta voltak a dombok, a sivatag, a hegység meg a Nyugati Tenger. Nagy volt a távolság Gileád és a Nyugati Tenger között – ezer mérföld vagy még több –, *de nekem húsz évembe telt, hogy megtegyem ezt a távolságot.*
– Az lehetetlen! – mondta gyorsan és ijedten Susannah. – Még ha egész idő alatt *gyalog jöttél,* akkor sem tarthatott húsz évig!
– Hát azért csak kell néhány megálló, hogy az ember föladjon pár levlapot és megigyon egy pofa sört – jegyezte meg Eddie, de egyikük sem figyelt rá.
– Nem gyalog jöttem, a táv nagy részét lóháton tettem meg válaszolta Roland. – Néha, mondjuk úgy, lelassultam, de zömmel mozogtam, minél messzebb John Farsontól; ő vezette azt a lázadást, amely elsöpörte ifjúságom világát, és az udvarában szerette volna látni karóra tűzött fejemet – jó oka volt ezt kívánni, mivel honfitársaimmal számos követőjét küldtük a másvilágra, és mert én elloptam valamijét, amit nagy becsben tartott.
– Mit, Roland? – kérdezte kíváncsian Eddie.
Roland megrázta a fejét. – Az a történet egy másik napra való... vagy semmikorra. Egyelőre most ne arra gondoljatok, hanem erre: hogy *sok ezer* mérföldet tettem meg. Mert a világ növekszik.
– Ilyesmi nem történhet – ismételte Eddie, noha ugyancsak felkavarták a hallottak. – Akkor földrengések lettek volna... áradások... szökőárak... mit tudom én, micsodák...
– *Nézd!* kiáltotta dühösen Roland. – Csak nézz körül! Mit látsz? Egy olyan világot, amely lelassult, mint a gyerek búgócsigája, amikor veszít sebességéből és oly módon mozog, amit egyikünk sem ért. Nézd az áldozataidat, Eddie! Nézd meg az áldozataidat, atyáid szerelmére!
Kettőt lépett a patak irányába, és fölemelte az acélkígyót; egy pillanatig vizsgálgatta, azután odadobta Eddie-nek, aki bal kézzel kapta el. A kígyó két darabra esett szét.
– Látod? Elfáradt. Az *összes* teremtmény, amelyet itt találtunk, kimerült. Ha nem jövünk, akkor is nemsokára elpusztultak volna. Ahogy a medve is.
– A medve beteg volt – mondta Susannah.
A harcos bólintott. – Élősködők támadták meg teste természetes részeit. De korábban miért nem történt meg vele?
Susannah nem válaszolt.
Eddie megvizsgálta a kígyót. A medvétől eltérően teljesen művinek tűnt, olyan lénynek, amely fémből, áramkörökből és jó pár méter (vagy akár *mérföld)* pókhálóvékony vezetékből áll. Mégis látni lehetett rajta a rozsdaszeplőket, és nemcsak a kezében maradt darab külsején, hanem a belsejében is. Volt egy folt, ahol az olaj szivároghatott ki, vagy a víz szivároghatott be. A nedvesség jó néhány vezetéket elrothasztott, sok hüvelykujjkörömnyi áramkörön zöldes mohaszerűség tenyészett.
Fölfordította a kígyót. Egy acéllemez hirdette, hogy az Északi Központi Pozitronika Rt. gyártmánya. Sorozatszám is volt rajta, név viszont nem. *Valószínűleg nem elég fontos ahhoz, hogy neve legyen,* gondolta a fiú. *Csak egy gépezet, amelyet arra terveztek, hogy időnként adjon egy beöntést Medve komának, hogy rendben tartsa az emésztését, vagy valami hasonló gusztustalanságot műveljen.*
Elhajította a kígyót, és a nadrágjába törölte a kezét. Roland fölvette a traktort. Megrántotta az egyik kerekét. Az könnyedén levált, rozsda pergett a küllői közül. Félredobta.
– A világon minden leáll vagy darabokra esik – mondta színtelen hangon. – Ugyanakkor gyengülnek az

erők, amelyek időben, méretben és térben összeillesztik és egyben tartják a világot. Már gyermekkorunkban is tudtuk, de fogalmunk sem volt róla, milyen lesz a vég. Honnan is lett volna? Most már ebben az időben élek, és nem hiszem, hogy egyedül az én világomra hatna. A tiéteket is befolyásolja, Eddie és Susannah; lehet, hogy milliárd másikat is. Megtörnek a Sugarak. Nem tudom, ez ok-e, vagy csupán tünet, de azt tudom, hogy ez az igazság. Gyertek közelebb! Hallgassátok!

Ahogy Eddie közeledett a sárga-fekete csíkosra festett fémbódéhoz, valami erős, kellemetlen emlék támadt föl benne: évek óta először jutott eszébe egy roggyant viktoriánus rom a Dutch Hillen, vagy mérföldnyire onnan, ahol felnőttek. Henryvel. A rom, amelyet Udvarház néven ismertek a környék srácai, a Rhinehold Street egyik telkén állt, gyomos, elhanyagolt pázsiton. Eddie sejtelme szerint az előváros összes kölyke hallott már róla kísértethistóriákat. Roskatagon ácsorgott meredek teteje alatt, és az eresz sötét árnyékából mintha ádázul meredt volna a járókelőkre. Ablaka természetesen nem volt – a srácok nyugodtan behajigálhatták, anélkül hogy túl közel kellett volna menniük –, de nem firkáltak rá festékszóróval, és nem használták céllövöldének. Az az egyszerű tény volt a legfurcsább, hogy még mindig megvan: senki nem gyújtotta föl, hogy bezsebelje a biztosítási pénzt, vagy legalább nézze, ahogy ég. A srácok természetesen azt állították, hogy kísértet lakja, és amikor egy napon Eddie ott állt a járdán Henryvel, és nézte (éppen azért tették meg a zarándoklatot, hogy megnézzék a mesés házat, bár Henry azt mondta az anyjuknak, hogy néhány haverrel Dahlbergbe mennek a Hoodsie Rockettsre), úgy rémlett, talán *csakugyan* szellemek járhatnak benne. Vagy nem érezte, amint valami hatalmas, ellenséges erő szivárog az öreg, viktoriánus ház árnyékos ablakain, azokon az ablakokon, amelyek mintha egy közveszélyes őrült merev tekintetével bámulnák? Talán nem érezte, hogy titokzatos szél borzolja karján és tarkóján a szőrt? Nem volt az a kimondott érzése, ha belépne oda, az ajtó becsapódna és rázárulna, a falak megindulnának felé, porrá őrölve a döglött egerek csontját, mivel ugyanezt akarják tenni az *ő* csontjaival is?

Kísértetjárta. Kísérteties.

Most is a rejtély és a veszély régi érzése ébredt föl benne, ahogy közeledett a fémbódéhoz. Lúdbőrzött a lába s a karja, a nyakán fölborzolódott szőr. Ugyanaz a titokzatos szellő fújt, noha a tisztást körülvevő fák levelei meg se mozdultak.

Mégis továbbment az ajtó felé (természetesen az volt, egy újabb ajtó, noha zárva, és ha Eddie-n múlik, zárva is marad), nem állt meg, amíg a fülét rá nem tapaszthatta.

Mintha fél órája elejtett volna egy nagyon erős savat tartalmazó palackot, és az most kezdene el pezsegni. Különös színek hullámzottak a behunyt szeme előtti sötétségben. Mintha hangok mormoltak volna sziklatorkokra emlékeztető hosszú folyosókból, termekből, ahol pislákoló égők világítanak. Valaha a modern idők e fáklyáinak fényétől lángolt minden, mostanra csak a kék fény mogorva derengése maradt. Ürességet... elhagyatottságot... magányt... halált érzett.

A gépezet csak morajlott, de vajon nem volt ebben a hangban valami nyers árnyalat? Egyfajta kétségbeesett lüktetés a zümmögés alatt, mint egy beteg szív aritmiája? A gépezet, amely ezt a hangot keltette, noha messze bonyolultabb volt még a medvénél is, mintha maga is kiesett volna önnön ritmusából.

– Minden néma a halál termeiben hallotta Eddie a tulajdon egyre gyöngülő hangját. – Minden a feledésé a halál kőcsarnokaiban. Lásd a lépcsőket a sötétben; lásd a romos termeket. A halál termei, hol pókok szövik hálóikat, és némán, egyenként hullanak le a nagy áramkörök.

Roland erélyesen hátrahúzta. Eddie kábultan meredt rá.

– Ennyi elég – mondta a harcos.

– Akármi van is odabent, nem működik valami fényesen, igaz? – hallotta önmagát Eddie. Ez a remegő hang mintha távolról érkezett volna. Még mindig érezte a fémbódéból áradó erőt. Őt hívta.

– Nem. Az én világomban manapság semmi sem működik jól.
– Ha azt tervezitek, fiúk, hogy itt táboroztok le éjszakára, akkor nélkülöznötök kell a társaságomat – jelentette ki Susannah. Arca fehéres árnyék volt a szürkület hamuszín fényében. – Én arrébb megyek. Nem szeretem azokat az érzéseket, amiket ez a dolog ébreszt bennem.
– *Mindnyájan* arrébb táborozunk le – felelte Roland. – Menjünk.
– Remek ötlet! – dicsérte Eddie. Ahogy távolodtak a bódétól, úgy halkult a gépezet hangja. Eddie érezte, hogy a vonzás gyengül, noha még mindig őt hívta, csalogatta, látogatná meg félhomályos folyosóit, lépcsőházait, a romos termeket, hol pókok szövik hálóikat, és egyenként sötétülnek el a vezérlőpanelek.

29

Aznap éjjel álmában Eddie ismét a Második utcán ment Tom és Gerry Művészi Csemegéje felé, amely a Második és a Negyvenhatodik utca sarkán állt. Elhaladt egy lemezbolt előtt, amelynek hangszóróiból a Rolling Stones bömbölt:

Egy vörös ajtót nézek, feketére festeném.
Más színt soha, érzem, mindent csak feketén,
Figyelem, hogy ring megannyi nyári ruhás szépség,
Fejem követi őket, míg múlik a sötétség.

Továbbment, a Negyvenkilencedik és a Negyvennyolcadik sarkán egy bolthoz ért, amelynek az volt a neve, hogy Tükröződéseid. Megpillantotta magát a kirakatban lógó tükrökben. Úgy találta, évek óta nem nézett ki ilyen jól: a haja kicsit túl hosszú; de máskülönben napbarnított és egészséges. Bár a ruhái... hát, öregem, az állati! Tiszta kispolgár, tetőtől talpig. Kék zakó, fehér ing, sötétvörös nyakkendő, szürke nadrág... egész életében nem volt ilyen flancos szerelése!
Valaki rázta.
Igyekezett mélyebbre merülni álmába. Most nem akar fölébredni. Addig nem, amíg el nem éri a csemegét, és a kulccsal át nem jut az ajtón a rózsamezőre. Ismét látni akart mindent: a végtelen vörös takarót, a hatalmas kék eget a rajta vitorlázó fehér felhőhajókkal és a Setét Toronnyal. Félt a sötétségtől, amely abban a szörnyűséges oszlopban lakozott, várakozva, hogy megegyen mindenkit, aki túl közel merészkedik, de akkor is újra látni akart mindent. *Muszáj* volt látnia.
A kéz azonban tovább rázta. Az álom sötétedni kezdett, a Második sugárút kipufogófüstje átváltozott a tábortűz füstjévé, amelyet épp csak érezni lehetett, mert a tűz alig-alig pislákolt.
Susannah volt az. Riadtnak tűnt. Eddie fölült és átkarolta. Az égeres túlsó végében táboroztak, a csontlepte tisztáson átcsobogó patak közelében. Roland a tábortűzből maradt izzó zsarátnokhalom túloldalán aludt. Nem volt nyugodt az álma. Lerúgta a takaróját, térdét a melléig fölhúzta. Bakancsát levetette, lába fehérnek, keskenynek, védtelennek látszott. Jobb lábáról hiányzott a nagyujj, azt is lecsípte a homárszörny, a jobb kéz ujjaival egyetemben.
Kásásan nyöszörgött újra és újra. Eddie fölismerte, hogy ugyanazt mondja, mint a tisztáson térdelve, amikor Susannah lelőtte a medvét: *Menj hát – vannak más világok is!* Egy pillanatra elhallgatott, majd a fiút kezdte szólongatni: – Jake! Hol vagy? *Jake!*
Olyan magányos és kétségbeesett volt a hangja, hogy Eddie megrémült. Átkarolta, magához szorította Susannah-t. Érezte, hogy a nő reszket, pedig az éjszaka meleg volt.
A harcos megfordult. Csillagfény hullott nyitott szemébe.
– *Jake, hol vagy?* – kiáltotta az éjszakába. – *Gyere vissza!*

– Jézusom, *megint* kiakadt! Mit tegyünk, Suze?
– Nem tudom. Csak azt, hogy egymagamban nem bírtam tovább hallgatni. Olyan távolinak hangzott. Mindentől távolinak.
– Menjen hát suttogta a harcos az oldalára henteredve, ismét melléig húzva a térdét –, vannak más világok is. Egy pillanatra elhallgatott. Azután megvonaglott a melle, és újra a fiút hívta, hosszú, vérfagyasztó kiáltással. Mögöttük a fák közül valami nagy madár repült el szárny csattogtatva kevésbé mozgalmas tájakra.
– Nincs valami ötleted? – kérdezte Susannah. Könnyes szeme tágra nyílt. – Talán föl kéne keltenünk.
– Nem is tudom. – Eddie a harcos fegyverét nézte, amelyet a bal csípőjén viselt. Az övvel együtt egy szépen összehajtogatott bőrdarabon hevert, hogy Roland könnyen elérhesse fektében is. – Nemigen merném – fejezte be végül.
– Ez megőrjíti.
Eddie bólintott.
– Mit csináljunk vele? Eddie, *mit csináljunk?*
Eddie nem tudta. Az antibiotikum megfékezte a homárlény harapása okozta fertőzést; Roland most ismét lázban égett, ám Eddie nem hitte, hogy lenne antibiotikum, amely meggyógyíthatná mostani betegségét.
– Nem tudom. Feküdj mellém, Suze. Mindkettejüket betakarta egy bőrrel. Susannah remegése egy idő után csillapodott.
– Ha megőrül, bánthat minket – mondta Susannah. – Nem is tudom. – Ez a kellemetlen gondolat a medvét juttatta az eszébe, a vörös, gyűlölködő szemet (azokban a vörös mélységekben talán nem lappangott a téboly?) és a gyilkos, hasogató karmokat. Szeme a revolverre vándorolt, amely oly közel hevert a harcos jó bal kezéhez, és arra gondolt, milyen gyors volt Roland, amikor meglátta a feléjük suhanó gépdenevért. Olyan sebes volt, hogy szinte nem is lehetett látni a kezét. Ha megtébolyodik, és ha Eddie és Susannah kerül ennek a tébolynak a gyújtópontjába, akkor nem lesz esélyük, Fikarcnyi sem.
Arcát belefúrta Susannah nyakának meleg völgyébe, és lehunyta a szemét.
Roland nemsokára elhallgatott. Eddie fölemelte a fejét és odanézett. Mintha ismét normálisan aludt volna. A fiú Susannah-ra pillantott és látta, hogy ő is alszik. Melléfeküdt, lágyan megcsókolta a nő mellének halmát, és lehunyta a szemét.
Nem úgy, haver; te még hosszú, hosszú *ideig ébren maradsz.*
De két napja vándoroltak, Eddie holtfáradt volt. Elsodródott... lefelé.
Vissza az álomba, gondolta sodródás közben. *Vissza akarok menni a Második sugárútra... vissza a Tom és Gerryhez! Ezt akarom.*
Az álom azonban nem tért vissza aznap éjjel.

30

Napkeltekor gyorsan megreggeliztek, átcsoportosították, összecsomagolták a holmijukat, azután visszatértek az ék alakú tisztásra. A reggel tiszta fényében nem tűnt olyan kísértetiesnek, de mindhárman igyekeztek jó távol maradni a figyelmeztető sárga-fekete csíkos fémbódétól. Ha Roland emlékezett is éjszakai gyötrő álmaira, nem adta jelét. Szokott egykedvű, töprengő hallgatásával végezte a reggeli teendőket.
– Hogy akarod tartani az egyenes útvonalat? – kérdezte tőle Susannah.
– Ha a legendák igazat szólnak, nem lesz gond. Emlékszel, amikor a mágnesességről kérdeztél?
Susannah bólintott.

A harcos beletúrt iszákja mélyébe, és elővett egy apró, szögletes, rugalmas bőrdarabot. Hosszú, ezüstös tű volt beleszúrva.
– Egy iránytű! – kiáltott föl Eddie. – Te aztán igazán cserkész vagy!
Roland megrázta a fejét. – Nem iránytű. Természetesen tudom, mi az, de mostanában a nap és a csillagok után megyek, és ez még most is nagyon jól megfelel.
– *Még most is?* – kérdezte némileg bizonytalanul Susannah.
Roland bólintott. – Az égtájak is elsodródnak.
– *Krisztusom!* – suttogta Eddie. Igyekezett elképzelni egy olyan világot, ahol az észak kissé elcsúszik kelet vagy nyugat felé, de rögtön föl is adta. Enyhén émelygett, ahogy akkor szokott, ha magas épületről nézett le.
– Ez csak egy tű, de *acélból van,* és éppen olyan jól megfelel nekünk, mint egy kompasz. Most a Sugár felé tartunk, és a tű megmutatja, merre van. – Ismét belekotort az iszákjába, előhalászott egy kezdetleges cserépbögrét. A bögre egyik oldala végigrepedt. Roland fenyőgyantával foldozta meg ezt a leletet, amelyet a régi táborhelyen talált. Most odament a patakhoz, telemerítette a bögrét, és visszavitte a tolószékében ülő Susannah-hoz. Óvatosan letette a tolószék karfájára, és amikor a víz kisimult, belepottyantotta a tűt. A tű lemerült, és elhevert a fenéken.
– Tyű! – kiáltott Eddie. – Ez remek! A lábad elé borulnék, Roland, de nem szeretném tönkretenni az élt a nadrágomban.
– Még nincs vége. Tartsd erősen a bögrét, Susannah.
A nő engedelmeskedett, és Roland óvatosan körbetolta a tisztáson. Az ajtótól négy méterre vigyázva elfordította a széket.
– Eddie! – kiáltotta Susannah. – Ezt nézd!
A fiú a cserépbögre fölé hajolt, mintegy mellékesen érzékelve, hogy a víz máris átszivárog Roland hevenyészett ragasztásán. A tű lassan a felszínre emelkedett, és olyan vígan úszott rajta, mintha parafa dugó lenne. Egyenes vonalban kötötte össze a mögöttük levő gádort és az előttük elterülő kusza ősbozótot. – Mi a kő, lebegő tű! Most már *igazán* mindent láttam.
– Tartsd a bögrét, Susannah.
Ő ismét engedelmeskedett, Roland pedig továbbtolta a tisztáson a bódétól jobbra. A tű elvesztette az irányt, egy pillanatig lebegett, majd megint lesüllyedt. Amikor Roland visszatolta Susannah-t az előbbi helyre, a tű újra felbukkant és irányba állt.
– Ha lenne vasreszelékünk és papírlapunk – mondta a harcos –, akkor szétszórhatnánk a reszeléket a papíron, és láthatnánk, hogy vonalba rendeződnek, és ugyanebbe az irányba mutatnak.
– Ez akkor is megtörténik, ha elhagyjuk a kaput? – kérdezte Eddie.
Roland bólintott. És ez még nem minden. *Láthatjuk* is a Sugarat.
Susannah hátrapillantott, és közben a könyökével kissémeglökte a bögrét. Ahogy a víz hullámozni kezdett, a tű céltalanul táncolt... azután szilárdan beállt a korábbi irányba.
– Nem így – mondta Roland. – Lefelé nézzetek, mindketten! Eddie, te a lábad elé, Susannah, te az öledbe.
Szót fogadtak.
– Amikor azt mondom, hogy nézzetek föl, akkor egyenesen előre nézzetek, arra, amerre a tű mutat. Ne egyvalamit nézzetek; hagyjátok, hogy a szemetek lásson. Most! Nézzetek föl!
Megtették. Eddie egy pillanatig semmit sem érzékelt, csak a fákat. Igyekezett ellazítani a látását... és hirtelen ott volt, ugyanúgy, mint korábban a parittya a faágban, és már azt is tudta, miért mondta Roland, hogy ne egyvalamit nézzenek. A Sugár hatása mindenütt látszott, amerre elment, de alig megfoghatóan. Rászögeződtek az erdei- és lucfenyők tűi. A bokrok kissé ferdén nőttek, sugárirányba

ferdülten. Nem minden fa dőlt a rejtett ösvény felé – ha Eddie jól mérte föl, délnyugati irányba –, amikor a medve kitépte őket, hogy ne akadályozzák a kilátását, de a zömük igen, mintha a bódéból áradó erő dőlés közben arra *lökte* volna őket. Ám a földön elnyúló árnyékok jelentették a legnyilvánvalóbb bizonyítékot. Mivel a nap keleten kélt, persze nyugat felé estek, de ahogy Eddie elnézett délnyugatnak, elnagyolt halszálkaminta rajzolódott ki a szeme előtt, de csak annak a vonalnak a mentén, amerre a bögrében úszó tű hegye mutatott.
– Lehet, hogy látok *valamit* – mondta kétkedve Susannah –, de...
– Nézd az árnyékokat! Az *árnyékokat,* Suze!
Eddie látta, hogy a nő szeme kitágul, amikor minden a helyére került. – Istenem! Ott van! *Pontosan ott!* Mint a természetes választék a hajban!
Most, hogy Eddie meglátta, nem tudta többé nem látni; ködös csapás hatolt át a tisztást körülvevő kusza ősbozóton, ugyanabban az irányban, mint a Sugár. Hirtelen rádöbbent, milyen hatalmas erő áramolhat körülötte (és valószínűleg rajta át is, mint a röntgensugár), és alig bírta megállni, hogy félre ne lépjen jobbra vagy balra. – Mondd csak, Roland, ez ugye nem tesz meddővé?
A harcos kis mosollyal vállat vont..
– Olyan, mint egy folyómeder! – csodálkozott Susannah. – Egy olyan meder, amelyet csaknem benőtt a növényzet, így alig lehet látni... de azért ott van. Az árnyékok mintázata ugyanaz marad, amíg a Sugár vonalán haladunk, ugye?
– Nem – felelte Roland. – Irányuk természetesen változik, ahogy a nap megy az égen, de mindig meg fogjuk látni, merre tart a Sugár. Nem szabad elfelejtened, hogy ugyanezen a vonalon halad sok ezer – talán *sok tízezer* – éve. Nézzetek föl az égre!
Megtették, és látták, hogy a vékony gomolyfelhők ugyanezt a halszálkamintát vették föl a Sugár mentén... és azok, amelyek az erő útjába kerülnek, gyorsabban haladtak, mint a többiek kétoldalt. Délnyugat felé úsztak. A Setét Torony irányába.
– Látjátok? Még a felhőknek is engedelmeskedniük kell!
Kis madárcsapat repült feléjük. A Sugárhoz érve, egy pillanatra mind eltérültek délnyugatnak. Bár Eddie tisztán látta, alig bírt hinni a szemének. Amikor a madarak átvágtak a Sugár hatásának keskeny folyosóján, visszatértek a korábbi irányba.
– Hát – szólalt meg Eddie –, azt hiszem, indulnunk kéne. Egy ezermérföldes utazás is egyetlen lépéssel kezdődik, vagy hogy mondják.
– Várj egy percet. – Susannah Rolandra nézett. – Ugye ez *nem csupán* ezer mérföld? Többé nem annyi. *Mekkora* távolság, Roland? Ötezer mérföld? Tiz?
– Nem tudom megmondani. Nagyon messzire megyünk.
– Na és hogy a pokolba jutunk el odáig úgy, hogy közben engem kell tolnotok ebben a nyomorult székben? Szerencsénk lesz, ha napi három mérföldet képesek vagyunk megtenni a Hívogatókon át! Ti is tudjátok!
– Az út megnyílt – válaszolta türelmesen Roland –, ennyi most elég. Eljöhet még az idő, Susannah Dean, amikor gyorsabban fogunk haladni, mint szeretnéd.
– Igazán? – dühösen nézett rá, és a férfiak látták, hogy ismét Detta Walker járja veszedelmes matróztáncát a tekintetében. – Versenyautót szerzel? Ha igen, igazán fene jó lenne utat is találni hozzá!
– A táj és az út, amelyen haladsz, változni fog. Mindig ez történik.
Susannah csak legyintett; *eredj már,* mondta ez a mozdulat. – Éppen úgy beszélsz, mint öreganyám, amikor azt mondta, hogy majd Isten gondot visel.
– Talán nem azt tette? – kérdezte ünnepélyesen Roland.
Susannah pillanatnyi néma döbbenettel nézett rá, azután hátravetette a fejét és az égre nevetett. – Hát,

azt hiszem, attól függ, hogyan nézed. Annyit mondhatok neked, Roland, ha ez gondviselés, akkor nem szeretném látni, ha úgy dönt, hogy ki akar éheztetni.
– Gyerünk, vágjunk neki – szólt Eddie. – Szeretnék távolabb kerülni ettől a helytől. Nem tetszik. – És ez igaz is volt, ha nem is teljesen. Alig várta, hogy rátehesse a lábát az álcázott ösvényre, a rejtett útra. Minden lépés közelebb viszi a rózsák mezejéhez és az ott uralkodó toronyhoz. Nem minden ámulat nélkül döbbent rá, hogy ez mit jelent. Meg fogja látni a tornyot... vagy útközben meghal.
Elismerésem, Roland, gondolta. *Megcsináltad. Áttértem. Valaki igazán mondhatna egy halleluját.*
– Még valami, mielőtt elindulnánk. – Roland lehajolt, és kioldotta bal combján a nyersbőr zsineget. Azután lassan kezdte kicsatolni a fegyverövet.
– Mi ez a marhaság? – kérdezte Eddie.
Roland levette a derekától az övet, és odanyújtotta. – Tudod, hogy miért teszem – mondta nyugodtan.
– Csatold vissza, haver! – kiáltotta Eddie, ellentmondásos érzelmek között ingadozva; még összezárt öklében is remegtek az ujjai. – Mégis *mit csinálsz?*
– Apránként elveszítem az eszemet. Amíg ez a seb össze nem zárul bennem – már ha valaha is megtörténik –, nem vagyok képes rá, hogy ezt viseljem. És ezt te is tudod.
– Vedd el, Eddie – mondta halkan Susannah.
– Ha tegnap este, amikor az a denevér nekem jött, nincs rajtad ez a vacak, akkor ma reggelre alulról szagolnám az ibolyát!
Válaszul á harcos továbbra is csak nyújtogatta a fegyverövet. Testtartása azt sugallta, hogy akár egész nap így fog állni, ha műszáj.
– Jól *van!* – kiáltotta Eddie. – A kutya úristenit, *jól van!*
Kirántotta Roland kezéből a fegyverövet, és darabos mozdulatokkal a derekára csatolta. Úgy vélte, most meg kellene könnyebbülnie – talán nem ügyelte éjszaka ezt a fegyvert, hogy olyan közel hever Roland kezéhez, arra gondolva, mi lenne, ha a harcos *csakugyan* átbillenne a túlsó oldalra? Talán nem ezen rágódtak mindketten Susannah-val? Mégsem érzett megkönnyebbülést. Csak félelmet és bűntudatot, meg valami különös, fájó szomorúságot, amely túl mély volt ahhoz, hogy könnyekkel el lehessen érni.
Olyan furcsán festett Roland fegyverek nélkül.
Olyan *hibásan.*
– Rendben? Most, hogy a kétbalkezes tanítványoknak van fegyverük, a mester pedig fegyvertelen, mehetünk végre? Ha valami nagy állat ránk veti magát a bozótból, még mindig belevághatod a késedet, Roland.
– Igaz – suttogta a harcos. – Majdnem elfelejtettem. – Kivette kését az iszákból, és markolattal előre nyújtotta Eddie-nek:
– *De hát ez nevetséges!* – üvöltötte Eddie.
– Az élet nevetséges.
– Ja, írd le egy levlapra, és küldd el annak a kurva *Reader's Digest-nek!* – Eddie az övébe szúrta a kést, azután dacosan nézett Rolandra. – *Most* már mehetünk?
– *Még valami* – mondta a harcos.
– Szentséges Szűzmáriácskám!
Megint az a villanásnyi mosoly Roland ajkán. – Csak vicceltem – mondta.
Eddie eltátotta a száját. Mellette Susannah-ból kitört a nevetés. Hangjának harangjátéka dallamosan emelkedett a magasba a reggeli csöndben.

A délelőtt nagy része azzal telt, hogy kikeveredjenek a pusztítás övezetéből, amellyel a nagy medve védte magát, de a Sugár mentén kicsit könnyebben ment. Egyszer csak elmaradtak a kidöntött fák, a kusza bozótos, ismét az erdő mélyében voltak, és gyorsabban haladtak. Jobbjukon fürgén csörgedezett a tisztáson, a szikla tövében eredő patak. Sok kisebb ér ömlött beléje, most már mélyebb lett a hangja. Errefelé több állat élt – hallották dolguk után járó motozásukat a fák közül –, és két kisebb szarvascsapattal is találkoztak. Az egyik bika, amely nemes agancsot viselt kérdőn fölemelt fején, legalább másfél mázsásnak tűnt. Amikor ismét fölfelé kezdtek kapaszkodni, a patak elkanyarodott mellőlük. A délután alkonyba hajlott, mikor Eddie megpillantott valamit.
– Megállhatnánk itt? Pihenhetnénk egy percet?
– Mi az? – kérdezte Susannah.
– Igen – felelte Roland. – Megállhatunk.
Eddie hirtelen, a vállára nehezedő súlyként ismét érezte Henry jelenlétét. *Né má, a pisist! Valamit meglátott a pisis a fácskában? Talán farigcsálni akarna a pisis? Igen? Oóóó, há nem ARANYOS?*
– Nem *muszáj* megállnunk. Vagyis nem nagy ügy. Csak...
– ...láttál valamit – fejezte be helyette Roland. – Akármi volt is, állítsd meg örökjáró szádat, és menj érte.
– Igazán semmi. – Eddie érezte, hogy a vér elönti az arcát. Próbált nem nézni a kőrisfára, amely megfogta a tekintetét.
– Dehogynem. Van valami, amire szükséged van, és az messze áll a semmitől. Ha *neked* szükséged van rá, Eddie, akkor *nekünk is* szükségünk van rá. Amire nincs szükségünk, az egy ember, aki nem képes kidobálni a fölösleges csomagokat az emlékezetéből.
A meleg vér felforrósodott. Eddie egy pillanatig lángoló arccal bámulta a mokaszinja orrát. Úgy érezte, Roland egyenesen az ő zavarodott szívébe látott bele fakókék bombázópilóta-tekintetével.
– Eddie! – szólalt meg Susannah kíváncsian. – Mi az, kedves?
A hangja megadta azt a bátorságot, ami Eddie-nek kellett. Odament a karcsú, egyenes kőrishez, előhúzta Roland kését az övéből.
– Talán semmi – motyogta, majd kényszerítette magát, hogy hozzátegye: – Talán sok. Ha nem szúrom el, talán nagyon sok.
– A kőris nemes fa, csupa erő – jegyezte meg mögötte Roland, de Eddie alig hallotta. Henry cikiző, basáskodó hangja semmivé foszlott, és vele együtt a szégyenkezés is. Csak arra a gallyra gondolt, amely megfogta a tekintetét. Ahogy elágazott a törzsnél, megvastagodott, és egy kicsit kidagadt. Erre a különös formájú duzzanatra volt szüksége.
Úgy találta, ez a forma egy kulcsot rejt magában: egy kulcsot, amelyet rövid ideig már látott a tűzben, mielőtt az állkapocs lángoló maradványa tovább változott volna rózsává. Három fordított V, a középső mélyebb és szélesebb a másik kettőnél. És a végén egy kis s alak. Ez a titka.
Egy pillanatra visszatért az álma: *Dad-a-csum, duda-csa,* rá *se ránts, nálad a kulcsocska.*
Talán, gondolta. *De most tökéletes munkát kell végeznem. Most nem lesz elég kilencven százalék.*
Nagy elővigyázattal levágta az ágat a fáról, majd lefaragta a vékonyabb végét. Huszonhárom centiméteres, vastag darab maradt a kőrisfa gallyából. Súlyosnak, élőnek tetszett, nagyon élőnek, és nagyon készségesnek, hogy föltárja titkos alakját... egy embernek, aki elég ügyes, hogy kifaragja belőle.
Vajon ő a megfelelő ember? És fontos ez?
Eddie Dean úgy vélte, mindkét kérdésre igen a válasz.
A harcos megszorította ép baljával a fiú jobbját.
– Neked van valami titkod.

– Meglehet.
– Elmondhatod?
Eddie megrázta a fejét. – Talán jobb, ha nem. Még nem.
Roland végiggondolta a választ, és biccentett. – Jól van. Csak egy kérdést akarok föltenni, azután ejtjük a témát. Netán olyan utat láttál, amely elvezet az én... gondom szívébe?
Ennél jobban sohasem fogja kimutatni a kétségbeesést, amely elevenen falja föl, gondolta Eddie.
– Nem tudom. Most még nem tudom biztosan. De remélem, haver. Komolyan remélem.
Roland ismét biccentett, és elengedte Eddie kezét. – Köszönöm. Még van jó kétórányi napvilágunk, miért ne használnánk ki?
– Részemről rendben.
Továbbmentek. Roland Susannah-t tolta, Eddie előttük ment, kezében az ágdarabbal, amely a kulcsot rejtette magában. Az ág mintha lüktetett volna önnön rejtelmes és hatalmas melegétől.

32

Aznap este vacsora után Eddie elővette a harcos kését az övéből, és faragni kezdett. A kés meglepően éles volt, és mintha sohasem tompult volna. Eddie lassan, gondosan dolgozott a tűz fényében, erre-arra forgatva a kőrisfát, figyelve, ahogy hosszú, biztos vágásai feltárják a finom szemcséjű fa fodrait.
Susannah lefeküdt, összekulcsolta kezét a feje alatt, és fölnézett a csillagokra, amelyek lassan keringtek a fekete égen.
Roland a tábor szélén állt, a tűz izzása mögött, és hallgatta fájó, összezavart elméjében az őrültség fölerősödő hangjait.
Volt fiú.
Nem volt fiú.
Volt.
Nem.
Volt...
Lehunyta a szemét, fájó homlokát hideg kezére hajtotta, és azon töprengett, meddig tart még, amíg egyszerűen elpattan, akár a túlfeszített íjhúr.
Ó, Jake, gondolta. *Hol vagy? Hol vagy?*
Fejük fölött elfoglalta kijelölt helyét Öreg Csillag és Öreg Anya, és nézték egymást ősi, tönkrement házasságuk csillagos romjain át.

II. Kulcs és rózsa

1

Három hete küzdött vitézül John „Jake” Chambers az elhatalmasodó őrület ellen. Ez idő alatt úgy érezte magát, mint az utolsó ember egy süllyedő óceánjáró fedélzetén, aki életre-halálra működteti a fenékszivattyút, hogy felszínen tartsa a hajót, amíg elül a vihar, kitisztul az ég, és segítség jöhet... valahonnan. *Akárhonnan*. Végül 1977. május 31-én, négy nappal a nyári szünet kezdete előtt szembenézett a ténnyel, hogy nem jöhet segítség. Itt az ideje, hogy föladja; ideje hagyni, hogy elragadja a vihar.
Az angol nyelvi záródolgozat volt az utolsó csepp a pohárban.
John Chambers, azaz Jake annak a három-négy srácnak, akiket, mondhatni, a barátainak nevezhetett

(bár az apja a plafonra mászott volna, ha tud erről a tényvalóságról), az első évét fejezte be a Piper Iskolában. Noha tizenegy éves volt, és a hatodik osztályba járt, korához képest kicsire nőtt, és azok, akik először látták, gyakran fiatalabbnak vélték. Sőt tavalyig néha lánynak nézték, de akkor addig követelőzött, amíg végül az anyja engedett, és hagyta, hogy rövidre vágják a haját. Az apjának természetesen nem jelentett problémát a hajvágás. Ő csak vigyorgott kemény, acélos vigyorával, és azt mondta: *A srác úgy akar kinézni, mint egy tengerészgyalogos, Laurie. Hagyd* rá.
Az apjának sohasem volt Jake, és John is ritkán. Az apjának rendszerint csak „srác" volt.
A Piper Iskola, mint apja elmagyarázta az előző nyáron (ez a bicentenárium éve volt, zászlódísszel, girlandokkal, New York kikötőjében karcsú hajókkal), mindössze A Legjobb Rohadt Iskola Az Egész Országban Egy Korodbeli Fiúnak. Abban, hogy Jake-et fölvették, semmi szerepe nem volt a pénznek, magyarázta... szinte *bizonygatta* Elmer Chambers. Rettenetesen büszke volt erre, noha Jake már tízéves korában is sejtette, hogy ez nem lehet *igaz,* hogy ez egy nagy baromság, amit az apja tényként állít be, hogy aztán egy vacsorán vagy fogadáson hanyagul odavethesse: *A fiam? Ó, a Piperbe jár. A Legjobb Nyavalyás Iskola Az Egész Országban Egy Korabeli Fiúnak. Tudja, a pénz ott nem számít; a Piperben vagy tud az ember, vagy nem kerül be.*
Jake tökéletesen tisztában volt vele, hogy Elmer Chambers agyának vad kohójában a vágyak és vélemények durva szene gyakran sajtolódik kemény gyémánttá, amiket ő tényeknek... vagy kevésbé hivatalos körülmények között „tényvalóságoknak" nevez. Kedvenc kifejezése volt a *Tény az,* amelyet sűrűn és nagy tisztelettel ejtett ki, és használta minden alkalommal, amikor lehetett.
Tény az, hogy a pénz semmit sem *számít a Piper Iskolában,* mondta az apja a bicentenárium nyarán a kék ég, a zászlódísz nyarán, azon a nyáron, amely aranyszínben ragyogott Jake emlékezetében, mert akkor még nem kezdte elveszíteni a józan eszét, csupán azért kellett izgulnia, hogy megüti-e vagy sem a mértéket az ifjú lángészek fészkének kikiáltott Piper Iskolában. *Az egyetlen, ami bejuttat egy olyan helyre, mint a Piper, az az, hogy mid van idefönt.* Elmer Chambers átnyúlt az íróasztalán, és megkocogtatta fia homlokát kemény, nikotinfoltos ujjával. *Érted, fiam?*
Jake bólintott. Nem kellett válaszolnia, mivel az apja mindenkit – beleértve a feleségét is – úgy kezelt, mint a beosztottjait a tévéhálózatnál, ahol programigazgató volt, és úgy ismerték, mint a gyilkolás mesterét. Csak annyi dolga volt, hogy figyeljen, a megfelelő helyeken bólintson, és egy idő után távozhatott. *Jól van,* mondta az apja, és rágyújtott a következő Camelre a napi nyolcvanból. *Akkor megértettük egymást. Keményen kell dolgoznod, de menni fog. Sohasem küldtek volna ilyet, ha nem menne.* Fölvette a Piper Iskolából jött levelet, és meglengette. Ebben a mozdulatban volt valami ádáz diadal, mintha a levél egy őserdőben elejtett állat lett volna, amelyet most megnyúz és felfal. *Így hát dolgozzál keményen. Hozzál jó jegyeket. Hadd legyünk büszkék rád az anyáddal. Ha ötös átlaggal végzel első évben, kinéz egy utazás Disney Worldbe. Ezért már csak megéri, nem, fiam?*
Jake jó jegyeket hozott, és mindenből ötös volt (az utolsó három hetet leszámítva). Feltételezhetően büszkévé tette az anyját és az apját, noha olyan keveset találkoztak, hogy ezt nehéz lett volna megmondani. Rendszerint *senkivel nem* találkozott iskolából hazajövet, kivéve Greta Shaw-t, a házvezetőnőt, így hát neki mutatta meg az ötöseit. Azután szobája egyik sötét sarkába kerültek az értesítők. Néha átnézte őket s azon tűnődött, jelentenek-e valamit egyáltalán. *Szerette volna, ha* igen, de komolyan kételkedett benne.
Jake szerint ő nem fog eljutni Disney Worldbe az idén nyáron. Se ötössel, se ötös nélkül.
Szerinte sokkal nagyobb esélye volt a bolondokházára.
Amikor május 31-én reggel háromnegyed kilenckor belépett a Piper Iskola dupla ajtaján, szörnyű látomása támadt. Látta az apját irodájában, a Rockefeller Plaza hetvenben, ahogy az íróasztala fölé

hajol, Camel lóg a szája sarkában, és egy beosztottjával beszél, miközben kék füst gomolyog a feje körül. Mögötte és alatta terül el egész New York, amelynek zaját, zúgását elnémítja a két réteg Thermoplan üveg.
Tény az, hogy a pénz senkit sem juttat be a Sunnyvale Szanatóriumba, mondja az apja a beosztottnak keserű elégedettséggel. Kinyújtja a kezét, és megütögeti a beosztott homlokát. *Az egyetlen dolog, amivel ilyen helyre be lehet kerülni, az az, ha valami nagyon fontos nagyon elromlik itt a padláson. Ez történt a sráccal. De azért nagyon keményen robizik. Mondták nekem, hogy ő fonja ott a legjobb kosarakat. És ha kiengedik ha egyáltalán kiengedik akkor kinéz neki egy utazás. Egy utazás a...*
– ...pihenőállomásra – motyogta Jake, azután homlokához emelte a kezét, amely szeretett volna, remegni. Visszajöttek a hangok. A kiabáló, veszekedő hangok, amelyek megőrjítették.
Halott vagy, Jake. Egy autó alá löktek, meghaltál.
Ne légy hülye! Nézd! Látod azt a plakátot? Az van rajta, hogy NE FELEDKEZZ MEG AZ ELSŐ OSZTÁLY PIKNIKJÉRŐL! Szerinted van osztálybuli a túlvilágon?
Nem tudom. Csak azt, hogy egy autó alá löktek.
Nem!
De igen. Május kilencedikén történt, reggel fél kilenc előtt öt perccel. Alig egy perc múlva meghaltál.
Nem! Nem! Nem!
– John!
Riadtan körülnézett. Mr. Bissette, a franciatanára állt ott, kissé aggodalmas arccal. Mögötte az összes diák a Közösségi Terem felé áramlott a reggeli gyűlésre. Elég gyér volt a zsinatolás, alig hallatszott kiabálás. Föltételezhetően a többi diáknak is elmondták a szüleik, hogy milyen szerencsések, amiért a Piper-be járhatnak, ahol a pénz nem számít (bár a tandíj 22 000 $ évente), csak a gógyi. Föltételezhetően sokuknak megígértek egy nyári utazást, ha elég jók lesznek az osztályzataik. Föltételezhetően néhány szerencsés utazóval még a szülei is foglalkoznak néha. Föltételezhetően...
– John, jól vagy? – kérdezte Mr. Bissette.
– Persze – felelte Jake. – Jól vagyok. Azt hiszem, egy kicsit elaludtam ma reggel. Még nem ébredtem fel.
Mr. Bissette arca megenyhült, elmosolyodott. – Mindnyájunkkal megesik.
A papámmal soha. A gyilkolás mestere sohasem alszik el.
– Felkészültél a francia záródolgozatra? – kérdezte Mr. Bissette. – *Voulez-vous faire l'examen cet aprés-midi?*
– Azt hiszem – felelte Jake. Igazából nem tudta, felkészült-e vagy sem. Még arra sem emlékezett, hogy *tanult-e valamit a francia* záródolgozatra, vagy sem. Mostanában semmi sem látszott fontosnak a fejében zajongó hangokon kívül.
– Még egyszer el akarom mondani, mennyire örültem, hogy taníthattalak az idén, John. El akartam mondani a szüleidnek is, de nem voltak itt a szülői értekezleten...
– Nagyon elfoglaltak – felelte Jake.
Mr. Bissette bólintott. – Nos, én örültem neked. Ezt meg akartam mondani... meg azt, hogy remélem, jövőre is a francia haladóra fogsz járni.
– Köszönöm – mondta Jake, és azon tűnődött, vajon mit szólna Mr. Bissette, ha hozzátenné: *Én viszont nem hiszem, hogy a francia haladóra fogok járni jövőre, hacsak nem jelentkezhetek levelezőre a jó öreg Sunnyvale postafiókszámán.*
Joanne Franks, az iskolatitkár bukkant föl a Közösségi Terem ajtajában, kicsiny ezüstözött

csengetytyűvel a kezében. A Piper Iskolában *minden* csengőt kézzel ráztak. Jake feltételezte, hogy a szülők szemében ez is az iskola egyik csábereje. A Kis Piros Iskolaépület emléke, meg a többi. Ő gyűlölte. Annak a csengőnek a hangja mintha egyenesen belefúródott volna a fejébe...
Már nem bírom sokáig, gondolta kétségbeesetten. *Sajnálom, de csúszik ki a kezemből. Igazán, de tényleg kicsúszik a kezemből.*
Mr. Bissette megpillantotta Ms. Frankset. Elfordult, majd visszanézett Jake-re. – *Minden* rendben van, John? Az utóbbi hetekben rosszul nézel ki. Mintha gondjaid lennének. Valami baj van?
Jake már majdnem kitálalt mindent, olyan együtt érző volt Mr. Bissette hangja, azután elképzelte, hogyan nézne rá a tanár, ha azt mondaná: *Igen, baj van. Egy nagyon csúnya tényvalóság. Tudja, én meghaltam, és egy másik világba kerültem. Azután ismét meghaltam. Erre most azt fogja mondani, hogy ilyesmi nem történhet meg, és természetesen igaza van, az agyam egy része* tudja, *hogy ilyesmi nem eshet meg, de az agyam nagyobbik része tudja, hogy ön téved. Ez* megtörtént. *Én meghaltam.*
Ha ilyet mondana, Mr. Bissette rögvest telefonálna Elmer Chambersnek, és Jake úgy vélte, a Sunnyvale Szanatórium valóságos pihenőkúrának tűnne azok után, amiket az apja mondana az olyan srácokról, akiknek épp a vizsgahét előtt támadnak ilyen eszement gondolataik. Az olyan srácokról, akik olyasmit csinálnak, amiről nem lehet csevegni vacsora vagy fogadás közben. Srácokról, Akik Cserbenhagyták A Zászlót.
Kényszerítette magát, hogy rámosolyogjon Mr. Bissette-re. – Csak egy kicsit izgulok a vizsgák miatt.
Mr. Bissette kacsintott. Menni fog.
Ms. Franks csörögni kezdett a Tanácskozócsengővel. Minden csendülés beledöfött Jake fülébe, majd apró rakétaként átrobogott a fején.
– Gyerünk – mondta Mr. Bissette. – Elkésünk. A Záróhét első napján nem késhetünk el, igaz?
Elmentek Ms. Franks és csilingelő csengője mellett. Mr. Bissette az Iskolakórus széksora felé tartott. Sok ilyen tündi nevet használtak a Piper Iskolában; a nagyterem volt a Közösségi Terem, az ebédidő a Kimenő, a hetedikesek, nyolcadikosok természetesen Felsős Fiúk és Lányok voltak, és persze a felcsapható székek, túl a zongorán (amelyet hamarosan éppolyan kíméletlenül fog majd püfölni. Ms. Franks, ahogy az ezüstcsengőt rázta), azok az Iskolakórus székei voltak. Jake feltételezte, hogy ez is hozzátartozik a hagyományokhoz. Ha a szülő tudja, hogy gyermekének déltájt Kimenője van a Közösségi Terembe, ahelyett hogy büfében burkolna tonhalas szendvicset, akkor megnyugodhat a bizonyosságtól, hogy az oktatás terén minden csillagos ötös.
Leült egy székre a terem végében, ahol körülfolyta a reggeli karattyolás. A félelem szüntelenül ott rágott az agyában, úgy érezte magát, mint egy mókuskerék csapdájába esett patkány. Ha igyekezett előre-tekinteni valamilyen jobb, ragyogóbb időre, csak sötétséget látott.
A hajó az ő ép elméje volt, és éppen süllyedt.
Mr. Harley, az iskolaigazgató fellépett az emelvényre, és tömör beszédet tartott a Záróhét fontosságáról. Hogy milyen további lépcsőfokokat jelentenek az Élet Nagy Útján a megszerzett osztályzatok. Elmondta nekik, hogy az iskola számít rájuk, ő *maga* is számít rájuk, a szüleik is számítanak rájuk. Azt nem mondta, hogy az egész szabad világ számít rájuk, de azért erősen célzott rá. Azzal fejezte be, hogy a Záróhét idejére fölfüggesztik a csöngetést (ez volt az első és egyetlen jó hír, amit Jake ezen a reggelen hallott).
Ms. Franks, aki a zongora mellett foglalt helyet, leütött egy bevezető akkordot. A tanulóközösség, hetven fiú, ötven lány, valamennyien rendes, józan gyártmányok, ahogy azt szüleik ízlése és pénzügyi helyzete parancsolta; egy emberként emelkedett föl és zendített rá az iskola himnuszára. Jake velük mondta a szavakat, és arra a helyre gondolt, ahol halála után felébredt. Először azt hitte, a pokolba

került... és amikor megjelent a férfi a fekete csuklyás köpenyben, akkor már biztos volt benne.
Majd természetesen megjelent a másik ember. Egy férfi, akit Jake majdnem megszeretett.
De hagyta, hogy lezuhanjak. Megölt.
Csípős izzadság csurgott a tarkóján, a lapockái között.

Itt vagyunk hát termeidben, Piper,
Emeljük magasra a zászlót;
Sokáig élj, kedves Alma Mater!
Piper vagy halál!

Istenem, micsoda genyó egy dal, gondolta Jake, és hirtelen az jutott az eszébe, hogy az apjának biztosan tetszene.

2

Első óra angol fogalmazás volt, az egyetlen, amiből nem kellett vizsgázni. A záródolgozatot otthon kellett megírni, gépelt formában, ezerötszáz-négyezer szó terjedelemben. Ms. Avery megadta a témát: *Hogyan értelmezem az igazságot?* Ez a záródolgozat huszonöt százalékot fog jelenteni a félévi osztályzat kiszámításánál.
Jake belépett a terembe, és leült a székére a harmadik sorban. Összesen tizenegyen jártak ide. Jake emlékezett a tavaly szeptemberi Tájékoztatóra, amikor Mr. Harley azt mondta, hogy a Keleti Part Összes Magángimnáziuma közül a Piperben Tanítanak a Legjobb Tanárok. Mondanivalója nyomatékosítására többször beleöklözött a Közösségi Teremben álló pulpitusba. Jake-re nem volt különösebb hatással, de az értesülést továbbadta az apjának. Úgy gondolta, őrá *hatással lesz,* és nem is tévedett.
Kicipzárazta a táskáját, óvatosan előhúzta a kék dossziét, amelyben a záródolgozata volt. Letette az asztalra, arra gondolt, hogy még egyszer átnézi, amikor a szeme megakadt a bal oldali falon nyíló ajtón. Tudta, hogy a ruhatárba vezet, és ma zárva van, mert New Yorkban huszonegy fokos meleg volt, és senki sem jött kabátban, amit tárolni kellett volna. Nincs mögötte semmi, csak egy sor kabátakasztó rézkampó a falon, meg egy hosszú gumiszőnyeg a padlón a csizmáknak, azonkívül a hátsó sarokban néhány doboz iskolaszer: kréta, füzet, ilyesmi.
Nem ügy.
Jake fölállt, otthagyta az asztalon a csukott irattartót, és odament az ajtóhoz. Hallotta, hogy osztálytársai halkan beszélgetnek, papírokat zizegtetve ellenőrzik záródolgozatukat, nincs-e benne valami durva hiba vagy zavaros mondat, de ezek a hangok mintha a távolból jöttek volna.
Őt az ajtó érdekelte.
Az utóbbi tíz napban, ahogy egyre hangosabban lármáztak a fejében a hangok, úgy bűvölték el Jake-et mindjobban az ajtók, mindenféle ajtó. Múlt héten legalább ötszázszor nyitotta ki hálószobája emeleti folyosóra nyíló ajtaját, a fürdőszobait pedig minimum ezerszer. Valahányszor ezt tette, a remény és a várakozás kemény gömbjét érezte a mellében, mintha minden problémájának megoldása ott rejlene valamelyik ajtó mögött, és ő rá fog találni... valamikor. De mindig csak a folyosó volt ott, vagy a fürdőszoba, vagy a lépcsőház, vagy ilyesmi.
Múlt csütörtökön hazament az iskolából, végigvetette magát az ágyán, és elaludt – úgy tűnt, az alvás az egyetlen megmaradt menedéke. Csak éppen mikor negyvenöt perc múlva fölébredt, ott állt a fürdőszoba ajtajában, és bambán bámulta a csekély izgalmakkal kecsegtető vécét és a kádat. Szerencsére senki sem látta.

Most, a ruhatár ajtajához közeledve, ugyanazzal a szédítő erővel rohanta meg a remény, a bizonyosság, hogy az ajtó nem egy árnyékos ruhatárba nyílik, amelybe csak a tél – a flanel, gumi és nedves gyapjú – itatta bele a szagát, hanem egy másik világba, ahol ismét *egész* lehet.Egyre szélesedő háromszögben forró, kápráztató fény hullik az osztály padlójára, és Jake köröző madarakat fog látni az égen, amely olyan fakókék, mint a
(szeme)
régi farmer. Sivatagi szél fújja majd hátra a haját, és fölszárítja az ideges verejtéket a homlokáról.
Átlép azon az ajtón, és meggyógyul.
Jake elfordította a kilincset, kinyitotta az ajtót. Odabent csak a sötétség és a rézfogasok csillogó sora fogadta. Rég elfelejtett egyujjas kesztyű hevert egy füzettorony mellett a sarokban.
A szíve elszorult, és hirtelen úgy érezte, legegyszerűbb lenne belépni abba a sötét helyiségbe, ahol a tél és a krétapor keserű szaga érzik. Félredobhatná a kesztyűt, leülhetne a sarokba a fogasok alá. Leülhetne a gumiszőnyegre, amelyre a csizmákat kell tenni télidőn. Ott ülhetne, hüvelykujjával a szájában, térdét a melléhez szorítva, lehunyhatná a szemét és... és...
És egyszerűen föladhatná.
Ez az ötlet – a csábító *megkönnyebbülés* – hihetetlenül vonzó volt. Véget érne a rettegés, a zűrzavar, a szétesés. Ez a legrosszabb, ez a szűnni nem akaró érzés, hogy az élet átváltozott egy vurstli tükörlabirintusává.
Ám Jake Chambersben ugyanúgy megvolt az acélmag, mint Eddie-ben és Susannah-ban. Most fölvillantotta kemény kék fényét a sötétségben. Szó sem lehet róla, hogy föladja. Akármi szabadult is el odabent, ami a végén el is ragadhatja az ép eszét, ő ugyan addig egy jottányit sem enged neki. Átkozott legyen, ha megteszi.
Soha!, gondolta vadul. *Soha! Soh...*
– Ha felleltároztad az iskolaszereket a ruhatárban, John, akkor talán csatlakozhatnál hozzánk – mondta mögötte Ms. Avery az ő száraz, kulturált hangján.
Halk vihogás futott végig a termen, mikor Jake elfordult a ruhatártól. Ms. Avery az asztalnál állt, enyhén szétterpesztett hosszú ujjai könnyedén támaszkodtak az osztálykönyvre, nyugodt, értelmes pillantással nézte a fiút. Ma a kék ruháját vette föl, a haját a szokásos kontyban viselte. A válla fölött a falról Nathaniel Hawthorne a szemöldökét ráncolta Jake-re. – Bocsánat – motyogta Jake, és becsukta az ajtót. Azonnal mohón szerette volna kinyitni megint, hogy újból ellenőrizze, hátha *most* ott van az a másik világ, a perzselő napfénnyel és a sivataggal.
Ehelyett visszabaktatott a helyére. Petra Jesserling vidáman csillogó szemmel nézte. – *Engem* vigyél oda legközelebb! – suttogta. – Akkor majd lesz mit nézned!
Jake zavartan rámosolygott, és leült.
– Köszönöm, John – mondta Ms. Avery végtelen nyugalommal. – Most, mielőtt beadnátok záródolgozatotokat, amelyek egészen biztosan nagyon jók, nagyon rendesek és nagyon *különlegesek,* szeretném fölolvasni, melyek lesznek az ajánlott nyári olvasmányok. Szeretnék néhány szót szólni ezekről a kitűnő könyvekről...
Beszéd közben kis köteg stencilezett papírt nyújtott oda David Surreynek. David osztogatni kezdte, Jake pedig kinyitotta a dossziéját, hogy egy utolsó pillantást vessen arra, amit *Hogyan értelmezem az igazságot?* címen írt. Őszintén érdekelte, mert ugyanúgy nem emlékezett arra, hogy zárófogalmazást írt volna, mint ahogy arra sem, hogy tanult volna a franciavizsgára.
Értetlenül és növekvő idegességgel tanulmányozta a címoldalt. *John Chambers:* HOGYAN ÉRTELMEZEM AZ IGAZSÁGOT? – ez volt rágépelve, precízen középre zárt betűkkel, és ez idáig rendben is volt, ám valamilyen okból két fényképet is ragasztott a cím alá. Az egyik egy ajtót ábrázolt

– talán a londoni Downing Street 10. lehetett –, a másik egy mozdonyt. Színes képek voltak, biztosan egy magazinból vágta ki őket. *Miért tettem? És mikor?*
Lapozott egyet, és rámeredt záródolgozata első oldalára. Nem értette, nem bírta elhinni, amit látott. Azután, amikor a megrendülésen lassan átszivárgott a felismerés, futótűzként hatalmasodott el rajta az iszony. Hát megtörtént; annyira elvesztette a józan eszét, hogy már mások is észrevehetik.

3
John Chambers
HOGYAN ÉRTELMEZEM AZ IGAZSÁGOT?

„Egy marék porban az iszonyatot
megmutatom neked”
T. S. „BUTCH” ELIOT

„Tüstént gyanús volt, hogy félrevezet”
ROBERT „SUNDANCE” BROWNING

A harcos az igazság.
Roland az igazság.
A Fogoly az igazság.
Az Árnyak Hölgye az igazság.
A Fogoly és a Hölgy házasok. Ez az igazság.
A pihenőállomás az igazság.
A Beszélő Démon az igazság.
A hegyek alatt jártunk, és ez az igazság.
A hegyek alatt szörnyek voltak. Ez az igazság.
Az egyiknek egy Amoco-benzinkút csapja volt a lába között, és úgy tett, mintha az lenne a hímvesszője. Ez az igazság.
Roland hagyta, hogy meghaljak. Ez az igazság.
Mégis szeretem.
Ez az igazság.

Nagyon fontos, hogy *mindnyájan* olvassátok el *A Legyek Urá*-t, – mondta Ms. Avery tiszta, de valahogy színtelen hangján. – Eközben bizonyos kérdések fogalmazódnak meg bennetek. Egy jó regény gyakran olyan, mint egy sor találós kérdés más találós kérdésekben, és ez egy *nagyon* jó regény, egyike a legjobbaknak, amit a huszadik század második felében írtak. Így hát legelőször is azt kérdezzétek meg maga-tokól, milyen szimbolikus jelentése lehet a kagylókürtnek. Másodszor...
Távol. Messze, nagyon messze. Jake reszkető kézzel lapozott záródolgozata második oldalára, az izzadság sötét maszatját hagyva az első oldalon.

Mikor nem ajtó az ajtó? Amikor csak félig van nyitva, és ez az igazság.
Blaine az igazság.
Blaine az igazság.
Mi az, aminek négy kereke van, és repül? Egy kukásautó, és ez az igazság.
Blaine az igazság.

Folyton figyelned kell Blaine-re, Blaine a rém, és ez az igazság.
Rendesen biztos vagyok benne, hogy Blaine veszedelmes, és ez az igazság.
Blaine az igazság.
Vissza akarok menni, ez az igazság.
Vissza kell mennem, ez az igazság.
Megőrülök, ha nem megyek vissza, és ez az igazság. Nem tudok visszamenni hacsak nem találok egy követ egy rózsát egy ajtót és ez az igazság.
Csu-csu és ez az igazság.
Csu-csu. Csu-csu.
Csu-csu. Csu-csu. Csu-csu.
Csu-csu. Csu-csu. Csu-csu. Csu-csu.
Félek. Ez az igazság.
Csu-csu.

Jake lassan fölnézett. A szíve olyan erősen vert, hogy vakuvillanásra emlékeztető éles fény táncolt a szeme előtt, amely minden titáni szívdobbanásra eltűnt, majd fellobbant.
Látta, amint Ms. Avery odaadja záródolgozatát az apjának és az anyjának. Mr. Bissette komor arccal áll mellette. Hallotta, amint Ms. Avery tiszta, színtelen hangján azt mondja: *A fiuk súlyos beteg. Ha bizonyítékra van szükségük, nézzenek bele ebbe a záródolgozatba.*
John teljesen megváltozott az utolsó három hétben, teszi hozzá Mr. Bissette. *Időnként riadtnak tűnik, és egész idő alatt mintha kábult lenne... mintha nem egészen lenne ott, ahol, ugye értik, hogy gondolom.* Je pense que John est fou... comprenez-vous?[1]
Ismét Ms. Avery szólal meg: *Nincsenek bizonyos viselkedést befolyásoló gyógyszerek a házban, amelyekhez John hozzáférhet?*
Jake nem sokat tudott a viselkedést befolyásoló gyógyszerekről, de azt tudta, hogy az apja néhány gramm kokaint tart a dolgozószobai íróasztala alsó fiókjában. Az apja kétségtelenül azt hinné, hogy hozzányúlt.
– Most hadd mondjak néhány szót a *A 22-es csapdájá*-ról – folytatta Ms. Avery a táblánál. – Ez a könyv nagy *kihívás* egy hatodikos-hetedikesnek, mindazonáltal lenyűgözőnek fogjátok találni, ha megnyitjátok elméteket *különleges varázsa* előtt. Ha akarjátok, akár szürreális komédiának is tekinthetitek ezt a könyvet.
Semmi szükségem rá, hogy ilyet olvassak, gondolta Jake. *Én ilyet* élek, *és az nem komédia.*
A záródolgozat utolsó oldalára lapozott. Azon egy szó se volt, csak egy újabb kép. A pisai ferde torony fényképe. Zsírkrétával befeketítve. A sötét, viaszos vonalak eszelősen kacskaringóztak.
Nem, emlékezett rá, mikor csinált ilyet.
Abszolút nem.
Hallotta, amint az apja azt mondja Mr. Bissettenek: Fou. *Igen, határozottan* fou. *Egy srác, aki elcseszi az esélyét egy olyan iskolában, mint a Piper, BIZTOSAN* fou, *nem gondolja? Nos... majd megoldom a dolgot. A dolgok megoldása a munkám. A válasz a Sunnyvale. Az kell neki, hogy egy kis időt töltsön a Sunnyvale-ben, kosarat fonjon, és gatyába rázza magát. Ne aggódjanak a srácunk miatt, emberek; elfuthat... de el nem rejtőzhet.*
Tényleg elküldik a bolondokházába, ha rájönnek, hogy a lift többé nem megy föl egészen a legfölső emeletig? Jake úgy gondolta, hogy a válasz egy nagy igen. Kizárt, hogy az apja eltűrjön egy dilist a háznál. A hely, ahova elrekkentik, talán nem Sunnyvale, de az ablakokon rács lesz, és fehér köpenyes fiatalemberek járkálnak majd a folyosókon krepptalpú cipőben. A fiatalembereknek hatalmas izmaik

lesznek, szúrós tekintetük, meg injekciós fecskendőjük tele mesterséges álommal.
Mindenkinek azt mondják majd, hogy elutaztam, gondolta Jake. A vitatkozó hangok átmenetileg elhallgattak a fejében, ahogy a pánik egyre hatalmasabbá dagadt. *Azt mondják majd, hogy ezt az évet a nagynénémnél és a nagybátyámnál töltöm Modestóban... vagy Svédországban cserediákként... vagy műholdakat javítok az űrben. Az anyámnak nem fog tetszeni... sírni fog... de azért beleegyezik. Neki megvannak a* fiúi, de *egyébként is mindig beleegyezik abba, amit az apám mond. Ő... ők... én...*
Érezte, hogy sikoly dagad a torkában, szorosan összepréselte az ajkát, hogy visszatartsa. Ismét lenézett a ferde torony fényképén vicsorgó vad, fekete firkákra, és azt gondolta: *Ki kell jutnom innen! Most rögtön!*
Jelentkezett.
– Tessék, John, mi az? – Ms. Avery enyhe ingerültséggel nézett rá; ezt a tekintetet azoknak a diákoknak tartogatta, akik megzavarták óra közben..
Szeretnék kimenni egy pillanatra, ha lehetséges – mondta Jake.
Ez újabb példája volt a Piper-beszédnek. Itt a diákok sohasem „pisiltek”, nem „csavarták ki a répát”, vagy, ments Isten, „hugyoztak”. A ki nem mondott feltételezés az volt, hogy a Piper diákjai túlságosan tökéletesek ahhoz, hogy fölösleges salakanyagot termeljenek, Miközben ízléses hangtalansággal átlebegnek az életen. Néha-néha egyik-másik engedélyt kért, hogy „kimenjen egy pillanatra”. Ez volt minden.
Ms. Avery felsóhajtott. – Muszáj, John?
– Igen, asszonyom.
– Jól van. Amint lehet, gyere vissza.
– Igenis, Ms. Avery.
Fölállás közben becsukta a dossziét, megfogta, majd vonakodva elengedte. Nem megy. Ms. Avery csodálkozna, miért viszi magával a záródolgozatot a vécébe. Ki kellett volna vennie azokat a rohadt lapokat a dossziéból, aztán zsebre vágni, mielőtt engedélyt kért volna rá, hogy kimehessen. Most már túl késő.
Végig az asztalok között az ajtóig. A dossziét az asztalán hagyta, táskája a földön hevert.
– Mindenki reméli, hogy szerencsével jársz, Chambers – suttogta David Surrey, és a markába vihogott.
– Pihentesd fáradhatatlan ajkad, David – mondta Ms. Avery most már leplezetlen ingerültséggel, mire az egész osztály fölvihogott.
Jake odaért a folyosói ajtóhoz, megragadta a kilincset, és ismét elöntötte a remény és a bizonyosság: *Ez az, de tényleg! Kinyitom az ajtót, és a sivatagi nap süt le rám. Érezni fogom a száraz szelet az arcomon. Átlépem a küszöböt, és sohasem látom többé ezt az osztályt.*
Kinyitotta az ajtót, de csak a folyosó volt mögötte. Ám egy dologban csakugyan igaza lett: sohasem látta többé Ms. Avery osztályát.

4

Lassan, kissé verejtékezve baktatott a faburkolatú, homályos folyosón. Elment az osztálytermek ajtói előtt, és benyitott volna, ha nincsenek mind üvegből.. Benézett Mr. Bissette haladó franciájára és Mr. Knopf kezdő mértanjára. Mindkét osztályban diákok ültek ceruzával a kézben, füzet fölé hajló fejjel. Benézett Mr. Harley szónoklattanára, és látta Stan Dorfmant – az egyik ismerősét, aki majdnem a barátja volt –, amint megkezdi a záróbeszédét. Stannek teljesen kikönyökölt a képére a félelem, de Jake meg mondhatta volna neki, hogy halvány fogalma sincs róla, mi a félelem – az *igazi* félelem.
Meghaltam.

Nem. Nem haltam meg.
De meghaltam.
Nem.
De igen.
A LÁNYOK feliratú ajtóhoz ért. Kinyitotta, azt várva, hogy sivatagi ég vakít mögötte, a látóhatáron kék hegyek ködlenek. Ehelyett Belinda Stevens állt az egyik mosdónál, és a tükörbe bámulva egy pattanást nyomott ki a homlokán.
Jézusom, mit képzelsz? – kérdezte.
– Bocs. Elnéztem az ajtót. Azt hittem, a sivatag.
– Mi?
De Jake már el is engedte az ajtót, amelyet suhogva csukott be a pneumatikus szerkezet. Elhaladt a falikút mellett, és kinyitotta a FIÚK faliratú ajtót. Tudta, hogy *ez az,* biztos, hogy ez az az ajtó, amely visszaviszi...
Három piszoár ragyogott folttalanul a neonfényben. Egy csap csöpögött kitartóan a mosdó fölött. Kész. Jake elengedte az ajtót. Végigment a folyosón, sarka tompán koppant a kőpadlón. Bekukkantott a tanáriba, mielőtt elment volna előtte, és látta, hogy csak Ms. Franks van odabent. A haját babrálva telefonált, ide-oda lendülve forgószékében. Az ezüstözött csengő mellette állt az asztalon. Jake várt, amíg Ms. Franks háttal fordult feléje, aztán elosont az ajtó előtt. Fél perccel később kilépett a május végi délelőtt ragyogó fényébe.
Ellógtam, gondolta. Zűrzavaros lelkiállapota ellenére is megdöbbent ezen a váratlan fejleményen. *Ha öt perc múlva nem megyek vissza, Ms. Avery utánam küld valakit. azután már tudni fogják. Mindnyájan tudni fogják, hogy elhagytam az iskolát, lógós lettem.*
Az asztalán heverő dossziéra gondolt.
El fogják olvasni, és azt gondolják majd, hogy megőrültem. Fou. Biztosan így lesz. Természetesen. Mivel az is vagyok.
Aztán megszólalt egy új hang. Jake úgy vélte, a bombázópilóta-szemű férfi hangja lehet, azé, aki két nagy pisztolyt visel a csípőjén. Ez a hang hideg volt... de azért vigasztaló.
Nem, Jake, mondta Roland. *Nem vagy őrült. Elveszett és rémült vagy, de nem őrült, és nem kell félned sem utánad siető reggeli árnyékodtól, sem elébed álló délutáni árnyékodtól. Csupán meg kell találnod az utadat hazafelé.*
– De hová menjek? – suttogta Jake. Ott állt az Ötvenhatodik utca sarkán a Park és a Madison között, figyelte a rohanó forgalmat. Elmennydörgött mellette egy városi busz, vékony sávban büdös dízelfüstöt hagyva maga mögött. Hová menjek? Hol az a rohadt *ajtó?*
De a harcos hangja elnémult.
Jake balra fordult, az East River irányába, és vakon elindult előre. Fogalma sem volt, merre tart, a leghalványabb fogalma sem volt róla. Csak abban reménykedett, hogy a megfelelő helyre viszi a lába... mint ahogy, nem is olyan régen, rossz helyre vitte.

5

Három héttel korábban történt.
Azt nem lehetett volna mondani, hogy *Minden három hete kezdődött,* mert az valamiféle előrehaladást jelent, márpedig ez nem volt igaz. *A hangok* esetében volt előrehaladás, abban is, ahogy egyre erőszakosabban ragaszkodott mindegyikük a saját igazságához, de a többi egyszerre történt.
Reggel nyolckor indult el hazulról, hogy elgyalogoljon az iskolába. Mindig gyalog ment, amikor jó volt az idő, márpedig idén májusban abszolút jó idő volt. Az apja elment a tévébe, az anyja még

ágyban volt, Mrs. Greta Shaw a konyhában tartózkodott, kávét ivott, és *a New York Post*-ot olvasta.
– Viszlát, Greta – mondta Jake. – Megyek az iskolába.
Greta intett, föl se nézve az újságból. – Viszlát, Johnny.
Minden a megszokott kerékvágásban haladt. Újabb nap az életéből.
És ez így is maradt a következő ezerötszáz másodpercben. Azután örökre megváltozott minden.
A kirakatokat bámulva ballagott, egyik kezében a táskával, a másikban az uzsonnacsomagjával. Hétszázhúsz másodperccel azelőtt, hogy az általa ismert élet örökre véget ért volna, megállt, hogy megnézze a Brendio kirakatát, ahol bundákba és századfordulós ruhákba öltözött bábuk álltak merev, társalgási pózban. Arra gondolt, hogy délután, ha vége lesz a tanításnak, elmegy tekézni. Az átlaga 158 volt, igazán jó eredmény olyan gyerektől, aki még csak tizenegy éves. Az volt a vágya, hogy egy nap hivatásos. tekejátékos legyen (és ha az apja tudott volna *erről a* kis tényvalóságról, ő is ki lett volna ütve).
Már közeledett – egyre közeledett – a pillanat, amikor ép elméje hirtelen elillan.
Átment a Harminckilencedik utcai kereszteződésen. Már csak négyszáz másodperce maradt. A Negyvenegyedik utcánál várnia kellett, amíg a lámpa zöldre vált. Még kétszázhetven másodperce volt. Megállt egy boltnál, az Ötvenedik és a Negyvenkettedik utca sarkán, hogy megnézze az újdonságokat. Százkilencven másodperc volt hátra. Most pedig, amikor csak három perc maradt normális életéből, Jake Chambers belépett az ernyője alá annak a láthatatlan erőnek, amelyet Roland *ka-tet*-nek hívott.
Különös, kínos érzése támadt. Először mintha figyelték volna, azután rájött, hogy nem erről van szó... nem *pontosan* erről. – Mintha mindez már megtörtént volna vele; mintha egy nagyrészt elfelejtett álmot élne újra. Várta, hogy elmúljék az érzés, de nem múlt el. Egyre erősebb lett, és most újabb érzés keveredett hozzá, amelyről Jake vonakodva elismerte, hogy rémület.
Előtte, az Ötvenedik és Negyvenharmadik utca innenső sarkán panamakalapot viselő fekete állt egy pereces-szódás kocsival.
Ő fogja azt kiáltani, hogy „Istenem, kicsinyáták!”, gondolta Jake.
A túlsó sarokhoz kövér hölgy közeledett Bloomingdale's reklámszatyorral a kezében.
El fogja ejteni a szatyrát. Elejti, a szájához kapja a kezét, és sikít. A szatyor szétreped. Egy baba van benne. Piros törülközőbe tekerték. Látni fogom az úttestről. Ahol heverni fogok, miközben a vérem átáztatja a nadrágomat, és tócsába gyűlik körülöttem.
A kövér nő mögött egy magas férfi jött, szürke mintás kamgarnöltönyben, aktatáskával.
Ő a cipőjét hányja majd le. Elejti az aktatáskát, és a cipőjére hány. Mi történik velem?
Lábai zsibbadtan vitték mégis tovább a kereszteződés felé, ahol fürgén, folyamatosan áradt az emberpatak. Valahol mögötte közeledik a gyilkos pap. *Tudta* ezt, ahogy azt is, hogy a pap keze egy pillanatra kinyúlik, és meglöki őt... de nem nézhetett körül. Mintha be lenne zárva egy lidércnyomásba, ahol a dolgoknak meg kell történniük.
Már csak ötvenhárom másodperc maradt. Előtte a perecárus kinyitott egy rekeszt a kocsija oldalán. *Elővesz egy üveg Yoo-Hoo-t,* gondolta Jake. *Nem egy dobozt, hanem egy üveget. Fölrázza; és egy hajtásra megissza az egészet.*
A perecárus elővett egy üveg Yoo-Hoo-t, erélyesen fölrázta, és lecsavarta a tetejét.
Negyven másodperc maradt.
Most vált a lámpa.
Kialudt a fehér MEHET felirat. Gyors ütemben villogni kezdett a vörös ÁLLJ felirat. Valahol, alig fél háztömbnyire, nagy kék Cadillac gurul az Ötvenedik és Negyvenharmadik utca kereszteződése felé. Jake *tudta,* és azt is, hogy egy kövér ember, vezeti, aki majdnem ugyanolyan kék árnyalatú kalapot visel, mint amilyen a kocsija.

Meg fogok halni!
Oda akarta sikoltani a közönyösen rohanó embereknek, de a szája csukva maradt. Lábai békés nyugalommal vitték előre, a kereszteződés felé. Az ÁLLJ felirat már nem villogott, hanem egyenletes vörös fénnyel égett. A sarki perecárus belehajította az üres üveget egy drótkosárba. A kövér hölgy megállt a túlsó sarkon, lógatta a kezében a szatyrot. A mintás öltönyös férfi mögéje állt. Már csak tizennyolc másodperc.
Itt az ideje, hogy elhaladjon a játékbolt teherje, gondolta Jake.
Oldalán vidám paprikajancsival és TOOKER JÁTÉK-NAGYKERESKEDÉS felirattal egy kisteher suhant át a kereszteződésen, ide-oda döccenve a kátyúkban. Jake tudta, hogy a háta mögött most felgyorsít a fekete ruhás ember, csökkenti a távolságot, most nyújtja ki hosszú kezét. Mégsem bírt hátrafordulni, ahogy álmunkban sem tehetjük meg, amikor valami félelmetes közeledik felénk.
Fuss! Ha nem tudsz, akkor ülj le, markolj meg egy Parkolni tilos-táblát! *Ne hagyd, hogy megtörténjék!*
Ám túlságosan gyönge volt ahhoz, hogy megállítsa. Előtte fehér pulóveres, fekete szoknyás fiatal nő állt a járda szélén. Balra fiatal mexikói srác, kezében bömbidobozzal. Épp véget ért egy Donna Summer. Jake tudta, hogy a következő a „Dr. Love” lesz a Kisstől.
Szét fognak válni...
Alighogy elkezdődött a gondolat, a fiatal nő jobbra lépett. A mexikói fickó tett egy lépést balra, rés keletkezett közöttük. Jake-et áruló lába egyenesen belevitte a résbe. Már csak kilenc másodperc.
Lejjebb az utcában egy Cadillac motorházdíszítésén villant meg a ragyogó májusi napfény. Jake tudta, hogy 1976-os Sedan de Ville. Hat másodperc. A Caddy gyorsított. A lámpa nemsokára vált, a vezető, a kövér ember a kék kalapban, amelynek szalagjába hetyke tollat tűztek, úgy saccolta, hogy még átcsúszhat a kereszteződésen. Három másodperc. Jake mögött a feketébe öltözött ember előrelendül. A fiatal mexikói rádiójában véget ért a „Love to Love You, Baby”, és rázendített a „Dr. Love”.
Két másodperc.
A Cadillac átváltott a Jake-hez legközelebbi sávba, és átrepesztett a kereszteződésen, gyilkos hűtőrácsa vicsorgott.
Egy másodperc.
Jake lélegzete elakadt.
Semmi.
– Ó! – sikoltotta Jake, ahogy a kezek keményen megtaszították a hátát, előrelökték, ki az úttestre, ki az életből...
Csakhogy *nem volt* ott semmilyen kéz.
Azért előretántorodott, hadonászó kézzel, a rémület Ó-jára nyílt szájjal. A rádiós mexikói fiatalember utánanyúlt, megragadta Jake karját, és visszarántotta. – Nézz körül, kis dalia! – mondta. – Ez a forgalom fasírtot csinál belőled!
A Cadillac elzúgott. Jake észrevette, hogy a kék kalapos kövér ember kinéz a szélvédőn, azután eltűnt. Ekkor történt; ekkor hasadt ketté, két fiúvá. Az egyik holtan hevert az úttesten. A másik ott állt a sarkon érzéketlen, hűdött elképedéssel, miközben az ÁLLJ! jelzés ismét MEHET-re váltott, és az emberek megindultak körülötte, mintha semmi sem történt volna... ahogy valójában nem is történt.
Élek!, ujjongott elméjének egyik fele sikoltó megkönnyebbüléssel.
Meghaltam!, sikoltott vissza a másik fél. *Meghaltam az úttesten! Mindnyájan körém gyűltek, és a feketébe öltözött ember, aki meglökött, azt mondja: „Engedjenek, pap vagyok!”*
Hullámokban rohanta meg a gyengeség, gondolatai ejtőernyőselyemként duzzadoztak. Látta, hogy a testes bögy közeledik, és amint elhaladt mellette, Jake belekukkantott a szatyorba. Látta a baba

hupikék szemét, ahogy kibámul a piros törülközőből. Ahogy előre tudta. Azután az asszony eltűnt. A perecárus nem kiáltotta, hogy *Istenem, kicsinyáták!,* hanem folytatta napi tevékenységét, és fütyülte a mexikói fiú rádiójának kíséretével a Donna Summert.
Jake megfordult, lázasan kereste a papot, aki nem pap. Nem volt ott.
Felnyögött.
Állítsd le! Mi bajod?
Nem tudta. Csak azt, hogy most az úttesten kéne hevernie, haldokolva, miközben a kövér asszonyság sikoltozik, a mintás kamgarnöltönyös fickó, hány, a feketébe öltözött ember pedig keresztülnyomakodik a tömegen.
És az agya egyik részében ez is látszott megtörténni.
Megint elkapta a gyengeség. Hirtelen elejtette az uzsonnatáskáját, és arcul ütötte magát, olyan keményen, ahogy csak bírta. Egy munkába tartó asszony furcsálkodó pillantást vetett rá. Jake nem törődött vele. Otthagyta a zacsit a járdán, és átvágott a kereszteződésen, rá se hederítve a pirosra, amely ismét villogni kezdett. Most nem számít. A halál megközelítette... azután elhaladt mellette, és vissza se nézett. Lelke legmélyén Jake tudta, hogy ennek nem így kellett volna történnie, mégis megtörtént.
Most talán örökké fog élni.
Erre a gondolatra megint sikoltani akart.

6

A feje kitisztult kissé, mire beért az iskolába. Az agya munkához látott, győzködte, hogy nem történt semmi baj, de igazán semmi. Talán egy kicsit *különös* volt, ami megesett, egy olyan látnoki felvillanás, egy pillanatra belelátott a lehetséges jövőbe, na és akkor mi van? Nem ügy. Maga az ötlet elég menő, olyasmi, amiről a bizarr áruházi újságok írnak, az olyanok, mint a *National Enquirer* meg az *Inside View.* Csakhogy azokban a lapokban ez a látnoki villanás mindig olyasféle volt, mint egy taktikai atomtámadás. Egy asszony azt álmodta, hogy egy repülőgép lezuhant, és megváltoztatta a helyfoglalását, vagy egy fickó azt álmodta, hogy a testvérét fogva tartják egy kínai szerencsesütemény-gyártó üzemben, és kiderült, hogy tényleg ez a helyzet. De mi abban a menő, ha a pszichikai villanás abból áll, hogy Kiss következik a rádióban, egy kövér hölgy piros törülközőbe csavart babát hoz Bloomingdale's feliratú szatyorban, egy perecárus pedig üvegből issza a Yoo-Hoo-t, és nem dobozból?
Felejtsd el, tanácsolta magának. *Vége.*
Isteni ötlet, csak hát a harmadik órára már tudta, hogy *nincs* vége, még csak most kezdődik! Ült az alapfokú algebrán, nézte Mr. Knopfot, aki egyszerű egyenleteket oldott meg a táblán, és ébredező borzalommal érezte, hogy egész sor új emlék bukkan föl az agyában. Mintha furcsa tárgyakat figyelne, amint lassan emelkednek egy iszapos tóban.
Egy helyen vagyok, amelyet nem ismerek, gondolta. *Mármint meg* fogom *ismerni – vagy meg kellett* volna *ismernem, ha a Cadillac elütött volna. Egy pihenőállomás – de az énem egyik része ezt még nem tudja. Ez a rész csak annyit tud, hogy valahol a sivatagban van, és nincsenek ott emberek. Sírok, mert rettegek. Rettegek, mert ez a pokol lehet.*
Három órára, amikor megérkezett a tekepályára, már tudta, hogy rátalált a szivattyúra az istállóban, és ivott is. A víz nagyon hideg volt, az íze erősen ásványos. Hamarosan be fog menni, és talál egy kevés szárított húst egy szobában, amely valaha konyha volt. Mindezt éppen olyan tisztán és biztosan tudta, mint azt, hogy a perecárus egy üveg Yoo-Hoo-t fog elővenni, a baba pedig kék szemmel fog kibámulni a Bloomingdale's feliratú szatyorból.

Mintha előre emlékezne az időben.
Csak két sorozatot dobott: az első eredménye 96 volt, a másodiké 87. Timmy ránézett, amikor odament a pulthoz, és megcsóválta a fejét. – Hát ez nem a te napod, bajnok – mondta.
– És még a felét sem tudod – felelte Jake.
Timmy alaposabban megnézte magának. – Jól vagy? Rendesen sápadtnak látszol.
– Azt hiszem, valami van velem. – Nem érezte hazugságnak. Fenemód biztos volt benne, hogy *valami* van vele.
– Eredj haza, feküdj le – tanácsolta Timmy. – Igyál sok tiszta folyadékot: gint, vodkát, ilyesmit.
Jake kötelességtudóan mosolygott. – Talán megteszem.
Lassan hazaballagott. Körülötte a legcsábítóbb módján terült szét New York: minden sarkon délutáni utcai zenészek álltak, minden fa virágzott, mindenki látványosan jó kedvében volt. Jake látta mindezt, de belátott *mögé* is: látta magát, amint kushad a konyha sötétjében, míg a feketébe öltözött ember vicsorgó kutya módjára iszik az istálló szivattyújánál, látta magát, amint zokog megkönnyebbülésében, amikor ő – vagy az – továbbment, anélkül hogy rátalált volna, látta magát, amint mély álomba merül, miközben a nap lenyugszik, és a csillagok jégszilánkokként kicsapódnak a nyers bíborszínű sivatagi égen.
Saját kulcsával jutott be kétszintes lakásukba, a konyhába ment, hogy egyen valamit. Nem volt éhes, gépiesen cselekedett. A jégszekrényhez tartott, amikor szeme megakadt a kamraajtón. Megállt. Hirtelen rádöbbent, hogy a pihenőállomás – és az egész különös másik világ, amelyhez most tartozik – ott van a mögött az ajtó mögött. Csak annyi a dolga, hogy átmenjen rajta és csatlakozzék ahhoz a Jake-hez, aki már ott él. Elméjének kísérteties megkettőződése akkor véget ér; a hangok, amelyek vég nélkül azon vitatkoznak, hogy meghalt-e vagy sem ma reggel fél kilenc előtt öt perccel, el fognak hallgatni.
Két kézzel lökte be a kamraajtót, arcán máris meg-könnyebbült mosollyal... és megdermedt. Mrs. Shaw, aki egy hokedlin állt a kamra végében, fölsikoltott. Kezéből kiesett a doboz paradicsommártás, és a padlóra pottyant. Megtántorodott a hokedlin, és Jake előrerontott, hogy megtámogassa, mielőtt a paradicsommártás sorsára jutna.
– Szentséges Isten! – hebegte a szívéhez kapva. – Halálra rémítettél, Johnny!
– Sajnálom – mondta a fiú. Csakugyan sajnálta, ugyanakkor keserűen csalódott is volt. Szóval csak egy kamra. Annyira *biztosra* vette...
– Egyáltalán mit keresel itt? Ma van a tekenapod! Legalább még egy óráig nem vártalak! Még az uzsonnádat sem csináltam meg, úgyhogy ne is számíts rá.
– Nem baj, nem nagyon vagyok éhes. – Lehajolt, fölemelte az elejtett dobozt.
– Ahogy ide betörtél, abból nem erre következtetek – zsémbelt az asszony.
– Azt hittem, egeret vagy ilyesmit hallok. Biztos csak maga volt az.
– Én is azt hiszem. – A házvezetőnő leszállt a hokedliről, átvette a dobozt, és a fiú homlokára tette a kezét. – Nem érzem forrónak, bár néha ez se jelent sokat.
– Szerintem csak fáradt vagyok egy kicsit – mondta Jake, és azt gondolta: *Ha ez lenne minden!* – Talán iszom egy üdítőt, és nézem egy darabig a tévét.
– Van valami iskolai értesítőd, amit meg akarsz mutatni? – morgott Greta. – Ha igen, akkor gyorsan. Le vagyok maradva a vacsorával.
– Ma nincs semmi – felelte Jake. Otthagyta a kamrát, kivett magának egy üdítőt, azután bement a nappaliba. Bekapcsolta a *Hollywood utcái-t,* és üres szemmel nézte, miközben a hangok vitatkoztak a fejében, és egyre áradtak föl a tudatba az új emlékek arról a poros másik világról.

7

Az anyja és az apja nem vettek észre rajta semmi különöset – az apja csak fél tízkor került haza –, és ez jól jött Jake-nek. Tízkor lefeküdt, hevert a sötétben, hallgatva az ablakon túlról a várost: a fékcsikorgást, dudát, jajongó szirénákat.

Meghaltál.

Dehogy. Itt vagyok biztonságban az ágyamban.

Az nem számít. Meghaltál. Te is tudod.

A pokoli az volt, hogy mindkettő lehet.

Nem tudom, melyik hangnak van igaza, csak azt, hogy nem tetszik ez nekem. Úgyhogy hagyjátok abba mindketten! Ne vitatkozzatok, hagyjatok békén. Jó? Rendben?

De nem hagyták. Nyilván *nem hagyhatták.* Hirtelen arra gondolt, hogy föl kellene kelnie – *most rögtön! –,* és ki kellene nyitnia a fürdőszoba ajtaját. Ott lehet a másik világ! Ott van a pihenőállomás, és ott lehet énjének *másik része:* ócska takaró alatt kuporog az istállóban, aludni próbál, és azon tűnődik, mi az ördög történt.

Én elmondhatom neki!, gondolta Jake izgatottan. Félrelökte takaróit, mivel hirtelen biztosra vette, hogy a könyvespolca melletti ajtó többé nem a fürdőszobába vezet, hanem abba a világba, amelyben a hőség és a zsálya szaga érzik, félelem van egy maroknyi porban, egy világba, amely most az éjszaka árnyas szárnyai alatt pihen. *Elmondhatnám, de nem kell... mert BENNE leszek... ÉN leszek ő!*

Keresztülrohant a sötét szobán, már-már nevetett megkönnyebbülésében, és kivágta az ajtót. És... És a fürdőszobája volt ott. Csak az ő fürdőszobája, a falon a bekeretezett Marvin Gaye-plakát, és a zsalu fény-árnyék sávokat festett a padlócsempére. Sokáig állt ott, igyekezett leküzdeni a csalódását. Nem sikerült. Keserű. csalódás volt.

Keserű.

8

Az akkor és a most közötti három hét olyan volt Jake emlékezetében, akár egy vad, elátkozott táj, lidérces pusztaság, ahol nincs béke, nincs nyugalom, nincs gyógyír a fájdalomra. Úgy figyelt, mint ahogy egy tehetetlen fogoly nézheti a város kirablását, amelynek valaha uralkodója volt; elméje megbicsaklott a fantomhangok és emlékek egyre növekvő nyomása alatt. Azt remélte, az emlékek elfogynak annál a pontnál, ahol az a Roland nevű ember hagyta, hogy a hegy alatt belezuhanjon a szakadékba, de nem így történt. Ehelyett újrakezdődött a kör, ismét lejátszódtak az események, akár egy végtelenített szalag, amely mindegyre ugyanazt játssza, amíg el nem szakad, vagy valaki oda nem jön, hogy kikapcsolja.

Ahogy ez a szörnyű hasadás elmélyült, egyre szakadozottabban érzékelte többé-kevésbé normális, hétköznapi New York-i életét. Megmaradt benne az iskolába járás, a hétvégi filmek, meg hogy egy (vagy két?) hete vasárnap a szüleivel reggelizett, de mindezekre csak úgy emlékezett, ahogy a maláriás a betegsége legrosszabb, legsötétebb szakaszára: az emberek árnyakká fakulnak, a hangok összecsúsznak, visszhangzanak, és komoly küzdelmébe került egy olyan egyszerű cselekvés, mint egy szendvics elfogyasztása vagy egy üdítő kivétele a tornaterem melletti automatából. Jake ezeket a napokat a kiabáló hangok és megkettőződött emlékek rohamában vergődte végig. Egyre inkább megszállottja lett az ajtóknak – minden ajtónak; sohasem halt ki belőle a remény, hogy valamelyik mögött ott van a harcos világa. Nem is volt különös, mivel ez az egyetlen reménye maradt.

De ma vége a játéknak. Bár amúgy sem volt soha esélye, hogy nyerjen. Föladta. Lógós lett. Vakon, lehajtott fejjel ment kelet felé az utcák hálójában, fogalma sem volt, merre tart, és mit fog tenni, ha odaér.

Ahogy ment, egy idő után kezdett kikeveredni ebből a siralmas bódulatból, és már érzékelte környezetét. A Lexington Avenue és az Ötvennegyedik utca sarkán állt, noha fogalma sem volt róla, hogy került oda. Most vette először észre, milyen gyönyörű a délelőtt. Május kilencedike, amikor őrültsége elkezdődött, szép nap volt, de ma tízszer jobb az idő. Talán ez az a nap, amikor a tavasz körülnéz és látja, hogy erősen, jóképűen, napsütötte arcán pofátlan vigyorral ott áll a közelében a nyár. A nap ragyogva verődött vissza a belvárosi épületek üvegfaláról; minden járókelőnek fekete, éles árnyéka lett. Jake feje fölött tiszta, hibátlan kék volt az ég, itt-ott pufók felhők pettyezték.

Arrébb az utcán két üzletember állt drága, elegáns öltönyben egy építkezést eltakaró deszkakerítés mellett. Nevettek és erre-arra lépkedtek. Jake kíváncsian közeledett, és látta, hogy a két üzletember amőbát játszik a deszkakerítésen, amelyre egy drága Mark Cross tollal vázolták fel a négyzethálót, és rajzolgatták bele az X-eket meg az 0-kat. Jake ezt nagyon viccesnek találta. Amikor odaért, egyikük épp egy 0-t rajzolt a hálózat jobb felső sarkába, majd gyorsan áthúzta a közepét egy ferde vonallal.

– Már megint megvertél! – mondta a barátja. Azután ez a másik, aki úgy nézett ki, mint egy nagy hatalmú igazgató, ügyvéd vagy menő tőzsdeügynök, fogta a tollat, és nekilátott az újabb hálónak.

Az első üzletember, a győztes, balra pillantott, és meglátta Jake-et. Rámosolygott. – Szép napunk van, mi, öcsi?

– Meghiszem azt – felelte Jake, és örült, amikor rájött, hogy minden szót komolyan gondol.

– Túl szép ahhoz, hogy iskolában töltse az ember, mi?

Jake ez alkalommal elnevette magát. A Piper Iskola, ahol kimenő van ebéd helyett, és ahol néha kimennek ahelyett, hogy kuláznának, hirtelen távolinak, lényegtelennek tűnt. – Tudja, hogy van ez.

– Nem akarsz játszani? Ez a Billy itt már ötödikes korunkban sem tudott megverni, és még most sem képes.

– Hagyd békén azt a gyereket – nyújtotta a tollat a másik üzletember. – Neked már lőttek. – Jake-re kacsintott, aki, legnagyobb meglepetésére visszakacsintott. Továbbment, otthagyta a férfiakat a játékukkal. Egyre erősödött benne az érzés, hogy valami csodálatos fog történni, vagy talán a történés *máris* elkezdődött. Lába szinte nem is érintette a kövezetet.

A sarkon kigyulladt a zöld fény, Jake elindult a Lexington Avenue-n. Olyan hirtelen torpant meg az úttest közepén, hogy egy tízsebességes gépen karikázó kifutófiú kis híján nekiment. Csodálatos tavaszi nap volt, ez vitán felüli. De nem ezért érezte magát olyan jól, nem azért ért el váratlanul a tudatáig a környezet, sem az érzés, hogy valami nagyszerű van készülőben.

A hangok elhallgattak.

Nem örökre – ebben valahogy biztos volt –, de egy időre *elhallgattak.* Miért?

Hirtelen két ember jutott eszébe, akik egy szobában veszekszenek. Egymással szemközt ülnek egy asztalnál, növekvő indulattal leprázzák egymást. Egy idő után egymás felé hajolnak, harciasan összedugják a képüket, beterítik egymást felháborodott fröcsögésük finom permetével. Hamarosan ökölre mennek. De mielőtt ez megtörténhetne, kitartó pufogást hallanak – egy basszusdob hangját –, meg egy rezesbanda hetyke zenéjét. Abbahagyják a veszekedést, és hökkenten néznek össze.

Mi *ez?,* kérdezi az egyik.

Nem tom, válaszolja a másik. *Mintha felvonulás lenne.*

Odaszaladnak az ablakhoz, és *tényleg* felvonulás van – egyenruhás zenekar masírozik díszlépésben, napfényben villognak a trombiták, csinos lányok forgatják botjaikat, peckesen rakják hosszú, napbarnított lábukat, vonulnak a nyitott, felvirágozott teherautók, platójukon integető hírességekkel.

A két ember kibámul az ablakon, megfeledkeznek vitájukról. Kétségtelenül folytatni fogják, de egy

ideig úgy állnak egymás mellett, mint a legjobb barátok, figyelik, ahogy elvonul a zenekar...

10

Duda bőgött, kizökkentve Jake-et ebből a történetből, amely olyan plasztikus volt, mint egy élénk álom. Rájött, hogy még mindig a Lexington Avenue közepén áll, a lámpák pedig váltottak. Fejvesztve körülnézett, várva, hogy lerohanja a kék Cadillac, de az az ember, aki megszólaltatta a dudáját, egy sárga Mustang kisteher volánja mögött ült és vigyorgott. New Yorkban ma mintha mindenki kéjgázt szippantott volna.

Jake integetett neki, és átrohant a túloldalra. A fickó a Mustangban megforgatta mutatóujját a füle mellett, jelezve, hogy Jake bolond, azután visszaintett és elhajtott.

Jake egy pillanatig csak állt a túlsó sarkon, arcát föltartotta a májusi napsütésnek, mosolygott, az eget bámulta. Nyilván így érezhetik magukat a halálra ítélt rabok, amikor pillanatnyilag elhalasztják a kivégzésüket.

A hangok elhallgattak.

Kérdés, mi lehet az a felvonulás, amely ideiglenesen elvonta a figyelmüket? Csupán ennek a tavaszi délelőttnek a szokatlan szépsége?

Jake nem hitte, hogy csak erről lenne szó. Nem hitte, mert ismét odaosont hozzá az a *tudás,* amely három hete szállta meg, ahogy az Ötödik és a Negyvenhatodik utca sarka felé közeledett. De május kilencedikén a végzet lógott a levegőben. Ma ragyogást érez, valami jóságot és várakozást. Olyan volt, mintha... mint a...

Fehér. Ez volt az a szó, amely elért hozzá, és tisztán, megkérdőjelezhetetlenül csendült bele a tudatába.

– A Fehér! – kiáltotta hangosan. – Eljön a Fehér!

Végigment a Ötvennegyedik utcán, és amikor elérte a Második és az Ötvennegyedik sarkát, ismét bekerült a *ka-tet* ernyője alá.

11

Jobbra kanyarodott, megállt, megfordult, visszament a sarokra. Igen, most a Második utcán kell továbbmennie, ez vitathatatlanul helyes, csak megint a rossz oldalon áll. Zöldnél átsietett az úttesten, és ismét jobbra fordult. A

(Fehérség)

helyesség érzése erősödött. Majd' megbolondult az örömtől és a megkönnyebbüléstől. Rendbe fog jönni! Ez alkalommal nem téved! Biztosan érezte, hogy hamarosan ismét olyan embereket fog látni, akiket fölismer, ahogy fölismerte a kövér hölgyet és a perecárust, és olyasmiket fognak csinálni, amikre előre emlékszik majd.

Ehelyett odaért a könyvesbolthoz.

12

A kirakatra azt festették, hogy AZ ELME MANHATTANI VENDÉGLŐJE. Odament az ajtóhoz. Krétával teleírt tábla lógott rajta, olyan, mint azok, amit az éttermek és kifőzdék ajtaján látni.

MAI KÜLÖNLEGESSÉGEK

Floridából! Lágyra főtt John D. MacDonald

Kemény kötésben 3 db. 2.50 $

Papírkötésben 9 db. 5.00 $

Mississippiből! William Faulkner serpenyőben
Kemény kötésben a piaci áron
A Vintage Könyvtár papírkötésű példányai darabonként 75 centért
Kaliforniából! Keményre főtt Raymond Chandler
Kemény kötésben piaci áron
Papírkötésben 7 db. 5.00 $

NE HAGYJA ÉHÉT TOVÁBB NŐNI

Jake belépett. Három hét óta először nyitott ki ajtót anélkül, hogy egy másik világ felbukkanását várta volna a küszöbön túl. Megcsendült egy csengettyű a feje fölött. Megcsapta az öreg könyvek enyhén fűszeres illata, és ettől a szagtól úgy érezte, hazaérkezett.
Az éttermi hangulat folytatódott a boltban is. Noha a falakat könyvespolcok takarták, a helyiséget pult osztotta ketté, olyasféle, amilyennél az üdítőitalokat árusítják. Azon az oldalán, amely Jake felé esett, több asztalka állt, dróthátú Malt Shoppe székekkel. Minden asztalon az aznapi különlegességek: John D. MacDonald Travis McGee-regényei, Raymond Chandler Philip Marlowe-regényei és William Faulkner Snopes-regényei. Faulkner asztalán kicsiny tábla állt: *Ha valamilyen 1-ső kiadásra vágyik, krm szóljon.* A pultra helyezett másik táblácskán csak ennyi állt: BÖNGÉSZŐ! Néhány vevő éppen ezt csinálta. A pult mellett ültek, kávéztak és olvastak. Jake szerint minden kétséget kizáróan ez volt a legjobb könyvesbolt, amelyben valaha megfordult.
Már csak az a kérdés, miért van itt? Puszta véletlen, vagy része annak a szelíd, makacs érzésnek, hogy valamilyen nyomot követ, afféle erősugarat, amelyet neki kellett megtalálnia?
Ránézett a balján egy asztalka kínálatára, és már tudta is a választ.

13

Az asztalon gyerekkönyvek voltak. Helyszűke miatt talán csak egy tucat, olyasfélék, mint *Alice Csodaországban, A Babó, Tom Sawyer.* Jake figyelmét egy láthatólag nagyon kicsi gyerekeknek szóló mesekönyv hívta föl magára. Az élénkzöld borítón emberforma gőzmozdony pöfögött fölfelé egy dombon. Az ütköző élénk rózsaszínre festett rácsa boldogan vigyorgott, a fényszóró mintha nevető szemként hívogatta volna Jake Chamberst, hogy jöjjön csak, mindent olvasson el róla. *Csu-csu Charlie,* hirdette a cím. Szöveg és kép Beryl Evans. Jake-nek hirtelen eszébe jutott a záró-dolgozat, a vasút fényképével a címlapon és benne a sűrűn előforduló *csu-csu.*
Megmarkolta a könyvet, szorosan, mintha elrepülne, ha lazábban tartaná. Ahogy ránézett a borítóra, egyszer csak nem bízott Csu-csu Charlie vigyorában. Úgyse *hiszem, hogy boldog vagy, inkább álarcot viselsz,* gondolta. *Úgyse hiszem, hogy boldog vagy. És azt sem, hogy Charlie az igazi neved.*
Őrült gondolatok voltak, kétségtelenül őrültek, de Jake *nem érezte* őket őrültségnek. Normálisnak találta. *Igaznak.*
A *Csu-csu Charlie* mellett ütött-kopott papírkötésű könyv hevert. A borító meglehetősen elnyűtt állapotban volt, kortól megsárgult ragasztószalag tartotta össze. A címlapon meghökkent képű kisfiú és kislány, kérdőjelek erdejével a fejük fölött. A címe az volt, hogy *Riddle-De-Dum! Agyfacsarók és találós kérdések mindenkinek!* A szerzőt nem tüntették föl.
Jake a hóna alá csapta *Csu-csu Charlie-t,* és fölvette a rejtvénykönyvet. Találomra kinyitotta, és ezt látta: *Mikor nem ajtó az ajtó?*
– Amikor résnyire nyitva áll – motyogta. Érezte, hogy kiüt a verejték a homlokán... karján... egész testén.

– Amikor *résnyire nyitva áll!*
– Találtál valamit, fiam? – érdeklődött egy lágy hang. Jake megfordult és látta, hogy kigombolt gallérú fehér inget viselő kövér ember áll a pult másik oldalán. Kezét öreg gabardinnadrágja zsebébe süllyesztette, félszemüvegét feltolta kopasz fejének ragyogó kupolájára.
– Igen – válaszolta lázasan. – Ezt a kettőt. Eladók?
– Minden, amit látsz, eladó – mondta a kövér ember. – Az épületet is eladnám, ha az enyém lenne. Sajnos csak bérelem. – Kezét nyújtotta a könyvért, és Jake egy pillanatra hátrahőkölt, aztán kelletlenül átadta a köteteket. Tudata egyik része arra számított, hogy a kövér ember könyvestül elmenekül, és ha ilyet tesz – ha a legparányibb mozdulatot teszi, amely erre utal –, akkor Jake megragadja, kitépi a kezéből a könyveket, és olajra lép velük. *Szüksége volt* ezekre a könyvekre.
– Na, nézzük, mit találtál – mondta a kövér ember. – Mellesleg a nevem Tower.[2] Calvin Tower. – Kezet nyújtott.
Jake szeme kitágult, önkéntelenül hátralépett. – *Hogy?*
A kövér enyhe érdeklődéssel nézte. – Calvin Tower. Melyik szó számít szentségtörésnek a te nyelveden, ó, Hüperboreus Vándor?
– Tessék?
– Mindössze arra céloztam, fiam, hogy úgy nézel ki, mint aki kapott egy kecsketúrót.
– Ó. Bocsánat. – Megfogta Mr. Tower nagy, puha kezét, remélve, hogy az nem feszegeti tovább a témát. A *név* miatt ugrott egyet, bár nem tudta, miért. – Jake Chambers vagyok.
Calvin Tower megrázta a kezét. – Jó név, cimbora. Úgy hangzik, mint holmi szabadúszó hősé egy vadnyugati történetből; azé, aki berobban az arizonai Black Forkba, kipucolja a várost, azután elpályázik. Talán egy Wayne D. Overholser-opus. Csak épp te nem festesz szabadúszó hősként, Jake. Inkább, mint aki úgy döntött, hogy ez a nap túl szép az iskolai tartózkodáshoz.
– Ó... nem. Múlt pénteken véget ért a tanítás.
Tower elvigyorodott. – Ahá! Lefogadtam volna! És ezekre a könyvekre van szükséged? Különös, mik nem kellenek az embereknek! Itt vagy te – elsőre olyan Robert Howard-zsánerú srácnak néztelek volna, akit érdekelnek még azok a kedves régi Donald M. Grantok is, Roy Krenkel illusztrációival. Vértől csöpögő kardok, félelmetes izmok, Conan, a barbár fejszézi át magát a styxi hordákon.
– Ez tényleg jól hangzik. Ezek itt a... öö, az öcsémnek lesznek. Jövő héten lesz a születésnapja.
Calvin Tower a hüvelykujjával az orrára pöccintette a szemüveget, és közelebbről is megnézte Jake-et. – Igazán? Nekem olybá tűnsz, mint aki egyke. Egyetlen gyerek, aki angolosan távozott egy olyan napon, amikor Május úrnő zöld köntösében remeg Június cserjés völgye előtt.
– Tessék?
– Semmi. A tavasz mindig William Cowper-i hangulatba ringat. Az emberek furák, de érdekesek, Tex – igazam van?
– Azt hiszem – felelte Jake óvatosan. Nem tudta eldönteni, kedveli-e ezt a különös embert, vagy nem.
A pultnál az egyik böngésző megfordult a székén. Egyik kezében egy csésze kávét tartott, a másikban *A pestis* ütött-kopott példányát.
– Ne piszkáld már azt a gyereket, add el neki a könyveket, Cal – mondta. – Ha sietsz, még van időnk befejezni egy sakkjátszmát, mielőtt vége a világnak.
– A sietség ellenkezik a természetemmel – felelte Cal, de azért kinyitotta a *Csu-csu Charlie*-t, megnézte az előzéklapon a ceruzával írt árat. – Ez meglehetősen közönséges könyv, de ez a példány szokatlanul jó állapotban van. Kis porontyok rendszerint szétcincálják azokat, amelyeket különösen kedvelnek. Kérhetnék tizenkét dollárt érte...
– Nyomorult tolvaj – mondta a férfi, aki *A pestis*-t olvasta, a többi böngésző pedig elnevette magát.

Calvin Tower rájuk se bajszintott.
– ...de nem vághatlak meg ennyire egy ilyen napon. Hét pénz, és a tiéd. Plusz adó természetesen. A rejtvénykönyvet ingyen adom. Tekintsd ajándéknak egy olyan fiúnak, aki elég bölcs, hogy fölnyergeljen és eltűzzön az utolsó igazi tavaszi napon.
Jake megkereste a pénztárcáját, és aggodalmasan kinyitotta, félve, hogy csupán három-négy dollárral a zsebében távozott hazulról, azonban szerencséje volt. Egy ötöst és három egydollárost talált. Odanyújtotta a pénzt Towernek, aki hanyagul zsebre gyűrte, és aprót guberált elő egy másik zsebéből.
– Ne siess már, Jake. Most, hogy itt vagy, gyere a pulthoz, és igyál meg egy csésze kávét. A szemed tágra fog nyílni a döbbenettől, ha meglátod, hogyan hasogatom pántlikává Aaron Deepneau vacak kijevi védelmét.
– Csak szeretnéd – mondta a férfi, nyilván Deepneau, aki *A pestis-t* olvasta.
– Az jó lenne, de nem tehetem. Én... van egy hely, ahova el kell mennem.
– Jól van. Amíg nem az iskoláról van szó.
Jake elvigyorodott. – Nem, nem az iskola. Arra az őrület tanyázik.
Tower hangosan fölnevetett, és ismét a homlokára tolta a szemüveget. – Nem rossz! Egyáltalán nem! Talán a fiatalabb nemzedék végül mégse jut a pokolra. Mi a véleményed, Aaron?
– De bizony hogy odajutnak – felelte Aaron. – Ez a fiú kivétel a szabály alól. Talán.
– Ne törődj ezzel a cinikus vén finggal – mondta Calvin Tower. – Indítsd be a motort, ó, Hüperboreus Vándor. Bárcsak ismét tíz-tizenegy éves lehetnék egy ilyen szép napon!
– Köszönöm a könyveket – mondta Jake.
– Semmi gond. Ezért vagyunk. Egyszer gyere vissza.
– Szeretnék.
– Tudod, hol vagyunk.
Igen, gondolta Jake. *Most már csak azt szeretném tudni, hogy én hol vagyok.*

14

Megállt a könyvesbolt előtt, és kinyitotta a rejtvénykönyvet, ezúttal az első oldalon, ahol egy kurta bevezetőt talált.
„Minden játék közül”, kezdődött, „valószínűleg a találós kérdések a legősibbek, amit az emberek még ma is játszanak. A görög mítoszok istenei és istennői találós kérdésekkel bosszantották egymást, a régi Rómában oktatási eszközként használták. Sok jó találós kérdés van a Bibliában is. A leghíresebb az, amelyet Sámson tett föl, azon a napon, amikor feleségül vette Delilát:

Az evőből étek jött ki,
S az erősből édes jött ki.

Ezt a találós kérdést tette fel sok fiatalembernek, akik jelen voltak esküvőjén, abban a hiszemben, hogy úgysem találják ki a választ. Az ifjak azonban félrevonták Delilát, aki megsúgta nekik a megfejtést. Sámson dühös lett, és a csalás miatt agyoncsapta a fiatalembereket. Tudjátok, azokban a régi időkben a találós kérdéseket sokkal komolyabban vették, mint manapság!
Egyébként Sámson kérdésére – és a könyvben található összes többire – hátul találjátok meg a választ. Csak arra kérünk benneteket, hogy próbáljatok megfejteni minden kérdést, mielőtt megnéznétek a feleletet.”
Jake hátralapozott, bár valamiért tudta, mit fog találni, még mielőtt odaért volna. A MEGFEJTÉSEK felzetű lap mögött nem volt semmi, csupán néhány papírfoszlány meg a hátsó borító. Ezt a részt kitépték.
Egy pillanatig töprengve állt. Azután hirtelen fellobanással, amely egyáltalán nem érzett

fellobbanásnak, visszament AZ ELME MANHATTANI VENDÉGLŐJÉ-be.
Calvin Tower fölnézett a sakktáblárol. – Megváltoztattad a véleményedet a csésze kávéval kapcsolatban, ó, Hüperboreus Vándor?
– Nem. Csak azt szeretném megkérdezni, hogy tudják-e a választ az egyik találós kérdésre.
– Add elő – javasolta Tower, és lépett az egyik gyaloggal.
– Sámson mondta. Ő az az erős ürge a Bibliában? Úgy szól, hogy...
– „Az evőből étek jött ki” mondta Aaron Deepneau, miközben megfordult és Jake-re nézett. – „S az erősből édes jött ki.” Ez az?
– Igen, ez az – felelte Jake. – Honnan tudta...
– Hallottam már egyet-mást. Ezt figyeld! – Fejét hátrahajtotta, és telt, dallamos hangon rázendített:

Sámson és az oroszlán összecsaptak,
Sámson az állat hátára pattant.
Bár olvashatsz arról, mint öl embert az oroszlán mancsa,
Sámson kezében mégis elpattant az álla kapcsa!
Addig lovagolta a vadat, míg volt benne élet,
Majd méhek gyűjtöttek a bestia szájába mézet.

Aaron kacsintott, majd elnevette magát Jake meglepett arca láttán. – Ez a válasz a kérdésedre, barátom?
Jake szeme nagyra tágult. – Tyű! Klassz nóta! Hol hallotta?
– Ó, Aaron mindent tud – mondta Tower. – Már akkor a Bleecker Street környékén lógott, amikor Bob Dylan még egy nyílt G-t se tudott elfújni a Hohnerén. Már ha hihetünk *neki*.
– Ez egy régi spirituálé – mondta Aaron Jake-nek, azután visszafordult Towerhez: – Mellesleg sakk, dagi.
– De nem sokáig – válaszolta Tower. A futóval lépett. Aaron rögtön le is vette a táblárol. Tower motyogott valamit az orra alatt. Jake fülében gyanúsan úgy hangzott, hogy *bameg*.
– Így hát oroszlán a válasz mondta.
Aaron megcsóválta a fejét. – Csak a válasz fele. Sámson találós kérdése *dupla fenekű,* barátom. A válasz másik fele a méz. Érted?
– Azt hiszem.
– Jó, akkor ezt próbáld kitalálni. – Egy pillanatra lehunyta a szemét, azután szavalni kezdett.

Mi az, ami fut, de sohasem megy,
Torka van, de sohasem beszél,
Ágya van, de sohasem alszik,
Növekszik, de nem öregszik?

– Nagyokos – mordult rá Aaronra Tower.
Jake gondolkozott, azután megrázta a fejét. Hosszabban is rágódhatott volna rajta – a találós kérdéseket egyszerre találta elbűvölőnek és kellemesnek –, de határozottan az volt az érzése, hogy el kéne indulnia, mert ma délelőtt még van valami dolga a Második utcában.
– Feladom.
– Nem teheted – mondta Aaron. – A *modern* találós kérdésekkel igen. De a *valódi* rejtvény nem csak játék, fiam, fejtörő is. Forgasd az eszedben. Ha még mindig nem találod ki, akkor legyen ez ürügy,

hogy máskor is visszagyere. Ha más ürügyre is szükséged lenne, ez a dagadt itt nagyon jó kávét főz.
– Jó – mondta Jake. – Kösz. Majd visszajövök. De távozás közben már egészen bizonyosan tudta, hogy soha többé nem lép be AZ ELME MANHATTANI VENDÉGLŐJÉ-be.

15

Lassan ballagott a Második sugárúton, bal kezében új szerzeményeivel. Először a találós kérdést próbálta megfejteni – mi az, aminek ágya van, de sohasem alszik? –, de apránként kiszorította az agyából valamilyen előérzet. Érzékei még sohasem voltak ilyen élesek; milliárdnyi felvillanó szikrát látott a földön, minden lélegzettel ezernyi illatot szippantott be, és mintha minden egyes hang mögött más, titkos hangok sejlettek volna. Vajon a kutyák is így érzik meg, ha vihar vagy földrengés közeledik? Valószínűleg. Mégis egyre növekedett benne a bizonyosság, hogy a közeledő esemény nem rossz, hanem jó, és ez fogja helyrehozni a három hete történt szörnyűséget.
Most, amikor közeledett ahhoz a helyhez, ahol ki lesz jelölve a pálya, ismét rátelepedett az előre tudás érzése.
Egy csöves fog megszólítani, és alamizsnát kér, és én odaadom neki az aprót, amit Mr. *Tower adott. Lesz útközben egy lemezbolt. Az ajtó nyitva áll, hogy szellőzzön, és ahogy elmegyek, meghallom, amint a Stones zenél. És látni fogom magam egy csomó tükörben.*
A Második sugárúton még mindig gyér volt a forgalom. Taxik dudáltak, ide-oda cikáztak a lassúbb autók és teherautók között, szélvédőjükön, rikító-sárga karosszériájukon szikrázott a tavaszi napfény. Miközben várta, hogy a lámpa váltson, megpillantotta a csövest a Második és az Ötvenkettedik utca túlsó sarkán. Hátát egy kisebb étterem téglafalának vetve ült, és a közeledő Jake látta, hogy az étterem neve CsamCsam Mama.
Csu-csu, gondolta. *És ez az igazság.*
– Vóna egy negyeddollárod? – kérdezte fáradtan a csöves, és Jake oda se nézve az ölébe ejtette a könyvesboltban kapott aprópénzt. Már jött menetrend szerint a Rolling Stones:

Egy vörös ajtót nézek, feketére festeném,
Más színt soha, érzem, mindent csak feketén...

A bolt előtt elhaladva megállapította – minden meglepetés nélkül –, hogy a neve az Erő Tornya. Úgy látszik, ma túlkínálat van tornyokból.
Ballagott tovább, az utcatáblák álomszerű kábulatban úsztak el mellette. A Negyvenkilencedik és a Negyvennyolcadik utca között elment egy Tükröződéseid nevű bolt előtt. Odanézett, és mint előre tudta, tucatnyi Jake-et pillantott meg a tükrökben, tucatnyi korukhoz képest kicsire nőtt fiút, csinos iskolai ruhában: kék zakóban, fehér ingben sötétvörös nyakkendővel, szürke nadrágban. A Piperben nem volt hivatalos egyenruha, de ez olyan közel állt a nem hivatalos uniformishoz; amennyire állhatott.
A Piper már nagyon távolinak tűnt.
Jake hirtelen rájött, hová tart. Ez a tudás úgy fakadt föl benne, mint édes, frissítő víz egy föld alatti forrásból. *Egy csemege,* gondolta. *Vagy legalábbis olyan. Valójában más – egy ajtó, egy másik világba. A világba. Az ő világába. Az igazi világba.*
Futásnak eredt, mohón bámulva maga elé. A fény a Negyvenhetedik utcában a szemébe sütött, de nem bánta, leugrott a járdáról, és átrohant a zebra vastag fehér sávjain, épp csak egy figyelmetlen pillantást vetve balra. Egy vízvezeték-szerelő kisteherje csikorgó kerekekkel fékezett, amikor Jake elszáguldott előtte.

– Hé! Micsá! Há mifenéccsinász! – ordította a sofőr, de Jake rá se hederített.
Már csak egy sarok.
Most már vágtázott. Nyakkendője a bal válla fölött lobogott, haját a futás szele hátrafújta a homlokából; cipője csattogott a járdán. Nem érdekelték a járókelők pillantásai – némelyik derűs volt, mások csak kíváncsiak –, mint ahogy a sofőr dühödt ordítása sem.
Ott van! Ott van a sarkon túl! A papír-írószeren túl!
Sötétbarna egyenruhás postás közeledett, csomagokkal tömött kerekes kocsit tolva. Jake előrenyújtotta a karját, és úgy ugrotta át a kocsit, akár egy akadályfutó. Fehér inge kiszabadult a nadrágjából, és alsószoknya szegélyeként lobogott a zakó alatt. Rohantában majdnem fölborított egy babakocsit, amelyet egy fiatal Puerto Ricó-i asszony tolt. Jake úgy kerülte meg a babakocsit, mint egy dicsőségre ítélt hátvéd, aki lyukat talált a védelmen. – Hol van tűz, aranyom? – érdeklődött a fiatalasszony, de Jake vele sem törődött. Elszáguldott a Papirusz mellett, ahol tollak, noteszek és asztali számológépek voltak a kirakatban.
Az ajtó!, gondolta mámorosan. *Meg fogom találni! És talán megállok? Az nem létezik! Egyenesen átmegyek rajta, és ha zárva van, akkor addig verem a...*
Ekkor meglátta, mi van a Második és a Negyvenhatodik utca sarkán, és csakugyan megállt, vagyis inkább megtorpant, lábujjhegyen. Ott állt a járda közepén, ökölbe szorult kézzel, hörgő lélegzettel, homlokába lógó csapzott hajjal.
– Nem! – Majdnem elbőgte magát. – *Nem!* – De a már-már őrjöngő tagadás nem változtatott azon, amit látott, és az a semmi volt. Semmit sem látott, csak egy kurta deszkakerítést, mögötte szemetes, gazos telket.
Az épületet, amely valaha ott állt, lebontották.

16

Körülbelül két percig állt mozdulatlanul a kerítés előtt, homályos szemmel bámulva az üres telket. Érezte, hogyan szivárog el belőle a remény, az *abszolút bizonyosság,* és foglalja el helyét élete legmélyebb, legkeserűbb kétségbeesése.
Csak egy újabb hamis riasztás, gondolta, amikor megrendülése annyira enyhült, hogy egyáltalán gondolkodni tudott. *Újabb hamis riasztás, vakvágány, száraz kút. Most majd újra kezdődnek a hangok, és ha rákezdik, akkor sikítani fogok. És így lesz jó. Mert belefáradtam, hogy dacoljak mindennel. Belefáradtam, hogy kezdek megbolondulni. Ha ilyen az őrület, akkor inkább siettetem, hogy valaki elvigyen a kórházba és adjon valamit, ami kiüt. Feladom. Vége, hatszáz. Kifújtam.*
Ám a hangok nem tértek vissza, legalábbis még nem. Ahogy elkezdte fölleltározni, mit lát, rájött, hogy a telek nem teljesen üres. A teleszemetelt, gazos grund közepén egy tábla állt.

MILLS ÉPTIKEZÉSI ÉS SOMBRA
INGATLANÜGYNÖKSÉG
FOLYAMATOSAN SZÉPÍTIK
MANHATTAN ARCULATÁT!
EZEN A HELYEN HAMAROSAN FELÉPÜL:
A TEKNŐS-ÖBÖL. LUXUS LAKÓTELEP!
INFORMÁCIÓÉRT HÍVJA AZ
555-6712 SZÁMOT!
NAGYON BOLDOG LESZ, HA MEGTESZI!

Hamarosan? Lehet... noha Jake-nek voltak bizonyos kétségei. A betűk megfakultak, a tábla meg is roggyant kissé. Legalább egy firkaművész, név szerint BANGO SKANK odakanyarította kék festékszórós névjegyét a Teknős-öböl Luxus Lakótelep rajzára. Vajon, mélázott a kisfiú, csak elhalasztották az építkezést, vagy az egész kipukkant? Emlékezete szerint az apja alig két hete beszélt telefonon tőzsdei alkuszával, akit üvöltve szólított fel, hogy tartsa magát távol bármiféle lakótelepi beruházástól. – *Nem érdekel, milyen* jól fest az adóívemen! – ordította majdnem falzettben. Jake ismeretei szerint ez volt a normális hanghordozása üzleti ügyekben – valami köze az íróasztal fiókjában levő kokónak is lehetett a dologhoz). – Ha egy kibaszott-tévékészüléket ígérnek csak azért, hogy odamenj és ránézz a *tervrajzokra,* akkor ott valami gáz van!
A telket övező deszkakerítés Jake álláig ért. Kézi gyártású plakátokkal tapétázták ki – Olivia Newton-John fellépése a Radio Cityben, egy G. Gordon Liddy & the Grots nevű együttes fellépése egy klubban az East Village-ben, egy *Zombik háborúja* című film, amely idén tavasszal tűnt föl, majd le. TILOS AZ ÁTJÁRÁS! feliratokat is szögeztek a kerítésre, de többnyire elborították őket az ambiciózus plakátok. Valamivel távolabb újabb firkát festékszóróztak a kerítésre – valaha kétségtelenül jajvörös volt, de mostanra a késő nyári rózsák poros rózsaszínjére fakult. Jake hangosan suttogta a szavakat, a szeme elbűvölten nagyra tágult.

Nézd a TEKNŐS hatalmas hátát!
Azon hordja az ember világát,
Ha játszani vagy futni akarnál,
Gyere végig ma a SUGÁRNÁL.

Jake-nek elég világosnak tűnt a furcsa kis rigmus eredete (ha ugyan nem az értelme). Manhattannek ezt a keleti részét végül is Teknős-öbölnek hívják. De ez nem magyarázat arra, miért lúdbőrzik a háta, vagy miért van az az elsöprő érzése, hogy valamilyen mesebeli, rejtett országút újabb jelzőtábláját találta meg.
Kigombolta az ingét, aládugta két újonnan szerzett könyvét, aztán körülsandított. Látta, hogy senki sem figyel rá. Megragadta a kerítés tetejét, fölhúzózkodott, átvetette az egyik lábát, azután letottyant a másik oldalon. Bal lába laza téglakupacra érkezett, amely azonnal megindult alatta. A bokája megbicsaklott a súlya alatt, éles fájdalom nyilallt végig a lábán. Puffanva eldőlt, és feljajdult meghökkenéssel vegyes fájdalmában, amikor mindmegannyi vaskos, durva ökölként újabb téglák döftek a bordái közé.
Egy pillanatig feküdt, várva, hogy ismét lélegzethez jusson. Nem hitte, hogy komolyan megsérült volna, de a bokája kibicsaklott, és valószínűleg meg fog dagadni. Sántikálhat hazafelé. Mindehhez még jó képet is kell vágnia; nincs pénze taxira.
Ugye nem gondolod komolyan, hogy hazamész? Elevenen megesznek!
Hát lehet, hogy megeszik, lehet, hogy nem. Ebben a kérdésben nincs sok választása. De ez majd csak később lesz időszerű. Most át kell kutatnia ezt a telket, amely úgy vonzotta magához, akár a mágnes a vasreszeléket. Még mindig érezte az erőt, súlyosabban, mint valaha. Ez nem egy közönséges grund. Valami történik itt, valami nagyszerű. Érezte, hogy lüktet a levegőben, mint a világ legnagyobb villanytelepe körül a szabad elektromosság.
Ahogy fölállt, látta, hogy még szerencsésen is esett. A közelében egy halom undok üvegcserép hevert. Ha arra pottyan, nagyon csúnyán összeszabdalhatta volna magát.
Ez lehetett a kirakat, gondolta Jake. *Amikor a csemege még itt volt, az ember megállhatott a járdán, és benézhetett a húsokra és sajtokra. Zsinegeken lógtak.* Fogalma sem volt róla, honnan

tudja ezt, mégis tudta. A kétség árnyéka sem férhetett hozzá.
Tűnődve körülnézett, majd kissé beljebb ment. A grund közepe táján a földön, szinte eltemetve a dús gazban, egy másik tábla hevert. Jake mellétérdelt, fölemelte, és letörölte róla a földet. A betűk kifakultak, de azért ki lehetett silabizálni a feliratot:

TOM ÉS GERRY MŰVÉSZI CSEMEGÉJE
KÜLÖNLEGESSÉGÜNK
A RENDEZVÉNYEK MENÜRENJDE!

Alája, ugyanazzal a rózsaszínre fakult vörössel ezt a meghökkentő közlést mázolták: ELMÉJÉBEN HORDOZ BENNÜNKET.
Ez az a hely, gondolta Jake. *Hát persze.*
Visszaejtette a táblát, fölállt, és lassan beljebb óvakodott, mindegyre hátranézve. Minden mozdulatával fokozódott az erőtér érzete. Mintha rendkívüli jelentőséggel telt volna meg minden, amit látott: a dudva, a törött üvegek, a téglakupacok. Még a krumpliszirmos tasakok is szépnek látszottak. A napfény barna tűzhengerré változtatott egy elhajított sörösüveget.
Jake érezte tulajdon lélegzetét, és a napfény mintha arany súllyal hullott volna a világra. Hirtelen rádöbbent, hogy nagy titok határán jár. Végigborzongott, félig a rémülettől, félig az áhítattól.
Minden itt van! Minden! Még minden itt van!
Gyom súrolta a nadrágját; bojtorján akaszkodott a zoknijába. Előtte Ring-Ding csokoládépapírt görgetett a szél; a napfény megvillant rajta, és a sztaniol eltelt pillanatnyi gyönyörű, szörnyű belső ragyogással. – Még minden itt van – ismételte magában, és nem volt tudatában, hogy az ő arcát is elönti tulajdon belső ragyogása. – *Minden!*
Hangot hallott – valójában azóta hallotta, hogy bemászott a grundra. Csodálatos, magas zümmögés volt, kifejezhetetlenül magányos és elmondhatatlanul szép. Lehetett volna szél is egy kihalt síkon, csak éppen ez *élő* hang volt. Mintha ezernyi hang énekelne egy hatalmas, nyílt akkordot. Jake lenézett és rádöbbent, hogy *arcokat* lát a kusza gyom, alacsony bokrok, téglahalmok között. *Arcokat*.
– Mi vagy te? – suttogta Jake. – Ki vagy te? – Válasz nem érkezett, de mintha a kórus alatt patadobogást hallott volna a poros földön, meg lövéseket, és mintha angyalok hozsannáztak volna az árnyak között. Ahogy elment mellettük, az arcok mintha utánanéztek volna. Mintha a haladását figyelnék, de minden gonosz szándék nélkül. Látta a Negyvenhatodik utcát meg az ENSZ-palotát az Első sugárút másik oldalán, de azok nem számítottak. *New York* nem számított. Olyan áttetsző lett, mint az ablaküveg.
Erősödött a zümmögés. Most már nem sok ezer hang volt, hanem milliónyi, a világegyetem legmélyebb kútjából felharsanó hangok oszlopa. Nevek sejlettek elő a kórusból, bár nem értette őket tisztán. Az egyik mintha Marten lett volna, a másik Cuthbert. A harmadik Roland – talán Gileádi Roland.
Nevek hallatszottak, beszélgetések hangzavara, amelyekben akár tízezer történet is ölelkezhetett, de mindezek fölött ott lebegett az egyre áthatóbbá erősödő zümmögés, reszketés, amely ragyogó fehér fénnyel akarta megtölteni a fejét. Akkora boldogság árasztotta el Jake-et, hogy úgy érezte, mindjárt darabokra szakad, és megértette, hogy ez a hang az *Igen* hangja; a *Fehér* hangja; a *Mindig* hangja. Az igenlés hatalmas kórusa énekelt a grundon. Neki énekelt.
Azután egy kócos bojtorjánbozótban megpillantotta a kulcsot... és mögötte a rózsát.

Lába cserbenhagyta, térdre esett. Alig vette észre, hogy sír, azt még kevésbé, hogy egy kicsit be is pisilt. Térden mászott előre, és a gubancos bojtorjánban heverő kulcs után nyúlt. Ezt a közönséges alakot vélte látni álmában:

A kis s alak a végén, az a titka, gondolta Jake. Amikor ujjai rázárultak a kulcsra, a hangok dallamos győzelmi harsogásban törtek a magasba. Jake sírása elveszett a kórusban. Látta, hogy a kulcs fehéren villan föl az ujjai között, és érezte, hogy borzalmas erő fut végig a karján. Mintha szigeteletlen, magasfeszültségű vezetéket markolt volna meg, de nem fájt.

Kinyitotta a *Csu-csu* Charlie-t, és beletette a kulcsot. Azután ismét a rózsára pillantott, és rádöbbent, hogy az a *valódi* kulcs, mindennek a kulcsa. Feléje kúszott, lobogó fénykoszorús arccal, kék tűzkútként égő szemmel.

A rózsa egy furcsa, bíbor fűcsomóból nőtt.

Ahogy Jake megközelítette ezt a furcsa fűcsomót, a rózsa a szeme előtt kezdett el nyílni. Sorra bontott önnön titkos haragjuktól parázsló, rejtelmes szirmokat, amíg föl nem tárult egy sötét skarlátszín kemence. A fiú soha életében nem látott még ilyen átható, elsöprő életet.

Most, mikor egyik szurtos kezét kinyújtotta a csoda felé, a hangok az ő nevét kezdték énekelni... és Jake szívébe utat talált az ólálkodó, halálos félelem. Hideg volt, akár a jég, és nehéz, mint a kő.

Valami baj volt. Lüktető diszharmóniát érzett, mint förtelmes mély karcolást egy felbecsülhetetlen értékű műalkotáson, vagy öldöklő lázat a beteg hideg homloka mögött.

Olyan volt, akár egy féreg. Egy támadó féreg. Meg egy alak. Amelyik már itt settenkedik a sarkon túl.

Azután szédítő sárga fénnyel megnyílt a rózsa szíve, és minden gondolatot elsöpört a csodálat hulláma. Jake egy pillanatig azt hitte, csak virágport lát, amely ugyanabban a természetfölötti fényben izzik, mint ennek az elhagyatott zugnak minden tárgya, bár még sohasem hallotta, hogy ilyen virágpor lenne a rózsában. Közelebb hajolt és látta, hogy az összpontosított, izzó sárga kör egyáltalán nem virágpor, hanem *egy nap: a* bíbor fűből nőtt rózsa szívében óriás kohó izzott.

Visszatért a félelem, csakhogy most már leplezetlen iszonyat alakjában. *Itt jó,* gondolta, *itt minden jó, de rosszra fordulhat – azt hiszem, ez máris elkezdődött! Megengedték, hogy annyit érezzek meg ebből a bajból, amennyit el tudok viselni... de mi ez? És mit tehetek én?*

Valami féreg.

Érezte, miként lüktet, akár egy beteg és mocskos szív, hogyan hadakozik a rózsa derűs szépsége ellen,: durva trágárságokat visítozva a kórus közepette, amely annyira megvigasztalta és fölemelte Jake-et.

Közelebb hajolt a rózsához és látta, a közepe nem egyetlen nap, hanem sok... talán az összes nap itt van együtt egy kemény, mégis sebezhető héjban.

De baj van. Minden veszélyben forog.

Bár úgyszólván biztosra vette, hogy meghal, ha megérinti ezt az izzó mikrokozmoszt, mégsem bírt uralkodni magán, és előrenyúlt. Nem volt ebben a mozdulatban semmi kíváncsiság vagy rettegés, csupán hatalmas, elsöprő vágy, hogy megvédje a virágot.

18

Amikor magához tért, csak azt tudta, hogy sok idő telt el, és hogy a feje pokolian fáj.

Mi történt? Megtámadtak?

Megfordult, felült. Újabb fájdalomvillám cikázott át a fején. Kezét a bal halántékához emelte, és az ujjai ragacsosak lettek a vértől. Lenézett, látta, hogy egy tégla kukucskál a gazból. Lekerekített sarka túlságosan vörös.

Ha hegyes lenne, valószínűleg halott lennék vagy kómában feküdnék.
A csuklójára nézett; meglepetésére még mindig rajta volt az órája. Seiko márkájú, nem túl drága, de ebben a városban az ember nem szunyálhat kihalt helyen anélkül, hogy meg ne szabadítsák a cuccától. Drága vagy se, valaki a legnagyobb örömmel megszabadít tőle. Úgy látszik, most szerencséje volt.
Negyed öt volt. Legalább öt órán át hevert itt, holtan a világ számára. Az apja mostanra valószínűleg riasztotta a zsarukat, de ez nem is fontos. Jake-nek úgy tűnt, legalább ezer éve sétált ki a Piper Iskolából.
Már félúton járt a grund közepe és a kerítés között, amikor megállt.
Pontosan mi történt vele?
Apránként visszatértek az emlékek. Ahogy átugrott a kerítésen. Megcsúszott, megrándult a bokája. Lenyúlt, megtapintotta, összerándult. Igen, ez, csakugyan megesett. De mi történt azután?
Valamilyen varázslat.
Úgy tapogatózott, ahogy egy öregember egy árnyékos szobában. Minden a saját fényétől sugárzott. *Minden,* még az üres csokoládépapírok és az elhajított sörösüvegek is. Voltak hangok, amelyek énekeltek, ezernyi egymásba szövődő mesét meséltek.
– És *arcok* – motyogta. Ahogy ez eszébe jutott, félénken körülnézett. Nem látott arcokat. A téglakupacok téglakupacok voltak, a kusza bozót pedig kusza bozót. Nem voltak arcok, de...
– *...mégis itt voltak. Nem csupán képzelted őket.*
Ezt elhitte. Az emlék lényegét, szépségét, átszellemültségét nem tudta megőrizni, ennek ellenére tökéletesen valósnak tűnt. Csakhogy az ájulás előtti pillanatokból maradt emlék olyan volt, mint az élet legszebb napján készült fénykép. Az ember emlékszik, legalábbis nagyjából, milyen volt az a nap, de a kép lapos, csaknem erőtlen.
Körülnézett a sivár grundon, amelyet betöltöttek a késő délután ibolyaszín árnyai. *Megint téged akarlak,* gondolta. *Uramisten, olyannak akarlak, amilyen voltál!*
Ekkor megpillantotta a rózsát, amely egy bíborszín fűcsomóból nőtt, nagyon közel ahhoz a helyhez, ahol ő feküdt. Jake szíve a torkában dobogott. A virág felé támolygott, nem törődve a fájdalommal, amely minden lépésre beledöfött a bokájába. Térdre esett előtte, mint a hívő az oltárnál. Tágra nyílt szemmel hajolt előre.
Ez csak egy rózsa! De hát csak egy rózsa! A fű pedig...
Látta, hogy a fű egyáltalán nem bíborszínű. Igen, voltak rajta bíborszínű *pöttyök,* de alattuk tökéletesen normális zöld volt. Kicsivel arrébb kék szeplőket látott egy másik dudvacsomón. Jobbra vörös-kék foltok voltak egy kusza bojtorjánon. A bojtorján mögött pedig kis halom eldobott festékesdoboz, amelyek a felirat szerint Glidden Selyemfényt tartalmaztak.
Ennyi az egész! Csak festékfoltok! Csak mert most olyan összevisszaság van a fejedben, azért képzelted úgy, hogy látsz...
Marhaság!
Tudta, mit látott akkor, és mit lát most. – Álcázás – suttogta. – Itt volt! *Minden* itt volt! És... még mindig itt van!
Ahogy tisztult a feje, ismét érezte az állandó, harmonikus erőt, amely ezt a helyet betöltötte. Ugyanígy itt volt a kórus, ugyanolyan dallamosan dalolt, csak elmosódottan és távolian. Ránézett egy halom sittre, és mintha egy alig kivehető, rejtőzködő arcot látott volna benne. Egy sebhelyes homlokú asszony arcát.
– Allie? – motyogta. – Nem Allie a neved?
Semmi válasz. Az arc eltűnt. Megint csak egy ronda vakolat- és téglakupacot lehetett látni.
Ismét a rózsára pillantott. Látta, hogy most nem az a sötétvörös, amilyet az izzó kohó méhében látni,

csupán poros, foltos rózsaszín. Nagyon szép, de nem tökéletes. Némelyik szirmának barnán, élettelenül kunkorodott vissza a széle. Nem úgy festett, mint azok, amelyeket a virágüzletben látni; Jake vadrózsának gondolta.
– Nagyon szép vagy – mondta, és ismét kinyújtotta a kezét, hogy megérintse.
Noha nem fújt szellő, a rózsa feléje hajlott. Jake egy pillanatra megérintette ujjai hegyével: sima, bársonyos, csodálatosan eleven volt. Mintha erősödött volna a kórus.
– Beteg vagy, rózsa?
Erre természetesen nem kapott választ. Amikor ujjai elváltak a rózsaszín kehelytől, az visszahajlott eredeti helyére, oda, ahol elfeledett csöndes pompában nőtt a festékfoltos dudva között.
Virágoznak a rózsák ebben az évszakban?, tűnődött Jake. *A vadrózsák? Egyáltalán miért nő vadrózsa egy üres telken? És ha egy nőtt, miért nincs több?*
Még egy kicsit állt négykézláb, azután belátta, hogy ha egész délután (vagy akár egész hátralevő életében) bámulja a rózsát, akkor sem fejti meg a titkát. Egy pillanatra tényleges valóságában látta, minden mást is a városnak ebben az elfeledett, összeszemetelt zugában; álcázás és álarc nélkül látta. Ismét így szerette volna látni, de a kívánságtól még nem lesz olyan.
Ideje hazamenni.
Észrevette, hogy mellette kever a két könyv, amelyeket a boltban vásárolt. Amikor fölvette őket, fénylő ezüstös tárgy csúszott ki a *Csu-csu Charlie lapjai* közül, és beleesett a satnya aljnövényzetbe. Jake, vigyázva fájós bokájára, lehajolt és fölvette. A kórus mintha egy sóhajjal felhangosodott volna, azután visszatompult alig hallható zümmögéssé.
– Tehát ez a rész is igaz volt – motyogta. Végigfuttatta hüvelykujja begyét a kulcs tompán kiugró szögletein meg a primitív, ék alakú bevágásokon. Végigsiklott a harmadik bevágás mögötti sekély s alakú hajlaton. Eldugta nadrágja jobb első zsebének mélyére, és sántikálni kezdett a kerítés felé.
Odaért, és már mászott volna át rajta, amikor hirtelen szörnyű gondolat hasított belé.
A rózsa! Mi van, ha valaki idejön és letépi?
Halkan felnyögött a rettenettől. Megfordult. Szeme egy pillanat alatt megtalálta a virágot, noha az már beleveszett a szomszéd ház sötét árnyékába. Apró, sebezhető, szépséges, magányos, rózsaszín alak volt a homályban.
Nem hagyhatom itt, vigyáznom kell rá!
Ám ekkor egy hang szólalt meg az agyában, egész biztos annak az embernek a hangja, akivel furcsa másik életében a pihenőállomáson találkozott. *Senki sem fogja letépni. Egyetlen vandál sem gázolhatja a sarka alá, mert fénytelen szemüknek nem adatik meg szépségének látványa. Nem ez a veszély. Ilyesmitől meg tudja védeni magát.*
Mély megkönnyebbülés öntötte el a kisfiút.
Visszajöhetek majd, hogy megnézzem?, kérdezte a fantomhangot. *Amikor le vagyok törve, vagy ha visszajönnek a hangok, és ismét veszekedni kezdenek? Visszajöhetek ide és ránézhetek, hogy legyen egy kis nyugalmam?*
A hang nem válaszolt. Jake fülelt néhány percig, majd úgy döntött, hogy a hang eltávozott. *Csu-csu Charlie-t* é s *a Riddle-De-Dum-ot a* nadrágja korca alá dugta – most látta, hogy tele van piszokcsíkokkal és bogánccsal –, azután megragadta a deszkakerítést. Fölhúzózkodott, átlendült a tetején, azután ismét a Második utca járdáján állt, vigyázva, hogy a jó lábával érjen földet.
Az utcán sokkal sűrűbb lett a gyalogos- és járműforgalom, mert az emberek mentek hazafelé. Néhány járókelő megnézte magának a szakadt zakójú, kilógó ingű, piszkos fiút, amikor ügyetlenül átkászálódik a kerítésen, de nem voltak sokan. A New York-iak hozzászoktak, hogy az emberek különös dolgokat művelnek.

Jake egy percig állt kifosztottan, de valami másra is rájött: a veszekedő hangok még mindig nem tértek vissza. Ez is valami.
A deszkakerítésre nézett; valósággal kiugrott belőle a festékszóróval írt klapancia, talán mert a festéknek éppen olyan színe volt, mint a rózsának.
– Nézd a TEKNŐS hatalmas hátát – suttogta Jake. – Azon hordja az ember világát. – Megborzongott. – Micsoda nap! Öregem!
Megfordult, és lassan bicegni kezdett hazafelé.

19

A portás nyilván azonnal felcsöngetett, amint Jake belépett az előcsarnokba, mert az apja már a lift előtt állt, amikor kinyílt az ajtó az ötödiken. Elmer Chambers fakó farmert és cowboycsizmát viselt, amely százhetvenöt centis termetét nagyjából majdnem száznyolcvanra nyújtotta. Fekete kefehaja úgy meredezett az égnek, mint akit Jake szerint most galvanizáltak életre egy szörnyű áramütéssel. Elkapta a liftből kilépő gyerek karját.
– Most nézd meg magad! – Tekintetét többször is végigfuttatta rajta, számba vette a fia retkes arcát, kezét, véres halántékát, a poros nadrágot, szakadt zakót, és a bogáncsokat, amelyek sajátos csíptetőként lógtak a nyakkendőről. – Gyere csak! Hol a pokolban voltál? Anyád már totál ki van purcanva!
Választ nem is várva berángattaa fiát a lakás ajtaján. Jake látta, hogy Greta Shaw ott áll az ebédlő és a konyha közti boltív alatt. Óvatos együttérzéssel sandított a gyerekre, azután eltűnt, mielőtt a „úr” szeme megakadhatott volna rajta.
Mrs. Chambers a hintaszékében ült. Fia láttán fölállt, de nem *ugrott; nem* is robogott át az előszobán, hogy összecsókolja és elmondja mindennek. Jake látta a szemét, ahogy közeledik, és úgy saccolta, dél óta legalább három Valiumot dobhatott be. Talán négyet is. Szülei szilárdan hitték, hogy a vegyészet jobbá teszi az életet.
– Hiszen te *vérzel!* Hol voltál? – kérdezte az asszony a Vassaron kulturálódott hangján, úgy ejtve a *voltál*-t, mintha a *szóltál*-ra rímelne. Ugyanígy üdvözölne egy ismerőst, akit jelentéktelenebb baleset ért.
– Odakint – felelte a fiú.
Az apja durván megrázta. Jake erre nem volt fölkészülve. Megbotlott, ránehezedett a rossz bokájára. A fájdalom ismét elöntötte, és ő hirtelen megdühödött. Véleménye szerint az apja nem azért volt pipás, mert a fia meglépett az iskolából, csupán egy eszelős fogalmazást hagyva maga mögött, hanem azért, mert Jake vette a bátorságot, hogy elkúrja az ő drágalátos napirendjét.
Mind ez idáig Jake csupán három érzést táplált az apja iránt: értetlenséget, félelmet és egyfajta halvány, zavart szeretetet. Most egy negyedik és ötödik is felszínre bukkant. Az egyik a harag volt, a másik az undor. E visszatetsző érzelmekhez honvágy keveredett. Most ez volt benne a leghatalmasabb, mindent átszőtt, mint a füst. Ránézett apja kivörösödött arcára, borzalmasan nyírt hajára, és visszavágyott a grundra, hogy nézhesse a rózsát és hallgathassa a kórust. *Ez itt nem az én otthonom,* gondolta. *Többé nem az. Dolgom van. Csak tudnám, mi az.*
– Engedj el! – mondta.
– *Mit* mondtál? – kérdezte az apja tágra nyílt szemmel. Kék szeme nagyon véreres volt ma este. Jake sejtette, hogy rendesen szipákolhatott a varázsporából, és valószínűleg nem ez a legjobb idő, hogy összepattanjon vele, márpedig ő épp ezt akart, összepattanni. Őt ne rázza itt, mint szadista kandúr a foga között az egeret! Ma este nem megy. Talán soha többé. Hirtelen rádöbbent, hogy haragja egyetlen egyszerű tényből fakad: *nem akar* beszélni velük arról, mi történt – és mi történik *még mindig.*

Minden ajtót bezártak. *De nekem van egy kulcsom!,* gondolta, és megsimogatta a nadrág szövetén át. És a különös rigmus többi része is eszébe jutott: *Ha játszani vagy futni akarnál, Gyere végig ma a SUGÁRNÁL.*
– Azt mondtam, engedj el! – ismételte. – Kibicsaklott a bokám, és most megfájdult miattad.
– Majd nem csak a bokád fog fájni miattam, hanem...
Valami hirtelen erő öntötte el Jake-et. Megragadta a kezet, amely pontosan a válla alatt markolta a karját, és letépte magáról. Apja eltátotta a száját.
– Én *nem az* alkalmazottad vagyok! – mondta Jake. – Elfelejtetted, hogy én *a fiad* vagyok? Ha elfelejtetted, nézd meg a fényképet az íróasztalodon!
Apja felsőajka két rész meglepetésből és egy rész haragból álló vicsorban húzódott fel tökéletesen megkoronázott fogairól.
– Te nem beszélhetsz így velem, miszter! Hol a fenében van a tisztelet?
– Nem tudom. Talán elvesztettem hazafelé.
– Az egész kurva napot engedély nélkül távol töltötted, és még te járatod itt a tiszteletlen pofádat...
– Elég! Hagyjátok abba mindketten! – kiáltotta Jake anyja, hangjából ítélve a sírás szélén, a szervezetében munkálkodó nyugtatók ellenére.
Chambers ismét kinyújtotta a kezét, hogy megragadja a fia karját, azután mást gondolt. Az a meglepő erő, amellyel Jake letépte magáról az ő kezét, nem maradt hatástalan. De az is lehet, hogy a fia pillantása okozta.
– Tudni akarom, hol voltál!
– Odakint. Már mondtam. És ez *minden, amit* mondani fogok.
– A francba! Fölhívott az osztályfőnököd, a franciatanárod pedig *itt járt,* és mindketten *beaucoup* kérdést tettek föl veled kapcsolatban! Én is ezt teszem, és valamilyen *választ* várok!
– Piszkos a ruhád – jegyezte meg az anyja, azután félénken hozzátette: – Kiraboltak, Johnny? Lógtál, és kiraboltak?
– Természetesen nem rabolták ki – vicsorgott Elmer Chambers. – Még mindig rajta van az órája, nem?
– De hát véres a feje!
– Semmi baj, mami. Csak bevertem.
– De hát...
– Lefekszem. Nagyon-nagyon fáradt vagyok. Ha reggel beszélgetni akartok velem, rendben van. Talán akkor lesz valami értelme. De most semmit sem mondok.
Az apja kinyújtott kézzel egy lépést tett utána.
– Ne, *Elmer!* – Jake anyja szinte sikoltott.
Chambers nem törődött vele. Megragadta Jake hátán a zakót. – Nem hagyhatsz itt csak úgy – kezdte, ám ekkor a fiú megpördült, és kirántotta apja kezéből a zakót. A jobb karöltőnél reccsenve engedett a feszülő cérna.
Az apja egy lépést hátrált az izzó szempár láttán. Arcán valami félelemféle színezte át a haragot. Az izzás egyáltalán nem volt átvitt értelmű; Jake szeme csakugyan izzani látszott. Anyja halkan fölsikoltott, szájához kapta a kezét, két hosszú, botladozó lépést hátrált, és halk puffanással beletottyant a hintaszékébe.
– *Hagyj... engem... békén* – tagolta Jake.
– Mi *történt* veled? – kérdezte az apja már-már panaszosan. – *Mi a fene* történt veled? A záróvizsgák első napján egyetlen szó nélkül meglépsz az iskolából, tetőtől talpig piszkosan jössz haza... és úgy viselkedsz, mint aki megbolondult!

Hát lehet, hogy ez a helyzet – *úgy viselkedsz, mint aki megbolondult!* Ettől félt, amióta három hete megszólaltak a hangok. A Szörnyű Vád. Csakhogy így fennhangon kimondva nem is hangzott olyan ijesztőnek, talán mert Jake végre helyre tette magában a témát. Igen, valami történt vele. Sőt most is történik. De nem, *nem* bolondult meg. Legalábbis még nem.
– Reggel beszélgetünk – ismételte. Átment az ebédlőn, és ezúttal az apja nem is próbálta visszatartani. Már a folyosón tartott, amikor az anyja aggodalmas hangja megállította: – Johnny... *jól vagy?*
Mit lehet erre válaszolni? Igen? Nem? Mindkettő? Egyik se? De a hangok elhallgattak, és ez is valami. Sőt nem is kevés.
– Jobban – mondta végül. Bement a szobájába, és határozottan becsukta maga mögött az ajtót. Borzasztó megkönnyebbülés volt hallani, hogy ilyen hangos kattanás választja el a külvilágtól.

20

Kis ideig állt az ajtónál,. és fülelt. Az anyja hangja mormogás volt, az apjáé valamivel hangosabb. Az anyja valamit mondott a vérről és az orvosról. Az apja azt válaszolta, a srácnak kutya baja; az egyetlen baja az a mocsok, ami kijött a száján, de azt majd ő gyógyítja meg.
Az anyja valami olyasmit mondott, hogy higgadjon le.
Az apja azt válaszolta, hogy ő higgadt.
Az anyja azt mondta...
Ezt mondta, azt mondta, bla, bla, bla. Még mindig szerette őket – tutira biztos volt benne –, de most más dolgok történtek, amelyek ismét más dolgok megtörténtét írták elő.
Miért? Mert valami baj van a rózsával. És talán mert ő futni és játszani akar... és ismét látni akarja azt a szemet, amely éppoly kék, mint a pihenőállomás fölött az ég.
Lassan odament az asztalához, menet közben levetve a zakóját. Elég megviselt állapotban volt, egyik ujja félig leszakadt, a bélés ernyedt vitorlaként lógott. A szék támlájára dobta, azután leült, és lerakta a könyveket. Az utóbbi másfél hétben meglehetősen rosszul aludt, de arra számított, hogy ma éjszaka kipiheni magát. Nem emlékezett rá, mikor volt ilyen fáradt. Amikor reggel fölkel, talán tudni fogja, mit tegyen.
Halkan kopogtattak. Jake fáradtan odafordult.
– Mrs. Shaw vagyok, John. Bejöhetek egy percre? Elmosolyodott. Mrs. Shaw – hát persze hogy ő az! A szülei őt küldték közvetítőnek. Vagy inkább tolmácsnak.
Menjen, nézze meg, mondhatta az anyja. *Magának el fogja mondani, mi baja. Én az anyja vagyok, ez a férfi pedig a véreres szemével és folyós orrával az apja, maga meg csak házvezetőnő, de magának elmondja azt, amit nekünk nem. Mert maga többet látja, és talán beszéli a nyelvét is.*
Egy tálca lesz nála, gondolta Jake, és mosolyogva nyitott ajtót.
Mrs. Shaw csakugyan tálcát hozott, a tálcán pedig két szendvicset, egy szelet almás pite és egy pohár csokoládés tej társaságában. Enyhe aggodalommal nézett a fiúra, mintha azt várná, hogy Jake nekiugrik és megmarja. A fiú átkukkantott a házvezetőnő válla fölött, de a szüleinek semmi nyoma. Úgy képzelte, a nappaliban ülnek, és aggodalmasan fülelnek.
– Gondoltam, harapnál valamit – mondta Mrs. Shaw.
– Igen, köszönöm. – Farkaséhes volt, reggel óta morzsányit sem evett. Félreállt, hogy Mrs. Shaw bejöhessen (újabb aggodalmas pillantással, miközben elhaladt mellette) és letegye a tálcát az asztalra.
– Na nézd csak! emelte föl a *Csu-csu Charlie-t.* – Ez nekem is megvolt, amikor kislány voltam. Ma vetted, Johnny?
– Igen. A szüleim kérték rá, hogy megnézze, mi van velem?
Az asszony bólintott. Nem színészkedett, nem tettetett. Ez csupán egy újabb házimunka volt, mint a

szemét levitele. *Elmesélheted, ha akarod,* mondta az arca, *vagy hallgathatsz is. Kedvellek, Johnny, de nekem igazán mindegy, így vagy úgy. Én csak dolgozom itt, és már egy órája letelt a rendes munkaidőm.*
Jake-et nem sértette, amit Mrs. Shaw arcáról leolvasott, sőt inkább megnyugtatta. Mrs. Shaw szintén közeli ismerős volt, majdnem barát... még valamivel közelebbi barát, mint bármelyik srác az iskolából, és sokkal közelebbi az anyjánál meg az apjánál. Mrs. Shaw legalább egyenes volt. Nem kertelt. Hónap végén fölvette a csekkjét, és *mindig* levágta a kenyérhéjat a szendvicsekről.
Jake fogta az egyiket, és hatalmasat harapott. Szalámi és sajt, a kedvencei. Ez ismét egy jó pont Mrs. Shaw-nak. Tudta, mit szeret. Az anyja még mindig azt hitte róla, hogy szereti a csöves kukoricát, és utálja a kelbimbót.
– Kérem, mondja meg nekik, hogy jól vagyok – szólt Jake. – És az apámnak még azt, hogy sajnálom, amiért goromba voltam vele.
Nem sajnálta, de az apjának szüksége volt erre a bocsánatkérésre. Ha Mrs. Shaw átadja, majd megnyugszik, és ismét a régi hazugságokat mondja magának: hogy eleget tett atyai kötelességeinek, és minden rendben, minden rendben, a lehető legnagyobb rendben van.
– Nagyon keményen tanultam a vizsgákra – mondta tele szájjal –, és azt hiszem, ez jött ki rajtam ma délelőtt. Mintha megfagytam volna. Úgy éreztem, ki kell jönnöm, különben megfulladok. – Megérintette a homlokára száradt vért. – Ezt illetőleg meg mondja meg az anyámnak, hogy igazán semmi. Nem támadtak meg, semmi ilyesmi; csak egy ostoba baleset volt. Egy postás tolt egy kocsit, én meg egyenesen nekimentem. Nem nagy vágás. Nincs kettős látásom, se semmi, még a fejfájásom is elmúlt.
Az asszony bólintott. – Értem én, mi lehetett. Egy ilyen nagyon kemény iskola. Kicsit furának tűnsz. Nem szégyen ez, Johnny. Őszintén szólva az utóbbi néhány hétben mintha nem is te lettél volna.
– Azt hiszem, most már rendben vagyok. Lehet, hogy újra meg kell írnom angolból a záródolgozatomat, de...
– Ó! – kiáltott föl Mrs. Shaw. Meglepetten nézett rá, és visszatette a *Csu-csu Charlie-t az* asztalra. – Majd' elfelejtettem! A franciatanárod itt hagyott neked valamit. Máris adom.
Kiment. Jake remélte, hogy nem idegesítette föl Mr. Bissette-et, aki rendes fazon, de mégis ez lehet a helyzet, ha személyesen jött ide. Jake sejtése szerint a családlátogatás meglehetősen ritka dolog a Piper Iskola tanárai között. Vajon mit hozhatott Mr. Bissette? Nagy valószínűséggel egy meghívást Mr. Hotchkisshez, az iskola lélekidomárjához. Ma reggel még megijesztette volna, de este már nem.
Ma este mintha már csak a rózsa számítana.
Nekilátott a második szendvicsnek. Mrs. Shaw nyitva hagyta az ajtót, így Jake hallotta, hogy a szüleivel beszélget. Mostanra mintha egy kicsit lecsillapodtak volna. Jake megitta a tejet, és fölvette a pités tányért. Néhány perc múlva visszajött Mrs. Shaw. Nagyon ismerős kék dossziét hozott magával.
Minden félelem azért nem távozott Jake-ből. Persze mostanra mind tudják, diákok és tanárok, túl késő bármit tenni ellene, de ez azért nem azt jelenti, mintha örülne annak, hogy a bedilizése közhírré lett. Hogy mindenki róla beszél.
Kisméretű borítékot is gémkapcsoztak az irattartóhoz. Jake lefejtette, és miközben felbontotta, fölnézett Mrs. Shaw-ra.
– Mi van a szüleimmel? – kérdezte.
A házvezetőnő megengedett magának egy halvány mosolyt. – Apád kérdezteti, miért nem mondtad, hogy kitört rajtad a vizsgadrukk. Azt mondta, vele is megesett, amikor még gyerek volt.
Jake megdöbbent; az apja sohasem engedett meg magának olyasfajta ellágyulásokat, amelyek úgy kezdődtek: *Tudod, amikor én még kissrác voltam...* Igyekezett elképzelni az apját mint vizsgadrukkos

kisfiút, de nehezére esett. Legföljebb egy visszataszító kép vetült eléje egy pukkancs törpéről a Piper pulóverében, méretre csináltatott cowboycsizmában, égnek álló kurta fekete hajjal.
A levelet Mr. Bissette írta.

Kedves John!
Bonnie Averytől hallottam, hogy korábban elmentél. Nagyon aggódik miattad, de én is, noha mindketten láttunk már ilyet, különösen a záróvizsgák hetében. Kérlek, gyere be, és elsőnek engem keress meg, jó? Ha bármilyen problémád van, megoldhatjuk. Ha a vizsgák miatt izgulsz – szeretném megismételni, hogy ez gyakran előfordul –, el lehet intézni a halasztást. Nekünk fontosabb az egészséged. Ha akarsz, hívj föl este; az 5557661-es számon érhetsz el. Éjfélig fönt vagyok.
Ne felejtsd el, mi mindnyájan nagyon szeretünk, és melletted állunk.

A votre santé
Len Bissette

Jake azt hitte, mindjárt elsírja magát. Itt egyértelmű volt az aggodalom, ami egymaga csodálatos, de voltak még ennél is csodálatosabbak ebben a levélben: melegség, gyengédség és igyekezet (még ha rosszul értelmezett is) arra, hogy megértsék és vigasztalják.
Mr. Bissette apró nyilat húzott a szöveg alá. Jake megfordította a lapot, és ezt olvasta:
Mellesleg Bonnie megkért, hogy ezt is küldjem el – gratulálok!!
Gratulál? Mi az ördögöt jelent *ez?*
Kinyitotta az irattartót. A záródolgozat első oldalához egy BONITA AVERY ASZTALÁRÓL fejlécű papírlapot gémkapcsoztak. Jake egyre növekvő álmélkodással olvasta a töltőtollal írott, szálkás szavakat..

John!
Leonard kétségtelenül hangot adott mindnyájunk aggodalmának – az ilyesmiben igen kiváló –, azért magam hadd szorítkozzak a záródolgozatodra, amelyet elolvastam, és szabad időmben leosztályoztam. Megdöbbentően eredeti, a legjobb valamennyi dolgozat közül, amelyet az utóbbi néhány évben olvastam. Hatásos, ahogy az ismétlést (..és ez az igazság) alkalmazod, bár természetesen az ismétlés csak egy trükk. A fogalmazás igazi értéke az a ragyogóan végigvitt jelképes minőség, amelyet rögtön a címlapon kifejez a vonat és az ajtó képe, és logikusan lezár a „fekete torony”, amellyel, értelmezésem szerint, azt fejezed ki, hogy a konvencionális becsvágy nem csupán hamis, de veszedelmes is.
Nem állítom, hogy az egész jelképrendszert érteném (pl. az „Árnyak Hölgye”, „harcos”), de világosnak látszik, hogy a „Fogoly” te magad vagy (az iskoláé, a társadalomé stb.), és hogy az oktatási rendszer a „Beszélő Démon”. Lehetséges, hogy „Roland” és a „harcos” ugyanazt a tekintélyelvű alakot jelentik, talán az apádat? Annyira felkeltette a kíváncsiságomat ez a lehetőség, hogy átnéztem a személyi lapodat. Megtudtam, hogy apád neve Elmer, de azt is, hogy középső nevének kezdőbetűje R.
Ezt én rendkívül kihívónak érzem. Vagy ez a név kettős jelkép lenne, amelyet egyrészt apádról, másrészt Robert Browning „Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért” című költeményéből alkottál? A legtöbb diáknak nem tennék föl ilyen kérdést, de természetesen tudom, hogy olvasásban mennyire mindenevő vagy!
Mindenesetre mélyen le vagyok nyűgözve. Fiatalabb diákok gyakran elcsábulnak az úgynevezett

„tudatfolyam”-írásra, de ritkán tudják kézben tartani. Kiváló munkát végeztél, amikor a tudatfolyam-írást a jelképes nyelvezettel ötvözted.
Bravó!
Kukkants be hozzám, amint megint „magadnál leszel” – szeretném veled megbeszélni, hogy esetleg közzétennénk ezt a dolgozatot a jövő évi irodalmi diákmagazin első számában.

B. Avery

Ui. Ha ma azért mentél el az iskolából, mert hirtelen kétségeid támadtak, hogy képes leszek-e megérteni egy ilyen váratlanul jelentésgazdag fogalmazást, akkor remélem, most megnyugtattalak.

Jake kihúzta a lapot a gemkapocsból, lemeztelenítve megdöbbentően eredeti és váratlanul jelentésgazdag záródolgozatának címlapját. Ms. Avery vörös filctollával oda volt írva és be is volt karikázva a csillagos ötös. Alatta a KITŰNŐ MUNKA!!! szavak piroslottak.
Jake nevetni kezdett.
Az egész nap – a hosszú, ijesztő, zavarba ejtő, lelkesítő, rémítő, rejtélyes nap – benne volt ebben a hatalmas, bömbölő hahotában. A székébe rogyott, hátravetette a fejét, a kezét a hasára szorította, könnyek csurogtak az arcán. Rekedtre kacagta magát. Már-már abbahagyta, amikor tekintete Ms. Avery jóakaratú bírálatára tévedt, mire ismét vihogni kezdett. Nem vette észre, hogy apja az ajtóban áll, meghökkent, aggodalmas tekintettel nézi, azután fejcsóválva elvonul.
Végül tudatára ébredt, hogy Mrs. Shaw még mindig az ágyán ül, és enyhe kíváncsisággal elegy barátságos közönnyel figyeli. Jake szólni akart, de a nevetőgörcs ismét elkapta, mielőtt egy hangot kiejthetett volna.
Abba kell hagynom, gondolta. *Abba kell hagynom, vagy belehalok! Megüt a guta, szívrohamot kapok vagy ilyesmi.*
Majd ezt gondolta, *kíváncsi lennék, mihez kezdett a „csu-csu, csu-csu”-val?,* és ismét vadul felnyihogott.
Végül a nevetőgörcs kuncogássá csöndesült. Karjával megtörölte könnyes szemét, és azt mondta: – Bocsásson meg, Mrs. Shaw... csak hát... izé... csillagos ötöst kaptam a záródolgozatomra. Minden nagyon... nagyon gazdag... és nagyon jel... jelk...
De nem tudta befejezni. Ismét fetrengeni kezdett a nevetéstől, és lüktető hasát szorongatta.
Mrs. Shaw mosolyogva fölállt. – Ez nagyon szép, John. Örülök, hogy minden jól sült el, és biztosan a szüleid is így éreznek. Nagyon késő van, azt hiszem, meg kell kérnem a portást, hogy hívjon taxit. Jó éjszakát, aludj jól.
– Jó éjszakát, Mrs. Shaw – felelte Jake, nagy erőfeszítéssel fegyelmezve magát. – És köszönöm. Amint a házvezetőnő elment, ismét nevetni kezdett.

21

A következő félórában egyenként viziteltek nála a szülei. Valóban lehiggadtak, és a záródolgozatra adott csillagos ötös láthatólag még inkább lecsillapította őket. Jake az íróasztalánál ült, maga előtt a francialeckével, de igazából bele sem nézett, és nem is állt szándékában. Csak azt várta, hogy a szülei elmenjenek, és ő átlapozhassa a ma vásárolt két könyvet. Volt egy olyan érzése, hogy a *valódi* záróvizsga még mindig a látóhatáron túl lapít, és ő kétségbeesetten át akart menni rajta.
Az apja negyed tíz tájt dugta be a fejét a szobába, húsz perccel azután, hogy az anyja befejezte kurta, réveteg látogatását. Elmer Chambers egyik kezében cigarettát tartott, a másikban egy pohár skót whiskyt. Nemcsak nyugodtabbnak tűnt, de meglehetősen kábának is. Jake egy közömbös pillanatig

azon tűnődött, nem dézsmálta-e meg az anyja Valium-készletét.
– Jól vagy, srác?
– Igen. – Ismét az a helyes kicsi fiú volt, aki mindig olyan tökéletesen fegyelmezett. Nem lángoló, hanem kifürkészhetetlen szemmel nézett az apjára.
– Szerettem volna bocsánatot kérni a korábbiakért. – Az apja nem az a fajta ember volt, aki bármiért bocsánatot kér, rosszul is csinálta. Jake egy kicsit még meg is sajnálta érte.
– Semmi baj.
– Nehéz napom volt – mond az apja. Intett az üres pohárral. – Miért ne feledénk el, ami történt? – kérdezte, mintha ez a nagyszerű és logikus ötlet éppen most jutott volna az eszébe.
– Máris elfelejtettem.
– Jól van. – Az apja láthatólag megkönnyebbült. – Itt az ideje, hogy aludj egy kicsit, nem? Holnap egyet-mást meg kell magyaráznod, és lesz néhány vizsgád is.
– Én is azt hiszem – mondta Jake. – A mami jól van?
– Remekül. Remekül. A dolgozószobába megyek. Van egy csomó papírmunkám ma éjszakára.
– Papa!
Apja gyanakodva hátranézett.
– Mi a középső neved?
Valami volt Chambers arcában, ami azt súgta Jake-nek, hogy apja csak az osztályzatot nézte meg a dolgozaton, azzal nem bajlódott, hogy Ms. Avery bírálatát is elolvassa.
– Nincs középső nevem – válaszolta. – Csak egy kezdőbetű, mint Harry S. Trumannél. Az enyém R. Miről jutott eszedbe?
– Csak kíváncsi voltam – felelte Jake.
Sikerült megőriznie az önuralmát, amíg az apja elment... ám amikor az ajtó becsukódott, az ágyához rohant, arcát a párnába temette, hogy elfojtson egy újabb röhögésrohamot.

22

Amikor már biztos volt benne, hogy ennek a rohamnak is vége (bár időnként még előbújt egy-egy kis vihogás a torkából), és az apja is biztonságosan bezárkózott a dolgozószobájába a cigarettáival, a skót whiskyjével, a papírjaival és a fehér poros üvegecskéjével, Jake visszament az íróasztalához, odafordította az olvasólámpát, és kinyitotta *Csu-csu Charlie-t*. Egy pillantást vetett az előzéklapra és látta, hogy először 1942-ben jelent meg; az övé a negyedik kiadás. Megnézte a hátulját is, ám semmiféle felvilágosítást nem talált Beryl Evansról, a szerzőről.
Az első oldalra lapozott, megnézte a gőzmozdony fülkéjében ülő, vigyorgó szőke ember képét, tanulmányozta büszke vigyorát, azután olvasni kezdett.

Bob Brooks a Belső-Világ Vasúttársaság mozdonyvezetője volt a St. Louis-Topeka vonalon. Masiniszta Bob volt a legjobb mozdonyvezető a Belső-Világ Vasúttársaságnál, Charlie pedig a legjobb mozdony!
Charlie 402-es Big Boy gőzmozdony, és Masiniszta Bob volt az egyetlen ember, akinek valaha is megengedte, hogy a vezetőülésébe üljön, és meghúzza a sípját. Mindenki ismerte Charlie sípjának HÚÚÚ-HÚÚÚ hangját, és amikor meghallották, hogy végigvisszhangzik a kansasi lapályon, akkor azt mondták: „Nahát, itt megy Charlie meg Masiniszta Bob, a leggyorsabb páros St. Louis és Topeka között!”
A fiúk és a lányok az udvarra szaladtak, hogy lássák az arra járó Charlie-t és Masiniszta Bobot. Masiniszta Bob mosolygott és integetett. A gyerekek mosolyogtak és visszaintegettek.

Masiniszta Bobnak volt egy titka. Ő volt az egyetlen, aki ezt tudta. Csu-Csu Charlie igazából élt. Egy napon, miközben St. Louis és Topeka között futottak, Masiniszta Bob nagyon lágy, halk éneket hallott.
– Ki van itt velem a fülkében? – kérdezte Masiniszta Bob szigorúan.

– Dilidoktor kell neked, Masiniszta Bob – dünnyögte Jake, és lapozott. Itt egy kép volt, amely Bobot ábrázolta, mikor lehajol és benéz Csu-csu Charlie automata tűzszekrénye alá. Jake azon töprengett, ilyenkor vajon ki vezeti a mozdonyt és figyeli a sínek között a teheneket (a fiúkról és lányokról nem is beszélve), miközben Bob potyautast keres. Úgy sejtette, hogy Beryl Evans nem sokat tudhatott a vonatokról.

– Ne izgulj – mondta egy morcos kis hang. – Csak én vagyok az.
– Ki az az én? – kérdezte Masiniszta Bob, nagyon hangosan és nagyon szigorúan, mert még mindig azt gondolta, hogy valaki tréfálkozik vele.
– Charlie – felelte a morcos kis hang.
– Bruhahaha! – tört ki Masiniszta Bobból a nevetés. – A vonatok nem beszélnek! Nem tudok valami sokat, de ezt tudom! Ha te Charlie vagy, akkor biztos képes vagy megfújni a saját sípodat!
– Természetesen! – mondta a morcos kis hang, és máris harsányan szólt a síp, végigvisszhangzott Missouri síkságain: HÚÚÚÚ-HÚÚÚÚ!
– Jóságos ég! – kiáltotta Masiniszta Bob. – Ez tényleg te vagy!
– Mondtam – válaszolta Csu-csu Charlie.
– Hogyhogy korábban nem tudtam róla, hogy élsz? – kérdezte Masiniszta Bob. – Miért nem mondtad nekem korábban?
Ekkor Charlie ezt a dalt dúdolta Masiniszta Bobnak morcos kis hangján:

Ne kérdezgessél hülyéket.
Hülyén játszani nem fogok.
Én csak csu-csu vonat vagyok
És mindig ugyanaz maradok.
Én csak robogni akarok
A ragyogó, kék ég alatt,
Mint egy boldog csu-csu vonat,
Amíg működhetek.

– Máskor is beszélgetünk, miközben utazunk? – kérdezte Masiniszta Bob. – Örülnék neki.
– Én is – felelte Charlie. – Szeretlek, Masiniszta Bob.
– Én is téged, Charlie – válaszolta Masiniszta Bob, azután ő maga is meghúzta a síp zsinórját, csak hogy megmutassa, milyen boldog.
HÚÚÚÚ-HÚÚÚÚ! Ez volt a legnagyobb és legjobb Charlie valamennyi sípjele közül, és mindenki, aki meghallotta, kijött, hogy lássa őket.

A jelenetet ábrázoló kép hasonlított a borítóéhoz. A korábbi képeken (kezdetleges rajzok voltak, amelyek kedvenc óvodáskori mesekönyvére emlékeztették Jake-et, aminek az volt a címe, hogy *Mike Mulligan és az ő markolója) a* mozdony csak mozdony volt: vidám és kétségtelenül érdekes a negyvenes évek kisfiúi számára, akiknek ezt a könyvet szánták, de mégiscsak egy gép. Ám ezen a képen félreérthetetlenül emberi vonásokat viselt, amitől Jake mélyen megborzongott, Charlie mosolya

és a történet meglehetősen suta bája ellenére.
Nem bízott ebben a mosolyban.
Kinyitotta a záródolgozatot, és végigfutott a sorokon. *Rendesen biztos vagyok benne, hogy Blaine veszedelmes,* olvasta, *és ez az igazság.*
Becsukta az irattartót, néhány pillanatig elgondolkozva ütögette az ujjával, azután visszatért *Csu-csu Charlie-hoz.*

Masiniszta Bob és Charlie sok boldog napot töltöttek együtt, mindenféléről beszélgetve. Masiniszta Bob egyedül élt, és Charlie volt az első igazi barátja, amióta a felesége réges-rég meghalt New Yorkban.
Aztán egy napon, amikor Charlie és Masiniszta Bob visszatértek a St. Louis-i fűtőházba, egy új dízelmozdonyt találtak Charlie helyén. De micsoda dízelmozdony volt! Ötezer lóerős! Rozsdamentes acél kapcsolószerkezet! A vontatómotorok egyenesen a New York államban levő Uticában levő Utica Motorgyárból! A tetején három ragyogó sárga hűtőkémény ült a generátor mögött.
– Mi ez? – kérdezte Masiniszta Bob aggodalmasan, de Charlie csak eldúdolta dalát a legkisebb, legmorcosabb hangján:

Ne kérdezgessél hülyéket,
Hülyén játszani nem fogok.
Én csak csu-csu vonat vagyok,
És mindig ugyanaz maradok.
Én csak robogni akarok
A ragyogó, kék ég alatt,
Mint egy boldog csu-csu vonat,
Amíg működhetek.

Odajött Mr. Briggs, a fűtőház igazgatója.
– Ez egy gyönyörű dízelmozdony – mondta Masiniszta Bob –, de hozassa ki Charlie helyéről, Mr. Briggs. Charlie-t még ma délután meg kell olajoznom.
– Charlie-nek nincs szüksége többé olajozásra, Masiniszta Bob – mondta Mr. Briggs szomorúan. – Ez itt az utódja, egy vadonatúj Burlington Zephyr dízelmozdony. Valaha Charlie volt a legjobb mozdony a világon, de most már öreg, a kazánja ereszt. Attól félek, itt az ideje, hogy nyugalomba vonuljon.
– Ez butaság! – Masiniszta Bob megdühödött. – Charlie tele van erővel és lendülettel! Táviratozom a Belső-Világ Vasúttársaság vezetőjének! Saját kezűleg táviratozom magának az elnöknek, Mr. Raymond Martinnak! Ismerem, mert valaha ő adta át nekem a Szolgálati Érdemérmet; miután Charlie és én elvittük a kislányát egy útra. Engedtem neki, hogy meghúzza a síp zsinórját, és Charlie a leghangosabbakat füttyögte a kedvéért!
– Sajnálom, Bob – mondta Mr. Briggs –, de maga Mr. Martin utasított, hogy beállítsam ezt az új dízelmozdonyt.
Ez volt az igazság. Így hát Csu-csu Charlie-t félretolták egy mellékvágányra, a Belső-Világ Vasúttársaság St. Louis-i pályaudvarának legszélére, hogy ott rozsdásodjék a gyomok között. Most a Burlington Zephyr TÚÚÚ-TÚÚÚ-ja hallatszott St. Louis és Topeka között, Charlie pedig nem sípolt többé. Egy egércsalád vert tanyát a széken, amelyen valaha Masiniszta Bob trónolt büszkén, nézve, hogy rohan mellette a táj, és fecskecsalád rakott fészket a kéményben. Charlie magányos volt és nagyon szomorú. Hiányoztak neki az acélsínek, a ragyogó kék ég, a nyílt terek. Néha késő éjszaka

ezekre a dolgokra gondolt, és sötét, olajos könnyeket sírt. Ezektől berozsdásodott finom Stratham fényszórója, de nem törődött vele, mert a fényszóró is öreg volt, és már sohasem világított.
Mr. Martin, a Belső-Világ Vasúttársaság elnöke írt Masiniszta Bobnak, és felajánlotta neki az új Burlington Zephyr vezetőülését. – Remek mozdony, Masiniszta Bob – írta Mr. Martin –, tele erővel és lendülettel, neked kellene vezetned! Te vagy a Belső-Világ Vasúttársaság legjobb mozdonyvezetője!
Susannah lányom sohasem felejtette el, hogy megrángathatta az öreg Charlie füttyülőjét.
De Masiniszta Bob azt válaszolta, hogy ha nem vezetheti Charlie-t, akkor nem akar többé mozdonyvezető lenni. – Ugyse értenék meg egy ilyen remek új dízelmozdonyt – mondta Masiniszta Bob –, és az sem értene meg engem.
Azontúl a St. Louis-i pályaudvar mozdonyait törölgette, és Masiniszta Bobból Törölgető Bob lett. A többi mozdonyvezető, akik a remek új dízelmozdonyokat vezették, néha jót nevetett rajta. – Nézd már a vén bolondot! – mondták. – Nem képes megérteni, hogy a világ elmozdult!
Néha, késő éjjel Masiniszta Bob elment a pályaudvar legtávolabbi sarkába, oda, ahol Csu-csu Charlie állt rozsdás síneken a magányos mellékvágányon, amely az otthona lett. A gyomok beszőtték a kerekeit, a fényszórója rozsdás volt és sötét. Masiniszta Bob beszélt Charlie-hoz, de Charlie egyre ritkábban válaszolt neki. Sok éjszakán egyáltalán nem beszélt.
Egy éjjel Masiniszta Bobnak szörnyű gondolata támadt. – Charlie, te meghalsz? – kérdezte, mire Charlie a legkisebb, legmorcosabb hangján válaszolt:

Ne kérdezgessél hülyéket,
Hülyén játszani nem fogok.
Én csak csu-csu vonat vagyok,
És mindig ugyanaz maradok.
Most, hogy nem roboghatok
A ragyogó, kék ég alatt,
Én itt csak rostokolok,
Amíg meg nem halok.

Jake hosszan bámulta a nem egészen váratlan fordulatot kísérő képet. Primitív rajz volt, mégis határozottan könnyfacsaró. Charlie öregnek, megvertnek és elfeledettnek látszott. Masiniszta Bob meg olyan volt, mint aki most vesztette el az utolsó barátját... aki a mese szerint csakugyan az utolsó volt. Jake el tudta képzelni a gyerekeket Amerika-szerte, amint idáig érve elbőgik magukat, és eszébe jutott, hogy *egész csomó* ilyen gyerekmese van, amelyek sósavval öntözik az ember érzelmeit. Jancsi és Juliska eltéved az erdőben, Bambi anyját lelövi egy vadász. Könnyű bántani a kisgyerekeket, könnyű megríkatni őket, és úgy látszik, számos mesemondóból – láthatólag Beryl Evanst is beleértve – épp ez hozott ki valami sajátos szadizmust.
Jake azonban úgy találta, hogy *ő t* egyáltalán nem búsítja Charlie száműzetése a Belső-Világ Vasúttársaság St. Louis-i pályaudvarának legtávolabbi zugába. Éppen ellenkezőleg. *Helyes,* gondolta. *Ott a helye. Ott a helye, mert veszélyes. Csak hadd rothadjon szét ott, és ne bízz a könnyeiben – azok is csak krokodilkönnyek.*
A mese hátralevő részét már gyorsan átfutotta. Természetesen boldog volt a befejezés, noha kétségtelen, hogy az a reményvesztett pillanat a pályaudvar sarkában, az fog megmaradni a gyerekek emlékezetében, még akkor is, amikor a boldog véget rég elfelejtették.
Mr. Martin, a Belső-Világ Vasúttársaság elnöke St. Louisba érkezett, hogy ellenőrizze a dolgok állását. Az volt a terve, hogy a Burlington Zephyren utazik Topekába, ahol a lánya az első

zongorakoncertjét adja ugyanaznap délután. Csakhogy a Zephyr nem indult be. Úgy tűnt, víz került a dízel üzemanyagba.
(Ugye te öntöttél bele vizet, Masiniszta Bob?, tűnődött Jake. *Lefogadnám, hogy így volt, te alattomos alak!)*
Az összes többi mozdony úton volt! Mit lehet tenni?

Valaki megrángatta Mr. Martin karját. Törölgető Bob volt, csak többé nem úgy nézett ki, mint aki mozdonyokat törölget. Levette olajfoltos zsávolyruháját, és tiszta overallt öltött. A fején régi, ellenzős mozdonyvezető-sapkája ült.
– Charlie ott van azon az oldalvágányon –,mondta. – Charlie el tud menni Topekába, Mr. Martin! Charlie odaviszi, éppen időben, hogy meghallgassa a lánya koncertjét!
– Ez az öreg gőzös? – csúfolódott Mr. Briggs. – Charlie napszállatra még mindig ötven mérföldre lesz Topekától!
– Charlie odaér – állította Masiniszta Bob. – Ha nincs mögötte szerelvény, akkor, állítom, hogy odaér! Tudja, a szabadidőmben kitisztítottam a motorját meg a kazánját.
– Hát, próbáljuk meg – egyezett bele Mr. Martin. – Nagyon sajnálnám, ha lekésnék Susannah első fellépéséről!
Charlie készen állt az útra; Masiniszta Bob friss szénnel töltötte föl a szerkocsit, a tűztér olyan forró volt, hogy az oldala vörösen izzott. Fölsegítette Mr. Martint a fülkébe, és évek óta először kitolatott Charlie-val a rozsdás, elfelejtett oldalvágányról egyenesen a fővágányra. Amikor aztán megkapták a szabad jelzést, meghúzta a síp zsinórját, és Charlie ismét hallatta régi derekas kiáltását: HÚÚÚÚ-HÚÚÚÚ!
A gyerekek egész St. Louisban meghallották ezt a kiáltást, és kirohantak az udvarra, hogy lássák, amint arra halad a rozsdás öreg mozdony. – Nini! – kiáltották. – Ez Charlie! Csu-csu Charlie visszatért! Hurrá! – Mindnyájan integettek, és ahogy Charlie egyre gyorsulva kipöfögött a városból, magától megfújta a sípját, ahogy a régi szép napokban: HÚÚÚÚÚÚÚÚ!
Kitt-katt! – zakatoltak Charlie kerekei!
Pöff-pöff! – szálltak a füstpamacsok Charlie kéményéből!
Surr-surr! – surrogott a szállítószalag, ahogy szénnel etette a kazánt!
Itt aztán volt erő! Itt aztán volt sebesség! Tyű a mindenit, azám! Charlie még sohasem haladt ilyen gyorsan! A vidék egészen elmosódottan látszott a sebességtől! Úgy maguk mögött hagyták a 41-es országút mentén a kocsikat, mintha egy helyben álltak volna!
– Juhuhú! – kiáltotta Mr. Martin, kalapjával integetve. – Ez ám a mozdony, Bob! Nem is tudom, miért vontuk ki a forgalomból! Hogy tudod ekkora sebességnél megrakni a szénszállító szalagot?
Masiniszta Bob csak mosolygott, mert tudta, hogy Charlie *magától eszik.* És a *kitt-katt, pöff-pöff* és a *surr-surr* alatt is hallani lehetett, amint Charlie a régi dalát énekli morcos kis hangján:

Ne kérdezgessél hülyéket,
Én hülyén játszani nem fogok,
Én csak csu-csu vonat vagyok,
És mindig ugyanaz maradok
Én csak robogni akarok
A ragyogó, kék ég alatt,
Mint egy boldog csu-csu vonat,
Amíg működhetek.

Charlie (természetesen) időben elszállította Mr. Martint a lánya koncertjére, Susannah (természetesen) belepirult örömébe, amikor ismét találkozott régi barátjával, Charlie-val, és együtt mentek vissza St. Louis-ba, és Susannah egész úton rángatta a síp zsinórját. Mr. Martin szerzett egy kocsit Charlie-nak és Masiniszta Bobnak, hogy azzal hurcolászhassák a srácokat a kaliforniai vadi új Belső-Világ Vidámparkban és Vurstliban, és

még ma is ott láthatod őket, amint ide-oda viszik a nevető gyerekeket a fényeknek, a muzsikának és a jó, egészséges szórakozásnak abban a világában. Masiniszta Bob haja fehér, Charlie pedig már nem beszél annyit, mint régen, de még mindketten tele vannak erővel és lendülettel, és néha-néha a gyerekek hallják, amint Charlie morcos hangocskáján énekli a régi dalt.

VÉGE

– Ne kérdezgessél hülyéket, hülyén játszani nem fogok – dünnyögte Jake az utolsó képet bámulva. Ez Csu-csu Charlie-t ábrázolta, amint két felpántlikázott vagonban szállít boldog gyerekeket a hullámvasúttól az óriáskerékhez. Masiniszta Bob a fülkéjében ül, rángatja a síp zsinórját, és olyan boldognak látszik, mint disznó a dagonyában. Masiniszta Bob mosolya feltételezhetőleg a legmérhetetlenebb boldogságot volt hivatva sugározni, de Jake-et inkább emlékeztette egy őrült vigyorára. Charlie és Masiniszta Bob *egyaránt* elmehunytnak tűnt... és ahogy jobban megnézte a gyerekeket, úgy látta, hogy arcuk inkább a rettegés fintorába torzul. *Engedjetekle erről a vonatról!, mintha* ezt mondták volna azok az arcok. *Kérem, hadd szálljunk le élve erről a vonatról!*
Mint egy boldog csu-csu vonat, amíg működhetek.
Jake eltűnődve csukta be a könyvet. Azután ismét lapozni kezdett, bekarikázott bizonyos szavakat és kifejezéseket, amelyek különösen megfogták.
A Belső-Világ Vasúttársaság... Masiniszta Bob... morcos hangocska... HUÚÚÚ-HÚÚÚÚ... az első igazi barátja, amióta a felesége réges-rég meghalt New Yorkban... Mr. Martin... a világ elmozdult... Susannah...
Letette a tollát. *Miért* fogták meg ezek a szavak és kifejezések? New York még világos, de a többi? És egyébként miért épp ez a *könyv?* Hogy meg kellett vennie, az kétségtelen. Ha akkor nincs pénz a zsebében, akkor egyszerűen elmarja, és kirohan a boltból. De *miért?* Úgy érezte magát, mintha egy kompasz tűje lenne. A tű semmit sem tud a mágneses északról, csak annyit, hogy a hegyét egy meghatározott irányba kell fordítania, akár tetszik, akár nem.
Jake azt az egyet tudta biztosra, hogy nagyon, nagyon fáradt, és ha azonnal nem mászik be az ágyába, akkor az asztalánál fog elaludni. Kibújt az ingéből, azután ismét lepillantott a *Csu-csu Charlie* címlapjára.
Az a mosoly. Egyszerűen nem bízott abban a mosolyban.
Egy fikarcnyit sem.

23

Az álom nem jött olyan könnyen, mint Jake remélte.A hangok ismét vitatkozni kezdtek, hogy él-e vagy meghalt, és nem hagyták aludni. Végül csukott szemmel felült az ágyban, és a halántékára szorította ökleit.
Elég.! Visított rájuk. *Hagyjátok abba! Egész napra elmentetek, menjetek most is el.*
Megtenném, ha elismerné, hogy halott vagyok, duzzogott az egyik hang.
Megtenném, ha körülnézne végre és elismerné, hogy *frankón élek*, vágott vissza a másik.

Jake érezte, hogy hangosan is visítani fog. Nem tudta visszatartani; érezte, ahogy hányadékként tolul fölfelé a torkán. Kinyitotta a szemét, észrevette a széken a nadrágját, és eszébe jutott valami. Kiszállt az ágyból, odament a székhez, beletúrt a nadrág jobb első zsebébe.
Még mindig ott volt az ezüstkulcs. Abban a pillanatban, ahogy Jake megmarkolta, a hangok elhallgattak.
Mond meg neki!, gondolta, noha fogalma sem volt róla kinek kell megmondani. *Mond meg neki, hogy fogja meg a kulcsot! A kulcstól eltűnnek a hangok.*
Visszament az ágyhoz, és három perccel azután, hogy letette a fejét, már aludt is, laza ököllé zárt kezében a kulccsal.

III. Ajtó és démon

1

Eddie már majdnem elaludt, amikor tisztán meghallotta, hogy valaki a fülébe súgja: *Mondd meg neki, fogja meg a kulcsot! A kulcstól eltűnnek a hangok.*
Fölült, riadtan körülnézett. Susannah mélyen aludt mellette; a hang nem az övé volt.
Senki mást nem látott. Nyolc napja haladtak az erdőben a Sugár ösvényén, és ma este egy völgykatlan mélyén ütöttek tábort. A közelben balra egy nagyobb patak zúgott hetykén, ugyanabba az irányba, amerre ők mentek: délkeletnek. Jobbra a meredek lejtőn fenyőfák magasodtak. Nem volt itt senki, csak az alvó Susannah és az álmatlan Roland. Takarója alatt kuporgott a patak partján, és bámulta a sötétet.
Mondd meg neki, hogy fogja meg a kulcsot! A kulcstól eltűnnek a hangok.
Eddie csak egy pillanatig habozott. Most Roland ép elméje volt a serpenyőben, a mérleg a rossz irányba billegett, és az volt benne a legrémesebb, hogy ezt senki sem tudta Rolandnál jobban. Eddie kész volt utánakapni bármilyen szalmaszálnak.
Egy összehajtogatott szarvasbőrt használt párnának. Alányúlt, és elővett egy irhába burkolt csomagot. Odament Rolandhoz, és megrendülten látta, hogy a harcos még csak észre sem veszi, amíg alig négylépésnyire nem kerül védtelen hátától. Volt idő – nem is olyan régen –, amikor Eddie még föl se ült volna, de Roland már tudja, hogy a fiú ébren van. Meghallotta volna, hogy másképp lélegzik.
Még a parton is éberebb volt, amikor félholtra harapta az a homárizé, gondolta Eddie komoran.
Végül Roland odafordította a fejét és ránézett. Szeme égett a fájdalomtól és a fáradtságtól; de Eddie látta, hogy ez csak felszínes csillogás. Érezte alatta a fokozódó zavarodottságot, amely biztosan őrületté fajul, ha továbbra is szabadon burjánozhat. Eddie szívébe belemart a sajnálat.
– Nem tudsz aludni? – kérdezte Roland. Vontatottan beszélt, szinte kábán.
– Már majdnem elaludtam, azután fölriadtam – mondta Eddie. – Ide hallgass...
– Azt hiszem, a halálra készülök – nézett rá a harcos. A ragyogó fény eltűnt a szeméből, két mély, sötét ikerkút lett belőle, amelyeknek nem volt alja. Eddie megborzongott, sokkal inkább ettől az üres pillantástól, mint attól, amit hallott. – És tudod, miben reménykedem? Hogy mi vár az ösvény végen, a tisztáson, Eddie?
– Roland...
– Csönd – folytatta a harcos. Szomorúan felsóhajtott. – Csak csönd. Annyi elég lesz. Véget ér... ez. Ökleit a halántékára szorította, és Eddie azt gondolta: *Nem is olyan rég már láttam valakitől ugyanezt a mozdulatot. De kitől? Hol?*
Ez persze nevetséges; már két hónapja senkit se látott Rolandon és Susannah-n kívül. Ezzel együtt igaznak *érezte* az előbbi gondolatot.

– Roland, csináltam valamit mondta.
A harcos bólintott. Egy mosoly kísértete tűnt fel az ajkán. – Tudom. Mi az? Kész vagy végre elmondani?
– Azt hiszem, ez is hozzátartozhat ehhez a *ka-tet* dologhoz.
Roland pillantásából eltűnt az üresség. Töprengve nézett Eddie-re, de nem szólt.
– Nézd! – Eddie elkezdte kigöngyölni az irhát. *Semmi értelme!,* trombitált bele hirtelen Henry. Olyan hangosan; hogy Eddie össze is rezzent egy kicsit. *Ez csak egy hülye faragott fadarab! Ránéz majd, és elneveti magát! Téged fog kinevetni! „Né má!, mondja majd. Mit nem csinyát mán megint ez a pipogya!”*
– Pofa be! – motyogta Eddie.
A harcos fölvonta a szemöldökét.
– Nem neked mondtam.
Roland meglepődés nélkül bólintott. – Gyakran eljön a bátyád, ugye, Eddie?
Eddie elbámult. A faragás még mindig megbújt a szögletes irhában. Aztán elmosolyodott, de ez a mosoly nem volt túl kellemes. – Nem olyan gyakran, mint régebben, Roland. Hála Istennek a kis kegyekért.
– Igen – bólintott Roland. – A túl sok hang nyomja az ember szívét... Mi az, Eddie? Mutasd meg, kérlek. Eddie fölemelte a kőrisfa ágát. A már majdnem kész kulcs úgy meredt ki belőle, mint a vitorlások orrán a nőszobor feje... vagy sziklából a kardmarkolat. Eddie nem tudta, mennyire pontosan másolta le a tűzben látott kulcsformát (nyilván sohasem fogja megtudni, hacsak nem találkozik a megfelelő kulcslyukkal, amelybe belepróbálhatja), de úgy vélte, eléggé hasonlít. Az az egy fix, hogy ez volt a legjobb faragás, amelyet életében készített. Messze a legjobb.
– Az istenekre, Eddie, ez szép! – mondta Roland. Az egykedvűség eltűnt a hangjából; olyan zavart tisztelettel szólt, amilyet Eddie még sohasem hallott tőle. – Ez készen van? Ugye még nincs?
– Nem, nem egészen. – Végigfuttatta az ujját a harmadik bevágáson, és a végében az *s* alakon. – Ezen a bevágáson még dolgoznom kell, és a görbe a végén ugyancsak nincsen még kész. Fogalmam sincs, honnan, de tudom.
– Ez a te titkod. – Nem kérdés volt.
– Igen. Most már csak azt szeretném tudni, mit jelent.
Roland körülnézett. Eddie követte a pillantását, és meglátta Susannah-t. Kissé megkönnyebbült, hogy Roland hallotta meg elsőként.
– Mit csináltok ilyen későn, fiúk? Szalonnáztok? – A nő meglátta Eddie kezében a fából faragott kulcsot, és bólintott. – Már gondolkoztam, mikor szánod rá magad, hogy megmutasd. Tudod, hogy igazán jó? Fogalmam sincs, mire való, de fene jól megcsináltad.
– Egyáltalán nem tudod, miféle ajtót nyithat? – kérdezte Roland. – Ez nem volt része a khef-ednek?
– Nem, de valamire így is jó lehet, még ha nincs is készen. – Odanyújtotta Rolandnak. – Szeretném, ha megőriznéd nekem.
A harcos nem nyúlt érte. Szúrósan nézett Eddie-re. – Miért?
– Mert... hát... mert mintha mondta volna valaki, hogy nálad kellene lennie.
– Ki?
A fiad, gondolta hirtelen Eddie, és mikor belévillant, azonnal érezte, hogy ez az igazság. *Az a te nyavalyás fiad volt!* De nem akarta kimondani. Egyáltalán nem akarta szóba hozni a fiút. Megint felzaklatná Rolandot.
– Nem tudom. De szerintem megpróbálhatnád. Roland tétován nyúlt a kulcsért. Amint hozzáért, mintha ragyogó fény futott volna végig a kulcson, de olyan gyorsan eltűnt, hogy Eddie nem tudta, tényleg látta-

e. Lehetett csillagfény is.
Roland keze összezárult az ágból faragott kulcson. Egy pillanatig semmi sem látszott az arcán. Azután fölszaladt a szemöldöke, a fejét fölkapta, mintha hallgatózna.
– Mi az? – kérdezte Susannah. – Hallottál...
– *Ssss!* – A meglepetést lassan csodálat váltotta föl Roland arcán. Eddie-re, majd Susannah-ra nézett, azután ismét Eddie-re. Szeme úgy telt el valami hatalmas érzelemmel, mint a forrásba merített bögre vízzel.
– Roland! – szólalt meg tétován Eddie. – Jól vagy?
A harcos valamit suttogott. Eddie nem tudta kivenni, mit.
Susannah megrémült. Fejvesztve nézett Eddie-re, mintha azt kérdezné: *Mit csináltál vele?*
Eddie a két tenyere közé fogta a nő kezét. – Azt hiszem, minden rendben.
Roland olyan szorosan markolta a faágat, hogy Eddie egy pillanatra attól félt, kettétöri, ám a fa erős volt, a faragás tömör. A harcos nyaka megvastagodott; ádámcsutkája föl-le járt, beszélni próbált. És hirtelen azt harsogta az égre, tiszta, erős hangon:
– ELTŰNTEK! A HANGOK ELTŰNTEK!
Visszanézett rájuk, és Eddie olyat látott, amire akkor se számított volna, ha ezer évig él.
Gileádi Roland sírt.

2

Aznap éjjel hónapok óta először álomtalan mély álommal aludt a harcos, miközben szorosan markolta a befejezetlen kulcsot.

3

Egy másik világban, de ugyanannak a *ka-tet*-nek az árnyékában, Jake Chambers életének legélénkebb álmát látta.
Egy ősrégi erdő gubancos maradványai között vergődött előre, a kidőlt fák, csenevész bokrok halott zónájában, amelyek haladását akadályozva elkapták a lábát, le akarták tépni róla a tornacipőt. Fiatalabb fák vékony sávjához ért (éger, gondolta, talán bükk – városi fiú volt, egyetlen dolgot tudott biztosan a fákról, hogy az egyiknek rendes levele van, a másiknak tűlevele), és itt fölfedezett egy ösvényt. Ezen ment tovább, kissé gyorsabban. Elöl egy tisztást látott.
Egyszer megállt, mielőtt odaért volna, mert jobb oldalt fölfedezett valami útjelző követ. Letért az ösvényről, hogy megnézhesse. Betűket vésték a kőbe, de annyira elkoptak, hogy Jake nem tudta kisilabizálni. Végül behunyta a szemét (ilyesmire sohasem volt képes korábbi álmaiban), és úgy futtatta végig ujjait a betűkön, ahogy a vak gyerekek olvassák a Braille-írást. A betűk sorra rajzolódtak ki lehunyt szemhéja sötétjében, amíg csak ott nem állt kék fénnyel a mondat:

UTAZÓ, ELÉRTED BELSŐ-VILÁG HATÁRÁT

Az ágyában-alvó Jake mellig felhúzta térdét. Ujjai a párna alatt még szorosabban markolták a kulcsot. *Belső-Világ,* gondolta, *hát persze! St. Louis, Topeka, meg Világvurstli és Csu-csú Charlie.*
Álmában kinyitotta a szemét, és folytatta útját. A fákon túl a tisztást ócska, repedezett aszfalt borította. Kifakult sárga kört festettek a közepére. Jake már akkor rájött, hogy ez kosárlabdapálya, amikor még észre sem vette a túlsó végében az alapvonalon álló fiút, aki egy poros, ócska Wilson labdával kosarakat dobott. Egyik dobása a másik után pottyant át a hálóját vesztett karikán. Maga a kosár egy éjszakára lezárt metrólejáróhoz hasonlatos épület oldalából állt ki. A csukott ajtóra ferde sárga-fekete

csíkokat festettek. Mögüle – vagy talán alóla – Jake hatalmas gépek kitartó morajlását hallotta. Valahogy felzaklató hang volt. Ijesztő.
Rá ne lépj a robotokra!, kiáltotta hátra se nézve a kosarazó fiú. *Asszem, mind bedöglöttek, de én a helyedben nem adnék nekik esélyt!*
Jake körülnézett és látta, hogy egy csomó összetört gép hever az aszfalton. Az egyik olyan volt, mint egy patkány vagy egér, a másik akár egy denevér. Majdnem a kisfiú lábánál kettészakadt rozsdás gépkígyó hányódott.
Te ÉN vagyok?, kérdezte Jake egy lépést téve a kosarazó fiú felé, de még mielőtt az megfordult volna, már tudta, hogy nem. Ez a fiú nagyobb volt nála, legalább tizenhárom éves. Sötétebb volt a haja, és amikor ránézett, Jake látta, hogy az idegen szeme mogyoróbarna, az övé pedig kék.
Mit gondolsz?, kérdezte az idegen fiú, és odapattintotta neki a labdát.
Természetesen nem, felelte Jake. *Csak azért kérdeztem,* mentegetőzött, *mert az utóbbi két hétben kettéváltam.* Előredőlt, és kosárra dobta a labdát. Az a magasba ívelt, és keresztülhullott a karikán. Jake örült... ám érezte, hogy ugyanakkor fél is attól, amit ez az idegen fiú mondani fog neki.
Tudom, biccentett a másik. *Szemét egy állapot, mi?* Kifakult kartonsortot viselt meg sárga pólót, A BELSŐ-VILAGBAN NINCS UNALMAS PILLANAT felirattal. A homlokára zöld kendőt kötött, hogy a haja ne hulljon a szemébe. *És a dolgok rosszabbra fognak fordulni, mielőtt jobbra fordulhatnának.*
Mi ez a hely?, kérdezte Jake. *És ki vagy te?*
Ez a Medve Gádorja... de Brooklyn is.
Ez végképp értelmetlen volt, ugyanakkor valahogy mégis értelmes. Jake azt mondta magában, hogy álomban mindig így vannak a dolgok, ám *igazából* nem azt érezte, hogy álmodik.
Egyébként én nemigen vagyok fontos, mondta a fiú. Hátulról dobta a labdát. Az fölröppent és csont nélkül áthullott a karikán. *Az én feladatom, hogy elvezesselek. Elviszlek oda, ahová menned kell, és megmutatom, amit látnod kell, de légy óvatos, mert nem foglak ismerni. Az idegenek idegesítik Henryt. Amikor ideges, komisz tud lenni, és nagyobb nálad.*
Ki az a Henry?, kérdezte Jake.
Nem érdekes. Csak ne vegyen észre! Annyi a dolgod, hogy ott lófrálj... és kövess minket. Azután, amikor elmegyünk...
A fiú Jake-re nézett. Sajnálat és félelem volt a szemében. Jake hirtelen rádöbbent, hogy a srác *halványulni* kezd. Sárga trikóján átlátszottak a bódé feketesárga csíkjai.
Hogyan találllak meg?, kérdezte Jake hirtelen rémülettel, hogy a másik teljesen szétolvad, mielőtt mindent elmondana, amit neki hallania kell.
Nem gond, mondta a fiú. Kísértetiesen zengő visszhang felelgetett neki. *Csak menj a metróval Co-Op Citybe. Ott megtalálsz.*
Ne, nem megyek!, kiáltotta Jake. *Co-Op City olyan* nagy! *Legalább százezer ember lakik ott!*
A fiú tejszerű körvonallá fakult. Csak mogyoróbarna szeme maradt meg, mint a fakutya vigyora az *Alice-ben.* Tekintete együttérzést és aggodalmat sugárzott. *Nem gond,* mondta. *Megtaláltad a kulcsot és a rózsát is, nem? Ugyanígy engem is meg fogsz találni. Ma délután, Jake. Három óra felé jó lesz. Óvatosnak és gyorsnak kell lenned.* Egy pillanatra elhallgatott a szellemfiú, akinek áttetsző lába mellett ócska labda gömbölyödött, *Most mennem kell... de örültem, hogy találkoztunk. Rendes srácnak látszol, nem csoda, ha szeret. Azért el ne felejtsd, hogy veszélyes! Légy óvatos... és fürge.*
Várj!, kiáltotta Jake, és futott a kosárlabdapályán át az eltűnőfélben levő fiú felé. Egyik lába belebotlott egy játék traktorra hasonlító, szétvert robotba. Megbotlott, térdre esett, elszakadt a nadrágja. Nem törődött az égő fájdalommal. *Várj! El kell mondanod, hogy mi ez! Meg kell*

mondanod, hogy miért történnek velem ezek!
A Sugár miatt, válaszolta a fiú, aki már csak két szem volt, *és a Torony miatt. Végső soron minden a Setét Tornyot szolgálja, még a Sugarak is. Gondolod, hogy te talán nem?*
Jake hadonászva talpra állt. *Megtalálom őt? Megtalálom a harcost?*
Nem tudom, felelte a fiú. A hangja mintha millió mérföldről hallatszott volna. *Csak annyit tudok, hogy próbálkoznod kell. Nincs más választásod.*
A fiú eltűnt. Az erdei kosárlabdapálya kiürült. Már csak a gépezet robajlott halkan, ez pedig nem tetszett Jake-nek. Volt valami baj ezzel a hanggal, és Jake úgy vélte, hogy a gépnek a baja kihat a rózsára is, és fordítva. Mintha valahogy kapcsolatban állnának egymással.
Fölvette az ócska, elnyűtt kosárlabdát, és eldobta. Flottul áthullott a karikán... és eltűnt.
Folyó, sóhajtotta a fiú hangja. Mintha a szellő susogott volna. Sehonnan és mindenhonnan jött. *Folyó a válasz.*

4

Jake a hajnal első vizenyős fényeire ébredt, fölnézett szobája mennyezetére. Az Elme Manhattani Vendéglőjére gondolt, Aaron Deepneau-ra, aki már akkor a Bleecker Streeten lógott, amikor Bob Dylan még azt tanulta, hogyan fújjon egy nyílt G-t a Hohnerén. Aaron Deepneau egy találós kérdést tett föl neki.

Mi az, ami fut, de sohasem megy,
Torka van, de sohasem beszél,
Ágya van, de sohasem alszik,
Növekszik, de nem öregszik?

Már tudta a választ. Egy folyó fut; van torka; van ágya; növekszik. A fiú megmondta a választ. A fiú az álmában.
Hirtelen eszébe jutott még valami, amit Deepneau mondott: *Csak a válasz fele. Sámson találós kérdése* dupla fenekű, *barátom.*
Az éjjeliszekrényen levő órára pillantott és látta, hogy hat óra múlt húsz perccel. Ideje elindulni, ha ki akar jutni, mielőtt a szülei fölkelnének. Ma nincs iskola*;* sőt neki talán soha többé nem lesz.
Félrelökte a takarót, lelépett a padlóra és látta, mindkét térdéről lejött a bőr. Friss horzsolások voltak. Tegnap, amikor megcsúszott a téglahalmon és elesett, az oldalát verte be, amikor a rózsa mellett elájult, a fejét ütötte oda, a térdével azonban semmi nem történt.
– Ez álmomban esett meg – suttogta, és még csak nem is volt meglepve. Fürgén öltözni kezdett.

5

Öltözőszekrénye mélyén, a fűzőtlen ócska surranók és a *Pókember* képregényfüzetek szemétdombja alatt megtalálta azt a hátizsákot, amellyel általánosban iskolába járt. Senki sem égette volna magát hátizsákkal a Piperben – fúj, drázsám, mily közönséges! –, és ahogy fölemelte, fájó vágy fogta el a régi napok után, amikor az élet még olyan egyszerűnek tűnt.
Belegyömöszölt egy tiszta inget, egy tiszta farmert, némi alsóneműt meg zoknit, azután hozzátette a *Riddle-De-Dum!-ot* meg a *Csu-csu Charlie-t.* A kulcsot az asztalra tette, mielőtt razziázott volna az öltözőszekrényben a régi hátizsák után, és a hangok rögtön visszatértek, de távolian és torzan. Különben biztosra vette, hogy el tudja kergetni, őket, mihelyt megfogja a kulcsot, és ez felvidította.
Helyes, gondolta, és belenézett a hátizsákba. Még a könyvekkel együtt is elég sok hely maradt. *Mi kell*

még?
Egy pillanatig azt gondolta, semmi... azután rájött, mi hiányzik.

6

Apjának irodája bűzlött a cigarettától és a törtetéstől.
A szobát egy hatalmas tikfa íróasztal uralta. Túlsó végében, a falnál, amelyet egyébként könyvek borítottak, három Mitsubishi tévé állt. Mindegyik valamelyik versenytárs tévéhálózatra volt beállítva, és éjszaka, amikor az apja itt volt, mindegyiken pergett a műsor, de a hangot levették.
A függönyök össze voltak húzva, ezért felgyújtotta az íróasztali lámpát, hogy lásson. Már attól ideges lett, hogy itt van, még ha tornacipősen is. Ha az apja felébred és bejön (ez nem lehetetlen; nem számít, milyen későn feküdt *le,* vagy milyen sokat ivott, Elmer Chambers rossz alvó és korán kelő volt), dühös lesz. Ami legalábbis a sima távozást nagyon meg fogja nehezíteni. Minél előbb kijut innen, annál jobban fogja érezni magát.
Az íróasztal be volt zárva, de az apja sohasem titkolta, hol tartja a kulcsot. Jake kihalászta az előjegyzési naptár alól, kinyitotta a harmadik fiókot, benyúlt az iratok mögé, és kitapogatta a hideg fémet.
Padlódeszka reccsent a hallban, a kisfiú megdermedt. Eltelt néhány másodperc. Amikor a recsegés nem ismétlődött, Jake előhúzta a fegyvert, amelyet apja „önvédelemből" tartott – egy 44-es automata Rügert. Nagy büszkén mutogatta a fiának azon a napon, amikor két évvel korábban megvette, és elengedte a füle mellett felesége ideges követelőzését, hogy tegye már el, mielőtt baja esne valakinek.
Jake megtalálta a fegyver oldalán a gombot, amelylyel ki lehet venni a tárt. A tár fémesen kattant, ami nagyon hangosnak tűnt a néma lakásban, és a gyerek tenyerébe hullott. Jake ismét idegesen sandított az ajtóra, azután a tárra fordította a figyelmét. Töltve volt. Már visszacsúsztatta a helyére, azután ismét kihúzta.
Egy dolog egy töltött fegyver egy íróasztal fiókjában; viszont más ügy New York városában mászkálni vele.
A hátizsák aljára dugta a fegyvert, azután benyúlt az iratok mögé. Ez alkalommal félig telt lőszeres dobozt húzott elő. Emlékezett rá, hogy az apja néhányszor elment célba lőni a rendőrségi lőtérre az Első sugárúton, mielőtt elvesztette érdeklődését a dolog iránt.
A deszka ismét megreccsent. Jake szeretett volna kívül lenni innen.
Kivette az egyik becsomagolt inget, lefektette apja asztalára, és beletekerte a tárat meg a doboz 44-es lőszert. Azután eltette a csomagot, és meghúzta a hátizsák száján a szíjat. Már távozóban volt, amikor tekintete megakadt a köteg papíron, amelyet apja a Be/Ki tálca mellett tartott. A köteg tetején apja kedvenc, fényvisszaverő Ray-Ban napszemüvege hevert. Elvett egy papírlapot és egy másodpercnyi gondolkodás után a napszemüveget is, amelyet inge mellzsebébe dugott. Fogta a vékony aranytollat, és a cégjelzés alá odaírta: *Kedves papi és mami.*
Címzés után elkomorodva megállt. Mit írjon? Pontosan mit is kellene mondania? Hogy szereti őket? Ez igaz volt, de nem eléggé – mindenféle más, kellemetlen igazságok voltak beledöfkődve ebbe a központi igazságba,- mint acéltűk a cérnagombolyagba. Hogy hiányozni fognak? Elég borzasztó, de nem tudta, hogy ez igaz vagy sem. Azt, hogy *remélhetőleg hiányolni fogják őt?*
Hirtelen rájött, mi a gond. Ha azt tervezné, hogy csak mára lép meg, akkor tudná, mit írjon. Ám szinte bizonyos, hogy nem *csak* erről a napról, hétről, hónapról vagy nyárról van szó. Ha most kilép ebből a lakásból, az gyaníthatólag jó időre szól.
Már-már összegyűrte a papírt, aztán mást gondolt. Azt írta: *Kérlek, vigyázzatok magatokra. Szeretettel J.* Ez elég idétlen volt, de mégis valami.

Klassz. De most szíveskednél nem kísérteni tovább a szerencsédet, és lelépni innen?
Hallgatott magára.
Majdnem tökéletes csend volt a lakásban. Amikor lábujjhegyen átosont a nappalin, csupán a szülei lélegzetvételét hallotta: az anyja lágy kis horkantásait meg az apja sokkal hangosabb szuszogását, amelyben minden belégzés egy halk füttyel végződött. A hűtőszekrény bekapcsolt, amikor az előszobába lépett; Jake egy pillanatra megdermedt, a szíve vadul vert. Azután ott állt az ajtónál. Olyan csöndesen nyitotta ki, ahogy tudta, majd kilépett, és halkan becsukta maga mögött.
Mintha hatalmas kő esett volna le a szívéről a zár kattanásával. Mohó várakozás töltötte el. Nem tudta, mi következik, és minden oka megvolt veszedelmekre számítani, de még csak tizenegy éves volt, túlságosan fiatal ahhoz, hogy elutasítsa ezt a hirtelen, egzotikus örömöt. Országút húzódott előtte, rejtett út, amely egy ismeretlen föld szívébe vezet. Titkok tárulnak föl előtte, ha okos lesz... és ha szerencséje is lesz hozzá. Elhagyta otthonát az erősödő reggeli fényben, mert várta a nagy kaland.
Ha erős maradok, ha igaz maradok, akkor megláthatom a rózsát, gondolta, miközben megnyomta a lift gombját. *Tudom... és* őt is *meglátom.*
Három perccel később kilépett a védőtető alól, amely árnyékot vetett annak az épületnek a bejáratára, ahol eddigi életét leélte. Egy pillanatra megállt, majd balra fordult. Úgy érezte, nem találomra tesz így, és ebben igaza volt. Délnyugatnak tartott a Sugár mentén, hogy folytassa félbeszakadt kutatását a Setét Torony után.

7

Két nappal azután, hogy Eddie odaadta Rolandnak a befejezetlen kulcsot, a három kimelegedett, izzadt, fáradt, rosszkedvű vándor egy különösen barátságtalan, kusza cserjésen és sarjerdőn vágott keresztül, és fölfedeztek valamit, ami először két elmosódott, párhuzamos csapásnak tűnt a kétoldalt szorosan egymás mellett álló vén fák összefonódott lombja alatt. Miután néhány másodpercig tanulmányozta, Eddie úgy döntött, hogy nem csapások, hanem egy rég elhagyatott út maradványai. Bokrok és satnya fák nőttek összevissza tollként a valahai úttesten. A füves mélyedések keréknyomok voltak, és, mindegyik elég széles ahhoz, hogy tolni lehessen benne Susannah tolószékét.
– Halleluja! – kiáltott. – Erre iszunk!
Roland bólintott, elővette a csípőjén viselt tömlőt. Először a hátára szíjazott Susannah-nak nyújtotta. Eddie kulcsa most Roland nyakában lógott egy nyersbőr zsinóron, és minden mozdulatára meglódult az inge alatt. Susannah ivott egy kortyot, és átadta a tömlőt Eddie-nek. Ő is ivott, azután nekilátott széthajtogatni a széket. Kezdte meggyűlölni ezt a vaskos, ügyetlen szerkentyűt; olyan, mint egy vasmacska, amely mindig visszahúzza őket. Egy-két törött küllőt leszámítva egész jó állapotban volt. Egyes napokon Eddie úgy vélte, hogy ez az átkozott cucc mindnyájukat túléli. Most mindazonáltal hasznos lehet... legalábbis egy darabig.
Kisegítette Susannah-t a hámból, és a székébe ültette. A nő a derekára tette a kezét, nyújtózott, és élvezettel fintorgott. Mindkét férfi hallotta, hogyan roppannak meg halkan a nyújtózástól a csigolyák.
Előttük jókora teremtmény baktatott ki az útra. Úgy nézett ki, mint egy borzba öntött mosómedve. Megnézte őket magának nagy, aranyszegélyű szemével, úgy mozgatta hegyes, bajuszos pofáját, mint aki azt mondja, *Hah! Nagy ügy!,* megtette az út hátralevő részét, és ismét eltűnt. De Eddie-nek még volt ideje látni a farkát, azt a szőrös ágyrugóra emlékeztető, szorosan összetekert, hosszú nyúlványt.
– Mi volt ez, Roland?
– Egy szőrmókus.
– Nem lehet megenni?
Roland megrázta a fejét. – Kemény. Pocsék. Inkább kutyát ennék.

– Ettél? – kérdezte Susannah. – Mármint kutyát?
Roland bólintott, de nem bocsátkozott részletekbe. Eddie-nek egy Paul Newman-film jutott az eszébe. *Így igaz, hölgyem – ettem, és úgy is éltem, mint ők.*
Madarak csicseregtek vidáman a fákon. Könnyű szellő söpört végig az úton. Eddie és Susannah hálásan tartották az arcukat a szélbe, azután összenéztek és elmosolyodtak. Eddie-t ismét szíven ütötte a hála. Ijesztő dolog valakit szeretni, de ugyanakkor nagyszerű is.
– Ki csinálta ezt az utat? – kérdezte Eddie.
– Emberek, akik már régen eltűntek – magyarázta Roland.
– Ugyanazok, akik a csészéket és a tányérokat, amelyeket találtunk? – érdeklődött Susannah.
– Nem, nem ők. Azt hiszem, ezt szekérútnak használták, és ha ennyi év elhagyatottság után még itt van, akkor igazán nagyszerűen építhették meg... talán ez a Nagy Út. Ha ásnánk, valószínűleg megtalálnánk a kavicsos aljzatot, talán még a csatornázást is. Ha már itt vagyunk, együnk egy falatot.
– Kaja! – rikoltotta Eddie. – Ide vele! Firenzei csirkét! Polinéz garnélát! Hirtelen sült borjúszeletet gombával és...
Susannah oldalba könyökölte. – Elég legyen, fehér fijú!
– Nem tehetek róla, hogy élénk a képzeletem – vágott vissza vidáman Eddie.
Roland lecsúsztatta válláról az iszákját, lekuporodott, és kezdte előpakolni az ebédre elkészített, olajzöld levelekbe csomagolt szárított húsdarabokat. Eddie és Susannah fölfedezték, hogy a leveleknek kicsit olyan az íze, mint a spenótnak, csak sokkal aromásabbak.
Eddie odagurította Susannah-t, és Roland adott a nőnek három húsdarabot, amiket Eddie „harcosfa-sírtnak” nevezett el. Susannah enni kezdett.
Amikor Eddie visszafordult, Roland neki is adott három húst – és még valamit. A kőris ágát, amelyből a kulcs állt ki. Roland leoldotta a nyersbőr szíjról, amely most szétbontva lógott a nyakában.
– Hé, erre szükséged van, nem? – kérdezte Eddie.
– Amikor leveszem, a hangok visszatérnek, de távoliak – mondta Roland. – Elbírok velük. Valójában akkor is hallom őket, amikor ez velem van: mint olyan emberek hangját, akik halkan beszélgetnek egy domb túloldalán. Azt hiszem, azért van, mert még nincs készen a kulcs. Nem fejezted be, mielőtt ideadtad volna nekem.
– Hát... mivel viselted, nem akartam...
Roland nem szólt semmit, de fakókék szeme ismét azzal a türelmesen tanáros pillantással nézett Eddie-re.
– Jó – morgott Eddie. – Féltem, hogy eltolom. Most elégedett vagy?
– A bátyád szerint te mindent eltoltál... nem így van? vkérdezte Susannah.
– Susannah Dean, a pszichológus! Pályát tévesztettél, – drágám.
Susannah nem vette a lelkére a gúnyolódást. Könyökével megemelte a tömlőt, ahogy a tahók szokták a korsót, és jót húzott belőle. – De azért igaz, nem?
Eddie, aki rájött, hogy a parittyát sem fejezte be – legalábbis még nem –, vállat vont.
– Be kell fejezned – mondta szelíden Roland. – Azt hiszem, eljön az idő, amikor használnod kell. Eddie szólni akart, azután inkább becsukta a száját. Könnyű ilyeneket mondani, de egyikük sem érti igazán a lényegét. A lényeg pedig az, hogy hetven, nyolcvan vagy akár kilencvennyolc és fél százalék nem elég. Most nem. És ha *eltolja,* nem dobhatja át a válla fölött, hogy tovalejtsen. Egyrészt amióta levágta ezt a furcsa ágat, egyetlen kőrisfát sem látott. De legfőképpen amiatt izgult, hogy ez egy mindent vagy semmit játék. Ha csak egy kicsit is eltolja, akkor nem fordul, amikor fordulnia kellene. És Eddie egyre idegesebb lett a kulcs végén levő kis kunkor miatt. Egyszerűnek tűnt, de ha a kanyarulatok nem egészen pontosak... *Bár ebben a mostani állapotában semmiképpen sem működik;*

ennyit azért tudsz.
Felsóhajtott, a kulcsra nézett. Igen, ennyit tud. Meg kellett volna próbálni befejezni. A kudarctól való félelme talán erősebb, mint ami indokolt, de le kell gyűrnie, és mindenképpen próbálkoznia kell. Talán sikerül. Isten a megmondhatója, mennyi minden sikerült azóta, hogy Roland belépett az elméjébe a Delta légitársaság sugárhajtású gépén, útban a Kennedy repülőtér felé. Az, hogy még mindig él és ép az esze, már egymaga teljesítmény.
Visszaadta a kulcsot Rolandnak. – Most csak viseld – mondta. – Amikor megállunk éjszakára, majd folytatom.
– Megígéred?
– Igen.
Roland bólintott, átvette a kulcsot, és kezdte rácsomózni a nyersbőr zsineget. Lassan dolgozott, de Eddie így is látta, milyen ügyesek jobb kezének megmaradt ujjai. Nem lehet mondani, hogy ez az ember nem alkalmazkodóképes.
– Valami történik, ugye? – kérdezte hirtelen Susannah.
Eddie rápillantott. – Miért mondod, ezt?
– Veled alszom, Eddie, tudom, hogy most már minden: éjjel álmodsz. Néha beszélsz is. Nincs éppen lidércnyomásod, de az világos, hogy *valami* történik a fejedben.
– Igen. Valami történik. Csak azt nem tudom, hogy mi.
– Az álmok néha nagyon erősek – jegyezte meg Roland. – Egyáltalán nem emlékszel rájuk?
Eddie habozott. – Egy kevésre csak, de az is zavaros. Megint gyerek vagyok, ennyit tudok. Iskola után történik. Kosarazunk Henryvel a Markey Avenue-i régi játszótéren, ahol most a fiatalkorú bíróság épülete van. Azt szeretném, ha Henry elvinne, hogy megnézzünk egy helyet a Dutch Hillen. Egy öreg házat. A srácok Udvarháznak hívták, és mindenki azt mondta, hogy kísértetek járnak benne. Talán jártak is. Mindenesetre kísérteties, annyit tudok. De *igazán.*
Megcsóválta a fejét, ahogy emlékezett.
– Évek óta először akkor gondoltam az Udvarházra, amikor a medve tisztására értünk, és odanyomtam a fejem ahhoz a különös bódéhoz. Nem tom – talán azért vannak álmaim.
– De nem így gondolod – mondta Susannah.
– Nem: Azt hiszem, akármi történik is, az sokkal bonyolultabb puszta emlékezésnél.
– Tényleg jártál azon a helyen a bátyáddal? – kérdezte Roland.
– Igen, rábeszéltem.
– És történt valami?
– Nem. De ijesztő volt. Ott álltunk, és egy kis ideig bámultunk, és Henry engem cukkolt – azt mondta, bezavar, hogy hozzak valami emléket, meg ilyesmiket –, de tudtam, hogy nem gondolja komolyan. Éppen úgy frászban volt attól a helytől, mint én.
– Ennyi? – kérdezte Susannah. – Csak azt álmodod, hogy elmentek arra a helyre? Az Udvarházhoz?
– Van azért más is. Valaki jön... azután csak úgy ott van. Látom álmomban, de csak alig... tudjátok, a szemem sarkából. Csak azt tudom, hogy úgy kell tennünk, mintha nem ismernénk egymást.
– És tényleg volt ott valaki azon a napon? – kérdezte Roland. Merőn figyelte Eddie-t. – Vagy ő csak az álomban szerepel?
– Régen történt. Alig múltam tizenhárom. Hogyan emlékezhetnék ilyesmire biztosan?
– Roland semmit sem szólt.
– Jól *van* – mondta végül Eddie. – Igen. Azt hiszem, volt ott valaki aznap. Egy srác, akinél tornazsák vagy hátizsák volt, erre nem emlékszem. Az arcához képest túl nagy napszemüveg az orrán. Olyan tükröző üvegű.

– Ki volt ez a személy? – kérdezte Roland.
Eddie sokáig hallgatott. Tartogatta a kezében az utolsó *fasírt á la Roland*-ot, de elment az étvágya. – Azt hiszem, az a srác, akivel a pihenőállomáson találkoztál – mondta végül. – Azt hiszem, régi barátod, Jake téblábolt arrafelé, engem és Henryt lesve azon a délutánon, amikor fölmentünk a Dutch Hillre. Azt hiszem, követett minket. Mert ugyanazokat a hangokat hallotta, mint te, Roland. És mert megosztotta velem az álmait, és én is megosztottam vele az enyémeket. Azt hiszem, arra emlékszem, ami Jake idejében történik. Ide próbál visszatérni. És ha a kulcs nem lesz kész, vagy rossz lesz, amikor Jake elindul, akkor a gyerek valószínűleg meghal.
– Talán van saját kulcsa. Ez nem lehetséges? – kérdezte Roland.
– Ja, meglehet – válaszolta Eddie –, de az nem elég. – Felsóhajtott, és az utolsó fasírtot eltette későbbre. – *És nem hinném, hogy ő tisztában van ezzel.*

8

Mentek tovább. Roland és Eddie fölváltva tolták Susannah székét. A bal oldali keréknyomot választották. A szék folyton zötyögött és billegett, időnként át kellett emelniük a kockaköveken, amelyek vénhedt fogakként kandikáltak ki a földből. Mindazonáltal könnyebben és gyorsabban haladtak, mint egy hét óta bármikor. A terep emelkedett, és amikor Eddie hátranézett, látta, hogy az erdő szelíd lépcsőkben ereszkedik le mögöttük. Messze északnyugatra vízpántlika hullott alá a töredezett sziklákon. Csodálkozva állapította meg, hogy azt a helyet látja, amelyet „lőtérnek” használtak. Mostanra szinte eltűnt mögöttük az álmodozó nyári délután párájában.
– Lábod alá nézzél, fiam! – szólt rá élesen Susannah. Eddie visszafordult, még épp idejében, mielőtt Rolandnak tolta volna a kocsit. A harcos megállt, és belebámult az út bal oldalán nőtt kusza bozótba.
– Ha így folytatod, visszavonatom a jogosítványodat! zsémbelt Susannah.
Eddie nem törődött vele. Követte Roland pillantását. – Mi az?
– Egy módon tudhatjuk meg. – Megfordult, kiemelte Susannah-t a székéből, és a csípőjére ültette. – Nézzük meg mindnyájan.
– Tegyél le, nagyfiú, tudok én haladni. Méghozzá könnyebben, ha tudni akarjátok, srácok.
Miközben Roland gyengéden letette a nőt a fűvel felvert keréknyomba, Eddie a fák közé bámult. A fogyatkozó fény egymást átfedő árnyakat vetett, de mintha észrevette volna azt, ami fölkeltette Roland figyelmét. Magas, szürke kő volt, amely szinte teljesen eltűnt a venyigék és indák zűrzavarában.
Susannah egy angolna hajlékonyságával kúszott be az út menti fák közé. Roland és Eddie követték.
– Ez egy útjelző, igaz? – Susannah a könyökére támaszkodva tanulmányozta a szögletes kődarabot. Valaha egyenesen állt, de mostanra részegen jobbra dőlt, mint valami öreg sírkő.
– Igen. Add a késemet, Eddie.
A fiú engedelmeskedett, azután lekuporodott Susannah mellé, miközben a harcos levagdosta a vesszőket: A lehulló venyigék föltárták a kőbe vésett, megkopott betűket, és Eddie már akkor tudta, mi van odaírva, amikor Roland még a felét sem szabadította ki:

UTAZÓ, ELÉRTED BELSŐ-VILÁG HATÁRÁT.

9

– Mit jelent ez? – kérdezte Susannah végül. A hangja halk és áhítatos volt, szeme szüntelenül fel-alá járt a szürke kövön.
– Ez azt jelenti, hogy az első szakasz végéhez közeledünk. – Roland ünnepélyes arccal, töprengve nyújtotta vissza a kést Eddie-nek. – Azt hiszem, most már megmaradunk ezen a régi szekérúton, vagy

inkább ez marad velünk. A Sugár irányát követi. Hamarosan véget ér az erdő. Nagy változásra számítok.
– Mi az a Belső-Világ? – kérdezte Eddie.
– Egyike a nagy királyságoknak, amelyek a régi időkben a földön uralkodtak. A remény, a tudás, a fény királysága volt, amelyekhez mi is igyekeztünk ragaszkodni a hazámban, mielőtt minket is elöntött volna a sötétség. Egy napon, ha lesz időnk, elmesélek nektek minden régi történetet... legalábbis azokat, amelyeket ismerek. Széles szőnyeget alkotnak, amely szép, de nagyon szomorú.
A régi mesék szerint valaha nagy város állt a Belső-Világ szélén, talán akkora is lehetett, mint a ti New Yorkotok. Most már romokban heverhet, ha egyáltalán létezik még. De lehetnek ott emberek... vagy szörnyek... vagy mindkettő. Vigyáznunk kell.
Csonka jobbjával megérintette a feliratot. – Belső-Világ – mondta halkan, tűnődve. – Ki gondolta volna... – Elhalt a hangja.
– Hát, itt már nincs segítség, igaz? – kérdezte Eddie.
A harcos megrázta a fejét. – Nincs segítség.
– *Ka* – mondta olyan hirtelen Susannah, hogy a két férfi ránézett.

10

Még két óra volt a nappalból, így hát folytatták a vándorlást. Az út továbbra is délkeletnek tartott a Sugár mentén. Még két kisebb út is csatlakozott hozzá, amelyeket benőtt az elvadult bozót. A második mellett egy hajdan óriás kőfal düledező romjai mohosodtak. A közelben tucatnyi kövér szőrmókus csücsült a romokon, és furcsa, aranykeretes szemükkel bámulták a zarándokokat. Eddie-t egy esküdtbíróságra emlékeztették, amely nem tud dönteni.
Az út egyre szélesedett, és egyre jobban lehetett látni. Kétszer maradtak el mögöttük rég kihalt épületek romjai. A másodikról Roland azt mondta, hogy szélmalom lehetett. Susannah megállapította, hogy olyan, mintha kísértetek laknák. – Nem lennék meglepve – válaszolta a harcos. Tárgyilagos hangjától mindketten megborzongtak.
Amikor asötétség miatt kénytelenek voltak megállni, már gyérültek a fák, a szellő, amely egész nap hűsítette őket, gyenge, meleg széllé változott. Előttük egyre emelkedett a föld.
– Egy-két napon belül elérjük az emelkedő tetejét – mondta Roland. – Aztán meglátjuk.
– Mit? – kérdezte Susannah, de Roland csak a vállát vonogatta.
Aznap este Eddie ismét a kulcsot faragta, de nem nagyon volt ihlete. Elhagyta az az önbizalom és boldogság, amely akkor töltötte el, amikor a kulcs először kezdte fölvenni a formáját. Ügyetlennek, ostobának érezte az ujjait. Hónapok óta először vágyott egy csipet heroinra. Nem sokra. Csak egy pötty anyag meg egy összesodort bankó, és fix, hogy semmi idő alatt megenné ezt a kis faragást!
– Min mosolyogsz, Eddie? – kérdezte Roland. A tábortűz másik oldalán ült; az alacsony, szélfújta lángok szeszélyesen táncoltak közöttük:
– Mosolyogtam?
– Igen.
– Csak arra gondoltam, – milyen ostobák tudnak lenni az emberek: ha beviszed őket egy szobába, amelynek hat ajtaja van, ők akkor is nekimennek a falnak. Azután még van képük dühöngeni.
– Ha félsz attól, ami az ajtók másik oldalán várhat, akkor még a falról visszapattanni is biztonságosabb – mondta Susannah.
Eddie bólintott. – Lehet, hogy így van.
Lassan dolgozott, igyekezett meglátni a formát a fában, főleg azt a kis s alakot. Rádöbbent, hogy az emléke nagyon megfakult.

Kérlek, Istenem, segíts, hogy ezt ne csesszem el!, fohászkodott, és szörnyen félt, hogy máris elrontotta. Ezért inkább letett róla, visszaadta a kulcsot (amelyen alig változott valami) a harcosnak, és elbújt az egyik nyersbőr alá. Öt perccel később ismét elkezdődött az álom a fiúval s a régi játszótérrel a Markey Avenue-n.

11

Jake negyed hét körül lépett ki a házukból, nyolc órája maradt, amelyet el kellett töltenie valahogy. Először arra gondolt, hogy rögtön kimetrózik Brooklynba, azután úgy döntött, hogy ez nem jó ötlet. Egy iskolakerülő gyerek nagyobb feltűnést kelt a peremvidéken, mint a nagyváros szívében, és ha csakugyan *meg kell keresnie a* helyet és a fiút, akivel találkoznia kell, akkor máris meg van lőve.

Nem gond, mondta a sárga pólós, zöld homlokpántos fiú. *Megtaláltad a kulcsot és a rózsát is, nem? Ugyanígy engem is meg fogsz találni.*

Csak hát Jake már nem emlékezett, hogyan találta meg a kulcsot és a rózsát. Mindössze az öröm, a szívét-agyát eltöltő bizonyosság maradt meg benne. Csupán abban reménykedhetett, hogy mindez megismétlődik vele. Addig is mozognia kell. Ez a legegyszerűbb módja, hogy az embert ne vegyék észre New Yorkban.

Majdnem felment az Első sugárútig, azután visszafordult arra, amerről jött, apránként cserkészte be a központot, mindig arra menve, amerre zöldet mutatott a lámpa (tudat alatt talán azt hitte, hogy még azok is a Sugarat szolgálják). Tiz óra tájt az Ötödik sugárúton találta magát, a Metropolitan Múzeum előtt. Kimelegedett, elfáradt, rosszkedvű volt. Szeretett volna inni egy üdítőt, de úgy gondolta, ameddig lehet, ragaszkodnia kell ahhoz a kevés pénzéhez, amije van. Minden centet kivett az ágya melletti dobozból, de összevissza nem volt több nyolc dollárnál.

Iskolások sorakoztak múzeumlátogatáshoz. Jake majdnem biztosra vette, hogy állami iskolások; ugyanolyan lezserül öltözködtek, mint ő. Semmi Paul Stuart blézer, semmi nyakkendő, pulcsi, százhuszonöt dezsőbe fájó egyszerű szoknyácska a Miss So Pretty-ből vagy a Tweenityből. Ez a banda a Kmartból öltözött. Jake hirtelen ötlettel beállt a sor végére, és követte őket a múzeumba.

A körút másfél óráig tartott. Jake élvezte. A múzeum csöndes volt, ami még ennél is jobb, légkondicionált, a képek pedig szépek. Különösen lenyűgözte Frederick Remingtonnak a régi Nyugatról festett néhány képe, meg egy hatalmas vászon, Thomas Hart Benton alkotása, amelyen gőzmozdony robog a prérin Chicago felé, és a mezőről melles overallt, szalmakalapot viselő, nagydarab parasztok nézik. Egészen végig nem vették észre a kísérőtanárok. Akkor azonban egy szigorú kék kosztümös, szép fekete asszony megkocogtatta a vállát, és megkérdezte, hogy kicsoda.

Jake nem vette észre a közeledését, és egy pillanatra leállt az agya. Gépiesen a zsebébe nyúlt, és megmarkolta az ezüstkulcsot. Elméje azonnal kitisztult, és ismét megnyugodott.

– Az én csoportom odafönt van – mosolygott bűntudatosan. – Egy csomó modernet kell megnézni, de nekem ezek itt sokkal jobban tetszenek, mert ezek igazi képek, szóval... tetszik tudni...

– Megléptél? – segítette ki a tanárnő. Szája sarka megrándult az elfojtott mosolytól.

– Nos, inkább úgy mondanám, angolosan távoztam. – Ezek a szavak csak úgy kicsúsztak a száján. Az iskolások csak értetlenül bámultak rá, de a tanárnő most már nyíltan elnevette magát. – Talán nem tudod, vagy elfelejtetted – mondta –, de az angol hadseregben rendszerint agyonlőtték a szökevényeket. Javaslom, azonnal csatlakozz az osztályodhoz, fiatalember.

– Igenis, asszonyom. Köszönöm. Mostanra már úgyis biztosan végeztek.

– Melyik iskola?

– Markey Academy – mondta Jake. Ez is csak úgy kicsúszott a száján.

Fölment, hallgatta a lépések testetlen zaját, a halk hangokat a rotunda hatalmas teréből, és azon töprengett, miért mondta ezt. Életében nem hallott Markey Academy nevű helyről.

12

Egy darabig elvolt az emeleti csarnokban, azután észrevette, hogy egy őr érdeklődéssel figyeli, ezért úgy döntött, nem lenne bölcs dolog tovább várakozni. Remélhetőleg már elment az osztály, amelyhez csatlakozott.

A mindenit! Hogy elment az idő! – töltésűnek szánt arckifejezéssel a karórájára pillantott, és lekocogott a lépcsőn. Az osztály – és a szép fekete tanárnő, aki elnevette magát az angolos távozás hallatán – eltűnt, úgy döntött hát, hogy a legokosabb, ha követi példájukat. Egy darabig sétálgathat – lassan, tekintettel a hőségre –, és metróra is szállhat.

A Broadway és a Negyvenkettedik utca sarkán megállt egy hot-dog-árusnál, és kolbászt vásárolt csekély tőkéje egy részéből. Egy bank lépcsőjére ült le, hogy elköltse ebédjét, és ez súlyos baklövésnek bizonyult.

Arra jött egy rendőr, bonyolult mintákban forgatva gumibotját. Ez látszólag teljesen lekötötte, de Jake mellé érve hirtelen visszadugta a gumibotot az övén levő hurokba, és a fiú felé fordult.

– Szervusz, nagyfiú – mondta. – Ma nincs iskola? A behabzsolt kolbász utolsó falatja hirtelen megakadt Jake torkán. Micsoda rohadt balszerencse, ha itt egyáltalán lehet szerencséről beszélni! A Times Square-en voltak, Amerika lepra fővárosában; mindenfelé drogosok, drogárusok, kurvák meg a kuncsaftjaik... de ezt a zsarut nem azok érdeklik, hanem *Jake*.

Nagy erőfeszítéssel lenyelte a falatot, azután válaszolt: – Az iskolámban most vannak a záróvizsgák. Nekem csak egy volt ma. Azután elmehettem. – Szünetet tartott, nem tetszett neki a rendőr fényes, kutató tekintete. – Engedélyem is van – tette hozzá bizonytalanul.

– Aha. Láthatok valami igazolványt?

Jake szíve összeszorult. Lehet, hogy az apja és az anyja máris fölhívták a rendőrséget? A tegnapi kaland után meglehetősen valószínű. Rendes körülmények között a New York-i rendőrség nem sokat törődik egy eltűnt gyerekkel, különösen félnapos távollét után, de az apja nagykutya a tévénél, és maga büszkélkedett vele, milyen sok szál fut össze a kezében. Abban kételkedett, hogy ennek a rendőrnek képe lenne róla... de a nevét, azt tudhatja.

– Hát – mondta kelletlenül –, nekem csak egy tanulóbérletem van a Belső-Világ járataira.

– Belső-Világ-járat? Sohasem hallottam róla. Merre van az? Queensben?

– Úgy értettem, *belvárosi* járat – mondta. Istenem, ez egyre jobban gajra megy... méghozzá gyorsan. – Ismeri? A Harmincharmadik utcában?

– Aha. Az jó lesz. – Kinyújtotta a kezét.

Egy kanárisárga öltönyös, vállig omló göndör fürtű fekete is odanézett. – Gyűccse csak be, bisztos úr! – rikkantott vígan ez a jelenés. – Mázsájja csak meg asztat akkis aluttejes seggit! Tegye a dógát!

– Pofa be, Eli, és húzzál innét – mondta oda se nézve a rendőr.

Eli számos aranyfogát csillogtatva nevetett, s odébbállt.

– Miért nem *tőle* kér igazolványt? – kérdezte Jake.

– Mert most éppen a tiédet kérem. Na mutassad csak, fiam.

A rendőr vagy tudta a nevét, vagy érezte, hogy valami nincs rendjén, ami nem is csoda, mert Jake volt az egész placcon az egyetlen fehér, aki nem vadászott és nem szolgáltatott. Így vagy úgy, egy a végeredmény: hülyeség volt itt leülni, hogy megebédeljen. De hát fájt a lába, és a fenébe is, éhes volt, *éhes!*

Nem fogsz leállítani, gondolta. *Nem* engedhetem, *hogy leállíts. Van valaki, akivel találkoznom kell*

ma délután Brooklynban... és én ott is leszek.
Ahelyett hogy a brifkójáért nyúlt volna, mellzsebéből előhúzta a kulcsot. A rendőr elé tartotta; a késő délelőtti napfény apró fényfoltokat táncoltatott a közeg arcán és homlokán. A rendőr szeme nagyra nyílt. – Hééé! – suttogta. – Mid van neked, fiam?
Érte nyúlt, Jake egy kissé visszahúzta a kulcsot. A fénykörök hipnotikus táncot jártak a rendőr arcán.
– Nem kell elvennie – mondta Jake. – A nevet anélkül is el tudja olvasni, igaz?
– Persze hogy igaz.
A kíváncsiság eltűnt a rendőr arcáról. Csak a kulcsot nézte, tágra nyílt, mereven bámuló szemmel. De azért nem volt teljesen üres a tekintete. Jake megdöbbenést és váratlan boldogságot látott benne. *Ez vagyok én,* gondolta a fiú, *amerre járok, örömöt és jóakaratot sugárzok magam körül. Csak az a kérdés, hogy most mit csináljak?*
Fiatal lány (zöld selyem forrónadrágjából és áttetsző blúzából ítélve nem könyvtárosnő) vonaglott feléjük a járdán nyolccentis sarkú, bíborszín kurvacipőben: Először a rendőrre sandított, azután Jake-re, hogy lássa, mit néz a rendőr. Amikor már jól látta, földbe gyökerezett a lába, és a torkához kapott. Egy férfi beleütközött, és azt mondta, nézzen már a két bal lába alá. A fiatal nő, aki valószínűleg nem könyvtáros volt, észre sem vette. Jake látta, hogy négy-öt másik ember is megállt. Valamennyien a kulcsot bámulták. Úgy verődtek össze, ahogy néha szokás az utcasarkon valami különösen ügyes itt-a-piros-hol-a-piros játékos körül.
Igazán klasszul elkerülöd a feltűnést, gondolta Jake. *Hát igen.* Átnézett a rendőr válla fölött, és a szeme megakadt az utca túloldalán egy cégtáblán. Denby Gyógyszertár, az volt ráírva.
– A nevem Tom Denby – mondta a rendőrnek. – Itt van rajta, az árkedvezményes tekeklubtagsági kártyámon. Igaz?
– Persze, persze – suttogta a rendőr. Minden érdeklődését elvesztette Jake személye iránt; egyedül a kulcsra volt kíváncsi. Visszavert fény apró flitterei táncoltak, pörögtek az arcán. – Maga senkit sem látott, akit Tom Denbynek hívtak, ugye?
– Nem – bólintott engedelmesen a rendőr. – Sohasem hallottam róla.
Már legalább féltucatnyian gyűltek köréjük, és valamennyien némán csodálták Jake kezében az ezüstkulcsot.
– Akkor hát mehetek?
– Mi? Ja! Persze, menj csak, atyád kedvéért!
– Köszönöm – mondta a kisfiú, de egy pillanatig nem tudta, *hogyan* menjen. Zombik néma tömege kerítette be, és állandóan újak csatlakoztak hozzájuk. Tudta, hogy csak azt akarják tudni, mi olyan érdekes, de azok, akik meglátták a kulcsot, rögtön sóbálvánnyá váltak, és eltátották a szájukat.
Jake feltápászkodott, lassan fölhátrált a bank széles lépcsőjén, úgy tartva maga elé a kulcsot, mint oroszlánidomár a széket. Amikor elérte a lépcső tetején a lebetonozott széles teret, a nadrágzsebébe dugta a kulcsot, sarkon fordult és elrohant.
Csak egyszer állt meg a tér túloldalán, hogy visszanézzen. A kis csoport, amely körbevette azt a helyet, ahol ő az előbb állt, lassan életre kelt. Bambán bámultak egymásra, azután továbbmentek. A rendőr üres tekintettel nézett jobbra-balra, majd föl az égre, mintha arra akarna emlékezni, hogy került ide, és mit is akart csinálni. Jake eleget látott. Ideje keresni egy metróállomást, és elhúzni Brooklynba, még mielőtt valami újabb hátborzongató dolog történne.

13

Délután negyed kettőkor, miután lassan fölbaktatott a metróállomás lépcsőjén, megállt a Castle meg a Brooklyn Avenue sarkán, és végignézett Co-Op City homokkőtornyain. Várta, hogy elöntse az a

bizonyosság és a magabiztosság, amellyel mintha képes lenne előre emlékezni. De nem jött. *Semmi* sem jött. Csak egy gyerek volt, aki ott állt egy forró brooklyni utcasarkon, kurta árnyéka fáradt ölebként hevert a lábánál.
Hát itt volnék... most hogyan tovább?
Rádöbbent, hogy a leghalványabb fogalma sincs róla.

14

Roland kis csapata felért annak a hosszú, lágyan ereszkedő dombságnak a gerincére, amelyen eddig fölfelé kapaszkodtak. Megálltak és bámultak délkelet felé. Hosszú ideig egyikük sem szólt. Susannah kétszer is kinyitotta a száját, azután becsukta. Felnőttkora óta most először nem jutott szóhoz.
Előttük szinte végtelen síkság szundikált a nyári délután elnyúló, arany fényében. A fű buja, smaragdzöld volt, és nagyon magasra nőtt. Hosszú, karcsú törzsű, szétágazó-terebélyes koronájú fákból álló ligetek tarkázták a síkot. Susannah mintha egy Ausztráliáról szóló útifilmben látott volna hasonló fákat.
A gerincen túl a mélybe vetette magát az eddig követett út, és zsinóregyenesen haladt délkelet felé; fényes fehér csíkja kettészelte a füves lapályt. Tőlük néhány mérföldre nyugatra nagy testű állatok csordája legelészett békésen. A bölényre hasonlítottak. Keletre az erdő utolsó nyúlványa görbe félszigetként fúródott a füves síkságba. A kusza, sötét alakzat olyan volt, mint egy alkar, ökölbe szorított kézzel.
Susannah rájött, hogy arrafelé tartott minden patak és ér, amellyel útközben találkoztak; mind annak a nagy folyónak a mellékágai voltak, amely az erdő e kinyúló karjából eredt, és békésen, álmodozva hömpölygött a nyári nap alatt a világ keleti szegélye felé. Széles folyó volt, talán két mérföldre is lehetett egymástól a két partja.
És meglátta a várost.
Pontosan szemben, a látóhatár szélén emelkedett a tornyok és csúcsok párás erdeje. Azok a légies bástyák száz, kétszáz, esetleg négyszáz mérföldre voltak előttük. Ennek a világnak olyan tökéletesen tiszta volt a levegője, hogy nehezen lehetett megítélni a távolságokat. Susannah csak annyit tudott, hogy azoknak a ködös tornyoknak a látványa néma csodálattal tölti el... és mély, sajgó honvágyat ébreszt benne New York iránt. *Azt hiszem, akármit megtennék, ha még egyszer láthatnám Manhattant a Triborough hídról,* gondolta.
Mosolyognia kellett, mert nem ez volt az igazság. Semmiért nem cserélte volna el Roland világát. Néma rejtélyessége, tágas terei megrészegítették. És itt volt vele a szerelme is. New Yorkban – legalábbis az ő idejének New Yorkjában – ők lettek volna a lenézett, gyűlölt botránykő, minden hülye fráter bárdolatlan, kegyetlen vicceinek céltáblája: egy huszonhat éves fekete nő a három évvel fiatalabb fehér szeretőjével, aki hajlamos rá, hogy felindult állapotában összevissza hablatyoljon, és még alig nyolc hónapja is olyan narkós volt, hogy forgott. Itt senki sem húzta el a száját, és nem nevetett. Itt senki sem mutogatott rájuk ujjal. Itt nem volt más, mint Roland, Eddie és ő, a világ három utolsó harcosa.
Megfogta Eddie kezét. A fiú tenyere melegen, vigasztalón simult az ő ujjaira.
Roland előremutatott. – Az ott a Send folyó lehet – mondta halkan. – Sohasem hittem volna, hogy életemben megláthatom... sőt inkább mesének gondoltam, mint az Őröket.
– Olyan szép! – suttogta Susannah. Képtelen volt levenni a szemét az előtte elterülő alföldről, mely dúsan álmodott a nyár bölcsőjében. Pillantása követte a fák árnyékát, amelyeket látszólag mérföldesre nyújtott a földön az alkonyat. – Ilyen lehetett a mi Nagy Síkságunk az ember letelepedése, sőt az első

indiánok érkezése előtt. – Fölemelte szabad kezét, és egy helyre mutatott, ahol a Nagy Út elkeskenyedett. – Az ott a városod – mondta. – Ugye?
– Igen.
– Okénak látszik – mondta Eddie. – Lehetséges ez, Roland? Egész ép. Ilyen jól építettek az ősök?
– Manapság minden lehetséges – mondta Roland, de kételkedő volt a hangja. – Azért nem kéne nagyon reménykedned, Eddie.
– Hogy? Nem. – Eddie azért *nagyon* reménykedett. Susannah szívében honvágyat keltett az a homályos kontúr a látóhatáron, Eddie-ben a remény tüzét gyújtotta hirtelen lángra. Ha az a város még ott van – márpedig ott volt –, akkor lehet ott lakosság is, és talán nem is olyan emberalatti lények, amilyenekkel Roland a hegyek alatt találkozott. A városlakók lehetnek
(amerikaiak, súgta Eddie tudatalattija)
intelligensek és segítőkészek is; még az is lehet, hogy zarándoklatukban ők fogják jelenteni a különbséget siker és kudarc... vagy akár élet és halál között. Eddie agyában felragyogott a (részben *Az utolsó csillagharcos* és *A sötét kristály*-féle filmekből összeszemelgetett) fényes látomás: a város göcsörtös, de méltóságteljes véneinek tanácsa, akik hatalmas kaját tálalnak az érintetlen raktárakból (vagy a környezetkímélő buborékokban ajnározott spéci kertekből), és akik, miközben ő, Roland és Susannah degeszre eszik magukat, pontosan elmagyarázzák, mi áll előttük, és hogy ez az egész micsoda. Búcsúajándékuk a vándoroknak egy AAA minőségű autótérkép, rajta vörössel a Setét Toronyhoz vezető legjobb útvonal.
Eddie nem ismerte a *deus ex machina* kifejezést, de azt tudta – eléggé felnőtt hozzá –, hogy ilyen bölcs és jóindulatú népek főképpen a képregényekben és a B-kategóriás filmekben élnek. De azért az ötlet mámorító volt: a civilizáció szigete ebben a veszedelmes, leginkább üres világban; bölcs, öreg tündéremberek, akik tudják, hogy nekik mi a francot kéne csinálniuk. A párás látóhatáron kirajzolódó mesés formák legalább elképzelhetővé tették a gondolatot. Még ha teljesen kihalt is a város, a lakosságot eltörölte valami réges-régi járvány, vagy a vegyi hadviselés, akkor is használható gigászi szerszámosládaként, vagy katonai óriásraktár, ahol felszerelhetik magukat arra a kemény útra, ami Eddie szerint még előttük állott. Egyébként is városi fiú volt, ott született és nőtt fel, érthető, ha feldobta a magas tornyok látványa.
– *Jól van!* – Majdnem hangosan nevetett izgalmában.- Hohó, rajta! Kapjuk el azokat a basszorkányos bölcs tündéreket!
Susannah meglepetten, de mosolyogva nézett rá. – Te meg miket locsogol, fehér fijú?
– Semmit. Ne is törődj vele. Csak mehetnékem van. Mit mondtál, Roland? Mit...
De volt valami Roland arcán, vagy közvetlenül a felszín alatt, valami tétován álmodó kifejezés, amitől Eddie elhallgatott, és védelmezően átfogta Susannah vállát.

15

Miután kurta, elutasító pillantást vetett a szemhatárra, Roland tekintetét valami más vonta magára, ami jóval közelebb volt hozzájuk, és nyugtalan előérzettel töltötte el. Már korábban is látott ehhez foghatót, és Jake is vele volt, amikor utoljára ment át ilyenen. Eszébe jutott, hogyan jutottak ki a sivatagból, hogyan vezette őket a feketébe öltözött ember a dombokon át a hegységig. Nehezen haladtak, de legalább ismét volt vizük. És fű is.
Egy éjjel arra ébredt, hogy Jake eltűnt. A keskeny patakot szegélyező fűzfaligetből hallotta fojtott, kétségbeesett kiáltásait. Mire átverekedte magát a ligetben levő tisztásig, a gyerek már nem kiabált. Roland úgy talált rá, amint áll egy pontosan olyan helyen, mint az előttük, odalent. A kövek helye; az áldozat helye; egy hely, ahol egy orákulum él... amelyik beszél, ha rákényszerítik... és öl, ha teheti.

– Roland! – szólalt meg Eddie: – Mi az? Mi a baj?
– Látod azt? – mutatta a harcos. – Az egy beszélő kör. Az alakzatok, amelyeket látsz, magas, álló kövek. – Eddie-re nézett, akivel először azon a rémítő, mégis csodálatos légi járművön találkozott, abban a furcsa másik világban, ahol a harcosok kék egyenruhát viselnek, és kifogyhatatlan készletek vannak cukorból, papírból és olyan csodálatos gyógyszerekből, mint az *asztin*. Különös kifejezés – valamilyen előérzet – derengett Eddie arcán. Szeméből kialudt a ragyogó remény, amellyel a várost bámulta, tekintete szürke és üres lett. Így nézi az ember az akasztófát, amelyre hamarosan fellógatják.
Először Jake, most meg Eddie, gondolta a harcos. *A kerék, amely életünket forgatja, könyörtelen; mindig ugyanarra a helyre fordul vissza.*
– Ó, a francba – mondta Eddie száraz, rémült hangon. – Szerintem ez az a hely, ahol a srác át akar majd jönni.
A harcos bólintott. – Nagyon valószínű. Ezek vékony helyek, és ugyanakkor nagyon *hívogatók.* Egyszer már követtem egy ilyen helyre. Az orákulum, amely ott tanyázott, kis híján megölte őt.
– *Ezt* meg honnan tudod? – kérdezte Susannah a fiútól. – Megálmodtad?
Eddie csak rázta a fejét. – Nem tudom. De abban a pillanatban, ahogy Roland megmutatta azt a tetves helyet... – elharapta a szót, a harcosra nézett. – Oda kell mennünk, olyan gyorsan, ahogy telik tőlünk! – Hangja egyszerre volt felajzott és rémült.
– Ma fog megtörténni? – kérdezte Roland. – Ma éjjel?
Eddie ismét megrázta a fejét, megnyalta a száját. – Ezt sem tudom. Nem vagyok biztos benne. Ma éjjel? Nem hiszem. Az idő... nem ugyanúgy múlik nálunk és ott, ahol a fiú van. Az ő helyén és idejében lassabban telik. Talán holnap. – Mostanáig fékezte a pánikot, de az most elszabadult. Odafordult Rolandhoz, megragadta az ingét hideg, verejtéktől nyirkos ujjaival. – De nekem be kellett volna fejeznem a kulcsot, és nem tettem meg, és még valami mást is kellett volna csinálnom, és gőzöm sincs, hogy mit! Ha a srác meghal, az az *én hibám* lesz!
A harcos megfogta Eddie kezét, és lefejtette az ingéről.
– Szedd össze magad!
– Roland, nem érted...
– Azt értem, hogy a nyafogás és vinnyogás nem oldja meg a bajodat. Azt értem, hogy elfeledkeztél apád arcáról.
– Hagyd ezt a hülyeséget! *Szarok* én az apámra! – üvöltötte Eddie hisztérikusan, és Roland ekkor arcul ütötte. A pofon akkorát csattant, mintha ágat törtek volna ketté.
Eddie feje hátranyaklott, a szeme kitágult a döbbenettől. Rámeredt a harcosra, majd lassan fölemelte a kezét, és megérintette arcán a vöröslő tenyérnyomot. – Te *fattyú!* – suttogta. Keze a pisztoly agyára hullott, amelyet még mindig a bal csípőjén viselt. Susannah megpróbálta eltakarni a fegyvert, ám a fiú lesöpörte a kezét.
Most ismét oktatnom kell, gondolta Roland, *csakhogy azt hiszem, most legalább annyira oktatom a saját életemért, mint az övéért.*
Valahol a távolban varjú károgott bele harsányan a csendbe, és Roland egy pillanatra a sólymára, Dávidra gondolt. Most *Eddie az ő* sólyma... és Dávidhoz hasonlóan tétovázás nélkül kitépi a szemét, ha a harcos csak egy hajszálnyi esélyt is ad neki.
Vagy a torkát.
– Le akarsz lőni? Ezzel akarod befejezni, Eddie?
– Apám, kurvára unom már a süketelésedet – mondta Eddie. Szemét elfátyolozták a könnyek és a düh.
– Nem fejezted be a kulcsot, de nem azért, mert félsz befejezni. Attól félsz, hogy rá kell jönnöd: *nem tudod* befejezni. Félsz lemenni oda, ahol a kövek állnak, de nem azért, mert félsz, hogy mi történhet,

ha belépsz abba a körbe. Attól félsz, ami *nem* történik meg. Nem a nagyvilágtól félsz, Eddie, hanem a benned levő kicsitől. Nem felejtetted el apád arcát. Tedd hát meg! Lőj le, ha mersz! Belefáradtam, hogy a pityergésedet hallgassam.
– Hagyd abba! – vijjogta Susannah. – Hát nem látod, hogy megteszi? Nem látod, hogy *te kényszeríted rá,* hogy megtegye?
Roland beledöfte a tekintetét. – Én arra kényszerítem, hogy *döntsön.* – Ismét Eddie felé fordította mély barázdáktól felszántott, szigorú arcát. – Kijöttél a heroin és a bátyád árnyékából, barátom. Gyere ki a saját árnyékodból is, ha mersz. Most rögtön! Gyere ki, vagy lőjél le, és *legyen végre vége!*
Egy pillanatig azt hitte, hogy Eddie tényleg megteszi, és itt ér véget minden, ezen a magas gerincen, a felhőtlen nyári ég alatt, ahol kék szellemhadként remegnek a látóhatáron a város tornyai. Azután Eddie arca megrándult. Szájának kemény vonala elernyedt és remegni kezdett. Keze lehullott Roland fegyverének agyáról. A melle megrándult, egyszer... kétszer... háromszor. Szája kinyílt, és minden kétségbeesése, rettegése kiszakadt belőle egy hörgő kiáltással, miközben a harcosra vetette magát:
– Félek, *te érzéketlen marha! Hát nem tudod felfogni? Roland,* én félek!
Lábai összeakadtak, előreesett. Roland elkapta és szorosan magához ölelte. Érezte bőrének verejték- és piszokszagát, érezte a könnyeit, a rettegését.
Egy pillanatig átkarolta, azután Susannah felé lódította. Eddie fáradtan lehorgasztott fejjel térdre esett a tolószék mellett. A nő rátette a kezét a tarkójára, és a combjához szorította a fiú fejét. – Néha gyűlöllek, nagy fehér ember – mondta keserűen Rolandnak.
A harcos a homlokára tapasztotta a két tenyerét. – Néha én is gyűlölöm magamat.
– De azért nem hagyod abba, mi?
Roland nem válaszolt. A térdeplő Eddie-t nézte, aki lehunyt szemmel szorította a fejét Susannah combjához, és az arcáról meg lehetett mintázni a nyomorúságot. Roland elhessegette ólomsúlyú fáradtságát, amely azt sugdosta, hogy hagyja ezt a bájcsevejt egy másik napra. Ha Eddie-nek igaza van, akkor nincs másik nap. Jake úgyszólván kész, hogy elinduljon. Eddie lett a választott, hogy átsegítse a fiút erre a világra. Ha nem készült fel rá, akkor Jake meghal a bejáratnál, éppen olyan biztosan, mint az a magzat, amelyet megfojt a nyakára tekeredett köldökzsinór, mihelyt elkezdődnek az összehúzódások.
– Állj föl, Eddie!
Egy pillanatig azt hitte, hogy Eddie ott marad térden, arcát a nő ölébe rejtve. Ha így lesz, akkor minden elveszett... és ez is *ka*. Azután a fiú lassan feltápászkodott. Csak állt, lógott mindene, a keze, válla, feje, haja, és ez nem volt jó, de állt, és kezdetnek ez elég.
– Nézz rám!
Susannah kényelmetlenül feszengett, de most nem szólt.
A fiú lassan fölemelte a fejét, és reszkető kezével félresöpörte a szeméből a haját.
– Ez a tiéd. Rosszul tettem, hogy elvettem, nem számít, milyen mély a fájdalmam. – Megmarkolta a nyersbőr szíjat, rántott egyet rajta és eltépte. A kulcsot Eddie elé tartotta. A fiú alvajáró mozdulattal nyúlt érte, de Roland nem ejtette bele azonnal a tenyerébe. – Igyekszel majd megtenni, amit meg kell tenned?
– Igen. – Alig lehetett hallani a hangját.
– Akarsz mondani nekem valamit?
– Bocs, hogy félek. – Volt valami borzasztó a hangjában, valami, ami összeszorította Roland szívét. Azt is tudta, mi az: most ért véget Eddie gyermekkora, itt hármuk között múlt el fájdalmas halállal. Lehet, hogy láthatatlan, ő mégis hallotta gyengülő sírását. Iparkodott becsukni előtte a fülét.
Ezt ismét a Torony nevében tettem. Még több van a rovásomon, és egyre közelebb a nap, amikor

mindez összeadatik, mint a részeges számlája a serházban. Hogyan fogom tudni valaha is kifizetni?
– Nem kívánok tőled bocsánatkérést, legkevésbé azért, mert félsz – mondta. – Mire jutnánk félelem nélkül? Habzó szájú veszett kutyák lennénk, ürülék száradna a lábunkra.
– Akkor hát *mit akarsz?* – kiáltotta Eddie. – Mindent elvettél, mindent, amit adhattam! Még ez sem maradhat meg; mert végül ezt is neked adom! *Mit akarsz még tőlem?*
Roland az öklébe szorította a kulcsot, amely az ő hozzájárulásuk volt Jake Chambers megváltásához. Nem szólt, farkasszemet nézett Eddie-vel. Sütötte a nap a zöld síkságot, a Send folyó kékesszürke partját, és valahol a távolban megint átkárogott a varjú a fakuló nyári délután arany mérföldjein.
Egy idő után megértés derengett föl Eddie szemében.
Roland bólintott.
– Megfeledkeztem az apám arcáról... – Eddie elhallgatott, lehajtotta a fejét. Nyelt egyet, fölnézett a harcosra. Roland tudta, hogy a dolog, amely közöttük halódott, most elmozdult. Nem létezett többé. Ilyen egyszerű ez. Itt, ezen a napsütötte, szélsöpörte gerincen, mindennek a határán, örökre eltűnt. – Megfeledkeztem az apám arcáról... és a bocsánatodért esedezem.
Roland kinyitotta öklét, és a kulcs csekély terhét visszaadta annak, akinek azt viselnie kellett, a *ka* elrendelése értelmében. – Ne beszélj így, harcos – mondta a Nemes Nyelven. – Apád jó szemmel néz téged... szeret téged... és én is.
Eddie összezárta ujjait a kulcson, és elfordította félig felszáradt könnyektől foltos arcát. – Menjünk! – mondta. Ereszkedni kezdtek a hosszú lejtőn az alattuk elnyúló síkság felé.

16

Jake lassan baktatott a Castle Avenue-n a pizzériák, kocsmák és bodegák mellett, ahol gyanús képű öregasszonyok bökdösték a krumplit és passzírozták a paradicsomot. A hátizsák szíja feltörte a hónalját, a lába is fájt. Elment a digitális hőmérő mellett, amely harmincfokos meleget mutatott. Jake inkább negyvennek érezte.
Elöl egy rendőrautó kanyarodott ki a sugárútra. Jake-ben nyomban feltámadt az érdeklődés egy vasedény kirakata iránt, amelyben kertészeti kellékeket lehetett látni. A kirakat üvegében figyelte a tovasuhanó kék-fehér tükörképet, és nem mozdult, amíg a rendőrautó el nem tűnt.
Hé, Jake, öreg haver! Hová is tartasz?
Fogalma sem volt. Biztos, hogy a fiú, akivel találkozott, a zöld hajpántot és A BELSŐ-VILÁGBAN NINCS UNALMAS PILLANAT feliratú sárga pólót viselő srác itt lehet a közelben, de akkor is mi van? Jake-nek akkor se volt több, mint egy tű Brooklyn szénakazlában. Elment egy festékkel beszórt, falfirkáktól pompázó sikátor mellett. Zömmel nevek voltak, EL TIANTE 91, SPEEDY GONZALES, MOTORVAN MIKE, de akadt néhány jelige és beavatottaknak szóló más felirat is. Jake szeme kettőn akadt meg.

EGY RÓZSA AZ EGY RÓZSA AZ EGY RÓZSA

festették a téglára, ugyanolyan poros rózsaszínre fakult árnyalatban, mint amilyen az a rózsa volt, amelyik ott nőtt Tom és Gerry Művészi Csemegéjének helyén. Alá olyan sötét kékkel, hogy az már majdnem fekete volt, ezt a furcsaságot kanyarította valaki:

BOCSÁNATODÉRT ESEDEZEM

Ez *meg mit jelent?,* értetlenkedett a gyerek. Nem tudta – talán valami idézet a Bibliából –, mégis

úgy megfogta a tekintetét, ahogy állítólag a kígyó bűvöli el a madarat. Végül lassan elbaktatott, mélyen elgondolkodva. Már fél három felé járt, árnyéka nyúlni kezdett.
Pontosan Jake előtt görcsös botjára támaszkodó öregember totyogott a járdán, amennyire lehetett, az árnyékvetők alatt. Barna szeme két túlméretezett tojásként úszott a vastag üveglencsék mögött.
– Bocsánatáért esedezem, uram – bökte ki Jake gondolkozás nélkül, nem is hallva, mit mond.
Az öregember megfordult, hogy ránézzen. Hökkenten, riadtan pislogott. – Haggyál békét, fiam! – mondta. Fölemelte a botját, és ügyetlenül meglengette a fiú irányába.
– Meg tudná mondani, uram, van itt ezen a környéken egy Markey Academy nevű hely? – Ez a legnagyobb hülyeségnek hangzott, de nem jutott eszébe más, amit kérdezhetett volna.
Az öregember lassan leeresztette botját. Az uram lehetett az oka. A vének és a majdnem szenilisek némileg holdkóros érdeklődésével nézett a gyerekre. – Hogyhogy nem vagy iskolában, fiam?
Jake fáradtan elmosolyodott. Már nagyon unta ezt a kérdést. – Ezen a héten záróvizsgák vannak. Csak azért jöttem, hogy meglátogassam egy régi barátomat, aki a Markey Academybe jár. Elnézést a zavarásért.
Megkerülte az öreget (aki remélhetőleg nem fog csak úgy a hecc kedvéért végigvágni a fenekén a bottal), és már-már befordult a sarkon, amikor az apó fölrikácsolt: – Fiam! *Fiaaaam!*
Jake megfordult.
– Errefelé nincs Markey Akedémija – mondta a vénség. – Huszonkét éve élek itten, tudnom kéne róla. Markey *Avenue,* igen, az van, de Markey Akedémija nincs.
Jake gyomra összeszorult hirtelen izgalmában. Egy lépést tett az öreg felé, aki védekezésül fölkapta a botját. Jake azonnal megállt, tartva a hatméteres biztonsági sávot. – És merre van ez a Markey Avenue, uram? Megmondaná nekem?
– Há persze – felelte az öregember. – Nem montam, hogy errefelé élek mán huszonkét éve? Két sarok innet. Fordúj be a Majestic mozinál. De én mondom neked, nincsen Markey Akedémija.
– Köszönöm, uram! Köszönöm!
Jake megfordult, végigtekintett a Castle Avenue-n. Igen, már látta is a mozi védőtetejének félreismerhetetlen formáját, amint néhány sarokkal lejjebb kiugrott a járda fölé. Futásnak eredt, azután észbe kapott, hogy ezzel fölhívja magára a figyelmet, és lelassított sietős gyaloglásra.
Az öregember utánanézett. Uram!, mondta magának hüledezve. Még ilyet. *Uram!*
Rozsdásan vihogott, és ment tovább.

17

Roland kis csapata alkonyatkor állt meg. A harcos sekély gödröt ásott, és tüzet rakott. Nem kellett ugyan főzniük, de szükségük volt rá. *Eddie-nek* volt rá szüksége. Ha be akarja fejezni a faragást, akkor fényre van szüksége.
A harcos körülnézett, és meglátta Susannah sötét árnyát a fakuló akvamarin égen. Eddié-t viszont nem találta.
– Hol van? – kérdezte.
– Kicsit lejjebb ment az úton. Hagyd most békén, Roland. Elég volt mára.
A harcos bólintott, a farakás fölé hajolt, és kovaszilánkkal rácsapott egy kopott acélrúdra. A gyújtós, amelyet maga gyűjtött össze, hamarosan lángolt. Egyenként helyezte rá a kis ágakat, miközben várta, hogy Eddie visszatérjen.

18

Fél mérföldre visszafelé azon az úton, amerre jöttek, Eddie törökülésben kuporgott a Nagy Út

közepén, egyik kezében a befejezetlen kulccsal, és az eget nézte. Lepillantott az útra, látta a szikrákat, és pontosan tudta, hogy Roland mit csinál... és miért. Azután ismét az eget nézte. Még sohasem félt ennyire, és sohasem érezte magát ilyen magányosnak.
Az ég *hatalmas* volt – nem emlékezett rá, hogy látott-e valaha is ilyen óriási, megszakítatlan teret, ilyen végtelen, tiszta ürességet. Ettől nagyon kicsinek érezte magát, de hite szerint nem volt ebben semmi rossz. A dolgok rendjében ő tényleg *nagyon* kicsi.
A fiú már közel volt. Eddie tudni vélte, hol jár Jake, és mire készül. Néma csodálat töltötte el. Susannah 1963-ból jött. Eddie 1987-ből. Közöttük... ott van Jake. Próbál átjönni. Próbál megszületni.
Találkoztam vele, gondolta. *Találkoznom* kellett *vele, és mintha emlékeznék is rá... bizonyos mértékben. Azelőtt történt, hogy Henry elment volna katonának, igaz? A brooklyni szakiskolába járt, és odáig volt a feketéért: fekete farmer, fekete motorosbakancs, fémvégű fűzővel, felgyűrt ujjú fekete póló.* James *Deanre akart hasonlítani. Sokszor gondoltam erre, de sohasem mondtam ki fennhangon, mert nem akartam bosszantani.*
Látta, hogy bekövetkezett, amire töprengése közben várt: feljött az Öreg Csillag. Tizenöt perc, talán még kevesebb, és az idegen ékkövek egész tejútja követi, de most még egyedül ragyogott a sötétségben.
Lassan fölemelte a kulcsot, addig, amíg az Öreg Csillag bele nem került a széles középső bevágásba, azután elszavalta a régi versikét az ő világából, amelyre az anyja tanította, amikor egymás mellett térdepelve nézték a hálószoba ablakából az Esthajnalcsillagot, amint áll a közelgő sötétségben Brooklyn háztetői és tűzlétrái fölött: – Csillagfény, ragyogás, első csillag, mit ma látok; teljesíts egy kívánságot, amit ma este kívánok.
Öreg Csillag ragyogott a kulcs bevágásában. Gyémánt, kőrisfoglalatban.
– Segíts, hogy találjak magamban egy kis kurázsit – mondta Eddie. – Ez a kívánságom. Segíts, hogy legyen bátorságom próbálkozni, és befejezzem ezt a nyomoroncot.
Egy pillanatig még ült, azután fölállt és visszakullogott a táborba. Olyan közel ült a tűzhöz, amennyire bírt; nem szólt a harcoshoz, még Susannah-hoz sem.
Fogta a kést, munkához látott. Apró forgácsok göndörödtek a kulcs végén levő s alakról. Eddie gyorsan dolgozott, erre-arra forgatva a kulcsot. Időnként lehunyta a szemét, és hüvelykujját végigfuttatta a puha íveken. Igyekezett nem gondolni arra, mi fog történni, ha rossz a forma. Az biztos lebénította volna.
Roland és Susannah mögötte ülve némán figyelték. Eddie végül félretette a kést. Arca fénylett a verejtéktől. – Ez a te haverod – mondta. – Ez a Jake. Ez aztán tökös srác lehet.
– A hegy alatt is derekasan viselkedett – felelte Roland. – Félt, de sohasem hátrált egy ujjnyit sem.
– Bár én lennék ilyen.
Roland vállat vont. – Balazarnál jól harcoltál, pedig elvették a ruháidat. Nagyon nehéz meztelenül harcolni, de te megtetted.
Eddie megpróbált emlékezni a lokálban lezajlott lövöldözésre, de csak homályos benyomások maradtak meg a tudatában. Füst, zaj és egymást összevissza keresztező fénydárdák döfnek át egy falon. Mintha automata fegyverek szaggatták volna szét azt a falat. De már nem emlékezett rá biztosan.
Fölemelte a kulcsot. A bevágások élesen kirajzolódtak a lángok előterében. Hosszú ideig tartotta így, főképp az s alakot bámulta. Pontosan olyannak látszott, mint álmában és a tűzben fölmerült pillanatnyi látomásban... de úgy *érezte,* nem tökéletes. Majdnem az, de azért nem teljesen.
Ez megint Henry. Neki nem volt semmi sem elég jó azokban az években. Te csináltad, haver. Csak Henry odabent nem akarja elismerni.
A szögletes bőrdarabra ejtette a kulcsot, gondosan ráhajtotta a sarkokat. – Megcsináltam. Nem tudom,

jó-e vagy sem, de azt hiszem, annyira jó, amennyi tellett tőlem. – Most, hogy nem kellett többé dolgoznia a kulcson, furcsán üresnek, céltalannak, eltévedtnek érezte magát.
– Akarsz enni valamit, Eddie? – kérdezte halkan Susannah.
Ott a célod, gondolta Eddie. *Ott a tájékozódási pont. Ott ül, keze összekulcsolva az ölében. Minden cél és irány, amit valaha is...*
Ám most, egyik pillanatról a másikra valami más bukott fől a tudatába. Nem álom... nem látomás...
Egyik sem. Emlék. Ismét megtörténik – előre emlékezel az időben.
– Először valami mást kell csinálnom – mondta, és fölállt.
A tűz túloldalán Roland fölhalmozott néhány lehullott ágat. Eddie átböngészte a kupacot, és talált egy hatvan centiméter hosszú, a közepén úgy tíz centiméter átmérőjű, száraz ágat. Fogta, visszatért a helyére a tűz mellé, és ismét magához vette Roland kését. Most gyorsabban dolgozott, mert csak kihegyezte a fát, amíg olyan nem lett, mint egy sátorcövek.
– Indulhatnánk hajnal előtt? – kérdezte a harcost. – Azt hiszem, olyan hamar el kell érnünk azt a kört, amennyire lehetséges.
– Igen. Ha kell, még hamarabb is. Nem akarok sötétben járni – egy beszélő kör nem biztonságos hely éjszaka –, de ha kell, akkor nincs mese.
– Ahogy elnézem az arcodat, nagyfiú, kétlem, hogy azok a kőkörök *bármilyen* időpontban biztonságosak lennének – jegyezte meg Susannah.
Eddie ismét félretette a kést. A jobb lábánál állt kupacban a föld, amelyet Roland ásott ki a tűzhelyként szolgáló sekély gödörből. Most a fadarab hegyével egy kérdőjelet rajzolt a földbe. Tisztán, világosan látszott.
– Jól van – törölte le a botot. – Minden elvégeztetett.
– Akkor egyél valamit – makacskodott Susannah.
Eddie próbálkozott, de nem volt éhes. Amikor végre elszenderedett Susannah melegében, álomtalanul, de nagyon éberen aludt. Hajnali négyig, amikor a harcos felrázta, egyfolytában hallotta az alattuk levő síkságról a szél szüntelen száguldozását, és úgy érezte, ő is vele repül, magasan fent az éjszakában, távol mindezektől a gondoktól, miközben fölötte derűsen halad az útján az Öreg Csillag és az Öreg Anya, és faggyal festik meg az arcát.

19

– Itt az idő – mondta Roland.
Eddie fölült. Susannah is felült, tenyerével dörgölte az arcát. Ahogy Eddie arca kitisztult, rögtön meg is telt türelmetlenséggel. – Igen. Gyerünk, még hozzá gyorsan.
– Közel jár ugye?
– Nagyon. – Fölállt és a derekánál fogva betette Susannah-t a tolószékbe.
A nő szorongva nézett rá. – Van még annyi időnk, hogy odaérjünk?
Eddie bólintott. – Szűkösen.
Három perccel később már a kísértetiesen csillámló Nagy Úton mentek lefelé. Egy óra múlva, mikor a hajnal fényei fölbukkantak a keleti égen, ritmikus nesz kélt messze előttük.
Dobok, vélte Roland.
Gépezet, vélte Eddie. Valami hatalmas gépezet.
Szív, vélte Susannah. *Valami hatalmas, beteg szív lüktetése... abból a városból, ahová mennünk kell.*
Két órával később a hang ugyanolyan hirtelen halt el, ahogy kezdődött. Fehér, formátlan felhők verődtek össze az égen a fejük fölött, először elfátyolozták, azután kioltották a korai napot. Már öt

mérföldre sem volt az álló kövek köre és egy elhullott szörnyeteg fogsoraként csillogott az árnyéktalan fényben.

20

SPAGETIIWESTERN-HÉT A MAJESTICBEN!

hirdette a Brooklyn és a Markey Avenue sarkán a viharvert, kedveszegett védőtető.

2 SERGIO LEONE-KLASSZIKUS!
A MARÉKNYI $ MEG A JÓ, A ROSSZ & A CSÚF!
MINDEN ELŐADÁS 99 C

Hajában csavarókkal szőke, rágógumizó pipi ült a pénztárban, a Led Zeppelint hallgatta a tranzisztoros rádióján, és az egyik olyan pletykalapot olvasta, amelyekért Mrs. Shaw is annyira odavolt. Tőle balra Clint Eastwood-plakát díszelgett a mozi kirakatában.
Jake tudta, hogy haladnia kéne már majdnem három óra volt –, de egy pillanatra megállt és rámeredt a piszkos, repedezett üveg mögötti plakátra. Eastwood mexikói serapét viselt, szivart harapott a foga közé. A serape egyik szárnyát hátravetette a válla fölött, hogy hozzáférhessen a pisztolyához. Sápadt, fakókék szeme volt. Bombázópilóta-szem.
Nem ő az, gondolta Jake, *de* majdnem. *Főleg a szeme... az majdnem ugyanolyan.*
– Hagytad; hogy lezuhanjak – mondta az ócska plakáton levő férfinak, a férfinak, aki nem Roland volt. – Hagytad, hogy meghaljak. Most mi fog történni?
– Hé, öcsi! – szólt oda a szőke pénztároslány, és Jake összerezzent. – Bejössz, vagy csak állsz ott és dumálsz magaddal?
– Nem én – mondta Jake. – Már láttam ezeket.
Ment tovább, balra fordult a Markey Avenue-n. Ismét várta az *előre emlékezés* érzését, de nem jött. Csupán egy napfénytől forró utcát látott, börtönblokkokra emlékeztető homokszín bérházak között. Arra jött néhány fiatal nő, babakocsit toltak, unottan fecserésztek, máskülönben kihalt volt az utca. Májushoz képest túl meleg volt, túlságosan forró a sétafikáláshoz..
Mit keresek? Mit?
Mögötte érdes férfinevetés harsant. Dühös női visítás követte. – Add vissza!
Jake ugrott egyet, azt hitte, neki szólnak.
– *Add vissza,* Henry! Viccen kívül!
Jake megfordult, és két fiút látott, az egyik legalább tizennyolc éves volt, a másik sokkal fiatalabb... tizenkettő vagy tizenhárom. Ennek a kisebbiknek a láttán Jake szíve bukfencet vetett a mellében. Zöld kordnadrágot viselt kartonsort helyett, de a sárga póló ugyanaz volt, és ott volt a kopott kosárlabda is a hóna alatt. Noha háttal állt neki, Jake tudta, hogy tegnap éjszaka álmában már találkozott vele.

21

A lány a rágógumizó pipi volt a pénztárfülkéből. A két fiú közül az idősebb – akit már majdnem férfinak is nevezhettek – elvette az újságját. A lány utánakapott. A farmert és felgyűrt ujjú fekete pólót viselő újságrabló a feje fölé emelte a lapot, és vigyorgott.
– Ugorj érte, Maryanne! Ugorj, kislány, ugorj!
A lány kivörösödött arccal, dühösen meredt rá. – Add ide! – mondta. – Ne hülyülj már, add vissza!

Te mocsok!
– Óóóó, na né má, Eddie! – mondta az idősebb fiú. – Illen cúna beszédet! Fujj, fujj! – vigyorogva lengette a lapot, úgy, hogy a szőke pénztároslány pont ne érje el, és Jake hirtelen mindent megértett. Ezek ketten együtt jöttek hazafelé – noha valószínűleg nem egy iskolába járnak, ha jól saccolta a korukat –, és a nagyobbik odament a pénztárhoz, úgy téve, mintha valami érdekeset akarna mondani a szőkének. Azután átnyúlt az üveg aljába vágott nyíláson, és kirántotta a lány újságját.
A nagyfiúnak az a fajta arca volt, amilyet Jake már korábban is látott; ez a típus képzeli a vidámság netovábbjának, ha öngyújtóbenzinnel kenik be a macska farkát, vagy kenyérgalacsinba gyúrt halászhorgot etetnek az éhes kutyával. Az ilyen gyerek szokott megbújni a szoba végében, és onnan rángatja a melltartó pántját, azután – Ki? Én? – kérdezi nagy buta meglepetéssel, ha valaki végül rászól. A Piperben nem sok volt belőlük, de azért akadt néhány. Jake szerint minden iskolában elő szoktak fordulni. A Piperben jobban öltözöttek, de az arcuk ugyanolyan. Valamikor régen az ilyen arcú srácokra mondhatták, hogy ez is azért született, hogy felkössék.
Maryanne ugrott az újságjáért, amelyet a fekete nadrágos idősebb fiú hengerré csavart. Már majdnem megfogta, amikor a srác elrántotta a keze ügyéből, azután úgy legyintette fejbe vele, ahogy az ember a kutya fejére csap, ha az a szőnyegre pisil. A lány most elsírta magát – Jake szerint főleg a megaláztatás miatt. Az arca már olyan vörös volt, hogy szinte izzott. – Akkor tartsd meg! – sivította. – Tudom, hogy nem tudsz olvasni, de a képeket bámulhatod!
Elfordult tőlük.
– Add vissza neki, miért nem adod vissza? – kérdezte halkan a kisebbik fiú, akit Jake már ismert.
Az idősebbik kitartotta az újsághengert. A lány kirántotta a kezéből, és még a tíz méterre álló Jake is hallotta, hogy a papír elszakadt. – Te egy takony vagy, Henry Dean! – kiáltotta a lány. – Egy frankó *takony!*
– Hé, hát mi van? – kérdezte Henry őszintén megsértve. – Én csak vicceltem. Különben is csak egy helyen szakadt el, a mindenit, hát attól még olvashatod. Ne morogj már annyira!
Ez is igaz, gondolta Jake. Az ilyen Henry-féle alakok még a leghülyébb tréfát is eltúlozzák két lépéssel... azután sértődötten, értetlenül néznek, amikor rájuk ordít valaki, és mindig azt mondják *Há mija bajod?,* meg *Te nem érted a tréfát?* meg *Ne morogj annyira!.*
Miért lógsz vele, haver?, tűnődött Jake. *Ha az én oldalamon állsz, akkor mi dolgod egy ilyen hülyével?*
De ahogy a fiatalabb srác megfordult, mikor továbbindultak az utcán, Jake már tudta a választ. Az idősebbik vonásai durvábbak voltak, a bőre ronda pattanásos, de máskülönben döbbenetes volt a hasonlóság. Ezek testvérek.

22

Jake elfordult, és lustán csellengeni kezdett a járdán a két fiú előtt. Reszkető kézzel belenyúlt a mellzsebébe, előhúzta apja napszemüvegét, és ügyetlenül az orrára ültette.
Mögötte erősödtek a hangok, mintha fokozatosan hangosabbra állítanának egy rádiót.
– Nem kellett volna ennyire cukkolnod, Henry. Piszokság volt.
– Csípi, Eddie – mondta Henry a világ dolgaiban járatos ember önelégültségével. – Majd megérted, ha öregebb leszel kicsivel.
– De *sírt!*
– Nyilván megjött a baja – bölcselkedett Henry. Már nagyon közel jártak. Jake a ház falához tapadt. Fejét lehorgasztotta, kezét farmerja zsebébe süllyesztette. Nem tudta, miért olyan fontos, hogy ne vegyék észre, csak érezte. Henry nem számít, de...

A fiatalabbnak nem szabad emlékeznie rám, gondolta. *Nem tudom pontosan, hogy miért, de nem emlékezhet*. Úgy mentek el mellette, hogy rá se néztek. A fiú, akit Henry Eddie-nek szólított, kívül ment, a csatorna mentén cselezgetve a kosárlabdával.
– Azért ismerd el, murisan festett – mondta Henry. – Az öreg Bibap Maryanne, amint az újságért ugrál. Hú! Hú!
Eddie szemrehányónak szánt tekintettel nézett föl a bátyjára... azután föladta, és kirobbant belőle a nevetés. Jake látta a feltétel nélküli szeretetet azon a fölemelt arcon, és sejtette, hogy Eddie még sok mindent fog megbocsátani a bátyjának, mielőtt végképp leszokna róla.
– Akkor megyünk? – kérdezte most Eddie. – Azt mondtad, hogy igen. Iskola után.
– Azt mondtam, *talán*. Nem tom, akarok-e odamenni olyan messze. A mama is otthon van már mostanra. Talán elfelejthetnénk a dolgot. Menjünk föl, nézzük inkább kicsit a tévét.
Három méterre jártak Jake előtt, és egyre távolodtak.
– Eredj már! *Megígérted!*
Az épület mellett, amely előtt most haladtak el a fiúk, drótkerítés húzódott, a rajta levő kapu nyitva állt. A kerítés mögött Jake megpillantotta azt a játszóteret, amelyet előző éjszaka már látott álmában... illetve annak egy változatát. Nem fák vették körül, nem volt furcsa metrólejáró-szerű fémbódé, elöl sárga-fekete csíkosra festve, ám ugyanolyan repedezett volt a beton, és még a kifakult, sárga alapvonalak is látszottak.
Hát... talán. Nem tudom. – Jake rájött, hogy Henry megint csak viccel. Ám Eddie nem; rettentően el akart menni oda, amit mondott. – Dobjunk néhány kosarat, közben megfontolhatom.
Elvette a labdát az öccsétől, ügyetlenül cselezgetett a pályán, dobása túlságosan magasra sikeredett és visszapattant, anélkül hogy akár érintette volna a kosarat. Henry ahhoz ért, hogy tinilányok kezéből kikapkodja az újságot, gondolta Jake, de a kosárhoz hatökör.
Eddie belépett az ajtón, kigombolta kordnadrágját és lehúzta. Alatta ugyanazt a fakó kartonsortot viselte, mint Jake álmában:
– Há nem a rövid bugyikáját viseli? – mondta Henry. – Há nem *éééédi?* – Kivárta, amíg az öccse fél lábon egyensúlyozva veti le magáról a kordnadrágot, és akkor megdobta a labdával. Eddie-nek sikerült félreütnie, amivel valószínűleg megspórolt magának egy orrvérzést, de elvesztette az egyensúlyát, és ügyetlenül a betonra tottyant. Nem sérült meg, de Jake látta, hogy nem sok hiányzott hozzá; – a drótkerítés mentén rengeteg üvegcserép csillogott.
– Menj már, Henry, hagyd abba – mondta, de a hangjában nem volt igazi szemrehányás. Jake sejtése szerint Henry annyit zrikálhatja, hogy Eddie már csak akkor veszi észre, amikor a bátyja valaki mást cikiz, például a szőke pénztároslányt.
– Eredj már, Henry, maradj magadnak!
Eddie felállt és beügetett a pályára. A labda a kerítésnek ütődött, és visszapattant Henryhez. Az idősebb fiú igyekezett kicselezni öccsét. Eddie keze villámgyorsan, mégis valami különös kecsességgel előrevágódott, és elvette a labdát. Könnyedén lebukott Henry kinyújtott, csapkodó karja alá, és a kosár felé futott. Henry zivataros pofával követte, de akár szundikálhatott volna egyet. Eddie szabályszerűen rugózott, ugrott, és bedobta a labdát. Henry elkapta, és a vonal mögé dobta.
Ezt nem kellett volna, Eddie, gondolta Jake. Ott állt, ahol a kerítés véget ért, leste a két fiút. Ez a hely elég biztonságosnak tűnt, legalábbis pillanatnyilag. Az apja napszemüvegét viselte, és a két fiú annyira belemerült a játékba, hogy azt sem vették volna észre, ha Carter elnök slattyog oda nézni őket. Jake kételkedett benne, hogy Henry tudná, kicsoda Carter elnök.
Azt várta, hogy Henry fellöki az öccsét, talán csúnyán, hogy törlesszen a szerelésért, de alábecsülte Eddie ravaszságát. Henry egy fejcselt csinált, amellyel még Jake anyját sem tudta volna elbolondítani,

de Eddie látszólag mégis bevette. Henry elrohant mellette, vezette a labdát, bár többnyire kézben vitte. Jake meglehetősen biztos volt benne, hogy Eddie könnyedén utolérhetné és elvehetné tőle a labdát, ám ő inkább lemaradt. Henry ügyetlenül fölnyúlt, és a labda ismét lepattant a kosár pereméről. Eddie elkapta... és hagyta, hogy kicsússzon az ujjai közül. Henry elkapta, megfordult, és bedobta a háló nélküli kosárba.
– Egy null – lihegte. – Játszunk tizenkettőig?
Jake eleget látott. A meccs szoros volt, de végül Henry győzhetett. Eddie gondoskodott róla. Nem azért, hogy megkímélje magát a szurkapiszkától; azt akarta, hogy Henry jó hangulatba kerüljön, és hajlandóbb legyen arra az akármire, amit Eddie el akart érni nála.
Hát, haver, azt hiszem, az öcséd jó ideje úgy játszik rajtad, mint a hegedűn, és neked persze a leghalványabb fogalmad sincs róla, mi?
Hátrébb húzódott a játszótér északi oldalát határoló bérházig, hogy kikerüljön a Dean testvérek látóteréből, meg azok is az övéből. A falnak dőlt, és hallgatta a labda pufogását a pályáról. Henry hamarosan úgy zihált, mint Csu-csu Charlie, amikor meredek domboldalon csühög fölfelé. Biztos bagózik; az ilyen Henry-féle alakok mindig bagóznak.
A játék körülbelül tíz percig tartott, és mire Henry bejelentette, hogy győzött, az utca tele volt hazafelé tartó gyerekekkel. Néhányan gyanakodva méregették Jake-et, miközben elmentek mellette.
– Szép játék, Henry – mondta Eddie.
– Nem rossz – zihálta Henry. – Még mindig bedőlsz az öreg fejcselnek.
Az biztos, gondolta Jake. *Azt hiszem, be is dől mindaddig, amíg magára nem szed még vagy negyven kilót. Akkor jön majd a meglepetés.*
– Én is azt hiszem. Hé, Henry, *kérlek szépen,* nem mennénk el megnézni azt a helyet?
– De, miért is ne? Menjünk.
– Jó! – rivalgott Eddie. Csattanás hallatszott; valószínűleg összeütötte a tenyerét a bátyjával. – Főnök!
– Fölmégy a lakásba. Elmondod a mamának, hogy fél és háromnegyed négy között otthon leszünk. De az Udvarházról egy szót se! Halálra rémülne. Ő is azt hiszi, hogy kísértetek járnak benne.
– Akarod, hogy mondjam azt, hogy a Deweybe megyünk?
Csönd volt, amíg Henry fontolóra vette az ötletet. – Ne. Fölhívhatja Mrs. Bunkowskit. Mondd neki... azt mondd, hogy elmegyünk a Dahlie'sbe, megnézni a Hoodsie Rocketset. Ezt elhiszi. Kérjél tőle pár dolcsit is.
– Nem fog pénzt adni. Különösen fizetés előtt két nappal.
– Francot! Ki tudsz sírni belőle valamennyit. Most eredj.
– Jól van. – De Jake nem hallotta, hogy Eddie megindult volna. – Henry!
– *Mi van?* – kérdezte a másik türelmetlenül.
– Szerinted *csakugyan* kísértetek járnak az Udvarházban?
Jake közelebb oldalgott a játszótérhez. Nem akarta, hogy észrevegyék, de olyan érzése támadt, hogy a választ hallania kell.
– Nem. *Igaziból* nincsenek is kísértetházak, csak azokban a hülye filmekben.
– Ó! – Félreérthetetlen megkönnyebbülés volt Eddie hangjában.
– De ha *mégis* léteznének – folytatta. Henry (talán nem akarta, hogy az öccse *túlságosan* megkönnyebbüljön, gondolta Jake) –, akkor az Udvarház az lenne. Azt hallottam, hogy néhány éve két srác a Norwood Streettől bement egyet marháskodni, a zsaruk meg úgy találták meg őket, hogy a torkuk el volt vágva, és kieresztették a vérüket. Viszont egy csepp vér se volt se rajtuk, se körülöttük. Érted? Az egész vérük *eltűnt.*
– Hülyéskedsz? – lehelte Eddie.

– Egy frászt. De nem is ez volt a legrosszabb.
– Hát?
– A hajuk totál megőszült – mondta Henry. Ezúttal komoly volt a Jake felé sodródó hangja. A kisfiú úgy érezte, hogy Henry most nem az öccsét húzza, hanem maga is elhiszi minden szavát. (Amúgy is kételkedett benne, hogy Henrynek elég sütnivalója lenne egy ilyen mese kiagyalásához.) – Mindkettejüknek. A szemük pedig úgy kiguvadt, mintha a világ legrémesebb borzalmát látnák.
– Ó, ne izélj már – mondta Eddie halk, áhítatos hangon.
– Még mindig menni akarsz?
– Hát persze. Amíg nem... amíg nem kő túl közel menni.
– Akkor ugorj föl a mamához. Próbálj kisírni belőle egy kis pénzt. Cigarettára kell. Vidd ezt a hülye labdát is.
Jake arrébb húzódott, és akkor lépett be a legközelebbi bérház kapuja alá, amikor Eddie kijött a játszótérről.
Rémületére a sárga pólós fiú egyenesen feléje tartott. *A mindenit!,* rémült el Jake. *Csak nem itt lakik?* Ott lakott. Jake-nek annyi ideje maradt, hogy megforduljon és elkezdje tanulmányozni a csengősor melletti neveket, és máris elhúzott mellette Eddie Dean, olyan közel, hogy Jake orrát megcsapta játéktól kiütött verejtékének szaga. Félig érezte, félig látta a kíváncsi pillantást, amit a fiú vetett felé. Azután Eddie már bent is volt az előtérben, és elfordult a liftek felé, iskolai nadrágjával az egyik, a kopott kosárlabdával a másik hóna alatt.
Jake szíve dübörgött. Embereket követni sokkal nehezebb a való életben, mint abban a néhány detektívregényben, amelyet olvasott. Átment az úttesten, és félsaroknyival arrébb megállt két bérház között. Innen szemmel tarthatta a Dean testvérek házának bejáratát és a játszóteret is, amely mostanra megtelt, főleg vakarcsokkal. Henry a kerítésnek dőlve cigarettázott, és igyekezett nagyon világfájdalmasnak látszani. Valahányszor egy töpörtyű elloholt mellette, Henry kitette a lábát, és mire Eddie visszatért, sikerült is hármukat elgáncsolnia. Az utolsó akkorát esett a betonon, mint egy gyalogbéka, az arcát is beverte, és vérző homlokkal, bömbölve futott végig az utcán. Henry utánapöccintette a cigarettacsikket, és derűsen nevetett.
Te aztán sokoldalúan vidám fiú vagy, gondolta Jake. Ezután a vakarcsok észbe kaptak, és nagy ívben elkerülték az idősebb Deant: Henry kislattyogott a játszótérről a házhoz, amelyben Eddie öt perccel korábban tűnt el. Mikor odaért, nyílt az ajtó, és Eddie lépett ki rajta. Átöltözött farmerbe és tiszta pólóba, a homlokára zöld kendőt kötött, ugyanazt, amelyet Jake álmában viselt. Győzelmesen lengetett néhány dollárt. Henry kikapta a kezéből, azután kérdezett valamit. Eddie bólintott, és elindultak.
Amikor fél háztömbnyire távolodtak, Jake a nyomukba szegődött.

23

Ott álltak a magas fűben a Nagy Út szélén, és nézték a beszélő kört.
Stonehenge, gondolta Susannah, és megborzongott. *Az néz így ki. A Stonehenge.*
Noha kívülről a magas, szürke monolitok lábáig ért a síkság dús füve, körükben csupasz volt a föld, csak itt-ott fehérlett valami.
– Mik azok? – kérdezte a nő halkan. – Kőszilánkok?
– Nézd csak meg újra – felelte Roland.
Jobban odanézve Susannah látta, hogy csontok. Talán kis állatoké. Remélhetőleg.
Eddie áttette a baljába. a kihegyezett botot, ingébe törölgette jobb tenyerét, majd visszavette a jobbjába. Kinyitotta a száját, de száraz torkán nem jött ki hang. Krákogott, és megint próbálkozott.
– Gondolom, most be kell mennem és rajzolnom kell valamit a földre.

Roland bólintott. – Most?
– Hamarosan. – Farkasszemet nézett a harcossal. – Ugye van itt valami? Valami, amit nem látunk.
– Most nincs itt – felelte Roland. – Legalábbis *nem hiszem.* De idejön. A *khef*-ünk – *az* életerőnk – idevonzza. És természetesen félti a helyét. Add vissza a fegyveremet, Eddie.
Eddie kicsatolta az övet és átadta. Azután ismét a hat méter magas kövek köre felé fordult. Valami élt itt, az biztos. Érezte a szagát. Ilyen lehet, amikor nyirkos vakolat, korhadó díványok, ódon matracok rohadnak a penész félig folyékony kérge alatt. Ismerős volt ez a bűz.
Az Udvarház, annak volt ilyen szaga. Azon a napon, amikor rábeszéltem Henryt, hogy vigyen el az Udvarházhoz a Dutch Hillen, a Rhinehold Streetre.
Roland fölcsatolta a fegyverövét, azután lehajolt, hogy megkösse a combján a szíjat. Közben Susannah-ra nézett. – Lehet, hogy szükségünk lesz Detta Walkerre – mondta. – Itt van a közelben?
– Az a kurva mindig a közelben ólálkodik – fintorgott Susannah.
– Helyes. Egyikünknek védenie kell Eddie-t, miközben megteszi, amit tennie kell. A másikunk fölösleges nyűg. Ez egy démon helye. A démonok nem emberek, viszont hímek és nőstények. A nemiség a fegyverük és a gyengeségük. Nem számít, hogy ez a démon milyen nemű, rá fog támadni Eddie-re, hogy védje a helyét. Nehogy egy idegen használja. Érted?
Susannah bólintott. Eddie mintha semmit sem hallott volna. Az irhába bugyolált kulcsot az ingébe gyömöszölte, és most delejezetten bámult a beszélő körbe.
– Nincs idő finom vagy pallérozott beszédre – mondta Roland. – Egyikünk...
– Egyikünknek dugnia kell vele, hogy távol tartsuk Eddie-től – vágott a szavába Susannah. – Ez a fajzat sose tud ellenállni egy potyadugásnak. Erre akartál kilyukadni, igaz?
Roland bólintott.
A nő szeme felvillant. Detta Walker szeme volt, bölcs és komisz, durva jókedvtől ragyogó. A beszéde egyenletesen süllyedt abba a fals rabszolgafertályi modorba, amely Detta védjegye volt. – Ha jánydémon, akkor a tijedé. De ha fijú, akkor az enyimé. Errül vóna szó?
vóna szó?
Roland bólintott.
– És ha dufla a gusztusa? *Akkó* micsinálsz, nagyfijú?
Roland ajka alig látható mosolyra húzódott. – Akkor közösen kapjuk el. Csak azt ne feledd...
Mellettük Eddie gyöngülő, távoli hangon motyogta: – Nem minden csöndes a halál csarnokaiban. Vigyázz, az alvó ébredezik! – Űzött, rémült szemmel nézett a harcosra. – Egy szörnyeteg.
– A démon...
– Nem. Egy *szörnyeteg. Valami* van az ajtók – a világok között. Valami várakozik. *Most nyitja ki a szemét.*
Susannah rémülten pillantott Rolandra.
– Tarts ki, Eddie – mondta Roland. Légy igaz.
Eddie mélyet lélegzett. – Kitartok, amíg ki nem üt – felelte. – Most mennem kell. Kezdődik.
– Mind bemegyünk – válaszolta Susannah. Homorított, lesiklott tolószékéből. – Oszt amék démon vélem akar dugni, maj' meglássa, hogy a legfincsibb numeráho gyött. Ollan dugást csapok neki, hogy sose nem felejti el.
Amint beléptek két magas kő között a beszélő körbe, eleredt az eső.

24

A hely láttán Jake azon nyomban megértett két dolgot: először, hogy álmaiban már találkozott vele, de olyan szörnyű volt, hogy a tudata tiltakozott az ellen, hogy éber állapotában emlékezzen rá;

másodszor, hogy ez a halál, a gyilkosság, az őrület helye. Ott állt a Rhinehold Street és a Brooklyn Avenue túlsó sarkán, hetven méterre Henry és Eddie Deantől, de még onnan is érezte, hogy az Udvarház nem vesz tudomást a testvérekről, hanem őfeléje nyújtja mohó, láthatatlan kezét. Jake úgy érezte, hogy ezek a kezek karmokban végződnek. Éles karmokban.

Engem akar, és nem tudok elfutni előle. Ha bemegyek, az a halál... ha nem, az az őrület. Mert valahol abban a házban van egy bezárt ajtó. Nálam van a kulcs, amely nyitja, és az egyetlen megváltás, amelyben reménykedhetek, a másik oldalon van.

Elszoruló szívvel bámulta az Udvarházat, amelyből szinte sütött az abnormitás. Úgy állt a telken, az elvadult gyomok burjánzásában, mint egy daganat.

A Dean testvérek kilencsaroknyit mentek Brooklynban; lassan baktattak a forró délutáni napon, míg végül elérték azt a városrészt, amely a boltok és áruházak elnevezéséből ítélve a Dutch Hill lehetett. Most ott álltak a háztömb közepe táján, az Udvarház előtt. Úgy festett, mintha évek óta nem laknának benne, mégis feltűnően keveset szenvedett a vandalizmustól. Valamikor, gondolta Jake, *csakugyan* udvarház lehetett, talán egy gazdag kereskedőnek és népes családjának az otthona. Azokban a rég múlt napokban fehérre festhették, most azonban seszínű piszkosszürke volt. Az ablakokat kiverték, a telket körülvevő hámló deszkakerítést telemázolták festékszóróval, de maga a ház még érintetlen volt.

Ott kuporgott a forró fényben, palatetős rozoga kísértetként fenyegetett a gidres-gödrös, teleszemetelt udvarból. Jake-nek valamiért egy harapós kutyára kellett gondolnia, amely alvást színlel. Meredek teteje összemorcolt szemöldökként lógott a homlokzati veranda fölött. A veranda deszkái megvetemedtek és összetöredeztek. A megvakult ablakokon csálén lógtak a valaha zöld zsalugáterek; néhol megmaradtak még a holt bőrfoszlányként fityegő, ócska függönyök is. Balra egy dűlőfélben lévő régi lugast már nem a szögek, hanem egy ismeretlen, poros kúszónövény vaskos indái kötöztek az udvarházhoz. Egy tábla állt a füvön, egy másik pedig az ajtóról lógott. Onnan, ahol állt, Jake egyiket sem tudta elolvasni.

Jake tudta, hogy a ház él. Érezte, ahogyan az Udvarház tudata kinyúlik a deszkák és a roggyant tető alól, érezte, hogy folyóként zuhog az ablakok fekete szemüregeiből. Rémítő volt még csak elgondolni is, hogy közelebb kell mennie ehhez a szörnyű helyhez, az pedig, hogy be is kell mennie, mérhetetlen irtózattal töltötte el. De meg kell tennie. Halk, álmosító zúgás kélt a fülében – amilyen a méhkas körül zsonghat egy forró nyári napon –, egy pillanatra attól félt, elájul. Lehunyta a szemét... és meghallotta az ő hangját.

Jönnöd kell, *Jake! Ez a Sugár útja, a Torony és a te Elhívatásod útja. Légy igaz; tarts ki; gyere hozzám!*

A félelem nem múlt el, de a fenyegető pánik szörnyűsége igen. Ismét kinyitotta a szemét és látta, hogy nem ő az egyetlen, akit megcsaptak a ház ébredező érzései és ereje. Eddie távolabb húzódott a kerítéstől, és elfordult. Jake láthatta, hogy a kisebbik Dean szeme szorongva tágra nyílik a zöld homlokpánt alatt. A bátyja megragadta és a rozsdás kapu felé taszította, de a mozdulat túlságosan lagymatagra sikerült ahhoz, hogy szekálásnak lehessen tekinteni; akármilyen nehézfejű volt, Henry sem kedvelte jobban az Udvarházat, mint Eddie.

A testvérek kissé odébb húzódtak, és egy darabig csak ott álltak és bámulták a házat. Jake nem értette, miről beszélgetnek, de a hangjuk félős volt és bizonytalan. Hirtelen eszébe jutott, mit mondott Eddie az ő álmában: *Azért ne felejtsd, hogy veszélyes! Légy óvatos... és fürge.*

A valódi Eddie az utca másik oldalán annyira fölemelte a hangját, hogy Jake megérthesse a szavait. – Ugye most már hazamegyünk, Henry? Kérlek! Nem tetszik nekem. – A hangja könyörgő volt.

– Hülye kis beszari! – mondta Henry, de Jake legalább annyi megkönnyebbülést, mint pöffeszkedést hallott ki a hangjából. – Na gyerünk.

Hátat fordítottak a romháznak, amely ugrásra készen lapított rozoga kerítése mögött, és elindultak Jake felé. Ő hátrébb húzódott, elfordult, és egy csüggedt kis butik, név szerint a Dutch Hill-i Használt Szerelvények Boltja kirakatát kezdte bámulni. Henry és Eddie halvány szellemképként verődtek vissza egy muzeális Hoover porszívóról, miközben átjöttek a Rhinehold Streeten.
– Te *biztosan* tudod, hogy nem laknak benne kísértetek? – kérdezte Eddie, ahogy a Jake oldalán levő járdára léptek.
– Hát egyet mondhatok neked – válaszolta Henry. – Most, hogy megint láttam, már egyáltalán nem vagyok biztos benne.
Éppen Jake mögött haladtak, de rá se néztek a gyerekre.
– Te bemennél? – kérdezte Eddie.
– Egymillió dollárért se! – vágta rá azonnal Henry.
Befordultak a sarkon. Jake ellépett a kirakattól, és utánuk lesett. Arrafelé tartottak, amerről jöttek, szorosan egymás mellett a járdán. Henry lomhán cammogott acélkaplis szarrugdosó csukájában, válla máris meggörnyedt, mint egy sokkal öregebb emberé, Eddie kedves, öntudatlan kecsességgel ballagott mellette. Hosszú, elnyúló árnyékuk barátságosan összefonódott az utcán.
Hazamennek, gondolta Jake, és olyan magányosnak érezte magát, hogy azt hitte, összeroppan. *Megvacsoráznak, megcsinálják a házi feladatot, azután veszekszenek, hogy melyik tévéműsort nézzék, majd lefekszenek. Henry lehet goromba tahó, ezek ketten akkor is olyan életet élnek, amelynek van értelme... és most ahhoz térnek vissza. Van ezeknek fogalmuk róla, milyen szerencsések? Eddie-nek talán igen.*
Megfordult, megigazította hátizsákja szíjait, és keresztülvágott a Rhinehold Streeten.

25

Susannah mozgást érzett a kőgyűrűt övező kihalt pusztán: sóhajtó, susogó rohanást.
– Valami gyön – mondta feszülten. – Gyorsan.
– Légy óvatos – kérte Eddie –, de tartsd távol tőlem. Érted? Tartsd távol tőlem.
– Hallak, Eddie. Magad dógával foglalkozz.
Eddie bólintott. Letérdelt a kör közepén, a kihegyezett ágdarabot maga elé tartva, mintha egy pontot akarna kijelölni. Azután leengedte, és egy sötét, egyenes vonalat húzott a földre. – Roland, vigyázz rá...
– Fogok, ha tehetem, Eddie.
– ...de tartsátok távol tőlem. Jake jön. Csakugyan jön a szerencsétlen kis hülye.
Susannah már látta, hogy a beszélő körtől északra hosszú, sötét vonalban kettéválik a fű, és egyenesen száguld a kőgyűrű felé.
– Készülj – mondta Roland. – Eddie-ért jön. Egyikünknek el kell kapnia.
Susannah fölegyenesedett, ahogy egy kígyó jön elő a hindu fakír kosarából, és az arcához tapasztotta kemény, barna ökölbe szorított két kezét. A szeme lángolt. – Készen állok – mondta, és felüvöltött: – *Na gyere, nagyfiú! Gyere mán! Csipkedd magad, mintha a szülinapodra gyönnél!*
Az eső erősebben zuhogott, és a démon, amely itt élt, süvítve viharzott át a kövek között, épp csak megcsapva Susannah-t sűrű, kíméletlen férfiasságával – olyan volt, mint a gin és a boróka könnyfacsaró szaga –, és máris vágódott tovább a középpont felé. A nő lehunyta a szemét és utánakapott, nem a kezével vagy az akaratával, hanem asszonyi erejével: *Hé, nagyfiú! Hová mécc? Odasül a punci!*
Az megpördült. A nő érezte meglepetését... azután nyers éhségét, amely olyan teljes és azonnali volt, mint egy lüktető verőér. Úgy ugrott rá, ahogy az erőszaktevő pattan elő a sikátor szájából.

Susannah felvonított és hátradőlt, az inak megfeszültek a nyakán. Ruhája először a mellére és a hasára tapadt, azután csíkokra szakadt. Hallotta a meghatározhatatlan, betájolhatatlan zihálást, mintha maga a levegő határozta volna el, hogy üzekedik vele.
– Suze! – ordított Eddie, és felpattant.
– Ne! – süvítette a nő. – *Csinyáld! Ott kaptam el a kurafijat, ahun... pont Ott, ahun akartam! Nyomás, Eddie! Hozzad a kölyköt! Hozzad!* – Hidegség döngölte a lába közötti érzékeny húst. Felnyögött, hanyatt vágódott... majd fél kézre támaszkodva kihívóan föl-és előrelökte magát. – *Hozzad át!*
Eddie tétován sandított Rolandra, aki bólintott, majd ismét Susannah-t nézte, sötét fájdalommal és még sötétebb félelemmel. Azután szándékosan hátat fordított mindkettejüknek, és újra letérdelt. Előrenyújtotta rögtönzött ceruzáját, a kihegyezett botot, rá se hederítve a karját, tarkóját áztató hideg esőre. A bot megmozdult, vonalakat, szögeket rajzolt, megteremtette a formát, amelyet Roland azonnal fölismert.
Ajtó volt.

26

Jake rátette a kezét a repedt deszkára és belökte. A kapu lassan elfordult rozsdás, csikorgó zsanérjain. Téglával kirakott egyenetlen ösvény húzódott mögötte. A végében volt a veranda. Azon túl az ajtó. Be volt deszkázva.
Jake a ház felé vánszorgott. A szíve gyors pontokat és vonásokat táviratozott a torkának. A töredezett téglák között gaz nőtt. Hallotta, ahogy súrolja a farmerjét. Mintha minden érzékszerve két fokkal nagyobb fordulatra állt volna át. *De ugye nem akarsz tényleg bemenni?,* kérdezte a fejében egy halálra rémült hang.
A válasz egyszerre tűnt komplett agyalágyultságnak és tökéletesen ésszerűnek: *Minden a Sugarat szolgálja.* A fűben álló táblára ezt írták:

A BELÉPÉS HATÓSÁGILAG SZIGORÚAN TILOS!

Az ajtót elzáró egyik deszkára szögezett, sárguló, rozsdafoltos papírnégyszög szabatosabban fogalmazott:

NEW YORK VÁROS IKV UTASÍTÁSÁRA
EZ AZ INGATLAN LE VAN ZÁRVA

Jake megállt a lépcső aljában, és fölnézett az ajtóra. Hangokat hallott az üres grundon, és most ismét hallotta őket... ám ez a kárhozottak kórusa volt, eszelős fenyegetések és éppoly eszelős ígéretek dadogása. Mégis úgy érezte, hogy ez egy hang. A ház hangja; valami szörnyeteg kapuőré, aki most ébredezik hosszú, nyugtalan álmából.
Egy pillanatra eszébe jutott az apja Rügere, még azt is fontolgatta, hogy előhúzza, de mi végre? Mögötte haladt tovább két irányba a forgalom a Rhinehold Streeten, egy asszony a lányával rikácsolt, hogy ne fogdossa tovább annak a fiúnak a kezét, hanem hozza be a mosást, de ez itt már egy másik világ volt, amelynek ellenséges uralkodóját nem fogja fegyver.
Légy igaz, Jake – tarts ki!
– Jó – mondta halk, reszketeg hangon. – Jó, megpróbálom. De aztán ne hagyj megint lezuhanni! Lassan elindult a veranda lépcsőjén.

A deszkák, amelyeket az ajtóra szögeztek, öregek, rothadtak voltak, a szögek rozsdásak. Megragadta a felsőket, ott, ahol keresztezték egymást, és megrántotta. Ugyanúgy csikorogtak, amikor kijöttek a helyükről, mint a kapu. Jake átdobta őket a veranda korlátján egy virágágyásba, amelyben most csak bürök és beléndek nőtt. Lehajolt, megragadta az alsó keresztet... és egy pillanatra megállt.

Kongó hang hallatszott ki az ajtón; mintha valamilyen éhes állat nyáladzana egy betoncső mélyén. Jake arcán és homlokán beteges rétegben ütött ki az izzadság. Annyira félt, hogy már nem is érezte magát valóságosnak, hanem szereplőnek valaki más rém-álmában.

A gonosz kórus, a gonosz szellem ott volt az ajtó mögött. Szirupként szivárgott elő a hangja. Megrántotta az alsó deszkákat. Könnyen kijöttek. *Hát persze. Azt akarja, hogy bemenjek. Éhes, és nyilván én leszek a főfogás a vacsorán.*

Hirtelen egy versrészlet jutott az eszébe, amelyet Ms. Avery olvasott föl nekik. Állítólag a gyökerekről, hagyományokról leszakadt modern ember nyomorúságáról szólt, de Jake-nek hirtelen úgy tűnt, hogy annak, aki a verset írta, látnia kellett ezt a házat:

És mutatok neked valamit, ami egészen más,
Mint árnyad, amely reggel lép mögötted,
Vagy árnyad, amely este kél előtted:
Egy marék porban...

– Egy marék porban az iszonyatot megmutatom neked – motyogta Jake, és megfogta a kilincset. És amikor ezt tette, ismét eltöltötte a megkönnyebbülés, hogy ez az, ez az ajtó arra a másik világra nyílik, ahol szmog és füst nem mocskolja az eget, és nem a hegyek, hanem egy ismeretlen város nagyszerű tornyai ágaskodnak majd a távoli látóhatáron.

Megmarkolta zsebében az ezüstkulcsot, remélve, hogy az ajtó zárva lesz, és ő használhatja. De nem volt zárva. A zsanérok sikoltottak, rozsdapikkelyek hullottak a lassan elforduló hengerekről, az ajtó kinyílt. A bomlás szaga ökölként sújtott le Jake-re. Vizes fa, nyirkos vakolat, rothadó deszkák, dohos kárpitozás. És ráadásul még valami: vadállat odújának bűze. Nyirkos, félhomályos folyosó végében állt. Balra kajlán megdőlt lépcső vájta magát a fenti árnyékokba. Leszakadt korlátja törötten hevert a padlón, de Jake nem volt annyira bolond, hogy azt higgye, csupán fadarabokat lát. Abban a törmelékben csontok is voltak, apró állatok csontjai. Némelyik nem éppen állati, eredetű, ezekre alig mert rápillantani; tudta, ha megteszi, nem lesz mersze továbbmenni. Megállt a küszöbön, összeszedte magát az első lépéshez. Halk, fojtott hangot hallott: kattogást. Rájött, hogy az ő foga vacog.

Miért nem állít le valaki?, gondolta kétségbeesetten. *Miért nem ordít rám valaki a járdáról: „Hé, te! Oda nem szabad bemenni! Nem tucc olvasni?”*

Persze tudta, hogy miért. A gyalogosok többnyire a túlsó járdán közlekedtek, és akik a ház közelébe kerültek, nem álltak le bámészkodni.

Még ha valaki idenézne, akkor se látna, mert igazából nem vagyok itt. Akár jó, akár rossz ez, én már magam mögött hagytam a világomat. Elindultam a másik felé. Az ő világa itt van valahol előttem. Ez... Ez a köztes pokol.

Jake belépett a folyosóra, és noha fölvisított, amikor sírbolt fedeleként rácsapódott az ajtó, tulajdonképpen nem volt meglepve.

Valahol mélyen egyáltalán nem volt meglepve.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Detta Walker nevű fiatal lány, aki szívesen lógott a kricsmikben és becsali csárdákban, arra Nutleyn túl, a Ridgeline Road meg a távvezeték tövében, az Amhighon kívül a 88-as országút mentén. Akkor még volt lába, és ahogy a nóta mondja, tudta is, hogy használja. Felvett egy olcsó, szűk ruhát, ami selyemnek látszott, de nem volt az, és ropta a fehér fiúkkal, miközben a banda olyan hipózott banzájokba illő számokat nyomott, mint a „Double Shot of My Baby's Love", meg a „Hippy-Hippy Shake". Esetenként kiszakított egy feheret a falkából, és hagyta, hogy az kivezesse a parkolóba a kocsijához. Ott elszórakozott vele (a világ egyik legjobb nyelvesét adta Detta Walker, de nem kímélte a körmeit se), amíg a pasi be nem gerjedt... aztán beintett neki. Hogy aztán mi történt? Hát épp ez volt a kérdés. Erre ment ki a játék. Volt, aki sírt és könyörgött, ami jó, de nem nagy szám. Mások tomboltak és üvöltöttek, és ez már jobb volt.

Igaz, hogy pofán csapták, behúztak a szeme alá, leköpték, és egyszer úgy seggbe rúgták, hogy elterült a Vörös Szélmalom kavicsos parkolójában, de sohasem erőszakolták meg. Kék golyókkal ment haza minden kurva fehér. Ami azt jelentette Detta Walker szerint, hogy ő a bajnok, a verhetetlen királynő.

Kié? *Mindenkié.* Az összes sörtehajú, jól fésült, pedáns penészvirág kurafié.

Mostanáig.

A démonnak, aki a beszélő körben élt, nem lehetett ellenállni. Nem volt kilincs, amelyet megragadhatott, nem volt autó, amiből kiugorhatott, nem volt ház, ahová berohanhatott, nem volt arc, amelyet megüthetett, megkarmolhatott, nem voltak golyók, amelyeket szétrúghatott volna, ha a fejér kurvapecér nehezen vette az üzenetet.

A démon ott volt rajta... majd egy villanás, és máris ott volt *benne.*

Detta érezte, ahogy az – *ő* – hanyatt löki, pedig nem látta. Nem láthatta a kezét, de látta a keze nyomát, ahogy a ruhája több helyütt végigrepedt. Azután jött hirtelen a fájdalom. Mintha feltépték volna ott alul, és ő kínjában, döbbenetében fölsikoltott. Eddie hátranézett, a szeme összeszűkült.

– Semmi bajom! – üvöltötte a nő. – Folytasd, Eddie, ne törődj velem! Semmi bajom!

Pedig volt. Detta vesztésre állt, most először azóta, hogy tizenhárom éves korában bevonult a szexuális csatatérre. Szörnyű, puffadt hidegség nyomult beléje, olyan volt, mintha egy jégcsappal kefélne.

Homályosan látta, hogy Eddie elfordul és tovább rajzol a földre, arckifejezésének gyöngéd aggodalma azzá a szörnyű, összpontosított hidegséggé hűlt, amelyet a nő néha megérzett benne, és látta is az arcán. De hát így a jó, nem? Maga mondta, hogy folytassa, felejtse el, csinálja, amit csinálnia kell, hogy áthozza a fiút. Neki ez volt a szerepe a gyerek elhívásában, nem volt joga, hogy gyűlölje a férfiakat, akik nem a karját – és egyebét – csavargatva kényszerítették engedelmességre, de ahogy a hidegség megdermesztette, és Eddie elfordult, úgy gyűlölte mindkettejüket, hogy le tudta volna tépni a rózsaszín töküket.

Azután Roland egyszer csak ott volt mellette, fogta erős kezével a vállát, és noha nem szólt, a nő mégis hallotta: *Ne viaskodj! Nem győzhetsz, ha viaskodsz, csak meghalhatsz. A szex a fegyvere, Susannah, de a gyengesége is.*

Igen. *Mindig az* volt a gyengeségük. Annyi az eltérés, hogy most egy kicsivel többet kell adnia, de talán így a jó. Talán végül el tudja érni, hogy ez a láthatatlan pincebogár démon egy kicsivel *többet* fizessen.

Kényszerítette magát, hogy ellazítsa a combjait. Azonnal szétterpedtek, hosszú legyezőt hasítva a földbe. Hátravetette a fejét a most már záporozó esőben, és érezte, hogy a lény arca ott imbolyog fölötte, és mohó szemmel issza az ő arcának minden görcsös fintorát.

Kinyújtotta a kezét, mintha ütni akarna... ám ehelyett átfogta a démonszatír tarkóját. Mintha tömör

füstöt markolna. Csak nem azt érzi, hogy az hátrahőköl, a cirógatástól megdöbbenve? A nő, a láthatatlan nyakat kapaszkodónak használva előrelökte a csípőjét. Ugyanakkor még szélesebbre tárta a combjait, högy ami még megmaradt a ruhájából, az is felrepedt az oldalvarrásnál. Hú, mekkora volt!
– Nyomás! – lihegte. – Úgyse fogol megerőszakolni! *Nem fogol!* Meg akarsz kúrni? Majd én kúrlak meg *tégedet! Ollan kúrást kapol, mint még soha! Halálra kúrlak!*
Érezte, hogy odabent megremeg a duzzanat, hogy a démon, legalábbis pillanatnyilag, igyekszik visszahúzódni, összeszedni magát.
– Nana, drágám! – károgta. Összeszorította a combjait, elkapta a valamit. – A muri még csak most *kezdődik!* Megfeszítette farizmait, összepréselte a láthatatlan valamit. Kinyújtotta a másik kezét is, összefűzte a tíz ujját, előrelökte a csípőjét és hanyatt esett, feszülő karjaival látszólag a semmibe kapaszkodva. Kirázta szeméből verejtéktől csapzott haját, szája cápavigyorra húzódott.
Engedj!, kiáltotta egy hang az agyában, de ugyanakkor érezte, hogy a hang tulajdonosa akaratlanul is reagál.
– Kizárt, aranyom. Te akartad... most megkapod. – Előrelökte magát, kitartotta a mozdulatot, ádázul összpontosított a benne perzselő hidegre. – Megolvasztom én aztat a jégcsapot, kincsem, oszt ha nincsen többé, ugyan mit fogol csinyáni? – Csípője emelkedett, süllyedt, emelkedett, süllyedt. Kíméletlenül összeszorította a combjait, lehunyta a szemét, még mélyebbre vájta ujjait a láthatatlan nyakba, és imádkozott, hogy Eddie gyorsan végezzen.
Nem tudta, meddig lesz képes kitartani.

29

A probléma, gondolta Jake, egyszerű: valahol ezen a nedves, szörnyű helyen van egy bezárt ajtó. A *megfelelő ajtó*. Neki annyi a dolga, hogy megtalálja. De ez nehéz volt, mert érezte, hogy a házban levő valami összpontosul. Azok a fülsértő, hadaró hangok kezdtek összeolvadni egyetlen hanggá: valami mély, csikorgó suttogássá.
Amely közeledett.
Jobbra nyitva állt egy ajtó. Mellette kifakult dagerrotípiát rajzszögeztek a falra; fölakasztott férfit ábrázolt, aki úgy lógott, mint rothadt gyümölcs egy halott fáról. Az ajtó a hajdani konyhába nyílt. A tűzhely eltűnt, de a nyűtt, kifakult linóleumpadló túlsó partján állt egy muzeális jégszekrény, az a fajta, amelynek kerek hűtődob van a tetején. Ajtaja tárva-nyitva. Büdös feketeség száradt a belsejébe, és csorgott ki rég megalvadt tócsát alkotva a padlóra. Minden konyhaszekrény nyitva. Az egyikben valószínűleg a világ legöregebb kagylókonzervje. A másikból döglött patkány feje meredt elő. Fehér volt a szeme, és mintha mozgott volna. Jake csak egy pillanattal később jött rá, hogy az üres szemgödrökben férgek nyüzsögnek.
Valami petyhüdt plattyant a hajába. Jake felvisított az undortól, odakapott és megfogott valami borostás, puha gumilabdát. Kihúzta és látta, hogy pók, puffadt potroha olyan színű, mint a friss horzsolás. Az állat ostoba rosszindulattal meredt rá. Jake a falhoz csapta. Felhasadt, szétkenődött, lábai gyengén remegtek.
Egy másik a nyakára pottyant. Jake hirtelen fájdalmas marást érzett a haja tövén. Visszarohant a folyosóra, megbotlott a leszakadt korlátban, nagyot esett, a pók szétpukkant. Zsigerei – nyirkosak, lázasak, síkosak – meleg tojásfehérjeként szánkáztak le a gyerek lapockái között. Most már látta a többi pókot is a konyhaajtóban. Némelyik láthatatlan selyemszálon hintázott, mint undorító fülbevaló; némelyik nyálkás plattyanással vetette magát a padlóra, és fürgén sietett a kisfiú üdvözlésére.
Jake még mindig sikoltva fölpattant. Érzett valamit az agyában, valami nyűtt kötelet, amely most kezdett engedni. Ez nyilván az ő ép elméje volt, és ettől a felismeréstől még Jake dicséretes bátorsága

is megtört. Nem bírja tovább, nem érdekli, mi a tét! Futásnak eredt, hogy meneküljön, amíg lehet, és elkésve döbbent rá, hogy rossz irányba fordult. Ahelyett hogy a veranda felé futott volna, még mélyebbre keveredett az Udvarházban.
Berontott egy helyiségbe, amely túl nagy volt ahhoz, hogy szalon vagy nappali lehessen, inkább bálteremnek tűnt. Csúcsos zöld sapkás manók táncoltak a tapétán, és furcsa, alattomos mosollyal lesték Jake-et. Az egyik falhoz penészes díványt toltak. A megvetemedett deszkapadló közepén összetört csillár hevert, a rozsdás lánc hurkokat írt le a szétszórt üveggyöngyök és a könnycsepp alakú, poros függők között. Jake kikerülte a törmeléket, és rémülten sandított hátra. Nem látott pókokat; ha az az ocsmányság nem csöpög még mindig a hátán, azt is hihette volna, hogy csak képzelte őket.
Visszafordult, és földbe gyökerezett a lába. Előtte, egy félig széttolt szárnyas ajtó mögött újabb folyosó húzódott. Ez a második folyosó arany kilincsgombos, bezárt ajtóban végződött. Az ajtóra két szót írtak, vagy talán véstek:

A FIÚ

A kilincs alatt ezüstcsipkés zár és kulcslyuk. *Megtaláltam!,* gondolta lázasan. *Végre megtaláltam! Ez az! Ez az az ajtó!*
Mögüle halk nyögdécselés hallatszott, mintha a ház szét akarná tépni magát. Jake megfordult, Végignézett a báltermen. A terem túlsó fala kifelé kezdett dagadni, maga előtt tolva az ódon díványt. Az ócska tapéta remegett; a manók fodrozódó táncra perdültek. Egyes helyeken a papír egyszerűen felpöndörödött hosszú tekercsekben, mint a túl hirtelen elengedett roletta. A fal kihasasodott, mögötte száraz reccsenésekkel törtek a lécek, valamilyen új, egyelőre rejtett formába rendezve át magukat. A hang egyre erősödött, csak most már nem nyöszörgés volt, hanem inkább acsargás.
Jake megbűvölten bámult, képtelen volt levenni a szemét a falról.
A vakolat nem repedt meg, nem fröcskölt szét darabos okádékként, hanem mintha képlékennyé változott volna, és ahogy a fal dagadt tovább, úgy fújódott szabálytalan, fehér buborékká, amelyről csíkokban és foltokban még mindig lógott a tapéta, majd a felszín dombokba, öblökbe, völgyekbe gyúrta magát. Jake hirtelen rádöbbent, hogy egy gigászi vakolatarcot bámul, amely kifelé igyekszik a falból. Mintha olyan embert nézne, aki pofával előre belesétált egy vizes lepedőbe.
A hullámzó falból hangos csattanással kiszakadt egy törött léc. Fűrészes szélű pupilla lett belőle. Alatta a fal csorba fogakkal teli, acsargó szájjá gyűrődött. Jake látta, hogy tapétafoszlányok tapadnak az ajkaira és az ínyére.
Vakolatkéz szabadult ki a falból, rothadó villanyvezetékek felfoszló karkötőjét húzva maga után. Megragadta a díványt, félrelökte, kísérteties, fehér ujjnyomatokat hagyva sötét felszínén. A vakolatujjak begörbültek, újabb lécek törtek ki a falból, és átváltoztak éles, csorba karmokká. Az arc most már teljesen elvált a faltól, és egyetlen deszkaszemével Jake-et bámulta. Homloka közepén még mindig táncolt egy tapétamanó. Akár egy különös tetoválás. Csikorgás hallatszott, a lény csúszni kezdett előre. A folyosó ajtaja kiszakadt, ferde váll lett belőle. A teremtmény keze végigkaristolt a padlón, szétfröccsentve a lehullott csillár üvegcseppjeit.
Jake bénultsága megtört. Megfordult, átrepült a tolóajtón, ugráló hátizsákkal, zsebre vágott jobb kezével a kulcsot markolva végigrohant a második folyosón. Szíve túlpörgetett gépként zakatolt a mellében. Mögötte elbődült az Udvarház ácsolatából előmászott valami, és bár nem használt szavakat, Jake tudta, mit mond: azt, hogy álljon meg, azt, hogy értelmetlenség futni, azt, hogy nincs menekvés. Most már mintha az egész ház életre kelt volna; a levegő lécek pattogásától, gerendák nyiszorgásától

visszhangzott. És mindenütt a kapuőrnek az az eszelős hangja zöngicsélt.
Jake ujjai összezárultak a kulcson. Ahogy előhúzta, az egyik bevágása megakadt a zsebben. Izzadságtól nedves ujjai csúsztak. A kulcs a padlóra esett, ugrott egyet, belepattant a résbe két megvetemedett padlódeszka között, és eltűnt.

30

Susannah hallotta Eddie üvöltését: – Bajban van! – de valahonnan távolról. Egyébként neki is megvolt a maga baja... de úgy gondolta, elboldogul vele. *Megolvasztom én aztat a jégcsapot, kincsem,* mondotta volt a démonnak, *oszt ha nincsen többé, ugyan mit fogol csinyáni?*
Nem annyira megolvasztotta, mint *megváltoztatta.* Az a dolog biztosan nem szerzett neki örömet, de legalább a szörnyű fájdalom enyhült, és nem volt többé hideg. A lény csapdába esett, nem tudott szabadulni. Susannah nem is egészen a testével tartotta vissza. Roland azt mondta, a szex a lény fegyvere és gyengesége, és igaza volt, mint rendesen. A lény elkapta Susannah-t, de Susannah is elkapta őt, és most olyanok voltak, mint azok az ördögi kínai csövek, amelyek annál jobban szorulnak, minél jobban rángatja őket az ember.
Susannah egyetlen gondolathoz ragaszkodott kétségbeesetten, ragaszkodnia *kellett,* mert minden más tudatos gondolat kiürült az agyából. Fognia kellett a kíméletlen kéj pányváján ezt a zokogó, rémült, gonosz lényt. Testében vonaglott, nyomakodott, rángatózott a valami, sikoltozott, hogy engedje el, miközben könyörtelen mohósággal használta a testét, ám Susannah nem engedte el.
És mi lesz, ha majd elengedem?, töprengett kétségbeesetten. *Mivel fog visszafizetni nekem?*
Nem tudta.

31

Az eső pászmákban zuhogott, azzal fenyegetett, hogy sártengerré változtatja a kört a kövek között.
– *Tartsál valamit az ajtó fölé!* – bömbölte Eddie. – *Ne engedd, hogy az eső elmossa!*
Roland egy pillantást vetett Susannah-ra, és látta, hogy még mindig a démonnal viaskodik. Szemét félig lehunyta, és vadul vicsorgott. A harcos nem látta és nem hallotta a démont, de érezte dühös, rémült hánykolódását.
Eddie feléje fordította csöpögő arcát. – *Nem hallod?*.
üvöltötte. – *Tartsál valamit a rohadt ajtó fölé, de* RÖGTÖN!
Roland kirántotta a csomagjából az egyik bőrdarabot, és megfogta a két sarkát. Azután kitárta a karjait, Eddie fölé hajolt, sátrat rögtönzött neki. Eddie házilagos ceruzájának hegyére rádermedt a sár. A fiú a karjába törölte a csokoládészínű maszatot, azután ismét marokra kapta a fát, és a rajza fölé hajolt. Az ajtó nem egészen akkora volt, mint a másik a Jake felőli oldalon, körülbelül egynegyednyivel lehetett kisebb, de ahhoz elég nagy, hogy Jake átjöhessen... *ha a* kulcsok működnek.
Már úgy érted, ha megvan még a kulcsa?, kérdezte magától Eddie, É*s ha elejtette... vagy az a ház intézte úgy, hogy elejtse?*
Zárat rajzolt a kilincs köre alá, habozott, azután beleügyeskedte a kulcslyukat is:

Tétovázott. Volt még valami, de mi? Nehezére esett gondolkozni, mert mintha forgószél süvített volna a fejében, amely földből kitépett kunyhók, budik, csirkeólak helyett véletlenszerű gondolatokat ragad magával.
– Gyerünk, szivi! – kiáltotta mögötte Susannah. – Csak nem elgyöngűtél? Mija? És én még asszittem, hogy te milyen egy keménytökű hatlövetű fijú vagy!

Fiú. Ez az!
Eddie az ág hegyével gondosan ráírta az ajtó tetejére, hogy A FIÚ. Abban a pillanatban, ahogy föltette az ékezetet, a rajz megváltozott. Az esőtől sötét földre rajzolt kör hirtelen még jobban elsötétedett... és kiugrott a földből egy sötéten fénylő kilincs. És nem ázott föld barnállott a kulcslyukban, hanem tompa fény szivárgott belőle.
Mögötte Susannah rikácsolva biztatta a démont, de már hallatszott a hangjában a fáradtság. Ezt be kell fejezni, méghozzá gyorsan.
Eddie csípőből előrehajolt, mint egy ájtatoskodó muszlim, és a maga rajzolta kulcslyukra tapasztotta a szemét. A saját világára látott, arra a házra, amelyhez 1977 májusában látogattak el Henryvel, nem tudva (illetve Eddie nem egészen volt tudatlan, nem, már akkor sem), hogy egy másik városrészből való fiú követi őket.
Egy folyosót látott. Jake négykézláb állt, és őrjöngve cibált egy padlódeszkát. Valami közeledett feléje. Eddie látta, ugyanakkor mégsem látta, mintha agyának egy része nem lett volna *hajlandó* meglátni, mintha a látás megértéshez vezetne, a megértés pedig az őrülethez.
– *Siess, Jake!* – süvöltötte bele a kulcslyukba. *Az isten szerelmére, mozogj!*
Mennydörgés hasította végig az eget a beszélő kör fölött, mintha ágyút sütöttek volna el. Zuhogni kezdett a jég.

32

Azután, hogy a kulcs leesett, Jake csak állt egy pillanatig, és bámulta a rést a padlódeszkák között. Hihetetlen, de elálmosodott.
Ennek nem lett volna szabad megtörténnie, gondolta. *Ez már túl sok. Ezt nem tudom elviselni, egy percig sem, egyetlen másodpercig sem. Inkább összegömbölyödöm annál az ajtónál. El fogok aludni, ott helyben, azonnal, és amikor ez megragad és a szájába húz, akkor sohasem ébredek föl többé.*
Ekkor a falból jövő dolog röffentett, Jake fölnézett, és a megadás vágya azonnal eltűnt a rémület egyetlen csapása alatt. Az most már teljesen kimászott a falból, gigászi vakolatfeje volt, törött deszka fél szeme és előrenyúló vakolatkeze. Koponyájából összevissza deszkadarabok meredeztek, éppen úgy, ahogy egy gyerek rajzolja a hajat. Jake láttán kinyitotta a száját, feltárva töredezett deszkafogait. Megint röffentett. Eltátott szájából vakolatpor gomolygott, mint a szivarfüst.
Jake térdre esett, és belebámult a repedésbe. A kulcs apró, hősies, ezüstös villanással jelezte helyét a sötétben, de a repedés túl keskeny volt ahhoz, hogy belegyömöszölje az ujjait. Megragadta az egyik deszkát, és minden erejével megrántotta. A fát tartó szögek nyiszorogtak, de kitartottak.
Valami csörömpölt és reccsent. Jake hátranézett és látta, hogy a kéz, amely nagyobb volt, mint az ő teste megragadja és félrelöki a lehullott csillárt. A tartólánc korbácsként emelkedett föl, majd hangos csattanással hullott vissza. Jake feje fölött megrázkódott egy bedöglött lámpa, koszos üveg csörömpölt ódon rézen.
A kapuőr feje, amelyhez egyetlen csapott váll és nyúlkáló kéz tartozott, előrecsúszott a padlón. Mögötte porfelhőt kavarva omlottak össze a fal maradványai. Egy pillanattal később a törmelékből összeállt a teremtmény torz, csontos háta.
A kapuőr látta, hogy Jake nézi, és mintha vigyorgott volna. Vigyorgás közben deszkaszilánkok ütötték át ráncos arcát. Előrébb vonszolta magát a bálterem porkódében, szája kinyílt és becsukódott. Nagy keze tapogatózva markolászott a romok között, és leszakí-totta a sínről a folyosó végén a tolóajtó egyik szárnyát.
Jake hangtalanul sikoltott, és ismét cibálni kezdte a deszkát. Az nem engedett, ám ekkor megszólalt a

fejében a harcos:
A másikat, Jake! Próbáld meg a másikat!
A fiú elengedte a deszkát, amelyet addig rángatott, és megragadta a rés túloldalát alkotó lécet. Ekkor újabb hang szólalt meg. Ezt nem a fejében hallotta, hanem a fülével, és megértette, hogy az ajtó túloldaláról jön, az ajtó mögül, amelyet azóta keresett, hogy nem ütötték el az úttesten.
– *Siess, Jake! Krisztus szerelmére, siess!*
Ez a deszka olyan könnyedén engedett a rántásnak, hogy a fiú majdnem hanyatt esett.

33

Két nő állt a használt szerelvények boltjának ajtajában az Udvarházzal szemközti oldalon. Az idősebbik a tulajdonos volt, a fiatalabb az egyetlen vevője abban a pillanatban, amikor felhangzott az összeomló falak és töredező gerendák robaja. Most öntudatlanul átkarolták egymás derekát, és úgy reszkettek, mint a gyerekek, mikor zajt hallanak a sötétben.
Feljebb az utcában szájtátva bámulta a házat három fiú, akik a Dutch Hill-i ifjúsági liga pályája felé tartottak: Baseball-felszerelésük elfeledve hevert mögöttük. Egy áruszállító megállította kisteherjét a járdánál, és kiszállt, hogy lássa, mi történik. Előslattyogtak Henry Sarki Árudájának meg a Dutch Hill kocsmának a tulajdonosai, és riadtan kapkodták ide-oda a tekintetüket.
A föld most megremegett. Vékony repedésekből szőtt legyezőt nyitott a Rhinehold Street.
– Földrengés van? – ordított oda a kisteher vezetője a szerelvénybolt előtt álló asszonyoknak, majd választ nem várva visszaugrott a volán mögé, és gyorsan elhajtott, inkább a rossz sávba kanyarodva, csak hogy minél messzebb legyen a romháztól, amely láthatólag középpontja volt a föld vonaglásának.
A ház mintha befelé dőlt volna. Törött deszkák pattogtak a homlokzatából, és az udvarra potyogtak. Palacserepek szürkésfekete zuhatagát okádták az ereszek. Fülhasogató durranás hallatszott, és felülről lefelé cikcakkos repedés futott végig az Udvarház közepén. Az ajtó is eltűnt benne, azután az egész ház kezdte elnyelni magát kívülről befelé.
A fiatalabb nő hirtelen kiszakította magát az idősebb szorításából. – Na én megyek innen – mondta, és hátra se nézve rohanni kezdett az utcán.

34

Forró, furcsa szél kezdett sóhajtozni a folyosón, hátrafújta a tincseket Jake izzadt homlokából. Ujjai összezárultak az ezüstkulcson. Ösztönei szintjén már értette, hogy mi ez a hely és mi történik. A kapuőr nem a *házban van, a* kapuőr a ház: minden egyes léc, minden tetőcserép, minden ablakpárkány, minden eresz. És most jön feléje, igazi alakjának eszelősen összekuszált változatában. El akarja kapni őt, mielőtt használhatná a kulcsot. Jake látta a titáni fehér fej és a görbe hát mögött, amint a deszkák, lécek, vezetékek, üvegdarabok, de még a bejárati ajtó és a törött korlát is átrepül a központi főfolyosón meg a báltermen, hogy a püffedező testhez csapódva mindjobban kiformálják a torz vakolatembert, amely feléje kapkod lidérces kezével.
Jake kitépte a kezét a padló réséből és látta, hogy ellepték a hatalmas, kerek bogarak. Rácsapott a falra, hogy lerázza őket, majd felsikoltott, mert a fal először megnyílt, azután be akarta kapni a csuklóját. Még idejében rántotta ki a kezét, azután megpördült, és a kulcsot belevágta a zárba.
A vakolatember ismét felbömbölt, ám hangját egy pillanatra elfojtotta egy dallamos kiáltás. Jake fölismerte; az üres telken hallotta, de akkor csöndes volt, talán álmodó, míg most a győzelem ujjongott benne. A gyereket ismét elárasztotta az a feltétlen, sodró erejű bizonyosság, hogy nem csalódhat. Abból a hangból kihallotta a megerősítést, amelyre szüksége volt. A rózsa hangja volt.
A folyosó tompa fénye elsötétült, mert a vakolatkéz kiszakította a másik ajtót, és benyomakodott a

folyosóra. Az arc is megjelent a kéz fölött a nyílásban, és Jake-re meredt. A vakolatujjak úgy másztak a gyerek felé, mint egy hatalmas pók lábai.
Jake elfordította a kulcsot, és hirtelen valamilyen erő futott végig a karján. Hallotta a visszahúzódó zárnyelv súlyos, tompa kattanását. Megragadta a kilincset, elfordította, feltépte az ajtót. Szélesre tárult. Jake felsikoltott az iszonyattól, amikor meglátta, mi van mögötte.
Az ajtónyílást véges-végig eltömte a föld, amelyből gyökerek kábelkötegei meredeztek. Jake-hez hasonlóan összezavarodott férgek mászkáltak az ajtó alakú földben. Némelyik visszafúrta magát beléje, mások meg csak araszoltak, mintha azon tűnődnének, hová lett alóluk a föld, amely egy pillanatal korábban még ott volt. Az egyik rápottyant Jake tornacipőjére.
A kulcslyuk egy pillanatig még megmaradt, ködös fehér fényt vetve Jake ingére. Mögötte – olyan közel, olyan elérhetetlenül – eső kopogott, mennydörgés morajlott tompán a nyílt mezőn. Azután a kulcslyuk is elsötétedett, és gigászi vakolatujjak markolták meg Jake lábszárát.

35

Eddie meg se érezte a jégeső korbácsát, amikor Roland ledobta az irhát, felugrott és odarohant a fekvő Susannah-hoz.
Megragadta a hónaljánál fogva, és húzni kezdte, olyan gyengéden és óvatosan, ahogy bírta, oda, ahol Eddie kuporgott. – Engedd el, amikor szólok, Susannah! – üvöltötte Roland. – Megértetted? *Amikor szólok!*
Eddie semmit sem, látott vagy hallott. Ő csak Jake gyenge sikoltását hallotta az ajtó másik oldalán. Eljött az idő, hogy használja a kulcsot.
Előhúzta az ingéből, beledugta a zárba, amelyet ő rajzolt, és el akarta fordítani. A kulcs nem fordult. Egy millimétert se. Eddie odatartotta arcát a zivatarnak, és nem bánta, hogy homlokát, arcát, ajkát püffedt vörös foltosra veri a jégeső.
– NE! – vonyította. – ISTENEM, KÉRLEK, NE!
Ám Istentől nem érkezett csak egy újabb mennydörgés és egy villám futott végig az égen, amelyet betöltöttek a száguldó felhők.

36

Jake fölugrott, megragadta a feje ott lógó lámpa láncát, és kiszabadította magát a kapuőr ujjai közül. Hátralendült, neki az ajtó összetömörödött földjének, elrugaszkodott és ismét előrelendült, mint Tarzan a liánon. Fölhúzta a lábát, és lendületből belerúgott a markolászó ujjakba. A vakolat darabokban hullott, feltárva a lécekből összebarmolt csontvázat. A vakolatember dühösen és éhesen bőgött. Kiáltásán túl Jake hallotta, hogy összeomlik a ház, mint az a bizonyos abban az Edgar Allan Poe-novellában.
Visszalendült a láncon, neki az ajtónyílást eltömítő földnek, majd megint előre. A kéz utánanyúlt, Jake ollózó lábbal, vadul rúgott. A lécujjak összezáródtak, a fiú lábába belenyilallt a fájdalom. Amikor hátrafelé suhant, hiányzott az egyik surranója.
Igyekezett magasabbra, kapaszkodni a láncon. Sikerült, elindult a mennyezet felé. Tompa, nyikorgó puffanás hallatszott a feje fölül. Finom vakolatpor szitált a gyerek fölfelé fordított, verejtékes arcába. A plafon süllyedni kezdett, a lánc szemenként nyúlt mind hosszabbra. Hangos csikorgás hallatszott a folyosó végéből, amikor a vakolatember végre áttolta éhes arcát a nyíláson.
Jake sikítva, tehetetlenül lendült az arc felé.

Eddie félelme, rettegése hirtelen elmúlt, és ráhullott a hidegség köpenye, amelyet Gileádi Roland sokszor viselt. Ez az egyetlen páncél, amelyet egy igazi harcos visel... és csakis erre van szüksége. Ugyanebben a pillanatban egy hang szólalt meg az agyában. Az utóbbi három hónapban több ilyen hang kísértette: az anyjáé, Rolandé és természetesen Henryé. De megkönnyebbülésére most a saját hangja beszélt: végre nyugodtan, józanul és bátran.

Láttad a kulcs alakját a tűzben, ismét láttad a fában, és mindkét alkalommal jól láttad. Később a félelem elvakította a szemedet. Vedd le a kötést róla! Vedd le, és láss ismét! Talán még most sem késő.

Halványan érzékelte, hogy a harcos sötéten mered rá; hogy Susannah gyengülő hangon, de még mindig kihívóan rikoltozik a démonnal, hogy Jake az ajtó túloldalán rémülten – vagy kínjában? – felsikolt.

Ám ő nem törődött velük. Kihúzta a fakulcsot a zárból, amelyet ő maga rajzolt, ki az ajtóból, amely most már valódi volt, és mereven nézte, igyekezett felidézni az ártatlan örömöt, amelyet néha gyerekfejjel érzett, amikor meglátta az összefüggő rejtett formát az értelmetlenségben. És ott volt a hiba, olyan világosan látta, hogy nem is értette, miként nézhette el. *Csakugyan a félelem kendője lehetett a szememen,* gondolta. Természetesen a kulcs végében levő s alakban volt a hiba. A második kanyar kicsit vastagra sikerült. Egészen kicsit.

– Kést! – mondta, és kinyújtotta a kezét, mint egy sebész a műtőben. Roland egyetlen szó nélkül a tenyerébe csapta a kést.

Eddie jobb kezének hüvelyk- és mutatóujja közé fogta a penge tövét. A kulcs fölé hajolt, nem törődve a védtelen nyakát verő jégesővel. A forma még tisztábban, a maga kedves, eltéveszthetetlen valóságában rajzolódott ki a fából.

Eddie hasított.

Egyszer.

Finoman.

Egyetlen, az átlátszóságig vékony kőrisforgács pöndörödött fel a kulcs végén levő s hasáról.

Az ajtó másik oldalán Jake Chambers megint sikoltott.

38

A lánc csörömpölő csattanással engedett. Jake lepuffant, rá a térdére. A kapuőr győzelmesen felbömbölt. A vakolatkéz megragadta Jake csípőjét, és húzni kezdte visszafelé a folyosón. A fiú kinyújtotta a lábát és belevágta a padlóba, de hiába. Szálkák és rozsdától eltompult szögek martak a bőrébe. A kéz szorosabban markolta és továbbvonszolta.

Az arc, úgy látszik, beszorult a folyosó végébe, mint a dugó a palack szájába. Az erőlködés, amellyel idáig jutott, új formába rendezte az elnagyolt vonásokat: olyan lett, mint valami szörnyű, nyomorék troll. Eltátotta a száját, hogy bekapja a fiút. Jake őrjöngve kaparászott a kulcs után, hogy használja, mint egy végső kétségbeesésre szóló talizmánt, de természetesen otthagyta az ajtóban.

– *Te rohadék!* – sikoltotta, és minden erejével hátravetette magát. Úgy homorított, akár egy olimpiai műugró, nem törődve a szurkáló törött lécekkel. Farmere lecsúszott, és a kéz egy pillanatra elengedte.

Jake ismét nekilódult. A kéz durván markolta, de a farmer már térdig csúszott. A gyerek háta a padlónak csapódott, az ütés erejét csak a hátizsák enyhítette. A kéz elengedte, talán biztosabb fogást keresett zsákmányán. Jake kissé fel tudta húzni a térdét, és amikor a kéz ismét szorítani kezdte, előrerúgott. A kéz abban a pillanatban rándult hátra, és az történt, amiben Jake reménykedett: farmere (és a megmaradt tornacipője) lecsúszott, ismét szabad volt, legalábbis pillanatnyilag. Látta, hogy a deszkából és málló vakolatból álló csukló elfordítja a kezet, és a száj beszippantja az ő farmerjét. A fiú négykézláb inalt az eltömött ajtó felé, nem törődve a lezuhant lámpa üvegcserepeivel, ő csak a

kulcsot akarta.
Már majdnem elérte az ajtót, amikor a kéz ismét megragadta meztelen lábát, és újra elkezdte visszafelé húzni.

39

Végre megvolt a forma, hiánytalanul.
Eddie visszadugta a lyukba és megnyomta. Egy pillanatig ellenállt... azután elfordult. Hallotta, amint a zárszerkezet megmozdul, hallotta, ahogy a nyelv visszahúzódik, érezte, hogy a kulcs kettétörik abban a pillanatban, amint betöltötte funkcióját. Két kézre fogta a sötéten csillogó kilincset és megrántotta. Mintha egy hatalmas súly fordult volna el egy láthatatlan tengely mentén. Mintha a keze végtelen erővel telt volna meg. Tudta, hogy a két világ hirtelen kapcsolatba került, és megnyílt kettejük között *az* út.
Pillanatnyi zavarodott szédültség fogta el, és ahogy átnézett az ajtón, meg is értette, miért: noha lefelé nézett – függőlegesen –, mégis *vízszintesen* látott. Olyan volt, akár egy prizmákkal és tükrökkel teremtett különös optikai csalódás. Azután meglátta, hogy Jake-et visszafelé húzzák az üvegcseréppel és vakolattal ellepett folyosón. A gyerek a könyökével fékezte magát, miközben a combjait összeszorította egy óriási kéz. És Eddie látta a gyerekre várakozó szörnyeteg szájat, amelyből fehér köd gomolygott: füst vagy por. – *Roland!* – üvöltötte Eddie. – *Roland, elk...*
Ekkor félrelökték.

40

Susannah fölemelkedett és pörgött. Homályá olvadt össze a körhintából nézett világ: az álló kövek, a szürke ég, a jéglepte föld... és egy szögletes lyuk, amely úgy tátongott a földön, mint egy cspóajtó nyílása. Sikoltások szálltak fel belőle. Odabent őrjöngött és küzdött a démon, már csak menekülni akart, de nem tehette, amíg ő el nem engedi.
– *Most!* – üvöltött Roland. – *Most engedd el, Susannah! Apád nevében, MOST engedd el!*
Engedelmeskedett.
Elméjében (Detta segítségével) tőrbe ejtette a valamit, olyasfélébe, mint egy kákából font háló, és most átvágta a szövedéket. Érezte, hogy a démon azonnal elmenekül, és egy pillanatig szörnyű üresség, hiány maradt utána, de rögtön el is mosta a megkönnyebbülés és a fertelmesség, a bemocskoltság undorító érzése.
Ahogy lehullott a láthatatlan súly, a nő egy pillanatra látta az ördögrájaszerű hatalmas, csapkodó szárnyú, nem emberi alakot, amelyből valami bálahoroghoz hasonló kegyetlen dolog meredt föl- és kifelé. Látta/érezte, hogy a lény a földben tátongó lyuk fölé suhan. Látta, hogy Eddie tágra nyílt szemmel tekint föl. Látta, amint Roland széttárja a karjait, hogy elkapja a démont.
A harcos megtántorodott, majdnem elesett a démon láthatatlan súlya alatt. Azután ismét előrelendült, egy nyaláb semmivel a kezében.
Átkarolta, beugrott a lyukba és eltűnt.

41

Hirtelen fehér fény zúdult be az Udvarház folyosójába; jégeső verte a falat, ugrált a törött padlódeszkán. Jake zavaros kiabálást hallott, azután látta, hogy a harcos átjön, azaz inkább *átugrik, mintha* föntről jönne. Karját előrenyújtotta, ujjainak hegye összeért.
Jake érezte, hogy a lába belecsusszan a kapuőr szájába.
– *Roland!* – sikoltotta. – *Roland, segíts!*

A harcos két keze szétnyílt, karjai szélesre tárultak. Hátratántorodott. Jake érezte, hogy a csorba fogak megérintik a bőrét. Mindjárt letépik a húsát és összemorzsolják a csontjait! Ekkor valami hatalmas rohant el a feje fölött, mint egy szélroham. Egy pillanattal később a fogak eltűntek, a combjait szorító kéz ellazult. Hallotta, hogy a kapuőr poros torkában a fájdalom és a döbbenet alvilági rikoltása készülődik, aztán tompán elfullad, mintha visszanyomnák a garatjába.
Roland megragadta Jake-et, és felrántotta.
– Eljöttél! – kiáltotta Jake. – Tényleg eljöttél!
– Igen, eljöttem. Az istenek kegyéből és bátor barátaim segítségével eljöttem.
A kapuőr ismét felbömbölt, Jake pedig elsírta magát megkönnyebbülésében és rémületében. A ház a viharos tengeren süllyedő hajó hangjait hallatta. Deszka és vakolat záporozott körülöttük. Roland a karjába kapta Jake-et, és az ajtó felé rohant. A vadul csapkodó vakolatkéz eltalálta egyik bakancsát, és nekiperdítette a falnak, amely ismét harapni akart. Roland előrelendült, megfordult, fegyvert rántott. Kétszer belelőtt a vakon csapkodó kézbe, elporlasztva az egyik otromba vakolatujjat. Mögötte a kapuőr arca fehérből piszkos bíborfeketére változott, mintha valamitől fuldokolna – valamitől; ami olyan gyorsan repült, hogy bekerült a szájába, és megakadt a torkán, még mielőtt a szörny észbe kapott volna.
Roland ismét megfordult, és végigfutott a folyosón. Noha most nem állt előtte akadály, egy pillanatra megtorpant, mintha láthatatlan hálóba ütközött volna.
Azután érezte, hogy Eddie belemarkol a hajába, és nem előre rántja, hanem fölfelé.

42

Úgy bújtak ki a levegőre a ritkuló jégverésbe, mint a születő babák. Eddie volt a bába, ahogy a harcos meghagyta neki. Karja eltűnt az ajtónyílásban, hasmánt elterülve markolta Roland haját.
– Suze! Segíts!
A nő odavergődött, lenyúlt az ajtón, és megmarkolta Rolandot az álla alatt. A harcos hátraszegett fejjel, a kíntól és az erőlködéstől vicsorogva emelkedett fölfelé.
Eddie érezte, hogy valami szakad. Egyik keze már csak egy deresedő vastag csomót markolt a harcos hajából. – Csúszik!
– Ez a szemétláda... nincsen... *sehol!* – zihálta Susannah, és akkorát rántott Roland fején, mintha le akarná tépni.
Két apró kéz vágódott elő a kör közepén tátongó nyílásból, és megmarkolta az ajtófélfát. Jake súlyától szabadultan Rolandnak sikerült feltornásznia egyik könyökét, és egy pillanat múlva már vergődött is kifelé. Közben Eddie megmarkolta Jake csuklóját, és kirántotta a földből.
Jake elterült a hátán és lihegett.
Eddie fölkapta Susannah-t, összecsókolta a homlokát, arcát, nyakát. Sírt és nevetett egyszerre. A nő zihálva kapaszkodott belé... ám valami elégedett félmosoly bujkált az ajkán, míg jóllakott, lassú mozdulatokkal simogatta Eddie haját.
A mélység fekete hangokat okádott: nyiszorgást, röfögést, puffanást, reccsenést.
Roland leszegett fejjel arrébb vergődött a lyuktól. Haja vad csomókban állt az égnek. Vércseppek peregtek az arcán. – Csukd be! – lihegte Eddie-nek. – Csukd be, az apád szerelmére!
Eddie megmozdította az ajtót, és a hatalmas, láthatatlan zsanérok elvégezték a többit. Az ajtó gigantikus, tompa puffanással elzuhant, keresztbe vágva minden alulról jövő hangot. Széle Eddie szeme láttára maszatolódott sáros karcolássá a földön. A kilincs elvesztette kiterjedését, visszaváltozott bottal karcolt körré. A kulcslyuk helyén most csupán egy elnagyolt fadarab meredt ki a földből, mint sziklából, a kard markolata.

Susannah odamászott Jake-hez, és gyengéden fölültette.
– Jól vagy, bogaram?
– Igen – meredt rá kábultan a fiú. – Ő hol van? A harcos! Valamit meg kell kérdeznem tőle.
– Itt vagyok, Jake – szólalt meg Roland. Feltápászkodott, odatántorgott a fiúhoz, és lekuporodott melléje. Hitetlenkedve érintette meg a fiú sima arcát.
– Ugye most nem hagysz leesni?
– Nem – felelte Roland. – Se most, sem soha többé. – Ám szívének legsötétebb mélyén a Toronyra gondolt, és elbizonytalanodott.

43

A jégeső felhőszakadássá változott, de északon Eddie már kék foltokat látott a felfeslő felhők mögött. A vihar hamarosan elül, bár ők addig még bőrig áznak.
Nem törődött vele. Nem emlékezett rá, mikor volt utoljára ilyen nyugodt, ilyen békében önmagával, ilyen végletesen üres. Ez az őrült kaland még nem ért véget – Eddie gyanúja szerint még alig kezdődött el –, de ma nagy győzelmet arattak.
– Suze! – Félresimította a nő haját az arcából, és belenézett a sötét szempárba. – Minden oké? Nem fájt?
– Egy kicsit, de jól vagyok. Azt hiszem, démon ide vagy oda, a kurva Detta Walker még mindig a csárdák verhetetlen bajnoka.
– Ez mit jelent?
Susannah vásottan vigyorgott. – Nem sokat, már nem... hála istennek? És te, Eddie? Jól vagy?
Eddie fülelt Henry hangjára, de nem hallotta. Volt egy olyan érzése, hogy egy darabig nem is fogja. – Még annál is jobban – válaszolta, és nevetve magához ölelte megint asszonyát. Susannah válla fölött láthatta, mi maradt az ajtóból: csak néhány halvány vonal és szög. Az eső azokat is elmossa hamarosan.

44

– Hogy hívnak? – kérdezte Jake a nőtől, akinek térdtől lefelé nem volt lába. Hirtelen rádöbbent, hogy míg vergődve próbált menekülni az ajtónállótól, elveszítette a nadrágját, csak alsó van rajta. Bár ennek az asszonynak a ruhájából se maradt sok.
– Susannah Deannek – felelte a nő. – Én már tudom a nevedet.
– Susannah – ismételte Jake elgondolkodva. – Ugye az apádnak nincs vasúttársasága?
Susannah egy pillanatig meglepetten nézett rá, azután hátravetette a fejét és nevetett. – Eredj már, bogaram! Fogorvos volt, aki föltalált néhány dolgot, és meggazdagodott. Miért kérdezel ilyet?.
Jake nem válaszolt. Figyelme Eddie felé fordult. A rémület már eltűnt az arcáról, szeme visszanyerte azt a hűvös, mérlegelő pillantását, amelyre Roland olyan jól emlékezett a pihenőállomásról.
– Szia, Jake – mondta Eddie. – Örülök, hogy látlak, öregem.
– Szia – felelte Jake. – Ma már találkoztunk egyszer, de akkor sokkal fiatalabb voltál.
– Tiz perccel ezelőtt sokkal fiatalabb voltam. Jól vagy?
– Igen – bólintott Jake. – Csak pár plezúr. – Körültekintett. – Még nem találtátok meg a vonatot. – Nem kérdés volt.
Eddie és Susannah meglepetten összenéztek, de Roland csak megrázta a fejét. – Nincs vonat.
– A hangjaid elhallgattak?
Roland biccentett. – Mind. A tieid?
– Szintén. Ismét egy vagyok. Mindketten egyek vagyunk.

Ugyanabban a pillanatban néztek egymásra. Ahogy Roland átölelte, Jake természetellenes nyugalma megtört, és sírni kezdett, olyan kimerülten, megkönnyebbülten, ahogy az a gyerek sír, aki eltévedt, sokat szenvedett, de végre ismét biztonságban van. Ahogy Roland átölelte a derekát, Jake a harcos nyakába csimpaszkodott. Szorította, mint az acélhurok.
– Sohasem hagylak el többé – mondta Roland, és most neki is megeredtek a könnyei. – Atyáim nevére esküszöm: *sohasem hagylak el többé.*
Ám szíve, e figyelmes, csendes fogoly, élethossziglan a *ka* rabságában, nemhogy fenntartásokkal, de bizonyos kétségekkel fogadta az ígéretet.

MÁSODIK KÖNYV
Lud
Egy csomó tört kép

IV. A város és a *Ka-tet*.

1

Négy nappal azután, hogy Eddie átrántotta a két világ ajtaján, farmer és tornacsuka nélkül, de hátizsákja és élete birtokában, Jake arra ébredt, hogy valami meleg és nedves motoszkál az arcán.
Ha a három korábbi reggel valamelyikén ébred erre, alighanem fölriasztja társait sikoltásával, mert lázas volt, és álmaiban ott kísértett a vakolatember lidércnyomása. Ezekben az álmokban a nadrágja nem csúszott le, az ajtónálló marokra fogta és belegyömöszölte leírhatatlan szájába, és a fogai úgy csattantak le, mint a várkapu rostélya. A fiú reszketve és tehetetlenül nyöszörögve ébredt ezekből az álmokból.
A lázat a tarkóján, levő pókmarás okozta. Amikor a második napon. Roland megvizsgálta, és úgy találta, hogy nem javul, hanem egyre romlik, rövid ideig tanácskozott Eddie-vel, azután egy rózsaszín tablettát adott Jake-nek. – Legalább egy hétig naponta négyszer beveszel egy ilyet – mondta.
Jake kétkedve pislogott. – Mi ez?
– *Cheflet* – felelte Roland. – Mondd meg neki te – fordult kedvetlenül Eddie-hez. – Én *még mindig nem* tudom kiejteni.
– Keflex. Bízhatsz benne, Jake; törvényesen engedélyezett patikából származik, a jó öreg New Yorkból. Roland egy csomót lenyelt belőle, és olyan egészséges, mint egy ló. Kicsit hasonlít is rá, mint láthatod.
Jake elhűlt. – Hogy szereztetek gyógyszert New Yorkból?
– Hosszú – válaszolta a harcos. – Idővel meg fogod hallani, de most csak vedd be a pirulát.
Jake engedelmeskedett. A hatás gyors volt és kielégítő. A haragosvörös duzzanat a marás körül huszonnégy órán belül fakulni kezdett, és mostanra a láz is alábbhagyott.
A meleg dolog ismét megbökdöste. Jake hirtelen felült, és kinyitotta a szemét.
Az arcát nyalogató teremtmény sietve hátraugrott. Szőrmókus volt, de Jake ezt nem tudta, mert még sohasem találkozott ilyennel. Ez csontosabb volt, mint azok, amelyeket Roland csapata korábban látott, fekete-szürke csíkos bundája csapzott volt és piszkos. Egyik oldalára alvadt vércsomó száradt. Aranygyűrűs fekete szeme aggodalmasan meredt Jake-re, hátsó felét reménykedve riszálta. Jake megnyugodott. Biztos lehet kivétel a szabály alól, de egy olyan lény, amely a farkát csóválja – vagy legalábbis megpróbálkozik vele –, valószínűleg nem túl veszedelmes.

Éppen hogy világosodni kezdett, fél hatra járhatott az idő. Jake csak saccolni tudott, mert digitális Seiko órája már nem járt... vagy inkább igen különösen járt. Amikor átjövetele után először rápillantott, az óra szerint 98.71.65 volt az idő, ami Jake tudomása szerint nem létezik. Alaposabb ránézésre megállapította, hogy az óra most visszafelé jár. Ha állandó ütemre tette volna, akkor talán hasznát vehette volna, de nem ez volt a helyzet. Egy darabig mintha rendes sebességgel pergette volna a számait (Jake azzal ellenőrizte, hogy mikor a számok ugrottak, mindannyiszor kimondta a „Mississippi" szót), azután tíz-húsz másodpercre megállt a kijelző – Jake már azt hitte, hogy az órából végképp kifogyott a szufla –, majd hirtelen egymásra torlódtak benne a számok.
Szóvá tette ezt a különös viselkedést Rolandnak, és megmutatta neki az órát, abban a hitben, hogy majd álmélkodni fog rajta, de a harcos csupán egy-két percig vizsgálgatta; majd közömbösen biccentett és azt mondta, érdekes óra, de az a helyzet, hogy manapság egyetlen időmérő sem működik túlságosan pontosan.
Így hát a Seiko használhatatlan volt, Jake mégis utálta volna eldobni... mert egy darabja volt a régi életének, abból pedig nem sok maradt.
Most a Seiko azt állította, hogy negyven múlt hatvankét perccel szerdán, csütörtökön és szombaton, egyszerre decemberben és márciusban.
A reggel nagyon ködös volt; húsz méteren túl egyszerűen eltűnt a világ. Ha ez a nap olyan lesz, mint az előző kettő, akkor a Nap úgy két óra múlva kel föl fakó fehér gyűrűben, fél tízre pedig tiszta és forró lesz az idő. Jake körülnézett, látta, hogy útitársai (nem merte őket a barátainak nevezni, legalábbis még nem) bőrtakaróik alatt alszanak: Roland közelebb, Eddie és Susannah egy nagyobb kupacban a kialudt tábortűz túloldalán.
Visszafordult az állatkához, amely fölébresztette. Olyan volt, mintha mosómedvéből és mormotából gyúrták volna, hozzátéve egy csipet tacskót, a forma kedvéért.
– Hogy vagy, öcsi? – kérdezte halkan Jake.
– Csi! – válaszolta azonnal a szőrmókus, még mindig azzal a szorongó pillantással. A hangja tompa volt és mély, szinte ugatott, akár egy súlyos légcsőhurutban szenvedő angol focista.
Jake meglepetten hátrahőkölt. A szőrmókus, amelyet megijesztett a hirtelen mozdulat, néhány lépést hátrált, mintha menekülni akarna, aztán mégis maradt. A hátsóját még az iméntinél is lelkesebben riszálta; arany-fekete szeme továbbra is idegesen bámulta Jake-et. Bajsza remegett.
– Ez emlékszik az emberekre – jegyezte meg egy hang Jake válla fölött. A fiú hátranézett és látta, hogy Roland mögötte guggol. Alkarjával a combjára támaszkodott, hosszú keze a térde között lógott. Sokkal nagyobb érdeklődéssel bámulta az állatot, mint Jake óráját.
– Mi ez? – kérdezte a kisfiú halkan. Nem akarta elijeszteni a lényt, el volt ragadtatva tőle. – Gyönyörű szeme van!
– Szőrmókus – válaszolta Roland.
– *Ókus!* – vakkantotta a teremtmény; és újabb lépést hátrált.
– Ez beszél!
– Nem igazán. A szőrmókusok csak azt ismétlik, amit hallanak – legalábbis régebben. Évek óta nem hallottam őket. Ez a fickó úgy néz ki, mintha éhezne. Valószínűleg kurkászni akart.
– Megnyalta az arcomat. Megetethetem?
– Sohasem szabadulsz meg tőle, ha megteszed – felelte Roland, azután elmosolyodott kissé, és csettintett az ujjaival. – Hé! Szőri!
A teremtmény valahogy képes volt utánozni a csettintést; úgy hangzott, mintha a szájpadlásához szorított nyelvével csettegne. – Ej! – mondta rekedten. – Ej! Őri! – Vedlett hátsója most már kimondottan lengett jobbra-balra.

– Eredj, adj neki egy falatot. Ismertem valaha egy öreg lovászt, aki azt mondta, hogy egy jó szőrmókus meghozza a jó szerencsét. Ez jónak tűnik.
– Igen – helyeselt Jake. – Ez jó.
– Valaha kezesek voltak, és minden báróságban féltucatnyi csatangolt a kastély vagy az udvarház körül. Nem lehetett sok hasznukat venni, legföljebb a gyermekeket szórakoztatták, és a patkánynépességet tartották kordában. Elég hűségesek voltak – legalábbis akkoriban –, de sohasem hallottam, hogy fölértek volna egy jó kutyával. A vadak dögevők. Nem veszedelmesek, csak az idegekre mennek.
– Ennek! – sipogta a szőrmókus. Aggodalmas pillantása ide-oda járt Jake és a harcos között.
Jake a hátizsákjáért nyúlt, lassan, nehogy megriassza a teremtményt, előhúzta egy harcosrolád maradékát, és a szőrmókus elé dobta. Az hátrahőkölt, azután halk, gyermekes kiáltással megfordult, megmutatva szőrös, összecsavart farkát. Jake biztosra vette, hogy elszalad, de az állat megállt, és kétkedve bámult vissza a válla fölött.
– Gyere! – biztatta Jake. – Egyél, öcsi!
– Csi – motyogta a szőrmókus, de nem mozdult.
– Adj neki időt – szólt Roland. – Azt hiszem, visszajön.
Az állat kinyújtotta hosszú és meglepően kecses nyakát. Hegyes fekete orrát mozgatva szaglászta az ételt. Végül előbbre kocogott, és Jake észrevette, hogy sántít egy kicsit. Megszagolta a szarvashúst, majd egyik mancsával kibontotta a levélből, már-már ünnepélyesen finom mozdulatokkal. A levélből kigöngyölt húst egyetlen harapással bekapta, és Jake-re nézett. – Csi! – közölte, és megint hátraugrott, amikor Jake elnevette magát.
– Jó girhes – szólalt meg álmosan Eddie a hátuk mögött. Hangjára az állat azonnal megfordult és eltűnt a ködben.
– Elijesztetted! – mondta vádlón Jake.
– Marhára bocs – felelte Eddie, és beletúrt alvástól kócos hajába. – Ha tudtam volna, hogy az egyik közeli barátod, bedobtam volna a teasütit.
Roland rácsapott Jake vállára. – Visszajön.
– Biztos?
– Ha meg nem öli valami, akkor igen. Megetettük, nem?
Mielőtt Jake válaszolhatott volna, ismét megszólaltak a dobok. Ez már a harmadik reggel volt, hogy hallották. Kétszer akkor hangzott fel a gyenge, fahangú pufogás a város irányából, amikor a délután átsiklott az alkonyatba. Ma reggel tisztábban hallatszott, noha most sem lehetett jobban kivenni a ritmust. Jake gyűlölte. Mintha egy nagy állat szíve lüktetett volna valahol a reggeli pára vastag, formátlan takarója alatt.
– Még mindig nem tudod, mi lehet, Roland? – kérdezte Susannah. Felvette az ingruháját, hátrakötötte a haját, és most a takarókat hajtogatta össze, amelyek alatt Eddie-vel aludtak.
– Nem. De biztos vagyok benne, hogy megtudjuk.
– Mily vigasztaló – jegyezte meg savanyúan Eddie.
Roland fölállt. – Gyerünk. Ne pocsékoljuk a napot.

2

A köd akkor kezdett fölszállni, amikor már vagy egy órája úton voltak. Felváltva tolták Susannah székét, és nem tette őket túl boldoggá, hogy az út itt már nagy, durva macskakövekkel volt kirakva. A délelőtt közepére forrón sütött a felhőtlen égből a nap: a város körvonala tisztán kirajzolódott a délkeleti látóhatáron. Jake szerint nem nagyon különbözött New Yorkétól, bár ezek az épületek mintha

alacsonyabbak lettek volna. Ha ez is tönkrement, mint láthatólag a legtöbb dolog Roland világában, azt innen nem lehetett látni. Eddie-hez hasonlóan Jake-et is kezdte eltölteni a ki nem mondott remény, hogy találhatnak segítséget... vagy legalábbis jó, meleg ételt.
Balra, tőlük harminc-negyven mérföldre láthatták a Send folyó széles hátát. Hatalmas madárrajok köröztek fölötte. Itt-ott egy-egy madár összecsukta a szárnyát és kőként zuhant alá, valószínűleg halat fogni. Az út és a folyó lassan közeledtek egymáshoz, noha találkozási pontjukat még nem lehetett látni. Épületcsoportok bukkantak föl előttük. A legtöbbje tanyának tűnt, és mindegyik kihaltnak látszott. Némelyik összeomlott, de ezek a romok sokkal inkább tűntek az idő, mint az erőszak művének, ami tovább növelte Eddie és Jake reményeit a tekintetben, hogy mit találhatnak a városban, bár ezeket a reményeket szigorúan megtartották maguknak, nehogy a többiek kinevessék őket. Bozontos vadállatok kisebb nyájai legelésztek a mezőn. Nem jöttek az út közelébe, kivéve ha átvágtak rajta, mégpedig sebes vágtában, mint a kisgyerekek, akik félnek a forgalomtól. Jake-et a bölényre emlékeztették... csak épp jó néhánynak két feje volt. Megemlítette a harcosnak is. Roland bólintott. – Mutik.
– Mint a hegyek alatt? – Jake hallotta a félelmet a saját hangjában, és tudta, hogy a harcos is megérezte, de nem tehetett róla. Nagyon jól emlékezett a kézihajtánnyal megtett, vég nélküli, lidércnyomásos útra.
– Azt hiszem, ezek az itteni mutánsok kifejlődtek. Azok, amiket a hegyek alatt láttunk, inkább elkorcsosultak.
– És ott? – mutatott Jake a város felé. – Ott is mutánsok vannak, vagy... – Ennyit árulhatott el a reményeiből.
Roland vállat vont. – Nem tudom, Jake. Megmondanám, ha tudnám.
Üres épület mellett haladtak el – nyilván tanya volt –, amely félig leégett. *Villámlás is okozhatta a tüzet,* gondolta Jake, és azon tűnődött, most vajon mivel próbálkozik. Magyarázatot keres vagy bolondítja magát?
Roland, aki talán olvasott a gondolataiban, átkarolta a vállát. – Semmi értelme találgatni, Jake – mondta. – Akármi történt itt, az régen volt. Az ott – mutatta – valószínűleg cserény volt. Most már csak néhány karó áll ki a fűből.
– A világ elmozdult, igaz?
Roland bólintott.
– És mi van az emberekkel? Gondolod, hogy elmentek abba a városba?
– Néhányan nyilván azt tették – hagyta helyben Roland. – Mások még mindig errefelé élnek.
– Tessék? – fordult hátra hökkenten Susannah.
Roland biccentett. Az utóbbi pár nap óta figyelnek minket. Nem sokan tanyázhatnak ezekben az öreg épületekben, de azért vannak néhányan. Még többen lesznek, amint közeledünk a civilizációhoz. – Elhallgatott. – Vagy ahhoz, ami civilizáció *volt*.
– Honnan tudod, hogy itt vannak? – kérdezte Jake.
– A szimatom. Láttam néhány kertet, elrejtve a gyom mögött, amelyet tudatosan hagytak megnőni, hogy eltakarja a termést. Legalább egy működő szélmalmot arrébb egy ligetben. De főképpen érzem őket... mintha árnyék hullana az arcodra napfény helyett. Gondolom, idővel bennetek is kifejlődik ez az érzék.
– Szerinted veszélyesek? – kérdezte Susannah. Nagy, romos épülethez közeledtek, amely valaha raktár lehetett vagy vidéki vegyesbolt. A nő gyanakodva bámulta, keze a mellén átvetett fegyverövön lógó pisztoly agyára csúszott.
– Harap egy idegen kutya? – válaszolt kérdéssel a harcos.
– Ez meg mit jelent? – kérdezte Eddie. – Utálom, amikor előjössz ezzel a zen buddhista púderrel,

Roland.
– Azt jelenti, hogy nem tudom – magyarázta meg Roland. – Ki ez a Zen Buddhista nevű ember? Van olyan bölcs, mint én?
Eddie hosszú ideig bámulta, amíg el nem döntötte, hogy ez egyike volt Roland ritka tréfáinak. – Szűnj már meg! – mondta. Szeme sarkából látta, hogy Roland szája megrándul, mielőtt elfordulna. Ahogy megint tolni kezdte Susannah székét, valamin megakadt a szeme. Hé, Jake! – kiáltotta. – Azt hiszem, itt a barátod!
Jake körülnézett és szélesen elvigyorodott. Negyven méterrel mögöttük buzgón sántikált a sovány szőrmókus, a Nagy Út málladozó kövei között kinőtt gizgazt szimatolgatva.

3

Néhány órával később Roland megállást rendelt el, és felszólította csapatát, hogy legyenek készen.
– Mire? – kérdezte Eddie.
Roland rápillantott. – Akármire.
Délután háromra járt. Ott, ahol megálltak, a Nagy Út egy hosszú, hullámos, jégkorszaki hordalékdombot keresztezett, amely átlósan húzódott a síkságon, mint ránc a világ legnagyobb takaróján. Azon túl az első igazi város következett, amelyet útjukon láttak. Kihaltnak tűnt, ám Eddie nem felejtette el a délelőtti beszélgetést. Roland kérdése – *Harap egy idegen kutya?* – már nem is hangzott annyira zennek.
– Jake!
– Tessék?
Eddie a Rüger felé biccentett, amely a gyerek farmerjének korcából meredt elő, abból a farmerből, amelyet még otthon, indulás előtt csomagolt be tartaléknak. – Nem akarod azt nekem adni?
Jake Rolandra pillantott. A harcos csak vállat vont, mintha azt mondaná: *ezt te döntöd el.*
– Jó. – Átnyújtotta a fegyvert. Kicsatolta a hátizsákját, beletúrt, kihúzta a töltött tárat. Eszébe jutott, hogyan tapogatózott utána apja asztalának fiókjában az iratok mögött. Úgy tűnt, mintha réges-rég történt volna. Ezekben a napokban olyan volt New York-i életére és piperi pályafutására gondolni, mintha fordítva nézne egy távcsőbe.
Eddie átvette a tárat, megvizsgálta, helyére tolta, ellenőrizte a biztosítókart, azután a saját övébe dugta a fegyvert.
– Most jól figyeljetek és hallgassatok ide! – mondta Roland. – Ha *vannak* ott emberek, akkor valószínűleg öregek, és sokkal jobban tartanak tőlünk, mint mi tőlük. A fiatalok már régen elmentek. Valószínűtlen, hogy tűzfegyverük lenne, sokkal inkább legtöbbjük számára a mieink lesznek az elsők, amiket életükben látnak, kivéve néhány képet a régi könyvekben. Ne tegyetek fenyegető mozdulatokat! És a legjobb a gyerekkori szabály: csak akkor szóljatok, ha szólnak hozzátok!
– Na és a nyíl és az íj? – kérdezte Susannah.
– Igen, olyanuk lehet. Lándzsák és bunkók is.
– A kövekről se feledkezz meg – mondta Eddie borúsan, és lenézett az összebújó faházakra. Eléggé úgy festett, mint egy kísértetváros, de hát ki tudhatja biztosan? – És ha kifogynának a kövekből, még mindig fölszedhetik az útról a macskaköveket.
– Igen, valami mindig akad – biccentett Roland. – *De mi magunk nem keverünk bajt,* világos? Bólogattak.
– Talán egyszerűbb lenne megkerülni őket – vélte Susannah.
Roland bólintott, a tekintete pillanatra sem engedte el az előttük fekvő egyszerű terepet. A város

közepén egy másik út keresztezte a Nagy Utat, amitől mintha egy nagy tűzerejű fegyver távcsövének hajszálkeresztjébe kerültek volna a romos épületek.
– Megtehetnénk, de nem tesszük. A megkerülés rossz szokás, amire könnyű rákapni. Mindig jobb egyenesen belevágni, hacsak nincs jól látható ok, ami ellene szól. Itt nem látok ilyen okot. Ha pedig *vannak* itt emberek, az még jól is jöhet. Tarthatunk velük egy kis tanácskozást.
Susannah azon tűnődött, hogy Roland most másnak látszik, és ezt nemcsak annak a számlájára írta, hogy a hangok elhallgattak a fejében. *Ilyen lehetett, amikor még voltak harcok, amelyeket meg kellett harcolnia, emberek, akiket vezetnie kellett, és régi barátai vették körül,* gondolta. *Ilyen lehetett, mielőtt a világ elmozdult volna, és ő is vele mozdult, amikor azt a Walter nevű embert üldözte. Ilyen lehetett, mielőtt a Nagy Üresség bezárta önmagába és idegenné tette.*
– Tudhatják, hogy mik azok a dobok – vélte Jake.
Roland ismét bólintott. – *Bármi, amit* tudnak, főleg a városról, hasznunkra lehet, de semmi szükség előre túl sokat várni olyan emberektől, akik talán nincsenek is itt.
– Mondok én valamit – szólalt meg Susannah. – Én nem jönnék elő, ha meglátnám magunkat. Négy ember, akik közül háromnál fegyver is van. Valószínűleg úgy nézünk ki, mint egy olyan régimódi törvényen kívüli banda a te meséidben, Roland. Hogy is hívod őket?
– Martalócnak. – A harcos balja rácsúszott megmaradt revolvere agyára, és kissé kihúzta tokjából. – De olyan martalóc még nem született a világra, amelyik ilyet hordana, és ha akadnak vének abban a városban, ezt ők is tudni fogják. Menjünk.
Jake hátrapillantott és látta, hogy a szőrmókus az úton lapít, orrát kurta mellső lábai közé dugva, és őket figyeli. – Csi! – kiáltott oda neki.
– Csi! – visszhangozta az állat, és azonnal feltápászkodott.
Ereszkedni kezdtek az enyhe lejtőn a város felé. Csi mögöttük kocogott.

4

A város szélén két ház leégett; a többi porosnak, de épnek tűnt. Baloldalt elmaradt egy postaállomás istállója, jobbra valami piacféle, azután beértek magába a városba, már amennyire város volt. Talán tucatnyi épület rogyadozott az út két oldalán. Néhányukat sikátorok választották el. A másik út, egy többnyire prérifűvel benőtt, földes dűlő északkelet felől futott délnyugati irányba.
Susannah északkelet felé nézett, és azt gondolta:
Valaha bárkák jártak a folyón, és valahol lejjebb ezen az úton volt egy kikötőhely, meg valószínűleg egy másik roskatag városka, főképp kocsmák és istállók. Ez volt az utolsó kereskedelmi megálló, mielőtt a bárkák elérték volna a nagyvárost. A társzekerek ezen a városon át mentek oda-vissza. Milyen régen lehetett ez?
Nem tudta, de a hely kinézetéből ítélve nagyon régen.
Valahol rozsdás zsanér nyikorgott egyhangúan. Valahol másutt magános zsalut csapkodott a síkföldi szél.
A házak előtt lókikötő gerendák voltak, a legtöbbje törött. Valaha deszkajárda is volt, de mostanra eltűntek a deszkák, fű nőtt a helyükön. Az épületek feliratai elhalványodtak, noha néhányat még el lehetett olvasni. Valami förtelmes tájszólásban írták őket, Roland nyilván ezt hívja egyszerű beszédnek. ÉLÉS ÉS ABRAK, ígérte az egyik; Susannah sejtése szerint ez azt jelenthette, hogy *takarmány* és abrak. KAJA, SZÁLLÁS, ITAL, sorolta fel a kínálatot a szomszéd álhomlokzaton a fűben heverő bölényt ábrázoló primitív rajz alatt a felirat. A cégér alatt kettős csapóajtó lógott ferdén, enyhén kilengve a szélben.
– Ez kocsma? – Susannah nem tudta pontosan, miért suttog, csak annyit tudott, hogy nem bírna

fennhangon beszélni. Olyan lett volna, mintha az „Ihaj, csuhaj, idesanyám”-at bendzsóznák egy temetésen.
– Az volt – felelte Roland, nem suttogva, de halkan, tűnődve. Jake szorosan mellette lépkedett, idegesen nézegetve körbe. Mögöttük Csi tíz méterre csökkentette a távolságot. Fürgén kocogott, ingaként ide-oda lendülő fejjel vizslatva a házakat.
Susannah-nak az az érzése támadt, hogy figyelik. Pontosan olyan volt, amilyennek Roland leírta. Mintha árnyék foglalta volna el a napfény helyét. – Itt *vannak* emberek, ugye? – suttogta.
Roland bólintott.
A kereszteződés északkeleti sarkában egy ház állt, amelynek feliratát Susannah ismét el tudta olvasni: FOGADÓ, mondta, meg PRICCSEK. Nem számítva kicsit tovább a ferde tornyú templomot, ez volt a legmagasabb épület a városban: kétemeletes. Éppen időben nézett föl, hogy észrevegye, amint fehéren villan valami, biztosan arc, egy üvegtelen ablakban. Hirtelen szeretett volna kijutni innen. Roland lassú, óvatos lépésekkel haladt, Susannah szerint azért, mert a sietségtől a leselkedők még azt hinnék, hogy ők félnek... és el lehet kapni őket. Mindegy...
Az útkereszteződésnél az utcák kiszélesedtek, elgazosodott teret alkotva. A tér közepén megviselt útjelző kő állt. Fölötte lankadtan rozsdásodó kábelen fémdoboz lógott.
Roland, Jake-kel az oldalán elindult a jelzőkőhöz. Eddie tolta utánuk Susannah-t. A fű susogott a küllők között, Susannah arcát csiklandozta egy szélfújta hajtincs. Egy távolabbi utcában csapkodott a zsalu és nyikorgott a zsanér. Susannah megborzongott, félresöpörte az arcából a haját.
– Jó lenne sietni – mondta halkan Eddie. – Frászt kapok ettől a helytől.
A nő bólintott. Körülnézett a téren, és szinte látta, milyen lehetett piacnapon – a járdákon tolong a tömeg, van köztük néhány városi hölgy, kosárral a karján, de a legtöbbje fuvaros, egyszerűen öltözött folyami hajós (nem tudta, miért olyan biztos a bárkákban és a hajósokban, de biztos volt); a szekerek keresztülhaladtak a város főterén, a földúton fojtogató felhőkben kavargott a sárga por, ahogy a hajcsárok terelték igavonó
(ökreiket, azok voltak, ökrök)
jószágaikat. *Látta a* szekereket, némelyiken a ruhabálákra kötözött poros ponyvákat, a másikon a szurkozott hordókat; látta a párosával befogott ökröket, amint türelmesen megfeszülnek, fülükkel csapkodnak, miközben a legyek körbedongják hatalmas fejüket; hallotta a hangokat, a nevetést, az ivóban zongorát, ahogy klimpírozzák rajta a talpalávalót, olyasmit, mint a „Buffalói jányok” vagy a „Drága Kati”.
Mintha egy másik életben itt éltem volna, gondolta.
A harcos a jelzőkő felirata fölé hajolt. – Nagy Út – olvasta. – Lud, százhatvan kerék.
– Kerék? – kérdezte Jake.
– Egy régi mértékegység.
– Hallottál már Ludról? – kérdezte Eddie.
– Talán – felelte a harcos. – Amikor nagyon kicsi voltam.
– Rímel a rútra – jegyezte meg Eddie. – Talán nem jó-jel.
Jake megvizsgálta a kő keleti oldalát. – Folyamút. Furán írták, de azért ez van itt.
Eddie megnézte a nyugati oldalt. – Itt meg az van, hogy Jimtown, negyven kerék. Nem itt született Wayne Newton, Roland?
A harcos üres tekintettel nézett rá.
– Már be is fogtam! – mondta Eddie, és a szemét forgatta.
A tér délnyugati oldalán állt a város egyetlen kőháza, egy alacsony, poros kocka, az ablakokon rozsdás ráccsal. A megyei börtön és bíróság közös épülete, gondolta Susannah. Lent délen látott

hasonlókat; ha lenne előttük néhány ferdén felfestett parkoló, meg se lehetne különböztetni őket. Valamit mázoltak a homlokzatra kifakult, sárga festékkel. Susannah el tudta olvasni, és noha nem értette, még mohóbban szeretett volna minél előbb kívül kerülni a városon. HALÁL A PUBIKRA, szólt a felirat.
– Roland! – Amikor a harcos odanézett, rámutatott a feliratra. – Ez mit jelent?
A férfi elolvasta, azután megcsóválta a fejét. – Nem tudom.
Susannah ismét körülnézett. A tér kisebbnek tűnt, az épületek mintha föléjük hajoltak volna. – Nem mehetnénk innen?
– Nemsokára. – Lehajolt és kifeszített egy kis kődarabot az úttestből. Elgondolkodva dobálta a bal kezében, miközben a fémdobozt nézte, amely a jelzőkő fölött lógott. Meglendítette a karját, és Susannah egy pillanat késéssel jött rá, hogy mi a szándéka.
– Ne, Roland! – kiáltotta, és összerezzent a saját rémült hangjától.
A harcos nem figyelt rá, hanem fölfelé hajította a kavicsot. Célzása tökéletes volt, éppen középen találta el a dobozt, amely üresen, fémesen kondult meg. Valamilyen óraszerkezet kattogása hallatszott belőle, és rozsdás zöld zászló pattant ki az oldalán levő nyílásból. Amikor a helyére ugrott, csengő kezdett csörömpölni. A zászló oldalára nagy fekete betűkkel az volt írva, hogy MEHET.
– A mindenit! – álmélkodott Eddie. – Egy műemlék közlekedési lámpa! Ha ismét megdobod, akkor kijön az ÁLLJ is?
– Társaságunk van – szólalt meg halkan Roland, és arra az épületre mutatott, amelyet Susannah megyei törvényszéknek nézett. Egy férfi és egy asszony lépett ki belőle, és lefelé jöttek a kőlépcsőn. *Te nyerted a játék babát, Roland,* gondolta Susannah. *Ezek ketten még az Istennél is vénebbek.*
A férfi melles kertésznadrágot viselt meg hatalmas szalmakalapot. Az asszony egyik kezével a férfi napégette vállába kapaszkodott. Háziszőttes ruha volt rajta és nagy szélű főkötő, és ahogy közelebb értek a kőhöz Susannah látta, hogy vak, és a baleset, amely elvette a szeme világát, borzalmas lehetett. Két vadhússal benőtt sekély horpadás maradt csak a szeme helyén. Rémültnek és értetlennek látszott.
– Nem martalócok ezek, Si? – kiáltotta recsegő-remegő hangon. – Most szólok, hogy még megöletel bennünket!
– Elhallgass, Mercy! – felelte a férfi, az asszonyhoz hasonlóan olyan zsíros tájszólásban, hogy Susannah alig értette. – Hun martalócok ezek? Megmontam, hogy egy Pubi is van velek. Hun van ojan martalóc, aki Pubival jár?
A vak asszony ott akarta hagyni a férfit. Az káromkodott, és elkapta a karját. – Maradhassál, Mercy! Aszontam, maradhassál! Eleső, oszt összetöröd magad nekem itten, a francba!
– Nem akarjuk önöket bántani – szólalt meg a harcos. A Nemes Nyelvet használta, hallatán a férfinak hitetlenül villant meg a szeme. Az asszony feléjük fordította vak arcát.
– Egy harcos! – kiáltotta a férfi. A hangja megtört és reszketett az izgalomtól. – Zistenit! Tuttam! Tuttam! Futni kezdett feléjük a téren át, maga után vonszolva az asszonyt. Az tehetetlenül botladozott, és Susannah várta az elkerülhetetlen pillanatot, amikor elesik. De elsőnek a férfi esett el, súlyosat zökkenve a térdén, mire az asszony nehézkesen elterült a Nagy Út macskakövein.

5

Jake valami szőröset érzett a bokáján. Lenézett. Csi kuporgott mellette, és aggodalmasabbnak látszott, mint bármikor. Jake lenyúlt és óvatosan megsimogatta a fejét, hogy megvigasztalja és vigaszt nyerjen. Az állat bundája selymes, hihetetlenül puha volt. Jake egy pillanatig azt hitte, hogy elszalad, de az csak fölnézett rá, megnyalta a kezét, azután ismét a két jövevényt bámulta. A férfi igyekezett fölsegíteni társát, de nem valami nagy sikerrel. Az asszony zavarodott mohósággal forgatta ide-oda a

fejét.
A Si nevű ember megvágta a tenyerét a macskaköveken, de észre sem vette. Nem kísérletezett vele, hogy fölsegítse az asszonyt, levette a kalapját és a mellére szorította. Jake akkorának látta azt a kalapot, mint egy szakajtót. – Isten hozott tégedet, harcos! – kiáltotta. – Csakugyan az Isten hozott! Aszittem, a te fajtád mán el is tűnt a föld színirül, biz' aszittem!
– Köszönöm az üdvözletet – felelte Roland a Nemes Nyelven. Szelíden megfogta a vak asszony felkarját. Az egy pillanatra visszahőkölt, azután ellazult, és hagyta, hogy fölsegítsék. – Tedd föl a kalapodat, öregember. A nap forrón süt.
A férfi engedelmeskedett, azután csak állt ott, ragyogó szemmel bámulva Rolandot. Egy-két pillanat múlva Jake megfejtette a ragyogás okát. Si sírt.
– Egy harcos! Montam neked, Mercy! Láttam a lövőacélt, és *montam* neked!
– Nem martalócok? – kérdezte az asszony, mintha képtelen lenne elhinni. – Biztos, hogy nem martalócok, Si?
Roland Eddie felé fordult. – Biztosítsd be Jake pisztolyát, aztán add oda neki.
Eddie előhúzta a fegyvert az övéből, ellenőrizte a biztosítót, majd óvatosan a vak asszony kezébe tette. Az levegő után kapott, majdnem elejtette a fegyvert, és csodálattal végigsimította, aztán a férfi felé fordította üres szemgödreit. – Egy fegyver! – suttogta. – Szencséges ég!
– Hát ojasmi – felelte az öregember lenézően, miközben elvette tőle a pisztolyt, és visszaadta Eddie-nek –, de a harcosnál *valódi* pisztoly van, és itt egy asszon, – annál is van egy. Az asszonnak ojan barna a bőre, mint a tatám szerint Garlan népinek.
Csi izgatott, éles hangon csaholt. Jake megfordult és látta, hogy újabb emberek közelednek az utcán. Öten-hatan lehettek, mind olyan öregek, mint Si és Mercy; egy asszony, aki botra görnyedve bicegett, mint boszorkány a mesében, vénséges vénnek tűnt. Ahogy közelebb értek, Jake látta, hogy ketten egypetéjű ikrek. Hajuk hosszan, fehéren hullott foltos háziszőttes ingvállukra. Bőrük patyolatfehér volt, szemük rózsaszínű. *Albínók,* gondolta a gyerek.
Az ősöreg asszony látszott a vezetőnek. Botjára támaszkodva bicegett Roland és csapata felé, smaragdzöld szeme szúrt, akár az ár. Fogatlan szája mélyen behorpadt, ócska sálja lobogott a préri szelében. Tekintete megállapodott Rolandon.
– Üdvözöllek harcos! Isten hozott! – mondta maga is a Nemes Nyelven, amit Eddie-hez és Susannah-hoz hasonlóan Jake is rögtön megértett, bár sejtette, hogy a saját világában érthetetlen blablának hallaná. – Isten hozott Folyamútban!
A harcos levette a kalapját, és meghajolt az öregasszony előtt, miközben csonka jobb kezével gyors egymásutánban háromszor megütögette a torkát. – Köszönetem néked, Öreg Anya.
A matróna felkotkodácsolt, és Eddie hirtelen megértette, hogy Roland egyszerre tréfált és bókolt. Az jutott eszébe, ami korábban Susannah-nak: *Ilyen volt... és így viselkedett. Legalábbis részben.*
– Lehecc te harcos, de a gúnya alatt csak egy bolondos férjfiú vagy – felelte az öregasszony, visszaesve az egyszerű beszédbe.
Roland ismét meghajolt. A szépség mindig bolonddá tett, anya.
Az öregasszony most valósággal károgott nevettében. Csi odasimult Jake lábához. Az egyik albínó iker előrelódult, hogy elkapja az öregasszonyt, amikor az megbotlott poros, repedezett cipőjével. Ő azonban visszanyerte egyensúlyát, és uralkodói mozdulattal elhessentette. Az albínó visszahátrált.
– Kutatsz valami után, harcos? – Zöld szeme ravaszul villant a férfira, szájának ráncos horpadása ki-be mozgott.
– Igen – felelte Roland. – A Setét Tornyot keressük. A többiek csupán elcsodálkoztak, de az öregasszony visszahőkölt, és a rontást hárító jelet mutatta – Jake látta, hogy nem feléjük, hanem

délnyugatnak, a Sugár mentén.
– Sajnálom, hogy ezt hallom! – kiáltotta. – Azok közül, akik valaha is elmentek, hogy megkeressék azt a fekete kutyát; nem tért vissza soha senki! Így mondta ezt a nagyapám, és előtte az ő nagyapja! Egyetlenegy sem!
– *Ka* – mondta türelmesen a harcos, mintha ez mindent megmagyarázna... és Jake kezdett rájönni, hogy Rolandnak ez így is van.
– Igen – bólintott a matróna –, fekete kutya *ka!* Hát jó, tedd, amire elhívattál, és járd a saját utadat, és halj meg, ha eléred a fák között a tisztást. Megosztanád velünk a kenyerünket, mielőtt továbbmennél, harcos? Te és lovagtársaid?
Roland ismét meghajolt. – Réges-régen volt az, hogy mással osztottuk volna meg az ételünket, mint önmagunkkal, Öreg Anya. Nem maradhatunk sokáig, de mégis hálával és örömmel osztjuk meg veletek az ételt.
Az öregasszony a többiekhez fordult. Hangja egyszerre volt repedezett és csengő; de Jake-et nem a hanghordozása borzongatta meg, hanem az, amit mondott: – Ímé, lássátok a Fehér visszatértét! Gonosz utak és gonosz napok után ismét eljött a Fehér! Legyetek jók a szívetekben, és emeljétek föl a fejeteket, mert megérhettétek annak látását, hogy a *ka* kereke ismét fordulni kezd!

6

Az öregasszony, akit Talitha nénének hívtak, elvezette őket a főtéren át a ferde tornyú templomig, amelynek az elvadult kertben levő kopott tábla tanúsága szerint az Örökkévaló Vér temploma volt a neve. A felirat fölé egy másikat is kanyarítottak, kísértetiessé fakult zöld festékkel: HALÁL A SZÜRKÉKRE.
A vénség átkalauzolta őket a romos templomon, fürgén bicegve a főhajóban a széttört, felfordult padsorok között, majd le egy rövid lépcsőn, egy konyhába, amely annyira elütött a romoktól, hogy Susannah hunyorgott meglepetésében. Itt minden olyan takaros volt, mintha skatulyából húzták volna ki. A deszkapadló nagyon ócska lehetett, de azért hűségesen olajozták, és ragyogott derűs belső fényétől. Az egyik sarkot fekete tűzhely foglalta el. Makulátlanul tiszta volt, és a mellette levő, téglával kirakott fülkében a tüzelőt is gondosan válogatták össze és szépen kiszárították.
Társaságukhoz három másik öreg csatlakozott, két asszony és egy férfi, aki mankóra támaszkodva bicegett, és fából volt a fél lába. Két asszony odament a szekrényekhez, és szorgoskodni kezdett; egy harmadik kinyitotta a tűzhely ajtaját, és alágyújtott a bekészített takaros farakásnak egy hosszú, kénes gyufával; egy negyedik egy újabb ajtón át lement egy veremnek tűnő helyiségbe. Eközben Talitha néne kivezette a többieket a templom széles hátsó bejáratán. Botjával rábökött két kecskelábú asztalra, amelyeket tiszta, bár rongyos huzat alatt tároltak. A két koros albínó azonnal odament, és küzdeni kezdett az egyikkel.
– Rajta, Jake! – mondta Eddie. – Segítsünk!
– Dehogy! – zsémbelt Talitha néne. – Lehet, hogy öregek vagyunk, de nincs szükségünk segítségre! Egyelőre nincs, fiatalember!
– Hagyjátok őket – szólalt meg Roland.
– Vén bolondok, még megszakadnak – morogta Eddie, de azért követte a többieket, otthagyva az öregembereket a kiválasztott asztallal.
Susannah-nak elállt a lélegzete, amikor Eddie kiemelte tolószékéből, és átvitte a hátsó ajtón. Ez nem kert volt, hanem valóságos látványosság, a virágágyások fáklyaként lángoltak a puha, zöld fűben. Némelyik virágot megismerte, a körömvirágot, a cinniát és a lángvirágot – de a legtöbb ismeretlen volt. Ahogy nézte, bögöly ereszkedett le egy égszínkék sziromra... amely azonnal fölcsavarodott és

begöngyölte.
– Tyű! – rikkantott Eddie, és körülnézett. – Egy füvészkert!
– Ez az egyetlen hely – mondta Si –, amelyiket úgy tartottunk meg, mint amilyen azelőtt volt, hogy a világ elmozdult volna. Elrejtettük azok elől, akik erre jártak – a Pubik, Szürkék, martalócok elől. Fölégették volna, ha tudnak róla... és megölnek minket is, csak azért, mert ilyenünk van. Minden szépet gyűlölnek valamennyien. Ez az egyetlen, amiben hasonlítanak ezek a fattyúk.
A vak asszony megrántotta a karját, hogy elhallgattassa.
– Manapság már nem járnak erre – mondta a falábú öreg. – Már hosszú ideje. Közelebb húzódtak a városhoz. Ott nyilván megtalálnak mindent, amire szükségük van.
Az albínó ikrek kicipelték az asztalt. A sarkukban jött az egyik öregasszony, aki mindkét kezében cserépkancsót tartott, és egyfolytában sürgette meg szidta őket, hogy tisztuljanak az útjából.
– Ülj le, harcos! – kiáltotta Talitha néne, a pázsit felé intve. – Üljetek le mindnyájan!
Susannah beszívta a száz különféle illatot. Elszédült, valószerűtlennek érezte a világot, mintha álmodna. Alig hitte, hogy létezik az édennek ez a különös kis csücske, gondosan elrejtve egy halott város romos homlokzata mögé.
Újabb asszony bukkant föl, kezében tálca poharakkal. Nem ugyanahhoz a készlethez tartoztak, viszont patyolat tiszták voltak, drága kristályként ragyogtak a napfényben. Az öregasszony először Rolandnak nyújtotta a tálcát, azután Talitha nénének, majd Eddie-nek, Susannah-nak és végül Jake-nek. Amikor valamennyien átvették a poharukat, az első asszony sötétarany színű folyadékot töltött nekik.
Roland Jake-re nézett, aki oldalán Csivel, törökülésben kuporgott egy élénkzöld virágokkal beültetett, tojásdad virágágy mellett. – Csak annyit igyál – súgta –, amennyit az udvariasság megkövetel, Jake, különben úgy kell majd elcipelnünk a városból! Ez *graf,* erős almasör.
Jake bólintott.
Talitha fölemelte a poharát. Előbb Roland követte a példáját, majd Eddie, Susannah és Jake is.
– És a többiek? – súgta Eddie Rolandnak.
– Majd kiszolgálják őket is. Most hallgass.
– Szólasz hozzánk néhány szót, harcos? – kérdezte Talitha néne.
A harcos felállt, fölemelte a poharát. Lehajtotta a fejét, mintha gondolkodna. Folyamút néhány megmaradt lakója tisztelettel, Jake véleménye szerint némi félelemmel figyelte. Roland végül ismét fölemelte a fejét. – Isztok a földre és azokra napokra, amelyek elmúltak? – kérdezte. A hangja rekedt volt, felindulástól remegő. – Isztok a valahai teljességre, és a barátokra, akik elmúltak? Isztok a jó társaságra, amely összejött? Ezek a dolgok megfelelnek, Öreg Anya?
Jake látta, hogy Talitha néne sír, de ugyanakkor olyan ragyogóan boldog mosolyra fakad, amely egy pillanatra szinte megfiatalította. Jake csodálattal és váratlan, ébredező örömmel nézte. Azóta, hogy Eddie átrántotta az ajtón, először érezte úgy, hogy az ajtónálló árnyéka eltűnik a lelkéről.
– Ó, harcos! – mondta a matróna... – Szépen szóltál! Ez bizony szép volt, meghiszem azt! – Megdöntötte a poharát; és egy hajtásra kiitta. Őutána Roland is kiürítette a sajátját. Eddie és Susannah követték a példáját, de ők nem itták ki poharukat.
Jake megkóstolta az italt, és meglepetésére ízlett neki: nem volt keserű, ahogy várta, hanem édes és savanykás, mint az almabor. Mindazonáltal szinte azonnal érezte a hatását, ezért óvatosan félretette a poharát. Csi megszimatolta, azután visszahúzódott, és Jake bokájára hajtotta a pofáját.
Körülöttük tapsolt az öregek kis társasága, Folyamút megmaradt lakossága. Legtöbben Talitha néné hasonlóan leplezetlenül sírtak. Most újabb poharakat osztottak ki, nem olyan szépeket, de azért használhatókat. Az ünnepség elkezdődött, és igen jól sikerült, azon a a hosszú, nyári délutánon a tágas pusztai ég alatt.

Eddie szerint az aznapi étel a legjobb volt gyermekkorának ama mesés születésnapi lakomái óta, amikor az anyja presztízskérdést csinált belőle, hogy az asztalon legyen minden, amit a fia szeret: fasírt, sült krumpli, csöves kukorica, ördögétke sütemény a tetején vaníliafagylalttal.

Pusztán a feltálalt fogások változatossága – főleg miután hónapok óta nem ettek mást, mint homárhúst, szarvashúst és azt a kevés keserű zöldséget, amelyről Roland kijelentette, hogy ehető – elég lett volna, hogy örömét lelje az evésben, de nyilvánvalóan nem csak erről volt szó; feltűnt neki, hogy a kölyök is tányérszám hányja a gallérja mögé az ételt (és kétpercenként eteti valami konccal a lábához kuporodott szőrmókot), márpedig Jake még egy hete sincs itt.

Volt több tál ragu (bölényhúskockák sok zöldséggel, sűrű barna mártásban), friss kétszersült több tálcával, szilkékben édes, fehér vaj, tálakban valami levelek, olyasféle, mint a spenót, de nem egészen az. Eddie sohasem rajongott a zöldségekért, de ahogy ebbe belekóstolt, lényének valami elnyomott része fölébredt, és jajgatva követelt még többet. Derekasan falatozott mindenből, de a zöldséget valósággal habzsolta, és látta, hogy Susannah is újra meg újra vesz magának. A négy tál zöldségből hármat az utazók pusztítottak el.

Az öregasszonyok és az albínó ikrek leszedték az edényeket, aztán süteménytornyokat hoztak két nagy fehér tányéron, meg egy kancsó tejszínhabot. A süteménynek olyan édes illata volt, hogy Eddie úgy érezte, meghalt és a mennybe jutott.

– Ez csak bölénytejszín – mondta Talitha néne fitymálóan. – Nincs már tehén, az utolsó harminc éve patkolt el. A bölénytejszín nem valami nagy szám, de isten bizony jobb a semminél.

A sütemény kék áfonyával volt megtöltve. Eddie szerint mérföldekkel verte a legjobb süteményt, amit valaha evett. Három darabot felfalt, azután hátradőlt, és zengzeteset böffentett, még mielőtt a szája elé kaphatta volna a kezét. Bűntudatosan nézett körül.

– Hallottam! kuncogott Mercy, a vak asszony. – Valaki megköszönte a szakácsnak, néne!

– Aj! – nevette el magát Talitha is. – Úgy bizony! Megint jött a két felszolgáló asszony. Egyikük párolgó kancsót hozott, a másik vastag cserépbögrék sokaságát egyensúlyozta óvatosan a tálcáján.

Talitha néne az asztalfőn ült, a jobbján Rolanddal. A harcos odahajolt hozzá, és valamit suttogott a fülébe. A néne figyelt, mosolya megfakult kissé, azután bólintott.

– Si, Bill és Till – mondta. – Ti hárman maradtok. Egy kis tanácskozást tartunk ezzel a harcossal és a barátaival, mivel még ma délután folytatni akarják útjukat. Ti, többiek a konyhában isszátok meg a kávétokat, így hát hagyjátok abba a fecsegést. Illendően viselkedjetek, mielőtt távoztok!

Bill és Till, az albínó ikrek ülve maradtak az asztal végén. A többiek sorban lassan elhaladtak az utazók mellett. Mindnyájan kezet fogtak Eddie-vel és Susannah-val, azután megcsókolták Jake arcát. A fiú udvariasan fogadta az üdvözlést, de Eddie látta rajta, hogy meglepődött és zavarba jött.

Rolandhoz érve letérdeltek előtte, megérintették a harcos bal csípőjére szíjazott tokból kiálló szantálfa revolveragyat. Ő a vállukra tette a kezét, és megcsókolta öreg homlokukat. Mercy volt az utolsó, aki átkarolta Roland derekát, és nedves csókot cuppantott az arcára.

– Isten álgyon és tarcson meg, harcos! Bárcsak láthatnálak!

– Viselkedj, Mercy! – szólt rá élesen Talitha néne, de Roland nem törődött vele.

Lehajolt a vak asszonyhoz, gyengéden, de határozottan megfogta a kezét, és az arcához emelte. – Nézz meg ezzel, szépségem – mondta, és lehunyta a szemét, miközben a göcsörtös, ízületi gyulladástól elformátlanodott ujjak szelíden végigtapogatták a homlokát, arcát, ajkát és állát.

– Ó, harcos! – suttogta az asszony, úgy emelve föl üres szemgödreit, mintha a másik, fakókék szempárba nézne. – De jól látlak! Ez egy jó arc, de csupa búsulás és törődés. Féltelek tégedet és a

tieidet!
– De azért jó, hogy találkoztunk, nem? – kérdezte Roland, és szelíden megcsókolta az asszony puha, elnyűtt homlokát.
– Ó, jó bizon! Bizon! Köszönet a csókért, harcos. Szívből köszönöm.
– Gyerünk, Mercy – nógatta enyhültebben Talitha néne. – Eriggy a kávédért.
Mercy feltápászkodott. A mankós, falábú öregember odavezette a vak asszony kezét a nadrágja korcához. Mercy belekapaszkodott, majd miután utoljára üdvözölte Rolandot és társaságát, hagyta, hogy elvezessék.
Eddie megtörölte a szemét, mert nedves volt. – Ki vakította meg? – kérdezte rekedten.
– Martalócok – felelte Talitha néne. vBillogvassal csinálták, azzal ám. Azt mondták, azért, mert szemtelenül nézett rájuk. Huszonöt évvel ennek előtte történt, úgy ám. Most pedig igyátok meg a kávétokat! Akkor is pocsék, ha forró, de ha kihűl, olyan, mint a sár.
Eddie a szájához emelte a bögrét, és óvatosan belekortyolt. Nem nevezte volna sárnak, de nem is volt egy Douwe Egberts.
Susannah is megkóstolta, és meglepetten pillantott föl.
Nahát, ez cikória!
Talitha ránézett. vAzt nem ismerem, csak a katángot, és mi egyfolytában katángkávét iszunk, amióta engem elért az asszonyok átka – az pedig nagyon, de nagyon rég levétetett rólam.
Milyen öreg tetszik lenni, asszonyom? vkérdezte hirtelen Jake.
Talitha néne meglepetten nézett rá, azután kuncogni kezdett. – Az igazat megvallva, legény, nem emlékezem reá. Arra még igen, amikor ugyanezen a helyen ülve ünnepeltem a nyolcvanadikat, de azon a napon több mint ötven ember ült a gyepen, és Mercynek még megvolt a szeme. – Tekintete a Jake lábánál heverő szőrmókusra esett. Csi nem mozdította el az orrát Jake bokája mellől, de aranykeretes szemével visszanézett rá. – Istenemre, egy szőrmókus! Réges-régen nem láttam ilyet ember társaságában... úgy tűnt, elfelejtették a napokat, amikor az emberekkel jártak.
Az egyik albínó iker lehajolt, hogy megsimogassa Csit. Ő azonban arrébb húzódott.
– Valaha a birkákat őrizték – mondta Bill (de az is lehet, hogy Till) Jake-nek. – Tudtad ezt, öcsém?
Jake megrázta a fejét.
– Beszél? – kérdezte az albínó. – Némelyik megtette a régi napokban.
– Igen. – A kisfiú lenézett az állatra, amely azonnal visszaeresztette a fejét a bokája mellé, ahogy az idegen kéz eltávolodott. – Mondd ki a neved, Csi!
Csi csak nézte.
– Csi! – szólt rá Jake, de az állat hallgatott. Jake enyhe bosszúsággal nézett Talitha nénére és az ikrekre. – Hát beszél éppen... de úgy sejtem, csak akkor, ha akar.
– Ez a fiú nem úgy főst, mint aki idevalósi – mondta Talitha néne Rolandnak. – Idegen a ruhája... és a *szeme* is.
– Nemrégen van csak itt – mosolygott Roland Jake re, és a fiú bizonytalanul visszamosolygott rá. – Egykét hónap múlva senki sem fogja észrevenni az idegenségét.
– Úgy-e? Kíváncsi lennék rá. És honnét jött?
– Messziről – felelte a harcos. – Nagyon messziről.
A néne bólintott. – És mikor megy vissza?
– Soha – felelte Jake. – Most már ez az otthonom.
– Akkor hát az istenek legyenek irántad szánalommal – mondta Talitha –, mivel a nap lemenőben van e világban. Örökre lemenőben.
Susannah kényelmetlenül mocorgott, és egyik kezét úgy kapta a gyomrához, mintha émelyegne.

– Jól vagy, Suze? – kérdezte Eddie.
A nő megpróbált mosolyogni, de nem nagyon ment; egy időre cserbenhagyta szokásos öntudata és magabiztossága. – Igen, persze. Csak egy liba ment át a síromon.
Talitha néne hosszú, kutató pillantást vetett rá, amitől Susannah még kényelmetlenebbül érezte magát... azután elmosolyodott. – Liba ment át a síromon – ha! Időtlen idők óta nem hallottam ezt.
– A papám gyakran mondogatta. – Susannah rámosolygott Eddie-re, ezúttal valamivel határozottabban. – Mindenesetre akármi volt, már elmúlt. Jól vagyok.
– Mit tudtok a városról és az odáig terjedő földekről? – kérdezte Roland. Fölemelte a bögréjét és kortyolt. – Vannak martalócok? És kik a többiek? A Szürkék és a Pubik?
Talitha néne mélyet sóhajtott.

8

– Sok mindenről akarsz hallani, harcos, és mi csak keveset mondhatunk. Egy dolgot mindenesetre tudok: a város gonosz hely, különösen ennek a fiatalembernek. *Minden fiatal* embernek. Van valami módja, hogy megkerüljétek?
Roland fölnézett és megfigyelte a most már ismerős felhőalakzatokat, amint haladnak a Sugár mentén. Ennek a tágas síkságnak az egén a mennyei széles folyamra emlékeztető formát lehetetlen volt eltéveszteni.
– Talán – mondta végül, furcsa kelletlenséggel. – Gondolom, délnyugati irányban megkerülhetjük Ludot, és a túlsó végén mehetünk tovább a Sugár mentén.
– A Sugarat követitek – bólintott a néne. – Mindjárt gondoltam.
Eddie-ben, ha a városra gondolt, kitartóan erősödött a remény, hogy odaérve segítségre találnak: elhagyott cuccokra, amiknek hasznát vehetik a keresésben, talán még néhány embert is, akik valamivel többet mondhatnak a Setét Toronyról és arról, hogy mit kell tenniük, ha odaérnek. Azok a Szürkék például – egyre holmi bölcs öreg tündéreknek képzelte őket.
Az igaz, hogy a dobok elég kísértetiesen hangzottak, azt a száz alacsony költségvetéssel készült dzsungeltörténetet juttatták eszébe (a legtöbbet a tévében látta Henry oldalán, kettejük között egy bögre pattogatott kukoricával), amelyekben az elveszett mesevárosokat a felfedezők keresik, ám azok rég romokban hevernek, lakóik vérszomjas emberevő törzsekké korcsosultak, de Eddie képtelen volt elhinni, hogy ilyesmi olyan városban is megtörténhet, amely, legalábbis a távolból, annyira hasonlít New Yorkra. Ha nincsenek bölcs öreg tündérek, vagy elhagyott javak, akkor biztosan vannak legalább *könyvek;* hallotta, amikor Roland arról beszélt, milyen ritkaság itt a papír, de minden város, amelyben Eddie valaha megfordult, tömve volt könyvekkel. Még működőképes szállítóeszközt is találhatnak; igazán jó lenne valami Land Rovernek megfelelő járgány. Ez valószínűleg csak ostoba álom, de amikor az embernek sok ezer mérföldnyi ismeretlen terepet kell feltárnia, akkor igazán elfér néhány ostoba álom, még ha csak a lelkesedést tartják is ébren. És mindennek legalább a lehetősége megvan, ugyebár.
Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de Jake megelőzte.
– Nem hinném, hogy kerülhetnénk – mondta, és egy kicsit elpirult, amikor mindannyian ránéztek. Csi megmozdult a lábánál.
– Nem? – kérdezte Talitha néne. – És miért gondolod ezt, ha szabad kérdeznem?
– Vonatokról nem tetszik tudni valamit? – kérdezte a kisfiú.
Hosszú hallgatás következett. Bill és Till bizonytalanul összenézett. Talitha néne merően nézett a gyerekre. Jake nem sütötte le a szemét.
– Egyről hallottam – mondta az öregasszony. – Talántán láttam is. Amott. – A Send irányába bökött. –

Régen, amikor még gyerek voltam, és a világ nem mozdult odább... vagy legalábbis nem annyira, mint manapság. Nemdebár Blaine-ről beszélsz, fiam?
Jake szeme fölcsillant a ráismerő meglepetéstől. – De igen! Blaine-ről! – Roland szúrósan figyelte.
– És honnan tudsz Blaine-ről, a Monóról? – kérdezte Talitha néne.
– Monóról? – értetlenkedett Jake.
– Na, hát így hívják. Honnan tudsz erről a régi dologról?
Jake tehetetlenül nézett Rolandra, majd vissza Talitha nénére. – Nem tudom, *honnan* tudok róla.
Ez az igazság, gondolta hirtelen Eddie, *de nem a* teljes *igazság. Többet tud annál, mint amit el akar mondani... és azt hiszem, fél.*
– Úgyvélem, ez a mi dolgunk – szólalt meg Roland száraz, tisztviselői hangon. – Ránk kell bíznotok, hogy magunk birkózzunk meg vele, Öreg Anya.
– Jó – hagyta rá fürgén a matróna. – Csak tanácskozzátok meg. Jobb, ha mi nem is tudunk róla.
– Na és mi van a várossal? – nógatta Roland. – Mit tudtok Ludról?
– Manapság már keveset, de amit tudunk, azt meg fogjátok hallani. – Azzal ismét töltött magának egy csésze kávét.

9

Az idő nagy részében Bill és Till mesélt, az egyik átvette a szót a másiktól, ha amaz elhallgatott. Időnként Talitha néne is hozzátett vagy helyesbített, és az ikrek tiszteletteljesen vártak, amíg a matróna befejezte. Si meg se mukkant, csak ült, hozzá se nyúlt a bögre kávéhoz, és egy szalmaszálat babrált, amelyet kalapjának széles karimájából húzott ki.
Roland hamar rájött, hogy csakugyan keveset tudnak még a saját városuk történetéből is (de ez nem is lepte meg; manapság az emlékek gyorsan halványultak, és a legközelebbi múltat leszámítva mintha nem is lettek volna fontosak), de amit tudtak, az felkavaró volt. Bár Rolandot ez sem lepte meg.
Az ük-ük-ükszülők idejében Folyamút nagyon olyan volt, amilyennek Susannah elképzelte: a maga szerény módján virágzó kereskedelmi csomópont a Nagy Úton, olyan hely, ahol néha adták-vették, de legtöbbször csereberélték az árut. A Folyómenti Bárósághoz tartozott, legalábbis névleg, noha a bárósághoz meg földbirtokhoz hasonló dolgok már elmúltak.
Azokban az időkben még éltek bölényvadászok, bár a kereskedelem már haldoklott; a csordák kicsik voltak, tele mutánsokkal. Ezeknek az állatoknak nem volt mérgező a húsa, csak büdös és keserű. Mégis, az egyszerűen csak kikötőnek nevezett hely és a Jimtown városka között elterülő Folyamútnak volt némi jelentősége. A Nagy Út mellett volt, és szárazföldön mindössze hatnapi, bárkán háromnapi járásra esett a nagyvárostól. – Hacsak éppen nem apadt le a folyó – mondta az egyik iker. – Akkor az út tovább tartott, és az öregapám aszonta, hogy vótak idők, amikor a bárkák teljesen elakadtak a folyón föllebb, a Tom Nyakának nevezett helynél.
Az öregek természetesen semmit sem tudtak a város eredeti lakóiról vagy a tornyok felépítéséhez használt technikáról; azt a Nagy Öregek csinálták, akiknek története elveszett a múltban, túl azon az időn, amikor még Talitha néne ük-ük-ükapja is kisfiú volt.
– Az épületek még állnak – jegyezte meg Eddie. – Kíváncsi lennék, működnek-e azok a gépek, amelyet az Aranyos Nagy Öregek használtak a felépítésükhöz.
– Meglehet – válaszolta az egyik iker. – De még ha így vóna is, fiatalember, akkor se él egyetlen férfi vagy asszon mainapság, aki tunná, hogyan működtesse őket... legalábbis én így vélem.
– Dehogy vitatkozott a testvére. – Kétlem, hogy akár még a Pubik és a Szürkék is teljesen elfelették vóna a régi napokat. Apánk – nézett Eddie-re – azt mesélte, hogy valaha villanyos lámpák vótak a városban. Vannak, akik aszongyák, hogy tán még ma is égnének.

– Ki hinné! – válaszolta csodálattal Eddie, és Susannah keményen belecsípett a lábába az asztal alatt.
– Igen – mondta a másik iker. Komolyan beszélt, nem vette észre Eddie gúnyolódását. – Az ember megnyom egy gombot, és mán működik is, ragyogó, hideg lámpák, bél és olajtartály nélkül. Még azt is hallottam, hogy valaha, a régi napokban Quick, a törvényen kívüli herceg igazán fölrepült az égbe egy gépi madárral. De az egyik szárnya letört, és a herceg a nagy zuhanás után meghalt, mint Ikarosz.
Susannah szája tátva maradt. – Maga ismeri Ikarosz történetét?
– Igen, hölgyem – felelte az öregember, láthatóan elcsodálkozva, hogy ez a nő ezt ilyen különösnek találja. – Neki vótak viaszból a szárnyai.
– Mindkettő gyerekmese – mondta megvetően Talitha néne. – A vég nélkül világító lámpák történetéről tudom, hogy igaz, mivel a saját szememmel láttam csitrikoromban, és időnként még most is felizzanak; olyanok, akikben megbízom, azok mondták, hogyan látták felvillanni tiszta éjszakákon, bár annak már hosszú ideje, mikor én utoljára láttam. De senki ember nem repült, még maguk a Nagy Öregek sem. Ettől függetlenül *voltak* különös masinák a városban, azért építették őket, hogy különös, néha veszélyes dolgokat műveljenek. Sok még működhet, de az idős ikrek azt állították, hogy az utóbbi években senkiről se hallottak, aki a városban be tudta volna indítani őket.
De ez megváltozhat, gondolta Eddie, és a szeme lángolt. *Ha esetleg arra jár egy vállalkozó szellemű, utazni szerető fiatalember, akinek van némi fogalma a különös gépezetekről és az örökké égő lámpákról. Csak annyit kell tennie, hogy megkeresi a BE gombokat. Lehet, hogy ilyen egyszerű. Vagy talán csak kiment egy rahedli biztosíték – gondoljátok meg, szomszédok és barátok! Csupán vissza kell tenni egy tucat 400 amperes biztosítékot, és a város úgy fog világítani, mint Reno szombat éjjel!*
Susannah oldalba, könyökölte, és halkan megkérdezte, mi olyan mulatságos. Eddie ujját a szájára téve rázta a fejét, amiért élete asszonya megsemmisítően mérte végig. Az albínók közben folytatták történetüket, ide-oda vetve a mese fonalát azzal az öntudatlan könnyedséggel, amit valószínűleg csak egy ikertestvérrel leélt élet tesz lehetővé.
Négy-öt nemzedékkel ezelőtt, mondták, a város még elég népes volt, a civilizáció is működött, noha a lakók szekereken és kordékon hajtottak a széles sugárutakon, amelyeket a Nagy Öregek ló nélküli mesés járműveire terveztek. A városlakók kézművesek voltak, meg „iparűzők”, ahogy az ikrek nevezték őket, és a folyón meg a folyón át pezsgett a kereskedelem.
– *Át*? – kérdezte Roland.
– A híd a Send fölött még mindig áll – mondta Talitha néne –, vagy legalábbis állt húsz éve.
– Ó, az öreg Bill Muffin és a fia alig tíz évnek előtte látta – helyeselt Si, először szólva hozzá a társalgáshoz.
– Miféle híd? – kérdezte a harcos.
– Nagy alkotmány, acélkábelekből – mondta az egyik iker. – Úgy néz ki az égen, mint holmi nagy pók hálója. – Szégyenlősen hozzátette: – Szeretném még eccer látni hóttom előtt.
– Mostanra nyilván összeomlott – mondta elutasítóan Talitha néne –, és ez a szerencse. Az ördög műve. Mondjátok el nekik – fordult az ikrekhez –, mi történt azolta, és miért veszélyes most a város, nem számítva a kísérteteket, amelyek ott tanyát verhettek, azok felől pedig kezeskedhetem, hogy igen hatalmasak. Ezek az emberek tovább akarnak menni, a nap pedig már nyugat felé hajlik.

10

A történet többi része csupán egy változata volt annak a mesének, amelyet Gileádi Roland annyiszor hallott, és bizonyos mértékig maga is megélt. Töredékes, befejezetlen volt, telis-tele mitologikus elemekkel és téves információkkal, egyenes haladását meg-megszakították a különös tér-

és időbeli váltások, amelyek mostanában zajlottak a világban, és amelyeket egyetlen mellérendelt mondattal össze lehetett foglalni:
– *Volt egy világ, amelyet ismertünk, de az a világ elmozdult.*
Folyamút idős lakói nem ismerték jobban Gileádot, mint Roland a Folyómenti Bárságot, semmit nem jelentett nekik John Farsonnak, annak az embernek a neve, aki romlást és zűrzavart zúdított a harcos hazájára, de a régi világban minden történet hasonlóképpen folyatódott... Roland szerint túlságosan is hasonlóképpen ahhoz, hogy merő véletlennek lehessen tekinteni.
Három vagy négyszáz éve kirobbant egy nagy polgárháború, talán Garlanban, talán egy még távolabbi, Porla nevű országban. Hullámgyűrűi lassan szétterjedtek, zűrzavart és széthúzást tolva maguk előtt. Csak néhány királyság tudott ellenállni ezeknek a lassú hullámoknak, ha egyáltalán akadt ilyen, és az anarchia éppen olyan biztosan beszippantotta a világnak ezt a szegletét is, ahogy a napra éj következik. Egy időben egész hadseregek vonultak az utakon, néha előre, néha vissza, mindig rendezetlenül és távolabbi célok nélkül. Amint telt az idő, kisebb csoportokra bomlottak, ezek pedig kalandozó, fosztogató bandákká estek szét. A kereskedelem akadozni kezdett, azután végleg abbamaradt. Az utazó a rázós helyről ment a veszélyes helyre. Végül úgyszólván lehetetlenné vált minden utazás. Kapcsolataik a várossal egyre gyengültek, és százhúsz éve végleg megszakadtak.
Mint száz más város, amelyen Roland áthaladt – először Cuthberttel és a Gileádból küldött többi harcossal, azután egyedül a feketébe öltözött ember nyomában –, Folyamút is elveszítette összeköttetéseit, és magára maradt.
Ezen a ponton Si vette át a szót, akinek a hangja azonnal lebilincselte az utazókat. A született mesemondók rekedt, ritmikus hanghordozásával beszélt – egyike volt azoknak az Isten bolondjainak, akik arra születtek, hogy emlékeket és hazugságokat változtassanak olyan éteri álmokká, mint a harmatcseppektől ragyogó pókháló.
– Az én dédapám idejibe küldtünk utoljára adót a Bárság Kastélyába – mondta. – Huszonhat ember indult el egy szekérnyi bűrrel – akkorra természetesen már nem maradt péz; ez vót a legtöbb, ami tellett tőlük. Majd' nyócvan keréknyi hosszú és veszedelmes utat tettek meg, hatan meg is hóttak közben, a fele a város és a martalócok háborújában, a másik fele betegségekben vagy a sátánfű miatt.
Amikor végül megérkeztek, a kastélyt elhagyottan találták, csak vetési varjak és feketerigók fészkeltek benne. A falak megroggyantak; a Legfőbb Bíróság épületit benőtte a gaz. A nyugati mezőkön nagy mészárlás lehetett; fehér vót a csontoktul és veres a rozsdás fegyverektül, mesélte a dédapám, és a démonok úgy huhogtak az elesettek állkapcájábul, mint a keleti szél. A kastély melletti falut fődig perzselték, az öreg torony menti falakra pedig ezer vagy még antul is több kaponyát tűztek. A mieink otthatták a rakomány bűrt a körbástya összetört kapujánál – egyikük se mert vóna bemerészkedni a késértetek és nyöszörgő hangok ama helyére –, és megindultak hazafelé. Azon az úton még tíz ember veszett oda, így a huszonhatbul csupán tíz tért vissza, egyikük a dédapám... de ű is fölszedett valami ótvart a nyakába és a mellyire, ami hótta napjáig sem hatta el. A sugárzó betegség miatt, legalábbis azt mondják. Ezután, harcos, senki sem hagyta el a várost. Itthon marattunk.
Hozzászoktak a martalócok rablóhadjárataihoz, folytatta Si recsegő, mégis dallamos hangján. Őrszemeket állítottak; amikor megpillantották a közeledő lovas csapatokat – majdnem mindig délkeletnek mentek a Nagy Úton és a Sugár mentén, a Lud körüli végeérhetetlen háborúba –, a város lakói elrejtőztek egy hatalmas búvóhelyen, amelyet a templom alá ástak. A városban keletkezett károkat nem orvosolták, így hívták fel magukra a legkevésbé a fosztogató bandák figyelmét. Bár a legtöbb túl volt már az érdeklődésen; csak keresztülvágtáztak a vállukra vetett íjaikkal vagy csatabárdjaikkal a csatatérre.
– Milyen háborúról beszélsz? – kérdezte Roland.

– Igen – tódította Eddie –, és mik azok a doboló hangok?
Az ikrek lopva, majdhogynem babonásan összenéztek.
– Nem tudunk az isten-dobokról – mondta Si. – Egyáltalában semmit. Ami meg a város körüli háborút illeti...
A háborút eredetileg a martalócok és törvényen-kívüliek indították a városlakó kézművesek és „iparűzők” laza szövetsége ellen. A városiak úgy döntöttek, inkább harcolnak, mintsem tűrjék, hogy a rablók kifosszák őket, fölégessék műhelyeiket, a túlélőket pedig elzavarják a Nagy Ürességbe, ahol szinte biztos, hogy meghalnak. Néhány éven át sikeresen védték Ludot az elszánt, ám rosszul szervezett rablóbandák ellen, amelyek a hídon át igyekeztek támadni, vagy csónakok és bárkák segítségével próbáltak behatolni a városba.
– A városlakók fölhasználták a régi fegyvereket – mondta az egyik iker –, és noha kevesen vótak, a martalócok nem tudtak megállni előttük íjaikkal, buzogányaikkal, harci bárdjaikkal.
– Úgy érted, a városlakók lőfegyvert használtak? – kérdezte Eddie.
Az egyik albínó bólintott. – Ó igen, lőfegyvereket, de *nemcsak* azokat. Vótak eszközeik, amelyek mérföldnyire vagy még annál is messzebb repítették a gyútóbombát. Akkorákat robbant, mintha dinamit lenne, csak még erősebben. A törvényenkívüliek – tudnotok kell, hogy őket mostan Szürkéknek híják – semmit sem tehettek azonkívül, hogy berendezkedtek a folyó mentén az ostromra, amit meg is cselekedtek.
Így lett Ludból a régi világ utolsó erőd-mentsvára. A környék legjobb, legtehetségesebb emberei egyesével-kettesével sorra odautaztak. Az volt a végső intelligenciateszt, hogy át tudnak-e siklani az ostromlók keszekusza táborain és frontvonalain. Sokan fegyvertelenül keltek át a híd senkiföldjén, és akik odáig eljutottak, azokat beengedték. Akik híjával találtattak, azokat feltarisznyázva természetesen ismét útjukra engedték, ám azoknak, akiknek volt mesterségük vagy elég ügyességük (vagy elég okosak voltak, hogy megtanuljanak valamit), megengedték, hogy maradjanak. Különösen azt méltányolták, ha valaki a földhöz értett; a mesék szerint Ludban minden nagy park veteményessé változott. Elvágva a vidéktől, a városban kellett megtermelni az élelmiszert, különben éheztek volna az üvegtornyok és fémutcák között. A Nagy Öregek eltűntek; a gépeik rejtélyesek voltak, a megmaradt néma csodákat pedig nem lehetett megenni.
A háború jellege lassacskán megváltozott. Az erőegyensúly eltolódott az ostromló Szürkék javára – azért nevezték így őket, mert nagy átlagban sokkal öregebbek voltak, mint a városlakók. Természetesen ez utóbbiak is vénültek. Még mindig Pubiknak ismerték őket, de a legtöbb esetben régen maguk mögött hagyták a pubertáskort. Végül elfelejtették, hogyan működnek a régi fegyverek, vagy elhasználták őket.
– Valószínűleg mindkettő – dörmögte Roland.
Úgy kilencven éve – már Si és Talitha néne életében – újabb törvényenkívüli banda tűnt föl, amely akkora volt, hogy előőrsei hajnalban vágtáztak keresztül Folyamúton, és a hátvédek csak napszállatra értek oda. Ez volt az utolsó hadsereg, amelyet errefelé láttak. Egy David Quick nevű harcias herceg vezette őket, ugyanaz a fickó, aki állítólag később az égből lezuhanva lelte halálát. Megszervezte a még mindig a város körül csellengő rablóbandák maradványait, és megölt mindenkit, aki ellenállást tanúsított terveivel szemben. Quick Szürkékből álló hadserege sem csónakokkal, sem a hídon át nem próbált betörni a városba, hanem pontonhidat vert a folyón tizenkét mérfölddel lejjebb, és oldalról támadt.
– Azóta a háború már csak füstölög, mint egy kéménytűz – fejezte be Talitha néne. – Itt-ott hallunk róla azoktól, akik el tudnak menekülni, hallunk bizony. Mostanában kicsit gyakrabban jönnek, mert azt mondják, a híd védtelen, és azt hiszem, a tűz már kialvóban van. A városban a Pubik és a Szürkék

civódnak a megmaradt koncon, csak éppen azt hiszem, mostanra a Quicket követő martalócok leszármazottai lettek a valódi Pubik, noha még mindig Szürkéknek hívják magukat. Az eredeti városlakók utódai körülbelül olyan öregek lehetnek, mint mi, bár mindig akadnak ifjoncok, akik felcsapnak közéjük, a régi történetek meg a még esetleg lappangó tudás vonzásában.
Ez a két párt megtartotta a régi ellenségeskedést, harcos, és mindkét félnek szüksége lenne olyan fiatalemberekre, mint ez az Eddie nevű ifiú. Ha a sötét bőrű asszony termékeny, akkor nem ölik meg, még ha csonka is a lába, hanem megtartják, hogy gyermekeket szüljön. Mostanában egyre kevesebb születik, és noha a régi betegségek múlóban vannak, némelyik még mindig igen furán jön a világra.
Erre a fordulatra Susannah megmoccant, mintha valamit mondani akart volna, azután csak megitta a kávé utolját, és figyelt tovább.
– De még az ifjú férfit és a nőt se fogják annyira kívánni; harcos, mint amilyen mohón ácsingóznak majd a fiúra.
Jake lehajolt, és ismét simogatni kezdte Csi bundáját. Roland látta az arcát, és tudta, mire gondol: megint itt az átkelés a hegyek alatt, csak ez egy másik változata a Lassú Mutánsoknak.
– Téged azonnal megölnek – folytatta Talitha néne –, mivel harcos vagy, olyan ember, kinek itt se helye, se ideje, se hús, se hal, egyik oldal sem használhat. De egy fiú elvehető, használható, betanítható, hogy egyes dologra emlékezzék, minden mást pedig elfelejtsen. *Ők* már mind elfelejtették, mi volt eredetileg a harc célja; a világ azóta elmozdult. Most a félelmetes dobverés hangjára harcolnak, néhányan még fiatalok, a legtöbb elég öreg, megérett a hintaszékre, akárcsak mi, és valamennyien ostoba pojácák, akik azért élnek, hogy öljenek, és azért ölnek, hogy éljenek. – Szünetet tartott. – Most, hogy végighallgattatok minket, vén bolondokat, nem gondoljátok, hogy okosabb lenne megkerülni őket és hagyni, hogy tegyék a maguk dolgát?
Mielőtt Roland válaszolhatott volna, Jake szólalt meg tiszta, határozott hangján. – Tessék elmondani, mit tudnak Blaine-ről, a Monóról – mondta. – Tessék mesélni Blaine-ről és Masiniszta Bobról!

11

– Masiniszta *kiről?* – kérdezte Eddie, de Jake továbbra is csak az öregeket nézte.
– A sín amott halad – felelte végül Si. A folyó felé mutatott. – Csak egyetlen szál, magasan egy pillérsoron, ami ugyanollan emberi csinálmányú kűbűl van, amijenbül a Nagy Öregek építették az utcáikat és falaikat.
– Egysínű vasút! – kiáltott föl Susannah. – Blaine, az egysínű vasút!
– Blaine, a rém – suttogta a kisfiú.
Roland rápillantott, de nem szólt.
– Működik még ez a vonat? – kérdezte Eddie Sit.
Az lassan megcsóválta a fejét. Az arca zavart volt és bizonytalan. – Most nem, fiatalúr, de az én életemben és a néne életében még igen. Amikor fiatalok vótunk, és a város körül javában állt a háború. Elébb hallottuk, mintsem láttuk vóna – halk zümmögés, ojan, amilyet néha akkor hallani, ha csúnya nyári vihar készülődik, az a fajta, amelyben rengeteg villám csapkod.
– Úgy ám – helyeselt Talitha néne elmélyült, álmatag arccal.
– Azután megjön, Blaine, a Mono, szikrázott a napon, az orra ollan, mint a revolveredbe való golyóké, harcos. Megvót vagy két kerék hosszú. Tudom, hogy lehetetlennek hangzik, talán nem is tett ki annyit (ne felejtsétek el, hogy fiatalok vótunk, és az is számít), de én még mindig úgy gondolom, legalább annyi lehetett, amikor közeledett, mintha betöltötte vóna az egész látóhatárt. Sebesen, alacsonyan gyött, és eltűnt, mielőtt rendesen megnézhette vón az ember!
Néha, amikor pocsék vót az idő, a levegő meg nyomott, akkor sikoltott, mint a hárpia, ahogy

megérkezett nyugat felől. Néha éjszaka gyött, hosszú, fehér fény világított előtte, és a sikoltás mindnyájunkat fölébresztett. Ollan vót, mint az a trombita, amékről aszongyák, a világ végén előszólítsa a hóttakat a sírjukbúl.
– Mesélj nekik a dörrenésről, Si! – mondta Bill vagy Till félelemtől remegő hangon. – Mesélj nekik az ördögi dörrenésről, amék mindig követte őt!
– Hát, éppen ott tartottam válaszolta Si egy árnyalatnyi bosszúsággal. – Ahogy elhaladott, néhány pillanatig csönd vót... néha talán egy egész percig is... azután ollan robbanás következett, amék megrázta a deszkákat, leverte a csészéket a pócokrúl, néha még az ablaküvegeket is betörte. De soha senki nem látott ijenkor villanást vagy tüzet. Ollan vót, mintha a robbanás a szellemek világában történt vóna.
Eddie megkocogtatta Susannah vállát, és amikor a nő ránézett, némán mozgó ajkakkal súgta: *hangrobbanás!* Ami hülyeség – sohasem hallott még hangsebességnél gyorsabb vonatról –, mégis ez volt az egyetlen logikus magyarázat.
Susannah bólintott, és visszafordult az öregemberhez.
– Ez vót az egyetlen a Nagy Öregek minden masinája közül, améket saját szememmel láttam működés közben – folytatta az öreg halkan –, és ha ez nem az ördög műve, akkor nincsen is ördög. Utoljára azon a tavaszon láttam, amikor elvettem Mercyt, az pedig hatvan évvel ezelőtt történt.
– Hetven – javította ki fensőségesen Talitha.
– És ez a vonat *bement a* városba – mondta Roland. – Abból az irányból, ahonnan mi jöttünk... nyugat felől... az erdőből.
– Hát – mondta váratlanul egy új hang – vóna még egy másik is... amék *kifelé megy a* városbúl... és talán még mindig működik.

12

Megfordultak. Mercy félúton volt feléjük, egy virágágy mellett a templom hátulja és az asztal között. Maga elé nyújtott kézzel, lassan haladt a beszélgetők felé.
Si nehézkesen fölállt, a tőle telhető legnagyobb sebességgel elindult a felesége irányába, és kézen fogta. Mercy átölelte a derekát, úgy álltak ott, mint a világ legöregebb jegyespárja.
– A néne aszonta, hogy odabent idd meg a kávédat! – mondta a férfi.
– Mán régen megittam – felelte Mercy. – Keserű, és én utálom. Mellesleg, szeretném hallani a tanácskozást. – Fölemelte remegő ujját, és Roland felé mutatott. – Az ő hangját akartam hallani. Tiszta és világos, az ám.
– Bocsánatodért esedezem, néne – mondta Si, és kicsit félve nézett az ősöreg asszonyra. – Sosem vót teljesen észnél, és az idő nem javított rajta.
Talitha néne Rolandra pillantott. A férfi alig észrevehetően bólintott. – Jöjjön ide, csatlakozzék hozzánk – mondta.
Az öreg odavezette a feleségét az asztalhoz, de közben is egyfolytában korholta. Mercy vak szemmel meredt ki Si válla mögül, száját konok vonallá szorította össze.
Amikor Si leültette Mercyt, Talitha néne az asztalra könyökölve előrehajolt. Mármost van valami mondanivalód, öreg húgám, vagy csupán a szádat jártattad?
– Hallottam, amit hallottam. A fülem ippeg ollan jó, mint vót, Talitha, sőt még jobb!
Roland keze egy pillanatra lesüllyedt a derékszíjáig. Amikor ismét az asztal szintje fölé emelkedett, egy töltény volt az ujjai között. Odadobta Susannah-nak, aki elkapta.
– Hallottad, hölgyem? – kérdezte.
– Elég jól – fordult feléje a vak –, hogy tuggyam, valamit eldobtál. Asszem, az asszonyodnak, annak a

barna bőrűnek. Valami kicsi dógot. Mi vót az, harcos? Kéccersült?
– Majdnem – felelte a férfi mosolyogva. – Tényleg olyan jól hallasz, ahogy állítod. Most pedig mondd el nekünk, amit akarsz.
– Van még egy vasút – mondta Mercy –, hacsak nem ugyanannak egy másik vonala. Mindenesetre egy másik úton is jár *valamilyen* vasút... legalábbis hétnyóc éve még járt. Hallottam, ahogy elhatta a várost, és kiment a mögötte levő pusztaságba.
– Marhaság! – vakkantotta az egyik albínó. – *Semmi* sem megy a pusztaságba! Ott semmi sem élhet!
Mercy feléje fordította az arcát. – Egy vonat, az élőlény, Till Tudbury? – kérdezte. – Egy masina megkaphattya a kiütéseket és hányhat?
Hát, válaszolta Eddie gondolatban, *ott volt az a medve...*
Egy kicsit jobban belegondolva úgy döntött, inkább csöndben marad.
– Hallottuk vóna! – tiltakozott hevesen a másik iker. – Azt a zajt, amékrül Si mindig beszél...
– Ez a másik nem mennydörög – közölte a vak. – De én azért hallottam a másik hangot, azt a zümmögést, améket ti is hallhattok néha, amikor villámlik valahol a közelben. Amikor a szél erősen fújt a város felől, akkor hallottam. – Állát fölszegve hozzátette: – Eccer még a dörrenést is hallottam. Messzirül, nagyon messzirül. Azon az éccakán, amikor a Nagy Charlie Szél jött, és kis híján ledöntötte a templom tornyát. Kétszáz keréknyire lehetett. Talán kétszázötvenre.
– Baromság! – kiáltott föl az egyik iker. – Füvet rágtál!
– Majd *téged* ráglak meg, Bill Tudbury, ha nem fogod be a bagóleseődet! Nem mondhacc egy hölgynek ollant, hogy baromság! Mér...
– Elég, Mercy! – sziszegett rá Si, de Eddie alig figyelt oda erre a falusias nyájaskodásra. Ez logikus, amit a vak asszony mond. *Természetesen nem* hallani hangrobbanást, amikor egy vonat *elindul* Ludból; Eddie nem emlékezett pontosan, hogy ez a hangjelenség milyen sebességnél keletkezik, de úgy gondolta, valahol óránként hatszázötven mérföldnél lehet. Ha egy vonat álló helyzetből indul, akkor bizonyos időbe telik, amíg ezt eléri, mivel pedig ilyen gyorsan robog, hallótávolságon kívül jut... hacsak a megfigyelő nincs olyan kedvező helyzetben, mint saját állítása szerint Mercy volt, amikor erre jött – akármi legyen is az – a Nagy Charlie Szél.
Ez itt lehetőség! Blaine, a Mono nem éppen Land Rover, de talán... talán...
– És ezt a másik vonatot hét-nyolc éve nem hallottad? – kérdezte Roland. – Biztos, hogy nem sokkal hosszabb ez az idő?
– Nem lehet hosszabb – erősködött az asszony. – Utójára akkor hallottam, amikor az öreg Bill Muffin vérbetegséget kapott. Szegény Bill!
– Az csaknem tíz évnek előtte volt – jegyezte meg Talitha néne gyanús szelídséggel.
– Miért nem mondtad soha, hogy ijeneket hallasz? – kérdezte Si, majd a harcosra nézett. – Ne higgyél ám el neki mindent, amit mond, jó uram – mindig is szeretett a figyelem középpontyába kerülni az én Mercym.
– Eredj mán, te vén bolond! – kiáltott a vak, és rácsapott a férje karjára. – Azér nem mondtam, mer nem akartam rálicitálni arra a történetre, amékre olyan büszke vagy, de most, hogy számít, amit hallottam, el kelletett mondanom!
– Hiszek neked, asszonyom – szólt Roland –, de biztos, hogy azóta nem hallottad a vonatot?
– Nem, azóta nem. Asszem, elérte útja végét.
– Erre kíváncsi lennék – tűnődött Roland. – Őszintén kíváncsi. – Borúsan bámult az asztal lapjára, és hirtelen távol került mindenkitől.
Csu-csu, gondolta Jake, és megborzongott.

Fél órával később ismét a főtéren voltak, Susannah a tolószékében, Jake hátizsákja szíjait igazgatta, miközben Csi a sarka mögött üldögélve figyelmesen bámulta a fiút. Láthatólag csak a város véneit hívták meg vacsorára az Örökkévaló Vérről elnevezett templom mögötti apró édenbe, mert amikor visszatértek a térre, ott újabb tucatnyi ember várakozott. Megnézték Susannah-t, valamivel tovább bámulták Jake-et (fiatalsága láthatóan jobban érdekelte őket, mint a nő barna bőre), de nyilvánvalóan Roland látására gyűltek össze; ámuló tekintetük tele volt a régi idők tiszteletével.

A múlt élő kövülete, amelyről csak meséket hallottak, gondolta Susannah. *Úgy néznek* rá, *ahogy a hívők tekintenének valamelyik szentre – Péterre, Pálra vagy Mátéra –, ha úgy döntene, hogy beugrik egy szombat esti babgulyásra, és elmeséli, hogy is volt, amikor ott csellengtek a Genezáret-tó mellett Jézussal, az áccsal.*

Megismétlődött az étkezést befejező szertartás, csak ez alkalommal Folyamút minden megmaradt lakója részt vett rajta. Sorban csoszogtak előre, kezet fogtak Eddie-vel és Susannah-val, megcsókolták Jake arcát vagy homlokát, azután letérdeltek Roland elé, hogy fogadják érintését és áldását. Mercy átnyalábolta, vak arcát odatapasztotta a férfi hasához. Roland visszaölelte, megköszönte híreit.

– Nem maradnátok éccakára velünk, harcos? A napszállat közeledik, és abban biztos vagyok, hogy te és a tiéid már régen nem töltöttetek egyetlen éccakát sem tető alatt.

– Így van, de jobb, ha indulunk. Köszönöm, hölgyem.

– Ha tehetitek, visszajöttök, harcos?

Igen – felelte Roland, de Eddie-nek nem kellett különös barátja arcába néznie ahhoz, hogy tudja, milyen kicsi ennek az esélye. – Ha tehetjük.

– Akkor jó. – Mercy még egyszer átölelte, majd ellépett, és férje napbarnított vállára tette a kezét. – Isten áldjon!

Talitha néne maradt utoljára. Amikor letérdelni készült, Roland megfogta a vállát. – Ne, hölgyem. Nem szabad. – És Eddie bámuló szeme láttára Roland térdelt le a matróna elé a város főterének porába. – Megáldanál engem, Öreg Anya? Megáldanál mindnyájunkat, mielőtt továbbmennénk utunkon?

– Igen – felelte Talitha. Nem volt meglepetés a hangjában, sem könnyek a szemében, csak a hangja lüktetett a felindulástól. – Látom, hogy a szíved igaz, harcos, és hogy megtartod a régi formákat, igen, nagyon jól megtartod. Megáldalak téged és a tieidet, és imádkozom, hogy ne érjen titeket bántódás. Most pedig fogadd el ezt, ha akarod. – Benyúlt kifakult ingválla alá, kihalászott egy vékony ezüstláncon lógó ezüstkeresztet, és leakasztotta a nyakából.

Most Roland hökkent meg. – Biztos vagy benne, hogy nekem akarod adni? Nem azért jöttem, hogy elvegyem, ami a tiéd és a tieidé, Öreg Anya.

– Biztos vagyok benne, amennyire lehetek. Harcos, ezt több mint száz éve hordom nappal és éjszaka. Most viseld te, és helyezd el a Setét Torony lábánál, és mondd ki Talitha Unwin nevét a világ másik végén. – A férfi nyakába akasztotta a láncot. A kereszt úgy hullott be a szarvasbőr ing nyitott nyakán, mintha mindig oda tartozott volna. – Most menjetek. Megosztottuk a kenyeret veletek, tanácsot tartottunk, fogadtuk az áldásodat, te is a miénket. Biztonságban haladj utadon. Légy igaz, és tarts ki. – Hangja megremegett és megtört az utolsó szónál.

Roland felállt, azután meghajolt, és háromszor megérintette a torkát. – Köszönöm, asszonyom.

A matróna is meghajolt, de nem szólt. Most már könnyek peregtek az arcán.

– Készen vagytok? – kérdezte Roland.

Eddie biccentett. Nem nagyon bízott benne, hogy meg tudna szólalni.

– Rendben – mondta a harcos. – Gyerünk.

Végigmentek a város valaha volt főutcáján, Jake tolta Susannah székét. Amikor elhagyták az utolsó épületet (CSERE&VÁLTÁS, hirdette a megfakult felirat), a gyerek visszanézett. Az öregek a jelzőkő körül bújtak össze, elveszett maradéka az emberiségnek ennek a tágas, kietlen síkságnak a közepén. Jake fölemelte a kezét. Mostanáig fegyelmezte magát, de amikor több öreg – köztük Si, Bill és Till – viszonozta az intést, Jake-nek is megeredtek a könnyei.
Eddie átkarolta. – Csak gyalogoljál, haver – mondta bizonytalan hangon. – Ezen csak így segíthetsz.
– De hát olyan *öregek!* – szipogta Jake. – Hogy hagyhatjuk itt őket csak így! Ez nem igazság!
– *Ka* – vágta rá Eddie gondolkodás nélkül.
– Igen? Akkor ka-ka-*kapja be az a ka!*
– Tudom, *nehéz* – helyeselt Eddie... de azért gyalogolt tovább. Jake is így tett, és nem nézett vissza többé. Félt, hogy még mindig ott vannak, állnak elfelejtett városuk közepén, figyelik, ahogy Roland és barátai eltűnnek. És nem is tévedett volna.

14

Még hét mérföldet se tettek meg, amikor sötétedni kezdett, és a naplemente lángoló narancsszínűre festette a nyugati ég alját. A közelben volt egy eukaliptuszliget; Jake és Eddie elment fáért.
– Még mindig nem értem, miért nem maradtunk ott! – szólalt meg Jake. – A vak hölgy is hívott, és amúgy sem jutottunk messzire. Én annyira jóllaktam, hogy csak totyogni tudtam.
Eddie elmosolyodott. Én is. És mondok neked még valamit: jó barátod, Edward Cantor Dean holnap reggel először is kiadós kuporgásnak néz elébe ebben a ligetben. Nem tudod elképzelni, mennyire untam már, hogy szarvashúst egyek és olyanokat bogyózzak, mint egy nyúl. Ha egy éve azt mondod nekem, hogy a nap fénypontja egy kiadós szarás lesz, akkor az arcodba nevetek.
– Tényleg Cantor a második neved?
– Igen, de méltányolnám, ha ezt nem terjesztenéd.
– Nem fogom. *Miért* nem maradtunk, Eddie?
Eddie felsóhajtott. – Mert rájöttünk volna, hogy tüzelőre van szükségük.
– Mi?
– Miután beszereztük volna a tűzifát, arra *is* rájöttünk volna, hogy friss húsra is szükségük van, mert mindenüket feltálalták nekünk. És igazán szemétség lett volna, ha nem szerzünk valamit helyette, nem igaz? Különösen mivel nekik legfeljebb ötven- vagy százéves íjaik és nyilaik vannak. Ezért aztán elmentünk volna vadászni. Azután ismét este lett volna, és amikor másnap fölkelünk, Susannah azt mondta volna, hogy ezt-azt megjavíthatnánk, mielőtt továbbmennénk – na nem a *fronton,* az veszélyes lenne, de talán a szladiban, vagy akárhol laknak. Csak néhány nap, és mit számít néhány nap, igaz?
Roland bukkant elő a homályból. Nesztelenül mozgott, mint mindig, de fáradtnak és gondterheltnek tűnt. – Már azt hittem, beleestetek egy veremcsapdába – mondta.
– Na ne. Csak elmagyarázom Jake-nek a tényeket, ahogy én látom.
– Na és miért lenne baj? – kérdezte Jake. – Ez a Setét Torony izé elég régen ott van, ahol, igaz? Nem szalad el sehova.
– Néhány nap, azután még néhány, majd még néhány. Eddie ránézett az imént fölvett ágra, azután undorral félredobta. *Már egészen úgy beszélek, mint ő,* gondolta. Mégis tudta, hogy igazat beszél. – Talán itt maradnánk, amíg kitavaszodik, és igazán illendő lenne, ha segítenénk nekik veteményezni. De miért ne maradhatnánk még pár hetet, hogy összecsapjunk egy vízikereket, nem igaz? Öregek, nem nagyon tudnak már járni. – Rolandra nézett, hangját átszínezte a szemrehányás. – Mondok valamit: ha arra gondolok, hogy Bill és Till becserkész egy vadbölénycsordát, hát kilel a hideg.
– Már régen ezt teszik – mondta Roland –, és azt hiszem, tudnának nekünk mutatni egyet-mást.

Megbirkóznak vele. Addig is hozzuk azt a fát. Hideg lesz az éjjel.
De Jake még nem végzett. Merően – majdnem szigorúan nézett Eddie-re. – Azt akarod mondani, hogy sohasem tehetünk eleget értük, ugye?
Eddie előrebiggyesztette az alsó ajkát, és félrefújt az arcából néhány hajszálat. – Nem egészen. Azt mondom, hogy sohasem lenne könnyebb a távozás, mint ma. Talán még nehezebb is.
– Ez *akkor sem* igazság!
Elérték azt a helyet, amely tűzgyújtás után majd egy újabb táborhely lesz a Setét Torony felé vezető útjukon. Susannah már kimászott a székéből, hanyatt feküdt, keze a tarkója alatt, és a csillagokat bámulta. Most fölült, és elkezdte összerakni a fát, úgy, ahogy Roland mutatta neki hónapokkal ezelőtt.
– Itt minden igazság – mondta Roland. – De ha túl sokáig nézed a kis igazságokat, Jake – amelyek a legközelebb vannak hozzád –, akkor könnyen elveszíted szem elől a nagyobbakat, amelyek messzebb vannak tőled. A dolgok kizökkentek – elromlottak, és még tovább romlanak. Mindezt itt látjuk magunk körül, de a válaszok még előttünk vannak. Miközben segítünk húsz-harminc embernek Folyamúton, húsz-harmincezer tovább szenved és hal meg valahol másutt. És ha van hely a világ-egyetemben, ahol a dolgokat még rendbe lehet hozni, hát az a Setét Torony.
– Miért? Hogyan? – kérdezte Jake. Egyáltalán *mi ez* a Torony?
Roland lekuporodott Susannah mellé, kovát-acélt vett elő, és csiholni kezdett. Hamarosan apró lángok lobbantak a gallyacskákon és a maroknyi száraz fűből. – Erre nem tudok válaszolni – mondta. – Bár szeretnék.
Ez rendkívül okos válasz volt, gondolta Eddie. Azt mondta, *erre nem tudok válaszolni*... de ez nem ugyanaz, mintha azt mondta volna: *nem tudom.* Messze nem ugyanaz.

15

Vizet és zöldséget vacsoráztak. Még mind el voltak telve a Folyamútban bevágott hatalmas lakomától; a második-harmadik húsdarab után még Csi sem fogadott el Jake-től többet.
– Miért nem beszéltél a városban? – szidta Jake a szőrmókust. – Hülyét csináltál belőlem!
– Ülyét! – felelte Csi, és Jake bokájára tette a fejét.
– Egyre jobban beszél – jegyezte meg Roland. – Már a hangja is hasonlít a tiédre, Jake.
– Ék – helyeselt Csi, anélkül hogy az orrát fölemelte volna. Jake-et elbűvölték az állat szemének aranyos gyűrűi; mintha lassan forogtak volna a tűz libegő fényében.
– De az öregek előtt nem beszélt.
– A szőrmókusok ilyen tekintetben válogatósak – válaszolta Roland. – Különös teremtmények. Ha találgathatok, azt mondanám, hogy ezt itt egész egyszerűen elűzte a falkája.
– Miért gondolod?
Roland Csi oldalára mutatott. Jake már letisztította a vért (Csi nem élvezte valami nagyon, de hagyta), és a seb már begyógyult, noha az állat még sántikált egy kicsit. – Lefogadom egy aranyba, hogy ez egy másik szőrmókus harapásának a nyoma.
– De hogy a tulajdon falkája...
– Talán ráuntak a locsogására – vélte Eddie. Lefeküdt Susannah mellé, és átkarolta a nő vállát.
– Ez is lehet – mondta Roland –, különösen, ha ő volt az egyetlen, amelyik még próbált beszélni. A többiek talán úgy döntöttek, hogy túlságosan okos vagy túl beképzelt – az ő ízlésüknek. Az állatok nem tudnak annyit a féltékenységről, mint az emberek, de azért nem is teljesen idegen tőlük.
A beszélgetés tárgya lehunyta a szemét, és úgy tűnt, mindjárt elalszik... de Jake észrevette, hogy a füle megrezzen, amint a beszélgetés folytatódott.
– *Milyen* okosak? – kérdezte Jake.

Roland vállat vont. – Az öreg lovász, akiről meséltem neked, aki azt mondta, hogy egy jó szőrmókus jó szerencsét jelent, megesküdött rá, hogy neki fiatalkorában volt egy ilyen állata, amelyik képes volt összeadni. Azt mondta, a számokat vagy belekaparta az istálló padlójába, vagy az orrával tologatott össze kavicsokat. – Elvigyorodott, amitől az egész arca felragyogott, eltűntek a komor árnyak, amelyek azóta ültek rajta, amióta elhagyták Folyamutat. – Természetesen a lovászok és a halászok született hazugok.
Bajtársias csönd telepedett rájuk, és Jake érezte, amint belélopakodik a fáradtság. Arra gondolt, hogy hamarosan elalszik, és ennek örült. Ekkor délkelet felől ütemes pufogással ismét megszólaltak a dobok, és a gyerek felült. Szótlanul hallgatóztak.
– Ez rock and roll-ütem – mondta hirtelen Eddie. – Ismerem is. Ha a gitárt elveszed, ennyi marad. Pontosan úgy hangzik, mint a Z. Z. Top.
– Z. Z. *ki?* – kérdezte Susannah.
Eddie elvigyorodott. – A te időben még nem léteztek – felelte. – Mármint léteztek, de '63-ban még csak egy csomó iskolás gyerek voltak odalent Texasban. – Fülelt. – Egyen meg engem a fene, ha nem pont úgy hangzik, mint egy olyan szám háttérdobja, mint a „Sharp-Dressed Man” vagy a „Velcro Fly”!
– „Velcro Fly”? – kapta föl a fejét Jake. – Elég hülye cím egy dalhoz.
– Hát eléggé – helyeselt Eddie. – Vagy tíz évvel szalasztottad el, haver.
– Okosabb lenne aludni – szólt rájuk Roland. – A reggel hamar elérkezik.
– Nem tudok aludni, amíg ez a hülyeség bömböl – válaszolta Eddie. Habozott, azután kimondta, ami azóta motoszkált a fejében, hogy akkor reggel átrántották az ajtón a sápadt, sikoltozó Jake-et ebbe a világba. – Nem gondolod, hogy ideje lenne mesélnünk egymásnak, Roland? Kiderülhet, hogy többet tudunk, mint gondolnánk.
– Igen, talán itt az idő. De nem a sötétben. – Az oldalára fordult, belecsavarodott a takarójába, és láthatólag rögtön elaludt.
– Jézusom! – morgott Eddie. – Csak így. – Viszolyogva, halkan füttyentett a fogai között.
– Igaza van – mondta Susannah. – Gyerünk aludni, Eddie.
Ő elvigyorodott, és megcsókolta a nő orra hegyét. – Igenis, mami.
Öt perc múlva, dobok ide vagy oda, Eddie és Susannah megszűntek létezni a világ számára. Jake szeméből viszont kiment az álom. Hevert, bámulta az idegen csillagokat, és hallgatta a sötétből előlüktető súlyos, ütemes dobolást. Talán a Pubik bugiznak vadul a „Velcro Fly”-ra, hogy valami rituális gyilkolási tébolyba hergeljék magukat.
Blaine-re, a Monóra gondolt, egy vonatra, amelyik olyan sebesen száguld ebben a hatalmas, lidérces világban, hogy hangrobbanást húz maga után, és ez elég természetesen vezetett tovább Csu-Csu Charlie-hoz, aki elfeledetten rostokolt a mellékvágányon, amikor az új Burlington Zephyr miatt kiment a divatból. Eszébe jutott Charlie képe, amelynek vidámnak, kedvesnek kellett volna lennie, de valahogy nem volt az. A Belső-Világ Vasúttársaságra gondolt, meg az üres földekre St. Louis és Topeka között. Eszébe jutott, hogy Charlie készen állt, amikor Mr. Martinnak szüksége volt rá, és hogy maga fújta a sípját és etette a kazánját. Ismét azon tűnődött, hogy vajon Masiniszta Bob tette-e tönkre a Burlington Zephyrt, hogy szeretett Charlie-ja kaphasson még egy esélyt.
Végül – olyan hirtelen, ahogy elkezdődött – abbamaradt az ütemes dobolás, és Jake elaludt.

16

Álmodott, de nem a vakolatemberről.
Ehelyett ott állt egy országút aszfaltcsíkján valahol a Nagy Ürességben, Nyugat-Missouriban. Csi vele volt. Az utat vasúti jelzőtáblák – fehér ikszek, középütt piros lámpával – szegélyezték. Fények

villogtak, csengők csilingeltek.
Most egyre erősödő zümmögés hallatszott délnyugat felől. Mintha méh zümmögne egy üvegben. *Itt jön,* mondta Csinek.
Ön, nyugtázta Csi.
Hirtelen hatalmas, két kerék hosszúságú rózsaszín alak hasított át a síkon, egyenesen feléjük. Alacsony volt, olyan, akár egy lövedék, és amikor Jake megpillantotta, szörnyű félelem töltötte el a szívét. Elején két nagy ablak szikrázott a napfényben, mintha szeme lett volna a vonatnak.
Ne tegyél föl neki hülye kérdéseket, figyelmeztette Csit. *Akkor nem fog hülyén játszani. Ez csak egy borzalmas csu-csu vonat, a neve pedig Blaine, a Rém.*
Csi hirtelen a sínek közé ugrott, lekuporodott, a fülét lesunyta. Aranyos szeme lángolt, fogát kétségbeesetten kivicsorította.
Ne!, sikoltott Jake. *Ne, Csi!*
De Csi rá se hederített. A rózsaszínű lövedék mindjárt lecsap a szőrmókus apró, dacos alakjára. Jake libabőrös lett a zümmögéstől, eleredt az orra vére, és rezegni kezdtek a tömések a fogában.
Csiért ugrott, Blaine, a Mono (vagy Csu-csu Charlie volt?) rájuk vetette magát, és ő reszketve, verejtékben úszva riadt föl. Az éjszaka fizikai súlyként nyomta. Megfordult, vadul tapogatódzott Csi után. Egy szörnyű pillanatig arra gondolt, hogy a szőrmókus elveszett, azután ujjai rátapintottak a selymes bundára. Csi nyikkant egyet, és álmos érdeklődéssel nézett rá.
– Minden rendben – suttogta Jake száraz torokkal. – Nincs vonat. Csak álom volt. Aludjál, öcsi. – Csi – helyeselt az állat, és ismét lehunyta a szemét. Jake a hátára fordult, és fölnézett a csillagokra. *Blaine több rémnél,* gondolta. *Veszedelmes. Nagyon veszedelmes.*
Talán.
Egyáltalán nem talán!, erősködött lázasan az agya. Jó, szóval akkor Blaine a rém. De az évzáró dolgozatában még valami mást is mondott róla.
Blaine az igazság. Blaine az igazság. Blaine az igazság.
– Istenem, mekkora ciki – suttogta Jake. Lehunyta a szemét, és másodpercek alatt elaludt. Ez alkalommal nem álmodott.

17

Másnap déltájt felértek egy újabb hordalékdomb tetejére, és először pillantották meg a hidat. Azon a ponton ívelte át a Sendet, ahol a folyó elkeskenyedett, délnek-fordult, és a város előtt haladt el.
– Szentséges Isten – mondta halkan Eddie. – Nem ismerős neked Suze?
– De igen.
– Hát neked, Jake?
– Igen. Úgy néz ki, mint a George Washington híd.
– Pontosan – helyeselt Eddie.
– De mit keres Missouriban? – kérdezte Jake.
– Eddie ránézett. – Mit mondtál, haver?
Jake zavartan nézett vissza. – Úgy értettem, hogy Belső-Világban. Tudod.
Eddie még szúrósabban fürkészte. – *Honnan tudod,* hogy ez itt Belső-Világ? Nem voltál velünk, amikor elértük az útjelzőt.
Jake zsebre vágta a kezét, és a mokaszinját bámulta. – Megálmodtam – felelte kurtán. – Ugye nem gondolod, hogy a papám utazási irodájában foglaltattam helyet erre az útra?
Roland megérintette Eddie vállát. – Hagyd most békén. – Eddie rápillantott, majd bólintott.

Kis ideig csak álltak, a hidat bámulták. A városképet volt idejük megszokni, de ez valami új volt. Ott álmodott a távolban, világos vázlat a délelőtti kék égen. Roland egy sor lehetetlenül magas fémtornyot is ki tudott venni – egy-egy a híd végein magasodott, kettő pedig középen. Közöttük gigászi kábelek írtak le hosszú íveket a levegőben. Az ívek és a híd alapja között függőleges vonalak sorjáztak. Hogy kábelek-e vagy fémgerendák, azt nem tudta volna megmondani. De hézagokat is látott, és egy idő után rájött, hogy a híd már nem teljesen vízszintes.
– Azt hiszem, az a híd hamarosan a folyóba dől – mondta.
– Hát lehet – helyeselt kelletlenül Eddie –, de nekem nem tűnik olyan rossznak a helyzet.
Roland felsóhajtott. – Ne reménykedj nagyon, Eddie.
– Ez mit akar jelenteni? – Eddie hallotta a sértődöttséget a hangjában, de már nem tehetett ellene.
– Mindössze annyit, hogy azt szeretném, ha hinnél a szemednek. Gyerekkoromban egy mondás járta: „Csak a bolond hiszi azt, hogy álmodik, mielőtt fölébredne.” Érted?
Eddie a nyelve hegyén érezte a gunyoros választ, de rövid küzdelem után lenyelte. Roland úgy kezelte – abban Eddie biztos volt, hogy nem szándékosan, de ez nem könnyítette meg a dolgát –, hogy gyereknek érezte magát mellette.
– Azt hiszem, igen – mondta végül. – Ugyanazt jelenti, mint az anyám kedvenc mondása.
– És mi az?
– Reméld a legjobbat, számíts a legrosszabbra – mondta Eddie savanyúan.
Roland arcán felfénylett a mosoly. – Nekem jobban tetszik anyád mondása.
– De *még mindig* áll! – tört ki Eddie. – Egyetértek, hogy nincs valami fantasztikus formában, valószínűleg senki sem végzett rajta teljes karbantartást legalább ezer éve, de *még mindig* áll! Az egész város áll még! Olyan szörnyű, ha abban reménykedem, hogy találunk ott dolgokat, amelyek a segítségünkre lehetnek? Vagy embereket, akik enni adnak, beszélnek velünk, mint azok az öregek Folyamúton, ahelyett hogy ránk lőnének? Olyan nagy baj, ha abban reménykedem, hogy a szerencsénk megfordul?
Az ezt követő csöndben Eddie zavartan döbbent rá, hogy valóságos beszédet mondott.
– Nem. – Kedvesség csendült Roland hangjában, az a kedvesség, amely minden alkalommal meglepte Eddie-t. – A reményben nincs semmi rossz. – Úgy nézett Eddie-re és a többiekre, mint aki mély álomból ébred. – Mára eleget mentünk. Azt hiszem, itt az ideje, hogy tanácskozzunk, és az eltart egy ideig.
A harcos letért az útról, és hátra se nézve elindult a magas fűben. Egy pillanat múlva a többiek is követték.

18

Mielőtt találkoztak volna a folyamúti öregekkel, Susannah szigorúan az amúgy általa ritkán nézett tévé fogalmaiban gondolt Rolandra, az olyan westernek szellemében, mint a *Cheyenne, a lövész,* és természetesen valamennyi őstípusára, a *Lőporfüst-re*. Néha ezt hallgatta az apjával a rádión, még mielőtt tévéjük lett volna (arra gondolt, milyen idegennek tűnne a rádiódráma Eddie és Jake szemében, és elmosolyodott – nem Roland az egyetlen, akinek a világa elmozdult). Máig nem felejtette el, ahogy a bemondó minden egyes darab elején ugyanazt mondta: – Ez figyelmessé teszi az embert... és egy kicsit magányossá is.
Folyamútig Roland tökéletesen megfelelt ennek a képnek. Nem volt széles vállú, mint Dillon bíró, megközelítőleg sem volt olyan magas, az arca sokkal inkább egy fáradt költőé, mint egy vadnyugati törvényszolgáé, Susannah mégis úgy tekintett rá, mint ezeknek a mesebeli kansasi békebíróknak az élő mására, akiknek az az életcéljuk (azonkívül, hogy barátaikkal, Dockal és Kittyvel alkalmanként

berúgjanak a Hoszszú Ágban), hogy megtisztítsák Dodge Cityt.

Most már értette, hogy Roland valaha sokkal több volt egy zsarunál, aki szürreális kiruccanásokra jár a világ végére. Diplomata volt, közvetítő, talán még tanító is. Mindenekelőtt katona, akit ezek az emberek „fehérnek” neveztek. Susannah sejtése szerint ez a civilizáció erőit jelenti, amely megakadályozza az embereket egymás legyilkolásában annyi időre, amennyi elegendő ahhoz, hogy bizonyos haladást lehessen elérni. A maga idejében sokkal inkább kóbor lovag volt, mint fejvadász. És ez sok tekintetben *még mindig az* ő ideje; Folyamút lakói bizonyosan így gondolták. Mi másért térdeltek le a porba, hogy az áldását kérjék?

Ennek az új látásnak a fényében Susannah megértette, milyen okosan irányította őket a harcos a beszélő körben töltött szörnyű reggel óta. Valahányszor olyan beszélgetésbe kezdtek, amely odáig vezetett volna, hogy összehasonlítják a tapasztalataikat – és mi lett volna természetesebb, tekintve a zűrzavaros, megmagyarázhatatlan „elhívást”, amelyet valamennyien megtapasztaltak? –, Roland ott termett, gyorsan közbelépett, és más csatornák felé terelte a társalgást, olyan simán, hogy senki (még Susannah sem, pedig ő majd' négy évig nyakig merült a polgárjogi mozgalomba) nem vette észre, mire megy ki a játék.

A nő úgy vélte, érti az okát; Roland azért viselkedik így, hogy Jake-nek legyen ideje magához térni. De a megértés nem változtatta meg a saját érzelmeit: a meglepetést, elképedést, bosszúságot. Eszébe jutott, amit Andrew, a sofőrje mondott röviddel azelőtt, hogy Roland a saját világába hívta. Valamit arról, hogy Kennedy elnök volt a nyugati világ utolsó harcosa. Akkor korholta emiatt, de most úgy gondolta, megérti. Rolandban sokkal több volt Kennedyből, mint Matt Dillonból. Gyanította, hogy hiányzik belőle Kennedy képzelőereje, de ha a lovagiasságról... elszántságról... karizmáról van szó...

Meg a *fortélyosságról,* gondolta. *Ne feledkezz meg a fortélyosságról.*

Úgy elkezdett kacagni, hogy maga is meglepődött rajta.

Roland, aki törökülésben kuporgott, a nő felé fordult, és fölvonta a szemöldökét.

– Valami tréfás jutott az eszedbe?

– Nagyon. Árulj el nekem valamit. Hány nyelven beszélsz?

A harcos fontolóra vette a kérdést. – Öt – mondta végül. – Valamikor elég jól beszéltem Selliai nyelven is, de már mindent elfelejtettem a káromkodásokon kívül.

Susannah ismét elnevette magát. Vidám, derűs – hang volt. – Nagy róka vagy, Roland – mondta. De az ám.

Jake-ben feltámadt az érdeklődés. Mondj valami csúnyát strellerái nyelven! – kérte.

– *Selliai* – javította ki Roland. Egy percig gondolkodott, azután nagyon gyorsan és zsírosan mondott valamit – Eddie fülének úgy hangzott kissé, mintha valami nagyon sűrű folyadékkal gurgulázott volna. Mondjuk, egyhetes kávéval. Roland vigyorgott, míg mondta.

Jake visszamosolygott rá. – És mit jelent?

Roland futólag átkarolta a vállát. – Hogy sok mindent meg kell beszélnünk.

19

– Mi egy *ka-tet* vagyunk – kezdte Roland. – Ez olyan embercsoportot jelent, amelyet a sors köt össze. Országom filozófusai azt mondták, hogy a *ka-tet*-et csak a halál és az árulás törheti meg. Nagy tanítóm, Cort azt mondta, hogy mivel a halál és az árulás is küllők a *ka* kerekében, ez a kötelék megtörhetetlen. Ahogy telnek az évek, és mind többet látok, egyre inkább Cort módján tekintem a dolgokat.

A *ka-tet* minden tagja olyan, akár a kirakós darabkái. Külön-külön mindegyik rejtély, de amikor összekerülnek, egy képet alkotnak... vagy egy kép *egyik részét.* Nagyon sok *ka-tet*-re is szükség lehet,

hogy egy kép egésszé váljék. Ne lepődjetek meg, ha rájöttök, hogy életetek úgy érintkezett, hogy arról eddig fogalmatok sem volt. Először is, mindhárman. képesek vagytok felismerni egymás gondolatait...
– Hogyan? – kiáltott föl Eddie.
– Ez az igazság. Olyan természetesen osztjátok meg a gondolataitokat, hogy még csak észre sem veszitek, amikor megtörténik, mégis ez a helyzet. Én biztosan könnyebben veszem észre, mert nem vagyok teljes mértékben tagja ennek a *ka-tet*-nek – lehet, hogy azért, mert nem a ti világotokból származom –, így tehát nem részesülök maradéktalanul ebből a gondolatmegosztó képességből. De azért *érzékelem.* Susannah, emlékszel, amikor a körben voltunk?
– Igen. Azt mondtad, engedjem el a démont, amikor szólsz. De nem mondtad ki fennhangon. – Eddie, emlékszel, amikor a medve tisztásán voltál, és a gépdenevér rád támadt?
– Igen. Azt mondtad, hogy bukjak le.
– Ki se nyitotta a száját, Eddie! – szólt közbe Susannah.
– Dehogynem! *Ordítottál! Hallottalak,* ember!
– Csakugyan kiáltottam, de *gondolatban.* – A harcos Jake felé fordult. – Emlékszel? A házban?
– Amikor a deszka, amit rángattam, nem akart engedni, és te azt mondtad, húzzam meg a másikat. De ha nem olvasol az agyamban, akkor honnan tudtad, milyen bajban vagyok?
– *Láttam. Semmit* sem hallottam, de *láttam* – csak halványan, mintha piszkos üvegen át nézném. – Fürkészőn pillantott végig rajtuk. – Az elméknek ez a közelsége és közössége a *khef,* ami sok mindent jelent a Régi Világ ősnyelvén. A víz, a születés és az életerő csak három a sok közül. Ezt tudatosítsátok magatokban. Most ennyit akartam mondani.
– Tudatosíthatsz magadban olyasmit, amiben nem hiszel? – kérdezte Eddie.
Roland elmosolyodott. – Csak tartsd nyitva az elmédet.
– Azt megtehetem.
– Roland! – szólalt meg Jake. – Mit gondolsz, Csi is része a *ka-tet*-ünknek?
Susannah elmosolyodott. Roland nem. – Erről pillanatnyilag halvány fogalmam sincs, de mondok neked valamit, Jake már sokat gondolkodtam bundás barátodon. A *k a* nem uralkodik mindenen, vannak véletlenek... de egy olyan szőrmókus hirtelen feltűnése, amelyik még emlékszik az emberekre, mintha nem lenne teljesen véletlen.
Végignézett rajtuk.
– Én kezdem. Azután Eddie szól, onnan folytatja, ahol én abbahagyom. Azután Susannah jön. Jake, te szólsz utoljára. Rendben?
Bólintottak.
– Jól van – mondta Roland. – Mi egy *ka-tet* vagyunk – egy a sokból. Kezdődjék a tanácskozás.

20

A beszélgetés napnyugtáig folytatódott, csak annyi időre hagyták abba, amíg ettek valami hideget, és a végére Eddie úgy érezte, mintha tizenkét nehéz menetet verekedett volna végig Sugar Ray Leonarddal. Már nem kételkedett benne, hogy „megosztották a *khef*-et”, ahogy Roland mondta; Jake-kel láthatólag átélték egymás életét álmaikban, mintha ugyanannak az egésznek a két felét alkotnák.
Roland azzal kezdte, ami a hegyek alatt történt, ahol Jake első élete véget ért. Elmesélte saját tanácskozását a feketébe öltözött emberrel, Walter homályos szavait a Fenevadról és valakiről, akit Kortalan Idegennek hívott. Mesélt különös, rémítő álmáról, amely rászállt, álmáról, amelyben az egész világegyetemet elnyelte a fantasztikus fehér fénysugár. És mesélt az álom végének egyetlen bíborszín fűszáláról.
Eddie Jake-re pillantott, és megdöbbentette a tudás – a *fölismerés* – a fiú szemében.

Roland annak idején lázálmában elhabogott a történetéből részleteket Eddie-nek, de Susannah-nak teljesen új volt, és tágra nyílt szemmel hallgatta. Amikor Roland elismételte, amit Walter mondott, a nő mintha a saját világa villanásait pillantotta volna meg egy összetört tükör cserepeiben: autókat, a rákot, a Holdra tartó rakétákat, a mesterséges megtermékenyítést. Fogalma sem volt, minémű légyen a Fenevad, de a Kortalan Idegen nevét fölismerte; Merlin nevének egyik változata volt, azé, aki állítólag Arthur király pályafutását egyengette varázslói minőségben. Kezd egyre érdekesebb lenni a dolog.

Roland elmesélte, hogy mire fölébredt, Walter rég halott volt; az idő valahogy előreugrott, talán több száz évet, de lehet, hogy félezret is. Jake megbabonázott csöndben hallgatta, mikor a harcos elmesélte, hogyan érte el a Nyugati Tengert, miként vesztette el jobb keze két ujját, hogyan hívta el Eddie-t és Susannah-t, mielőtt találkozott volna Jack Morttal, a sötét harmadikkal.

A harcos intett Eddie-nek, aki onnan vette át a mesét, amikor megérkezett a nagy medve.

– Shardik? – vágott közbe Jake. – Hiszen az egy *könyv címe!* A *mi világunkban* írták! Az az ember, akinek az a híres könyve van a nyulakról...

– Richard Adams! – kiáltott föl Eddie. – A nyulakról szóló könyvnek *Watership Down* a címe! *Ismertem,* ismertem ezt a címet! De hogy lehet ez, Roland? Mitől van az, hogy az emberek a te világodban tudnak a mi világunk dolgairól?

– Vannak ajtók, nem? – válaszolta Roland. – Talán nem láttunk máris négyet? Gondolod, hogy korábban nem léteztek, és ezután sem fognak?

– De hát...

– Mindnyájan láttuk a te világod üledékeit az enyémben, és amikor én jártam a ti városotokban, New Yorkban, én is láttam a világom jeleit a tiétekben. *Harcosokat* láttam. A zöme lagymatag és lassú volt, de azért harcosok voltak, szemmel láthatóan a saját ősi *ka-tet*-jük *tagjai*.

– Roland, azok csak hekusok voltak. Te több kör előnyt adhatsz nekik.

– A legutolsónak nem. Amikor lent voltunk Jack Morttal a földalatti állomásán, az majdnem leszedett. Vakszerencse mentett meg, Mort kovája és acélja. Az ott... láttam a szemét. Az ismerte atyja arcát. Azt hiszem, nagyon is jól ismerte. Azután emlékszel Balazar bárjának nevére?

– Hát persze – feszengett Eddie. – Ferde Torony. De az lehetett véletlen; te magad mondtad, hogy a *ka nem* uralkodik mindenen.

Roland bólintott. – Tényleg olyan vagy, mint Cuthbert. Emlékszem, mit mondott, amikor még gyerekek voltunk. Azt terveztük, hogy éjszaka kimegyünk hősködni a temetőbe, de Alain nem akart jönni. Azt mondta, fél, hogy megsérti atyái és anyái árnyát. Cuthbert kinevette. Azt mondta, nem hisz a kísértetekben, amíg bele nem harap valamelyikbe.

– Igaza van! – kiáltotta Eddie. – Bravó!

Roland elmosolyodott. – Gondoltam, hogy ez tetszeni fog neked. De most hagyjuk a kísérteteket. Folytasd a történetedet.

Eddie elmesélte látomását, amely akkor tárult föl előtte, amikor Roland az állkapcsot a tűzbe dobta – a kulcsot és a rózsát. Elmesélte álmát, amelyben átment a Tom és Gerry Csemege ajtaján a rózsamezőre, közepén a magas, hamuszínű toronnyal. Mesélt a torony ablakaiból ömlő feketeségről, a belőle kirajzolódó alakról az égbolton, ezúttal egyenesen Jake-nek címezve szavait, mert a kisfiú éhes összpontosítással és növekvő csodálattal hallgatta. Igyekezett átadni valamit álmának elragadtatásából és rémületéből, és látta a szemükben – különösen Jake-ében –, hogy vagy jobb munkát végzett, mint remélni merte... vagy nekik is megvoltak a saját álmaik.

Elmesélte, hogyan követték visszafelé Shardik nyomait a Medve Gádorjához, és amikor ráhajtotta a fejét a gádorra, hogyan jutott eszébe a nap, amikor megbeszélték a bátyjával, hogy elmennek a Dutch Hillre, megnézni az Udvarházat. Mesélt a bögréről és a tűről, és hogy hogyan lett fölöslegessé a tű, amikor rájöttek, hogy a Sugár mindenen nyomot hagy, amihez hozzáért, még az ég madarain is.
Susannah vette át a fonalat. Miközben elmesélte, hogyan kezdte faragni Eddie a saját kulcsát, Jake lefeküdt, kezét összefonta a tarkója alatt, és nézte, hogy úsznak a felhők a város felé, egyenesen délkeletnek. Formájuk tisztán mutatta a Sugár jelenlétét, ugyanolyan tisztán, ahogy a kéményből bodorodó füst jelzi a szél irányát.
Susannah azzal fejezte be történetét, hogyan húzták át Jake-et erre a világra, összezárva a hasadást Jake és Roland emlékezetében, olyan hirtelenül és megfellebbezhetetlenül, ahogy Eddie zárta be az ajtót a beszélő körben. Egyetlen tényt hagyott ki, amely tulajdonképpen nem is volt tény, legalábbis még nem. Végül is nem voltak reggeli émelygései, és egy kimaradt menses önmagában még semmit nem jelent. Ahogy Roland mondta volna, az ilyen mesét tegyük el inkább holnapra.
Mégis, ahogy befejezte, hirtelen szerette volna elfelejteni, amit Talitha néne mondott, amikor azt hallotta Jake-től, hogy neki most már ez az otthona: *Akkor hát az istenek legyenek irántad szánalommal, mivel a nap lemenőben van e világban. Örökre lemenőben.*
– Te következel, Jake – mondta Roland.
A gyerek felült, és Lud felé nézett, ahol a nyugati tornyok ablakai arany kévékben tükrözték vissza a késő délutáni napfényt. – Őrültség az egész – suttogta –, de majdnem van benne értelem. Mint egy álomban, amikor fölébredsz.
Talán segíthetünk, hogy megtaláld az értelmét – szólalt meg Susannah.
– Talán. Legalábbis abban, hogy tudjak gondolni a vonatra. Belefáradtam, hogy magam próbáljam kihüvelyezni Blaine értelmét. Sóhajtott. – Tudjátok, min ment át Roland, amikor két életet élt egyszerre, így hát ezt a részt átugorhatom. Nem hinném, hogy valaha is el tudnám magyarázni, milyen érzés, meg nem is akarom. Durva volt. Azt hiszem, jobb, ha a záródolgozattal kezdem, mert akkor hagytam fel azzal a gondolattal, hogy így is el lehet éldegélni. – Komoran nézett rájuk. – Akkor adtam fel.

22

Jake naplementéig beszélt.
Mindent elmesélt, amire emlékezett, a dolgozattól kezdve a szörnyeteg ajtónállóig, amelyik a szó szoros értelmében a falból vetette rá magát. A többiek végighallgatták, egyszer sem szóltak közbe.
Amikor a gyerek befejezte, Roland ránézett Eddie-re, és a szemében olyan vegyes érzelmek ragyogtak, amelyeket Eddie először ámulatnak hitt. Azután rájött, hogy heves felindulást... és mélységes félelmet lát. A szája kiszáradt. Mert ha *Roland* fél...
– Még mindig kételkedsz benne, hogy a világaink átfedik egymást, Eddie?
A fiú megrázta a fejét. – Természetesen nem. Ugyanabban az utcában jártam, és *az ő ruhájában! De...* Jake, láthatnám azt a könyvet? A *Csu-csu Charlie-t?*
A gyerek a hátizsákjáért nyúlt, de Roland megállította a kezét. – Még ne! – mondta. – Menj vissza az üres telekre, Jake. Azt a részt meséld el még egyszer. Próbálj mindenre emlékezni.
– Talán hipnotizálnod kellene – válaszolta tétován Jake. – Ahogy a pihenőállomáson.
Roland megrázta a fejét. – Nincs rá szükség. Ami a telken történt, az a legfontosabb dolog egész életedben. Valamennyiünk életében. Mindenre emlékezhetsz.
Így hát Jake elismételte az egészet. Mindőjüknek világos volt, hogy amit a kisfiú a hajdani Tom és Gerry telkén átélt, az közös *ka-tet*-jük titkos lényege. Eddie álmában a Művészi Csemege még állt;

Jake valóságában már lebontották, de a helynek mindkét esetben hatalmas varázsereje volt. Roland sem kételkedett benne, hogy a téglákkal és törött üvegekkel teleszemetelt föld csak egy változata annak, amit Susannah Hívogató néven ismert, és annak, amelyet ő látott víziója végén a csontok völgyében.
Most, hogy másodszor, nagyon lassan mondta el történetét, Jake úgy találta, hogy Rolandnak igaza volt: *mindenre* emlékezhet. Az emlékezés segítségével valósággal újraélte tapasztalatait. Mesélt a tábláról, amely szerint a Teknős-öböl lakótelepet akarták oda építeni, ahol valaha a Tom és Gerry állt. Emlékezett még a kerítésre festett versikére is, el is mondta nekik:

Nézd a TEKNŐS hatalmas hátát!
Azon hordja az ember világát,
Ha játszani vagy futni akarnál,
Gyere végig ma a SUGÁRNÁL.

– Gondolatai lassúak, derűsek – suttogta Susannah. – Elméjében hordoz bennünket... így van, Roland?
– Mi? – kérdezte Jake. – Mi az?
– Egy vers, amelyet gyermekkoromban tanultam – mondta Roland. – Egy újabb kapcsolat, amely mond is valamit, bár nem tudom, kell-e tudnunk róla... mégis, az ember sohasem tudhatja, mikor jön kapóra egy kis tudás.
– Tizenkét gádort köt össze hat Sugár – mondta Eddie. – Mi a Medvénél kezdtük. Csak középig megyünk – a Toronyhoz –, de ha elmennénk a túlsó végéig, akkor a Teknős gádorjához érnénk, ugye?
Roland bólintott. – Az biztos.
– A Teknős gádorja – töprengett Jake, úgy görgetve a szájában a szavakat, mintha kóstolgatná őket.
Majd befejezte a történetet, ismét mesélt a kórus csodálatos hangjáról, a felismerésről, hogy mindenütt mesék, arcok és történetek vannak, erősödő hitéről, hogy olyasmibe botlott, ami minden létezés veleje. Legvégül elmondta, hogy talált rá a kulcsra, hogyan látta meg a rózsát. Az emlékezés teljében sírva fakadt, de észre sem vette.
– Amikor kibomlott – mondta –, a közepében olyan ragyogó sárgát láttam, mint még soha. Először azt hittem, virágpor, és csak azért ragyog úgy, mert azon a helyen *minden* ragyogni látszott. Még az öreg cukorkáspapírok és sörösüvegek is olyanok voltak, mint a világ legszebb festményei. Csak azután jöttem rá, hogy egy nap. Tudom, hogy őrültségnek hangzik, de tényleg az volt. És nem is csak egy nap. Ez...
– *Minden* nap volt – suttogta Roland. – És mind *igazi*.
– Igen! És az egész *jó* volt, de ugyanakkor *rossz*. *Nem* tudom elmagyarázni, *hogyan* volt rossz, mégis ez az igazság. Mintha két szívverés hallatszana egyszerre, az egyik a másikban, de a benti, az beteg lenne. Vagy fertőzött. Azután elájultam.

23

– Ugyanezt láttad te is az álmod végén, ugye, Roland? – kérdezte Susannah áhítattól fátyolos hangon. – A fűszál, amelyet a vége felé láttál... azt hitted, azért bíborszín, mert festék csöpögött rá.
– Nem érted! – mondta Jake. – Az *tényleg* bíborszín volt. Amikor láttam, tényleg az volt, *bíbor!* Ilyen füvet életemben nem láttam. A festék csak álcázás volt. Ahogy a kapuőr álcázta magát lakatlan öreg háznak.
A nap elérte a látóhatárt. Roland megkérte Jake-et, mutassa meg nekik *Csu-csu Charlie-t,* azután

olvassa föl. Jake körbeadta a könyvet. Eddie és Susannah sokáig nézték a borítóját.
– Ez a könyv megvolt nekem, amikor kisgyerek voltam – mondta végül Eddie, az abszolút bizonyosság fahangján. – Azután elköltöztünk Queensből Brooklynba – még négyéves sem voltam –, és elveszítettem. De emlékszem a borítón levő rajzra. És ugyanazt éreztem tőle, mint te, Jake. Nem szerettem. Nem bíztam benne.
Susannah ránézett. – Nekem is megvolt – hogyan is felejthettem volna el a kislányt, akit úgy hívtak, mint engem... bár természetesen az akkor még csak a középső nevem volt. És ugyanezt éreztem a vonattal kapcsolatban. Nem szerettem, nem bíztam benne. – Mielőtt továbbadta volna Rolandnak a könyvet, ujjával megkocogtatta a borítót. – Az volt a véleményem, hogy ez a mosoly egy nagy, kövér csalás.
Roland csupán egy kurta pillantást vetett a könyvre, majd ránézett Susannah-ra. – És te is elvesztetted, ugye?
– Igen.
– Fogadok, tudom, hogy mikor – szúrta közbe Eddie.
Susannah bólintott. – Azt elhiszem. Amikor az az ember a fejemre dobta azt a téglát. Vittem magammal, amikor felmentünk északra, Kék néne esküvőjére. Még a vonaton is nálam volt. Azért emlékszem, mert folyton arról faggattam a papámat, hogy nem Csu-csu Charlie húzza-e a vonatot. *Nem akartam,* hogy ő húzza, mert mi a New Jersey-i Elizabethbe tartottunk, és azt hittem, Charlie akárhová elvihet minket. Nem azzal ér véget, hogy egy játék városban hurcolja körbe a látogatókat, Jake?
– Egy vidámparkban.
Igen, hát persze. A végén van benne egy kép, ahogy körbeviszi a gyerekeket, ugye? Valamennyien mosolyognak és nevetnek, csak hát én mindig azt éreztem, hogy inkább úgy néznek ki, mint akik azért sikoltoznak, hogy engedjék őket leszállni.
– Igen! – kiáltotta Jake. – Igen, így van! *Pontosan* így van!
– Azt gondoltam, hogy Charlie elvihet minket a *saját* helyére, akárhol éljen is, ahelyett hogy a nagynénám esküvőjére mennénk, és onnan nincs visszatérés.
– Nincs visszatérés – motyogta Eddie, és idegesen beletúrt a hajába.
– Egész úton nem tettem le azt a könyvet. Még arra is emlékszem, hogy azt gondoltam: „Ha megpróbál ellopni minket, addig tépem ki belőle a lapokat, amíg abba nem hagyja.” De persze rendesen, időben megérkeztünk oda, ahová tartottunk. A papa még előre is vitt, hogy láthassam a mozdonyt. Dízel volt, nem gőzös, és emlékszem, mennyire örültem neki. Majd az esküvő után az a Mort pasas a fejemre ejtette a téglát, és hosszú ideig kómában voltam. Soha többé nem láttam *Csu-csu Charlie-t*. Egészen mostanáig. – Tétován hozzátette: – Ez akár az én példányom is lehet; vagy Eddie-é.
– Igen, valószínű – mondta Eddie sápadtan és ünnepélyesen... azután kölyökmód elvigyorodott. – Nézd a teknőst, mily cuki a pofája! Minden dolog a Sugarat szolgálja!
Roland nyugat felé pillantott. – A nap mindjárt lemegy. Addig olvasd el a mesét, amíg ki nem huny a fény, Jake.
A gyerek kinyitotta a könyvet az első oldalon, megmutatta nekik Masiniszta Bobot Charlie fülkéjében, azután elkezdte:
– Bob Brooks a Belső-Világ Vasúttársaság mozdonyvezetője volt, a St. Louis-Topeka vonalon...

24

...és néha-néha a gyerekek hallják, amint Charlie morcos hangocskáján énekli a régi dalt – fejezte be Jake. Megmutatta még az utolsó képet a boldog – valójában sikoltozó – gyerekekről, azután becsukta a könyvet. A nap lement, az ég bíborba borult.

– Hát a hasonlatosság nem tökéletes – állapította meg Eddie –, sokkal inkább olyan, mint az álom, amelyben a víz néha fölfelé folyik, de ahhoz éppen eléggé passzol, hogy énrám rám hozza a frászt. Ez itt Belső-Világ, Charlie területe. Csak itt nem Charlie a neve, hanem Blaine, a Mono.
Roland Jake-re nézett. – Mit gondolsz? – kérdezte.
– Kerüljük meg a várost? Tartsuk magunkat távol ettől a vonattól?
Jake lehorgasztott fejjel töprengett, szórakozottan simogatva Csi vastag, selymes bundáját. – Szeretném – mondta végül –, de ha jól értelmezem ezt a valamit a *ka*-val, akkor nem hinném, hogy helyes lenne.
Roland bólintott. – Ha ez a *ka,* akkor föl sem merül, hogy mit kell vagy nem kell tennünk. Ha megpróbálnánk kerülni, olyan körülményeket találnánk, amelyek visszakényszerítenének. Ilyen esetekben jobb, ha elfogadjuk az elkerülhetetlent, mintha megpróbálnánk kijátszani. Mi a véleményed, Eddie?
Eddie éppen olyan hosszasan és alaposan megfontolta a kérdést, mint Jake. Nem akarta, hogy bármi köze legyen egy magától járó, beszélő vonathoz, akár Csu-csu Charlie-nak, akár Blaine-nek hívják. Abból ítélve, amit Jake elmondott és fölolvasott, ritka rohadt egy darab lehet. Viszont irtóztató távot kell megtenniük, és valahol a végén ott az a dolog, amelyet keresnek. Eddie hüledezve állapította meg, hogy pontosan tudja, mit gondol és mit akar. Fölemelte a fejét, és amióta erre a világra jött, alighanem most először fordult elő, hogy az ő mogyoróbarna szeme állta Roland fakókék szemének pillantását.
– Ott állni a rózsák mezején, látni akarom a Tornyot, ahogy felnyúlik a magasba. Nem tudom, mi lesz a következő. Koszorúk mellőzése kéretik, nyilván mindőnkre kiterjedő érvénnyel. Nem érdekel. Ott akarok állni. Azt hiszem, az se érdekel, ha Blaine személyesen az ördög, és a vonat magán a poklon vág keresztül a Torony felé menet. Én a menésre szavazok.
Roland bólintott, és Susannah felé fordult.
– Nos, én nem álmodtam a Setét Toronyról – mondta a nő –, így hát nekem ez a kérdés megmarad egy másik szinten, ahogy ti mondanátok, a vágy szintjén. De egyre inkább hiszek a *ka*-ban, és nem vagyok olyan béna, hogy ne érezzem, amikor megkocogtatják a fejemet és rám szólnak: „Errefelé, te hülye.” És te, Roland? Te mit gondolsz?
– Azt, hogy ennyi beszéd elég is volt egy napra. Ideje, hogy eltegyük magunkat holnapra.
– És a *Riddle-De-Dum?* – kérdezte Jake. – Akarjátok látni?
– Arra lesz majd még idő egy másik napon – mondta Roland. – Most aludjunk.

25

Ám a harcos még sokáig feküdt ébren, és amikor az ütemes dobolás újra kezdődött, fölkelt és kiment az útra. Állt, bámult a híd és a város felé. Minden ízében az a diplomata volt, akinek Susannah sejtette, és szinte abban a pillanatban, amikor hallott a vonatról, tudta, hogy ez a következő lépés az úton, amelyen végig kell menniük... de érezte, hogy nem lenne bölcs dolog kimondani. Főleg Eddie utálta, ha noszogatták; amikor ilyesmit tapasztalt, leszegte a fejét, megvetette a lábát, szórta a hülye vicceit; és kirúgott, mint egy öszvér. Ez alkalommal azt akarta, amit Roland, de még mindig tudott fehéret mondani, ha Roland azt mondta, fekete. Biztonságosabb volt fontolva haladni és inkább kérdezni, mint kijelenteni.
Megfordult, hogy visszamenjen... és a keze a pisztolyra siklott, mert az út szélén egy árny sötétlett, és őt figyelte. Roland nem lőtt, de nem sokon múlott.
– Azon filóztam, tudsz-e aludni kisded produkciód után – szólalt meg Eddie. – Sejtettem, hogy nem.
– Egyáltalán nem hallottalak, Eddie. Tanulékony vagy... bár majdnem golyót kaptál a fáradságodért.

– Azért nem hallottál, mert sok minden jár a fejedben. – Odalépett hozzá, és Roland még a csillagfényben is látta, hogy Eddie-t egy fikarcnyit sem bolondította el. Egyre jobban tisztelte a fiút. Cuthbertre emlékeztette, de számos vonatkozásban máris meghaladta őt.

Ha alábecsülöm, gondolta Roland, *könnyen megégethetem a kezem. És ha cserbenhagyom, vagy olyasmit teszek, amit ő cserbenhagyásnak értelmezhet, akkor valószínűleg megpróbál megölni.*

– És mi jár a te eszedben, Eddie?

– Te. Mi. Valamit tudni szeretnék. Kábé ma estig feltételeztem, hogy te már tudod. De most már nem vagyok olyan biztos.

– Akkor kérdezz. – Ismét arra gondolt: *Mennyire hasonlít Cuthbertre!*

– Azért vagyunk veled, mert muszáj – a rohadt *ka*-d *miatt*. De azért is, mert veled *akarunk* lenni. Mi Susannah-val legalábbis igen, és biztos vagyok benne, hogy Jake sincs másképp. Tudom, hogy kitűnő agyad van, öreg *khef-cimborám*, de asszem, óvóhelyen kéne tartanod, mert néha rohadt nehéz elmenni rajtad. Én látni akarom, Roland! Érted, mit mondok? *Látni akarom a Tornyot!* – Belebámult Roland arcába, láthatólag nem azt látta benne, amit keresett, és kétségbeesésében az égnek emelte a kezét. – Azt akarom, hogy engedd el a fülemet!

– Engedjem el a füledet?

– Igen. Mert nincs rá többé szükség, hogy annál fogva rángass! Magamtól is jövök. *Mindnyájan* magunktól jövünk. Ha ma álmodban meghalnál, akkor eltemetnénk, azután továbbmennénk. Valószínűleg nem jutnánk messzire, de akkor is a Sugár mentén halnánk meg. *Most* már megértesz?

– Igen. Most már megértelek.

– Azt mondod, megértesz, és biztos így is van... de vajon hiszel-e nekem?

Természetesen, gondolta a harcos. *Hová mehetnél, Eddie, ebben a világban, amely olyan idegen neked? És mi mást tehetnél? Csontszegény gazda lenne belőled.*

Tudta, hogy hitványság és aljasság ilyet gondolni. Így meggyalázni a szabad akaratot, hogy összekeverik a *ka*-val, ez rosszabb, mint a szentségtörés; fárasztó és ostoba dolog. – Igen – mondta. – Hiszek neked. Lelkem mélyéből hiszek.

– Akkor ne viselkedj úgy, mintha birkanyáj lennénk, te pedig a juhász, aki ballag mellettünk és rázza a botját, nehogy hülyeségünkben elkódorogjunk a jó útról, valami futóhomokos semlyékbe! Nyisd meg az elmédet előttünk! Ha meghalunk a városban vagy azon a vonaton, akkor úgy akarok meghalni, hogy tudom, több voltam gyalognál a sakkjátszmádban!

Roland arca lángba borult haragjában, de sohasem volt valami jó az önámításban. Nem azért haragudott, mert Eddie tévedett, hanem mert a fiú átlátott rajta. Végignézte, hogyan halad kitartóan, mind messzebb a börtönétől – akárcsak Susannah, mert a nő is fogoly volt –, mégis, a szíve sohasem fogadta el érzékszervei bizonyságát. A szíve nyilván másfajta, silányabb teremtményeknek szerette volna látni őket.

Nagyot sóhajtott. – Harcos, bocsánatodért esedezem.

Eddie bólintott. – A bajok egész hurrikánjába fogunk itt belerohanni... érzem, és halálosan majrézok tőle. De ez nem a te gondod, ez a *mi* gondunk. Rendben?

– Igen.

– Mit gondolsz, mennyire lehet rossz a város?

– Nem tudom. Annyit tudok, hogy meg kell próbálnunk megvédeni Jake-et, mert az öreg néne azt mondta, hogy mindkét oldalnak kellhet. Attól is függ, mennyi időbe telik megtalálni azt a vonatot. Még több múlik azon, hogy akkor mi történik. Ha még két ember lenne a csapatunkban, akkor védőőrizetben vinném, azaz minden irányból fegyveresek vennék körül. Mivel ennyien vagyunk, oszlopban haladunk majd: én elöl, mögöttem Jake tolja Susannah-t, te leszel a hátvéd.

– Mekkora lesz a baj, Roland? Saccolj.
– Nem tudok.
– Szerintem tudsz. Nem ismered a várost, de tudod, hogyan viselkednek világod emberei, ha minden kezd szétesni. Milyen nagy a baj?
Roland a kitartó dobolás felé fordult, és mérlegelte a kérdést. – Talán nem túl nagy. Azt hiszem, a harcosok, akik még ott vannak, öregek, demoralizáltak. Lehet, hogy megegyezhetünk velük, talán néhányan még a segítségüket is fölajánlhatják, ahogy a folyamúti *ka-tet* is tette. Talán nem is fogjuk látni őket – ők észrevesznek *minket,* látják, hogy lőfegyvereink vannak, mire meghajtják a fejüket, és átengednek minket. Ha mégsem ez történik, akkor remélem, hogy patkányként futnak széjjel néhány lövésünktől.
– És ha úgy döntenek, hogy harcolni fognak?
Roland sötéten elmosolyodott. – Akkor, Eddie, *mindnyájan* emlékezni fogunk atyáink arcára.
Eddie szeme fölvillant a sötétben, és Rolandot ismét erősen emlékeztette Cuthbertre, aki valamikor azt mondta, hogy majd akkor hisz a kísértetekben, ha az egyikbe bele is haraphat. Cuthbertre, akivel valamikor kenyérmorzsákat szórtak szét a bitófa alatt.
– Minden kérdésedre válaszoltam?
– Egy frászt – de azt hiszem, most az egyszer tisztességesen játszottál velem.
– Akkor hát jó éjszakát, Eddie.
– Jó éjt.
Eddie megfordult és elballagott. Roland figyelte, ahogy megy. Most, amikor figyelt, hallotta a fiút... de csak alig. Maga is elindult vissza, azután arrafelé fordult a sötétben, amerre Lud városa feküdt.
Pontosan az, akiket az öregasszony Pubinak nevezett. Azt mondta, mindkét félnek kellhet.
Ugye most nem hagyod, hogy lezuhanjak?
Nem. Se most, sem soha többé.
De ő tudott valamit, amit a többiek nem. Talán az Eddie-vel folytatott beszélgetés után el kellene mondania... mégis úgy döntött, egy ideig még megtartja magának a tudást.
A régi nyelven, amely valaha az ő világának a *lingua francá-ja* volt, sok szónak, például a *khef-nek* és *a ka*nak, számos jelentése volt. – Ám *a char*-nak – *char, mint a Csu-csu Charlie-ban* – csak egy. Azt jelentette, hogy halál.

V. A híd és a város

1

Három nappal később érték el a lezuhant repülőgépet.
Elsőnek Jake hívta föl a figyelmet a villanásra úgy tízmérföldnyire. Mintha egy tükör hevert volna a fűben. Ahogy közeledtek, terjedelmes sötét tárgy rajzolódott ki a Nagy Út mellett.
Olyan, mint egy halott madár – mondta Roland. – Jókora madár.
– Az nem madár – felelte Eddie. – Az egy repülőgép. Rendesen biztos vagyok benne, hogy az a villogás a fülkéről visszaverődő napfény.
Egy órával később némán álltak az út szélén, és bámulták az ócska roncsot. Három kövér varjú ült a rohadó géptörzsön, szemtelenül fixírozva az újonnan jötteket. Jake fölkapott egy követ az út széléről, és elriasztotta őket. A madarak sértődött károgással röppentek föl a magasba.
A zuhanástól az egyik szárny letört, és tízméternyire sötétlett a magas fűben, mint egy trambulin árnyéka. A gép többi része tűrhetően ép volt. A fülke üvege csillag alakban megrepedt ott, ahol a

pilóta feje nekicsapódott. Nagy rozsdaszín folt is látszott azon a helyen.
Csi odakocogott a fűből kiemelkedő három rozsdás propellerlapáthoz, megszimatolta őket, azután sürgősen visszaiszkolt Jake-hez.
A fülkében ülő porszáraz múmia bélelt bőrmellényt és tüskés tetejű sisakot viselt. Ajka nem volt, fogait végső, kétségbeesett vicsorgásba szorította. Kormányt markoló egykori virsliujjaiból bőrrel bevont csontok maradtak. Koponyáját behorpasztotta a találkozás a fülkeablakkal, és Roland sejtése szerint annyi maradhatott az agyából, amennyi zöldesszürke pikkelyek alakjában rászáradt az arca bal oldalára. Fejét hátravetette, mintha még halála pillanatában is biztosra vette volna, hogy ismét az égbe emelkedik. A gép megmaradt szárnya még mindig kimeredt a buja fűből. A szárny kifakult emblémáján ököl markolt egy villámot.
– Úgy tűnik, Talitha néne tévedett, és az öreg albínónak volt igaza – szólt megilletődötten Susannah. – Ez itt bizonnyal David Quick, a törvényen kívüli herceg. Nézd, mekkora, Roland! Biztos bezsírozták, hogy beférjen a fülkébe!
A harcos bólintott. A hőség és az évek csak egy száraz bőrrel bevont csontvázat hagytak a gépmadárban ülő emberből, de még így is láthatta, milyen széles volt a válla, és milyen hatalmas a megnyomódott fej. – Így zuhant le Lord Perth – mondta –, és a vidék megremegett a robajától.
Jake kérdően nézett rá.
– Ez egy régi versből való. Lord Perth egy óriás volt, aki ezer ember élén indult a háborúba, de még a saját országában járt, amikor egy kisfiú megdobta kővel, és eltalálta a térdét. Lord Perth megbotlott, páncéljának súlya lehúzta, és estében kitörte a nyakát.
– Mint a mi történetünk Dávidról és Góliátról – jegyezte meg Jake.
– Nem volt tűz – szólalt meg Eddie. – Lefogadom, hogy egyszerűen elfogyott a benzin, és kényszerleszállást próbált végrehajtani az úton. Lehetett törvényen-kívüli és barbár, de gyáva, az nem.
Roland bólintott, és Jake-re nézett. – Jól vagy?
– Jól. Bár tudod, ha a fickó még folyós lenne, akkor lehet, hogy nem lennék. – Tekintete tovavándorolt a repülőgépben ülő halottról a városra. Lud jóval közelebbről és tisztábban látszott, és noha sok törött ablakot láttak a tornyokon, Eddie-hez hasonlóan a kisfiú sem adta még föl teljesen a reményt, hogy Ludban valamilyen segítségre találhatnak. – Fogadnék, akkor estek szét a dolgok a városban, amikor ő lezuhant.
– Ezt a fogadást megnyernéd – mondta Roland. – Tudod mit? – Jake ismét a gépet tanulmányozta. – Azok az emberek, akik azt a várost építették, csinálhattak maguknak repülőgépet, de az úgyszólván fix, hogy ez itt a miénk. Ötödikes koromban írtam egy dolgozatot a légi csatákról, és ez mintha ismerős lenne. Megnézhetem közelebbről, Roland?
A harcos bólintott. – Veled megyek.
Együtt törtettek a gép felé, a magas fű surrogva simogatta nadrágjukat. – Nézd! – mondta Jake. – Látod a géppuskát a szárny alatt? Léghűtéses német modell. Ez pedig egy Focke-Wulf, közvetlenül a második világháború előtti időből. Egész biztos. De mit keres itt?
– Rengeteg gép tűnt már el – szólt Eddie. – Vedd például a Bermuda-háromszöget. Az egy hely az egyik óceánunkon, Roland. Állítólag elátkozott. Lehet, hogy tulajdonképpen egy bazi nagy kapu a világaink között, amely majdnem mindig nyitva áll. – Meggörnyesztette a vállát, és jól-rosszul utánozta Rod Serlinget. – Kérjük a biztonsági öveket bekapcsolni, készüljenek a légörvényre: önök most mennek át... a Roland-övezetbe!
Jake és Roland, akik már a gép megmaradt szárnya alatt álltak, oda se figyeltek.
– Tegyél föl, Roland.
A harcos megrázta a fejét. – Az a szárny szilárdnak látszik, de nem az. Ez a szerkezet régóta itt van,

Jake. Leesnél.
– Akkor tartsál bakot.
– Majd én megcsinálom, Roland – ajánlkozott Eddie.
A harcos egy pillanatig nézte megcsonkított jobbját, azután vállat vont, és összefonta ujjait.
– Menni fog. A gyerek könnyű.
Jake lerúgta mokaszinját, majd könnyedén belelépett a kengyelbe, amelyet Roland formált neki. Csi vadul ugatni kezdett, noha a harcos nem tudta volna megmondani, izgalmában-e vagy ijedtségében.
Jake mellkasa nekinyomódott az egyik rozsdás fékszárnynak, ahonnan egyenesen rálátott az ököl és a villám jelvényére. Egyik csücskénél kissé hámlott a szárnyról. A gyerek megmarkolta az elálló részt, és meghúzta. Olyan könnyen jött le a szárnyról, hogy Jake hanyatt esett volna, ha a mögötte álló Eddie meg nem támasztja a fenekét.
– *Tudtam!* – mondta Jake. A villámot markoló ököl egy másik emblémát rejtett, amely már majdnem teljesen előbukkant. Horogkereszt volt. – Csak látni akartam. Most már letehetsz.
Mentek tovább, de ha visszanéztek, egész délután láthatták a repülőgép farkát, amely úgy meredt elő a magas fűből, mint Lord Perth síremléke.

2

Aznap este Jake-en volt a tűzrakás sora. Amikor a farakás elnyerte a harcos tetszését, átnyújtotta Jake-nek a kovát és az acélt. – Na lássuk, hogy megy.
Eddie és Susannah egymás derekát átölelve ültek az egyik oldalon. Alkonyattájt Eddie egy ragyogó sárga virágot szakított az út mellől asszonyának. Susannah ma este a hajába tűzte, és valahányszor Eddie-re nézett, az ajka kis mosolyra görbült, szeme felragyogott. Roland mindent látott, és örült neki. Szerelmük mélyült, erősödött. Ez jó volt. Mélynek és erősnek is kell lennie, ha túl akarják élni a rájuk váró hónapokat és éveket.
Jake csiholt egyet, de a szikra többujjnyira elvétette a gyújtóst.
– Tartsd közelebb a kovát. – tanácsolta Roland –, és tartsd erősen. És ne *csapkodd az* acéllal, hanem *kapard.*
Jake ismét próbálkozott; ez alkalommal a szikra egyenesen a gallyakra hullott. Volt egy kis füst, de a tűz nem gyulladt meg.
– Szerintem én nem nagyon értek ehhez.
– Menni fog. Közben gondolkozz ezen. Mi az, ami felöltözik, amikor leszáll az éj, és levetkőzik, amikor feljön a nap?
– Mi?
Roland közelebb tolta Jake kezét a kis kupac gyújtóshoz. – Gondolom, ez nincs benne a könyvedben.
– Ja, találós kérdés? – Jake újabb szikrát csiholt. Apró lángnyelv lobbant a gallyak között, majd kialudt. – Te is ismersz párat?
Roland bólintott. – Nem csak párat, sokat. Gyerekfővel ezret kellett megtanulnom. Hozzátartoztak a tanulmányaimhoz.
– Igazán? Miért tanulna bárki találós kérdéseket?
– Vannay, az oktatóm azt mondta, hogy az a gyermek, aki választ tud adni a találós kérdésekre, az megtanult csavarosan gondolkodni. Minden péntek délben rejtvényfejtő versenyeket tartottunk, és az a fiú vagy. lány, aki megnyerte, hamarabb mehetett haza az iskolából.
– Te gyakran mentél haza, Roland? – kérdezte Susannah.
A férfi megrázta a fejét, és kissé elmosolyodott. – Élveztem a rejtvényfejtést, de sohasem voltam valami jó. Vannay azt mondta, hogy azért, mert túl mély a gondolkodásom. Az apám pedig azt, hogy

túl szegényes a képzeletem. Azt hiszem, mindkettejüknek igazuk volt... de szerintem az apám járhatott közelebb az igazsághoz. Mindig hamarabb tudtam fegyvert rántani, mint bármelyik társam, jobban is lőttem, de sohasem voltam valami jó a csavaros gondolkodásban.
Susannah, aki alaposan megügyelte, hogyan viselkedik Roland Folyamút öregeivel, úgy vélte, hogy a harcos kissé alábecsüli magát, de nem szólt.
– Néha, téli éjszakákon rejtvényfejtő versenyeket rendeztünk a nagyszálában. Ha csak az ifjoncok indultak, akkor mindig Alain győzött. Ha a felnőttek is részt vettek, Cort volt verhetetlen. Ő több találós kérdést fejtett meg, mint amennyit mi valaha is megtanultunk, és a vásár rejtvényfejtő napján mindig ő vitte haza a libát. A találós kérdésekben nagy erő rejlik, mindenki tud egyet-kettőt.
– Még én is – jegyezte meg Eddie. – Például, miért ment át a halott gyerek az úton?
– Ez hülyeség, Eddie – felelte Susannah, de mosolygott.
– ...mert hozzá volt kötve a csirkéhez! – bömbölte Eddie, és elvigyorodott, amikor Jake úgy elkezdett pukkadozni, hogy szétrúgta a kis gallykupacot. – Hú, hú, hú, millió ilyenem van, skacok!
Roland viszont nem nevetett. Inkább egy kicsit megbotránkozott.
– Bocsáss meg, hogy ilyet mondok, Eddie, de ez elég hülye.
– Jaj, Roland, ne haragudj – mentegetőzött Eddie: Még mindig mosolygott, de mintha egy kicsit felhúzta volna az orrát: – Megfeledkeztem róla, hogy a te humorérzékedet ellőtték a gyermekek keresztes hadjáratában vagy mikor.
– Csak arról van szó, hogy én komolyan veszem a találós kérdéseket. Arra tanítottak, hogy a jó megoldáskészség racionális, egészséges elmére utal.
– Hát márpedig, akkor sem fogják pótolni Shakespeare műveit vagy a másodfokú egyenletet – mondta Eddie. – Vagyis ne essünk túlzásba.
Jake elgondolkodva nézett Rolandra. – A könyvem azt mondja, hogy a találós kérdés a legrégibb játék, amit az ember ma is játszik. Mármint a mi világunkban. És a találós kérdés komoly is tud lenni, nemcsak vicc. Embereket is öltek már meg miattuk.
Roland belebámult a sűrűsödő sötétségbe. – Igen. Magam is láttam ilyet. – Visszaemlékezett egy vásárnapi rejtvényversenyre, amely nem a díjul kitűzött liba odaítélésével végződött, hanem azzal, hogy egy keresztbe álló szemű, csengős süvegű ember tőrrel a mellében halt meg. Cort tőrével. Vándor igric és akrobata volt, aki megpróbálta rászedni Cortot oly módon, hogy ellopta a bíró zsebkönyvét, amelyben ott voltak a válaszok, apró kéregdarabokra írva.
– Hát akkor bocseeeeenatot kérek! – mondta Eddie.
Susannah Jake-re nézett. – El is felejtettem a rejtvénykönyvet, amelyet magaddal hoztál. Most belenézhetek?
– Hát persze. Ott van a hátizsákomban. De a válaszok hiányoznak. Talán ezért adta oda Mr. Tower in... Ujjak markoltak fájdalmasan a vállába.
– *Mi* volt a neve? – kérdezte Roland.
– Mr. Tower felelte Jake. – Calvin Tower: Nem mondtam?
– Nem. – Roland lassan ellazította fogását a gyerek vállán. De most, hogy hallottam, nem is vagyok meglepve.
Eddie kibontotta Jake hátizsákját, megkereste a *Riddle-De-Dum*-ot, és odaadta Susannah-nak. – Tudod – mondta –, én mindig azt hittem, hogy ez a halott gyerek egész jó. Ízléstelen, de jó.
– Engem nem az ízlés érdekel – felelte Roland. – Ez értelmetlen, megfejthetetlen, azért hülye. A jó találós kérdés sohasem ilyen.
– Jézusom! Ti aztán *igazán* komolyan veszitek ezt a dolgot!
– Igen.

Jake időközben újra összerakta a gyújtóst, és a találós kérdésen tűnődött, amelyből kiindult a beszélgetés. Egyszer csak elmosolyodott.
– A tűz! Ez a válasz, ugye? Éjszakára felöltözik, nappalra levetkőzik. Csak az öltözést kell behelyettesíteni a megrakás szóval.
– Így van – viszonozta Roland a fiú mosolyát, de a szeme a szamárfüles kis könyvben lapozgató Susannah-t követte. Látva komoly homlokráncolását és a gépies mozdulatot, amellyel megigazítja a csúszófélben levő sárga virágot, arra gondolt, egyedül a nő fogja fel, hogy a találós kérdések e viharvert könyvecskéje éppen olyan fontos lehet, mint a *Csu-csu Charlie... talán* még annál is fontosabb. A nőről Eddie-re pillantott, és ismét bosszankodni kezdett a bárgyú találós kérdés miatt. A fiatalember egy másik, eléggé balszerencsés szempontból is emlékeztette Cuthbertre, amitől Rolandnak néha kedve támadt addig rázni, amíg Eddie-nek elered az orra vére, és kihullanak a fogai.
Csigavér, harcos, csigavér!, mondta Cort majdnem nevetve a fejében, és Roland elszántan karnyújtásnyira tolta magától indulatait. Könnyebben ment, ha emlékeztette magát, hogy Eddie nem tehet alkalmi kiruccanásairól a szamárságok birodalmába; a jellemet legalább részben a *ka* alakítja, és Roland jól tudta, hogy szamárságnál sokkal több van Eddie-ben. Valahányszor elköveti azt a hibát, hogy másképp kezd rágondolni, jobban teszi, ha visszaemlékezik arra a beszélgetésre, amelyet három éjszakával korábban folytattak az út mellett, amikor Eddie megvádolta, hogy úgy használja őket, mint a gyalogokat saját sakktábláján. Ez dühítő volt... de elég közel járt az igazsághoz, hogy Roland elszégyellje magát miatta.
Eddie, aki, szerencsére nem volt tudatában ennek a hosszú gondolatsornak, most megkérdezte: – Zöld, száz tonnás, és az óceán fenekén él, mi az?
– Én tudom – felelte Jake. – Morbi Dög, a nagy zöld bálna.
– Bárgyúság – morogta Roland..
– Igen, de épp attól mulatságos – válaszolta Eddie. – A *viccek* is rászoktatnak a csavaros gondolkodásra. Tudod... – ránézett Roland arcára, elnevette magát, fölemelte a kezét. – Semmi! Föladom! Nem értenéd. Egymillió év alatt sem. Lássuk azt a nyavalyás könyvet! Majd igyekszem komolyan venni... ha előbb ehetek egy kis vacsorát.
– Kukucs – mosolyodott el halványan a harcos.
– He?
– Ez azt jelenti, hogy megegyeztünk.
Jake megdörzsölte az acéllal a kovát. Szikra pattant, és ez alkalommal a rőzse tüzet fogott. A fiú elégedetten leült, és Csi nyakát átölelve figyelte, ahogy a lángok szétterjednek. Büszke volt magára. Sikerült meggyújtania a tüzet.... és megfejtette Roland találós kérdését.

3

– Nekem van egy találós kérdésem – mondta Jake, miközben az esti húst ették.
– Ez is ostobaság? – kérdezte Roland.
– Nem. Ez igazi.
– Akkor próbálkozzál velem.
– Jól van. Mi az, ami fut, de sohasem megy, torka van, de sohasem beszél, ágya van, de sohasem alszik, növekszik, de nem öregszik?
– Ez jó kérdés – felelte Roland derűsen –, csak régi. Folyó.
Jake egy kicsit elszontyolodott. – Téged *igazán* nehéz megfogni.
Roland az utolsó falat húst odalökte Csinek, aki buzgón elkapta.
– Dehogyis. Én az a fajta vagyok, akit Eddie baleknek hív. Látnod kellett volna Alaint. Úgy gyűjtötte a

találós kérdéseket, mint egy hölgy a legyezőket.
– Balek, Roland, öreg haver – mondta Eddie.
– Köszönöm. Ezt próbáld meg: Mi az, ami fekszik az ágyban, aztán meg áll, előbb fehér, aztán vörösre vált. Minél vastagabbá válik, annál jobban szeretik a mámik?
Eddie-ből kibuggyant a nevetés. – A dákó! – kiáltotta. – Malac volt, Roland! De nekem tetszik! Igazán teccik!
Roland megrázta a fejét. – A válasz nem helyes. A jó találós kérdés néha szórejtvény, mint Jake-é a folyóról, de néha sokkal inkább bűvészfortély: arra késztet, hogy egyfelé nézz, miközben másfelé tart.
– Dupla fenekű – mondta Jake. Elmagyarázta, mit mondott Aaron Deepneau Sámson találós kérdéséről. Roland bólintott.
– A málna? – kérdezte Susannah, majd meg is válaszolta a saját kérdését. – Hát persze hogy az. Olyan, mint a tűz kérdése. Egy metafórát rejtettek el benne. Ha egyszer azt megérted, akkor meg tudod fejteni.
– Én a szexre metaforáltam, de pofon csapott és otthagyott, amikor megkérdeztem – mondta bánatosan Eddie. Senki sem figyelt rá.
– Csak ki kell cserélned a „válik”-ot „érik”-re – folytatta Susannah. – Könnyű. Először fehér, azután vörös. Minél nagyobbra érik, annál jobban szeretik a nénik. – Láthatólag elégedett volt magával.
Roland bólintott. – Én mindig azt a választ hallottam rá, hogy rőtbogyó, de biztos vagyok benne, hogy a két felelet ugyanazt jelenti.
Eddie fölvette a *Riddle-De-Dum-ot,* és belelapozott.
– Ehhez mit szólsz, Roland? Mikor nem ajtó az ajtó?
Roland elkomorodott. – Ez egyike a sületlenségeidnek? Mert a türelmem....
– Nem. Megígértem, hogy komolyan veszem a dolgot, és meg is tartom a szavam – legalábbis *igyekszem*. Ez benne van a könyvben, és én történetesen ismerem a választ. Gyerekkoromban hallottam.
Jake, aki szintén tudta a megfejtést, Eddie-re kacsintott. Eddie visszakacsintott, és jót mulatott, amikor látta, hogy Csi is kacsintani próbál. Az állat lehunyta mindkét szemét, végül föladta a dolgot.
Közben Roland és Susannah törte a fejét. – A nyílhoz lehet valami köze – mondta Roland. – Ajtó, nyílás. Mikor nem nyíl a nyíl... hmmm...
– Hmmm – ismételte Csi. Tökéletesen utánozta Roland töprengő hangját. Eddie ismét Jake-re kacsintott. Jake eltakarta a száját, hogy elrejtse a mosolyát.
– Szerelem nyila a megfejtés? – kérdezte végül Roland.
– Szó sincs róla!
– Ablak – szólalt meg hirtelen és határozottan Susannah. – Mikor nem ajtó az ajtó? Amikor ablak.
– Szó sincs róla! – vigyorgott szélesen Eddie, Jake viszont megütődött, hogy mindketten – milyen meszszire tévedtek a helyes választól. Úgy vélte, itt valami varázslat működik: Meglehetősen közönséges módon működött, semmi repülő szőnyeg vagy eltűnő elefánt, de azért varázslat. Hirtelen egészen más fénybe került, amit csináltak, ez az egyszerű kérdezz-felelek a tábortűz körül. Olyan, mint a szembekötősdi, csakhogy ezúttal szavakból van a kendő.
– Föladom – mondta Susannah.
– Igen – mondta Roland. – Mondd meg, ha tudod.
– A válasz a nyitva. Egy ajtó akkor nem ajtó, amikor félig nyitva áll: Vikii? – Eddie figyelte, hogyan dereng föl Roland arcán a megértés, és némileg megszeppenve kérdezte: – *Ez is* rossz? Pedig most igyekeztem komoly lenni, Roland, de igazán.
– Egyáltalán nem rossz. Éppen ellenkezőleg, egész jó! Az biztos, hogy Cort megfejtette volna...

valószínűleg Alain is, mégis nagyon okos. Azt csináltam, mint az iskolában: sokkal bonyolultabban gondolkodtam, mint a kérdés megkívánta volna, így mellélőttem.
– Ez már igazán valami, nem? – tűnődött Eddie. Roland bólintott, de Eddie ezt nem látta: a tűz méhét bámulta, ahol tucatnyi rózsa virágzott ki és halványult el a parázsban.
– Még valami – szólt Roland –, azután befejezzük. Ma estétől őrt állunk. Az első te leszel, Eddie, azután Susannah következik. Én leszek az utolsó.
– Na és én? – kérdezte Jake.
– Később lehet, hogy te is sorra kerülsz. Most fontosabb, hogy kialudd magad.
– Tényleg úgy véled, hogy szükség van rá? – kérdezte Susannah.
– Nem tudom. És ez a legfőbb oka, hogy őrködjünk. Jake, válassz ki nekünk egy találós kérdést a könyvedből.
Eddie odaadta a *Riddle-De-Dum-ot a* gyereknek, aki átlapozta, és a vége felé megállt. – Tyű! Ez kemény lesz!
– Halljuk! – biztatta Eddie. – Ha nekem nem megy, akkor Suze jön. Országszerte úgy ismernek minket a vásárokon, mint Eddie Deant és az ő Rejtvényfejtő Királynőjét.
– Nagyon viccesek vagyunk ma, ugyi? – szólt rá Susannah. – Majd meglássuk, akkor mennyire fogol viccöni, ha éjfélig az út mellett silbakolsz, cukorfalat.
Jake felolvasta a kérdést: – Van valami, ami semmi, neve mégis van, Néha magas, néha kurta, velünk tréfál, velünk cseveg, benne van minden játékban.
Majd negyed óráig találgattak, de egyikük sem kockáztatta meg a választ.
– Álmunkban talán eszünkbe jut – mondta Jake. – Velem így történt a folyó esetében.
– Nem sokat ér egy könyv, ha kitépik belőle a választ – mondta Eddie. Fölállt, és kabátként a vállára kanyarított egy bőrtakarót.
– Hát, *olcsó* volt. Mr. Tower ingyen adta.
– Mire figyeljek, Roland? – kérdezte Eddie.
A harcos lefekvéshez készülődött; vállat vont.
– Nem tudom, de azt hiszem, rájössz, ha meghallod vagy észreveszed.
– Kelts föl, ha kezdesz elálmosodni – intette Susannah.
– Arra mérget vehetsz.

4

Füves árok futott az út mellett, a takaróba bugyolált Eddie annak a túlpartján ült le. Aznap este vékony felhőréteg fátyolozta az eget, elhomályosítva a csillagok fényét. Erős nyugati szél fújt. Ha Eddie a szélbe fordította az arcát, tisztán érezte a síkság mostani urainak, a bölényeknek a szagát, a meleg szőr és a friss trágya elegyét. Megdöbbentő, hogy az utóbbi pár hónapban mennyire kiélesedtek az érzékszervei... és ilyen alkalmakkor kissé hátborzongató is.
Nagyon messziről hallotta egy bölényborjú bőgését. A város felé fordult, és egy idő után mintha fényeket látott volna felvillanni a messzeségben – a villanylámpákét az ikrek történetéből –, de tisztában volt vele, hogy csak saját vágyait látja.
Messze vagy a Negyvenkettedik utcától, drágám – *a remény nagy dolog, akárki akármit mondjon, de ne reménykedj annyira, hogy elfelejtsd azt az egyet: messze vagy a Negyvenkettedik utcától. Ez itt nem New York, nem számít, mennyire szeretnéd, hogy az legyen. Ez Lud, akármi legyen is az. Ha ezt észben tartod, akkor talán nem lesz zűr.*
Őrködése idejét azzal töltötte, hogy igyekezett választ találni az este utolsó találós kérdésére. Lelombozta, hogy Roland megpirongatta a halott gyerekes viccért, és örült volna, ha a reggelt azzal

kezdheti, hogy közli velük a helyes megfejtést. Persze *semmiféle* választ nem ellenőrizhetnek a könyv végén, de ő úgy képzelte, hogy jó találós kérdéseknél a jó válasz rendszerint magától értetődő.
Néha magas, néha kurta. Úgy vélte, ez a kulcs, a többi valószínűleg csak félrevezetés. *Mi az, ami* néha magas, néha alacsony? Nadrág? Nem. A nadrág néha hosszú, néha kurta, de ki hallott még magas nadrágról? Mesék? Ez se passzolt jobban a nadrágnál. *Ital* is lehet rövid vagy hosszú...
– Megrendelés – mormogta, és egy pillanatra azt hitte, belebotlott a megfejtésbe. Mintha ez passzolna. A magas megrendelés, az a komoly meló; a kurta pedig az, amikor az ember beugrik a büfébe egy hamburgerre vagy tonhalas szendvicsre. Csak hát egyik sem *cseveg vélünk,* és nincs benne *minden játékban.*
Mérges lett, és megmosolyogta magát, hogy ekkora ügyet csinál egy gyerekkönyv ártalmatlan találós kérdéséből. Ugyanakkor kicsit könnyebb volt elhinnie, hogy emberek csakugyan képesek megölni egymást egy találós kérdés miatt... ha a tét elég nagy, és csalás is van a dologban...
Hagyd! Pontosan azt csinálod, amit Roland mondott. Mellégondolkodsz.
De mi másra gondolhatott volna?
Ekkor újra kezdődött a dobolás a város felől, és most már volt más, amivel törődjön. A dobolás nem felerősödött; az egyik pillanatban még nem volt, a következőben teljes erővel szólt, mintha benyomtak volna egy gombot. Eddie kiment az út szélére, a város felé fordult, fülelt. Néhány perc múltán hátranézett, hogy a dobok nem ébresztették-e föl a többieket, de még mindig egyedül volt. Ismét Lud felé fordult, kezéből tölcsért formált a füléhez.
Bumm... ba-bumm... ba-bumm-bummbumm-bumm. Bumm... ba-bumm... ba-bumm-bummbumm-bumm. Egyre biztosabb lett benne, hogy tudja, mi ez; legalább ezt a rejtvényt megoldotta.
Bumm... ba-bumm... ba-bumm-bummbumm-bumm.
Hogy itt áll egy kihalt úton, egy úgyszólván lakatlan világban, körülbelül százhetven mérföldre egy várostól, amelyet valami mesés, elveszett civilizáció épített, és egy roki-szám ütemét hallgatja... hát ez őrület, de nem őrültebb, mint egy jelzőlámpa, amelyik kong, és kicsapódik belőle egy rozsdás zöld zászló MEHET felirattal. Vagy mint rátalálni egy német repülőgép roncsára a harmincas évekből.
Suttogva énekelte a Z. Z. Top dalát:

Ebből a ragacsból csak annyi kell neked,
Hogy kitartson egyben a klassz farmered.
Azt mondom, jeee, jeee...

A dob tökéletesen illett a számhoz. A „Velcro Fly” diszkóritmusú lüktetése volt. Eddie biztos volt magában.
Kevéssel ezután a hang éppolyan hirtelen halt el, ahogy elkezdődött, és Eddie csak a szelet hallotta, és valamivel halkabban a Send folyót, amelynek ágya van, de sohasem alszik.

5

A következő négy nap eseménytelenül telt. Gyalogoltak; nézték a közeledő, élesebben kirajzolódó hidat és a várost; tábort vertek; ettek; találós kérdéseket tettek föl; felváltva őrködtek (Jake addig nyaggatta Rolandot, míg meg nem engedte neki, hogy rövid ideig őrködjön a hajnal előtti két órában); aludtak. Az egyetlen megjegyzésre méltó esemény a méhekkel való találkozásuk volt.
A lezuhant repülőgép felfedezése utáni harmadik napon déltájt zümmögést hallottak, amely egyre hangosabb lett, amíg be nem töltött mindent. Végül Roland megállt. – Ott van – mondta, és egy eukaliptuszliget felé mutatott.

– Mintha méhek lennének – mondta Susannah.
Roland fakókék szeme fölcsillant. Talán ma este lesz egy kis desszertünk.
– Nem tudom, hogyan valljam be, Roland – szólalt meg Eddie –, de én utálom, ha megcsípnek.
– Mind utáljuk – helyeselt a harcos –, de ma nincs szél. Azt hiszem, füstöléssel elaltathatjuk őket, és ellophatjuk a sonkolyt, anélkül hogy a fél világot fölgyújtanánk. Nézzük meg.
Susannah-t, akit ugyanúgy föllelkesített a kaland, mint a harcost, magával vitte a facsoporthoz. Eddie és Jake lemaradva baktattak mögöttük, Csi pedig, aki láthatólag úgy döntött, hogy az elővigyázat a legfőbb erény, leült a Nagy Út szélén, kutyamód lihegett, és óvatosan figyelte őket.
Roland megállt a liget szélénél. – Maradjatok, ahol vagytok – mondta halkan Eddie-nek és Jake-nek. – Mi megnézzük őket. Majd szólok, hogy jöhettek, ha minden rendben. Bevitte Susannah-t a fák árnyékfoltjai közé, Eddie és Jake kint maradt a napsütésben, onnan leselkedtek utánuk.
Az árnyékban hűvösebb volt. A méhek zümmögése állandó, hipnotikus zsongássá erősödött. – Túl sokan vannak – suttogta Roland. – Nyár vége van, kint kéne lenniük gyűjteni. Én nem...
Megpillantotta az egyik fa üregéből daganatként kidudorodó fészket, és elhallgatott.
– Mi van ezzel? – kérdezte Susannah halk, rémült hangon. – Roland, *mi van* ezzel?
Egy méh; amely olyan kövér és lassú volt, mint októberben a bögöly, elzúgott a feje mellett. Susannah összerázkódott.
Roland intett a többieknek. Ők odamentek, megálltak, szótlanul bámulták a fészket. A sejtek nem szabályos hatszögek voltak, hanem mindenféle méretű és alakú lyukak; maga a fészek mintha furcsán megolvadt volna. Akárha valaki egy fáklyát dugott volna bele. A méhek, amelyek tunyán mászkáltak rajta, fehérek voltak, mint a hó.
– Ma nem lesz méz – mondta Roland. – Amit ama sonkolyból nyernénk, az talán édes lenne, de olyan biztosan mérgező, mint hogy napra éj jő.
Az egyik furcsa fehér méh lomhán elzúgott Jake feje mellett. A fiú undorodó arccal ugrott félre az útjából.
– Mitől van ez? – kérdezte Eddie. – Mitől lettek ilyenek, Roland?
– Ugyanattól, ami kiürítette ezt az egész földet; amitől sok bölény terméketlen torzszülöttnek születik. Hallottam már emlegetni Régi Háború, Nagy Tűzvész, Zűrzavar és Nagy Mérgezés néven. Akármi volt, vele kezdődött minden bajunk, és régen történt, ezer évvel azelőtt, hogy a folyamúti öregek ük-ük-ükapja megszületett volna. A fizikai hatások – a kétfejű bölények, fehér méhek, ilyesmik – az idő múlásával csökkennek. Magam is tapasztaltam. Az egyéb változások nagyobb hatásúak, és mindmáig tartanak, ha nehezebb is észrevenni őket.
Figyelték, ahogy a fehér méhek bávatagon, majdnem tehetetlenül mászkálnak fészkük körül. Némelyikük láthatóan igyekezett dolgozni; a többiek csak császkáltak, összeütköztek, átmászkáltak egymáson. Eddie-nek egy rég látott híradó jutott eszébe. A túlélőket mutatta, ahogy tömegesen menekülnek arról a területről, ahol egy gázfővezeték felrobbant, egy teljes háztömböt a földdel téve egyenlővé valamelyik kaliforniai városban. Ezek a méhek azokra a bávatag, légnyomásos túlélőkre emlékeztették.
– Ugye atomháborút vívtatok? – kérdezte szinte vádlóan. – Ezek a Nagy Öregek, akikről úgy szeretsz mesélni, ugye egyenesen lebombázták a nagy öreg seggüket a pokolba?
– *Nem tudom,* mi történt. Senki sem tudja. Azoknak az időknek a följegyzései eltűntek, a fennmaradt néhány történet pedig zavaros és ellentmondásos.
– Menjünk innen – kérte remegő hangon Jake. – Felfordul a gyomrom ezeknek a lényeknek a látványától.
– Egyetértek, bogaram – mondta Susannah.

Így hát otthagyták a méheket céltalan, szétzúzott életükkel együtt az ősfák ligetében, és aznap este nem ettek mézet.

6

– Mikor fogod elmondani nekünk, amit te tudsz? – kérdezte Eddie másnap reggel. Felhőtlen kéken ragyogott az ég, de a levegő csípett egy kicsit; már majdnem beköszöntött első őszük ebben a világban.
Roland rápillantott. – Mire gondolsz?
– Szeretném hallani a történetedet elejétől végéig, Gileáddal kezdve. Hogyan nőttél föl, mi történt, amikor minden véget ért. Tudni akarom, hogyan szereztél tudomást a Setét Toronyról, és miért kezdted el keresni. Tudni akarok első baráti galeridről is. És hogy mi történt velük.
Roland levette a kalapját, karjával végigsimította homlokát, azután ismét fejébe nyomtó. – Úgy vélem, jogotok van tudni, és el is fogom mondani... de nem most. Nagyon hosszú történet. Sohasem számítottam rá, hogy bárkinek is el kelljen mondanom, és csak egyszer mesélem majd el.
– Mikor? – erősködött Eddie.
– Amikor eljön az ideje – felelte Roland, és ezzel be kellett érniük.

7

Roland egy pillanattal előbb ébredt, mintsem Jake rázni kezdte volna. Fölült és körülnézett, de Eddie és Susannah még aludtak, és a hajnal első halvány fényében semmi rendkívülit nem látott.
– Mi van? – kérdezte halkan Jake-től.
– Nem tudom. Talán csata. Gyere, hallgasd.
Roland ledobta a takaróját, és követte Jake-et az útig. Úgy becsülte, háromnapi járásra vannak attól a helytől, ahol a Send elfolyik a város mellett, és a híd – amelyet egyenesen a Sugár fölött építettek – uralta a látóhatárt. Most még tisztábban lehetett látni, milyen ferde, és a harcos legalább tucatnyi rést számolt össze, ahol a túlfeszített kábelek elpattantak, mint egy lant húrjai.
Az éjszakai szél egyenesen az arcukba fújt, miközben a város felé néztek, és halk, de jól hallható hangokat hozott magával.
– *Ez csata?* – kérdezte Jake.
Roland biccentett, és a szájához emelte az ujját. Távoli ordításokat hallott, egy reccsenést, amely úgy hangzott, mint egy hatalmas tárgy zuhanása; és – természetesen – a dobokat. Most újabb csattanás hallatszott, ez alkalommal dallamosabb: a szétzúzódó üveg hangja.
– Jujuj – suttogta Jake, és közelebb húzódott a harcoshoz.
Azután olyan hangok sodródtak feléjük, amelyekről Roland azt remélte, hogy nem fogja hallani őket: a kézifegyverek szapora, száraz kerepelése, amelyet hangos, üres dörrenés követett, nyilván robbanás. Láthatatlan tekegolyóként gördült feléjük a síkság fölött. Ezután az ordítozást, püfölést, törést-zúzást rögvest elnyomta a dobok hangja, és amikor néhány perc múlva a szokott hirtelenséggel abbamaradt a dübögés, ismét csend lett a városban. De ebben a csendben volt valami visszataszító várakozás.
Roland átkarolta Jake vállát. – Még nincs késő, hogy megkerüljük – mondta.
Jake fölpillantott rá. – Nem tehetjük.
– A vonat miatt?
Jake bólintott. – Blaine egy rém – kántálta –, de muszáj fölszállnunk rá. És a város az egyetlen hely, ahol megtehetjük.
Roland elgondolkodva nézte. – Miért mondod, hogy *muszáj?* Ez a *ka?* Mert meg kell értened, hogy még nem sokat tudsz a *ka*-ról. Ez olyan téma, amelyet más emberek egész életükben tanulmányoztak.

– Nem tudom, hogy *ka*-e vagy valami más, de azt igen, hogy nem mehetünk át a pusztán védelem nélkül, a védelem pedig Blaine. Nélküle meghalunk, ahogy azok a méhek, amelyeket láttunk, meghalnak; ha eljön a tél. Védelemre van szükségünk. Mert azok a puszta földek mérgezettek.
– Honnan tudod ezeket a dolgokat?
– *Fogalmam sincs!* – felelte Jake szinte dühösen. – Csak *tudom.*
– Jól van – mondta Roland szelíden. Ismét Lud felé nézett. – De pokolian óvatosnak kell lennünk. Balszerencsénkre még mindig van puskaporuk. Ha az van nekik, akkor még hatalmasabb fegyvereik is lehetnek. Kétlem, hogy tudják kezelni őket, de ez csak növeli a veszélyt. Idegesek lesznek, és mindnyájunkat lerobbantanak a pokolba.
– Kolba – szólalt meg mögöttük egy komoly hang. Hátranéztek és látták, hogy Csi ott ül az út szélén, és őket figyeli.

8

Aznap később elérkeztek egy másik úthoz, amely nyugat felől torkollt az ő országútjukba. Innentől a Nagy Út – amely feltűnően kiszélesedett, és középen valamilyen csiszolt, sötét kő választotta ketté – süllyedni kezdett, és mállott beton támfalai csapdákként magasodtak a zarándokok mellett. Megálltak egy helyen, ahol az egyik beton támfal megrepedt, vigasztaló kilátást nyújtva a mögötte elterülő síkságra, és elköltötték könnyű, kevéske ételüket.
– Eddie, szerinted miért süllyesztették így le ezt az utat? – kérdezte Jake. – Mert ugye ezt *szándékosan* csinálta valaki?
Eddie kinézett a beton hasadékán, amely mögött laposan nyújtózott az ismerős síkság, és bólintott.
– De miért?
– Fogalmam sincs, haver – felelte Eddie, pedig voltak elképzelései. Rolandra sandított, aki vélhetőleg ugyancsak tisztában lehetett vele, hogy a hídhoz vezető süllyesztett út a védelmi vonal része. Csapatokat lehetett elhelyezni a betonlejtők fölött, ahonnan ellenőrizhették a két gondosan megtervezett sáncot. Ha a védőknek nem tetszett azoknak a képe, akik a Nagy Úton tartottak Lud felé, elpusztíthatták őket.
– *Biztos,* hogy nem tudod? – firtatta Jake:
Eddie rámosolygott a gyerekre, és igyekezett nem gondolni arra, hogy most is lapíthat odafent valami dilinyós, és máris készülődik, hogy legurítson egy jókora, rozsdás bombát azon a rohadó betonlejtőn.
– Fogalmam sincs vfelelte.
Susannah utálkozva füttyentett. vKezd pokoli lenni az út, Roland. Reméltem, hogy végeztünk azzal a nyomorult hámmal, de jobb, ha ismét elővesszed. – A harcos bólintott, és szó nélkül kotorászni kezdett az iszákjában.
A Nagy Út állaga úgy romlott, ahogy más, kisebb utak torkolltak belé, mint mellékágak egy folyamba. A hídhoz közeledve a macskaköveket felváltotta valami más anyag, amelyet Roland fémnek hitt; a többiek szerint pedig aszfalt vagy bitumen lehetett. Az nem tartott olyan jól, mint a kövek. Az idő elvégezte romboló munkáját, de ennél is jobban ártott neki az a számtalan ló és kocsi, amely – az utolsó javítás óta végigment rajta. Felszíne álnok morzsalékká mállott. Gyalog is nehéz lesz haladni, hogy pedig Susannah székét végigtolják rajta, az egyenesen képtelenség.
Kétoldalt egyre meredekebbek lettek a támfalak, és most vékony, hegyes alakzatok fenyegetőztek a tetejükről az égre. Rolandot nyílhegyekre emlékeztették, óriások kovácsolta, irdatlan fegyverekre: Társai inkább rakétákra vagy irányítható lövedékekre gondoltak: Susannah a Cape Canaveralról kilőtt Redstones rakétákra; Eddie az Európa-szerte tárolt SAM-okra, amelyeknek némelyikét úgy építették, hogy lapos platójú teherautókról is lehessen indítani őket; Jake a CIBM-ekre, amelyeket megerősített

betonsilókban tároltak a kansasi lapályok alatt és Nevada lakatlan hegyeiben, arra programozva, hogy nukleáris háború esetén velük vágjanak vissza Kínának vagy a Szovjetuniónak. Úgy érezték, hogy az árnyék sötét, baljós birodalmában járnak, vagy olyan vidéken, amely valamilyen ősi, de még mindig hatalmas átok alatt nyög.
Órákig mentek ezen a területen – Jake Vesszőfutásnak nevezte –, mire a beton támfalak véget értek egy olyan helyen, ahol fél tucat összefutó út alkotott pókhálót, és a vidék ismét kitárult... amitől valamennyien megkönnyebbültek, noha fennhangon egyikük sem mondta ki. Újabb közlekedési lámpa lógott a kereszteződés fölött. Ez sokkal ismerősebb volt Eddie-nek, Susannah-nak és Jake-nek; valaha mind a négy oldalán lencsék lehettek, noha az üveg régen kitört a foglalatából.
– Lefogadom, hogy ez az út a világ nyolcadik csodája volt egykor szólalt meg Susannah –, és nézzétek meg most! Egy aknamező.
– Néha a régi utak a jobb utak – helyeselt Roland.
Eddie nyugat felé mutatott. – Nézzétek!
Most, hogy a magas betonfalak eltűntek, pontosan azt látták, amiről az öreg Si mesélt Folyamúton, egy csésze keserű feketekávé mellett. – Csak egyetlen szál – mondta –, magosan egy pillérsoron, ami ugyanollan emberi csinálmányú kűbűl van, amijenbül a Nagy Öregek építették az utcáikat és falaikat. – A sín nyugatról siklott feléjük vékony, egyenes vonalként, majd egy keskeny, arany viadukton át eltűnt a városban. Egyszerű, elegáns szerkezet volt – egész útjukon ezzel az egyetlen építménnyel találkoztak, amelyen nem volt egy szem rozsda –, mégis jóvátehetetlenül tönkrement. A folyó fölött középen a viadukt jókora darabja lezuhant a sebesen sodródó vízbe. Két hosszú pillér maradt belőle, amelyek vádló ujjakként mutattak egymásra. A lyuk alatt a vízből áramvonalas fémcső állt ki. Valaha ragyogó kék volt, de mostanra elhalványította színét a rozsda pikkelysömöre. Ebből a távolságból nagyon kicsinek tűnt.
– Ennyit Blaine-ről – szólalt meg Eddie. – Nem csoda, ha nem hallották többé. A támoszlopok éppen akkor rogytak meg, amikor keresztülvágott a folyón, ő meg beleesett a lébe. Lassítania kellett, amikor megtörtént, különben a lendület keresztülvitte volna, és most a túlsó parton akkora lyukat látnánk, mint egy bombatölcsér. Hát, remek ötlet volt, amíg kitartott.
– Mercy azt mondta, volt még egy – emlékeztette Susannah.
– Igen. Meg azt is, hogy hét-nyolc éve nem hallotta, és Talitha néne kiigazította, hogy volt az tíz is. Mi a véleményed, Jake... Jake! Föld hívja Jake-et! Föld hívja Jake-et! Válaszolj, kispofám!
Jake, aki merően bámulta a vonat roncsát a folyóban, csak megvonta a vállát.
– Nagy segítségemre voltál, Jake – mondta Eddie. – Értékes információ, ezért szeretlek. *Mindnyájan* ezért szeretünk.
Jake rá se hederített. Tudta, mit lát, és hogy az nem Blaine. A folyóból kimeredő vonatroncs kék. Álmában Blaine éppen olyan poros cukorrózsaszín volt, mint a baseball cserekártyákhoz mellékelt rágógumi.
Eközben Roland összekötötte a mellén Susannah hevederének szíjait. – Eddie, emeld be hölgyedet a szerkezetbe. Itt az ideje, hogy továbbmenjünk és körülnézzünk.
Jake elfordította a fejét, idegesen figyelte az előttük magasodó hidat. A távolból magas, kísérteties zümmögés hallatszott: a szél pengette a rothadó acél függesztőműveket, amelyek a fenti kábeleket kötötték össze a lenti beton hídtesttel.
– Gondolod, hogy biztonságos átmenni rajta? – kérdezte Jake.
– Holnap megtudjuk – felelte Roland.

Másnap reggel Roland és csapata a hosszú, rozsdás híd végében állt, és átnézett Ludra. Szétfoszlóban voltak Eddie álmai a bölcs öreg tündérekről, akik megőrizték azt a működő technikát, amelynek a zarándokok hasznát vehetik. Ilyen közelről már látta a lyukakat a város látképén. Egész háztömbök tűntek el, akár mert kiégtek, akár mert felrobbantak. Az égre rajzolódó kép beteg állkapocsra emlékeztetett, amely már jó pár fogát elhullatta.

A legtöbb épület még állt, de sivár, elhanyagolt külsejük rá nem jellemző borongással töltötte el Eddie-t, a híd pedig, amely az utazók és az acél-beton labirintus között húzódott, bárminek látszott, csak szilárdnak és öröknek nem. A bal oldali függesztőművek petyhüdten lógtak, amelyek pedig jobboldalt még megmaradtak, szinte sikoltottak a feszültségtől. A hídtestet trapéz alakú, üreges betonkockákból építették. Némelyik kifordult, föltárva üres, fekete gyomrát, mások félrecsúsztak. Nem egy csupán megrepedezett, mások viszont csúnyán összetörtek, és akkora rések tátongtak rajtuk, amelyekbe akár teherautók – *nagy* teherautók – is belezuhanhattak. Egyes helyeken a doboz alakú részek alja éppúgy összetört, mint a teteje, és átlátszott rajta a sáros folyópart meg a Send szürkészöld vize a mélyben. Eddie középtájt legalább száz méterre saccolta a távolságot a hídtest és a víz között. Szolid számítással.

Belebámult a főkábeleket lehorgonyzó, hatalmas betonkeszonokba, és úgy látta, hogy az egyik a híd jobb oldalán mintha félig kihúzódott volna a földből. Jobbnak tartotta nem említeni a többiek előtt; éppen elég baj az is, hogy a híd lassan, de észrevehetően kilengett jobbra-balra. Ha csak ránézett, tengeribeteg lett tőle. – Nos? – kérdezte Rolandtól. – Mi a véleményed?

A harcos a híd jobb oldalára mutatott, ahol egy másfél méter széles, ferde járda húzódott. Kisebb, doboz alakú betonelemre építették, és valójában különálló hídpálya volt. Ezt a szelvényezett pályát egy alsó kábel – vagy talán egy vastag acélrúd – tartotta, amelyet hatalmas kapcsokkal rögzítettek a főkábelekhez. Eddie annak az embernek a mohó érdeklődésével vizsgálgatta a legközelebbit, aki hamarosan talán az életét bízza a tanulmányozott dologra. A kapocs rozsdásnak, de szilárdnak tűnt. A fémbe a LaMERK ÖNTÖDE szavakat nyomták. Eddie lenyűgözve állapította meg, hogy már nem tudja, Nemes Nyelven vagy angolul írták-e a szavakat.

– Úgy vélem, ezt használhatjuk – mondta Roland. – Csak egy rossz rész van rajta. Látod?

– Aha. Nehéz lenne nem észrevenni.

A hídon, amely legalább egy kilométer hosszú volt, talán már ezer éve nem végeztek megfelelő karbantartást, de Roland sejtette, hogy a valódi pusztítást az utóbbi fél évszázadban szenvedhette el. Amint a jobb oldali tartók elpattantak, a híd egyre inkább balra ferdült, a legnagyobb mértékben középütt, a százharminc méter magas két kábeltorony között. Ott, ahol a legerősebb volt a torzió, szem alakú hasadék tátongott a hídtesten. A repedés a járdán keskenyebb volt, de még ott is minimum két betondoboz hullott alá a Sendbe, legalább hat-kilenc méteres rést hagyva maga után. A dobozelemek helyén kilátszott a rozsdás acélrúd vagy kábel, amely a járdát tartotta. Azt kell használniuk, hogy átjussanak a résen.

– Azt hiszem, át tudunk menni – mondta Roland, és higgadtan előremutatott. – Az a rés elég rossz, de az oldalkorlát megvan, így kapaszkodhatunk.

Eddie bólogatott, bár a szíve erősen vert. A járda lecsupaszított támasztéka gyűrűkből álló vastag acélcsőnek tűnt, a teteje legalább százhúsz centi széles lehetett. Lelki szemeivel látta, hogy fognak átmászni rajta, lábbal a támaszték enyhén görbült, széles tetején, kézzel a korlátba kapaszkodva, miközben a híd lassan kileng, mint egy hajó az enyhe hullámverésben.

– Jézus – mondta. Köpni próbált, de nem ment. A szája kiszáradt. – Biztos vagy benne, Roland? – Amennyire én látom, ez az egyetlen átjáró. – Lefelé mutatott folyásirányba, és Eddie egy második hidat pillantott meg, amely már régen a Sendbe zuhant. Roncsai rozsdás acélgubancban meredtek ki a

vízből.
– És te, Jake? – kérdezte Susannah.
– Semmi gáz – vágta rá Jake, és még mosolygott is.
– Gyűlöllek, gyermekem – mondta Eddie.
Roland enyhe aggodalommal fürkészte. – Ha úgy érzed, nem megy, akkor most szólj! Nehogy félúton állj meg!
Eddie sokáig bámulta a híd elgörbült felszínét, azután bólintott. – Azt hiszem, menni fog. A magasság sohasem tartozott a kedvenceim közé, de azért elboldogulok.
– Jól van. Roland továbbra is olyan fürkészően nézett rá. – Minél hamarabb belevágunk, annál hamarabb túljutunk rajta. Én megyek elöl Susannah-val. Azután jön Jake, Eddie a hátvéd. Tudod hozni a tolókocsit?
– Semmi gond – válaszolta Eddie szédelegve.
– Akkor rajta.

10

Amikor a járdára lépett, Eddie valamennyi testüregét hideg vízként öntötte el a félelem, és azon kezdett töprengeni, nem követett-e el valami nagyon veszedelmes hibát. A szilárd földről úgy tűnt, hogy a híd csak egy keveset leng ki, de amikor már csakugyan rajta volt, úgy érezte, mintha a világ legnagyobb állóórájának ingáján állna. A mozgás nagyon lassú volt, de szabályos, és a kilengések sokkal hosszabbak, mint várta. A járda csúnyán megrepedezett, és legalább tíz fokkal balra dőlt. Elporlott beton laza kupacain nyiszorgott Eddie talpa, az összesúrlódó betonkockák egyfolytában nyüszítettek. A híd mögött a város látképe lassan hintált ide-oda, mint a világ leglassúbb videojátékának mesterséges horizontja.
Feje fölött a szél szüntelenül fütyörészett a feszes tartókábelek között. Odalent a föld meredeken zuhant alá a sáros délnyugati folyópartba. A magasság harminc méter volt... majd hatvan... azután száztíz. Eddie hamarosan kiért a víz fölé. A tolókocsi minden lépésnél a bal lábának ütődött.
Valami szőrös suhant el a lába között. Rémülten kapott jobbjával a korlát után, alig tudva visszafojtani egy sikolyt.Csi elkocogott mellette, fölpillantva, mint aki azt mondja, *Bocsánat, én csak átmegyek.*
– Hülye állat! – szűrte a fogai között Eddie.
Noha nem szívesen nézett le, még sokkal rosszabb volt látni a függesztőműveket, amelyek együtt tartották a hídtestet és a kábeleket. Rozsda lepte őket, és a legtöbbjéből fémes vattacsomókra emlékeztető, kusza acélszálak buggyantak ki. Reg bácsikájától, aki festette a George Washington és a Triborough hidat is, Eddie tudta, hogy a függesztőműveket és a kábeleket ezernyi acélszálból „fonják”. Ezen a hídon a fonás elengedett. A tartókábelek bomlófélben vannak, a szálak elpattognak és gubancosan felpöndörödnek.
Eddig kitartottak, még egy kicsit ki fognak tartani. Gondolod, hogy csak azért fog a folyóba fog zuhanni, mert te keresztülmész rajta? Ne hízelegj magadnak!
De ez sem vigasztalta meg. Az is nagyon könnyen meglehet, hogy ők az első emberek *évtizedek óta,* akik megkísérlik az átjutást. És a híd végül is *valamikor* össze fog omlani, méghozzá, ahogy a dolgok állnak, nem is olyan soká. Az ő összeadódó súlyuk lehet az utolsó csepp, amelytől kicsurran a pohár.
Mokaszinja belerúgott egy betondarabba, és Eddie émelyegve, ugyanakkor tehetetlenül figyelte, amint a göröngy pörögve egyre csak hullik és hullik és hullik lefelé. Halk – *nagyon* halk – loccsanás hallatszott, amikor elérte a folyó felszínét. Feltámadt a hűvös szél, izzadó testéhez tapasztotta az inget. A híd nyögött és lengett. Eddie próbálta elengedni a korlátot, de ujjai, mintha halálos görcsben forrtak

volna rá a hoporcsos fémre.
Egy pillanatra lehunyta a szemét. *Nem fogsz megállni. Nem bizony. Én... én megtiltom. Ha valamit nézned kell, akkor vegyél célba valami magasat és rondát.* Ismét kinyitotta a szemét, rámeredt a harcosra, és kényszerítette a kezét, hogy ellazuljon, azzal ismét elindult előre.

11

Roland elérte a hasadékot és hátranézett. Jake, sarkában a szőrmókussal, öt méterrel járt mögötte. Az állat lekuporodott, a nyakát előrenyújtotta. A szél sokkal erősebben fújt a folyóvölgy fölött, és Roland látta, hogy felborzolja Csi selymes bundáját. Eddie huszonöt méterrel következett Jake után. Az arca megfeszült, de még mindig elszántan botladozott előre Susannah összehajtogatott tolókocsijával a baljában. Jobbja görcsösen szorította a korlátot.
– Susannah?
– Igen – felelt nyomban a nő. – Jól vagyok.
– Jake?
A gyerek fölnézett. Még mindig vigyorgott, és a harcos látta, hogy vele nem lesz gond. A fiú istenien érezte magát. A szél hátrafújta a haját finoman formált homlokából, a szeme ragyogott. Egyik hüvelykujját a magasba emelte. Roland elmosolyodott, viszonozta a mozdulatot.
– Eddie?
– Miattam ne aggódj.
Eddie mintha őt nézte volna, de a harcos szerint valójában elnézett mellette a híd túloldalán sorakozó, ablaktalan folyóparti téglaépületekre. Semmi baj; mivel nyilvánvalóan fél a nagy magasságtól, valószínűleg a legokosabb dolgot cselekszi.
– Jól van, nem fogok – dünnyögte Roland. – Most keresztülvágunk a résen, Susannah. Engedd el magad. Semmi gyors mozdulat. Megértetted?
– Igen.
– Ha változtatni akarsz a testhelyzeteden, akkor most tedd.
– Jól vagyok, Roland – válaszolta nyugodtan a nő. – Csak abban reménykedem, hogy Eddie-nek sem lesz semmi baja.
– Eddie most már harcos. Úgy is fog viselkedni.
Roland jobbra fordult, arccal a folyás felé, és megragadta a korlátot. Azután elindult a résen át, végigcsúsztatva bakancsát a rozsdás kábelen.

12

Jake várt, amíg Roland és Susannah haladnak egy darabot a résen át, azután maga is elindult. A szél átfújt a hídon, ide-oda lengette, de a fiú egyáltalán nem riadt meg, inkább fel volt villanyozva. Eddie-vel ellentétben cseppet sem zavarta a magasság; tetszett neki, hogy idefönt van, ahonnan láthatja a folyót, amint acélszalagként tekereg a lassanként felhősödő ég alatt.
Félúton a résben (Roland és Susannah már átjutottak a göröngyös járdára, és a többieket figyelték), Jake hátranézett, és összeszorult a szíve. Megfeledkeztek a csapat egyik tagjáról, amikor megbeszélték az átkelést. Csi dermedten és látható rémülettel kuporgott a járdán levő lyuk túlsó partján. Azt a helyet szimatolta,ahol a beton véget ért, és a rozsdás, domború kábel előbukkant.
– Gyere, Csi! – hívta Jake.
– Csi! – kiáltott vissza a szőrmókus, és rekedt hangja szinte emberien reszketett. Hosszú nyakát kinyújtotta Jake felé, de nem mozdult. Aranygyűrűs szeme iszonyodva tágra nyílt.
Újabb szélroham rázta meg a hidat, amely kilengett és nyikorgott. Valami megpendült Jake feje fölött

– ilyen hangot ad a pattanásig feszített gitárhúr. Egy acélszál ugrott ki a legközelebbi függőleges kábelből, kis híján végigkarcolta a fiú arcát. Csi három méterre kuporgott nyomorultul, a szemét nem vette le Jake-ről.
– Mozgás! – kiáltotta Roland. – A szél erősödik! Mozgás, Jake!
– Csi nélkül nem megyek!
Elindult visszafelé arra, ahonnan jött. Alig lépett kettőt, amikor Csi rámerészkedett a támasztókábelre. Mereven kinyújtotta a lábát, karmai karistoltak a domború fémen. Eddie most már az állat mögött állt, tehetetlenül, halálra rémülten.
– Ez az, Csi! – bátorította Jake. – Gyere ide hozzám!
– Csi-Csi! Ék-Ék! – sivította a szőrmókus, és fürgén kocogott végig a kábelen. Már majdnem elérte Jake-et, amikor az áruló szél ismét feltámadt. A híd kilendült. Csi karmai vadul kaparták a kábelt, hogy támaszra leljenek, de a felszín sima volt. Az állat hátsója lecsúszott a peremről, a semmibe lógott. Kapaszkodni próbált mellső lábaival, de nem volt mibe. Hátsó lábai vadul kalimpáltak a levegőben.
Jake elengedte a korlátot s előrevetette magát. Semmit sem látott Csi aranygyűrűs szemén kívül.
– *Ne, Jake!* – ordított föl egyszerre Roland és Eddie a hasadék két szélén, de mindketten túl messze voltak, így semmi mást nem tehettek, csak figyeltek. Jake hasra esett a kábelen. A hátizsák ugrott egyet a lapockái között, fogai karambolozó biliárdgolyókként csattantak. A szél megint lökött rajta egyet. A gyerek a jobb karjával átölelte a tartókábelt, bal kezével a semmiben tapogatózott Csi után. A szőrmókus csúszni kezdett, a fogával kapta el a kinyújtott kezet. A fájdalom azonnali volt és hasogató. Jake fölsikoltott, de kitartott, fejét leszegte, jobb karjával a rudat ölelte, a térdét keményen nekifeszítette átkozottul sima felszínének. A szőrmókus cirkuszi akrobataként lógott a bal kezéről, aranygyűrűs szemével fölbámult a fiúra, és Jake látta, hogy a vére vékony patakokban csordogál le az állat feje mellett.
Azután újabb szélroham következett, és Jake csúszni kezdett kifelé.

13

Eddie-t elhagyta a félelem, és a helyét az a különös, mégis szívesen látott hűvösség foglalta el. A repedezett betonra lökte Susannah zörgő tolókocsiját, és futásnak eredt a támasztókábelen, még azzal sem fáradva, hogy a korlátba kapaszkodjék. Jake fejjel lefelé lógott a résben, bal keze végén Csi lengett szőrös ingaként. A gyerek jobb keze is csúszni kezdett.
Eddie szétterpesztett lábbal lezöttyent a kábelre. Védtelen golyói fájdalmasan préselődtek a lágyékához, de pillanatnyilag még ezt az átható fájdalmat is csak távolról érzékelte. Egyik kezével belemarkolt Jake hajába, a másikkal a hátizsák egyik szíját kapta el. Érezte, hogy ő is kifelé billen, egy lidércnyomásos pillanatig azt hitte, mindhárman füzérben potyognak lefelé.
Elengedte Jake haját, annál jobban szorította a hátizsák szíját, abban reménykedve, hogy nem valami olcsó turkálóban vette a fiú. Szabad kezével a korlát után kapkodott a feje fölött. Egy végeérhetetlen pillanat után, miközben valamennyien tovább csúsztak kifelé, megtalálta és elkapta.
ROLAND! – bömbölte. – MÉLTÁNYOLNI TUDNÉK EGY KIS SEGÍTSÉGET!
De Roland már ott is volt, Susannah-val a hátán. Amikor lehajolt, a nő átkarolta a nyakát, hogy ne zuhanjon ki fejjel előre a hámból. A harcos egyik karjával átölelte Jake mellét és fölhúzta. Jake, amikor a lába ismét a kábelen nyugodott, jobb kezével átölelte a remegő Csit. Bal keze zsibbadt és lángolt.
– Engedd el, Csi – zihálta. – Most már elengedheted, biztonságban vagyunk.
Egy szörnyű pillanatig azt hitte, hogy nem fogja elengedni. Azután Csi állkapcsai lassan ellazultak, a

gyerek ki tudta húzni a kezét. Csupa vér volt, és alulfölül sötét lyukak sorakoztak.
– Csi – mondta a szőrmókus halkan, és Eddie csodálkozva látta, hogy az állat különös szeme tele van könnyel. Kinyújtotta a nyakát, és véres nyelvével megnyalta Jake arcát.
– Jól van – szorította oda a gyerek az arcát a meleg bundához. Ő is sírt, arcára ráfagyott a döbbenet és a fájdalom. – Nyugi, nincs baj. Nem tehettél mást, és én nem haragszom.
Eddie lassan fölállt. Arca piszkosszürke volt, úgy érezte, mintha tekegolyót vágtak volna a gyomrába. Bal keze lassan lecsúszott az ágyékára, ellenőrizte a károkat.
– Kurva olcsó vazektómia volt – mondta rekedten.
– El fogsz ájulni, Eddie? – kérdezte Roland. Egy szélroham lesodorta a kalapját, és belecsapta Susannah arcába. A nő elkapta, és fülig belehúzta a harcos fejébe, amitől Roland úgy nézett ki, mint egy félhülye hegylakó.
– Nem – válaszolta Eddie. – Szinte azt kívánom, de...
– Nézz rá Jake-re – mondta Susannah. – Csúnyán vérzik.
– Jól vagyok – felelte Jake, és igyekezett elrejteni a kezét.
Roland azonban gyengéden megfogta, mielőtt megtehette volna. A gyerek kézfeje, tenyere, ujjai legalább tucatnyi szúrt sebből véreztek. A legtöbb seb mély volt. Amíg be nem hajlítja a kezét, nem állapíthatják meg, tört-e csontja vagy megsérült-e valamelyik ina, de az idő és a hely most nem alkalmas efféle kísérletekre.
Roland Csire nézett. A szőrmókus visszanézett rá, kifejező szeme szomorú és rémült volt. Meg se próbálta lenyalogatni Jake vérét az álláról, noha az ő világában semmi sem lett volna természetesebb.
– Hagyd békén – mondta Jake, és szorosabban ölelte Csit. – Nem az ő hibája volt. Az enyém, hogy megfeledkeztem róla. A szél lefújta.
– Nem fogom bántani – felelte Roland. Biztosra vette, hogy a szőrmókus nem veszett, mégsem akarta, hogy Csi még többet kóstoljon Jake véréből. Ami a többi kórt illeti, amelyeket Csi a vérében hordozhat... na, majd eldönti a *ka,* mint mindig. Leoldotta a kendőt a nyakából, megtörölgette Csi száját és orrát. – Tessék – mondta. – Jó cimbora. Jó fiú.
– Csi – mondta halkan a szőrmókus, és Susannah, aki Roland válla fölött figyelte a jelenetet, megesküdött volna rá, hogy hálát hallott ki a hangjából. Újabb szélroham lengette meg őket. Az időjárás gyorsan romlott. – Eddie, át kell mennünk a hídon. Tudsz járni?
– Nem, naccsás úr; csak csoszogni bírok. – A fájdalom a lágyékában és a feszültség a gyomrában még mindig elég rossz volt, de messze nem annyira, mint egy perce.
– Jól van. Induljunk. Olyan gyorsan, ahogy bírtunk. Roland megfordult, lépett egyet, azután megtorpant. Egy ember állt a hasadék túlsó partján, és kifejezéstelen arccal figyelte őket.
Az újonnan jött azalatt ért ide, míg ők Jake-kel és Csivel törődtek. Számszeríj lógott a válláról, rikítósárga kendőt kötött a fejére; összecsomózott csücskei zászlóként lobogtak az erősödő szélben. Füléből aranykarikák lógtak kereszttel. Egyik szemét fehér selyemkötés takarta. Arcát bíborszínű kelések borították, némelyik felnyílt és gennyedzett. Harminc lehetett, vagy negyven, vagy hatvan. Egyik kezét a feje fölé nyújtotta, és valamit tartott benne, amiből Roland csak annyit látott, hogy túl szabályos ahhoz, hogy kő legyen.
A jelenés mögött a város kísérteties világossággal rajzolódott a sötétedő égre. Ahogy Eddie belenézett a szembenső és nyilván réges-rég kifosztott téglaépületeken túl a sötét kanyonokba, kőlabirintusokba, először értette meg, milyen borzasztóan ostoba és téves volt minden álma és reménye a segítségről. Most már látta a roncsolt homlokzatokat, a megroggyant tetőket; látta a kusza madárfészkeket a párkányokon, az üveg nélkül tátongó ablakokban; most már megengedte magának, hogy beleszagoljon a városba, és az nem ám mesebeli fűszerszámoktól illatozott, nem is ízletes

ételektől, amilyeneket az anyja hozott néha a Zabar'sból, sokkal inkább egy matractól, amely tüzet fogott és elfüstölgött egy darabig, amíg nyakon nem öntötték szennyvízzel. Hirtelen megértette Ludot, tökéletesen megértette. A vigyorgó kalóz, aki azalatt bukkant föl, amíg ők másra figyeltek, valószínűleg a legközelebb állt ahhoz a bölcs öreg tündérhez, akit ez a lerohadtan döglődő város produkálni tud.
Roland előhúzta a revolverét.
– Teccsak el, tökfilkó – mondta a sárga kendős olyan zsíros akcentussal, hogy alig lehetett érteni. – Teccsak el, aranyom. Gangos legín vóná, emmá világos, de mostan túújártak az eszedön.

14

Az újonnan jött, aki foltozott zöld bársonynadrágban állt a hasadék szélén, úgy festett, mint egy kalóz, fosztogatással eltöltött élete alkonyán: beteg volt, rongyos, de még veszedelmes.
– És ha mégsem teszem el? – kérdezte Roland. – És ha úgy döntök, hogy egyszerűen keresztüllövöm a keléses fejedet?
– Akkó előtted mék a pokolba, hogy tarcsam neked az ajtót – mondta a sárga kendős, és bizalmaskodva kuncogott. Meglengette a kezét a levegőben. – Nekem nyóc, így vagy úgy.
Roland sejtette, hogy ez az igazság. Ez az ember úgy fest, mint akinek legföljebb egy éve van hátra... és annak az évnek az utolsó hónapjai valószínűleg igen kellemetlenek lesznek. Az arcán szivárgó keléseknek semmi közük a sugárzáshoz; hacsak nem téved, akkor ez az ember annak a betegségnek az utolsó stádiumában van, amit a doktorok vérpoklosságnak hívnak, de mindenki más kurvák virágának. Veszélyes emberrel szembenézni sohasem kellemes, de legalább latolgatni lehet az esélyeket egy ilyen összecsapásnál. Ám a halállal szembenézni, egészen más.
– Tuggyátok, me gyüttem, kedveskéim? – kérdezte a kalóz. – Lássátok, mi van a kezibe az öreg Hasgatónak? Ebbiza eggy gránát, valami szépike, améket a Régiek hattak itten, és mán ki is vettem belülle a biztosítót – mer igen modortalanság bemutatkozáskor fönnen hanni a kapedlit, abbion!
Egy pillanatig boldogan kuncogott, azután ismét nyugodt és komor lett az arca. Lehámlott róla a jókedv, mintha degenerált agyában elfordítottak volna egy kapcsolót.
– Most kizárólagossan az én ujjam tarcsa lenyomva a kart, drágám. Ha rám lűssz, akkó ugyancsak nagy durranás leszen. Te meg a makimajom a hátadon porrá mentek. Asszem, még a husi is. Az a fijatal bak a hátad megett, aki aztat a játék pisztolyt tarcsa a pofámba, az megúszhassa élve, de csak míg be nem esik a vízbe... és beesik, mer eztet a hidat csak egy szál tarcsa negyven éve, és eggy pöcc is elég neki. Na, eerakod aztat a vasat, vagy eggy tróglin megyünk a pokolra?
Roland egy pillanatig fontolgatta, hogy kilövi a kezéből azt a tárgyat, amelyet Hasgató gránátnak nevezett, de látta, milyen szorosan markolja, ezért eltette a pisztolyát.
– Ajjó! – kiáltotta vidáman Hasgató. – Tuttam, hogy rendes csávó vagy, elég vót rád néznem! Abbion! De az ám!
– Mit akarsz? – kérdezte Roland, noha úgy gondolta, már tudja.
Hasgató fölemelte szabad kezét, és mocskos ujjával Jake-re bökött. – A husit. Adde a husit, és máris mehettek.
– Baszd meg magad! – vágta rá azonnal Susannah.
– Mé ne? – vihogott a kalóz. – Aggyá eggy tükörcserepet, röktön levágom én, oszt fődugom, mé ne, amennyi hasznát manapság veszem? Mán a víz sem gyün belűle anekül, hogy ne égessen végig egészen a bránerem csúcsáig! Szeme, amely furcsamód nyugodt szürke árnyalatú volt, egy pillanatra sem engedte el Roland arcát.
– Hátte mit mondsz, jó öreg haver? – Mi történik velünk, ha átadom a fiút?

– Nahát, folytathassátok az utatokat, anélkül ho' zargatnánk tikteket! – felelte azonnal a sárga kendős ember. – Errefel bírjátok a Tik-Tak Ember szavát. Az ő ajakáról gyön az enyimen át a fületekbe, de azám, és a Tik-Tak is eggy rendes csávó, nem szegi meg adott szavát. A Pubik felől nem garantálhatok, ha beléjük szalattok, de Tik-Tak Ember Szürkéivel nem lesz gondotok.
– Most mi a francot mondasz, Roland? – üvöltötte Eddie. – Ugye ezt te sem gondolod komolyan?
Roland nem nézett Jake-re, az ajka sem mozdult, miközben azt suttogta: – Megtartom az ígéretemet.
– Igen, tudom, hogy megtartod. – Jake fölemelte a hangját. – Tedd el a fegyvert, Eddie! Itt én döntök!
– Jake, te *megőrültél?*
A kalóz derűsen vihogott. – Szó se rúlla, tökfilkó! *Neked* mentek ee hazurrúl, ha nem hisző nekem. Nálunk legalább biztonságba lessz a doboktúl, ugyi. Gondojj bele, ha nem gondulnám komolyan, amit montam, első dógom a lett vón, hogy aszongyam, dobjátok a vízbe a fegyvert! A legkönnyebb a világon. De montam én ilyet? Frászt!
Susannah hallotta Jake és Roland párbeszédét. Azt is fölmérhette, milyen kevés lehetőségük maradt az adott körülmények között. – Tedd el, Eddie.
– Honnan tudjuk, hogy nem vágod hozzánk a gránátot azonnal, amint nálad lesz a gyerek? – kérdezte Eddie.
– A levegőben szétlövöm, ha megpróbálja – felelte Roland. – Meg tudom tenni. Ő is *tudja.*
– Talántán. Te úgy nézöl ki, de igazán.
– Ha igazat mond – folytatta Roland –, akkor is vége, még ha eltévesztem is a játékszerét, mert a híd összeomlik, és együtt fogunk leesni.
– Naggyon okos, drága öregem! – helyeselt Hasgató. – Te osztán gógyis vagy, mi? – Károgva hahotázott, majd visszaváltott komolyba és bizalmaskodóba.
– Duma lezárva, aranypofám. Döntsél. Adod a fijút, vagy együtt megyünk végig az ösvényen?
Mielőtt Roland egyetlen szót szólhatott volna, Jake elsiklott mellette a tartókábelen. Jobb karjával még mindig magához ölelte Csit. Véres bal kezét mereven tartotta maga előtt.
– Jake, *ne!* – kiáltotta kétségbeesetten Eddie.
– Érted megyek – súgta Roland.
– Tudom – ismételte Jake. A szél megint föltámadt. A híd kilendült és felnyögött. A Send most már fodros volt a tarajos hullámoktól, följebb a víz fehéren forrt a kék vonat roncsai körül.
– Nahát, öcskös! – bömbölte Hasgató. Elvigyorodott, kivicsorítva fehér ínyében düledező néhány maradék fogának rohadó sírköveit. – Fincsi fiatal husika! Gyere csak!
– Roland, hátha blöfföl! – ordított Eddie. – Az a cucc lehet kamu!
A harcos nem válaszolt.
Ahogy Jake közeledett a járdán tátongó rés túlsó végéhez, Csi is kimutatta a fogát, és vicsorogni kezdett Hasgatóra.
– Dobjad ki aztat a beszéllő szarzsákot!- mondta Hasgató.
– Kapd be! – felelte Jake nyugodtan.
A kalóz egy pillanatra meghökkent, azután bólintott. – Hát nem eggy érző szív? Naggyon jó! – Két lépést hátrált. – Akkor tedd le abba a minutába, ahogy idelépöl a betonra. Ha rám támad, ígérem, kirúgom az agyát a puha kis seggelikán.
– Likán – felelte Csi vicsorogva.
– Pofa be, Csi! – suttogta Jake. Éppen akkor érte el a betont, amikor egy nagyon vad szélroham kapott bele a hídba. Most mintha mindenünnen a szétszakadó kábelszálak pattogása hallatszott volna. Jake hátrapillantott és látta, hogy Roland és Eddie a korlátba kapaszkodik. Susannah őt figyelte Roland válla fölött, fürtjei csapkodtak-röpködtek a szélben. Jake fölemelte a kezét. Roland visszaintett.

Most ugye nem hagyod, hogy lezuhanjak?, kérdezte. *Nem, soha többé,* válaszolta a férfi. Jake hitt neki... de nagyon félt attól, ami addig történhet, míg Roland megérkezik. Letette Csit. Hasgató abban a pillanatban odarohant, és a kis állat felé rúgott. Csi félreugrott, kikerülte a bakancsos lábat.
– Fuss! – kiáltotta Jake. Csi futott, elszáguldott mellettük, és fejét leszegve vágtázott a ludi hídvég irányába, ki-kitérve kerülgette a lyukakat, és átugrotta a beton tátongó hasadékait. Hátra sem nézett. Egy pillanattal később Hasgató elkapta Jake nyakát. Mocsok és rohadó hús bűze áradt belőle, a két szag egyetlen förtelmes, fanyar, sűrű keverékké olvadt. A gyerek gyomra összerándult.
Hasgató nekinyomta az ágyékát Jake fenekének. – Talán nem is kék olyan messzire mennünk. Nem aztat mongyák, a fiatalság az a bor, améktül az öregemberek berúgnak? Múlatunk egyet, ugyi, ides husikám? Ó, de akkorát múlatunk, hogy az angyalok is énekelnek tülle!
Jézusom, gondolta Jake.
Hasgató ismét fölemelte a hangját. – Most elmegyünk, kemény barátom, nagy dógokat csinálni, nagy embereket látni, eemegyünk, de én megtartom a szómat! Ami tikteket illet, marattok, ahun vattok, de legalább niegyedórájig, ha van sütnivalótok. Ha látom, hogy egyet mozdútok, eggyütt árujjuk Fődváron a deckát. Értve vagyok?
– Igen – felelte Roland.
– Eehiszed, ha aszondom, hogy nincs vesztenivalóm?
– Igen.
– Ajjó. Mozgás, fijú! Hopp!
Még erősebben szorította Jake torkát, hogy a gyerek alig kapott levegőt, és ugyanakkor hátrarántotta. Így hátráltak, arccal a hasadék felé, ahol Roland állt Susannah-val a hátán, mögöttük Eddie markolta a Rügert, amelyet Hasgató játék pisztolynak nevezett. Jake érezte, hogy Hasgató szuszogása forró kis pöffenésekkel legyezi a fülét. De még rosszabb volt, hogy érezte a szagát is.
– Nehogy próbákozzá valamivel! – suttogta Hasgató. – Külömbe letépem a bögyörődet, és begyömködöm a segglikadba! De szomorú is lenne eehagyni, mikor még alkalmad se vót használni. Naggyon szomorú!
Elérték a hídfőt. Jake megmerevedett, azt hitte, hogy Hasgató elhajítja a gránátot, de nem... legalábbis nem azonnal. Betolatott Jake-kel egy keskeny sikátorba két kis kockaház között, amelyek valaha vámbódék lehettek. Mögöttük börtönként magasodtak a téglafalú raktárak.
– Na mos, husikám, elengedem a gigádat, mer külömbe hogy tunnál szaladni vélem? De a karodat fogom, és ha nem inalsz úgy, mint a szél, akkor ígírem, lecsavarom, és azzal tángállak el. Értve vagyok?
Jake bólintott, és a szörnyű, fojtogató nyomás hirtelen megszűnt a légcsövén. Rögtön jelentkezett a keze: forró volt, dagadt, égetett. Ekkor Hasgató megragadta a karját – ujjai olyanok voltak, mint az acélpánt –, és ő azonnal megfeledkezett fájó kezéről.
– Juhé! – kiáltott Hasgató groteszkül vidám fejhangon. A többiek felé lengette a gránátot. – Viszlát, szivik! – Aztán rámordult Jake-re: – De most *futás,* kurva kis husika! *Futás!*
Először megpördítette, azután futásnak eredt, és magával rántotta a gyereket. Egy rámpán lerohantak az utcaszintre. Jake első zavaros gondolatai azok voltak, hogy ilyen lenne az East River Drive két-három évszázaddal azután, hogy valami különös agybaj elvitte a világ összes épelméjű emberét.
Mindkét járda mellett roncsok rozsdásodtak, amelyek valaha autók voltak. Sok volt köztük a buborék formájú kiskocsi, amilyeneket még életében nem látott (leszámítva talán azokat, amelyeket Walt Disney fehér kesztyűs teremtményei vezetnek.a képregényekben), de észrevett közöttük egy öreg Volkswagen bogarat, egy másikat, ami Chevrolet Corvair lehetett, és egy másikat, amit Ford A-modellnek nézett. Egyik kísérteties roncson sem voltak gumik; réges-rég ellopták őket vagy

elrothadtak. Minden üveg be volt törve, mintha ennek a városnak a megmaradt lakói irtóznának mindentől, ami akár véletlenül is visszatükrözheti az alakjukat.
Az elhagyott kocsik alatt és között a csatornanyílások tele voltak azonosíthatatlan fémhulladékkal és villogó üvegszilánkkal. Rég elmúlt, boldogabb időkben egyforma távolságban fákat ültettek a járda szélére, de mostanra annyira halottak voltak, hogy görcsös fémszobroknak rémlettek a felhős ég háttere előtt. Némelyik raktárat felrobbantották, vagy maguktól dőltek össze; a belőlük maradt sitthalmokon túlról idelátszott a folyó és a Send hídjának megroggyant, rozsdás pillérei. Még erősebb lett a nedves rohadás szaga, olyan erős, hogy valósággal marta a kisfiú orrát.
Az utca keleti irányban távolodott a Sugártól, és Jake látta, hogy mindinkább eltömi a sitt és a szemét. A hatodik-hetedik saroknál szinte tökéletesen eldugaszolta az utcát, de Hasgató éppen abba az irányba rángatta. A gyerek először lépést tartott vele, de a kalóz egyre gyorsabban rohant. Jake lihegni kezdett, és egy lépéssel lemaradt. Hasgató majdnem feldöntötte; ahogy az előttük emelkedő, szemétből, betonból, rozsdás acélgerendákból összehányt barikád felé vonszolta. A dugó – amely szándékos építménynek tűnt – két, poros márványhomlokzatú, nagy épület között zárta el az utat. Az egyik előtt megmaradt egy szobor, amelyet Jake azonnal fölismert: az az asszony volt, akit Vak Igazságnak hívnak; ez az épület, amelyet őriz, nyilván a bíróság volt. De csak egy pillanatig láthatta, mert Hasgató nem lassítva, könyörtelenül vonszolta a barikád felé.
Megöl minket, ha itt próbál keresztültörni!, gondolta Jake, de Hasgató, aki az arcára kiülő kórság ellenére is úgy rohant, mint a szélvész, még jobban a karjába vájta az ujjait, és tovább rángatta. És Jake most egy keskeny sikátort pillantott meg a nem egészen találomra összehányt betondarabok, törött bútorok, rozsdás vízvezetékek, autók és teherautók roncsai között. Hirtelen megértette. Ebben a labirintusban Roland órákon át keresheti... de Hasgatónak ez a terepe, ő *pontosan* tudja, hová tart. A sikátor szűk, sötét nyílása a düledező szemétdomb bal oldalán ásított. Odaérve Hasgató hátradobta a zöld tárgyat a válla fölött. – Ugorgyál, drágám! – kiáltotta, és élesen, hisztérikusan felvihogott. Egy pillanattal később hatalmas dörrenés rázta meg az utcát. Az egyik buborékforma autó hatméternyire a levegőbe emelkedett, azután a tetejére esve ért földet. Tégladarabok süvítettek el Jake feje mellett, és valami keményen nekivágódott a bal lapockájának. Megbotlott és el is esett volna, ha Hasgató nem rántja föl, majd bevonszolta a törmelékben tátongó résbe. Amint beértek a mögötte levő átjáróba, mohó árnyékok gyűltek köréjük, és beszippantották őket.
Ahogy eltűntek, apró, szőrös árny siklott elő egy betontömb mögül. Csi volt az. Egy pillanatra megtorpant a sikátor szájánál, a nyakát kinyújtotta, a szeme izzott. Azután elindult, földhöz nyomott orral, körültekintően szimatolva.

15

– Gyerünk – mondta Roland, amikor Hasgató megfordult.
– Hogy hagyhattad? – kérdezte Eddie. – Hogy hagyhattad, hogy ez a korcs elvigye?
– Mert nem volt választásom. Hozd a tolószéket. Még szükségünk lesz rá.
Épp ráléptek á hasadék túloldalán a betonra, amikor robbanás rázta meg a hidat, törmeléket repítve az elsötétülő égre.
– Krisztusom! – kiáltotta Eddie, és fehér, kétségbeesett arccal nézett Rolandra.
– Még nem kell aggódnod – mondta a harcos nyugodtan. – Az ilyen Hasgató-félék ritkán bánnak gondatlanul robbanó játékszereikkel. – Elhagyták a híd végén a vámbódékat. Roland megállt mögöttük az ívelt rámpán.
– Ugye tudtad, hogy az az alak nem csak blöffölt? – kérdezte Eddie. – Szóval nem csak sejtetted, de *tudtad.*

– Az már egy járkáló hulla, és az ilyen embernek nincs szüksége blöffre. – A harcos hangja elég nyugodt volt, de érződött belőle a keserűség és a fájda lom. – Tudtam, hogy ilyesmi történhet, és ha korábban észrevesszük ezt az alakot, amikor még kívül voltunk a robbanó tojása hatósugarán, megállíthattuk volna! De akkor Jake elesett, és ő túl közel tudott jönni. Szerintem azt gondolja, azért hoztuk magunkkal a fiút, hogy biztonságosan átjuthassunk a városon. Kárhozat! Pokolra ezzel a balszerencsével! – Öklével csapkodta a combját.
– Na, akkor eredjünk utána!
Roland megrázta a fejét. – Itt szétválunk. Susannah-t nem vihetjük oda, ahová ez a fattyú ment, és nem is hagyhatjuk egyedül.
– De...
– Figyelj ide, és ne vitatkozz, ha meg akarod menteni Jake-et! Minél tovább állunk itt, annál jobban kihűl a nyoma. A hideg nyomot nehezebb követni. Nektek is meglesz a dolgotok. Ha van még egy Blaine, és Jake hisz a létezésében, akkor nektek Susannah-val meg kell találnotok. Kell ott lenni egy állomásnak, vagy ahogy régen nevezték a távoli földeken, egy indóháznak. Megértetted?
Ez egyszer hál' istennek Eddie nem vitatkozott. – Ja, meg fogjuk találni. Azután mi legyen?
– Minden félórában lőjetek egyet. Amint megtalálom Jake-et, jövünk.
– A lövöldözés odavonzhat másokat is – jegyezte meg Susannah. Eddie már kisegítette a hámból, ismét a tolószékében ült.
Roland fagyosan nézett rájuk. – Intézzétek el őket.
– Rendben. – Eddie kezet nyújtott, Roland kurtán megrázta. – Találd meg, Roland.
– Ó, megtalálom én. Csak azért imádkozzatok az isteneitekhez, hogy időben találjam meg. És mindketten emlékezzetek atyáitok arcára.
Susannah bólintott. – Megpróbáljuk.
Roland megfordult és könnyedén futásnak eredt a rámpán. Amikor már nem látszott, Eddie Susannahra nézett, és nem lepődött meg azon, hogy a nő sír. Neki is sírhatnékja volt. Fél órája még baráti kis csapat voltak. Meghitt szövetségük alig néhány perc alatt szétesett: Jake-et elrabolták, Roland elindult utána. Még Csi is elszaladt. Eddie életében nem érezte magát ilyen magányosnak.
– Van egy olyan érzésem, hogy sohasem fogjuk viszontlátni őket – mondta Susannah.
– De még mennyire hogy viszontlátjuk! – reccsent rá Eddie, bár tudta, mire céloz a nő, és maga is osztozott érzéseiben. Egyre erősebben szorította a szívét a balsejtelem, hogy kalandjuknak vége szakadt, mielőtt igazán elkezdődött volna. – Ha a hun Attilával kerülne sor bunyóra, három-kettő arányban fogadnék Rolandra, a barbárra. Gyerünk, Suze, el kell csípnünk a vonatunkat.
– De hol? – kérdezte Susannah gyászosan.
– Nem tudom. Talán meg kéne keresnünk a legközelebbi bölcs öreg tündért.
– Miket beszélsz te, Edward Dean?
– Semmiket – felelte, és mert ez olyan istentelenül igaz volt, hogy attól tartott, elsírja magát, inkább megragadta a tolókocsi fogantyúját, és tolni kezdte lefelé a Lud városába vezető, üvegcseréppel beterített, repedezett rámpán.

16

Jake gyorsan ereszkedett lefelé egy ködös világban, ahol az egyetlen útjelző a fájdalom volt: lüktető keze, az a hely a felsőkarján, ahol Hasgató ujjai acélszögekként markolták; égő tüdeje. Még nem jutottak messzire –, amikor mindeme kínokhoz csatlakozott és hamarosan felülmúlta őket a bal oldalában perzselő szúrás. Azon töprengett, vajon Roland követi-e még őket, meg azon, hogy Csi miként lesz képes megélni ebben a világban, amely annyira különbözik a mostanáig ismert síkságtól

és erdőtől. Azután Hasgató arcul csapta, amitől neki eleredt az orra vére, és gondolatai belevesztek a fájdalom vörös hullámába.
– Gyerünk, kis fattyú! Mozgasd asztat az édes segged!
– Futok... amennyire bírok – zihálta Jake, és alig tudott elkerülni egy vastag üvegszilánkot, amely hosszú, átlátszó fogként meredt ki baloldalt a szemétfalból.
– Jobb is, ha igyekezel, mee leütlek és a hajadnál fogva húzlak tovább! Most pedig *hoppá,* kis fattyú!
Jake valahogy kényszerítette magát, hogy sebesebben fusson. Azzal a gondolattal lépett be a sikátorba, hogy hamarosan ki kell érniük egy térre, de most nagyon kelletlenül be kellett látnia, hogy ez nem fog megtörténni. Ez nemcsak egy sikátor volt, hanem álcázott, megerősített út, egyre mélyebbre a Szürkék országába. A fölébük magasodó, megdőlt falakat egzotikus anyagkeverékből emelték: autókból, amelyek részben vagy teljesen összelapultak a tetejükre rakott gránit- és acéltömböktől; márványoszlopokból; ismeretlen gyári gépekből, amelyek rozsdától vöröslöttek tompán a fekete zsírréteg alól; egy krómüveg halból, akkorából, mint egy sportrepülőgép, amelynek fénylő pikkelyes oldalába a Nemes Nyelv egyetlen titokzatos szavát – ÖRÖM – karcolták; láncok gubancából, mindegyik láncszem akkora, mint Jake feje, bútorok vad összevisszaságából, amelyek olyan óvatosan egyensúlyoztak egymáson, mint a cirkuszi elefánt a hokedlin.
Odaértek egy helyhez, ahol ez az eszelős ösvény kettévált, és Hasgató habozás nélkül elindult a bal oldali úton. Kicsivel arrébb három sikátor ágazott szét különböző irányokba, olyan keskenyek voltak, mint az alagutak. Hasgató ez alkalommal jobbra fordult. Az új ösvény, amelyet rothadó kartondobozokból és ócska papír – egykori könyvek vagy újságok – hatalmas báláiból építettek, túlságosan keskeny volt ahhoz, hogy egymás mellett fussanak. Hasgató előrelökte Jake-et, és egyfolytában verte a hátát, hogy gyorsabban szedje a lábát. *Így érezheti magát a bika, amikor leterelik a csúszdán a vágóhídra,* gondolta Jake, és megesküdött, ha élve megússza, sohasem eszik többé marhahúst.
– Fussá, édes kis fiúpunci! *Fussá!*
Jake hamarosan elvesztette irányérzékét a kanyarok és fordulók között, és ahogy Hasgató egyre mélyebbre terelte az elgörbült acél, törött bútor, kiselejtezett gépek kuszaságában, kezdte föladni a reményt, hogy megmentik. Most már Roland sem képes megtalálni. Ha megpróbálja, eltéved, és addig bolyonghat ennek a lidércnyomásos világnak a fojtogató ösvényein, amíg meg nem hal.
Most lefelé tartottak, a szorosan összesajtolt papírfalak iratszekrények bástyáinak, számológépek dzsungelének, számítógépek oszlopainak adták át a helyüket. Mintha egy lidérces elektronikai raktárházban inalnának. A fiú majd' egy teljes percig olyan fal mellett futott, amelyet kizárólag tévékészülékekből és videoberendezésekből raktak. Úgy meredtek rá, mint a halott ember üveges szeme. Lábuk alatt egyre ereszkedett a kövezet, és Jake észrevette, hogy már *alagútban* jár. Feje fölött a felhős ég csíkja szalaggá keskenyedett, a szalag zsinórrá, a zsinór cérnaszállá. Sötét alvilágban voltak, úgy iszkoltak, mint a patkányok egy gigászi szemétdombon.
Mi lesz, ha ránk dől?, tűnődött Jake, de a fájdalom és a kimerültség jelenlegi állapotában ez a lehetőség alig ijesztette meg. Ha a tető rájuk szakad, akkor végre megpihenhet.
Hasgató úgy hajtotta, mint paraszt az öszvért, a bal vállára csapva jelezte, ha balra kellett fordulni, a jobbra, ha arra kellett kanyarodnia. Amikor az út kiegyenesedett, akkor a hátát és a tarkóját verte. Jake megpróbált kikerülni egy kiálló csövet, de a manőver nem sikerült tökéletesen. Nekiütközött a csípőjével, azután átlendült a keskeny ösvény túlsó oldalára, ahol töredezett deszkák és vicsorgó üvegdarabok várták. Hasgató elkapta és előrelökte. – Fussá má, idétlen husikája! Nem tucc futni? Ha nem vóna a Tik-Tak Ember, itt helybe megpitélnélek, oszt elvágnám a torkodat, ahogy végeztem, el én!

Jake vörös ködben futott, ahol nem volt más, csak fájdalom, és Hasgató öklének szapora pufogása a tarkóján és a hátán. Végül, amikor már úgy érezte, egy lépést sem tud többé futni, Hasgató elkapta a nyakát, és olyan vadul rántotta vissza, hogy Jake fojtott sikollyal csapódott a kalóznak.
– Van itt egy kis trükk! – zihálta kedélyesen Hasgató.
– Nézze igenyöst előre, és két drótot lácc, amékek iksz alakba keresztezik egymást a főd fölött. Látod?
Jake először nem látta. Nagyon kevés volt itt a fény; baloldalt hatalmas rézüstöket tornyoztak egymásra, jobbra acéltartályokat, amelyek olyanok voltak, mint a könnyűbúvárok légzőkészüléke. Jake arra gondolt, hogy ezen az oldalon egy erősebb fújással is lavinát indíthatna el. Alkarjával megtörölte a, szemét, félresöpörte az arcából a haját, és igyekezett nem gondolni rá, hogyan nézne ki tizenhat tonnányi tartállyal a feje fölött. Arrafelé pislogott, ahova Hasgató mutatott. Igen, ki tudta venni – noha alig látszottak – a gitár- vagy bendzsóhúrokra emlékeztető két ezüstös vonalat. Az ösvény két ellenkező sarkából ereszkedtek lefelé, és hatvan centire a föld fölött keresztezték egymást.
– Másszá át alatta, édesem. És nagyon óvatos legyél, mee ha csak megpöndíted valaméket, a város az öszszes betonjának és vasának a felit ideokággya a drága fejecskédre. Az enyimére is, bár tégedet az uccse zavarna, mi? Na másszá!
Jake kibújt a hátizsákból, lehasalt, és áttolta a keskeny nyíláson. Miközben tekergőzni kezdett a vékony, feszes húrok alatt, rájött, hogy végül is szeretne még élni egy keveset. Valósággal érezte azokat a tonnákat, amelyek gondosan kiegyensúlyozva várakoztak, hogy rázuhanjanak. *Ezek a drótok valószínűleg néhány kiválasztott tömböt tartanak a helyükön,* gondolta. *Ha valamelyik elszakad... hamvak, hamvak, mindnyájan lehullunk.* A háta hozzáért az egyik húrhoz, valami megreccsent a magasban.
– Óvatosan, tökfilkó! – Hasgató valósággal nyögött.
– Légy nagyon óvatos!
Jake a lábával és a könyökével átnyomta magát az egymást keresztező drótok alatt. Izzadságtól csapzott és büdös haja megint a szemébe hullott, de nem merte félresöpörni.
– Rendbe vagy – röffentett végül Hasgató, miután a hosszas gyakorlat adta könnyedséggel maga is átsiklott a drótok alatt. Fölállt, elkapta Jake hátizsákját, mielőtt a gyerek ismét fölvehette volna. – Mi van benne, tökfej? – kérdezte, azzal kioldotta a zsinórt, és belekukucskált. – Vóna valami kaja öreg haverod számára? A Hasgató szereti a kaját, abbion!
– Nincs benne semmi, csak...
Hasgató keze meglendült. Jake feje olyan erővel nyaklott hátra a kemény pofontól, hogy az orrán ismét friss vérhab buggyant elő.
– Ezt miért csináltad? – kiáltotta fájdalmában és dühében.
– Mee olyasmirű ugattá, amit a saját szaros szememmel is látok! – ordította Hasgató, és félredobta Jake hátizsákját. Veszedelmes, förtelmes vigyorban mutatta ki a fogait. – És mee az egész szaros kupacot majdnem a nyakunkba zúdíttottad! – Némi szünet után higgadtabban hozzátette: – És mee olyan kedvem vót – esztet el kő ismernem. A te hülye birkaképed nagyon pofozós hangulatba hoz, abbion. – A vigyor szélesedett, feltárva szivárgó, fehéres ínyét, amelynek látványa nélkül Jake egészen jól meglett volna. – Ha a tökös haverod idáig követ, meglepi lesz,. ha nekimegy a drótoknak, ugyi? – Még mindig vigyorogva fölnézett. – Ha jól emlékszek, odaföl egy egész városi busz van valahun.
Jake sírni kezdett. Fáradt, reménytelen könnyek húztak keskeny csatornákat az arcára száradt piszokban.
Hasgató fölemelte egyik nyitott, fenyegető tenyerét: – Mozgás, tökfej, mielőtt magam is ee nem bőgöm magam... mee olyan nagyon érzelmes ám a te öreg haverod, és ha eekezd sírni és picsogni, akkor

csakis ekkis pofozkodástul derül fel a képe. *Futás!*
Futottak. Hasgató látszólag találomra választotta ki az ösvényeket, amelyek egyre mélyebbre vezettek a bűzös, nyikorgó útvesztőben, kemény ütésekkel jelezve az irányt a fiú vállán. Egy idő után ismét feldübörögtek a dobok. Mintha sehonnan és mindenhonnan szóltak volna, és Jake számára ez jelentette az utolsó cseppet. Föladta a reményt és a gondolkodást, átengedte magát a lidércnyomásnak.

17

Roland megállt a barikád előtt, amely teljes szélességben és magasságban elzárta az utcát. Jake-kel ellentétben ő nem remélte, hogy a túloldalon nyílt tér várja. Az innen keletre álló házak őrzött szigetek lesznek a szemét, szerszámok, eszközök... és ami egészen bizonyos, a rejtett csapdák tengerében. A hulladék egy része kétségtelenül ötszáz, hétszáz vagy akár ezer évvel ezelőtt került ide, ám zömét vélhetőleg a Szürkék vonszolták ide darabonként. Lud keleti fele valójában az ő erődjük volt, és Roland most itt állt a falai előtt.
Lassan előrelépett, és egy csorba cementtömb mögött egy sikátor félig elrejtett nyílását pillantotta meg. Lábnyomokat látott a púderfinom porban, két csapát, egy nagyobb láb nyomát, meg egy kisebbét. Roland nézte a nyomokat, majd újra leguggolt. Nem két csapa húzódott ott, hanem három; a harmadik egy kis állattól származott.
– Csi! – szólalt meg halkan. Egy pillanatig semmi válasz nem érkezett, azután egyetlen halk ugatás hallatszott a sötétből. Belépett a sikátorba és látta, hogy aranygyűrűs szempár mered rá az első kanyar mögül. Odakocogott a szőrmókushoz. Csi, aki nem szívesen engedett közel magához senkit Jake-en kívül, egy lépést hátrált, azután megvetette a lábát, és aggodalmasan fölnézett a harcosra.
– Akarsz segíteni nekem? – kérdezte Roland. Érezte, hogy a harci láz száraz, vörös függönye a tudata szélén várakozik, de ennek nem most volt itt az ideje. Az is eljön majd, de most nem engedhette meg magának azt az óriási megkönnyebbülést. – Segítesz megkeresni Jake-et?
– Éket! – vakkantotta az állat, még mindig aggodalmas szemmel bámulva föl Rolandra.
– Akkor indulj. Keresd.
Csi azonnal megfordult, és sebesen végigfutott a sikátoron, orrával a földet súrolva. Roland követte, csak nagy néha pillantott az állatra. Legtöbbször az ócska kövezeten kereste az áruló jeleket.

18

– Jézusom – szólalt meg Eddie. – Miféle emberek ezek a pofák?
Kétsaroknyit mentek a rámpa tövéből induló sugárúton, látták maguk előtt a barikádot (alig egy perccel késték le a pillanatot, amikor Roland belépett a rejtett átjáróba), és észak felé fordultak egy széles főúton, amely Eddie-t az Ötödik sugárútra emlékeztette. Ezt nem merte elmondani Susannah-nak; még mindig túlságosan keserű csalódás volt neki a szeméttől bűzlő romváros, hogysem bármi reménykeltőt tudott volna mondani.
Az „Ötödik sugárút” nagy fehér kőházak közé vezette őket, amely Eddie szerint pont olyan volt, mint Róma a gyerekkorában látott tévés gladiátorfilmekben. Zordon épületek voltak, zömmel még mindig jó állapotban. Eddie úgyszólván biztosra vette, hogy középületek: galériák, könyvtárak, talán múzeumok. Az egyik, amelynek kupolás teteje felhasadt, mint valami gránittojás, csillagvizsgáló lehetett, bár Eddie valahol olvasta, hogy a csillagászok jobb szeretnek a nagyvárosoktól *távolabb* élni, mert a villanyfény zavarja őket a csillagok bámulásában.
E tiszteletreméltó épületeket nyílt terek választották el, és bár a valahai pázsitot és a virágokat megfojtotta a gaz és a bozót, a hely még mindig emelkedett érzéseket keltett, és Eddie azon tűnődött, vajon ez volt-e Lud kulturális központja. Természetesen az az idő rég elmúlt; Eddie kételkedett benne,

hogy Hasgatót és haverjait érdekelné a balett vagy a kamarazene.
Nagy csomóponthoz érkeztek, ahonnan négy széles sugárút küllője ágazott ki. A kerékagy egy tágas, kövezett tér volt. Hangszórók gyűrűje övezte harmincegy méter magas acélpóznákon. A tér közepén talapzat állt, rajta csonka szobor: ágaskodó, félelmetes harci mén, patinától zölden. A harcos, aki valaha meglovagolta, rozsdás vállára dőlve hevert mellette, egyik kezében valami géppisztolynak látszó fegyvert lengetve, a másikban egy kardot. Lábai még mindig követték egykori hátasa oldalának ívét, de csizmáit egybeöntötték az állattal. HALÁL A SZÜRKÉKRE!, mázolták végig a talapzaton, megfakult narancssárga betűkkel.
Ahogy végignézett a szétágazó sugárutakon, Eddie további hangszóróállványokat fedezett föl. Némelyik kidőlt, de a legtöbb még állt, és mindegyiken rémítő fürtökben lógtak a hullák. A teret, amelybe az „Ötödik sugárút" torkollt, és a belőle kiinduló többi utat holtak kis hadserege őrizte.
– *Miféle* emberek ezek? – kérdezte ismét Eddie. Nem várt választ, és Susannah nem is válaszolt... noha tudott volna. Korábban is belelátott Roland világának múltjába, de még soha ilyen tisztán és biztosan. Valamennyi korábbi látomása, mint például a folyamúti, álomszerű volt, de ezt a mostanit látni olyan volt, mint egy veszedelmes őrült eltorzult ábrázatát villámfényben megpillantani.
A hangszórók... az akasztott hullák... a dobok. Hirtelen megértette, hogy jönnek össze, olyan világosan, ahogy azt is megértette, hogy a megrakott szekereket miért ökrök, s nem lovak vagy öszvérek húzták Folyamúton át Jimtown felé.
– Ne törődj ezzel a szeméttel – mondta, és a hangja alig remegett. – Nekünk a vonat kell. Mit gondolsz, merre menjünk?
Eddie fölnézett a sötétedő égre, és játszva fölfedezte a rohanó felhők között a Sugár vonalát. Követte, és egyáltalán nem lepte meg, amikor látta, hogy azt az úttorkolatot, amelynek vonala a legközelebb esik a Sugárhoz, egy nagy kőteknős őrzi. Gránithéj alól dugta ki hüllőfejét, és mélyen ülő szeme mintha kíváncsian meredt volna rájuk. Eddie biccentett feléje, és megengedett magának egy savanyú kis mosolyt. – Nézd a teknős hatalmas hátát!
Susannah is odapillantott és bólintott. A fiú keresztültolta a téren, egyenesen a Teknős utcába. Az utcát szegélyezö hullák száraz, fahéjszerű szagot árasztottak, amitől Eddie gyomra összeszorult... nem azért, mintha olyan rossz lett volna, hanem mert valósággal kellemes volt, olyasféle cukros-fűszeres illatú, mint azok az izék, amikkel egy srác szívesen szórja meg a reggeli pirítósát.
A Teknős utca szerencsére széles volt, és a legtöbb hangszóróoszlopon lógó akasztott alig volt több múmiánál, de Susannah látott néhány viszonylag frisset is, amelyeknek feketedő bőrű püffedt arcán még mindig szorgosan mászkáltak a legyek, és felbomlott szemükből is hemzsegtek kifelé a kukacok.
Minden hangszóróoszlop alatt kis halom csont hevert.
– Sokezernyi lehet – mondta Eddie. – Férfiak, nők, gyerekek.
– Igen – felelte Susannah, és még maga is távolinak és különösnek találta a hangját. – Sok idejük volt az ölésre. És kihasználták, hogy egymást gyilkolják.
– Lássam azokat a kurva tündéreket! – morogta Eddie, és az ezt követő nevetés gyanúsan emlékeztetett zokogásra. Arra gondolt, hogy végre kezdi igazán, teljes mértékben megérteni, mit is jelent az a hétköznapi mondat: *a világ elmozdult*. Hogy mennyi tudatlanságot és gonoszságot takar.
És micsoda mélységet.
A hangszórók a háborús intézkedések közé tartoztak, gondolta Susannah. Természetesen. Csak Isten tudja, milyen háború volt, milyen régen, de szuper lehetett. Lud urai ezekkel a hangszórókkal továbbították közlendőiket valami központi, bombabiztos helyről, olyasféle bunkerből, amilyenbe Hitler és vezérkara menekült a második világháború végén.
Fülében megszólalt a hatóság, hangja előhullámzott a hangszórókból. Éppen olyan tisztán hallotta,

mint a Folyamúton áthaladó szekerek kerekének nyikorgását, vagy az ostorpattogást a megfeszülő ökrök hátán.
Az A és D élelemelosztó központ ma zárva tart; kérem, menjenek a B, C, E és F központokba a megfelelő élelmiszerjegyekkel.
A kilences, tízes és tizenkettes rendőri egységek jelentkezzenek a Send partján!
Nyolc és tíz óra között bombázás várható. Minden nem harcoló polgár jelentkezzen a kijelölt óvóhelyen. Vigyék magukkal gázálarcaikat is! Ismétlem, vigyék magukkal a gázálarcokat!
Igen, közlemények... és valami torzképe a híradónak, propagandaízű, katonás változat, az a fajta, amit George Orwell újbeszélnek hívna. A híradások és a közlemények között pedig vijjogó katonazene, és buzdítás, hogy az elesettek tiszteletére küldjenek még több férfit és nőt a mészárszék vörös torkába.
Azután véget ért a háború, és csönd lett... egy darabig. De egy idő múlva a hangszórók ismét működésbe léptek. Hogy mennyivel később? Száz évvel? Ötvennel? Számít? Susannah véleménye szerint nem.
Ami számított, hogy amikor a hangszórók ismét működni kezdtek, kizárólag egy végtelenített szalagot sugároztak... amelyen a dob szólt. A város eredeti lakóinak leszármazottai pedig ezt... minek is tulajdonították? A Teknős hangjának? A Sugár akaratának?
Susannah-nak eszébe jutott az az idő, amikor megkérdezte apját, egy csöndes, de mélységesen cinikus embert, hogy mi a véleménye, van-e Isten a mennyekben, aki beleszól az emberi történelembe. Hát, felelte az apja, azt hiszem, ennek ötven százalék az esélye, Odetta. Biztos vagyok benne, hogy Isten létezik, de nem hiszem, hogy sokat törődne velünk mostanában; véleményem szerint, mióta megöltük a fiát, fejébe vette, hogy Ádám fiaival vagy Éva lányaival nem sokat lehet kezdeni, és mossa kezeit. Okos fickó.
Válaszul erre (éppen ezt várta; tizenegy éves volt, meglehetősen ismerte apja esze járását) ő megmutatott apjának egy hirdetést a helyi újságban, a Közösségi Templomok oldalán. Eszerint Murdock tiszteletes az Isteni Kegyelem metodista templomból azon a vasárnapon prédikációt tart „Isten mindnyájunkhoz beszél minden egyes napon” címmel, Pál korinthusiakhoz írott első levelének kapcsán. Az apja olyan jóízűen nevetett, hogy kicsordult a könnye. Hát, azt hiszem, mindnyájan hallunk valamilyen beszédet, mondta végül, de egy dolgot lefogadhatsz az utolsó dollárodba, drágám: mindnyájan – beleértve ezt a Murdock tiszteletest is – olyan hangot hallunk, amelyik pontosan azt mondja, amit hallani akarunk. Így kényelmes.
Ezek az emberek itt nyilván azt hallották ki a szalagra vett dobszólóból, hogy rituális gyilkosságot kövessenek el. És most, amikor a dobok elkezdték dübörögni ebből a sok száz vagy sok ezer hangszóróból azt, ami, ha Eddie jól tudja, csak a Z. Z. Top „Velcro Fly” című számának ütős aláfestése, ez jelezte nekik, hogy szedjék elő a kötelet, és húzzanak fel néhány embert a legközelebbi póznára.
Vajon hányat?, tűnődött, miközben Eddie gurította a kerekes székben; törött üveg csikorgott, szétszórt papír suhogott a rovátkolt keménygumi alatt. *Vajon hányat öltek meg, csak mert a város alatt valami elektromos áramkörre rájött a csuklás? Azért kezdődött volna, mert fölismerték ennek a zenének a teljes idegenségét, amely hozzánk, a repülőgéphez és az utcákon látott néhány autóhoz hasonlóan egy másik világból érkezett?*
Nem tudta, csak annyit, hogy neki eszébe juttatta apja cinikus véleményét Istenről, s hogy társaloghat-e Ádám fiaival és Éva lányaival. Ezek az emberek okot kerestek, hogy leöldössék egymást, és erre a dobok éppen olyan jók indoknak, mint bármi más.
A fészekre gondolt, amelyet találtak, a fehér méhek formátlan fészkére, amelynek méze megmérgezte volna őket, ha elég bolondok, hogy belekóstoljanak. Itt, a Send innenső oldalán egy újabb haldokló

fészket találtak, és még egy raj mutáns fehér méhet, amelyeknek fullánkja minden zavaruk, elveszettségük, tanácstalanságuk ellenére is halálos.
Vajon hányan halnak még meg, mielőtt elszakadna a szalag?
Mintha csak a gondolatai indították volna be, a hangszórók hirtelen sugározni kezdték a dobok kérlelhetetlen, szinkópás szívverését. Eddie fölkiáltott meglepetésében. Susannah sikoltott, betapasztotta a fülét, de mielőtt megtehette volna, meghallotta a többi szólamot; a hangsáv vagy hangsávok évszázadokkal ezelőtt torzultak el, amikor valaki (valószínűleg véletlenül) megbökte a szabályozókart, és úgy nyomta az egyik irányba, hogy elfojtotta vele a gitárt és az éneket.
Eddie tovább tolta a Teknős utcán a Sugár nyomán, igyekezett egyszerre minden irányba figyelni és nem érezni a rothadás szagát. *Hála Istennek a szélért,* gondolta.
Gyorsabban kezdte tolni a széket, bebámult az elgazosodott sávokba a nagy fehér épületek között, hátha megpillantja odafönt az egysínű vasút kecses ívét. Szeretett volna kijutni a hullák végtelen sorából. Ahogy újra beszívta a sajátosan édes fahéjszagot, úgy érezte, még soha, semmit sem kívánt ennyire.

19

Jake bódultsága hirtelen megtört, amikor Hasgató elkapta a gallérját, és teljes erővel megrántotta, mint kegyetlen lovas a vágtázó lovat. Ugyanakkor az egyik lábával elgáncsolta, és Jake hanyatt esett. Feje a kövezetnek csapódott, egy pillanatra kihunyt a fény. Hasgató, aki nem volt egy humanista, villámgyorsan magához térítette: elkapta a kisfiú alsó ajkát és fölfelé rántotta.
Jake fölsikoltott, ülő helyzetbe vágta magát, vakon csapkodott ökleivel. Hasgató könnyedén kikerülte a csapásokat, másik kezével Jake hóna alá nyúlt és talpra rántotta. Jake csak állt, részegen ingadozva. Már nem tiltakozott; túl volt azon a ponton, hogy bármit is megértsen. Csak annyit tudott biztosan, hogy testének minden izma megfeszül, sebesült keze pedig vonít, mint egy csapdába esett állat.
Hasgatónak szemmel láthatóan ki kellett fújnia magát. Előredőlt, kezével zöld nadrágja térdére támaszkodott, sebesen, enyhén sípolva kapkodta a levegőt. Sárga kendője félrecsúszott. Jó szeme hamis gyémántként villogott. A fehér selyem szemfolt összegyűrődött, és undorító sárga genny szivárgott mögüle az arcára.
– Nézz a fejed fölé, tökfilkó, és meglátod, mér rántottalak vissza! Csak nézz fő!
Jake fölemelte a fejét, és mélységesen sokkos állapotában egyáltalán nem is volt meglepve, amikor egy kamion nagyságú márvány szökőkutat látott huszonhét méter magasan. Ők majdnem pont alatta álltak. A szökőkutat két rozsdás kábel tartotta, amelyeket eltakart a templomi padok dülöngélő, irdatlan tornya. A gyerek még ebben a legkevésbé sem normális állapotában is megfigyelte, hogy ezek a drótkötelek sokkal csúnyábban foszladoznak a híd megmaradt függesz-tőműveinél.
– Látod? – kérdezte Hasgató vigyorogva. Szemkendőjéhez emelte a kezét, kinyomott alóla egy adag gennyet, és közönyösen félrepöckölte. – Szép, mi? Ó, a Tik-Tak Ember okos csávó, abbion, tótziher! (Mi lesz mán azokkal a kibaszott dobokkal? Má rá kelletett vón kezdeniük. Ha Rézfejű elfelejtette, addig nyomok fő egy pálcát a seggibe, amíg fakérget nyal.) Most nézz előre, zaftos kis husikám!
Jake engedelmeskedett, és Hasgató azonnal akkorát rántott rajta, hogy hátratántorodott, kis híján elesett.
– Ne *keresztül,* hülyegyerek! *Lefelé!* Látod asztat a két kockakövet?
Jake már látta. Közönyösen bólintott.
– Na hát azokra ne lépjé, mee az egész cugehőrt a fejedre zúdítod, tökfej, és aki utánnad gyön, az itatós papírral fog főszedni. Értve vagyok?
Jake ismét bólintott.

– Ajó. – Hasgató egy utolsó nagy lélegzetet vett, és rácsapott a kisfiú vállára. – Akkó indíccs, mire vársz? *Hopp!*
Jake átlépte az első megfakult követ és látta, hogy valójában nem kő, hanem fémlemez, amelyet úgy domborítottak, hogy macskakő hatását keltse. A második pontosan az első mögött volt, olyan fortélyosan elhelyezve, hogy egy tudatlan behatoló, aki történetesen elszalasztja az elsőt, szinte biztosan rálépjen a másodikra.
Akkor hát eredj, lépj rá te, gondolta. *Miért* is *ne? A harcos sohasem fog megtalálni ebben a labirintusban, eredj, zúdítsd magadra! Biztosan tisztább sors, mint amit Hasgató és a barátai terveznek neked. És gyorsabb* is.
Poros mokaszinja tétovázott a levegőben az álcázott csapda fölött.
Hasgató hátba vágta, de nem túl erősen. – Arra gondúsz, hogy elméccc Fődvárra deszkát árulni, mi, tökfejecském? – kérdezte. Hangjának kacagó kegyetlenségét közönséges kíváncsiság váltotta föl. Mintha még valami érzelem színezte volna, ami nem volt éppen félelem, inkább mulatság. – Na rajta, ha esztet akarod, én má megvettem a jegyet. Csak gyorsan, az isten tojja ki a szemed!
Jake lába lejjebb ereszkedett a csapda elsütőbillentyűje fölött. Nem azért döntött úgy, hogy még egy kicsit életben marad, mert azt várta, hogy a harcos megtalálja; egyszerűen azt tette, amit Roland tett volna: addig halad, amíg valaki meg nem állítja, és még néhány centit tovább, ha lehetséges.
Ha most megteszi; akkor Hasgatót is magával viszi, de ő egymagában nem elegendő – egyetlen pillantásra látni lehetett, hogy igazat mondott, amikor azt állította, máris haldoklik. Ha továbbmegy, akkor talán lesz esélye arra, hogy Hasgató néhány barátját is magával vigye – talán még a Tik-Tak Ember nevezetűt is.
Ha el kell mennem oda, amit ezt Földvárnak hív, gondolta Jake, *akkor népes társasággal is mehetek.*
Roland megértette volna.

20

Jake rosszul mérte föl a harcos nyomkövető képességét; a hátizsákja csupán a legfeltűnőbb jel volt, amelyet maguk mögött hagytak a labirintusban, de Roland egykettőre rájött, hogy fölösleges megállnia nyomokat lesni. Elég, ha követi Csit.
Ennek ellenére sok kereszteződésben megállt, meg akarván bizonyosodni róla, jó irányba mennek-e. Csi ilyenkor visszanézett, és halkan, türelmetlenül vakkantott, mintha azt mondaná: *Siess! Azt akarod, hogy elveszítsük?* Miután nyomot is talált – egy lábnyomot, egy szálat Jake ingéből, egy foszlányt Hasgató kanárisárga kendőjéből –, és mindhárom Csit igazolta, egyszerűen követte az állatot. Nem adta föl a nyomok figyelését, csupán nem vadászott többé rájuk. Azután rákezdtek a dobok, és azon a délutánon éppen a dobok – meg Hasgató szimatolása Jake esetleges holmijai után – mentették meg a harcos életét.
Olyan hirtelen állt meg, hogy poros bakancsa megcsúszott, és a fegyver már a kezében volt, mire rájött, mit hall. Amikor megértette, türelmetlen morranással visszadugta a fegyvert a tokjába. Már éppen továbbment volna, amikor a szeme megakadt, először Jake hátizsákján... azután két halványan fénylő vonáson a levegőben, tőle balra. Hunyorított, így kivehette a két vékony drótot, amelyek alig egy méterre előtte, térdmagaságban keresztezték egymást. Csi, aki alkata folytán alig magasodott a talaj fölé, kényelmesen átsurrant az egymást keresztező drótok V-je alatt, de ha nem szólalnak meg a dobok, és a harcos nem veszi észre Jake félredobott hátizsákját, akkor egyenesen belefut a csapdába. Fölnézett, tekintete végigpásztázta a nem teljesen találomra föltornyozott, billegő szemetet a sikátor két oldalán, és a szája elvértelenedett. Közel volt a vég, és csak a *ka*-ja mentette meg.

Csi türelmetlenül vakkantott.
Roland hasra vetette magát, és lassan, óvatosan átkúszott a drótok alatt. Nagyobb volt Jake-nél vagy Hasgatónál, és tudta, hogy egy igazán termetes ember egyáltalán nem férne át itt anélkül, hogy el ne indítaná a gondosan kitervelt lavinát. A dobok lüktettek és dübögtek. *Kíváncsi lennék, vajon mind megőrültek-e,* gondolta. *Ha nekem ezt kellene hallgatnom mindennap, biztosan megbolondulnék.*
Átért a drótcsapda túloldalára, fölemelte a hátizsákot, belenézett. Még mindig benne voltak Jake könyvei és néhány ruhadarab, meg azok a kincsek is, amelyeket a gyerek útközben szedett föl: egy kődarab, amelyben sárga pöttyök csillogtak, mint az arany, de nem arany persze; egy nyílhegy, valószínűleg az ősi erdei nép hagyatéka; Jake egy ligetben találta, egy nappal elhívása után; néhány érme a saját világából; apjának a napszemüvege; pár egyéb dolog, amit csak egy tízéves kisfiú szerethet és érthet meg. Olyasmik, amikre még szüksége lehet... ha Roland hamarabb utoléri, minthogy Hasgató és társai megváltoztathatnák, olyan sebeket ejtve rajta, hogy elveszítse érdeklődését a kamaszkor előtti fiúvilág ártatlan passziói és érdekességei iránt.
Agyában démonként vagy palackból szabadult dzsinnként merült fel Hasgató vigyorgó képe: a hiányos fogsor, az üres tekintetű szem, az arcán fölmászó, borostás állán leereszkedő vérpoklosság. *Ha bántod...* gondolta, azután másfelé kényszerítette elméjét, mert ez nem vezetett sehová. Ha Hasgató bántja a fiút (J*ake*-et!, makacskodott ádázul a szíve. *Nem csak fiú, ő Jake! Jake!),* akkor Roland megöli. De ez semmit sem jelent, mivel Hasgató máris halott.
A harcos hosszabbra engedte a hátizsák szíjait, megcsodálta az ügyes csatokat, amelyek lefogták a szíjakat, beleakasztotta a karjait, és fölállt. Csi már indult volna, de Roland odaszólt neki, s az állat megfordult.
– Hozzám, Csi! – Nem tudta, megérti-e (vagy ha megérti is, – engedelmeskedik-e neki), de jobb – biztonságosabb –, ha a közelében marad. Ahol egy álcázott csapda van, ott akadhat több *is*. Lehet, hogy legközelebb nem lesz ilyen szerencséje Csinek.
– Ék! – vakkantotta Csi, és nem mozdult. A vakkantás magabiztos volt, de Roland úgy vélte, többet lát az igazságból az állat szemében, amely sötét volt a félelemtől.
– Igen, de veszedelmes – válaszolta. – Hozzám, Csi.
Puffanás hallatszott mögöttük, onnan, amerről jöttek. Valami súlyos zuhant le, valószínűleg a dobok észbontó vibrálása mozdította ki a helyéből. Roland, itt-ott hangszóróállványokat látott, amint hosszú nyakú, furcsa állatokként kimerednek a szemétből.
Csi visszakocogott hozzá, és lihegve fölnézett rá.
– Maradj a közelemben.
– Ék! Ék-Ék!
– Igen. Jake. – Ismét futásnak eredt, és Csi mellette kocogott, olyan szabályosan a sarkában, mint egy kutya.

21

Eddie-nek, ahogy egy művelt ember mondta valaha, az egész olyan volt, mint a *déjá vu;* futott a kerekes székkel, mintha az idővel versenyezne. A part helyét a Teknős utca vette át, de különben minden ugyanúgy volt. Na persze, akadt egy jelentős különbség: most egy vasútállomást (vagy indóházat) keresett, nem egy magában álló ajtót.
Susannah nyársegyenesen ült, haja mögötte lobogott, kezében Roland pisztolya csővel fölfelé mutatott a felhős, viharzó égre. A dobok lüktettek és dübögtek, hangokkal püfölve őket. Pont előttük gigászi, tányérforma tárgy hevert az úton, és Eddie túlcsigázott képzeletében, talán a kétoldalt sorjázó klasszicista épületek miatt, Jupiter és Thor játszott frizbít. Jupiter túl nagyot dobott, Thor mellényúlt,

a korong átesett a felhőkön – a fenébe, különben is ebédidő van az Olümposzon.
Az istenek frizbíje, gondolta, átmanőverezve Susannah-t két rozsdás kocsi között, *micsoda ötlet!* Fölugratta a tolókocsit a járdára, hogy megkerülhesse a tárgyat, amely közelebbről távközlési antennának tűnt. Eddie megkerülte, és éppen visszakanyarodott az úttestre – a járda olyan szemetes volt, hogy lelassította volna a haladásukat –, amikor a dobok hirtelen elhallgattak. A visszhang belehömpölyödött az új csendbe, illetve dehogyis volt ez csönd, állapította meg Eddie. Előttük boltíves bejáratú márványépület állt ott, ahol a Teknős sugárutat egy másik út keresztezte. A házat benőtte a vadszőlő és valami spanyol szakállra emlékeztető zöld növény, amely még kócosságában is fenséges és valahogy méltóságteljes volt. A boltíven túl emberek hablatyoltak izgatottan.
– Ne állj meg! – reccsent rá Susannah. – Nincs időnk, hogy...
Hisztérikus sikoly hasított a hablatyba. Helyeslő ordítások kísérték, és bármilyen hihetetlen, de olyan tapsvihar, amelyet Eddie Atlantic City szállodai kaszinóiban hallott, valamilyen szám után. A sikoly hosszú, elhaló gurgulázásba fulladt, amely a kabóca fűrészelésére emlékeztetett. Eddie tarkóján fölmeredt a szőr. A legközelebbi hangszóróállványokon himbálódzó hullákra pillantott, és megértette, hogy a ludi Pubik tréfás kedvű népe újabb nyilvános akasztást hajtott végre.
Hát ez csodás, gondolta. *Ha most még itt lenne nekik Tony Orlando meg a Dawn, és elfújnák a „Kopogj háromszor”-t, boldogan halhatnának meg.*
Kíváncsian bámulta a sarki kőházat. Ilyen közelről az elburjánzott futónövény áthatóan szaglott. Ez a szag könnyfacsaróan keserű volt, mégis kellemesebb a mumifikálódott holttestek édes fahéjillatánál. Az indákból alázáporozó dühös, zöld zuhatag elfüggönyözte a régi árkádsort. Hirtelen egy alak vált ki ebből a növényi vízesésből, és feléjük rohant. Eddie látta, hogy gyerek, termete alapján alig nőtt még ki a pelenkából. Fura felnőttes szerelése volt, fodros fehér ing, bársony térdnadrág. A hajába szalagokat fontak. Eddie hirtelen őrült vágyat érzett, hogy hadonászni kezdjen és azt ordítsa: *Bárki bármit is mondjon, Lud maradt győztesen a porondon!*
– Gyertek! – sipította fejhangon a gyerek. A haja tele volt a zöld valamivel, futás közben gépiesen söprögette őket a bal kezével. – Most csinálják meg Táncost! Táncoslábún a sor, hogy elmenjen a dobok földjére! Mozgás, különben lekésitek az egész mutatványt, az isten verje meg!
Susannah-t is meghökkentette a gyerek külseje, ám ahogy közeledett hozzájuk, egyszerre beléhasított, hogy valami rendkívül különös és visszás van abban, ahogy a növényi morzsalékot söpörgeti szalagokkal befont hajából: csupán az egyik kezét használta. A másik a háta mögött volt, amikor kirohant a növényi vízesésből, és azóta sem húzta elő.
De kínos lehet!, gondolta, azután megindult a magnószalag a fejében, és máris hallotta, mit mondott Roland a hídfőnél: *Tudtam, hogy ilyesmi történhet... ha korábban észrevesszük ezt az alakot, amikor még kívül voltunk a robbanó tojása hatósugarán... Pokolra ezzel a balszerencsével!*
Rászögezte Roland pisztolyát a gyerekre, aki akkor ugrott le a járdáról, és egyenesen feléjük rohant. – *Megállj!* – vijjogta. – *Maradsz, ahol vagy!*
– Suze, *mit csinálsz?* – horkant föl Eddie.
Susannah nem törődött vele. A szó valódi értelmében nem is volt ott; a székben Detta Walker ült, szeme lázasan villogott a gyanakvástól. – *Állj vagy lövök!*
A fura kis kölyök mintha süket lett volna a figyelmeztetés folyományaira. – Gyertek! – ordította ujjongva. – Elszalasztjátok az egész látványosságot! Táncos fog...
Végre előhúzta a háta mögül a jobb kezét, és közben Eddie is rájött, hogy nem gyereket lát, hanem egy torz törpét, aki rég maga mögött hagyta gyermekkorát. Az, amit Eddie gyermeki lelkesültségnek vélt, valójában a gyűlölet és a harag hátborzongató keveréke volt. A törpe arcát és homlokát azok a szivárgó, színtelen foltok borították, amelyeket Roland kurvák virágának nevezett.

Susannah nem látta az arcát, az ő figyelmét az emelkedő jobb kéz kötötte le, és a benne levő tompazöld gömb. Ennyire volt szüksége. Eldörrent Roland pisztolya, a törpe hátrarepült. A kín és a harag fülsértő visítására nyitotta pici száját, amikor földet ért a járdán. A gránát kirepült a kezéből, és visszagurult a boltív alá, ahonnan ő maga előjött.
Detta eltűnt, mint egy álom, és Susannah döbbent, riadt, utálkozó pillantása tovavándorolt a füstölgő pisztolyról a járdán heverő apró alakra. – Jézusom, lelőttem! Eddie, lelőttem?
– *Halál... a* Szürkékre!
A figurácska dacosan akarta kiáltani ezeket a szavakat, ám öklendező bugyborékolással jött elő belőle, a vérrel együtt, amely bemocskolta fodros ingének megmaradt fehér foltjait. Tompa pukkanás hallatszott a sarokház elgazosodott udvaráról, és a zöld növényzet lelógó függönye kiduzzadt, mint egy sebesen haladó gálya vitorlája. Köhögtető, keserű füstfelleg gomolygott alóla. Eddie rávetette magát Susannah-ra, hogy eltakarja. Szúrós betonmorzsák szerencsére mind apró – záporoztak a hátára, nyakára, feje búbjára. Balról undok, nyálkás cuppogás hallatszott. Résnyire nyitotta a szemét, arrafelé sandított, és azt látta, hogy a figurácska feje éppen akkor áll meg a kanális egyik lefolyónyílásán. A törpe szeme még mindig nyitva volt, szája végső vicsorgásra torzult.
Újabb ricsaj támadt, visítozás, ordítozás, de csupa dühös hang. Eddie félreperdítette Susannah székét – fél keréken egyensúlyozott, mielőtt úgy döntött, hogy mégis megáll –; és arrafelé pillantott, ahonnan a törpe előrohant. Valami húszfős rongyos csürhe bukkant elő, némelyik a kapuból, mások a sarokház árkádjait elsötétítő levelek közül. Úgy váltak ki a törpe gránátjának füstjéből, mint megannyi gonosz szellem. Legtöbbjük kék fejkendőt viselt, és valamennyien fel voltak fegyverezve, rozsdás kardok, békanyúzók, repedt fustélyok széles (és valahogy szánalmas) választékával. Eddie látta, hogy az egyik ember kihívóan lóbál egy pörölyt. *Pubik,* gondolta Eddie. *Félbeszakítottuk akasztó ünnepségüket, és most piszkosul begerjedtek.*
– *Halál a Szürkékre! Öljétek meg mindkettőt! Megölték Lustert, Isten folyassa ki a szemeiket!* – ordította összevissza a bájos csoport a tolókocsiban ülő Susannah és a szék előtt fél térdre ereszkedett Eddie láttán. A falkavezér skót kitre emlékeztető plédet tekert magára, és szilajul hadonászott egy vadászkéssel. Le is nyakazta volna a mögötte nyomuló testes asszonyságot, ha az nem bukik le. Támadásba lendült. A többiek boldogan üvöltve követték.
Roland pisztolya belevillámlott a szeles borulatba, a skót szoknyás Pubi koponyateteje megemelkedett. A vadászkéssel majdnem lenyakazott asszony iszonyodva horkantott, mert vércseppek permeteztek savószín arcába. A többiek ordítva és eszelős tekintettel rohantak el a halott és az asszony mellett.
– Eddie! – süvöltötte Susannah, és ismét tüzelt. Egy selyembélésű köpenyt és térdig érő csizmát viselő férfi összerogyott az úttesten.
Eddie a Rüger után kapott, és egy halálosan rémült pillanatig azt hitte, hogy elveszítette. A pisztoly agya becsúszott a nadrágja korca alá. Megmarkolta és keményen megrántotta. Az a rohadék nem akart kijönni! A célgömb valahogy beleakadt az alsónadrágjába.
Susannah gyors egymásutánban háromszor sütötte el a fegyverét, Mindegyik lövés talált, de ez nem lassította le a közeledő Pubikat.
– *Eddie, segíts már!*
Eddie feltépte a nadrágját, mint egy árkedvezményes kategóriájú Superman, de végre kiszabadította a Rügert. Bal tenyere élével elfordította a biztosítókart, pontosan térd fölött rákönyökölt a combjára, és lőni kezdett. Nem kellett gondolkodnia, még céloznia sem. Roland megmondta, hogy harc közben a harcos keze magától működik, és Eddie most megértette, hogy ez mennyire igaz. Meg amúgy is, ezeket a célpontokat még egy vak ember is nehezen tévesztette volna el ebből a távolságból. Susannah

tizenötre apasztotta a támadó Pubik számát; Eddie olyan rendet vágott a maradékban, mint mikor a szél lefekteti a búzát. Alig két másodperc alatt újabb négy zuhant a földre.
A csőcselék lázas és eszetlenül buzgó egységes arculata kezdett megtörni. A pörölyt lengető férfi hirtelen félredobta fegyverét, és nyaka közé szedte a lábát, nehézkesen sántikálva ízületi gyulladástól elformátlanodott lábán. Ketten is követték. A többiek tétován hemzsegtek az úttesten.
– Rajta, ördögök! – acsargott egy viszonylag fiatal ember. Ő a nyakán viselte a kék sálat, mint az ascoti derbi zsokéi. Kopasz volt, leszámítva két hajcsomót a feje két oldalán. Susannah-t Clarabellre, a Bohócra emlékeztette, Eddie-t inkább Ronald McDonaldra, de egyikük sem találta komoly ellenfélnek. Az illető egy házilag készült lándzsát hajított feléjük, ami előző életét vas asztallábként élte le. A fegyver ártalmatlanul zörömbölt a tolókocsitól jobbra az úttesten. – Azt mondtam, gyerünk! Legyűrhetjük őket, ha együtt...
– Sajnálom, öcsi – mormogta Eddie, és mellbe lőtte. Clarabell/Ronald hátratántorodott, egyik kezével ingéhez kapott. Tágra nyílt szemmel meredt Eddie-re, pillantása szívfájdító világossággal tolmácsolta: ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Keze súlyos puffanással hullott le. A szája sarkából kicsorduló vér hihetetlenül harsogó pirosnak látszott ebben a szürke napban. A mutatóba megmaradt Pubik némán bámulták, ahogy térdre rogy, és egyikük megfordult, hogy elinaljon.
– Szó sem lehet róla! – tiltakozott Eddie. – Maradjatok csak, csöki barátaim, különben máris körülnézhettek a tisztáson, ahol utatok véget ér! – Fölemelte a hangját. – Na, hajigáljátok el, amitek van, fiúk, lányok! Mindnyájan! Most rögtön!
– Te... – suttogta a haldokló. – Te... harcos vagy?
– Ez a helyzet – felelte Eddie, komoran szemmel tartva a megmaradt Pubikat.
– Bocsánatodért... esedezem – zihálta a göndör vörös hajú férfi, és arcra zuhant.
– *Harcosok?* – kérdezte rettegő felismeréssel az egyik Pubi.
– Na, lehet hogy hülyék vagytok, de süketek nem – felelte Susannah –, és ez is valami. – Megrázta a revolvert, amely Eddie szerint üres lehetett. Mellesleg hány golyó maradhatott a Rügerben? Rájött, hogy fogalma sincs, hány lőszer fér a tárba, és átkozta magát a hülyeségéért... de hát el tudta képzelni, hogy ilyesmibe keverednek? Nem. – Hallottátok, emberek? Dobjatok el mindent! A bulinak vége!
Egyenként engedelmeskedtek. Megszólalt az asszony, aki arcán viselte Mr. Kard és Szoknya vérét. – Nem kellett volna megölnöd Winstont, naccsága. Ma volt a születésnapja, az ám.
– Akkor maradt volna otthon, hogy megegye a szülinapi tortáját – felelte Eddie. Tekintve élményeinek átlagát, egyáltalán nem találta szürreálisnak sem az asszony megjegyzését, sem a saját válaszát.
Egy másik asszony is volt a megmaradt Pubik között, egy girhes teremtés, hosszú szőke haja foltokban nőtt, mintha rühes lett volna. Eddie észrevette, hogy a halott törpe – meg a mögötte levő, növényekkel benőtt árkádok viszonylagos biztonsága – felé oldalaz, és egy golyót küldött a repedezett betonba, közvetlenül a lába mellett. Fogalma sem volt róla, mit akart vele, de azt biztosan nem, hogy a szőke mindenféle ötleteket adjon a többieknek. Attól mindenesetre félt, hogy mit művelne a keze, ha a csenevész, morcos népség menekülni próbálna: Akármit gondolt is a fejében erről a harcosságról, a keze rájött, hogy élvezi.
– Maradj, ahol vagy, drágaságom. Barátságos Főfelügyelő azt üzeni, hogy jobb a biztonság. – Susannah-ra pillantott, és megrémítette, milyen szürkére sápadt. – Suze, jól vagy? – kérdezte halkan.
– Igen.
– Ugye nem fogsz elájulni vagy ilyesmi? Mert...
– Nem. – Olyan sötét volt a szeme, mint két verem. – Csak arról van szó, hogy még sohasem öltem meg senkit... érted?
Eddie nyelvén már ott lebegett, hogy *hát jobb, ha hozzászoksz,* de azután lenyelte, és visszafordult az

előttük álló megmaradt öt emberhez. Morcos félelemmel bámulták őket, amely mindazonáltal messze állt a rettegéstől.
A fene, a legtöbbje még azt is elfelejtette, mi az a rettegés, gondolta. *Vidámság, szomorúság, szeretet... ilyesmik. Nem hinném, hogy egyáltalán éreznek még valamit. Túlságosan régen élnek ebben a tisztítótűzben.*
Azután eszébe jutott a nevetés, az izgatott kiáltások, a tapsok, és helyesbített. Legalább még egy dolog volt, ami működtette őket, egy dolog, ami megbizsergette őket. Táncos is tanúsíthatta volna.
– Ki itten a góré? – kérdezte. Sasszemmel figyelte a kereszteződést a kis csoport mögött, arra az esetre, ha visszatérne a kurázsijuk. Mostanáig semmi riasztót nem látott vagy hallott abból az irányból. A többiek valószínűleg sorsára hagyták a rongyos kis gárdát.
A Pubik bizonytalanul néztek egymásra, végül a vérfoltos arcú asszony szólalt meg. – Táncos volt, de amikor az istendobok megszólaltak, az ő köve került elő a kalapból, és mi elküldtük táncolni. Asszem, Winston következett volna, de az istenrohasztotta pisztolyaitokkal elintéztétek, az ám. – Letörölt az arcáról egy csomó vért, megnézte a kezét, majd ismét Eddie-re emelte morcos pillantását.
– Na és mit gondolsz, Winston mit akart csinálni az istenrohasztotta lándzsájával? – vágott vissza Eddie. Viszolyogva állapította meg, hogy az asszony valóságos bűntudatot ébresztett benne amiatt, amit tett. – Meg akarta borotválni a pofaszakállamat?
– Megöltétek Frankot és Lustert is – folytatta az asszony konokul –, pedig mik vagytok tik? Vagy Szürkék, ami rossz, vagy két istenrohasztotta idegen, ami még rosszabb. Ki maradt az Északi Városrész Pubijainak? Asszem, tán Topsy – Topsy, a tengerész –, de ő nincs itt, ugyi. Fogta a csónakját és elindult lefelé a folyón, de az ám, hogy az Isten rohassza meg őt is, én mondom!
Susannah nem hallgatta tovább; azon töprengett megbabonázott iszonyattal, amit az asszony az előbb mondott. *Táncos köve került elő a kalapból, és mi elküldtük táncolni.* Eszébe jutott, hogy az egyetemen olvasta Shirley Jackson novelláját, a *Lottó-t,* és megértette, hogy ezek az emberek, az eredeti Pubik elkorcsosult leszármazottai, meg is élik Jackson lidércnyomását. Nem csoda, hogy nem képesek semmilyen komoly érzelemre, amikor ilyen borzalmas sorshúzásokon kell részt venniük, méghozzá nem egyszer egy évben, mint a történetben, hanem naponta kétszer-háromszor.
– Miért? – kérdezte a véres asszonyt rekedt, rémült hangon. – Miért csináljátok?
Az asszony úgy nézett rá, mintha a világ legnagyobb hülyéje lenne. – Miért? Mert akkor a kísértetek, amelyek a gépekben élnek, nem szállják meg az itteni Pubi és Szürke holtak tetemét, és nem küldik fel őket az utcára a lyukakon át, hogy megegyenek minket. Ezt minden hülye tudja.
– Nincsenek is kísértetek – válaszolta Susannah, de a hangja még a saját fülében is értelmetlen kárálásnak tűnt. Dehogy nincsenek. Ebben a világban mindenütt vannak kísértetek. Azért folytatta. – Amit te istendoboknak hívsz, az egy szalag, ami megakadt egy gépben. Semmi más. – Hirtelen ihlettel hozzátette: – Vagy talán a Szürkék csinálják szándékosan. Erre még nem gondoltatok? Ők a város másik végében laknak, igaz? Meg alatta is. Mindig is el akartak zavarni benneteket. Talán csak ráleltek egy igazán hatékony módszerre, hogy ti végezzétek el helyettük a melót.
A véres asszony mellett egy idősebb férfi állt, fején a világ legősibbnek tűnő keménykalapjával, amelyhez rongyos khaki rövidnadrágot viselt. Most előrelépett, és olyan jól nevelt stílben fordult Susannah-hoz, ami borotvaéles tőrré fente a hangjában lappangó megvetést. – Tévedésben vagy, Harcos Nagyasz-szonyom. Számtalan gép van Lud alatt, és mindegyikben kísértetek lakoznak, démoni szellemek, amelyek kizárólag rosszindulattal viseltetnek a halandó asszonyok és férfiak iránt. Ezek a démonkísértetek *nagyon is* képesek föltámasztani a halottakat... és itt Ludban tetemes mennyiségű halottat lehet föltámasztani.
– Figyelj – mondta Eddie. – Láttál valaha a saját szemeddel ilyen zombit, Jeeves? Akár *egyet* is?

Jeeves elfintorodott, de nem szólt – ám az a fintor mindent elmondott. Mit várhat az ember, kérdezte ez a fintor, olyan idegenektől, akik fegyverrel értetik meg magukat?
Eddie úgy döntött, legjobb, ha lezárja ezt a csevegést. Amúgy sem volt hittérítői vénája. – Te – intett a Rügerrel a vérfoltos asszony felé – és a barátod itt maradtok – az, amelyik olyan, mint egy angol komornyik a kimenőnapján –, megmutatjátok nekünk a vasútállomást. Eztán búcsút veszünk egymástól, mert megmondom őszintén, már így is elcsesztétek a napomat.
– Vasútállomás? – kérdezte az az ember, aki úgy festett, mint Jeeves, a csodainas. – Mi az a vasútállomás?
– Az indóházhoz vigyetek – vágott közbe Susannah. – Vigyetek el Blaine-hez.
Ezzel végre sikerült meglepnie Jeevest; a világfájdalmas megvetést, amellyel eddig kezelte őket, döbbent rémület váltotta fel. – Nem mehettek oda! – kiáltotta. – Az indóház tiltott terület, és Blaine a legveszedelmesebb Lud valamennyi kísértete közül!
Tiltott terület?, tűnődött Eddie. *Remek. Ha ez igaz, legalább miattatok nem kell majrézni, hülye seggfejek.* És azt is jó volt hallani, hogy *még mindig* létezik Blaine... vagy legalábbis ezek az emberek azt hiszik.
A többiek értetlen döbbenettel bámultak Susannah-ra és Eddie-re; mintha a betolakodók arra akartak volna rábírni egy csapat hívőt, hogy meggyalázzanak egy szent ereklyét.
Eddie addig emelte a Rügert, amíg a célgömb meg nem állapodott Jeeves homlokán.
– Megyünk – közölte –, és ha nem akartok itt és most csatlakozni őseitekhez, azt javaslom, ne morogjatok és nyafogjatok, hanem vezessetek oda minket. Jeeves és a vérfoltos asszony bizonytalan pillantásokat váltottak egymással, de amikor a keménykalapos ember ismét Eddie-re és Susannah-ra nézett, az arca eltökélt és nyugodt volt.
– Lőj le, ha úgy tetszik – mondta. – Inkább itt halunk meg, mint ott.
– Micsoda egy rakás beteg faszkalap vagytok, akik lábon hordjátok ki az agyhalált! – förmedt rájuk Susannah. – *Senkinek* nem kell meghalnia! Csak vezessetek el minket oda, ahová menni akarunk, az isten szerelmére!
– De hát belépni Blaine indóházába – felelte komoran az asszony –, az *maga a halál,* naccsám, de az ám. Blaine alszik, és aki megzavarja pihenését, annak drágán meg kell fizetnie érte.
– Ugyan már, szépségem! – förmedt rá Eddie. – Széllel szembe nem lehet zongorázni.
– Nem értem, hogy ez mit jelent – felelte az asszony különös, zavarba ejtő méltósággal.
– Ez azt jelenti, hogy vagy elvezettek bennünket az indóházhoz, és kockáztatjátok Blaine haragját, vagy itt maradtok, és megtapasztaljátok Eddie haragját. Tudjátok, hogy nem muszáj ám szép tiszta fejlövésnek lennie. Apránként is megölhetlek benneteket, és elég gonosznak érzem magam ahhoz, hogy meg is tegyem. Nagyon rossz napot töltöttem a városotokban: a zene pocsék, mindenki büdös, mint a pestis, és az első fickó, akit megláttunk, egy gránátot vágott hozzánk, és elrabolta a barátunkat. Na, mit válaszoltok?
– Egyáltalán, miért akartok Blaine-hez menni? – kérdezték a többiek. – Ki sem mozdul a helyéről már évek óta! Már nem is hallatja a sokféle hangját, és nem nevet.
Sokféle hangot hallat és nevet?, gondolta Eddie. Susannah-ra nézett. A nő visszanézett és vállat vont.
– Ardis volt az utolsó, aki bement Blaine-hez – mondta a vérfoltos asszony.
Jeeves komoran bólintott. – Ardis mindig bolond volt, amikor ivott. Blaine valami kérdést tett föl neki. Hallottam, de nem értettem – azt hiszem, a hollók anyjáról mondott valamit –, és amikor Ardis nem tudott válaszolni, Blaine lekaszabolta kék tűzzel.
– Elektromossággal? – kérdezte Eddie.
Jeeves és a vérfoltos asszony bólintott. – Igen – helyeselt az asszony. – Elektromosság, így hívták a

régi időkben, az ám.
– Nem kell bejönnötök velünk mondta hirtelen Susannah. – Csak addig vigyetek, ahonnan láthatjuk. Az út többi részét magunk is meg tudjuk tenni. Az asszony bizalmatlanul nézett rá, azután Jeeves odahúzta a fejét a szájához, és egy darabig pusmogott a fülébe. A többiek töredezett láncban álltak mögöttük, és azoknak az embereknek a bamba tekintetével bámulták Eddie-t és Susannah-t, akik most éltek túl egy súlyos bombázást.
Végül az asszony felnézett. – Igen – mondta. – Elviszünk titeket az indóház közelébe, azzal megszabadulunk tőletek.
– Pontosan így gondoltam én is – válaszolta Eddie. – Te és Jeeves velünk jöttök. A többieknek oszolj.
– Végignézett rajtuk. – De ne feledjétek, egyetlen, lesből elhajított lándzsa, tégla vagy kilőtt nyíl, és ez a kettő itt meghal! – Ez a fenyegetés olyan gyatrán és értelmetlenül hangzott, hogy Eddie azt kívánta, bárcsak ki se mondta volna. Hogyan is törődnének ezzel a kettővel vagy a klán bármely tagjával, amikor mindennap fölhúznak maguk közül egyet-kettőt? Mindegy, késő bánat, gondolta, miközben nézte, ahogy a többiek elügetnek, egyszer se pillantva hátra. – Gyerünk – mondta az asszony. – Szeretnék megszabadulni tőletek.
– Az érzés kölcsönös – válaszolta Eddie.
De az asszony, mielőtt Jeevesszel elkalauzolta volna őket, olyasmit csinált, amitől Eddie kicsit megbánta kíméletlen gondolatait: letérdelt, kisimította a hajat a skót szoknyás férfi homlokából, és megcsókolta piszkos arcát. – Isten veled, Winston – mondta. – Várj meg ott, ahol a fák tiszták, a víz édes. Utánad megyek, ez olyan biztos, ahogy a hajnal nyugatra űzi az árnyakat.
– Nem akartam megölni – mondta Susannah. – Azt akarom, hogy tudd. De én magam még kevésbé akartam meghalni.
– Igen. – Az arc, amely Susannah-ra nézett, szigorú volt és könnytelen. – Ha az a szándékod, hogy belépj Blaine bölcsejébe, akkor mindenképpen meghalsz. És bizony lehet, haldoklásod közben irigyelni fogod szegény öreg Winstont. Ez a Blaine kegyetlen. A legkegyetlenebb démon ezen a kegyetlen helyen.
– Menjünk, Maud – mondta Jeeves, és fölsegítette.
– Igen. Szabaduljunk meg tőlük. – Ismét végigmérte Susannah-t és Eddie-t, szeme szigorú volt, de valahogy zavarodott. – Az istenek átkozzák el a szememet, amiért itt kellett látnom titeket. És az istenek átkozzák el a fegyvereiteket is, mert mindig azokkal kezdődött minden bajunk.
És ezzel a viselkedéssel, gondolta Susannah, *még legalább ezer évig eltartanak a bajaitok, drágám.*
Maud szapora tempót diktált a Teknős utcán. Jeeves mellette kocogott. Eddie, aki Susannah-t tolta, hamarosan lihegett, és alig bírt a nyomukban maradni. Az útjukat szegélyező palotaszerű házak addig terpeszkedtek, míg már inkább emlékeztettek elvadult pázsiton álló, borostyánnal benőtt kúriákra, és Eddie rájött, hogy ez valami nagyon menő fertály lehetett annak idején. De valamennyit uralta egy épület, amely előttük magasodott. Fehér kőtömbökből emelt, megtévesztően egyszerű, szögletes építmény volt, kiugró ereszét pillérek sokasága támasztotta alá. Eddie-nek ismét eszébe jutottak a gladiátorfilmek, amelyeket gyerekkorában annyira élvezett. Susannah-t, aki formálisabb iskolákban okult, inkább a Parthenonra emlékeztette. Mindketten megfigyelték és megbámulták a csodálatosan faragott bestiariumot – a Medvét és a Teknőst, a Halat és a Patkányt, a Lovat és a Kutyát –, amelyek párosával vették körül az épületet. Tudták, hogy ez az a hely, amelyet keresnek.
Egy pillanatra sem szabadulhattak a kínos érzéstől, hogy sok tekintet figyeli őket, egyszerre gyűlölettel és csodálattal. Zengett az ég, amikor meglátták az egysínű pályát; akár a vihar, dél felől érkezett, csatlakozott a Teknős utcához, és egyenesen Lud Indóháza felé tartott. Ahogy közeledtek hozzá, kétfelől rángatózni és táncolni kezdtek a múmiák az erősödő szélben.

Miután isten tudja, mennyi ideig rohantak (Jake csak azt tudta biztosan, hogy a dobok elhallgattak), Hasgató egy rántással ismét megállította. Ez alkalommal a gyereknek sikerült megállnia a lábán. Neki jó tüdeje volt. Hasgatónak, aki soha többé nem lesz tizenegy, annál kevésbé.

– Hő! Lötyög a zöreg pumpa, husikám!

– Az baj – mondta közömbösen Jake, és hátratántorodott, amikor Hasgató bütykös keze arcul csapta.

– Ja, és milyen keserű könnyeket hullatol, ha maj hóttan esek össze, mi? Biztos is! De nincs ilyen szerencséd, fincsi kis husika! Látott má karón varnyút az öreg Hasgató, és nem arra születtem, hogy hóttan essek egy magadféle keménységű puszika lába elé!

Jake szenvtelenül hallgatta a zagyválást. Ő még a mai nap holtan akarta látni Hasgatót. És az se érdekli, ha ő is rámegy. Letörölte a vért fölrepedt ajkáról, és elgondolkozva bámulta, azon töprengve, milyen gyorsan rohanja és hódítja meg az emberi szívet a gyilkolás vágya.

Hasgató észrevette, hogy Jake a véres ujjait nézi, és elvigyorodott. – Szivárog a gyanta, mi? Nem ez ám az utósó eset, hogy öreg Hasgató haverod megcsapolja kicsinyég az ifiú fácskát, hacsak nem figyelsz nagyon, de nagyon erőssen! – Rámutatott valamire annak a keskeny sikátornak a kövezetén, ahol éppen tárgyaltak. Egy rozsdás búvónyílás-fedél volt, ugyanazokat a szavakat nyomták beléje, amelyeket Jake nemrég látott: LaMERK ÖNTÖDE.

– Ódalt tanász rajta egy fogantyút – mondta Hasgató. – Látod? Fogjad és húzzad félre. De szaporán, akkor tán marad még fogad, mire tanákozol Tik-Takkal.

Jake megragadta a vaskorongot és megrántotta. Keményen húzta, de nem olyan erősen, amennyi telt volna tőle. Az utcák és sikátorok labirintusa, amelyeken Hasgató végignoszogatta, elég rossz volt, de legalább látott. Nem tudta elképzelni, milyen lehet a város alvilága, ahol a sötétség eleve kizárja a menekülésnek még az álmát is, és nem is szándékozott kipróbálni, csak ha semmiképpen nem tudja kikerülni.

Hasgató gyorsan nyilvánvalóvá tette, hogy nincs választása.

– Ez túl nehéz – kezdte Jake, mire a kalóz torkon ragadta és fölrántotta, amíg egy vonalba nem került az arcuk. A hosszú futás a sikátorokon át halvány, izzadt pírt csalt Hasgató arcára, a húsában rágó kelések csúnya sárgásbíborra színeződtek. A nyílt fekélyekből sűrű, fertőzött anyag és vékony erekben vér szivárgott kitartó lüktetéssel. Jake csak egy szimmantást kapott Hasgató átható bűzéből, még mielőtt a kalóz keze ki nem szorította torkából a levegőt.

– Figyelj, te hülye tökfilkó, és jól figyelj, mer ez az utósó figyelmeztetés! Most rögtön emeld fő aztat a kurva fedlapot, különben benyúlok a szádba, és kitépem a nyelvedet! Csak nyugottan marjá belém közbe, mer ami a vérembe van, attól a te képeden is kivirítnak a virágok, mijelőtt vége a hétnek, ha ugyan elélsz odájig. Na, értve vagyok?

Jake őrjöngve bólogatott. Hasgató arca eltűnt az egyre sűrűsödő szürkeségben, a hangja mintha nagy távolságból érkezett volna:

– Jó. – Hátralökte a gyereket: Jake összeesett a búvónyílás mellett, köhögött, öklendezett. Végül sikerült egy mély lélegzetet vennie. Úgy égette, mintha folyékony tüzet nyelt volna. Kiköpött egy adag véres nyálkát, és kis híján elhányta magát a láttán.

– Most pedig emeld meg asztat a fedőt, szívem szottya, és ne beszéjjünk többet a dologrú.

Jake odakúszott, becsúsztatta a kezét a fogantyúba, és ez alkalommal minden erejével meghúzta. Egy szörnyű pillanatig attól félt, nem lesz képes megmozdítani. Azután elképzelte, amint Hasgató ujjai a szájába nyúlkálnak, megragadják a nyelvét, és ebből még egy kis erőt merített. Tompa kín terjengett a hátgerince tövében, mintha valami elpattant volna benne, de a kerek fedő csikorogva, lassan oldalra

siklott a macskaköveken, és feltárta a sötétség vigyorgó holdsarlóját.
– Jóvan, tökfej, jóvan! – kiáltotta Hasgató vidáman. – Mecsoda remek kis öszvér vagy! Csak húzzad tovább, most má ne haggyad abba!
Amikor a sarlóból félhold lett, a fájdalom pedig tűzként égette Jake gerincének tövét, Hasgató a bakancsával fenékbe rúgta, mire a gyerek elterült a kövezeten.
– Naggyon jó! – mondta a kalóz, belekukkantva a lyukba. – Most pedig, tökfej, iszkiri lefelé az ódalsó létrán. Nehogy elvéccs eggy fokot, mer meg se állsz a fenekéig, mer a fokok cefre csúszósak és zsírosak! Ha jól emlékszek, van vagy húsz. Amikor leérel az ajjára, megállasz, mint a cövek, és megvársz! Persze lehet olyanod, hogy elfuss öreg haverodtul, de gondolod, hogy jó ötlet?
– Nem – felelte Jake. – Nem az.
– Naggyon értelmes fijúcska! – Hasgató szája ocsmány vigyorra húzódott, ismét feltárva néhány megmaradt fogát. – Sötét van odale, és minden irányba ezer alagút! Öreg cimbid ismeri őket, mint a tenyerit, abbion, de te semmi idő alatt elveszel bennük. Meg aztán vannak patkányok is – nagyon nagyok és éhesek. Szóval csak várjál!
– Azt teszem.
Hasgató jól megnézte. – Ippeg úgy beszélsz, mint ekkis orgyilkos, pedig nem vagy Pubi, eszt lefogadnám. Hunnat gyöttél, tökfej?
Jake nem szólt.
– Eevitte a cica a nyelvedet? Nem baj; Tik-Tak majd szóra bír, abbion. Megvannak a módszerei, ennek a Tikinek osztán megvannak; ő csak asztat akarja, hogy az emberek beszéljenek vele. Ha eccer beindíccsa őket, néha olyan gyorsan hadarnak és olyan hangosan sikoltoznak, hogy le kell ütni valakinek őket, hogy lelassujjanak. Tik-Tak Ember senkinek se nem tűri, hogy a cica elvigye a nyelvit, még az ilyen fincsi kis fijúcskáknak se, mint te.
Nagyot rúgott. Jake-nek ez alkalommal sikerült félrehajolnia és lebuknia előle. Belenézett a félig nyitott aknába, megpillantotta a létrát, és elindult lefelé. Mellmagasságig még kint volt az utcán, amikor szörnyű robaj rázta meg a levegőt. Úgy egy mérföld távolságból érkezett, ám Jake különösebb felvilágosítás nélkül is tudta, mi az, és feljajdult nyomorúságában.
Széles vigyor ömlött el Hasgató képén. – Tökös haverod kicsit tovább követett, mint gondultad volna, ugyi? De nem vót jobb, mint én gondultam, tökfej, amikó megláttam a szemit – naggyon kekeckedőn és ravaszul nézett! Gondultam én, hogy rögvest utánna gyön a zamatos kis éjjeli csemegéjének, má ha eggyátalán gyön, és gyött is! A húrokat kiszúrta, de a szökőkút eekapta, és így a jó! Na mozgás, mézecském!
Egy rúgással célba vette Jake kiálló fejét. A fiú lebukott, de az egyik lába lecsúszott az alagút falába épített létrafokról, és csak azért nem zuhant le, mert elkapta Hasgató hegektől rücskös bokáját. Könyörögve nézett föl, de nem látott irgalmat a haldokló, fertőzött arcon.
– Kérem! – mondta, és érezte, hogy a szó zokogásba fúl. Folyton Roland szétzúzott testét látta a hatalmas szökőkút alatt. Mit mondott Hasgató? Itatóspapírral jöjjön, aki fel akarja szedni?
– Rimánkoggy, ha akarsz, aranyom. Csak asztat ne várjad, hogy jó süjjön ki belülle, a kegyelem nem gyött át a hídnak erre az ódalára, de nem ám! Most pedig lefelé, külömbe a kurva füleden rúgom ki a kurva agyadat!
Így hát Jake elindult lefelé, és mire elérte a csatorna fenekén poshadó vizet, elmúlt a sírhatnékja. Fejét lehorgasztva, megrogyott vállal várta, hogy Hasgató is lejöjjön, és tovább vezesse végzete felé.

23

Roland majdnem belebotlott a szemétlavinát visszatartó, kifeszített drótokba, ám a levegőben lógó

szökőkút képtelenség volt, olyan csapda, amelyet legföljebb egy buta gyerek állít. Cort megtanította őket, hogy ellenséges területen állandóan szemmel tartsák a teljes látóterüket, beleértve azt is, ami alattuk vagy fölöttük volt.
– Állj! – mondta emelt hangon, hogy Csi a dobok dübögésén át is hallja.
– Áll! – helyeselt Csi, azután előrenézett, és azonnal hozzátette: – Ék!
– Igen. – A harcos ismét fölnézett a lebegő szökőkútra, azután megvizsgálta az utcát, kereste az elsütő szerkezetet. Látta, hogy kettő is van. Valamikor talán hatásosan álcázták őket kockakőnek, de az az idő régen elmúlt. Roland lehajolt, a térdére támaszkodott, és azt mondta Csi fölemelt orrának: – Most föl foglak szedni egy percre. Ne nyüzsögj, Csi.
– Csi!
Roland átkarolta a szőrmókust: Csi először megmerevedett és igyekezett elhúzódni, azután kis teste elernyedt. Nem volt éppen boldog, hogy ilyen közel került valakihez, aki nem Jake, de láthatólag meg akart barátkozni a gondolattal. Roland azon kapta magát, hogy ismét azon töpreng, mennyire értelmes lehet Csi.
Keresztülvitte a keskeny sikátoron Lud Lógó Szökőkútja alatt, óvatosan átlépve a hamis kockaköveket.
Amikor biztonságosan túljutottak az akadályon, letette Csit. Ebben a pillanatban elhallgattak a dobok.
– Ék! – kiáltotta türelmetlenül Csi. – Ék-Ék! – Igen, de előbb itt vár ránk egy kis munka. Tizenöt méterrel arrébb vezette a szőrmókust, azután lehajolt és fölvett egy betondarabot. Elgondolkodva dobálta egyik kezéből a másikba. Közben kelet felől pisztolylövést hallott. A dobok fölhangosított dübörgése elfojtotta a csatározás hangjait, amelyet Eddie és Susannah a Pubik rongyos gárdájával folytatott, de ezt a lövést a harcos tisztán hallotta, és elmosolyodott. Ez szinte biztosan azt jelenti, hogy Deanék elérték az indóházat. Ez volt az első jó hír ezen a napon, amely máris olyan hosszúnak tűnt, mint egy hét. Roland megfordult és elhajította a betondarabot. Éppen olyan jól célzott, mint amikor azt az ódon közlekedési lámpát dobta meg Folyamúton; a lövedék pont középen találta az egyik kifakult elsütő szerkezetet, és az egyik rozsdás kábel pendülve elpattant. A márvány szökőkút lezuhant, pördült egyet, ahogy a másik kábel visszarántotta egy pillanatra – Roland szerint éppen elegendő időre, hogy egy ember, akinek gyorsak a reflexei, kijuthasson alóla. Azután az a kábel is elengedett, és a szökőkút rózsaszín, formátlan sziklája aláhullott.
Roland lebukott egy rozsdás acélgerenda kazal mögé, Csi pedig rémülten ugrott az ölébe, amikor a szökőkút hatalmas, fülrepesztő dörrenéssel földet ért. Rózsaszín márványdarabok repkedtek a levegőben, köztük talicska nagyságúak is. Több apró szilánk eltalálta Roland arcát. Csi bundájából is kisöpört néhányat. Fölnézett az újonnan keletkezett barikádra. A szökőkút hatalmas tányérként kettéhasadt. *Errefelé nem jöhetünk vissza,* gondolta Roland. Az eredetileg is keskeny sikátor most teljesen el volt zárva.
Azon gondolkodott, vajon Jake hallotta-e a szökőkút robaját, és hogy mit tesz, ha meghallja. Hasgatóra nem pocsékolta a gondolatait; ő azt fogja gondolni, hogy Roland szétlapult, és a harcos pontosan ezt akarta. Vajon Jake is ezt hiszi? A gyereknek jobban kell ismernie őt, nem hiheti, hogy egy harcost egy ilyen egyszerű szerkezettel meg lehet ölni. Bár ha a kalóz eléggé megrémítette, akkor lehet, hogy nem képes világosan gondolkodni. Hát ezen már késő rágódni, de ha ismét módja lenne megtenni, újra megtenné. Hasgató, ha dögrováson van is, bebizonyította, hogy bátor és állatian agyafúrt. Ha most kevésbé óvatos, akkor a trükk megérte.
Roland fölállt. – Csi, keresd Jake-et!
– Ék! – A szőrmókus előrenyújtotta hosszú nyakát, félkörben szimatolt, fölvette Jake szagát, és ismét nekiindult, Roland pedig a nyomában futott. Tiz perccel később Csi megállt egy utcai akna mellett,

körbeszimatolta, azután fölnézett Rolandra, és éleset csaholt.
A harcos térdre esett, megvizsgálta a zavaros nyomokat és a köveken látható karcolásokat. Úgy találta, hogy ezt az aknafedlapot meglehetősen gyakran mozgathatják. Szeme összeszűkült, amikor megpillantotta két kő közötti résben a véres nyálkát:
– A rohadék egyfolytában veri – mormogta.
Félrehúzta a fedlapot, lenézett, azután kioldotta az ingét összetartó nyersbőr zsinórt. Felvette a szőrmókust, és bedugta az inge alá. Csi vicsorgott, és egy pillanatra apró, éles pengék vájtak Roland mellébe és hasába. Azután Csi visszahúzta a karmait, és csak bámult kifelé az ing nyílásán ragyogó szemmel, gőzgépként lihegve. A harcos érezte a magáén az állat szívének sebes lüktetését. Kihúzta a lyukakból a zsinórt, és keresett hozzá az iszákjában egy hosszabb darabot.
– Pórázt teszek rád. Nincs ínyemre, neked még kevésbé lesz, de nagyon sötét lehet odalent.
A két zsinórt összecsomózta, és az egyik végére laza hurkot csinált, amelyet átcsúsztatott Csi fején. Azt várta, hogy Csi ismét vicsorogni fog, talán még bele is harap, de a szőrmókus nem tett ilyesmit. Csak fölnézett rá aranygyűrűs szemével, és türelmetlenül ismét felvakkantott. – Ék!
Roland a szájába vette a rögtönzött póráz másik végét, azután leült a csatornanyílás szélére... ha egyáltalán az volt. A létra legfölső foka után tapogatódzott, és meg is találta. Lassan, óvatosan ereszkedett lefelé. Most nagyon érezte, hogy a fél keze csonka, és hogy az acélfokok síkosak az olajtól meg valami sűrűbb anyagtól, valószínűleg mohától. Csi melegen gömbölyödött az inge és a hasa között, és kitartóan, erősen lihegett. Szemének gyűrűi éremként ragyogtak a félhomályban.
Végül a harcos tapogatódzó lába beletoccsant a csatorna alján a vízbe. Egy pillanatra fölnézett a messzi fehér fénykörre. *Innentől nehezebb lesz,* gondolta. Nyirkos meleg volt az alagút, és bűzlött, mint valami ódon osszárium. Valahol a közelben üresen, egyhangúan csöpögött a víz. Messzebbről gépek dohogását hallotta. Kiemelte a nagyon hálás Csit az ingéből, és letette a sekély vízbe, amely tunyán áramlott a csatorna aljában.
– Na, most már minden rajtad múlik – mormolta a szőrmókus fülébe. Keresd Jake-et, Csi! Keresd Jake-et!
– Ék! – vakkantotta az állat, és sebesen belecsobogott a sötétbe, feje ingaként mozgott hosszú nyakán. Roland a nyersbőr póráz végét csonka jobb kezére csavarva követte.

24

Az Indóház – elég nagy volt ahhoz, hogy tulajdonnév rangjára tegyen szert – egy nagy téren állt, amely legalább ötször nagyobb volt annál, ahol a fölrobbantott szobrot látták. Amikor alaposan megnézték, akkor jött rá Susannah, hogy igazából milyen öreg, szürke és mocskos Lud többi része. Az Indóház olyan tiszta volt, hogy szinte fájt a szemnek. Oldalait nem nőtték be futónövények; vakítóan fehér falait, lépcsőit, oszlopait nem firkálták tele. Ezt nem sárgította meg a síkság pora, amely minden mást belepett. Közelebb érve Susannah azt is látta, miért: a rézborítású eresz alá rejtett szórófejek szüntelenül mosták patakzó vízsugarakkal az épület oldalát. Más rejtett locsolófejek a lépcsőket tisztogatták, apró vízesésekké változtatva őket.
– Tyű! – csettintett Eddie. – Ehhez képest a Grand Central távolsági buszpályaudvar a nebraskai Lótrágyadomb!
– Egy költő veszett el benned, drágám – jegyezte meg szárazon Susannah.
Az egész épületet körülvevő lépcső egy nagy, nyitott előcsarnokig vezetett. Itt nem volt növényzet, Eddie és Susannah mégse láttak beljebb; túlságosan mély árnyékot vetett az előrenyúló tető. A Sugár Totemjei kettesével meneteltek körbe, de a sarkokat olyan teremtményeknek tartották fönn, amelyekről Susannah hőn remélte, hogy sohasem találkozik velük alkalmi lidércnyomásokon kívül: pikkelyes

testű, markolászó karmos mancsú, ronda, leskelő szemű, ocsmány kősárkányoknak.
Eddie megérintette a vállát és magasabbra mutatott. Susannah fölnézett és úgy érezte, elakad a lélegzete. Messze a Sugár Totemjei és a sárkány vízköpők fölött, mintegy uralkodva rajtuk, szétterpesztett lábbal egy legalább húsz méter magas aranyharcos állt a tetőgerincen. Hátratolt vedlett cowboykalapja feltárta redős, gondterhelt homlokát; kendője úgy lógott a mellére, mintha éppen most vette volna le a hosszú, poros, fárasztó munka után. Egyik fölemelt öklében revolvert tartott, a másikban meg mintha olajág lett volna.
Gileádi Roland állt a ludi Indóház tetején talpig aranyban.
Nem, gondolta Susannah, amikor végre eszébe jutott levegőt venni. *Ez nem ő... másrészt mégiscsak ő. Az az ember harcos volt, és a hasonlóságuk, az övé, aki valószínűleg több mint ezer éve halott, és Rolandé a* ka-tet *teljes igazsága, amennyit erről neked valaha is tudnod kell.*
Délen zengett az ég. Villám korbácsolta a száguldó felhőket. Susannah szerette volna, ha több ideje lenne, hogy alaposabban tanulmányozhassa az Indóház tetején álló aranyszobrot és az állatokat, amelyek fölé szavakat is vésztek. Volt egy olyan elképzelése, hogy érdemes lenne megtudni, mit jelenthetnek. Az adott körülmények között azonban nem volt ráérő idejük.
Széles, vörös csíkot festettek a kőre, ahol a Teknős utcája beletorkollt az Indóház terébe. Maud és az a fickó, akit Eddie Jeevesnek titulált, óvatos távolságban megálltak a csík előtt.
– Eddig és nem tovább – mondta kereken Maud. – Megölhettek, de minden férfi és nő tartozik egy halállal az isteneknek, és én a halálvonal innenső oldalán halok meg, akármit tegyetek. Nem merészkedem Blaine elé holmi idegenek miatt.
– Én sem – helyeselt Jeeves. Levette poros kalapját, és meztelen törzséhez szorította. Arcán félelemmel teli tisztelet ült.
– Klassz – felelte Susannah. – Na, tűnjetek innét mindketten.
– Abban a pillanatban hátba lőtök, ahogy megfordulunk – mondta Jeeves remegő hangon. – A nyakamat teszem rá, úgy bizony.
Maud megrázta a fejét. A vér groteszk gesztenyeszínű pöttyökben száradt az arcára. – Harcos sohasem lő hátba – *ennyit* még én is tudok.
– Csak *ők* állítják, hogy azok.
Maud rámutatott Susannah kezében a kopott szantálfa agyú, nagy revolverre. Jeeves meglátta... és egy pillanattal később a kezét nyújtotta az asszonynak. Amikor Maud megfogta a kinyújtott kezet, Susannah-ban összeomlott a kép a veszedelmes gyilkosokról. Sokkal inkább látszottak Jancsinak és Juliskának, mint Bonnie-nak és Clyde-nak; fáradtak, rémültek, zavartak voltak, és olyan régen eltévedtek az erdőben, hogy közben megöregedtek. Már nem érzett irántuk gyűlöletet és félelmet, csak szánalmat és mély, fájó szomorúságot.
– Isten legyen veletek – mondta halkan. – Menjetek, ahogy akartok, és ne féljetek attól, hogy én vagy az emberem kárt teszünk bennetek.
Maud bólintott. – Elhiszem, hogy nem bántotok minket, és megbocsátok, amiért lelőttétek Winstont. De figyeljetek rám, jól figyeljetek: *maradjatok távol az Indóháztól*. Akármilyen okból hiszitek is, hogy be kell mennetek, semmilyen indok nem lehet elégséges. Blaine indóházába belépni egyenlő a halállal.
– Nincs választásunk – felelte Eddie, és az ég, mintha neki helyeselne, megdördült a fejük fölött. – Most én hadd mondjak valamit *nektek*. Nem tudom, mi van Lud alatt és mi nincs, de azt tudom, hogy azok a dobok, amiktől annyira ki vagytok akadva, csak egy lemezből valók – egy *dalból* –, amelyet abban a világban csináltak, ahonnan mi jöttünk a feleségemmel. – Ránézett értetlen arcukra, és kétségbeesésében égnek lökte a karjait. – Jézus szíve áldjon meg, hát nem fogjátok fel? Egy olyan

szám miatt ölitek egymást, amelyiket még csak ki se adtak kislemezen!
Susannah a vállára tette a kezét és a nevét mormolta. Ám Eddie ebben a pillanatban nem törődött vele. Szeme ide-oda villant Jeeves és Maud között.
– Akartok szörnyeteget látni? Akkor jól nézzétek meg egymást! És ha visszatértek abba a vihogóba, amelyet otthonotoknak neveztek, jól nézzétek meg a barátaitokat és rokonaitokat!
– Te ezt nem érted – felelte Maud. A szeme sötét és borongós volt. – De meg fogod érteni. Igen, de mennyire.
– Menjetek – mondta halkan Susannah. – Semmi haszna beszélgetnünk; a szavak holtan hullanak le. Menjetek utatokon, és próbáljatok emlékezni atyáitok arcára, mivel úgy vélem, azokat az arcokat már régen szem elől tévesztettétek.
Azok ketten szó nélkül elindultak visszafelé, ahonnan jöttek. Azért időről időre hátrasandítottak, és még mindig fogták egymás kezét: Jancsi és Juliska, akik eltévedtek a mély, sötét erdőben.
– Tessék engem innen kiengedni – mondta Eddie komoran. Bebiztosította a Rügert, és a nadrágja övrészébe dugta, azután tenyerével megdörgölte vörös szemét. – Csak annyit akarok, hogy tessék engem innen kiengedni.
– Tudom, mit akarsz, gyönyörűm. – Susannah láthatólag rettenetesen félt, de a fejét mégis éppen olyan dacosan szegte föl, mint ahogy Eddie megismerte és megszerette. A nő vállára tette a kezét, lehajolt, megcsókolta. Nem engedte, hogy akár a környezet, akár a közeledő zivatar megzavarja az elmélyült munkában. Amikor ismét kiegyenesedett, Susannah szikrázó, nagy szemmel mérte végig. – Tyű! Ez miért volt?
– Mert szeretlek. – felelte Eddie. – Azt hiszem, ezért volt. Ennyi elég?
A nő tekintete meglágyult: Egy pillanatig kísértésbe esett, hogy elmondja a titkot, amelyet alig bírt magában tartani, de persze a hely és az idő nem volt megfelelő. Éppúgy nem vallhatta be esetleges terhességét, mint ahogy nem állhatott meg, hogy végigolvassa a Kapuk Totemjeinek feliratát.
– Ennyi elég, Eddie – mondta.
– Te vagy a legjobb dolog, ami életemben történt velem. – Mogyorószín szeme semmit sem látott Susannah-n kívül. – Nehéz nekem ilyesmit mondani az életem Henryvel megnehezítette –, de akkor is igaz. Azt hiszem, azért szerettem beléd, mert minden voltál, amit Roland elvett tőlem, mármint New Yorkban, de mostanra már sokkal több vagy, mert nem akarok többé visszamenni. És te?
Susannah az Indóházra pillantott. Rettegett attól, amit ott találhatnak, de mégis... visszafordult Eddiehez.
– Nem, nem akarok. Életem hátralevő részében előre akarok menni. Mármint amíg te velem vagy. Tudod, mulatságos, hogy azt mondod, amiatt szerettél belém, amit Roland elvett tőled.
– Miért mulatságos?
– Én azért szerettem beléd, mert megszabadítottál Detta Walkertől. – Elgondolkodott, kissé megcsóválta a fejét. – Nem, ennél többről van szó. Azért szerettem beléd, mert megszabadítottál *mindkét* kurvától. Az egyik mocskos szájú tökfacsaró tolvaj volt, a másik nagyképű álszent szűzkurva. Az egyik tizenkilenc, a másik egy híján húsz. Susannah Deant jobban szeretem, mint bármelyiket... és te vagy az, aki megszabadítottál tőlük.
Ez alkalommal ő nyújtotta ki a kezét, megsimogatta a férfi borostás állát, lehúzta magához, és puhán megcsókolta. Amikor Eddie gyöngéden megfogta a mellét, Susannah sóhajtott, és rásimította tenyerét a férje kezére.
– Azt hiszem, jobb, ha megyünk – mondta –, különben még képesek leszünk izélni itt az utcán... és ahogy a dolgok állnak, meg is ázunk.
Eddie utoljára nézett végig a néma tornyokon, törött ablakokon, növényektől gubancos falakon. Azután

bólintott. – Igen. Nem hiszem, hogy ennek a városnak lenne jövője.
Tolni kezdte a széket, de mindketten megmerevedtek félelmükben, amikor a kerekek áthaladtak azon, amit Maud halálvonalnak nevezett, mivel attól tartottak, hogy valami őskori védőberendezésbe botlanak, és együtt halnak meg.. De semmi sem történt. Eddie keresztültolta Susannah-t a téren, és éppen elérték az Indóházba vezető lépcsősort, amikor eleredt a széltől hajtott hideg eső.
Noha egyikük sem tudta, most érkezett meg Belső-Világba az első-nagy őszi vihar.

25

Amint leértek a csatornák büdös sötétjébe, Hasgató lassított a felszínen diktált, gyilkos iramon. Jake nem hitte, hogy a sötét miatt; Hasgató, ahogy előre megmondta, láthatólag ismerte az út minden kanyarját és fordulóját. A gyerek véleménye szerint inkább azért csinálhatta, mert azt hitte, hogy Roland szétlapult a halálos csapdában.
Jake kételkedni kezdett.
Ha Roland észrevette a húrokat – és az sokkal rafináltabb csapda volt, mint a következő –, akkor hogy ne látta volna meg a szökőkutat? Ez is lehetséges, de nem logikus. Sokkal valószínűbb, hogy Roland szándékosan zuhintotta le a szökőkutat, azért, hogy elaltassa Hasgató gyanakvását, és talán lelassítsa. Azt nem hitte, hogy Roland képes lenne követni őket az utcák alatti labirintusban – teljes sötétségben még a harcos nyomolvasó képessége is kudarcot vallana –, de felvidította, hogy Roland talán nem halt meg, miközben ígéretét igyekezett teljesíteni.
Jobbra fordultak, balra, megint balra. Ahogy Jake többi érzékszerve kiélesedett, mintegy pótolni akarva a szemét, más alagutakat is sejtett a közelben. Valami ódon gépezet hol erősebben, hol halkabban zihált, ahogy a város sziklaalapzata ismét köréjük zárult. Időnként huzat csapta meg a bőrét, néha meleg, néha jéghideg. Lépéseik csobogása kurtán visszhangzott a kereszteződésekben, ahonnan a bűzös légáramlatok érkeztek, egyszer pedig Jake kis híján szétverte a fejét valami fémtárgyon, amely a mennyezetből állt ki. Egyik kezével rácsapott, és mintha egy nagy zsilipzárat érintett volna. Ezután ügetés közben széttárt kezével csapkodva igyekezett kitalálni, mi lehet előtte a sötétségben.
Hasgató a vállát püfölve irányította, ahogy a fuvarosok hajtják ökreiket. Jó tempóban mentek, trappoltak, de nem rohantak. Hasgató eléggé kiszuszogta magát, hogy először dúdoljon, azután énekeljen is halk, meglepően dallamos tenorján.

Ribble-ti-tibble-ti-ting-ting-ting
Szerzek munkát veszek neked gyűrűt,
Ha nyugtathatom praclim, picim,
Azon a két ugráló cicin,
Ribble-ti-tibble-ti-ting-ting-ting!
O ribble-ti-tibble,
Ekkicsit babrálgatnék, picim,
Azon a szép cicin-cin-cin!

Még volt vagy öt-hat versszak, amíg Hasgató abba nem hagyta a dalolást. – Most *t e* danojj valamit, tökfej!
– Én semmit nem tudok – lihegte Jake. Remélte, hogy sokkal fáradtabban hangzik, mint amilyen valójában volt. Nem tudta, veszi-e valami hasznát, de itt a sötétben minden kísérlet megérte.
Hasgató a könyökével tarkón vágta, majdnem akkora erővel, hogy a gyerek elterüljön a bokáig érő vízben, amely lustán csörgedezett az alagútban. – Jobb, ha *tucc* valamit, mijelőtt kicsavarnám a

hátadbul aztat a gusztusos girincedet! – Elhallgatott, aztán hozzátette: – Idele kísértetek vannak, fijam. Ezekbe a rohatt gépekbe laknak, abbion. A danolás távol tarcsa őket... még esse tudod? Na *énekejj!*
Jake erősen gondolkodott, mivel nem akarta Hasgató újabb szeretetnyilvánítását kiérdemelni, majd előállt egy nótával, amelyet egy nyári táborban tanult hét- vagy nyolcéves korában. Eltátotta a száját és bőgni kezdte a sötétben, figyelve, ahogy a visszhang visszaverődik a csörgedező, csöpögő víz és az ódon, duhogó gépezet zaja közepette:

A csajom egy helyre New York-i,
Megveszek neki mindent, ami módi.
A dudája akkora,
Mint a hajó ágyúja,
Öregem, hát erre megy el a pénzem.
A csajom egy dili philadelphiai,
Megveszek neki mindent, ami módi.
A két szeme akkora,
Mint két családi pizza,
Öregem, hát...

Hasgató kinyújtotta a kezét, megragadta Jake fülét, mint egy korsóét, és egy rántással megállította a fiút. – Ott egy lyuk, ippeg előtted – mondta. – Amilyen hangod van, tökfej, csak jót tennék a világgal, ha hagynám, hogy beléessé, de Tik-Tak eggyáltalán nem örűne neki, ezért még ekkicsit vigyázok rád. Elengedte Jake tűzként lángoló fülét, és megragadta az inge hátát. – Most addig hajojj előre, amíg meg nem érzed a létrát a másik ódalon. És vigyázz, meg ne csússzá, nehogy minkettőnket leráncsá!
Jake óvatosan előrehajolt, és kinyújtotta a kezét. Rettegett, hogy lezuhan egy gödörbe, amelyet még csak nem is lát. Ahogy megragadta a létrát, egyszerre tiszta, majdhogynem illatos meleg levegő csapott az arcába, és halvány rózsaszínű fény derengését pillantotta meg a mélyben. Ujjai hozzáértek egy acélfokhoz, és megragadták. Bal kezén felszakadtak a harapott sebek, meleg vér futott végig a tenyerén.
– Megvan? – kérdezte Hasgató.
– Igen.
– Akkó mássz le! Mire vársz, az isten verjen meg! – Hasgató elengedte az ingét, és Jake el tudta képzelni, amint hátralendíti a lábát, hogy egy fenékberúgással siettesse: Átlépte a halványan derengő nyílást, és ereszkedni kezdett a létrán, a lehetőségekhez képest kímélve sérült kezét. Ezek a fokok nem voltak se mohosak, se olajosak, és alig rozsdásodtak. Az akna nagyon mély volt, és miközben Jake sietve igyekezett lefelé, mert nem akarta, hogy Hasgató durabel bakancsa a kezére lépjen, eszébe jutott egy film, amelyet a tévében látott, az *Utazás a Föld közepébe.*
A gépezet mind hangosabban lüktetett, a rózsaszínű fény erősödött. Ezekkel a gépekkel is hibádzott valami, de Jake fülének tanúsága szerint mégis jobb állapotban voltak a föntieknél. Amikor leért az akna aljába, látta, hogy a föld száraz. Az újabb, vízszintes alagút szögletes volt, nagyjából két méter magas, és szegecselt, rozsdamentes acéllemezek borították. Amennyire a gyerek beláthatta; zsinóregyenesen húzódott mindkét irányba, és Jake ösztönösen tudta, még csak gondolkodnia sem kellett rajta, hogy ez az alagút (amely legalább hetven méterre bújt meg Lud alatt) ugyancsak a Sugarat követi. És valahol elöl – ebben biztos volt, bár nem tudta volna megmondani, miért – odafent, ott az a vonat, amelyet keresnek.

Keskeny szellőzőrácsok futottak végig a falakon közvetlenül a mennyezet alatt; innen áradt a száraz, tiszta levegő. Némelyikről kék-szürke mohaszakáll lógott, de a legtöbbje tiszta volt. Minden rács alatt sárga nyíl húzódott, meg egy jel, amely némileg hasonlított egy kis t-re. A nyilak épp arra mutattak, amerre ők tartottak.
A rózsaszín fény a mennyezeti párhuzamos üvegcsövekből áradt. Némelyik – úgy minden harmadik – sötét volt, mások görcsösen pislákoltak, de legalább a fele még működött. *Neoncsövek,* gondolta Jake döbbenten. *Ezt kapd ki!*
Hasgató leérkezett mellé. – Csecse, mi? Nyáron hideg, télen meleg, és annyi kaja van, hogy ötszáz manus se bírja főkajáni ötszáz év alatt se. És tudod, mi a legjobb az egészbe, tökfej? Az egész kamu dologba?
Jake a fejét rázta.
– A kurva Pubiknak lila gőzük sincs, hogy ez a hely megvan. Assziszik, szörnyek élnek idele. Egyetlen Pubit se bírsz hat méternél közelébb csalogatni egy csatornanyílásho!
Hátravetette a fejét, jóízűen nevetett. Jake nem csatlakozott hozzá, még ha egy hideg hang az agyában arra intette is, hogy taktikai szempontból helyesebb lenne így cselekedni. Nem csatlakozott, mert pontosan tudta, mit érezhetnek a Pubik. *Vannak* szörnyek a város alatt: trollok, manók, óriások. Őt talán nem most ejtette foglyul az egyik?
Hasgató balra lökte. – Mozgás! Má majnem ott vagyunk. *Hopp!*
Továbbkocogtak, lábdobogásukat visszhangok sokasága kísérte. Tiz-tizenöt perc múlva Jake meglátott úgy kétszáz méterre egy vízhatlan ajtót. Ahogy közeledtek, látta, hogy nagy szelepkerék áll ki belőle. Jobboldalt távközlési dobozt szereltek mellé.
– Kész vagyok! – lihegte Hasgató, amikor elérték az alagút végén az ajtót – Ez eggy pindurit túl sok egy olyan roggyantnak, mint a te öreg haverod, abbion! – Megnyomta a dobozon levő gombot és belebőgött: – Eehoztam, Tik-Tak! Ippeg olyan csinossat, ahogy kívántad! A haja szála sem görbűt meg! Hát nemmegmontam, hogy eehozom? Csak bízzál a Hasgatóban, nemmegmontam, hogy mindig asztat teszi, amit mondasz! Mámmeg nyisd ki az ajtót, engeggyé be minket!
Elengedte a gombot, türelmetlenül nézett az ajtóra. A szelepkerék nem mozdult, csak a hangszóróból szólt ki valaki tompán, vontatottan: – Jelszó?
Hasgató iszonyú pofát vágott, az állát vakargatta hosszú, mocskos körmeivel, azután fölemelte a szemét takaró foltot, és újabb adag sárgászöld gennyet nyomott ki alóla. – Tik-Tak és az ű jelszava! – mondta Jake-nek, legalább annyira nyugtalan, mint dühös hangon. – Rendes csávó, de ekkicsit túú sokat okoskodik, ha engemet kérdezel.
Megnyomta a gombot, és beleordított a mikrofonba. – Eriggy má, Tik-Tak! Ha nem ösmered meg a hangomat, akkor vegyé hallókészüléket!
– Dehogynem ismerem meg – válaszolta a vontatott hang. Jake-et kicsit Jerry Reedre emlékeztette, aki Burt Reynolds haverja volt a *Smokey és a banditá-ban.* – De honnan tudjam, ki van veled? Vagy elfelejtetted, hogy a kamera tavaly gajra ment? Mondd be a jelszót, Hasgató, különben odakint rothadsz meg!
Hasgató az orrába dugta az ujját, előbányászott egy kis mentazselé színű taknyot, és a hangszóróra kente. Jake lenyűgözötten figyelte a rosszkedv e gyermeki megnyilvánulását, érezte, hogy a helyzethez nem illő, hisztérikus nevetés bugyborékol benne. Azért jöttek végig ezen az úton, át az álcázott csapdákkal teli labirintuson, sötét alagutakon, hogy itt ácsorogjanak egy ajtó előtt, csak azért, mert Hasgató nem emlékszik a Tik-Tak Ember jelszavára?
Hasgató baljósan nézett rá, azután a fejéhez kapott-lerántotta átizzadt sárga kendőjét. Kopasz volt, leszámítva a tarajos sül tüskéiként ágaskodó néhány fekete hajcsomót, a bal halántékán mély

horpadás. Belenézett a sálba, előrántott egy papírcetlit. – Az istenek álgyák Hootsot – motyogta. Hoots rendesen vigyáz rám, abbion.
Rámeredt a cetlire, erre-arra, forgatta, azután átadta Jake-nek. Lehalkította a hangját, mintha a Tik-Tak Ember akkor is meghallhatná, ha ő nem nyomja meg a BESZÉD gombot.
– Ugye te tisztességes kis úrijember vagy? Mápedig az eeső dolog, amire egy úrijembert megtaníccsák, rögtön azután, hogy ne egye meg a csokiját és ne hugyozzék a sarkokba, az óvasás. Ezér óvasd ee nekem asztat a szót, ami ezen a papíron van, tökfej, mee kiment a fejembű, abbion.
Jake átvette a papírt, ránézett, azután vissza Hasgatóra. – Na és mi van, ha nem olvasom föl? – kérdezte hidegen.
Hasgatót egy pillanatra zavarba hozta ez a válasz... azután veszedelmes jókedvvel vigyorogni kezdett. – Hát akkó eekapom a gigádat, és a fejedet használom kopogtatónak mondta. – Kétlem ugyan, hogy az öreg Tiki ettű beengenne – még mindig idegsokk a tökös haverod mijatt, abbion –, de nekem fog örűni ja szívem, ha látom, hogy csepeg az agyad arra a kerékre.
Ez meggondolkoztatta Jake-et, noha a sötét nevetés még mindig ott bugyborékolt benne. Igen, a Tik-Tak Ember elég okos csávó, tudja, hogy nehéz lenne a már amúgy is haldokló Hasgatót rábeszélni, hogy megmondja a jelszót, még akkor is, ha Roland foglyul ejtené. Amivel Tik-Tak nem számolt, az Hasgató romló emlékezete.
Ne nevess! Ha nevetsz, tényleg szétveri az agyadat! Kakaskodó szavai ellenére Hasgató őszinte aggodalommal leste Jake-et, aki olyasmire jött rá, ami esetleg fontos lehet: Hasgató talán nem fél a haláltól... viszont *fél a* megaláztatástól.
– Rendben, Hasgató – mondta nyugodtan. – Erre a papírdarabra azt a szót írták, hogy *nagylelkű.*
– Adde. – Hasgató kirántotta a kezéből a papírt, visszadugta a kendője alá, gyorsan megint a fejére kötözte a sárga rongyot. Megnyomta a távközlő gombját. – Tik-Tak! Ott vagy még?
– Hol a fenében lennék? A világ nyugati végén? – kérdezte enyhe derűvel a vontatott hang.
Hasgató kiöltötte fehéres nyelvét a hangszóróra, de a hangja behízelgő, már-már alázatos volt. A jelszó nagylelkű, és ez igazán szép szó! Most mán engess be, azistenit!
– Természetesen – válaszolta a Tik-Tak Ember. A közelben bekapcsolt egy gépezet, Jake ugrott egyet.
A szelepkerék az ajtó közepén elfordult. Amikor megállt, Hasgató megragadta, kifelé húzta, majd elkapta Jake karját, és belökte az ajtó hasadékán a legkülönösebb szobába, amelyet a gyerek valaha látott.

26

Roland leereszkedett a homályos rózsaszín fénybe. Csi villogó szemmel kukucskált az ing kivágásából; hosszú nyaka megfeszült, miközben a szellőztetőrostélyokon beáramló meleg levegőt szimatolta. A lenti sötétben Rolandnak feltétel nélkül rá kellett bíznia magát a szőrmókus szaglására, és nagyon félt, hogy az állat elveszti Jake szagát a csörgedező vízben... de amikor a csöveken végigvisszhangzott az éneklés – először Hasgatóé, aztán Jake-é –, kissé megkönnyebbült. Csi jó irányba vezette..
Csi is meghallotta. Addig óvatosan haladt, időnként még vissza is szaladt, hogy ellenőrizze magát, de amint fölcsendült Jake hangja, nekiiramodott, megfeszítve a nyersbőr pórázt. Roland attól tartott, rekedt hangján hívni fogja Jake-et – *Ék! Ék! –,* de nem tette. A labirintus alsóbb szintjéhez vezető aknánál Roland egy új gépezet hangjára figyelt föl – talán szivattyú volt –, amelyet egy becsapódó ajtó fémes, visszhangos dörrenése követett.
Elérte a szögletes alagút alját, egy pillanatig figyelte a két irányba vezető fénycsövek dupla sorát. Látta, hogy mocsári tűzzel világítanak, mint az a cégér, amelyet Balazarnál látott New York

városában. Közelebbről megnézte a mindkét falon végigfutó, keskeny króm szellőztetőnyílást, meg az alatta levő nyilakat, azután levette a pórázt Csi nyakáról. Csi türelmetlenül rázta a fejét, láthatóan boldog volt, hogy kiszabadult.
– Közel vagyunk – suttogta Roland az állat felmeredő fülébe –, ezért csöndben kell lennünk. Érted, Csi? Nagyon nagy csöndben.
– Ond-ben – felelte Csi érdes suttogással, ami más körülmények között mulatságos lett volna.
A harcos letette, és Csi azonnal végigfutott az alagúton, előrenyújtott nyakkal szimatolva az acélpadlót. Roland hallotta, amint az orra alatt motyog: *Ék! Ék!* Előhúzta fegyverét és követte.

27

Eddie és Susannah fölnézett Blaine indóházának hatalmas tömegére. Az egek megnyíltak, zuhogni kezdett az eső:
– Haláli egy épület, de lefelejtették róla a mozgáskorlátozottak rámpáját! – ordította Eddie, hogy hallani lehessen a záporon és mennydörgésen át.
– Ne is törődj vele – felelte Susannah türelmetlenül, és kisiklott a tolószékből. – Csak induljunk már, el ebből az esőből.
Eddie kételkedve tekintett a lépcsősorra. A fokok alacsonyak voltak... de sok volt belőlük. – Biztos vagy benne, Suze?
– Versenyezzünk, fejér fiú – mondta a nő, és kúszni kezdett fölfelé, elképesztő ügyességgel használva kezét, izmos alkarját, csonka lábait.
Majdnem meg is előzte, mert Eddie-nek cipelnie kellett a széket is, ami lelassította. Lihegtek, mire elérték a lépcső tetejét, vizes ruhájuk gőzölgött. Eddie elkapta a hóna alatt Susannah-t, fölemelte, de szándékával ellentétben nem tette vissza a székbe, hanem csak tartotta, kezét összekulcsolva a nő keresztcsontján. Félbolond volt, annyira rájött a kangörcs, csak tudná, mitől!
Maradj már, gondolta. *Idáig eljutottál élve; ez elegendő, hogy üzemkészre pumpálja a mirigyeidet.*
Susannah megnyalta telt alsó ajkát, belefúrta erős ujjait Eddie hajába, és meghúzta. Fájt, de ugyanakkor csodálatos volt.
– Mondtam, hogy megverlek, fejér fiú – szólt mély, fátyolos hangon.
– Na haggyál, én vertelek meg... fél lépéssel. – Megpróbálta titkolni a zihálását, de nem ment.
– Az lehet... de leeresztettél, mi? – Egyik keze elengedte Eddie haját, lejjebb surrant, gyengéden megszorította. Szeme mosolygósan ragyogott. – Azér van, ami *nem eresztett le.*
Mennydörgés morajlott végig az égen. Összerezzentek, azután elnevették magukat.
– Ne már – mondta Eddie. – Ez bolondság. Az idő nem megfelelő.
Susannah nem vitatkozott, de még egyszer megszorongatta, mielőtt a keze visszavándorolt volna a fiú vállára. Eddie nyilallásnyi sajnálkozással lendítene bele a székébe, hogy begurítsa a hatalmas kockaköveken az eresz védelme alá. És mintha a nő szemében is ugyanazt a sajnálatot látta volna.
Ahogy kikerültek a felhőszakadásból, megállt s visszanézett. Az Indóház tere, a Teknős utcája és az egész város gyorsan eltűnt a suhogó szürke függöny mögött. Egy fikarcnyit se bánta. Lud nem érdemelt ki díszhelyet Eddie kellemes emlékekeinek képzeletbeli noteszában.
– Nézd csak! – suttogta Susannah. Egy közeli vízköpőre mutatott. Irdatlan pikkelyes halfeje közeli rokonságban látszott lenni az Indóház sarkait díszítő sárkány vízköpőkkel. Ezüst patak zuhogott a száján.
– Hát ez nem egy futó zápor, mi? – kérdezte Eddie.
– De nem ám. Addig zuhog, amíg bele nem fárad, azután még egy kicsit esik, tiszta piszokságból. Lehet, hogy egy hétig; talán egy hónapig. Nem mintha számítana, ha Blaine úgy dönt, hogy nem tetszik

neki a pofánk, és megpörköl minket. Lőj egyet, drágám, hadd tudja Roland, hogy megétkeztünk, azután körülnézünk. Meglátjuk, amit megláthatunk.
Eddie megcélozta a Rügerrel a szürke eget, meghúzta a ravaszt és lőtt egyet, ennek dörrenését hallotta meg Roland egy mérfölddel odébb, miközben Jacket és Hasgatót követte az álcázott csapdákkal teli labirintusban. Eddie még állt egy pillanatig, igyekezett meggyőzni magát, hogy a dolgok jóra fordulhatnak, hogy a szíve téved, amikor makacsul azt súgja, hogy nem látják többé a harcost és a Jake gyereket. Azután ismét bebiztosította a fegyvert, az öve alá dugta, és visszament Susannah-hoz. Elfordította a kocsit a lépcső irányából, és végiggurította az épület méhébe vezető oszlopsor mentén. A nő menet közben kiugrasztotta Roland fegyverének dobtárját, és betárazta.
A tető alatt az eső halkan, kísértetiesen susogott, még a mennydörgések éles ropogása is tompult. Az épület tartóoszlopainak átmérője legalább három méter volt, csúcsuk beleveszett a homályba. Eddie hallotta a fenti árnyékok közül a galambok burukkoló társalgását.
Vastag ezüstszín krómacél láncra függesztett tábla úszott elő a homályból:

AZ ÉSZAKI KÖZPONTI POZITRONIKA
ÜDVÖZLI ÖNT
LUD VÁROS INDÓHÁZÁBAN
<- DÉLKELETI VONAL (BLAINE)
DÉLNYUGATI VONAL (PATRICIA) ->

– Most már tudjuk annak a nevét, amelyik a folyóba zuhant – mondta Eddie. – Patrícia. Csak eltévesztették a színeket. Állítólag a rózsaszín a lányoké és a kék a fiúké, nem pedig fordítva.
– Lehet, hogy *mindkettő* kék.
– Nem. Blaine rózsaszín.
– Honnan tudod?
Eddie zavartan nézett rá. – Fogalmam sincs... csak tudom.
Követték a Blaine vágánya felé mutató nyilat, beléptek egy nagy csarnokba. Eddie-ből hiányzott Susannah képessége, hogy élesen körvonalazott villanásokban lásson vissza a múltba, de a hatalmas oszlopcsarnokot az ő képzelete is megtöltötte sok ezer sietővel; hallotta a cipősarkak kopogását, a mormogó hangokat, látta az összeölelkező érkezőket és búcsúzókat, miközben a hangszórók tucatnyi különböző vonallal kapcsolatos közleményeket kántálnak:
Patricia most indul az Északnyugati Bróságok felé... Killington úr, *Killington úr, legyen szíves jelentkezzen az alsó szinten levő információs fülkében!*
Blaine most érkezett meg a 2. vágányra, és hamarosan indul...
Most csak galambok voltak itt.
Eddie megborzongott.
– Nézd az arcokat – suttogta Susannah. – Nem tudom, téged megijesztenek-e, de engem igen. – Jobbra mutatott. Magasan, fönt a márványból kitüremkedő faragott fejek sora bámult le rájuk az árnyékból – szigorú férfiak, arcukon annak az ítélet-végrehajtónak a durvasága, aki élvezi a munkáját. Némelyik arc lezuhant, és gránittörmelékké zúzódott úgy huszonöt méterrel társai alatt. Azokat, amelyek még fent voltak, repedések pókhálózták és galambürülék mocskolta.
– Nyilván a Legfelső Bíróság tagjai vagy mi – mondta Eddie, feszengve fürkészve a vékony szájakat és a repedezett, üres szemeket. – Csak bírók képesek ilyen okosan, ugyanakkor ilyen pipásan nézni. Olyan emberrel beszélsz, aki tudja. Egyik sem úgy fest, mint aki mankót adna egy törött lábú ráknak.
– „Csak egy csomó tört képet, ahol a tikkadt nap / S a holt fa menhelyet nem ad” – mormogta

Susannah, és Eddie-nek ezektől a szavaktól a libabőr szaladgált a karján, mellén, lábán.
– Mi ez, Suze?
– Egy olyan ember verse, aki álmában biztosan látta Ludot – felelte a nő. – Gyerünk, Eddie. Felejtsd el őket.
– Könnyebb mondani, mint megtenni. – De azért ismét tolni kezdte a kocsit.
Előttük várkapuhoz illő vasrács úszott elő a sötétből... mögötte pedig először pillantották meg Blaine-t, az egysínű vonatot. Rózsaszínű volt, épp ahogy Eddie megjósolta, ugyanolyan pasztell árnyalatú, mint a márványoszlopok erezése. A széles peron mellett szinte lebegő Blaine, lövedékre elékeztető sima, áramvonalas alakjával sokkal inkább tűnt húsból, mint fémből valónak. Egyetlen helyen tört meg a felszíne, egy háromszögletű ablaknál, amelyre irdatlan ablaktörlőt szereltek. Eddie,tudta, hogy ugyanilyen irdatlan törlőjű háromszögletű ablak van a mozdony orrának túloldalán, így ha szemből nézi az ember, akkor Blaine-nek is arca van, mint Csu-csu Charlie-nak, amelyen az ablaktörlők az alamuszin leeresztett szemhéjak.
Az Indóház délnyugati nyílásából fehér fény hosszú, deformált négyszöge hullott Blaine-re. Eddie olyannak látta a vonatot, mint egy halálosan csöndes, mesebeli rózsaszínű bálna domború hátát.
– Tyű! – Hangja suttogássá tompult. – Megtaláltuk!
– Igen. Ez itt Blaine, a Mono.
– Gondolod, hogy halott? Annak *látszik.*
– *Nem az.* Talán alszik, de korántsem halott.
– Biztos vagy benne?
– Biztos voltál benne, hogy rózsaszínű? – Ez nem olyan kérdés volt, amelyre választ várt. Susannah feléje fordult. Arca feszült volt, és látszott rajta, hogy nagyon fél. – Alszik, és figyelj csak, én majrézok attól, hogy fölébresszem.
– Hát akkor várjuk meg a többieket.
A nő megrázta a fejét. – Szerintem jobb lenne készen állnunk, mire megjönnek... mert van egy olyan érzésem, hogy futva érkeznek. Toljál oda ahhoz a dobozhoz, amelyik a rácsokra van szerelve. Mintha valami házitelefon lenne. Látod?
Eddie látta, és lassan arrafelé tolta a kocsit. Az Indóház teljes hosszában végigfutó vasrács közepére, egy zárt kapu mellé szerelték fel. A rács függőleges rúdjai rozsdamentes acélból készültek, a kapu díszes kovácsoltvasból. Eddie azt is látta, hogy egyikük sem férne át a rudak között. A rés nem volt szélesebb nyolc centinél. Még Csi is csak visítva menne át.
Odafönt galambok burukkoltak és tollászkodtak. Susannah tolószékének bal kereke egyhangúan nyikorgott. *Királyságomat egy olajozókannáért,* gondolta Eddie, és rájött, hogy nem egyszerűen fél. Legutoljára akkor érezte a rettegésnek ezt a fokát, amikor Henryvel ott álltak a Dutch Hillen a Rhinehold Street járdáján, és az Udvarház roggyant düledékét bámulták. Azon a napon, 1977-ben, nem mentek be; hátat fordítottak a kísértetjárta háznak és elpucoltak; emlékezete szerint ő megfogadta, hogy soha, de soha *nem megy* vissza arra a helyre. Ezt a fogadalmát meg is tartotta, és most mégis itt van egy újabb kísértetjárta házban, és itt az orra előtt a kísértet, Blaine, á Mono, egy hosszú, alacsony, rózsaszín idom, és egyik ablaka úgy bámul rá, mint egy veszedelmes állat szeme, amelyik kamuból alvást tettet.
Ki se mozdul a helyéről... Már nem is hallatja sokféle hangját és nem nevet... Ardis volt az utolsó, aki bement Blaine-hez... És amikor nem tudott válaszolni, Blaine lekaszabolta kék tűzzel.
Ha megszólít, én biztos megbolondulok, gondolta Eddie.
Odakint feltámadt a szél, és finom permetet hajtott be az épület oldalába vágott bejáraton. Eddie látta, amint apró gyöngyökbe gyűlik Blaine ablakán.

Hirtelen megborzongott, és vadul körülnézett. – Figyelnek minket. Érzem.
– Egyáltalán nem lepne meg. Tolj közelebb a kapuhoz, Eddie. Szeretném jobban megnézni azt a dobozt.
– Helyes, de ne nyúlj hozzá! Ha áram alatt van...
– Ha Blaine meg akar minket sütni, akkor meg is teszi – felelte Susannah, és benézett a rácsok között Blaine hátára. – Mindketten tudjuk.
Eddie tudta, hogy ez az igazság, tehát nem szólt.
A doboz úgy festett, mint egy házitelefon és egy riasztó keveréke. Felül egy mikrofon volt, mellette beszédszabályozó gombbal. Alatta számok sorakoztak rombusz alakban.

1
2 3
4 5 6
7 8 9 10
11 12 13 14 15
16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28
29 30 31 32 33 34 35 36
37 38 39 40 41 42 43 44 45
46 47 48 49 50 51 52 53 54 55
56 57 58 59 60 61 62 63 64
65 66 67 68 69 70 71 72
73 74 75 76 77 78 79
80 81 82 83 84 85
86 87 88 89 90
91 92 93 94
95 96 97
98 99
100

A rombusz alá két további gombot szereltek, amelyek mellé a PARANCS és a BELÉPÉS szavakat nyomtatták Nemes Nyelven.
Susannah tétován és kétkedve nézett a dobozra. – Szerinted *mi ez?* Olyan, mint egy sci-fiből való bigyó.
Hát persze, kapott észbe Eddie. Susannah valószínűleg látott egy-két lakásriasztót a maga idejében – végül is a manhattani gazdagok között élt, ha is nem fogadták valami lelkesen –, de egy világ választotta el az ő 1963-as és Eddie 1987-es elektronikáját. *Nem sokat beszélgettünk a különbségekről,* gondolta. *Kíváncsi lennék, mit gondolna, ha elmondanám neki, hogy Ronald Reagan volt az Egyesült Államok elnöke akkoriban, amikor Roland elragadott engem? Valószínűleg azt, hogy bolond vagyok.*
– Ez egy biztonsági rendszer – felelte. Azután, noha idegei és ösztönei ordítva tiltakoztak, kényszerítette magát, hogy kinyújtsa a jobb kezét, és hüvelykujjával megnyomja a BESZÉD gombot.
Nem hallatszott elektromos recsegés; nem futott végig halálos kék fény a karján. Semmi jele sem volt, hogy létrejött-e az összeköttetés.
Talán Blaine halott. Talán mégis halott.
De ebben maga sem hitt.
– Halló! – mondta, és lelki szemei előtt a szerencsétlen Ardis sikoltozott, miközben mikrohullámú pecsenyét csinált belőle, megolvasztotta a szemét, és felgyújtotta a haját az egész testén és arcán végigtáncoló kék tűz. – Halló... Blaine! *Valaki!*
Elengedte a gombot, és az idegességtől dermedten várakozott. Susannah hideg, kicsi keze az övébe csúszott. Még mindig nem érkezett válasz, és Eddie – még az előbbinél is kelletlenebbül – ismét megnyomta a gombot.

– Blaine!
Elengedte a gombot. Várt. Amikor még mindig nem kapott választ, veszedelmes szédülés kapta el, ami gyakran megtörtént vele a stressz és a félelem pillanataiban. Ha ez egyszer rájött, akkor nem számított többé, mit kell fizetnie. *Semmi nem* számított. Akkor is ilyen volt, amikor Balazar sápatag kapcsolatával nézett szembe Nassauban, most is ilyen lett. Ha Roland látta volna abban a pillanatban, amikor úrrá lett rajta ez az eszeveszett türelmetlenség, nem azt mondta volna, hogy Cuthbertre hasonlít, hanem megesküdött volna, hogy Eddie Cuthbert.
Hüvelykujjával megnyomta a gombot, és belebömbölt a mikrofonba, szirupédes (és teljesen hamis) brit akcentussal: – Helló, Blaine! Főtiszteletem, öreg cimbi! Itt Robin Leach beszél, a *Gazdagok és agyatlanok életstílusa* műsor vezetője, aki ezennel tudatja veled, hogy nyertél hatmilliárd dollárt és egy új Ford Escortot a Könyvkiadók Klíringházának Lóversenyfogadásán!
A galambok fölrebbentek, puha, riadt szárnycsapkodással. Susannah-nak elakadt a lélegzete. Olyan elszörnyedt arcot vágott, mint a jámbor asszony, aki hallja, amint a férje káromkodik a katedrálisban.
– Eddie, hagyd abba! *Hagyd abba!*
– *ssss...*
Eddie elhallgatott, Susannah-ra nézett. Rögtön tudta, hogy ő csitítgatta – nemcsak azért, mert már az előbb is próbálkozott vele, hanem mert ő volt itt rajta kívül az egyetlen ember, ugyanakkor azt is tudta, hogy nem Susannah volt az, hanem egy *másik* hang: egy nagyon kicsi és nagyon rémült gyerek hangja.
– Suze? Te...
Susannah megrázta a fejét, és ugyanakkor fölemelte a kezét. A dobozra mutatott, és Eddie látta, hogy a PARANCS gomb halvány kagylórózsaszínben izzik. Ugyanilyen színű volt a peron mellett alvó egysínű vonat a korlát másik oldalán.
Ssss... ne keltsétek föl, siránkozott a gyermekhang a mikrofonban, olyan lágyan, mint az esti szellő.
– Mi... – kezdte Eddie. Majd megrázta a fejét, odanyúlt a BESZÉD gombhoz, és finoman megnyomta. Most nem Robin Leach-i bőgéssel beszélt, hanem összeesküvő suttogással.
– Mi vagy te? Ki vagy te?
Elengedte a gombot. Tágra nyílt szemmel néztek egymásra Susannah-val, mint a gyerekek, akik most már tudják, hogy egy veszedelmes – talán őrült – felnőttel laknak egy fedél alatt. Honnan tudták? Mert egy másik gyerek mondta, aki már régen együtt lakik az őrült felnőttel, a sarkokban bujkál, és csak akkor oson elő, amikor tudja, hogy a felnőtt alszik; egy rémült gyerek, aki történetesen majdnem láthatatlan.
Nem kaptak választ. Eddie hagyta peregni a másodperceket. Mindegyik olyan hosszúnak tűnt, hogy el lehetett volna olvasni alatta egy regényt. Már nyúlt a gomb után, amikor ismét földerengett a halvány rózsaszín izzás.
– *Én Kis Blaine vagyok* – suttogta a gyerekhang. – *Az, akit ő nem lát. Akiről megfeledkezett. Akiről azt hiszi, hogy otthagyta a romlás termeiben és a holtak csarnokaiban.*
Eddie ismét megnyomta a gombot, közben a keze fékezhetetlenül reszketett. Hallotta, hogy a hangja is remeg. – *Ki? Ki az, aki* nem lát? A Medve?
Nem, nem a medve; nem ő. Shardik holtan hever az erdőben, sok mérföldre mögöttük; a világ már azóta is elmozdult. Eddie-nek hirtelen eszébe jutott, milyen érzés volt odatapasztani a fülét a felderítetlen furcsa ajtóhoz a tisztáson, ahol a medve élte erőszakos féléletét, ahhoz az ajtóhoz a szörnyű sárga-fekete csíkjaival. Most döbbent rá, hogy ezek csak darabok voltak, valami iszonyú, oszladozó egész részei, egy rongyos hálóé, amelynek a közepében érthetetlen sziklapókként trónol a Setét Torony. E különös végnapokban egyetlen kísértetjárta Udvarház lett egész Belső-Világ; egyetlen

Hívogatókká lett egész Belső-Világ; egyetlen kísértetjárta és kísértő puszta földdé lett egész Belső-Világ.
Látta, hogyan formálja Susannah ajka az igazi választ, még mielőtt a hang megszólalhatott volna a mikrofonban, és ezek a szavak olyan nyilvánvalóak voltak, mint egy találós kérdés, ha az ember már ismeri a választ.
– *Nagy Blaine* – suttogta a láthatatlan hang. – *Nagy Blaine a szellem a gépben – a szellem* minden *gépben*. Susannah a torkához kapott, mintha meg akarná fojtani önmagát. A szeme tele volt félelemmel, de nem csillogott üvegesen, sem bambán; szikrázott a megértéstől. Talán neki is volt egy ilyen hangja abból az időből, amikor a Susannah nevű szerves egységet mellékvágányra tolta az egymással háborúzó Detta és Odetta. A gyermekhang ugyanolyan meglepetésként érte, mint Eddie-t, ám az a fájdalmas tekintet mutatta, hogy az ő számára egyáltalán nem ismeretlen a dolog.
Susannah mindent tudott a kettősség tébolyáról.
– Eddie, menjünk innen – mondta. A rémülettől összefolytak a szavai. Légcsövében úgy sípolt a levegő, mint a hideg szél a kéményben. Eddie menjünk innen Eddie menjünk innen Eddie menjünk innen Eddie...
– *Túl késő* – siránkozott a hangocska. *Fölébred. Nagy Blaine ébredezik. Tudja, hogy itt vagytok. És eljön.*
Fejük fölött hirtelen lámpák lobbantak kettesével, a nátriumgőz minden árnyékot elűző, szembántóan rikító, narancsszín tüzébe borítva az Indóház hatalmas oszlopcsarnokát. Fent a fészkek bonyolult szövevényéből rémült galambok százai vágódtak vaktában a levegőbe.
– Várj! – ordított Eddie. – Kérlek, várj!
Izgalmában elfelejtette megnyomni a gombot, de mindegy is volt, Kis Blaine anélkül is válaszolt.
– *Nem! Nem hagyhatom, hogy elkapjon! Azt sem hagyhatom, hogy megöljön!*
A dobozon ismét kihunyt a fény, de csak egy pillanatra. Most egyszerre lobbant fel a PARANCS és a BELÉPÉS, a színük pedig nem rózsás volt, hanem a kovácsműhely mélyvörösében lángolt.
– KIK VAGYTOK? – bömbölte egy hang, és nemcsak a dobozból, hanem a város összes működő hangszórójából. Az oszlopokon rothadozó akasztott hullák megremegtek ennek a félelmetes hangnak a vibrálásától; mintha még a halottak is menekülni akartak volna Blaine elől
Susannah összehúzta magát a székében, tenyerét a fülére szorította, az arca megnyúlt a rémülettől, szája néma sikolyra torzult. Eddie maga is érezte; hogyan töpörödik vissza a tizenegyedik év fantasztikus, látomásos iszonyataiba. Nem ettől a hangtól rettegett, amikor Henryvel odakint álltak az Udvarház előtt? Talán *előre megérezte?* Nem tudta... de azt igen, hogyan érezhette magát Jankó a régi mesében, amikor rájött, hogy addig mászkált a paszuly szárán, amíg fölverte az óriást.
– HOGYAN MERÉSZELTÉTEK MEGZAVARNI AZ ÁLMOMAT? AZONNAL MONDJÁTOK MEG, VAGY HALJATOK MEG OTT, AHOL VAGYTOK!
Eddie sóbálvánnyá változhatott volna, hogy Blaine – a Nagy Blaine – megtehesse vele ugyanazt (vagy valami még rosszabbat), amit Ardisszal; talán sóbálvánnyá is *kellett volna* változnia, bezárkózni a meséknek abba a buckákba rejtőző félelmébe. Az elsőnek szóló hangocska emlékének köszönhette, ha mozdulni tudott. Az a hang egy rémült gyermeké volt, de minden rémülete ellenére segíteni igyekezett nekik.
Most pedig te segíts magadon, gondolta. *Felébresztetted, akkor tárgyalj vele, a szentségit!*
Kinyújtotta a kezét, ismét megnyomta a gombot.
– A nevem Eddie Dean. Ez a nő a feleségem,,Susannah. Mi...
Susannah-ra pillantott, aki bólintott és hevesen integetett, hogy folytassa.
– Mi lovagi kalandban járunk. A Setét Tornyot keressük, amely a Sugár útjába esik. Két társunk is

van, Gileádi Roland és... és New York-i Jake. Mi is New Yorkból jöttünk. Ha te vagy... – egy pillanatra elhallgatott, visszanyelte a *Nagy Blaine* szavakat. Ha kimondja, a hang mögötti értelem esetleg arra a következtetésre jut, hogy hallottak egy másik hangot is, a kísértet kísértetét, hogy úgy mondjuk.
Susannah ismét két kézzel integetve biztatta, hogy folytassa.
– Ha te vágy Blaine, a Mono... akkor... azt szeretnénk, ha elvinnél minket.
Elengedte a gombot. Hosszúnak tűnő ideig nem érkezett válasz, csupán a fölzavart galambok izgatott szárnycsapkodása hallatszott a fejük fölött. Amikor Blaine ismét megszólalt, már csak a dobozból hallatszott a hangja, és majdnem emberi volt.
– NE TEDD PRÓBÁRA A TÜRELMEMET! ARRA MINDEN AJTÓ ZÁRVA VAN! GILEÁD NINCS TÖBBÉ! ÉS AZOK, AKIKET HARCOS NÉVEN ISMERNEK, MIND HALOTTAK. MOST VÁLASZOLJ A KÉRDÉSEMRE: KI VAGY TE? EZ AZ UTOLSÓ LEHETŐSÉGED.
Sistergés hallatszott. Vakító kékesfehér fény vágódott a mélybe a mennyezetről, és golflabda nagyságú lyukat égetett a márványpadlóba, alig másfél méterre Susannah tolószékétől. A lyukból füst gomolygott lomhán, szaga, mint a villámcsapásé. Susannah és Eddie egy pillanatig szótlan rémülettel nézték egymást, azután Eddie odavágódott a dobozhoz, és megnyomta a gombot.
– Tévedsz! Mi *csakugyan* New Yorkból érkeztünk! Keresztüljöttünk az ajtókon, a parton, alig néhány hete!
– Ez igaz! – kiáltott Susannah. – Esküszöm!
Csönd. A hosszú rács mögött puhán domborodott Blaine rózsaszín háta. Az elején levő ablak úgy nézett rájuk, mint egy üres üvegszem, amelyen fortélyos kacsintáshoz leengedett szemhéjként csüngött az ablaktörlő.
– BIZONYÍTSÁTOK BE – szólalt meg végül Blaine.
– Krisztusom, hogyan? – kérdezte Eddie Susannahtól.
– Nem tudom!
Eddie megnyomta a gombot. – A Szabadság-szobor! Mond ez valamit?
– FOLYTASD – mondta Blaine, már-már töprengő hangon.
– Az Empire State Building! A Világkereskedelmi Központ! A Coney Island-i Ret Hots! A Radio City Music Hall! Az East Vil...
Blaine félbeszakította... és most, hihetetlen módon olyan elnyújtott orrhangon szuszmákolt a mikrofonból, mint John Wayne.
– JÓL VAN, ZARÁNDOK! HISZEK NEKED.
Eddie és Susannah ismét összenéztek, zavartan és megkönnyebbülten. Ám ekkor újra megszólalt Blaine, megint a régi érzéketlen hidegséggel.
– KÉRDEZZ TŐLEM VALAMIT, NEW YORK-I EDDIE DEAN! ÉS AJÁNLOM, JÓ KÉRDÉS LEGYEN! – Némi szünet után hozzátette: – MERT HA NEM, AKKOR TE ÉS AZ ASSZONYOD MEGHALTOK, MINDEGY, HONNAN JÖTTETEK!
– *Miről* beszél ez? – fordult el Susannah a kapura szerelt doboztól.
Eddie megrázta a fejét. – A leghalványabb fogalmam sincs róla.

28

A szoba, amelybe Hasgató berántotta, olyan volt, mint a Minuteman rakétasilója, amelyet egy elmegyógyintézet lakói dekoráltak: részben múzeum, részben nappali, részben hippitanya. A kisfiú feje fölött üresen emelkedett a tér a kupolás mennyezetig, lába alatt vagy harminc métert zuhant a hasonlóan kerek padlóig. Az egyetlen körfalon tarka neoncsövek függőleges vonalai váltakoztak:

vörös, kék, zöld, sárga, narancs-, barack- és rózsaszín. A siló (ha ugyan az volt) tetején és aljában a hosszú csövek rikító szivárványszín csomókba futottak össze.
Magát a szobát a hatalmas, kapszula alakú tér háromnegyed magasságában képezték ki, a padlója rozsdás vasrács volt. Töröknek látszó (Jake később megtudta, hogy a Kashmin Báróságból való) szőnyegek hevertek a rácsos padlón. A sarkukat rézdróttal, állólámpákkal vagy a túltömött székek zsufa lábával rögzítették. Ha nem így tesznek, úgy lobogtak volna, mint a villanyventilátorra szerelt papírcsíkok, mivel lentről folyamatosan áradt fölfelé a meleg levegő. Jake feje fölött másfél-két méterrel egy másik légáramlat keringett, amelyet az idevezető alagutat szellőztető berendezéshez hasonló sávban fölszerelt ventilátorok keltettek. A szoba túlsó végében ugyanolyan ajtó volt, mint amelyen ő és Hasgató beléptek. Jake feltételezte, hogy arrafelé folytatódik a Sugár nyomvonalán épített folyosó.
Fél tucat ember volt a szobában, négy férfi és két nő. Jake sejtette, hogy a Szürkék főparancsnokságát látja, már ha elég Szürke maradt, hogy indokoljon egy főparancsnokságot. Egyikük sem volt fiatal, de még valamennyien életük virágjában lehettek. Éppen olyan érdeklődéssel nézték, ahogy ő bámult rájuk.
A szoba közepén, oszloplábát hanyagul átvetve trónnak is beillő karosszéke karján, egy férfi ült, aki úgy festett, mintha egy viking harcosból és egy mesebeli óriásból keresztezték volna. Hatalmas izmú felsőteste, az egyik karjának bicepszére szorított ezüstkarikát leszámítva, meztelen volt, egyik vállára vetett hurokról késtok lógott, nyakába különös amulettet akasztott. Altestét magas szárú csizmába gyűrt, puha, testhezálló bőrnadrág fedte. Az egyik csizmájára sárga sálat kötött. Őszülő piszkosszőke sörénye majdnem széles háta közepéig omlott; a szeme szakasztott olyan zöld és kíváncsi volt, mint egy kandúré, amely elég öreg ahhoz, hogy bölcs legyen, de ahhoz nem, hogy elveszítse macskai körökben gyakori kifinomult érzékét a kegyetlenség iránt. A szék háttámlájáról hevederjénél fölakasztott, nagyon régi géppisztolyra emlékeztető tárgy csüngött.
Jake jobban megnézte a viking mellén a díszt és látta, hogy ezüstláncon függő, koporsóforma üvegszelence. Benne egy pirinyó arany számlap három óra ötöt mutatott. A számlap alatt apró aranyinga lengett ide-oda, és Jake a fönt és alant keringő légáramlat halk susogásában is hallotta a ketyegését. A mutatók gyorsabban forogtak a kelleténél, és a gyerek nem csodálkozott különösebben, amikor észrevette, hogy visszafelé haladnak.
A krokodil jutott eszébe a *Pán Péter-ből, amely* folyton Hook kapitányt kergette, és halványan elmosolyodott. Hasgató észrevette, és fölemelte a kezét. Jake lekushadt, és eltakarta az arcát.
A Tik-Tak Ember mulatságos, tanító nénis mozdulattal fölemelte ujját, és megfenyegette Hasgatót. – Nana... erre semmi szükség, Hasgató!
Az rögtön leengedte a kezét. Arca tökéletesen megváltozott. Azelőtt hol ostoba harag ült rajta, hol valami agyafúrt, már-már egzisztencialista humor, most csupán szolgai imádat. A többiekhez (és Jake-hez) hasonlóan ő se sokáig tudta távol tartani a pillantását Tik-Takról; a szeme elkerülhetetlenül visszavándorolt hozzá. Jake meg is értette az okát. A Tik-Tak Ember látszott itt az egyetlen személynek, aki tökéletesen életerős, tökéletesen egészséges, tökéletesen eleven volt.
– Ha te mondod, hogy nem szügség, akkor úgy is *van* – mondta Hasgató, de sötét pillantást lövellt Jake-re, mielőtt ismét a trónoló szőke óriásra nézett volna. – De azér mégis nagyon szemtelen, Tiki. Naggyon pökhendi, Tiki. Igazán nagyon hetyke, abbion, és ha tunni akarod a véleményemet, nagyon meg kell maj nevelni!
– Ha a véleményedre vagyok kíváncsi, majd megkérdezem – felelte a Tik-Tak Ember. – Most pedig csukd be az ajtót, Hasgató, vagy ló nézett be a gyerekszobád ablakán?
Egy sötét hajú nő élesen fölvihogott, hangja varjúkárogásra emlékeztetett. Tik-Tak rápillantott, mire a

nő azonnal elnémult, és lesütött szemmel bámulta a rácsos padlót.
Az ajtó, amelyet Hasgató behúzott, valójában két ajtó volt. Az űrhajók zsilipjére emlékeztette Jake-et, amilyet színvonalasabb fantasztikus filmekben látni. Hasgató mindkettőt becsukta, és Tik-Tak felé fordulva a levegőbe emelte a hüvelykujját. A Tik-Tak Ember biccentett, és lanyhán felnyúlt, hogy megnyomjon egy gombot egy szónoki emelvényre emlékeztető bútordarabon. Zihálni kezdett egy pumpa, és a neoncsövek láthatóan elhalványodtak. Halkan sziszegett a levegő, és a belső ajtón elfordult a záró szelepkerék. Jake úgy vélte, hogy a külső ajtó ugyanezt teheti. Ez valami óvóhely, efelől semmi kétség. Amikor a pumpa elhallgatott, a hosszú neoncsövek visszanyerték korábbi tompa ragyogásukat.
– Na! – szólt elégedetten Tik-Tak. Végigmérte Jakeet. A fiúnak az a határozott és kínos érzése támadt, hogy fölmérik és iktatják. – Mindnyájan biztonságban, épségben vagyunk. Meghitten, mint nyű a trágyában. Nem így van, Hoots?
– Ja! – vágta rá egy magas, csontos, fekete öltönyös ember. Az arcát sömör borította, azt vakargatta megszállottan.
– Eehosztam jelezte Hasgató. – Montam neked, hogy megbízható bennem, há nem?
– Mondtad – helyeselt Tik-Tak. – Verted a nyálad. Voltak ugyan kétségeim, hogy meg tudod-e majd jegyezni a jelszót, de hát...
A sötét hajú nő ismét fölnyerített. A Tik-Tak Ember félig feléje fordult, lusta mosoly fodrozta a szája sarkát, és mielőtt Jake fel tudta volna fogni, mi történik – hogy mi történt meg *máris –, a* nő hátratántorodott, a szeme kidülledt meglepetésében és fájdalmában, keze különös dudort markolászott a melle közepén, amely egy másodperccel korábban még nem volt ott.
Jake rádöbbent, hogy a Tik-Tak Ember fordulás közben tett egy gyors mozdulatot, méghozzá olyan gyorsat, hogy csupán villanásnak tűnt. A vállára akasztott késtokból eltűnt a vékony fehér markolat; most a szoba túlsó végében volt, a sötét hajú nő melléből meredt elő. Tik-Tak olyan rémítő sebességgel húzta ki és hajította el, hogy Jake szerint talán még Roland sem kelhetett volna versenyre vele. Olyan volt, mint egy gonosz bűvészmutatvány.
– A többiek némán figyelték a nőt, aki harákolva-öklendezve tántorgott Tik-Tak Ember felé, kezével lazán markolva a kés nyelét. Csípője nekiütődött az egyik állólámpának, és a Hootsnak szólított férfi előreugrott, hogy elkapja, mielőtt eldőlne. Maga Tik-Tak nem mozdult, csak ült, lábát átvetve trónjának karfáján, és lusta mosollyal figyelte a nőt.
Az belebotlott az egyik szőnyegbe és előredőlt. Tik-Tak Ember ugyanazzal a kísérteties sebességgel lekapta a lábát a karfáról, és dugattyúként előrerúgott. Talpa mélyen becsapódott a nő gyomrába, és hátrarepítette. A nő szájából vér fröcskölt a bútorzatra. A falnak vágódott, lecsúszott és ülve maradt, mellére ejtve állát. Jake éppen olyannak látta, mint egy filmbeli mexikóit, aki vályogfalnak dőlve szieszt̀ázik. Nehéz volt elhinnie, hogy a nő ilyen rémítő sebességgel vált élőből halottá. Haja félig vörösnek, félig kéknek látszott a neoncsövek fényében. Üvegesedő szeme végső döbbenettel meredt Tik-Tak Emberre.
– Én *figyelmeztettem,* hogy ne vihogjon így – mondta a férfi. Tekintete a másik, nagydarab, vörös hajú asszonyra siklott, aki úgy festett, mint egy kamionsofőr. – Nem igaz, Tilly?
– Ja – felelte Tilly azonnal. A szeme ragyogott a félelemtől és az izgalomtól, egyfolytában a száját nyalogatta. – Sokszor mondtad. A becsületemmel kezeskedem érte.
– Kezeskedhetnél is, ha meg tudnád emelni a kövér segged, hogy megtaláld valahol – mondta Tik-Tak. – Hozd ide a késem, Brandon, és el ne felejtsd letörölni róla annak a kurvának a bűzét, mielőtt ideadod. Egy alacsony, csámpás férfi ugrott, hogy megtegye, amit parancsoltak. A kés először nem akart kijönni; mintha beleszorult volna a szerencsétlen, sötét hajú nő szegycsontjába. Brandon

rémülten sandított hátra a Tik-Tak Emberre, azután erősebben rántotta meg a pengét.
Tik-Tak azonban, úgy tűnik, megfeledkezett Brandonról és a nőről, aki szó szerint halálra nevette magát. Ragyogó zöld szemét valami más vonta magára, ami sokkal érdekesebb volt a halott nőnél.
– Gyere ide, fajankó! – mondta. – Jobban meg akarlak nézni.
Hasgató meglökte. Jake előrebotladozott. El is esett volna, ha Tik-Tak erős keze el nem kapja a vállát. Azután, amikor biztos volt benne, hogy Jake visszanyerte az egyensúlyát, megfogta a gyerek bal kezét és fölemelte. Jake Seikója keltette föl az érdeklődését.
– Ha ez az, amire gondolok, akkor igaz és biztos előjel – szólt Tik-Tak. – Mondd meg nekem, öcskös, mi ez a *sigul, amit* viselsz?
Jake, akinek halvány fogalma sem volt, hogy mi lett légyen az a sigul, csak azt remélte, hogy jól válaszol.
– Ez egy óra. De nem működik, Mr. Tik-Tak.
Hoots vihogni kezdett, azután mindkét kezét a szájára tapasztotta, amikor a Tik-Tak Ember odafordult és ránézett. De máris visszafordult Jake-hez, és napfényes mosoly váltotta föl a komorságát. Ettől a mosolytól az ember majdnem megfeledkezett róla, hogy egy halott nő és nem egy filmbéli mexikói szieszt̀ázik a fal mellett. Jake is már-már megfeledkezett róla, hogy ezek az alakok őrültek, és a Tik-Tak Ember a legbolondabb az egész elmegyógyintézetben.
– Óra – bólintott Tik-Tak. – Aha, ez is elég jó név; végülis mire való egy időmérő, ha nem arra, hogy az ember időnként az orra elé tartsa? Mi, Brandon? Mi, Tilly? Mi, Hasgató?
Valamennyien buzgón helyeseltek. A Tik-Tak Ember nagydíjas mosollyal jutalmazta őket, azután ismét Jake felé fordult. A fiú látta, hogy a nagydíjas mosoly megáll a zöld szemnél. Az nem változott: maradt hideg, kegyetlen, kíváncsi.
Tik-Tak kinyújtotta a kezét a Seiko felé, amely most azt állította, hogy – reggel *és* délután – hét óra kilencvenegy perc van, de visszakapta, mielőtt hozzáért volna a folyadékkristályos kijelzőt fedő üveghez.
– Mondd meg nekem, drága fiam: ebben az „órában” nincs csapda?
– Mi? Ó! Dehogy. Nem, nincs benne csapda. – Jake megérintette ujjával az óra üvegét.
– Ez semmit nem jelent, ha a tested frekvenciájára van állítva – mondta a Tik-Tak Ember. Ugyanazt az éles, megvető hangot használta, amelyet Jake apja is, ha nem akarta elárulni, hogy a leghalványabb fogalma sincs arról, amiről beszél.
Tik-Tak egy pillantást vetett Brandonra, és Jake látta, hogy azon töpreng, kipróbálja-e a csámpást mint előérintőt. Azután elvetette az ötletet, és a fiú szemébe nézett.
– Ha ez a holmi megráz, akkor, kis barátom, harminc másodpercen belül a saját bögyörődtől fogsz megfulladni.
Jake nagyot nyelt, de nem szólt. A Tik-Tak Ember ismét kinyújtotta a kezét, és ez alkalommal megérintette az óra üvegét. Ebben a pillanatban minden szám beállt nullára, majd elindultak fölfelé.
Tik-Tak szeme összeszűkült, várva a lehetséges fájdalmat az érintést követően, majd először mosolygott őszintén Jake szeme láttára. Részben a saját bátorságának örülhetett, de főképpen egyszerűen a csodálattól és az érdeklődéstől mosolygott.
– Ideadnád? – kérdezte selymes hangon Jake-től. – Mondhatnánk, jóakaratod jeleként. Kedves kis tökfejem, én valóságos gyűjtője vagyok az óráknak, de az ám.
– Részemről a szerencse. – A fiú azonnal lehúzta a karjáról az órát, és a Tik-Tak Ember várakozó tenyerébe pottyantotta.
– Há nemmontam, hogy valóságos kis selymes seggű úrijember? – kiáltott boldogan Hasgató. – A régi napokba sokan iggen sokat fizettek vóna azé, hogy ilyenek legyenek, Tiki, ajjé, de úgy ám! Mer az én

apám...
– Az apád annyira szétrohadt holtára a vérpoklosságtól, hogy még a kutyák sem ették meg – vágott közbe a Tik-Tak Ember. – Most pedig fogd be a pofád, te idióta.
Hasgató először dühösnek látszott, aztán lekushadt. Egy közeli székbe roskadt, és becsukta a száját.
Tik-Tak eközben a karóra rugalmas síját vizsgálta tiszteletteljes pillantással. Széjjelhúzta, azután hagyta, hogy visszapattanjon, ismét széjjelhúzta, ismét visszapattantotta. Egy hajfürtjét bedugta a széthúzott szíj elemei közé, és nevetett, amikor azok becsípték. Végül fölhúzta az alkarja közepéig. Jake szerint nagyon különösen festett rajta ez a New York-i emlék, de ezt nem mondta ki.
– Csodálatos! – kiáltotta Tik-Tak. – Hol szerezted, fajankó?
– A születésnapomra kaptam az apámtól és az anyámtól – felelte Jake. Hasgató előrehajolt, talán ismét egyik ötletét akarta közzétenni. Ha így volt is; miután jobban megnézte Tik-Tak Ember arcát, megváltoztatta a véleményét, és szó nélkül visszasüppedt a székbe.
– *Igazán?* – csodálkozott felvont szemöldökkel TikTak. Fölfedezte azt a kis gombot, amely megvilágítja a számlapot, nyomkodni kezdte, ki-be kapcsolgatta. Azután ismét Jake-re nézett, a szeme újra zöld réssé szűkült. – Mondj meg valamit nekem, tökfej: ezt dipoláris vagy unipoláris áramkör működteti?
– Egyik sem – felelte Jake. Nem tudta, milyen komoly bajai lesznek még abból, hogy nem vallotta be: egyik kifejezést sem ismeri. – Nikkel-kadmium elem működteti. Én legalábbis ezt hiszem. Még nem kellett elemet cserélnem benne, a használati utasítást pedig régen elvesztettem.
A Tik-Tak Ember sokáig némán bámult rá, és Jake elszörnyedve döbbent rá, hogy a szőke férfi azt igyekszik eldönteni, gúnyolódik-e vele a gyerek vagy sem. Ha úgy dönt, hogy Jake *gúnyolódik,* akkor mindaz, amit idefelé elszenvedett, csiklandozás lesz ahhoz képest, amire Tik-Tak képes. Hirtelen másra akarta terelni a gondolatait. Az égvilágon semmit sem akart ennyire. Kimondta az első gondolatát, amit célirányosnak tartott.
– A nagyapád volt, ugye?
A Tik-Tak Ember kérdően fölvonta a szemöldökét. Keze visszatért Jake vállára, és noha a szorítása nem fájt, a gyerek érezte a döbbenetes erőt benne. Ha Tik-Tak úgy dönt, hogy erősít a szorításán, és hirtelen előrerántja, akkor eltörheti a kulcscsontját, akár egy ceruzát. Ha hátralöki, eltörheti a gerincét.
– *Ki* volt a nagyapám, fajankó?
Jake szeme ismét felmérte a Tik-Tak Ember szépen formált, hatalmas fejét, széles vállát. Eszébe jutott, mit mondott Susannah: *Nézd, mekkora, Roland! Biztos bezsírozták, hogy beférjen a fülkébe!*
– Az az ember a repülőgépben. David Quick.
Tik-Tak Ember szeme kitágult meglepetésében és döbbenetében. Azután hátravetette a fejét, és mennydörgőt nevetett, hangja visszaverődött a magas, kupolás mennyezetről. A többiek idegesen vihorásztak. Egyikük sem mert hangosan nevetni... azután semmiképp sem, ami a sötét hajú nővel történt.
– Akárki vagy *is,* akárhonnan jöttél, te vagy a legokosabb csávó, akivel Tik-Tak sok év óta találkozott. Quick a dédapám volt, nem a nagyapám, de azért elég jól eltaláltad – hát nem igaz, drága Hasgatóm?
– Ja – bólintott Hasgató. – Bion okos, má montam neked. De akkó is naggyon pimasz.
– Igen – felelte elgondolkodva a Tik-Tak Ember. Keze megfeszült a fiú vállán, közelebb vonta a gyereket mosolygó, jóképű, eszelős arcához. – Látom, hogy pökhendi. A szemében látom. De hát erről majd gondoskodunk, igaz, Hasgató?
Nem *hozzá beszél,* gondolta Jake. *Hozzám. Azt hiszi, hogy hipnotizálhat... és talán igaza van.*

– *Ja* – suttogta Hasgató.
Jake érezte, hogyan süllyed el a nagy szem zöld mélységeiben. Noha a Tik-Tak Ember szorítása még nem volt igazán erős, nem kapott elég levegőt. Összeszedte minden erejét, hogy megtörje a szőke ember hatalmát, és ismét kimondta az első szavakat, amelyek az eszébe jutottak:
– Így zuhant le Lord Perth, és a vidék megremegett a robajától.
Mintha nyitott tenyérrel pofon vágta volna Tik-Takot. Az hátrahőkölt, zöld szeme összeszűkült, szorítása fájdalmassá erősödött Jake vállán. – *Mit* mondtál? Hol hallottad ezt?
– Egy kismadár csicseregte – felelte Jake tudatos szemtelenséggel, a következő pillanatban pedig keresztülrepült a szobán.
Ha fejjel ütközik a falnak, akkor elájul vagy talán meghal. Azonban a csípőjét ütötte be, pördült egyet, és összerogyott a vasrostélyon. Kábultan megrázta a fejét, körülnézett, és rájött, hogy éppen a nőre bámul, aki nem sziesztázni ült le. Rémülten felsikoltott, és négykézláb iszkolt odébb. Hoots mellbe rúgta, ettől hanyatt esett. Feküdt, zihált, nézte az összefutó neoncsövek szivárványszínű csomóját. Egy pillanattal később Tik-Tak arca takarta el a képet. A férfi kemény, egyenes vonallá préselte össze a száját, az arca kivörösödött, és a szemében félelem ült. A nyakán viselt koporsó alakú üvegdísz éppen Jake szeme előtt lógott, könnyedén ide-oda lengve ezüstláncán, mintha a benne levő pinduri állóóra ingáját utánozná.
– Hasgatónak igaza van – mondta Tik-Tak. Öklébe markolta Jake ingét és fölrántotta. – Pökhendi vagy. De velem ne akarj pökhendi lenni, fajankó. *Soha* ne akarj pökhendi lenni. Nem hallottál olyan emberekről, akiknél hamar elszakad a madzag? Nahát belőlem hiányzik a madzag, és ezren is tanúsíthatnák, ha nem hallgattattam volna el a nyelvüket. Ha még egyszer beszélsz nekem Lord Perthről... egyszer, egyetlenegyszer... letépem a koponyád tetejét, és megeszem az agyadat. Nem akarok hallani erről a balszerencsés történetről a Szürkék Fészkében. *Megértettél?*
Rongyként rázta Jake-et ide-oda. A kisfiú sírva fakadt.
– *Megértettél?*
– I-i-igen!
– Jól van. – Letette a gyerekét.
Jake részegen dülöngélt, és amikor megtörölte könnyes szemét, olyan sötét piszokcsík maradt az arcán, mint az elkent szempillafesték. – Most pedig, kis fajankóm, kérdezz-feleleket játszunk. Én fölteszem a kérdéseket, te pedig válaszolsz rájuk. Megértetted?
Jake nem válaszolt. A szobát körülvevő szellőztetőt nézte.
A Tik-Tak Ember a két ujja közé fogta az orrát, és gonoszul megcsavarta. – *Megértetted?*
– *Igen!* – kiáltotta Jake. Fájdalomtól és rémülettől könnyező szeme visszatért a Tik-Tak Emberhez. Szerette volna újra megnézni a szellőztetőrácsot, kétségbeesetten meg akart győződni róla, hogy amit az előbb látott, nemcsak rettegő, túlfeszített elméjének játéka, de nem merte. Attól félt, hogy valaki más – elsőnek valószínűleg Tik-Tak – követi a pillantását, és meglátja, amit ő látott.
– Jó. – Tik-Tak az orránál fogva visszavezette Jake-et a székhez, leült, ismét átvetette lábát a karfán.
– Akkor hát tereferéljünk kicsit. Kezdjük a neveddel, jó? Mi lenne az, fajankó?
– Jake Chambers. – Mivel összeszorították az orrát, náthásan, szuszkán beszélt.
– És te not-szí vagy, Jake Chambers?
Egy pillanatig Jake azt hitte, hogy ezzel a sajátos kifejezéssel a „nózija” iránt érdeklődnek. – Nem értem, mi...
Tik-Tak ide-oda rángatta az orránál fogva. – Not-szí! Not-szí! Szórakozol velem, fiacskám?
– *Nem értem* – kezdte Jake, azután a székről lógó ódon géppisztolyra pillantott, és eszébe jutott a lezuhant Focke-Wulf. A darabok összeálltak. – Nem, én nem vagyok náci. Amerikai vagyok. És

mindez sokkal a születésem előtt véget ért!
Tik-Tak Ember elengedte az orrát, amelyből azonnal dőlni kezdett a vér. – Ezt rögtön mondhattad vol*na,* és megtakaríthattál volna egy csomó fájdalmat, Jake Chambers... de legalább most megértetted, hogy mennek itt a dolgok, igaz?
Jake bólintott.
– Na ez igazán remek! Akkor kezdjük az egyszerű kérdésekkel.
Jake pillantása ismét a szellőzőnyílás rácsára tévedt. Amit az előbb látott, még mindig ott volt. Két aranygyűrűs szem lebegett a sötétben a krómozott rács mögött.
Csi.
Tik-Tak pofon vágta. A gyerek nekitántorodott Hasgatónak, aki ismét előrelökte. – Oskollaidő, aranyom – suttogta Hasgató. – Figyejj a leckére! Naggyon jól figyejj!
– Rám nézz, ha hozzád beszélek – mondta Tik-Tak. – Mutass tiszteletet, Jake Chambers, vagy levágom a golyóidat.
– Igen.
Tik-Tak zöld szeme veszedelmesen fölvillant. – Igen *mi?*
Jake a helyes válasz után kapkodott, félrelökve a kérdések és a hirtelen fellobbanó remény gubancát. Az elkövetkezendőben előnyére kell fordítania, amit a saját Pubi-fészkében... azaz a Piper Iskolában tanult. – Jól van, *uram?*
Tik-Tak elmosolyodott. – Kezdetnek megfelel, fiam – mondta, és karját a combjára támasztva előrehajolt. – Mármost... mi az, hogy amerikai?
Jake beszélni kezdett, miközben minden erejével igyekezett nem nézni a szellőzőnyílás felé.

29

Roland eltette a pisztolyát, két kézre fogta a szelepkereket, és igyekezett elfordítani. Meg sem mozdult. Nem lepte meg túlságosan, de komoly problémát jelentett.
Csi a bal bakancsa mellett állva, aggodalmasan nézett föl rá, várva, hogy Roland kinyissa az ajtót, és továbbmenjenek Jake után. A harcos is szerette volna, ha ilyen egyszerű a dolog. Nem ácsoroghatott itt, arra várva, hogy valaki kijöjjön; órák vagy akár napok telhetnek el, mielőtt a Szürkék úgy döntenek, hogy ismét használják ezt a kijáratot. Hasgató és a barátai akár azt is a fejükbe vehetik, hogy élve megnyúzzák Jake-et, ő meg itt várhatja, hogy bekövetkezzék.
Ismét az acélhoz szorította a fejét, de semmit sem hallott. Ez sem lepte meg igazán. Régen látott már ilyen ajtókat – nem lehet szétlőni a zárjukat, és semmit sem hallani rajtuk keresztül. Lehet egy, lehet kettő is, köztük holt térrel. Valahol azonban kell lennie egy gombnak, amely megforgatja a kereket az ajtó közepén, és kinyitja a zárat. Ha Jake elérhetné azt a gombot, minden rendben lenne.
Roland tudta, hogy ő nem teljes tagja ennek a *katet*-nek*;* sejtette, hogy talán még Csi is jobban tudatában van a szívében rejlő titkos életnek (erősen kételkedett benne, hogy a szőrmókus pusztán az orrával képes lett volna követni Jake-et az alagút mocskos patakjai között). De azért ő is képes volt segíteni Jake-nek, amikor a gyerek a saját világából ide igyekezett. Képes volt *látni*... és amikor Jake kereste az elejtett kulcsot, még üzenetet is tudott neki küldeni.
Ha most is üzenni akar, nagyon óvatosan kell csinálnia. Legjobb esetben megszimatolhatnak valamit a Szürkék. Rosszabb esetben Jake félreértheti Roland üzenetét, és valami bolondságot csinál.
Ha *láthatná...:*
Lehunyta a szemét, és Jake-re összpontosított. A fiú szemére gondolt, s elküldte *ka*-ját, hogy keresse meg. Először semmit sem látott, végül egy kép kezdett kialakulni. Egy arc, amelyet hosszú, őszülő szőke haj keretez. Zöld szempár villogott mély üregében, mint parázskövek egy barlangban. Roland

gyorsan megfejtette, hogy ez a Tik-Tak Ember, és annak a férfinak a leszármazottja, aki az égi járműben halt meg – érdekes adat, de nincs gyakorlati értéke ebben a helyzetben. Igyekezett Tik-Tak Ember mögé látni, hogy kivehesse a szoba többi részét, ahol Jake-et fogva tartják, meg a benne levő embereket.
– Ék – suttogta Csi, mintha emlékeztetné Rolandot, hogy ez nem a megfelelő idő és hely a szundikálásra.
– Ssss – csitította Roland, anélkül hogy kinyitotta volna a szemét.
De nem volt semmi haszna. Csak homályosan látott, talán mert Jake olyan erősen összpontosított Tik-Tak Emberre; mindenki és minden más alig volt több szürke leples árnyéknál a fiú látóterének szélén.
Roland ismét kinyitotta a szemét, és bal öklével könnyedén belecsapott jobb kezének nyitott tenyerébe. Úgy vélte, képes lenne erősebben összpontosítani és többet látni... de akkor a gyerek talán tudatára ébredne a jelenlétének. Ez veszélyes lehet. Hasgató szimatot foghat, vagy ha ő nem, a Tik-Tak Ember biztosan.
Fölnézett a keskeny szellőzőnyílás rácsára, aztán Csi-re. Már többször elgondolkozott rajta, mennyire lehet értelmes az állat; úgy látszik, most kipróbálhatja.
Egészséges bal kezével fölnyúlt, becsúsztatta ujjait a Jake-et elnyelő ajtóhoz legközelebb eső rostély vízszintes nyílásaiba, és meghúzta. A rostély rozsdát és száraz mohát záporozva pattant ki. A mögötte levő lyuk túl kicsi volt egy embernek... viszont egy szőrmókusnak megfelelt. Letette a rácsot, fölkapta Csit, és halkan a fülébe súgta:
– Eredj... nézz körül... gyere vissza. Megértetted? Ne hagyd, hogy meglássanak. Csak eredj, nézz körül, és gyere vissza.
Csi az arcába bámult, nem szólt, még Jake nevét se mondta. Rolandnak fogalma sem volt róla, megértette-e, de nem segített volna, ha latolgatásra pocsékolja az időt. Betette Csit a szellőzőaknába. Az állat megszimatolta a száraz mohát, halkan tüsszentett, azután leguggolt a hosszú, selymes bundáját borzoló huzatban, és kétkedve nézett Rolandra különös szemével.
– Eredj, nézz körül, és gyere vissza – ismételte suttogva Roland, és Csi eltűnt az árnyékban. Némán haladt, karmait visszahúzta, csak talppárnáira lépett.
Roland ismét elővonta fegyverét, és a legnehezebb dologba fogott. Várakozott.
Csi alig három perc múlva visszatért. Roland kiemelte az aknából, letette a padlóra. Csi hosszú nyakát kinyújtva nézett föl rá. – Mennyi, Csi? – kérdezte a harcos. – Hányat láttál?
Egy hosszú pillanatig azt hitte, a szőrmókus semmit sem fog csinálni, csak bámul tovább aggodalmas szemmel. Ám ekkor Csi óvatosan a levegőbe emelte jobb lábát, kiengedte karmait, és rámeredt, mintha valami nagyon nehézre kellene visszaemlékeznie. Végül ütögetni kezdte az acélpadlót.
Egy... kettő... három... négy. Szünet. Azután gyorsan, finoman további két ütés, a kimeresztett karmok könnyedén kocogtak az acélon: öt, hat. Csi másodszor is szünetet tartott, lehajtotta a fejét, mint egy gyerek, aki titáni szellemi tornára kényszerül. Azután még egy utolsót ütött a padlóra, közben fölnézett Rolandra. – Ék!
Hat Szürke... és Jake.
A harcos fölvette és megsimogatta. – Jól van! – mormogta a fülébe. Mindent elsöprő meglepetés és hála töltötte el. Valamit remélt, de ez az alapos válasz megdöbbentő volt. Alig kételkedett a pontosságában. – Jól van, öcsi!
– Csi! Ék!
Igen, Jake. Jake a probléma. Jake, akinek ígéretet tett, és azt meg is óhajtja tartani.
A harcos törte a fejét a maga sajátos módján, száraz gyakorlatiasságot ötvözve azzal a vakmerő megérzéssel, amelyet valószínűleg különös nagyanyjától, Őrült Deirdre-től örökölt, és amely annyi

éven át életben tartotta, miután régi társai elmúltak. Most erre hagyatkozott, hogy Jake-et is életben tartsa.
Ismét fölemelte Csit, abban a tudatban, hogy Jake életben maradhat – *maradhat* –, de a szőrmókus majdnem biztosan elpusztul. Több egyszerű szót súgott az állat fölmeresztett fülébe, újra és újra megismételve őket. Végül elhallgatott, és visszatette az állatot a szellőzőaknába. – Jól van, öcsi – suttogta. – Most eredj. Csináld meg. A szívem veled van.
– Csi! Ív! Ék! – suttogta a szőrmókus, majd tovasurrant a sötétben.
Roland várta, hogy elszabaduljon a pokol.

30

Kérdezz tőlem valamit, New York-i Eddie Dean! És ajánlom, jó kérdés legyen... mert ha nem, akkor te és az asszonyod meg fogtok halni, mindegy, honnan jöttetek! Édes Istenem, mit lehet erre mondani?
A sötétvörös fény kialudt; most a rózsaszín jelent meg. – *Siessetek!* – sürgette őket Kis Blaine halk hangja. – *Rosszabb, mint korábban... siessetek, különben megöl benneteket!*
Eddie homályosan érzékelte, hogy a fölriasztott madárraj még mindig céltalanul röpköd az Indóházban, némelyik fejjel megy neki a pilléreknek, és holtan zuhan a padlóra.
– Mit akar? – sziszegte Susannah a mikrofonba, és valahová mögé, ahol Kis Blaine van. – Az isten szerelmére, *mit akar?*
Semmi válasz. Eddie érezte, hogy a türelmi idő, amit kaptak, máris fogyóban van. Megnyomta a BESZÉD gombot, és eszelős élénkséggel belekarattyolt, miközben arcán és nyakán patakzott a verejték.
Kérdezz tőlem valamit!
– *Na* szóval, Blaine! Mit csináltál az utóbbi időben? Gondolom, nem mentél el a régi jó délnyugati turnéra, mi? Van valami oka, hogy miért nem? Féltél, hogy benáthásodsz?
Semmi válasz a galambok szárnycsattogásán kívül. Lelki szemeivel látta, ahogy Ardis sikoltani akar, miközben az arca leolvad és a nyelve tüzet fog. Érezte, hogy a tarkóján végigborzolódik a haj és az égnek áll. *Félelem?* Vagy a gyülekező elektromosság?
Siess..., rosszabb, mint korábban.
– Egyáltalán ki épített? – hadarta lázasan, miközben arra gondolt: *Csak tudnám, mit akar ez a rohadék!* – Akarsz erről beszélni? A Szürkék? Nem... inkább a Nagy Öregek, igaz? Vagy... – Elhallgatott. Most már fizikai nyomásként, húsos kezek markolászásaként érezte a bőrén Blaine hallgatását.
– *Mit* akarsz! – bődült el. – *Mi a francot* akarsz hallani?
Semmi válasz, ám a gombok a dobozon ismét dühös mélyvörösben izzottak, és Eddie most majdnem föladta. A közelből halk zümmögést hallott – mintha egy generátor indult volna be –, és nem hitte, hogy csak képzelődne, bármennyire szerette volna, hogy így legyen.
– Blaine! – rikoltotta hirtelen Susannah. – Blaine, hallasz?
Semmi válasz... és Eddie érezte, hogy a levegő úgy telik meg elektromossággal, ahogy a csap alatt a kancsó vízzel. Minden lélegzetvétel metszően pattogott az orrában; fogtömései dühös rovarokként zümmögtek.
– Blaine, *nekem* van egy kérdésem, méghozzá jó! Figyelj! Az asszony egy pillanatra lehunyta a szemét, ujjai kétségbeesetten masszírozták a halántékát, ismét kinyitotta a szemét. – Van valami, ami... öö... ami semmi, neve mégis van; néha magas és... és néha kurta... – Abbahagyta, kétségbeesetten kerek szemmel bámult Eddie-re. – Segíts! Nem emlékszem, hogy van tovább!

Eddie úgy meredt rá, mintha Susannah megbolondult volna. Az isten szerelmére, miről beszél? Azután beugrott, olyan hátborzongató tökéllyel kattant be a találós kérdés folytatása, ahogy a kirakós utolsó darabkája. Ismét a mikrofonhoz fordult.
– Velünk sétál, velünk cseveg, benne van minden játékban, mi az? Ez a kérdésünk, Blaine. Mi az?
A rombuszba rendezett számok alatt kialudt a PARANCS és BELÉPÉS gombok körül parázsló vörös fény. Majd a némaság végtelen pillanata következett Blaine újbóli megszólalása előtt... ám Eddie érzékelte, hogy a bőrén mászkáló elektromosság szintje csökkent.
– TERMÉSZETESEN AZ ÁRNYÉK – felelte Blaine. – EZ KÖNNYŰ... DE NEM ROSSZ. EGYÁLTALÁN NEM.
Tűnődés érzett a mikrofonból áradó hangban... és még valami. Öröm? Vágyakozás? Eddie nem tudta volna meghatározni, de *tudta,* hogy van valami ebben a hangban, ami Kis Blaine-re emlékeztette. Valami mást is tudott: Susannah megmentette a bőrüket, legalábbis egyelőre. Lehajolt, megcsókolta a nő hideg, verejtékes homlokát.
– TUDSZ MÉG TALÁLÓS KÉRDÉSEKET? – kérdezte Blaine.
– Igen, sokat! – válaszolta azonnal Susannah. – Társunknak, Jake-nek egész könyve van belőlük!
– A NEW YORK NEVŰ HELYRŐL VALÓ? – kérdezte Blaine, és most teljesen megfejthető volt a hangja, legalábbis Eddie-nek. Blaine lehet szupergép, Eddie viszont hat évig volt heroinista, hallásból megismerte az eszelős éhséget.
– Igen, New Yorkból – mondta. – De Jake-et foglyul ejtették. Egy Hasgató nevű ember elvitte magával.
Semmi válasz... azután a gombok ismét az ismert halvány, rózsaszín fényben derengtek. – *Mostanáig jó* – suttogta Kis Blaine hangja. – *De legyetek óvatosak... trükkös...*
Rögtön kigyúlt a vörös fény.
– BESZÉLT VALAMELYIKŐTÖK? – Blaine hangja hideg volt és – Eddie megesküdött volna rá – gyanakvó.
Susannah-ra pillantott. A nő tágra nyílt, rémült szemmel nézett rá, egy olyan kislány tekintetével, aki most hallotta meg, hogy valami kimondhatatlan motoszkál alattomosan az ágy alatt.
– Csak a torkomat köszörültem, Blaine – mondta Eddie. Nyelt egyet, letörölte az izzadságot a homlokáról. – Én... francba, megmondom az őszintét, szégyellje magát a fene. Marhára félek.
– EZ NAGYON BÖLCS DOLOG TŐLED. EZEK A TALÁLÓS KÉRDÉSEK, AMELYEKRŐL BESZÉLTÉL, OSTOBÁK? NEM AKAROM PRÓBÁRA TENNI A TÜRELMEMET OSTOBA TALÁLÓS KÉRDÉSEKKEL.
– A legtöbbje szellemes – válaszolta Susannah, de közben aggodalmasan nézett Eddie-re.
– HAZUDSZ. EGYÁLTALÁN NEM IS TUDOD, HOGY MILYENEK.
– Hogyan mondhatod...
– HANGELEMZÉS. A RÉSHANGMINTÁK ÉS A DIFTONGUSOK STRESSZHANGSÚLYA MEGBÍZHATÓ IGAZSÁG/HAZUGSÁG HÁNYADOST SZOLGÁLTAT. MEGBÍZHATÓSÁGA 97 SZÁZALÉK, PLUSZ-MÍNUSZ 5 SZÁZALÉK. – Elhallgatott egy pillanatra, és amikor ismét megszólalt, olyan vészjóslóan vontatott sisegéssel tette, amit Eddie nagyon ismerősnek talált. Humphrey Bogart hangja volt. – TANÁSSOLOM, HOGY RAGASSZKODJATOK AZ IGASSÁGHOZ, KEDVESSEIM! AZ UTOLSSÓ IPSSE, AKI MEGPRÓBÁLTA ELHALLGATNI ELŐLEM AZ IGAZSSÁGOT, A SSEND FENEKÉN TALÁLTA MAGÁT, SSEMENT SSORDÁSSIZMÁVAL A LÁBÁN.
– Krisztusom – mondta Eddie. – Jöttünk vagy négyszáz mérföldet, csak azért, hogy találkozzunk Rich Little számítógépes változatával? Hogyan vagy képes ilyen pasikat utánozni, mint John Wayne és

Humphrey Bogart, Blaine? A mi világunkból való pasikat?
Semmi válasz.
– Jó, erre nem akarsz válaszolni. Akkor azt áruld el, hogy ha a találós kérdések érdekelnek, miért nem mondtad meg rögtön?
Ismét semmi válasz, de Eddie rájött, hogy nincs is rá szüksége. Blaine szereti a találós kérdéseket, így hát *eleve* ilyeneket tesz föl. Ezt Susannah találta ki. Eddie gyanította, hogy ha nem sikerül neki, akkor mostanra mindketten úgy hevernének Lud város indóházának padlóján, mint két családi méretű brikett.
– Blaine! – szólalt meg bizonytalanul Susannah. Semmi válasz. – Blaine, itt vagy?
– IGEN. MONDJ MÉG EGYET.
– Mikor nem ajtó az ajtó? – kérdezte Eddie.
– AMIKOR NYITVA ÁLL. ENNÉL JOBBAN KELL IGYEKEZNED, HA TÉNYLEG AZT VÁROD TŐLEM, HOGY ELVIGYELEK VALAHOVÁ. TUDSZ ENNÉL JOBBAKAT?
– Ha Roland itt lenne, biztos, hogy tudnánk – felelte Susannah. – Függetlenül attól, milyen jók a találós kérdések Jake könyvében, Roland sok százat tud – gyermekkorában tanulta őket. – Miközben ezt mondta, rájött, el sem tudja képzelni Rolandot gyermeknek. Elviszel minket, Blaine?
– LEHET – felelte Blaine, és Eddie meglehetősen biztos volt benne, hogy némi kegyetlenséget hallott a hangjában. – DE PRÍMÁN FÖL KELL PÖRGETNETEK A PUMPÁT, HOGY HAJLANDÓ LEGYEK, ÉS AZ ÉN PRÍMA PUMPÁM VISSZALŐ.
– Vagyis? – kérdezte Eddie, átnézve a rácson Blaine hátának sima, rózsaszín vonalára. De Blaine nem válaszolt erre a kérdésre, se másra. A harsogó narancsszín fény tovább égett, de úgy tűnt, hogy Kis és Nagy Blaine elszundított. Ám Eddie tudta, amit tudott. Blaine ébren van. Figyeli őket. Hallgatja a réshangmintákat és a diftongusok stresszhangsúlyát.
Susannah-ra nézett.
– Prímán föl kell pörgetnetek a pumpát, és az én pumpám visszalő – mondta értetlenül. – Ez valami találós kérdés, ugye?
– Igen, persze. – Susannah ránézett a háromszögletű ablak félig lehunyt gúnyos szemére, azután közelebb húzódott a férfihoz, hogy a fülébe suttoghasson. – Ez sült bolond, Eddie! Skizofrén, paranoid, valószínűleg hallucinál is.
– Most mondd – suttogta vissza Eddie. – Itt van nekünk egy őrült zseni kísértet a számítógépes egysínű vasútban, amely hangsebességnél gyorsabban halad. Isten hozott a *Száll a kakukk fészkére* fantasztikus változatában!
– Van valami fogalmad róla, hogy mi lehet a válasz? Eddie megrázta a fejét. – Neked?
– Valami motoszkál az agyam mélyén. Valószínűleg rossz kapcsolás. Igyekszem arra gondolni, amit Roland mondott: egy jó találós kérdés mindig értelmes és mindig megfejthető. Olyan, mint a bűvész trükkje. – Félrevezetés.
Susannah bólintott.. – Lőj még egyet, Eddie. Ne felejtsék el, hogy még itt vagyunk.
– Igen. Már csak nekünk kell meggyőződnünk róla, hogy ők ott vannak-e.
– Gondolod, hogy igen, Eddie?
A férfi már mentéből szólt vissza, anélkül hogy megállt vagy visszanézett volna. – Nem tudom. Ez olyan találós kérdés, amire még Blaine sem tudna válaszolni.

31

– Kaphatnék valamit inni? – kérdezte Jake fojtott, szuszka hangon. Szája és összevert orra körül felpuffadt az arca. Úgy festett, mint aki csúnya utcai verekedésben vett részt.
– Ó, igen – felelte megfontoltan Tik-Tak. – *Kaphatsz*. Mondhatnám, bizonyosan *kaphatsz*. Sok

innivalónk van, igaz, Rézfejű?
– Aha – felelte egy magas, szemüveges ember, aki fehér selyeminget és fekete selyemnadrágot viselt. Az egyetemi tanárokról rajzoltak ilyen karikatúrákat a századfordulós *Punch*-ban. – Igazán nem szenvedünk itkányok hiányában.
A Tik-Tak Ember, aki ismét kényelmesen eltehénkedett trónszerű székében, derűsen nézett Jake-re. – Van borunk, sörünk, gyömbérünk és természetesen a jó öreg víz. Néha nem is kell más a testnek, igaz? Hűvös, tiszta, szikrázó víz. Hogy hangzik, fajankó?
Jake torka, amelyik ugyancsak megdagadt és smirglivé száradt, fájdalmasan karcolt. – Jól – suttogta.
– Ettől én is megszomjaztam – mondta Tik-Tak, és elmosolyodott. Zöld szeme szikrázott. – Hozz már nekem egy bögre vizet, Tilly! Az ördög tudja, mi történt a modorommal.
Tilly kiment a szoba másik végében levő ajtón – éppen szemközt volt azzal, amelyen Jake és Hasgató belépett. A gyerek utánanézett, és megnyalta dagadt ajkát.
– Na! tért vissza Tik-Tak figyelme Jake-hez. – Azt mondtad, hogy az amerikai város, amelyikből jöttél, az a New York, hasonlít Ludra.
– Hát... nem egészen...
– De hát *fölismertél* néhány gépet! – erőltette tovább Tik-Tak. – Szelepeket, pumpákat, ilyesmit. Nem említve a parázscsöveket.
– Igen. Mi neonnak hívjuk, de ugyanarról van szó.
Tik-Tak kinyújtotta a kezét. Jake hátrahőkölt, de Tik-Tak csak megveregette a vállát. – Igen, igen; közeledünk! – A szeme fölvillant. – És a *számítógépekről* hallottál már?
– Igen, de...
Tilly visszatért a bögrével, és félénken közeledett a Tik-Tak Ember trónjához. A férfi átvette tőle, és odatartotta Jake-nek. Amikor a kisfiú érte nyújtotta a kezét, visszarántotta a csuprot, és maga ivott. Jake nézte, hogyan gyöngyözik a száján és pereg le csupasz mellén a víz, és reszketni kezdett. Nem tehetett róla.
A Tik-Tak Ember a bögre pereme fölött ránézett, mintha most jutna eszébe, hogy a kölyök még mindig ott van. Mögötte Hasgató, Rézfejű, Brandon és Hoots úgy vigyorogtak, mint a fiúk az iskolaudvaron, akik épp most hallottak egy disznó viccet.
– Nahát, én csak arra gondoltam, hogy én milyen szomjas vagyok, és teljesen megfeledkeztem *rólad!* – kiáltotta Tik-Tak. – A kutya mindenit, a fene a szemembe! De hát olyan finomnak látszott... és *finom is*... hideg... tiszta...
Jake felé nyújtotta a bögrét. Amikor a gyerek érte nyúlt, visszarántotta.
– Először mondd el nekem; fajankó, amit a dipoláris számítógépekről és a tranzitív áramkörökről tudsz – mondta hidegen.
– Mit... – Jake a szellőzőnyílás felé sandított, de az aranyszemek eltűntek. Kezdte azt gondolni, hogy csak képzelte őket. Ismét Tik-Tak Emberre nézett, és világosan megértett egy dolgot: nem kap vizet. Szamár volt, hogy akár csak álmodott is róla. – Mi az a dipoláris számítógép?
A Tik-Tak Ember arca eltorzult a haragtól, és Jake összezúzott, feldagadt arcába zúdította a maradék vizet. – *Ne szórakozz velem!* – ordította. Letépte a Seiko órát és meglobogtatta. – *Amikor megkérdeztem, hogy ez dipoláris áramkörös-e, azt mondtad, hogy nem! Akkor ne mondd nekem, hogy nem tudod, miről beszélek, miután világossá tetted, hogy tudod!*
– *De*... de hát... – Jake nem tudta folytatni. A feje kóválygott a félelemtől és a zavarodottságtól. Homályosan érezte, hogy a vizet nyaldossa az ajkáról, amennyit csak bír.
– *Ezer ilyen kurva dipoláris számítógép van itt ez alatt a kurva város alatt, talán SZÁZEZER is, és az egyetlen, amelyik még működik, nem hajlandó másra, csak römizni meg dobolni! Nekem* kellenek

azok a számítógépek! Azt akarom, hogy NEKEM dolgozzanak!
A Tik-Tak Ember fölugrott trónjáról, megmarkolta Jake-et, ide-oda rázta, azután a padlóra dobta. Jake nekiesett az egyik lámpának, feldöntötte. Az izzó üres köhenéssel kipukkadt. Tilly aprót sikkantott és hátrált, szeme nagyra tágult a félelemtől. Rézfejű és Brandon kínosan néztek egymásra.
Tik-Tak előrehajolt, a combjára támaszkodott, és belevisította a kisfiú arcába: – *Kellenek nekem, ÉS MEG IS FOGOM SZEREZNI ŐKET!*
Némaság ülepedett a szobára, csak a szellőztetőkből áramló meleg levegő suhogását lehetett hallani. Azután a Tik-Tak Ember arcát eltorzító harag olyan hirtelen tűnt el, mintha sohasem létezett volna, és megint az az elbűvölő mosoly foglalta el a helyét. Előrehajolt és fölsegítette Jake-et.
– Bocsánat. Mindegyre azon gondolkodom, milyen lehetőségei vannak ennek a helynek, és néha elragadtatom magam. Kérlek, fogadd el bocsánatkérésemet, fajankó. – Fölvette a szájjal lefelé fordított bögrét, és odadobta Tillynek. – Töltsd meg, te haszontalan kurva! Mi van veled?
Ismét Jake-re összpontosította a figyelmét, és még mindig úgy mosolygott, mint egy tévéműsor vezetője.
– Rendben, neked is megvannak a kis tréfáid, nekem is. Most mondj el mindent, amit a dipoláris számítógépekről és a tranzitív áramkörökről tudsz. Azután ihatsz.
Jake kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit – fogalma sem volt róla, hogy mit –, azután hihetetlen módon Roland hangja zúgott mindent betöltve a fejében.
Tereld el a figyelmüket, Jake! És ha van ott egy gomb, amelyik az ajtót nyitja, akkor kerülj a közelébe!
Tik-Tak Ember szúrósan figyelte. – Valami az eszedbe jutott, igaz, fajankó? Én mindig tudom az ilyet. Ezért ne hallgasd el a titkot; mondd el öreg barátodnak, Tikinek.
Jake mozgást érzékelt a szeme sarkából. Noha nem mert fölpillantani a szellőzőnyílásra – most nem, amikor a Tik-Tak Ember figyelme teljesen ráirányult –, tudta, hogy Csi visszatért, és lebámul rá a rácson keresztül.
Terelje el a figyelmüket... és hirtelen rájött, hogyan tegye.
– *Gondoltam valamit* – mondta –, de nem a számítógépekről. Öreg haveromra, Hasgatóra gondoltam. Meg az ő öreg haverjára, Hootsra.
– Mija? Mija? – horkant föl Hasgató. – Mirű dumász, kölök?
– Miért nem mondod el Tik-Taknak, hogy igazából ki adta meg a jelszót, Hasgató? Azután majd én megmondom, hol tartod!
A Tik-Tak Ember meghökkent pillantása átvándorolt Jake-ről Hasgatóra.. – Miről beszél ez?
– Semmirű! – válaszolta Hasgató, de nem tudta megállni, hogy futó pillantást vessen Hootsra. – Csak járassa a pofáját, úgy akar kimászni a szarbú, hogy engemet tróbál belelökni! Montam, hogy szemtelen! Há nemmemmontam..:
– Csak nézz bele a kendőjébe, miért nem nézel? – kérdezte Jake. – Van benne egy cetli, ráírva a jelszó. Nekem kellett fölolvasnom, mert még arra sem képes.
Ez alkalommal nem hirtelen öntötte el az indulat Tik-Takot; arca fokozatosan sötétedett, mint a nyári ég szörnyű zivatar előtt.
– Na, lássuk csak a kendődet, Hasgató – mondta lágy, fojtott hangon. – Hadd pislantson csak bele öreg haverod.
– Hazudik, mondom neked! – kiáltotta Hasgató, kezét a kendőre szorítva, és két lépést hátrált a falig. Csi aranygyűrűs szeme éppen fölötte világított. – Csak annyiccsinájj, hogy nézzé bele a képébe, és rögvest látod, hogy az ilyen kis pimasz tökfejek hazudni tudnak a legjobban!
Tik-Tak Hootsra pillantott, aki betegnek látszott a félelemtől. – Mi ez? – kérdezte lágy, szörnyű

hangján. – Mi ez, Hooterman? Tudom, hogy régi segglyuksógorok vagytok Hasgatóval, meg azt is, hogy annyi eszed van, mint egy döglött libának, de még te sem lehetsz olyan hülye, hogy leírd a belső kamra jelszavát... ugye? *Ugye?*
– *Én*... én csak aztat gondoltam... – kezdte Hoots.
– Pofa be! – ordította Hasgató, és beteges gyűlölettől perzselő pillantást lövellt a kisfiúra. – Ezér megöllek, aranyom, maj meglátod!
– Vedd le a kendődet, Hasgató – parancsolta a Tik-Tak Ember. – Bele akarok nézni!
Jake egy lépést tett az emelvény felé, ahol a gomb volt.
– Nem! – Hasgató megint a fejéhez kapott, és úgy szorította két kézzel a koponyájához, mintha el akarna repülni. – Rohaggyak meg, ha megteszem!
– Brandon, fogd le – mondta Tik-Tak.
Brandon Hasgató felé lendült. Hasgató nem mozgott olyan gyorsan, mint Tik-Tak, de azért elég gyors volt; lehajolt, kést rántott elő a bakancsa szárából, és Brandon karjába merítette.
– *Ó, te görény!* – ordította Brandon meglepetésében és fájdalmában. Karjából csorgott a vér.
– *Né má, micsináltá!* – sikoltotta Tilly.
– Hát *mindent* nekem kell itt csinálnom? – ordította Tik-Tak, sokkal inkább bosszúsan, mint dühösen, és feltápászkodott. Hasgató hátrált, a véres kést szövevényes mintákban lengette ide-oda az arca előtt, másik kezét a feje búbjára tapasztotta.
– Menny vissza! – zihálta. – Tesvéremként szeretlek, Tiki, de ha nem mécc vissza, akkor a béledbe dugom eztet a kést, abbion!
– *Te? Nem* valószínű – mondta nevetve a Tik-Tak Ember. Előrántotta a saját kését a tokjából, és laza ujjakkal fogta a csontmarkolatot. Minden szem rájuk meredt. Jake két gyors lépéssel odaért az emelvényhez, rajta a kis gombsorral, és az után nyúlt, amelyet feltételezése szerint a Tik-Tak Ember megnyomhatott.
Hasgató a görbe falig hátrált, a fénycsövek beteg színeket, mázoltak vérpoklosan rothadó arcára: epezöldet, lázasvöröset, gennysárgát. Most Tik-Tak Ember állt a szellőzőnyílás alatt, ahonnan Csi lesett.
– Vedd le, Hasgató! – mondta Tik-Tak higgadtan. – Elhoztad a srácot, ahogy kértem; ha valaki itt ráfarag, az Hoots lesz, nem te. Csak mutasd meg...
Jake látta, hogy Csi lekuporodik az ugráshoz, és egyszerre jött rá két dologra: hogy mit akar a szőrmókus, és hogy ki tette föl oda.
– *Csi, ne!* – sikoltotta.
Mindenki feléje fordult. Csi ebben a pillanatban ugrott. Nekivágódott a gyenge rostélynak és kiütötte. Tik-Tak Ember a hang felé pördült. Csi az arcába esett, mart és karmolt.

32

Roland még a dupla ajtón át is hallotta a gyenge sikolyt: – *Csi, ne!* – és összeszorult a szíve. Várta, hogy elforduljon a szelepkerék, de nem történt semmi. Lehunyta a szemét, és minden akaraterejét a fiú felé sugározta. *Az ajtó, Jake! Nyisd az ajtót!*
Nem érzett választ, és a képek is eltűntek. Eleve törékeny összeköttetése Jake-kel most megszakadt.

33

A Tik-Tak Ember hátratántorodott, káromkodva, ordítva megragadta az arcán vonagló, harapó, karmoló lényt. Érezte, hogy Csi karmai a bal szemébe szúrnak, kipukkasztják, és úgy hasított a fejébe a borzalmas, vörös kín, mint mikor lángoló szövétneket dobnak egy mély kútba. Dühe felülkerekedett

fájdalmán. Megmarkolta Csit, letépte az arcáról és a feje fölé tartotta, hogy kicsavarja, mint a rongyot.
– *Ne!* – jajgatott Jake. Elfelejtette az ajtónyitó gombot, megragadta a szék hátáról lógó fegyvert. Tilly visított. A többiek szétspricceltek. Jake rászögezte az ódon német géppisztolyt a Tik-Tak Emberre. Csi fejjel lefelé lógott azokban az irdatlan, erős mancsokban, pattanásig megfeszítve. Vadul vonaglott, a levegőt harapdálta, és jajgatott kínjában, szörnyű, emberi hangon.
– *Hagyd békén, te rohadék!* – visította Jake, és megnyomta a ravaszt.
Volt annyi lélekjelenléte, hogy alacsonyra célozzon. A Schmeißer 40-es kerepelése fülsiketítően szólt a zárt térben, noha csak öt-vagy hat golyót köpött ki. Az egyik világító cső hideg narancsszínű tűzzel robbant szét. A Tik-Tak Ember feszes nadrágjának bal térde fölött három centivel megjelent egy lyuk, és azonnal sötétvörös folt terjedt szét körülötte. Tik-Tak szája megrendülten döbbent O-vá nyílott, arckifejezése minden szónál ékesebben hirdette, hogy a Tik-Tak Ember minden intelligenciájával együtt hosszú, boldog életre számított, amelyben ő lövöldöz le másokat, de őt sohasem lövik meg. Talán *rálőnek,* de hogy tényleg eltalálják? Meglepett arckifejezéséből ítélve azt azért nem gondolta volna, hogy ez is benne van a pakliban.
Isten hozott a való világban, te fasz!, gondolta Jake. Tik-Tak a vasrostély padlóra dobta Csit, és megsebzett lábához kapott. Rézfejű rávetette magát Jake-re, karjával átkapta a kisfiú torkát, de addigra az élesen csaholó Csi is odaért, és belemart a férfi bokájába a fekete selyemnadrágon át. Rézfejű fölsikoltott és táncra perdült, rázva a lábát, amelyen kitartóan lógott a szőrmókus. Jake megfordult és látta, hogy a Tik-Tak Ember feléje kúszik, fogai között visszaszerzett késével.
– Agyő, Tiki – mondta Jake, és megnyomta a Schmeißer elsütőbillentyűjét. Semmi sem történt. Nem tudta, hogy a tár ürült-e ki vagy a töltényűrbe szorult be egy lőszer, és nemigen volt ideje ezen tűnődni. Két lépést hátrált, mielőtt észbe kapott volna, hogy további visszavonulását elzárja a Tik-Tak Ember trónjaként szolgáló nagy karosszék. Mielőtt félreugorhatott volna, hogy kettejük közé lökje a széket, Tik-Tak megragadta a bokáját. Másik kezével a kés után kapott. Bal szemének maradéka darabos mentazseléként alvadozott az arcán, jobb szeme őrült gyűlölettel meredt Jake-re.
A fiú ki akarta tépni magát a markolászó kézből, és hanyatt esett a trónra. Pillantása rátévedt egy zsebre, amelyet a jobb oldali karfára varrtak. A zseb gumíro zott szájából repedezett gyöngyház revolveragy kandikált ki.
– Ó, fajankó, hogy fogsz szenvedni! – suttogta lelkesen Tik-Tak Ember. A meglepetés O-ját széles, reszketeg vigyor váltotta fel. – O, hogy fogsz szenvedni! És én milyen boldog leszek, amikor... Mi...?
A vigyor lehervadt, ismét kerekedni kezdett a döbbent O. Jake rászögezte a sikkes nikkelezett revolvert, és felhúzta a kakast. Bokáján egyre szorult a marok, a kisfiú úgy érezte, ezt nem bírhatják ki törés nélkül a csontok.
– Te *nem!* – susogta sivítva Tik-Tak.
– Én *igen!* – mondta elszántan Jake, és meghúzta a ravaszt Tik-Tak Ember őrizetlenül hagyott pisztolyán. Laposat pukkant, sokkal kevésbé drámaian a Schmeißer teuton bömbölésénél. Fent jobbra kis fekete lyuk nyílt a Tik-Tak ember homlokán. Tik-Tak továbbra is hitetlenkedve bámulta a kisfiút egyetlen megmaradt szemével.
Jake ismét megpróbálta lövésre kényszeríteni magát, de nem bírta.
A Tik-Tak Ember hajas fejbőréből hirtelen levált egy darab, mint az öreg tapéta, és a jobb arcára leffedt. Roland tudta volna, hogy ez mit jelent, Jake azonban már túl volt azon, hogy összefüggően gondolkodjék. Sötét, pánikos rettegés tornádótölcsére pörgött az agyában. Belekushadt a nagy székbe, miközben a kéz lehullott a bokájáról, és a Tik-Tak Ember arcra esett.
Az ajtó! Ki kell nyitnia az ajtót, hogy beengedje a harcost!
Annyira csak erre gondolt, hogy nagy zörgéssel a rostélyra ejtette a gyöngyház nyelű revolvert, és

előrelendült. Nyúlt a gomb után, amelyről úgy vélte, hogy Tik-Tak azt nyomhatta meg, amikor torkon kapták és elrántották az emelvénytől.
– Montam, hogy megöllek, ganyé kishaver! – suttogta egy hang a fülébe –, és a Hasgató mindig megtartsa, amit ígér!
Jake két kézzel csapott hátra, de csak az üres levegőt érte. Hasgató ujjai a torkába vájtak, kíméletlenül fojtogatták. A világ elszürkült a szeme előtt. A szürkeség gyorsan sötétedett bíborrá, majd pedig feketévé.

34

Bekapcsolt egy pumpa, és a szelepkerék az ajtó közepén gyorsan elfordult. *Hála az isteneknek!,* gondolta Roland. A kerék még szinte meg se állt, amikor elkapta a jobbjával, és feltépte az ajtót. A másik ajtó résnyire nyitva volt; mögüle emberi küzdelem robaja és Csi fájdalomtól, dühtől éles csaholása hallatszott.
Roland kirúgta a bakancsával az ajtót, és megpillantotta a Jake-et fojtogató Hasgatót. Csi otthagyta Rézfejűt, és Hasgatót próbálta elzavarni a gyerektől. A kalóz bakancsa most kettős feladatot látott el: megvédte tulajdonosát a szőrmókus fogaitól, és megvédte Csit a Hasgató vérében áramló veszélyes fertőzéstől. Brandon Csi horpaszát vagdosta, hogy levakarja Hasgatóról, de az állat rá se hederített. Jake úgy lógott foglyul ejtője mocskos kezéből, mint egy bábu, amelynek elvágták a zsinórjait. Arca kékesfehér volt, duzzadt ajka halvány levendulalila.
Hasgató fölnézett. – *Te!* – vicsorogta.
– Én – helyeselt Roland. Egyet *lőtt,* Hasgató fejének bal oldala szétrobbant. A vérfoltos sárga kendő kibomlott, a kalóz hátrarepült, és rátoccsant a Tik-Tak Emberre. Lába görcsösen rugdalta egy darabig a vasrácsot, azután elcsendesedett.
Roland kétszer lőtt rá Brandonra, a kakast a jobb keze tenyerével húzva föl. Brandon, aki Csi fölé hajolt, hogy harmadszor is beledöfjön az állatba, megpördült, a falnak csapódott, és lassan lecsúszott az egyik csövet markolva. Zöld lidércfény sugárzott elernyedő ujjai közül.
Csi a földön fekvő Jake mellé kuporodott, és nyalogatni kezdte a sápadt, mozdulatlan arcot.
Rézfejű és Hoots eleget látott. Egymás mellett rohantak a kis ajtó felé, amelyen Tilly kiment vízért. Ez nem a lovagiasság ideje volt; Roland mindkettőt hátba lőtte. Most sietnie kell, nagyon kell sietnie, nem kockáztathatja, hogy ezek lesből rátámadjanak, ha netán némi kurázsit találnának magukban.
Narancsszín fénycsokor lobbant a kapszula kupolájában, és megszólalt a riadó. A bő tüdejű rekedt bömbölést ide-oda dobták a falak. Egy-két pillanat múlva a vészfények a riadó ritmusát kezdték lüktetni.

35

Eddie épp visszafordult Susannah-hoz, amikor a sziréna vonítani kezdett. Elkiáltotta magát meglepetésében, fölkapta a Rügert, célba vette a semmit. – *Mi megy itt?*
Susannah megrázta a fejét, fogalma sem volt róla. A riadó maga is ijesztő volt, de ha csak ez lett volna a baj! Olyan erővel szólt, hogy az fájt. Az üvöltés fűrészfogaitól Eddie-nek egy trélerre kellett gondolnia, amelynek a dudáját tízszeres hangerővel bőgetik.
Ebben a pillanatban a narancsszínű nátriumgőz lámpák lüktetni kezdtek.. Eddie, amikor a tolószékért nyúlt, látta, hogy a PARANCS és a BELÉPÉS gombok is vörösen lüktetnek. Mintha kacsintottak volna.
– Blaine, mi megy itt? – ordította. Körülnézett, de csak a vadul ugráló árnyékokat látta. – Te csinálod ezt?

Blaine csak hahotázással válaszolt, egy szörnyű mechanikus hahotával, azt a gépi bohócot juttatva Eddie eszébe, amelyiket kisklambó korában látott Coney Islanden, a Borzalmak Házának bejárata előtt.
– *Blaine, hagyd abba!* – sikoltotta Susannah. – *Hogy fejtsük meg a találós kérdésedet, ha közben légiriadós szirénák üvöltenek?*
A hahotázás éppen olyan hirtelen hallgatott el, ahogy elkezdődött, de Blaine nem válaszolt. Vagy talán mégis; a peron rácsán túl a dipoláris számítógépek, amelyekre a Tik-Tak Ember annyira ácsingózott, életre parancsolták a súrlódásmentes transzturbinás meghajtású, óriás motorokat. Blaine tíz év után felébredt, és elkezdte felturbózni magát a haladási sebességre.

36

A riasztó, amelyet tulajdonképpen arra építettek, hogy figyelmeztesse Lud rég halott lakóit a várható légitámadásra (és amelyet még csak ki se próbáltak majd' egy évezred óta), hanggal borította be a várost. Az összes még működő lámpa vele egy ütemre kezdett lüktetni. A Pubik az utcákon és a Szürkék az utcák alatt egyaránt meg voltak győződve róla, hogy a mindig is rettegett vég, íme, elérkezett. A Szürkék katasztrofális műszaki gikszerre gyanakodtak. A Pubik, akik rendületlenül hittek benne, hogy egy napon úgyis előjönnek a város alatti gépekben lapuló kísértetek, és kitöltik rég halogatott bosszújukat a még élőkön, alighanem közelebb jártak az igazsághoz.
Bizonyos, hogy a város alatti ősrégi számítógépekben megmaradt egy intelligencia, egyetlen élő szervezet, amelyet rég megháborítottak ép elméjében könyörtelen dipoláris áramköreinek kizárólagos valóságként érzékelt körülményei. Több mint nyolcszáz éve tárolta memóriabankjaiban mindjobban elidegenedő logikáját, és tárolhatta volna még egyszer nyolcszázig, ha be nem állít Roland a barátaival; ám ez a *mens non corpus*[3] minden évvel jobban elborult és meghibbant; egyre hosszabb alvási szakaszait is inkább álomnak nevezhetnénk, és ezek az álmok úgy lettek mind eszelősebbek, ahogy elmozdult a világ. Most, bár a Sugarakat gerjesztő kimondhatatlan gépek meggyöngültek, az eszement és embertelen értelem felébredt a romlás termeiben, és még egyszer elkezdett, bár kísértethez illően testetlenül, csörtetni a holtak csarnokaiban.
Más szavakkal, Blaine, a Mono készülődött, hogy elhúzzon Dodge Cityből.

37

A Jake mellett térdelő Roland lépéseket hallott a háta mögött. Megpördült, célzott. A tésztaképű Tilly összezavarodva, babonás félelemmel kapta maga elé a kezét. – *Ne ölj meg, nagyságos úr!* – visította. – *Kérlek! Ne ölj meg!*
– Akkor fuss – felelte kurtán Roland, és amikor Tilly megmozdult, rácsapott a vádlijára a pisztoly csövével. – Nem arra. Azon az ajtón, amerről én jöttem. És ha még egyszer a szemem elé kerülsz, akkor én leszek az utolsó, amit látsz életedben. Most *futás!*
Az asszony eltűnt a szökdécselő, köröző árnyak között.
Roland Jake mellére hajtotta a fejét, másik fülét befogta, hogy a riadó lüktetését tompítsa. Hallotta, hogy a szív lassan, de erőteljesen ver. Átkarolta a gyereket, és ekkor Jake szeme kinyílt. – Most nem hagytad, hogy leessek. – Hangja alig volt több érdes suttogásnál.
– Nem. Sem most, sem soha többé. Ne erőltesd a torkodat.
– Hol van Csi?
– Csi! – bömbölte a szőrmókus. – *Csi!*
Brandon többször is megszúrta, de egyik seb sem tűnt halálosnak vagy akár komolynak. Látszott, hogy kicsit fájhat neki, de az is látszott, hogy magánkívül van örömében. Szikrázó szemmel bámulta Jake-et,

rózsaszínű nyelve kilógott. – Ék, Ék, *Ék!*
Jake sírva nyúlt utána. Csi elernyedt a karjaiban, és egy darabig tűrte, hogy a kisfiú ölelgesse.
Roland fölállt, körülnézett. Pillantása megállapodott a szembenső ajtón. A két hátba lőtt errefelé indult, és a nő is arra akart menni. Elindult az ajtóhoz. Jake-et a karján vitte, Csi a nyomában loholt. Félrerúgta az egyik halott Szürkét, lehajolt, átbújt az ajtón. A mögött volt a konyha. A beépített szerelvények és a rozsdamentes acélfalak ellenére úgy nézett ki, mintha disznók járnának ide dagonyázni; a Szürkéket szemmel láthatólag nem nagyon érdekelte a háztartás.
– Inni – suttogta Jake. – Kérlek... szomjas vagyok.
Roland különös megkettőződést érzett, mintha az idő visszahajlana önmagába. Emlékezett, hogyan vonszolta magát a sivatagon, a forróságtól és az ürességtől eszelősen. Emlékezett, hogyan ájult el a pihenőállomás istállójában, félholtan a szomjúságtól, és arra tért magához, hogy hideg víz csörgedezik a torkán. A fiú levette az ingét, beáztatta a szivattyúból folyó vízbe, és inni adott neki. Most rajta a sor, hogy megtegye Jake-ért, amit a fiú már megtett érette.
Körülnézett, észrevett egy mosogatót. Odament, kinyitotta a csapot: Hideg, tiszta víz ömlött belőle. Körülöttük, alattuk, fölöttük tovább szólt a riadó.
– Meg tudsz állni a lábadon?
Jake bólintott. – Talán.
Roland leállította, készen rá, hogy elkapja, ha túlságosan szédelegne, de Jake megkapaszkodott a mosogatóban, majd a vízsugár alá dugta a fejét. Roland fölemelte Csit, megnézte sebeit. A vér máris megalvadt rajtuk. *Igazán szerencsésen megúsztad, bundás barátom,* gondolta Roland, majd a gyerek mellett odanyúlt a csaphoz, vizet merített a tenyerébe, és az állat elé tartotta. Csi mohón ivott.
Jake visszahúzta a fejét a csap alól. Haja az arcához tapadt, a bőre még mindig túl sápadt volt, és nagyon látszott rajta, mennyire megverték, de sokkal jobban festett, mint amikor Roland először hajolt föléje. Akkor a harcos egy szörnyű pillanatig biztos volt benne, hogy a kisfiú meghalt.
Hirtelen szeretett volna visszamenni, hogy még egyszer megölhesse Hasgatót, és erről más is az eszébe jutott.
– Mi van azzal, akit Hasgató Tik-Tak Embernek hívott? Láttad, Jake?
– Igen. Csi ráugrott. Feltépte az arcát. Azután lelőttem.
– Halott?
Jake ajka remegni kezdett. Keményen összepréselte a száját. – Igen. A... – Megkocogtatta a homlokát a jobb szeme fölött. – Én sz-sz... szerencsés voltam.
Roland felmérte az állapotát, majd lassan megcsóválta a fejét. – Hát, tudod, ebben kételkedem. De most nem számít. Gyere.
– Hová megyünk? – Jake hangja még mindig alig volt több reszelős mormolásnál, és Roland válla fölött egyre a szoba felé nézegetett, ahol majdnem meghalt. Roland végigmutatott a konyhán. Egy újabb zsilipkapu mögött folytatódott a folyosó. – Először arra.
– HARCOS! – bömbölt egy hang mindenhonnan. Roland megpördült. Egyik karján a szőrmókust tartotta, a másikkal Jake vállát fogta át. Senkit sem látott.
– Ki szólít? – ordította.
– NEVEZD MEG MAGAD, HARCOS!
– Gileádi Roland, Steven fia. Ki szólít?
– GILEÁD NINCS IS TÖBBÉ! – csodálkozott a hang, hallatlanná téve a kérdést.
Roland fölnézett, és a mennyezeten észrevette a koncentrikus körök mintáját. Onnan érkezett a hang.
– CSAKNEM HÁROMSZÁZ ÉVE NEM JÁRT HARCOS BELSŐ-VILÁGBAN VAGY KÖZÉPFÖLDÉN.

– Én és a barátaim vagyunk az utolsó harcosok.
Jake átvette a szőrmókust Rolandtól. Csi azonnal nyalogatni kezdte a fiú feldagadt arcát; aranygyűrűs szeme tele volt imádattal és boldogsággal.
– Ez Blaine! – súgta a gyerek Rolandnak. – Ugye?
Roland bólintott. Hát persze hogy ő – de érezte, hogy Blaine sokkal több lehet egyvágányú vonatnál.
– FIÚ! TE VAGY A NEW YORK-I JAKE?
A gyerek közelebb húzódott Rolandhoz, és a hangszóróra nézett. – Igen – mondta. – Én vagyok. A New York-i Jake. Öö... Elmer fia.
– MEGVAN MÉG A TALÁLÓS KÉRDÉSEK KÖNYVE? AZ, AMELYRŐL BESZÉLTEK NEKEM?
Jake hátranyúlt a válla fölött, és elszörnyedt, amikor ujjai nem érintettek mást, mint a saját hátát. Rolandra sandított, és látta, hogy a harcos az ő hátizsákját nyújtja feléje. Az éles vonású keskeny arc most is olyan kifejezéstelen volt, mint rendesen, Jake mégis megérezte a száj sarkában bujkáló mosoly árnyékát.
– Majd igazítsd meg a szíjakat – figyelmeztette Roland, mikor a gyerek átvette a hátizsákot. – Hosszabbra állítottam.
– És a *Riddle-De-Dum...?*
Roland bólintott. – Mindkét könyv benne van.
– MID VAN, KIS ZARÁNDOK? – firtatta a hang, lustán elnyújtva a szavakat.
– A mindenit! – mondta Jake.
Lát minket, éppen úgy, ahogy hall, gondolta Roland, és egy pillanattal később fölfedezett egy kis üvegszemet az egyik sarokban, messze a normális emberi látósík fölött. Érezte, hogy végigfut rajta a hideg. Nem lehetett egyedül kínos érzéseivel, ha azt vesszük, hogy Jake milyen zavarodott képet vágott, és szorosabban ölelte magához Csit. Az a hang egy gépé volt, egy hihetetlenül *okos* gépé, egy *játékos* gépé, de egy olyan gépé, amellyel ugyanakkor valami borzasztó nagy baj volt.
– A könyv! – mondta Jake. – Megvan a találós kérdések könyve.
– JÓL VAN – mondta a hang majdhogynem emberi elégedettséggel. – VALÓBAN KITŰNŐ!
Hirtelen szutykos, szakállas fickó tűnt fel a konyha túlsó ajtajában. A jövevény felkarjáról vérfoltos, piszokcsíkos sárga kendő lógott. – Tüzelnek a falak! – sikoltotta. Fejvesztett rémületében észre se vette, hogy Roland és Jake nem tartozik nyomorúságos föld alatti *ka-tet*-jéhez. – Az alsó szintek füstelnek! Az emberek egymást ölik! Valami gajra ment! A fenébe, *minden* elromlott! El kell...
A sütő ajtaja hirtelen leesett, mint egy kiakasztott állkapocs. Vastag kék-fehér tűzoszlop csapott ki belőle, és elnyelte a szutykos ember fejét. Lángoló göncökben, rotyogó arccal esett hanyatt.
Jake döbbenten és rémülten nézett föl Rolandra. A férfi átkarolta a vállát.
– BELE VÁGOTT A SZAVAMBA – magyarázta a hang. – EZ NEVELETLENSÉG, UGYE?
– Igen – válaszolta nyugodtan Roland. – Hallatlan neveletlenség.
– A NEW YORK-I SUSANNAH AZT MONDJA, HOGY RENGETEG TALÁLÓS KÉRDÉST TUDSZ FEJBŐL, GILEÁDI ROLAND. EZ IGAZ?
– Igen.
A folyosó mentén sorakozó szobák egyikében fölrobbant valami; a padló remegett a lábuk alatt, fűrészes hangú kórus visítozott. A fények lüktetése, a vég nélküli szirénabőgés egy pillanatra tompult, majd ismét fölerősödött. A szellőztetőnyílás keserű, csípős füstöt pöffentett. Csi szimmantott egyet, és tüsszentett.
– MONDD EL NEKEM AZ EGYIK TALÁLÓS KÉRDÉSEDET, HARCOS – biztatta a hang. Derűs volt és gondtalan, mintha békés falusi terecskén üldögélnének, és nem egy város alatt lennének, amely most készül széttépni magát.

Roland gondolkodott egy pillanatig, és eszébe jutott Cuthbert kedvenc találós kérdése. – Jól van, Blaine – szólalt meg. – Mondok egyet. Mi az, ami jobb az isteneknél, és rosszabb az öreg hasított patájúnál? Mást sem esznek a holtak; élők, kik eszik, lassan halnak.
Hosszú szünet következett. Jake a szőrmókus bundájába fúrta az orrát, hogy ne érezze a sülő Szürke szagát.
– *Légy óvatos, harcos!* – A hang olyan gyönge volt, mint hűvös fuvallat a legforróbb nyári napon. A gép hangja minden hangszóróból zuhogott, ám ez csak a fejük fölül szólt. – *Légy óvatos, New York-i Jake! Emlékezzetek a Hívogatókra! Lassan járjatok, és legyetek nagyon óvatosak!*
Jake tágra nyílt szemmel bámult a harcosra. Roland alig észrevehetően megrázta a fejét, és fölemelte az egyik ujját, mintha az orrát akarná megvakarni, de ugyanazzal az ujjával az ajkát is megérintette, és Jake-nek volt egy olyan érzése, hogy ezzel azt jelzi, tartsa a száját.
– OKOS TALÁLÓS KÉRDÉS – szólalt meg végül Blaine őszinte csodálattal. – A VÁLASZA SEMMI, UGYE?
– Pontosan – felelte Roland. – Ugyancsak okos vagy, Blaine.
Amikor a hang ismét megszólalt, Roland kihallotta belőle, amit Eddie már észrevett: a mérhetetlen, zabolátlan éhséget. TÉGY FÖL EGY MÁSIK TALÁLÓS KÉRDÉST!
Roland mélyet sóhajtott. – Most nem.
– REMÉLEM, NEM UTASÍTASZ EL, ROLAND, STEVEN FIA, MERT AZ NEVELETLEN DOLOG! *RENDKÍVÜL* NEVELETLEN!
– Vigyél minket a barátainkhoz, és segíts, hogy kijussunk Ludból – válaszolta Roland. – Akkor talán lesz időnk a találós kérdésekre.
– OTT HELYBEN MEGÖLHETLEK – mondta a hang, és most olyan hideg volt, mint a tél legsötétebb napja.
– Igen – bólintott Roland. – Ebben biztos vagyok. De a találós kérdések is meghalnak velem együtt.
– ELVEHETEM A FIÚ KÖNYVÉT.
– Lopni még nagyobb neveletlenség, mint elutasítani vagy a másik szavába vágni – közölte Roland. Úgy beszélt, mint aki csak annyit akar, hogy ne szője be a száját a pók, de jobb kezének megmaradt ujjai keményen szorították Jake vállát.
– Mellesleg – csatlakozott Jake, fölnézve a mennyezeti hangszóróra – a válaszok nincsenek is benne a könyvben. Azokat a lapokat kitépték. – Felvillanó ihlettel megkocogtatta a halántékát. – Azok itt vannak.
– POFIKÁIM, NE FELEJTSÉTEK, HOGY SENKI SEM SZERETI AZ OKOSTÓNIKAT – mondta Blaine. Újabb robbanás hallatszott, ez alkalommal hangosabban és közelebbről. Az egyik szellőzőrács lövedékként repült át a konyhán. Egy pillanattal később két férfi és egy nő robbant be a Szürkék szállására vezető ajtón. A harcos rájuk szögezte a pisztolyát, azután leengedte. A Szürkék úgy botladoztak át a konyhán a szomszédos siló felé, hogy rájuk se néztek. Roland mintha erdőtűz elől menekülő állatokat látott volna.
A mennyezet egyik rozsdamentes acéllapja félresiklott, föltárva a sötétség négyszögét. Valami ezüstös villogott benne, majd néhány másodperc múlva körülbelül harminc centiméter átmérőjű acélgömb pottyant ki a lyukból, és megállt a konyha-levegőjében.
– KÖVESSÉTEK – mondta színtelen hangon Blaine.
– Elvezet minket Eddie-hez és Susannah-hoz? – reménykedett Jake.
Amire Blaine csupán hallgatott... de amikor a gömb lebegni kezdett a folyosó felé, Roland és Jake követte.

Jake-nek nem maradtak világos emlékei az ezt követő időszakról, és talán ez volt a szerencséje. Egy évvel azelőtt hagyta el világát, hogy kilencszáz ember közösen öngyilkosságot követett el egy Guayana nevű kis dél-amerikai országban, de hallott a lemmingek vissza-visszatérő öngyilkos rohamáról, és pontosan ez történt Lud széthulló Szürke-alvilágával.

Voltak robbanások, néhány az ő szintjükön, de inkább mélyen alattuk; a csípős füst időnként kicsapott a szellőztetőnyílásokból, de a legtöbb légtisztító még működött, és a sűrűjét elterelték, mielőtt fojtogató felhőkké állhatott volna össze. Tüzeket nem láttak. A Szürkék mégis úgy reagáltak, mintha elérkezett volna az Utolsó Ítélet. A zöm egyszerűen menekült, a pániktól O-ra kerekedett szájjal, de sokan öngyilkosságot követtek el a folyosókon és a szobákban, amerre az acélgömb vezette Rolandot és Jake-et. Néhányan agyonlőtték magukat; sokkal többen felvágták a torkukat, csuklójukat, páran mintha mérget nyeltek volna. Az összes halott arcán ott ült a mindent elsöprő rettegés. Jake csak homályosan sejtette, mi hajthatta őket. Rolandnak határozottabb elképzelése volt arról, mi történt velük – az *elméjükkel* –; amikor a rég halott város először életre kelt körülöttük, azután láthatólag széttépni készült magát. Azt is csak Roland értette meg, hogy Blaine szándékosan csinálja ezt. Hogy Blaine hajtja őket.

Megkerültek egy embert, aki a fejük fölötti fűtéscsőről lógott, és lerohantak egy vaslépcsőn a lebegő acélgömb nyomában.

– Jake! – ordította Roland. – Ugye nem te eresztettél be?

Jake megrázta a fejét.

– Nem hinném. Blaine volt az.

Leértek a lépcső aljára, és végigloholtak egy szűk folyosón egy ajtó felé, amelyre a BELÉPNI SZIGORÚAN TILOS! szavakat írták a Nemes Nyelv szálkás betűivel.

– Ez Blaine? – kérdezte Jake.

– Igen. Így is nevezheted:

– És a másik h...

– Csönd! – mondta Roland fenyegetően.

Az acélgömb megállt az ajtó előtt. A kerék elfordult, az ajtó felpattant. Roland kinyitotta, és beléptek egy hatalmas föld alatti terembe, amelynek három irányban nem volt se vége, se hossza. Végeláthatatlan sorokban követték egymást a műszerfalak, elektromos berendezések. A legtöbb műszerfal még sötét volt és néma, de ahogy Jake és Roland tágra nyílt szemmel megállt az ajtóban, a szemük láttára és a fülük hallatára gyúltak ki a vezérlőfények, indultak be a gépezetek.

– A Tik-Tak Ember azt mondta, hogy itt sok ezer számítógép van – mondta Jake. – Úgy látom, igaza volt. Istenem, nézd!

Roland nem értette a szót, amelyet Jake használt, így nem mondott semmit, csak figyelte, ahogy egyik sor műszer a másik után kel életre. Szikraeső és a konzolból kilövellő pillanatnyi zöld lángnyelv jelezte, ha valamelyik ódon gépezet elromlott.

A legtöbb azonban láthatóan működőképes volt, és be is indult. Évszázadok óta mozdulatlan tűk ugrottak a skála zöld cikkelyébe. Hatalmas alumíniumhengerek pörögtek, adatokat szórtak az ismét éber és fogadókész memóriabankok szilíciummorzsáira. Digitális kijelzőkön ragyogott élénkzöldben és pirosban a Nyugati Parti Báróság vezetékes víznyomásának középértékétől a Send-medence üzemen kívüli atom erőművének lehetséges áramerősségéig minden adat. Fejük fölött lelógó gömbök erdei világosodtak ki, fénysugarakat árasztva mindenfelé. Lentről, fentről – mindenfelől – hosszú álmukból ébredező generátorok és transzturbinák motorjai zsongtak mély basszus hangon.

Jake támolyogni kezdett. Roland ismét fölkapta, úgy követte az acélgömböt a masinák között,

amelyeknek működéséről vagy szándékáról fogalma sem volt. Csi a sarkában futott. A gömb balra fordult, és ők egy olyan sorban találták magukat, amely csupa-csupa képernyőből állt, sok ezer volt belőlük, sorokba rendezve álltak, mint a gyerekek építőkockái.
A papinak tetszene, gondolta Jake.
A hatalmas videoárkád egyes szeletei még sötétek voltak, de a többsége már működött. Egy olyan várost mutattak, amelyen lent és fönt egyaránt úrrá lett a zűrzavar. A Pubik csoportosan, céltalanul futkostak az utcákon, a szemük tágra nyílt, a szájuk hangtalanul mozgott. Sokan leugráltak a magas házak tetejéről. Jake rémülettel figyelte a Send hídjánál összegyűlt százakat, akik belevetették magukat a folyóba. Más képernyőkön hálóteremféle nagy helyiségek látszottak, tele priccsekkel. Némelyik lángolt, de úgy látszott, a pánikba esett Szürkék maguk gyújtották a tüzeket, Isten tudja, milyen okból lángra lobbantva matracaikat és bútoraikat.
Az egyik képernyőn hordómellű óriás dobált férfiakat és nőket valamibe, ami vértől csepegő zúzóprésnek tűnt. Már ez is elég szörnyű volt, de volt még rosszabb is: az áldozatok maguktól álltak sorba és várakoztak engedelmesen. A hóhér, akinek tarkóján varkocsként himbálóztak a szorosan megkötött sárga kendő csücskei, megragadott egy öregasszonyt, fölemelte, türelmesen megvárta, hogy a rozsdamentes acéltömb lecsiszálja a vesztőhelyet, és ő odavethesse az áldozatot. Az öregasszony nem kapálózott, sőt mintha *mosolygott* volna!
– A TERMEKBEN NAGY A RIBILLIÓ – mondta Blaine –, DE NEM HINNÉM, HOGY MICHELANGELÓRÓL FOLYIK A SZÓ. – Hirtelen fölnevetett, furcsa vihogása úgy hangzott, mintha patkányok futkosnának üvegcserepeken. Jake tarkóján fölállt a szőr ettől a hangtól. Nagyon nem akarta, hogy bármi köze legyen ehhez az értelemhez; amelyik így nevet... de hát miféle választása volt?
Tehetetlenül visszanézett a képernyőre... és Roland azonnal el is fordította a fejét, gyengéden, de határozottan.
– Nincs ott semmi, amit neked látnod kellene, Jake – mondta.
– De miért csinálják? – kérdezte a kisfiú. Egész nap nem evett, mégis úgy érezte, elhányja magát. – *Miért?*
– Mert megrémültek, és Blaine még táplálja is a félelmüket. De azt hiszem, főképp azért, mert túl sokáig éltek nagyszüleik temetőjében, és belefáradtak. És mielőtt megsajnálnád őket, jusson eszedbe, milyen boldogan vittek volna magukkal téged is a tisztásra, ahol az ösvény véget ér.
Az acélgömb bevágódott egy újabb sarkon, maga mögött hagyva a képernyőket és az elektronikai figyelőberendezést. Előtte valamilyen mesterséges anyag széles sávját foglalták a padlóba. Friss aszfaltként csillogott két keskeny krómacél pánt között, amelyek nem a terem túlsó végén futottak össze ékbe, hanem a látóhatáron.
A gömb türelmetlenül szökdécselt a sötét csík fölött, és a szalag – mert az volt – hirtelen hangtalanul megmoccant, és egy kocogó ember sebességével görögni kezdett a két acélszegély között. A gömb apró íveket írt le a levegőben, úgy sürgetve őket, hogy lépjenek rá a szalagra.
Roland addig ügetett a mozgójárda mellett, amíg nagyjából föl nem vette a sebességét, akkor rálépett. Letette Jake-et, és akkor mindhármukat – a harcost, a kisfiút, az aranyszemű szőrmókust – sebesen vitte a futószalag ezen az árnyas föld alatti síkon, ahol ódon gépek ébredeztek, egy olyan területen, ahol mintha iratszekrényeket tároltak volna – egyik végtelen sort a másik után. Sötétek voltak... de nem halottak. Halk, álmos zümmögés áradt felőlük, Jake látta a hajszálvékony réseken át az acéllemezek mögött világító ragyogó sárga fényt.
Hirtelen eszébe jutott Tik-Tak Ember.
Százezer ilyen kurva dipoláris számítógép van itt ez alatt a kurva város alatt! Nekem kellenek *azok*

a számítógépek!
Nahát, gondolta Jake, *fölébrednek, és most megkapod, amit akartál Tiki... de ha itt lennél, nem biztos, hogy még mindig akarnád.*
Azután eszébe jutott Tik-Tak dédapja, aki elég bátor volt, hogy beszálljon egy másik világból való repülőgépbe, és fölmenjen az égbe. Ilyen vérrel az ereiben Tik-Tak feltételezhetőleg nem ijedt volna be az öngyilkosságig, sőt inkább élvezte volna az események ilyetén fordulatát... és annál jobban élvezte volna, minél több ember ölte volna meg magát rettegésében.
Most már túl késő, Tiki, gondolta. *Hála Istennek!*
– Ezek a dobozok... – szólalt meg Roland halkan, töprengve –, azt hiszem, Jake, annak a valaminek a tudatában utazhatunk, amely Blaine-nek hívja magát. *Most megyünk át a tudatán.*
Jake bólintott, és egyszer csak a záródolgozatára kellett gondolnia.
– Blaine az agy, majd jól helybenhagy.
– Igen.
Szúrósan nézett Rolandra. – Ott fogunk kibukkanni, ahol én gondolom, hogy ki fogunk bukkanni?
– Igen – bólintott a harcos. – Ha még mindig a Sugár vonalát követjük, akkor az Indóházba jutunk. Jake bólintott. – Roland!
– Tessék?
– Köszönöm, hogy utánam jöttél.
Roland is bólintott, és átkarolta a kisfiú vállát. Messze előttük hatalmas motorok támadtak fel dübörögve. Egy perc múlva átható csikorgás hallatszott, és új fény – a nátriumgőz lámpák narancsszínű harsogása – öntötte el-őket. Jake már látta, hová tart a futószalag. Azon túl keskeny, meredek mozgólépcső vezetett föl a narancsszín fénybe.

39

Eddie és Susannah hallották, hogy a talpuk alatt beindulnak az erős motorok. Egy pillanattal később a márványpadló széles csíkja lassan kezdett hátrafelé húzódni, feltárva egy hosszú, megvilágított hasadékot. Fogyni kezdett a padló egy feléjük haladó csíkban. Eddie megragadta Susannah székének fogantyúit, gyorsan hátrébb gurította az acélrács mentén, amely elválasztotta az egysínű vasút peronját az Indóház többi részétől. Számos oszlop esett a fény növekvő négyszögének útjába, és Eddie azt várta, hogy beledőlnek a résbe, amikor eltűnik alóluk apádimentum, de nem így történt. Az oszlopok vígan állva maradtak, mintha a semmin lebegtek volna.
– Egy mozgólépcsőt látok! – kiáltotta túl Susannah az egyfolytában lüktető szirénát. Előrehajolt, belenézett a hasadékba.
– Aha – bömbölte vissza Eddie. – Mivel itt vagyunk fönt az állomáson, odalent kell lennie a divatárunak, a parfümöknek és a női fehérneműnek.
– *Micsoda?*
– Semmi!
– *Eddie!* – sikoltotta Susannah. Boldog meglepetés ragyogott föl az arcán, mint a július negyedikei tűzijáték. Lefelé mutatva még jobban előrehajolt, és Eddie-nek el kellett kapnia, nehogy kiessen a tolószékből. – *Ott van Roland! Mindketten megvannak!*
Hatalmas döndülés hallatszott, a nyílás a padlón elérte legnagyobb kiterjedését, és megállt. A motorok, amelyek végighúzták rejtett sínjein, hosszú, haldokló vinnyogással leálltak. Eddie odarohant a lyuk széléhez, és meglátta Rolandot a mozgólépcső egyik fokán. Jake, a sápadt, kék foltos, véres, de kétségtelenül élő Jake mellette állt, a harcos vállának dőlve. A következő fokról, közvetlenül mögülük Csi bámult föl felé ragyogó szemmel.

– *Roland! Jake!* – üvöltötte Eddie. Ugrált, a magasba lökött kézzel integetett, végigtáncolt a nyílás szélén. Ha lett volna kalapja, földobja a levegőbe.
Azok ketten fölnéztek, integettek. Eddie látta, hogy Jake elvigyorodik, és még az öreg ronda hórihorog is úgy nézett ki, mint aki rögtön beadja a derekát, és a végén még elmosolyodik. A csodák, gondolta Eddie, sohasem fogynak el. Hirtelen úgy érezte, a szíve túlságosan nagy a mellkasához képest, és még gyorsabban táncolt, integetve és huhogva, attól félt, ha nem mozog, szó szerint szétpukkad az örömtől és a megkönnyebbüléstől. Eddig a pillanatig nem jött rá, mennyire száz százalékra vette, hogy sohasem látják többé Rolandot és Jake-et.
– *Hé, srácok! MINDEN RENDBEN! A jó francba! Vonszoljátok csak feljebb a seggeteket!*
– Eddie, segíts!
Megfordult. Susannah kifelé igyekezett a székéből, de szarvasbőr nadrágjának egyik redője beleakadt a fékbe. Egyszerre nevetett és sírt, a szeme lángolt a boldogságtól. Eddie olyan hirtelen rántotta ki a székből, hogy az fölborult, és körbetáncolt a feleségével. A nő az egyik kezével a nyakába kapaszkodott, a másikkal buzgón integetett.
– Roland! Jake! Gyertek föl! Pattogjatok, mint a ruhatetű, halljátok-e!
Amikor elérték a lépcső tetejét, Eddie megölelte Rolandot, hátba is veregette, miközben Susannah Jake fölfelé fordított, nevető arcát csókolta össze. Csi apró nyolcasokat írt le körülöttük, és vadul csaholt.
– Bogaram! – mondta Susannah. – Jól vagy?
– Igen – bólintott Jake. Még mindig vigyorgott, de könnyek ragyogtak a szemében. – És örülök, hogy itt lehetek. Nem is tudod, mennyire örülök.
– Azért sejtem, bogaram. Azt lefogadhatod. Rolandhoz fordult. – Mit csináltak vele? Olyan az arca, mint akin buldózer ment keresztül.
– Nagyrészt Hasgató műve – felelte Roland. – De nem fogja többé bántani Jake-et. Sem senki mást. – Hát te, nagyfiú? Jól vagy?
Roland bólintott, körülnézett. – Szóval ez az Indóház.
– Igen – helyeselt Eddie. Belebámult a nyílásba. – Mi van odalent?
– Gépek és őrület.
– Látom, már megint sokat fecsegsz. – Mosolyogva nézett a másik férfira. – Ember, tudod, milyen boldog vagyok, hogy látlak? Van fogalmad róla?
– Gondolom. A harcos elmosolyodott, és arra gondolt, hogy változnak az emberek. Volt idő, nem is régen, amikor Eddie majdnem elvágta a torkát, a saját késével.
A motorok ismét beindultak a lábuk alatt. A mozgólépcső megállt. A hasadék a padlón szűkülni kezdett. Jake odament Susannah felborított székéhez, és ahogy felállította, meglátta a sima, rózsaszín alakot a vasrácsok mögött. Elakadt a lélegzete, és tökéletes élénkséggel visszatért az álom, amelyet azután látott, hogy elhagyták Folyamutat: közeledik feléje és Csi felé a hatalmas, rózsaszín lövedékforma, végighasítja Nyugat-Missouri pusztaságait. Két nagy, háromszög alakú ablak ragyog magasan a közeledő szörnyeteg üres arcában, ablakok, amelyek szemekre hasonlítanak... és most az álom valósággá vált, ahogy mindig is tudta, hogy meg fog történni.
Ez csak egy félelmes csu-csu vonat, a neve pedig Blaine, a Rém.
Eddie odament hozzá, és átkarolta a vállát. – Hát itt van, haver, épp ahogy mondtad. Mit szólsz hozzá?
– Nem sokat. – Ami a tények kolosszális alábecsülése volt, de Jake túlságosan kimerült az árnyaltabb válaszhoz.
– Én sem – válaszolta Eddie. – Beszél. És szereti a találós kérdéseket.
Jake bólintott.

Roland az egyik csípőjére ültette Susannah-t, és együtt vizsgálgatták a dobozon a számozott billentyűkből kirakott rombuszt. Jake és Eddie odamentek hozzájuk. Eddie mindegyre Jake-et nézegette, csak hogy meggyőződjék róla, nem képzelődik és nem vágyálmot lát, hanem a fiú tényleg ott van.
– Hogyan tovább? – kérdezte Rolandtól.
A harcos könnyedén végighúzta ujját a rombuszmintájú számokon, és megrázta a fejét. Nem tudta.
– Mert azt hiszem, a vonat motorjai nagyobb fordulatra kapcsoltak – magyarázta Eddie: – Nehéz meghallani ebben a szirénázásban, de azért úgy rémlik... és ez végül is egy robot. Mi van, ha elmegy nélkülünk?
– Blaine! – süvöltötte Susannah. – Blaine, te...
– JÓL FIGYELJETEK, BARÁTAIM! – bömbölte Blaine. – NAGY MENNYISÉGŰ VEGYI ÉS BIOLÓGIAI FEGYVERREL MEGTÖLTÖTT TARTÁLY VAN A VÁROS ALATT. ELINDÍTOTTAM EGY FOLYAMATOT, AMELY ROBBANÁST IDÉZ ELŐ, ÉS KISZABADÍTJA EZT A GÁZT. A ROBBANÁS TIZENKÉT PERC MÚLVA KÖVETKEZIK BE.
Egy pillanatra elhallgatott, azután Kis Blaine vette át a szót, akinek a hangját szinte elnyomta a riadó állandó lüktetése: – *Ilyesmitől tartottam... sietnetek kell...*
Eddie nem törődött Kis Blaine-nel. Semmi olyasmit nem mondott nekik, amit már ne tudtak volna. *Természetesen* sietniük kell, de ez most csak távolodó lódobogás a színfalak mögött. Őt most valami sokkal fontosabb foglalkoztatta.
– *Miért?* – kérdezte. – Az isten szerelmére, miért teszel ilyet?
– AZT HITTEM, NYILVÁNVALÓ. NEM DOBHATOK ATOMBOMBÁT A VÁROSRA ANÉLKÜL, HOGY MAGAM IS MEG NE SEMMISÜLJEK. ÉS HOGYAN VIHETNÉLEK EL BENNETEKET ODA, AHOVÁ AKARJÁTOK, HA MEGSEMMISÜLÖK?
– De hát még sok ezer ember él a városban! – kiáltott fel Eddie. – Te *megölöd* őket!
– IGEN felelte Blaine nyugodtan. – VISZLÁT SOHANAPJÁN VASKEDDEN, BORJÚNYÚZÓ PÉNTEKEN. VISZLÁT, FAKABÁT!
– *Miért?* – ordította Susannah. – Az Isten verjen meg, *miért?*
– MERT UNTATNAK. VISZONT NÉGYŐTÖKET EGÉSZ ÉRDEKESNEK TALÁLLAK. TERMÉSZETESEN AZ, HOGY MEDDIG TALÁLLAK BENNETEKET ÉRDEKESNEK, ATTÓL FÜGG, MILYEN JÓ TALÁLÓS KÉRDÉSEITEK VANNAK. HA MÁR ITT TARTUNK, NEM LENNE JOBB, HA IGYEKEZNÉTEK MEGOLDANI AZ ENYÉMET? PONTOSAN TIZENEGY PERC HÚSZ MÁSODPERCETEK VAN, MIELŐTT MEGREPEDNEK A TARTÁLYOK.
– Állítsd le! visította túl a szirénák harsogását Jake. – Nemcsak a város – az ilyen gáz *mindenüvé* elfolyhat! Még Folyamútban is megölheti az öregeket!
– KEMÉNY CICI, MONDTA KITTY – felelte érzéketlenül Blaine. – ÚGY VÉLEM, MÉG KIMÉRICSKÉLHETNEK MAGUKNAK KÁVÉS-KANÁLLAL NÉHÁNY ÉVET; AZ ŐSZI VIHAROK MÁR ELKEZDŐDTEK, ÉS AZ URALKODÓ SZELEK ELFÚJJÁK FELŐLÜK A GÁZOKAT VISZONT EGÉSZ MÁS A TI NÉGYESETEK HELYZETE. JOBB, HA FÖLVESZITEK A GONDOLKODÓ SIPKÁTOKAT, KÜLÖNBEN VISZLÁT SOHANAPJÁN VASKEDDEN, BORJÚNYÚZÓ PÉNTEKEN. VISZLÁT, FAKABÁT – A hang szünetet tartott. – MÉG EGY KIEGÉSZÍTŐ ADAT: EZ A GÁZ *NEM* FÁJDALOMMENTES.
– Vond vissza! – mondta Jake. – Adunk fel még neked találós kérdéseket, igaz Roland? Annyit mondunk, amennyit akarsz! *Csak vond vissza!*
Blaine nevetni kezdett. Sokáig nevetett, az elektronikai derű visongó trilláit szórva az Indóház üres barlangjába, ahol azok összekeveredtek a riadó egyhangú, dobhártyarepesztő üvöltésével.

– Hagyd abba! – sikoltotta Susannah. – Hagyd abba! Hagyd abba! *Hagyd abba!*
Blaine abbahagyta. Egy pillanattal később a sziréna vonítás közben elhallgatott. Az ezután következő csönd – csak a zuhogó esőt lehetett hallani – fülsiketítő volt.
Most nagyon halk, elgondolkodó és teljesen könyörtelen hang szólt ki a mikrofonból. – MÉG TÍZ PERCETEK VAN – mondta Blaine. – MAJD MEGLÁTJUK, MILYEN ÉRDEKESEK VAGYTOK IGAZÁBÓL.

40

– Andrew!
Itt nincs többé Andrew, idegen, gondolta. *Andrew rég elment. Nincs többé, és hamarosan én sem leszek.*
– *Andrew!* – ismételte a hang.
Távolról érkezett. Távol attól az almapréstől, amely egykor a feje volt.
Volt valaha egy fiú, akit Andrewnak hívtak, és akit az apja elvitt egyszer egy parkba Lud nyugati végében, egy parkba, ahol almafák nőttek, és egy rozsdás bádogkunyhó állt, amely úgy nézett ki, mint a pokol, és olyan illata volt, mint a mennyországnak. Kérdésére az apja elmondta, hogy ez az almabor háza. Azután rápaskolt a fejére, és azt mondta, ne féljen, majd bevezette a pokróccal elfüggönyözött ajtón.
Rengeteg alma volt odabent, sok-sok kosár, a fal mentén föltornyozva, meg egy Dewlap nevű csontos öregember, akinek fehér bőre alatt férgekként tekergőztek az izmok, és az volt a dolga, hogy egyik kosár almát a másik után öntse a szoba közepén levő, laza ízületű, csattogó masinába. A gépezet hátsó feléből kiálló csőből édes almamust csordogált. Ott állt egy másik férfi (már nem emlékezett rá, hogy hívták), neki az volt a munkája, hogy egyik korsót a másik után töltse meg a musttal. Egy harmadik is állt mellette, az ő dolga volt, hogy fejbe verje a korsótöltögetőt, ha túl sok lé csurog mellé.
Az apja adott neki egy pohár habzó almamustot, és noha az eltelt évek alatt Andrew rengeteg más elfeledett ínyencséget kóstolt a városban, annál az édes, hideg italnál sohasem kóstolt finomabbat. Mintha magát az októberi szelet kortyolta volna. Mégis, a must ízénél sokkal világosabban emlékezett Dewlap izmainak kígyózására és vonaglására, ahogy egyik kosarat a másik után önti a kegyetlen gépbe, amely folyadékká változtatja a nagy piros-sárga almákat. Kéttucatnyi henger vitte őket egy kilyuggatott, forgó acéldob alá. Az először szétnyomta az almákat, azután péppé zúzta; majd kicsurgott a levük, miközben végighaladtak egy hálón, amely felfogta a húst és a magokat.
Most a koponyája volt az almaprés, az agya az alma. Hamarosan szétpattan, ahogy az almák pattantak szét a prés alatt, és az áldott sötétség elnyeli végre.
– Andrew! Emeld föl a fejed, nézz rám!
Nem tudta... és nem is akarta megtenni, még ha tudta volna, akkor sem. Jobb csak feküdni és várni a sötétséget. Úgyis meg kell halnia, hiszen az az ördögi kölyök golyót eresztett az agyába.
– Még a közelében sem járt az agyadnak, te seggfej, és nem haldokolsz! Csak fáj a fejed. Ennek ellenére *meg fogsz halni,* ha továbbra is itt heversz, és saját véredbe fagyva nyafogsz... és teszek róla, Andrew, hogy a haldoklásodhoz képest a mostani közérzeted valóságos kéjmámor legyen!
Nem a fenyegetés okozta, hogy a földön fekvő ember fölemelte a fejét, inkább az, hogy ennek az átható, sziszegő hangnak a tulajdonosa mintha olvasott volna a gondolataiban. Lassan fölemelte a fejét. A kín észbontó volt: mintha súlyos tárgyak csúszkáltak, rohangáltak volna a csontos héjban, amely azt tartalmazta, ami az eszéből megmaradt, útközben véres csatornákat vájva az agyába. Hosszú, nyálkás nyögés szakadt ki belőle. Jobb arcát valami lötyögő dolog csiklandozta, mintha tucatnyi légy mászkálna a vérében. El akarta hessegetni őket, de tudta, hogy mindkét kezére szüksége

van, ha meg akarja tartani magát.
A szoba túlsó végében, a konyhaajtó mellett álló alak kísértetiesnek, valószerűtlennek tűnt, részben azért, mert a mennyezetvilágítás még mindig lüktetett, részben azért, mert csak egy szemmel látta (nem tudott emlékezni, hogy mi történt a másikkal, de nem is akart), de volt egy olyan gyanúja, hogy főleg azért látszik annak, mert ez a teremtmény *csakugyan* kísérteties és valószerűtlen. Úgy festett, mint egy ember... de a hajdani Andrew Quick sejtette, hogy tulajdonképpen nem az.
Az ajtó mellett álló idegen kurta, sötét, derékban övvel összefogott zubbonyt, kifakult farmert és ócska, poros bakancsot hordott. Ilyen bakancsuk van a vidékieknek, az utazóknak vagy...
– Vagy egy harcosnak, Andrew? – kérdezte az idegen, és vihogott.
A Tik-Tak Ember kétségbeesetten bámult az ajtóban álló alakra, igyekezett meglátni az arcát, de a kurta zubbonynak csuklyája is volt, és az idegen a fejére húzta. Arckifejezése elveszett a csuklya árnyékában.
A sziréna egy futam közepén elhallgatott. A vészlámpák tovább világítottak, de legalább nem lüktettek.
– Na tessék – mondta az idegen suttogó, átható hangján. – Végre halljuk a saját gondolatainkat.
– Ki vagy? – kérdezte Tik-Tak Ember. Kissé megmozdult, mire újabb súlyok siklottak keresztül a fején, friss csatornákat vájva az agyába. Akármilyen iszonyú érzés volt, a legyek szapora csiklandása a jobb arcán messze iszonyúbb volt nála.
– Sok csúfnévvel illetett ember vagyok, cimbora – mondta az idegen a csuklya sötétjéből, és noha komoly volt a hangja, Tik-Tak hallotta a felszín mögött bujkáló nevetést. – Vannak, akik Jimmynek hívnak, mások Timmynek; van, akinek Handy vagyok, és van, akinek Dandy. Hívhatnak Vesztesnek és hívhatnak Győztesnek, csak invitáljanak ebédvendégnek.
Az ajtóban álló férfi hátravetette a fejét, és a nevetésétől libabőrös lett a sebesült karja és háta; mintha egy farkas üvöltött volna.
– Időtlen Idegen a nevem – mondta a férfi. Elindult a földön heverő Tik-Tak felé, aki felnyögött, és igyekezett hátrébb húzódni. – Neveztek Merlinnek vagy Maerlynnek – kit érdekel, mert sohasem voltam *az,* bár nem is tagadtam. Néha Varázslónak hívnak... vagy Mágusnak... de remélem, mi sokkal szerényebb kifejezésekkel is elboldogulunk, Andrew. Sokkal *emberibb* kifejezésekkel.
Hátralökte a csuklyát, feltárva magas homlokú szép arcát, amely kellemes vonásai ellenére sem volt emberi. Nagy lázrózsák nyíltak a járomcsontjain; kékeszöld szemében harsány vidámság lobogott, túl szilaj ahhoz, hogy épelméjű lehessen; kékesfekete haja bolondos tincsekben állt az égnek, mint a holló tolla; bujavörösen szétnyíló ajkai egy emberevő fogsorát tárták föl.
– Nevezz Fanninnak! – mondta a vigyorgó jelenés. – Richard Fannin. Talán ez sem *teljesen* pontos, de azt hiszem elég közel áll a hivataloshoz. – Kinyújtotta a kezét, amelynek tenyeréről tökéletesen hiányoztak a vonalak. – Mi a véleményed, cimbora? Rázd meg a kezet, amely megrázta a világot!
A lény, aki valaha Andrew Quick volt, és akit a Szürkék termeiben Tik-Tak Emberként ismertek, fölsikoltott, és igyekezett még hátrébb húzódni. Fejbőrének csíkja, amelyet a kis kaliberű golyó választott le a koponyájáról, mikor csak horzsolta a fejét, ahelyett hogy átütötte volna, lazán leffegett, őszülő szőke hajának hosszú tincsei az arcába lógtak. Quick azonban nem érezte. Még a koponyájában égő fájdalomról és bal szemüregének lüktetéséről is megfeledkezett. Egész öntudata egyetlen gondolatban összpontosult:
El kell menekülnöm ez elől a fenevad elől, aki embernek látszik!
De amikor az idegen megragadta a jobbját és megrázta, ez a gondolat úgy elszállt, mint az álom ébredéskor. A torkába szorult sikoly szerelmes sóhajként távozott a szájából. Bután bámult föl az idegenre. A fejbőr laza csíkja leffegett és himbálózott.

– Zavar? *Biztosan.* Tessék! – Fannin megragadta a lógó bőrt, és hirtelen rántással leszakította Quick fejéről, föltárva egy fakó szeletet a koponyából. Olyan hang hallatszott, mintha vastag szövetet tépnének. Quick sikoltott.
– Nahát, nahát, csak egy másodpercig fáj. – Lekuporodott Quick mellé, és úgy beszélt, mint az elnéző szülő a bibis ujjú csemetéjével. – Hát nem?
– I-i-igen – motyogta Quick. És tényleg. A fájdalom máris szűnőben volt. Amikor Fannin ismét feléje nyúlt, és megsimította arcának bal oldalát, Quick csupán reflexből hőkölt, és azon is gyorsan úrrá lett. Érezte, hogyan tér vissza belé az erő a vonalak nélküli tenyér cirógatása nyomán. Tompa hálával bámult föl az idegenre, az ajka remegett.
– Így már jobb, Andrew? Ugye jobb?
– Igen! Igen!
– Ha meg akarod hálálni nekem – és ebben biztos vagyok –, akkor valamit kellene mondanod, amit egy régi ismerősöm szokott mondogatni. Végül elárult engem, de egy darabig mindenesetre jó barát volt, és még mindig a gyengéim közé tartozik. Mondd szépen, Andrew: „Az életem a tiéd” – ennyit csak kimondhatsz?
Meg tudta tenni, és meg is tette; inkább úgy tűnt, *abba sem tudja hagyni.* – Az életem a tiéd! Az életem a tiéd! Az életem a tiéd! Az é...
Az idegen ismét megérintette az arcát, ám ez alkalommal nyers fájdalomvillám hasított Andrew Quick fejébe. Fölsikoltott.
– Bocsáss meg, de az idő rövid, és kezdtél úgy szólni, mint egy elakadt lemez. Andrew, hogy ne ugassak fölöslegesen: szeretnéd-e megölni a husikát, aki meglőtt? Nem említve a haverjait, meg a tökös fiút, aki idehozta, mindenekelőtt azt! Sőt még azt a korcsot is, amelyik elintézte a szemedet, Andrew. Szeretnéd?
– Igen! – A néhai Tik-Tak Ember zihált. A kezét véres ököllé szorította. – *Igen!*
– Akkor jó – mondta az idegen, és felsegítette Quicket –, mert *meg kell* halniuk. Belekeveredtek dolgokba, amelyekbe nem lett volna szabad belekeveredniük. Azt vártam, hogy Blaine elintézi őket, de a dolgok túlságosan elfajultak, hogy *bárkire* hagyatkozni lehessen... végül is ki gondolta volna, hogy egyáltalán idáig eljussanak?
– Nem tudom – felelte Quick. Csakugyan, a leghalványabb fogalma sem volt róla, hogy az idegen miről beszél. De nem is bánta; a mámor kiváló kábítószerként zsongta be az agyát, és az almaprés fájdalma után ez éppen elég volt. Több mint elég.
Richard Fannin ajka legörbült. – Medve és csont... kulcs és rózsa... nappal és éjszaka... idő és apály. Elég! Elég, azt mondom! *Nem kerülhetnek közelebb a Toronyhoz, mint ahol most vannak!*
Quick hátratántorodott, amikor Fannin keze a lecsapó villám sebességével vágódott előre. Az egyik elszakította az üvegbe zárt apró ingaóra láncát; a másik letépte Jake Chambers Seiko karóráját.
– Ugye ezeket elvehetem? – kérdezte Fannin, a Varázsló elbűvölő mosollyal. Ajkai szemérmesen elfedték iszonyú fogsorát. – Vagy van valami ellenvetésed?
– Nincs – felelte Quick egy nyikkanás nélkül (sőt anélkül, hogy tudná, mit tesz), lemondva hosszú vezérsége utolsó jelképeiről. – Csak tessék.
– Köszönöm, Andrew – mondta halkan a sötét ember. – Most pedig szednünk kell a lábunkat. Arra számítok, hogy öt percen belül gyökeres változás következik be a környező légkörben: Mielőtt ez megtörténik, el kell jutnunk a legközelebbi szekrényhez, amelyben gázálarcokat tárolnak, márpedig nem sok van hátra. Én tűrhetően átvészelném a változást, de attól tartok, neked lennének nehézségeid.
– Nem értem, hogy mit beszél – mondta Andrew Quick. Feje ismét lüktetni kezdett, agya kóválygott.
– Nem is szükséges – felelte simán az idegen. – Gyere, Andrew, azt hiszem, sietnünk kell. Zűrös

napunk van, mi? Egy kis szerencsével Blaine megsüti őket ott a peronon, ahol nyilván még most is ácsorognak – nagyon hóbortos lett az évek során, szegény fickó. De most talán sietnünk kellene.
Átkarolta Quick vállát, és vihogva kivezette az ajtón, amelyet Roland és Jake alig néhány perce használt.

VI. Találós kérdés és pusztaság

1

– No jó – mondta Roland. – Halljam a találós kérdését.
– Mi lesz azokkal az emberekkel odakint? – kérdezte Eddie, és kimutatott a széles, oszlopos Indóház térre és a mögötte elterülő városra. – Mit tehetünk értük?
– Semmit – felelte Roland –, de magunkért talán még tehetünk valamit. Mi volt a találós kérdés?
Eddie a vonat áramvonalas alakja felé pillantott. – Azt mondta, hogy prímán föl kell töltenie a pumpáját, hogy elinduljon. Csak az ő príma pumpája hátrafelé tölthető.
Roland alaposan belegondolt, azután megrázta a fejét. Lenézett Jake-re. – Van valami ötleted?
– Még csak *nem is láttam* ilyen pumpát – csóválta a fejét a kisfiú.
– Valószínűleg ez a könnyebbik rész – mondta Roland. – Mindig ő-nek hívjuk *az* helyett, mert Blaine úgy beszél, mint egy élőlény, pedig csak gép: bonyolult, de azért gép. Beindította a motorjait, de valamilyen kódra vagy kombinációra van szüksége, hogy kinyissa a kaput és a vonat ajtaját.
– Jobb lesz, ha sietünk – mondta idegesen Jake. – Legalább két-három perc telt el azóta, hogy utoljára szólt hozzánk.
– Ne számolgasd – válaszolja Eddie borúsan. – Az idő különösen telik errefelé.
– Mégis...
– Jó, jó! – Eddie Susannah felé pillantott, de a nő csak ült Roland csípőjén, és révetegen bámulta a számokból kirakott rombuszt. Ismét Rolandra nézett. – Teljesen biztos vagyok benne; hogy igazad van a kombinációval kapcsolatban – erre van itt ez a billentyűzet. – Fölemelte a hangját. – Így van, Blaine? Legalább ebben igazunk van?
Semmi válasz, csak a vonat motorjainak növekvő fordulatszáma.
– Roland – mondta hirtelen Susannah. – Segítened kell nekem.
Arcán rettegő, kétségbeesett elszántság váltotta fel a révedezést. Roland még sohasem látta ilyen szépnek... vagy magányosnak. A vállán ült, amikor a tisztás szélére értek és nézték, hogy akarja a medve leszedni Eddie-t a fáról. Akkor Roland nem láthatta Susannah-t, mikor megmondta, hogy neki kell lőnie. De tudta, hogy ugyanolyan volt, mint most. A *ka* egy kerék, amelynek az a célja, hogy forogjon, és végül mindig ugyanoda ér, ahonnan elindult. Mindig így volt, most is így van; Susannah ismét a medvével néz szembe, és az arcából ítélve ezt tudja is.
– Miben? – kérdezte. – Mi az, Susannah?
– Tudom a választ, de nem tudom kifejezni. Beleakadt a fejembe, ahogy a szálka akad az ember torkán. Segítened kell, hogy emlékezni tudjak. Nem az arcára, hanem a *hangjára.* Arra, amit *mondott.*
Jake lenézett a csuklójára, és amikor nem látta az órát, csupán a helyét, egy fehér csíkot a barnára sült bőrön, ismét eszébe jutott a Tik-Tak Ember zöld macskaszeme. Mennyi idejük maradhatott? Biztosan nem több hét percnél, és akkor még nagylelkű volt. Fölnézett, látta, hogy Roland elővesz a fegyverövéből egy töltényt; és ide-oda forgatja bal kezének ujjpercei között. Jake azonnal megérezte, hogy a szemhéja elnehezedik, és gyorsan másfelé nézett.
– Milyen hangra akarsz emlékezni, Susannah Dean? – kérdezte Roland halk, tűnődő hangon. Tekintete

nem a nő arcát kereste, hanem a töltényt nézte, amely tovább folytatta végtelen, fürge táncát az ujjak között... oda... vissza... oda... vissza...
Nem kellett föltekintenie, anélkül is tudta, hogy Jake elfordította szemét a táncról, de Susannah nem. Gyorsított, a töltény végül már szinte úszott az ujjpercei fölött.
– Segíts, hogy visszaemlékezzek az apám hangjára – mondta Susannah Dean.

2

Egy darabig csönd volt, csak a városból hallatszott a távoli robbanások döreje, az eső verte az Indóház tetejét, s az egysínű vasút hatalmas motorjai doromboltak. Halkan felzümmögött egy hidraulika. Eddie levette a szemét a harcos ujjai között táncoló töltényről (nem kis erőfeszítéssel; rájött, hogy még egy perc, s őt is hipnotizálja), és átlesett a vasrácson. Vékony ezüstpálca nőtt ki Blaine ablakai között a ferde, rózsaszín felszínből. Mintha valamilyen antenna lett volna.
– Susannah! – mondta Roland ugyanolyan halkan...
– Tessék? – kérdezte a nő. A szeme nyitva volt, de a hangja távoli és elmosódó, mintha álmában beszélne.
– Emlékszel az apád hangjára?
– Igen... de nem hallom:
– HAT PERC; BARÁTAIM.
Eddie és Jake összerezzent, s a hangszóróra meredt, ám Susannah mintha egyáltalán nem hallotta volna; egyre csak a lebegő töltényt bámulta, amely alatt Roland ujjai úgy mozogtak, mint a szövőszék nyüstszálai.
– Igyekezz, Susannah! – sürgette a harcos, és hirtelen érezte, hogy Susannah megváltozik a jobb könyöke hajlatában. Mintha gyarapodott volna a súlya... és meghatározhatatlan módon az életereje is. Mintha a lényege változna át.
Az is történt.
– Mit kell neked bajmolódni *avval a* kurvával? – kérdezte Detta Walker érdes hangja.

3

Detta egyszerre beszélt ingerülten és csúfondárosan. – Egész életibe sose kapott hármasnál jobbat matekbúl. Még aztat se kapott vón, ha nem segítek neki én... – elhallgatott, majd vonakodva hozzátette: – meg a papa. Ő is segített neki. Én tuttam a nagyon spéci számokrul, de ő mutatta meg nekünk őket. A mindenit, eztet csak én tudom! – Kuncogott. – Suze azér nem emlékezik, mert Odetta sose nem értett egy szót se a nagyon spéci számokbul.
– Miféle nagyon spéci számokból? – kérdezte Eddie.
– A *prímszámokbul!* – úgy ejtette a prímet, mintha a hímre rímelne. Rolandot nézte, látszólag teljesen éberen... csak nem Susannah volt, bár nem is az a szerencsétlen gonosz teremtés, aki korábban Detta Walker néven volt ismeretes, noha *ugyanúgy* beszélt. – Ment a papáho bőgni meg hisztizni, hogy meg fogják húzni matekbul... pedig nem vót avval az algebrával semmi baj! Meg tudta vón csinálni – ha én képes voltam rá, akkor *ő* is képes vót –, de nem akarta. Az ollan verseket olvasó kurvák, mint ő, túl jók ekkis *ars mathematicához,* érted? – Detta hátravetette a fejét és hahotázott, de a gyilkos, félőrült keserűség hiányzott a hangjából. Őszintén mulatott szellemi ikertestvérének hülyeségén.
– Erre a papa: „Mutatok neked egy trükköt, Odetta. Az egyetemen tanultam. Segített, hogy felfogjam a prímszámokat, és neked is segíteni fog. Annyi prímszámot találsz, amennyit akarsz.” Mire Oddetta, aki ollan buta, mint rendesen: „De a tanár állítsa, hogy a prímszámokra nincs képlet, papa.” Mire a papa rávágja: „Nincs is. Mégis megtanálhatod őket, ha csinálsz egy hálót.” Erathosztenész Hálójának

hítta. Vigyél oda ahho a skatuláho a falon, Roland, *majd* én megválaszolom annak a fejér számítógépnek a találós kérdésit. Kidobom a hálót, és fogok neked egy vonatutazást.
Roland odavitte, Eddie, Jake és Csi követték.
– Adde csak aztat a fasséndarabot, amék az iszákodban van.
A férfi turkált egy darabig, majd elővett egy megfeketedett kis fadarabot. Detta átvette, ránézett a rombusz alakú számhálózatra. – Nem pontosan ollan, ahogy a papa mutatta nekem, de azér meg tudom csinálni – mondta egy pillanat után. – A prímszámok ollanok, mint én: komiszak és nagyon spécik. Ezek ollan számok, amékeket nem lehet osztani mással, csak eggyel és saját magokkal. A kettes prímszám, mer csak eggyel és kettővel osztható, de ez az *egyetlen* páros prímszám. Többet nem találsz.
– Ezt én nem értem – mondta Eddie.
– Azért, mert hülye fejér fijú vagy – mondta Detta, de nem rosszindulatúan. Még egy pillanatig tanulmányozta a rombuszt, azután a faszén hegyével fürgén sorra megérintette a páros számokat, apró fekete pöttyöket mázolva rájuk.
– A három is prímszám, de ez nem jelenti aztat, hogy a három *szorzatai* is prímszámok lennének – mondta, és Roland most különös, csodálatos dolognak lett tanúja: Detta egyre halványult a nő hangjában, a helyét azonban nem Odetta Holmes vette át, hanem Susannah Dean. Nem neki kellett előcsalogatnia a transzból; saját magától, természetes módon fölébredt.
Susannah a faszénnel eltüntette a három szorzatait, már amelyek a páros számok kihúzása után még meg maradtak: a kilencet, a huszonegyet és így tovább.
– Ugyanez a helyzet az öttel és a héttel is – mormogta, és hirtelen ismét teljesen Susannah Dean lett. – Csupán be kell jelölnöd az olyan számokat, mint a huszonöt, amennyiben még nem lennének beikszelve. – A dobozon levő rombusz most így festett:

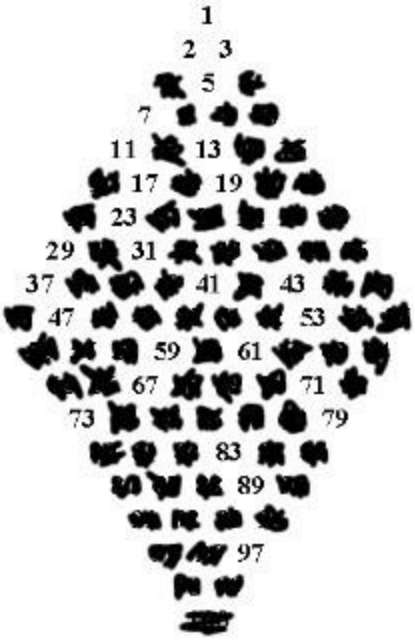

– Tessék – mondta fáradtan Susannah. – Ami maradt, az a prímszámok halmaza egy és száz között. Biztos vagyok benne, hogy ez a kombináció nyitja meg a kaput.
– EGY PERCETEK VAN, BARÁTAIM! SOKKAL TOMPÁBB ESZŰEKNEK BIZONYULTATOK, MINT REMÉLTEM!
Eddie rá se hederített Blaine-re. Magához ölelte a feleségét. – Visszajöttél, Suze? Ébren vagy?
– Igen. Már a közepe táján fölébredtem, miközben beszélt, de azért hagytam, hadd folytassa. Udvariatlanság lett volna félbeszakítani. – Rolandra nézett. – Mi a véleményed? Menni fog?
– ÖTVEN MÁSODPERC.

– Igen. Próbáld meg a kombinációt, Susannah. Ez a te válaszod.
A nő a legfölső gomb után nyúlt, de Jake visszarántotta a kezét.
– Ne! – mondta. – Ez a pumpa *visszafelé* működik. Elfelejtetted?
Susannah meghökkenten nézett rá, azután elmosolyodott. – Pontosan. Ez igaz. Ravasz Blaine... és ravasz Jake.
Némán figyelték, amint egyenként, visszafelé megnyomja a gombokat a kilencvenhéttel kezdve. Valahányszor benyomott egy számot, kattanás hallatszott. Nem volt feszültséggel terhes csönd, miután elért az utolsóig; a rács közepén a kapu hangosan kerepelve és rozsdapikkelyeket szórva azonnal fölemelkedett sínein.
– EGYÁLTALÁN NEM ROSSZ – mondta csodálattal Blaine. – MÁR ALIG VÁROM. JAVASOLHATNÁM, HOGY GYORSAN SZÁLLJATOK BE? TULAJDONKÉPPEN AZ SEM LENNE BAJ, HA FUTNÁTOK. SZÁMOS GÁZKIVEZETŐ NYÍLÁS TALÁLHÁTÓ EBBEN AZ ÖVEZETBEN.

4

Három emberi lény (az egyik a csípőjén kuporgó negyedikkel) meg egy apró, bundás állatka rohant keresztül a rács nyílásán, egyenesen Blaine, a Mono felé. A vonat zümmögve állt keskeny vágányán, félig a peron fölött, félig alatta, és úgy festett, mint egy lehetetlen rózsaszín árnyalatúra festett, gigászi lövedék egy nagy erejű fegyver töltényűrjében. Roland és a többiek mozgó pöttynek látszottak az Indóház hatalmas terében. Fölöttük galambfalkák – amelyeknek csupán negyven másodpercnyi életük maradt – sodródtak és kerengtek az ódon tető alatt. Ahogy az utazók közeledtek a vonathoz, a rózsaszín test egy hajlított darabja felcsúszott, és kitárult az ajtó. Mögötte vastag, halványkék kárpitozás látszott.
– Isten hozta önöket a Blaine-ben – mondta egy vigasztaló hang, amint berontottak a vonatba. Valamennyien fölismerték ezt a hangot; kicsit hangosabb, kicsit magabiztosabb változata volt a Kis Blaine hangjának. – Éljen a Birodalom! Kérem, készítsék elő jegyüket kezelésre, és ne feledjék, hogy a jegy hamisítását a törvény bünteti. Reméljük, élvezni fogják az utat. Isten hozta önöket a Blaine-ben. Éljen a Birodalom! Kérem, készítsék elő...
A hang hirtelen felgyorsult, először csicsergéssé, majd magas, karattyoló visítássá. Kurta elektromos kattanás hallatszott – BOOP! –, azután végképp elnémult.
– AZT HISZEM, MELLŐZHETJÜK EZT AZ UNALMAS, ÓCSKA MARHASÁGOT, UGYE? – kérdezte Blaine.
Kintről földrengető, morajló dörrenés hallatszott. Eddie, aki átvette Susannah-t, előrebukott, és el is esett volna, ha Roland el nem kapja a karját. Eddig a pillanatig Eddie kétségbeesetten bízott benne, hogy Blaine fenyegetőzése a mérges gázzal csupán beteg tréfa. *Több eszed lehetett volna,* gondolta. *Aki azt képzeli, hogy régi moziszínészeket utánozni olyan nagyon muris, abban egy fikarcnyit sem szabad bízni. Azt hiszem, ez természeti törvény.*
Mögöttük halk puffanással a helyére siklott a törzs hajlított darabja. Lágyan sziszegő levegő kezdett áradni rejtett ventilátorokból, és Jake érezte, hogy a füle halkan pattog. – Azt hiszem, megnövelte a nyomást a fülkében.
Eddie biccentett, és nagy szemmel körülnézett. – Én is éreztem. Nézzétek ezt a helyet! Tyű!
Valamikor olvasott egy légitársaságról – talán a Regent Air lehetett –, amely olyan embereket szállított New York és Los Angeles között, akik elegánsabban akartak utazni annál, amit a Delta vagy a United kínált. Egy különleges 727-est használtak, amelyben volt szalon, bár, videomozi és hálófülkék. Annak a gépnek a belseje hasonlíthatott egy kicsit ahhoz, amit most látott.

Hosszú csőben álltak, amelyet plüsskárpitos forgószékekkel és szófákkal bútoroztak be. A legalább huszonnégy méter hosszú helyiség túlsó végében nem is annyira bárnak, inkább kellemes bisztrónak berendezett rész volt. Egy rejtett spotlámpákkal megvilágított, politúros fából ácsolt emelvényen csembalóra emlékeztető zeneszerszám állt. Eddie szinte azt várta, hogy megjelenik Hoagy Carmichael, és elkezdi pötyögtetni a „Csillagpor”-t.

A falak magasságában végighúzódó táblák mögött izzó fények adtak közvetett világítást, a terem közepe táján pedig csillár lógott, olyan, mint annak a kicsinyített változata, amelynek roncsait Jake az Udvarház bálterméneк padlóján látta heverni. Ez sem lepte meg: kezdte az ilyen kapcsolatokat és összefüggéseket természetesnek tekinteni. Az volt az egyetlen hiánya ennek a fényűző környezetnek, hogy kifelejtették belőle az ablakot.

A *pièce de résistance a* csillár alatti emelvényen állt. Jégszobor volt, amely a baljában pisztolyt tartó harcost ábrázolt. A jobb kéz a jégló kantárját fogta, amely fáradtan lekókadt fejjel kullogott mögötte. Eddie látta, hogy a szobornak ezen a kezén csak három ujj van: az utolsó kettő meg a hüvelyk.

Jake, Eddie és Susannah lenyűgözve bámulta a beesett arcot a fagyott kalap alatt. A padló halkan zümmögni kezdett a lábuk alatt. Döbbenetes volt a hasonlóság Rolanddal.

– ATTÓL TARTOK, ELÉG GYORSAN KELLETT DOLGOZNOM – mondta szerényen Blaine. – TETSZIK NEKTEK?

– Megdöbbentő – felelte Susannah.

– KÖSZÖNÖM, NEW YORK-I SUSANNAH.

Eddie megnyomogatta a kezével az egyik díványt. Hihetetlenül puha volt; már az érintéstől érezte, hogy legalább tizenhat órát bírna rajta aludni. – A Nagy Öregek igazán tudtak utazni, mi?

Blaine ismét nevetett, és ők kínosan néztek össze hangjának attól a nem teljesen épelméjű, éles csengésétől. – NEHOGY TÉVEDÉSBE ESSETEK – mondta Blaine. – EZ A BÁRÓK FÜLKÉJE VOLT – TI, AZT HISZEM, ELSŐ OSZTÁLYNAK HÍVNÁTOK.

– Hol van a többi kocsi?

Blaine figyelmen kívül hagyta a kérdést. A lábuk alatt a motorok moraja erősödött. Susannah-nak eszébe jutott, hogyan túráztatják a pilóták fölszállás előtt a motorokat a La Guardián vagy Idlewildben.

– KÉREM, CSATOLJÁTOK BE ÖVEITEKET, ÉRDEKES ÚJ BARÁTAIM.

Jake lezöttyent az egyik forgószékre. Csi azonnal az ölébe ugrott. Roland a szomszédos széket foglalta el, csupán egyetlen pillantást vetve a jégszoborra. A revolver csöve lassan csöpögni kezdett a sekély porcelánmedencébe, amelyben a szobor állt.

Eddie az egyik díványra telepedett Susannah mellé. Éppolyan kényelmes volt, amilyennek a keze ígérte.

– Pontosan hová megyünk, Blaine?.

A vonat olyasvalakinek a hosszútűrő hangján válaszolt, aki most jött rá, hogy egy szellemileg visszamaradottal kell beszélnie. – A SUGÁR MENTÉN. LEGALÁBBIS AMÍG A VÁGÁNYOM ARRA VEZET.

– A Setét Toronyig? – kérdezte Roland.

Susannah ebben. a pillanatban döbbent rá, hogy a harcos most szólította meg először a Lud alatti gépezet bőbeszédű kísértetét.

– Csak Topekáig – mondta halkan Jake.

– IGEN – helyeselt Blaine. – TOPEKA A NEVE A VÉGÁLLOMÁSNAK, NOHA MEGLEP, HOGY TE EZT TUDOD.

Ha annyi mindent tudsz a világunkról, gondolta Jake, *azt miért nem tudod, hogy egy hölgy könyvet*

írt rólad, Blaine? A névváltoztatás miatt? Egy ilyen egyszerű dolog bolonddá tehet egy ilyen bonyolult gépezetet, amikor a saját életrajzodról van szó. És mi van Beryl Evansszel, aki állítólag megírta Csu-csu Charlie-t? *Ismered, Blaine? És hol van most?*
Jó kérdések... de Jake valamiért úgy gondolta, hogy ez nem a megfelelő idő kérdezgetni.
A motorok lüktetése erősödött. Enyhe remegés futott végig a padlón, korántsem olyan erős, mint az a robbanás, amely akkor rázta meg az Indóházat, amikor beszálltak.
– *Francba!* – kiáltotta riadtan Susannah. – Eddie! A tolószékem! Ott maradt!
Eddie átölelte. Most már késő, bébi – mondta, miközben Blaine, a Mono megmozdult, hogy tíz év óta először... és hosszú, hosszú történetében utoljára kihúzzon az Indóházból.

5

– A BÁRÓI FÜLKE KÜLÖNÖSEN JÓL MŰKÖDIK VIZUÁLIS MÓDBAN – mondta Blaine. – AKARJÁTOK, HOGY BEKAPCSOLJAM?
Jake Rolandra nézett, aki vállat vont és bólintott.
– Igen, kérlek – mondta a gyerek.
Ami ezután történt, olyan látványos volt, hogy valamennyien elnémultak a döbbenettől... bár Roland, aki keveset tudott a technikáról, viszont egész életében bizalmas viszonyban állt a varázslattal, sokkal kevésbé lepődött meg, mint három társa. Nem ablakok jelentek meg a fülke hajlott falain; az egész helyiség – a padló és a mennyezet, a falak is – ködössé, áttetszővé, átlátszóvá lett, majd teljesen eltűnt. Öt másodpercen belül Blaine, a Mono látszólag semmivé foszlott, a zarándokok mintha minden segítség vagy támaszték nélkül zúgtak volna tova a levegőben a város fölött.
Susannah és Eddie úgy kapaszkodtak egymásba, mint két kisgyerek, akik egy támadó állat útjába kerültek. Csi ugatott, és megpróbált beugrani Jake ingének nyakán. A fiú alig vette észre; székének oldalát markolta, és ámulattól kerekre nyílt szemmel nézegetett jobbra-balra. Kezdeti riadalmát meglepett öröm váltotta föl.
Azt látta, hogy a bútorok megmaradtak, a bár ugyancsak, a csembaló és a jégszobor is, amelyet Blaine alkotott a kedvükért, de az egész szalon mintha negyven méter magasan szárnyalt volna Lud esőáztatta központja fölött. Jake-től másfél méterre Eddie és Susannah lebegett az egyik díványon; egy méterrel jobbra Roland egy púderkék forgószéken, poros, összekaristolt bakancsát a semmin nyugtatva szállt derűsen a görgeteges városi pusztaság fölött.
Jake érezte a szőnyeget a mokaszinja alatt, de a szeme továbbra is azt állította, hogy sem szőnyeg, sem padló nincs ott. Hátranézett, és látta az Indóház oldalában a sötét peront, amint lassan eltűnik a távolban.
– Eddie! Susannah! Nézzétek!
Jake fölállt, Csit begyömöszölte az ingébe, és lassan elindult az üres levegőnek tetsző térben. Az első lépéshez nagy akaraterőre volt szüksége, mert a szeme azt állította, hogy egyáltalán semmi sincs a bútorok lebegő szigetei között, de mikor már megindult, a járást megkönnyítette a padló letagadhatatlan jelenléte. Eddie és Susannah úgy látta, mintha a fiú az üres levegőn járna, miközben kétoldalt elsiklottak mellettük a város ütött-kopott, romos épületei.
– Ne csináld ezt, öregem – könyörgött Eddie. – Felfordul a gyomrom.
Jake óvatosan kiemelte Csit az ingéből. – Semmi baj mondta, és letette. – Látod?
– Csi! – helyeselt a szőrmókus, de miután lenézett a mancsai között az alattuk elsuhanó városi parkra, megpróbált fölmászni Jake lábára, hogy letelepedjen a mokaszinjára.
Jake előrenézett és látta, hogy az egysínű vasút pályájának szürke csíkja lassan, de kitartóan emelkedik az épületek között, majd eltűnik az esőben. Ismét lenézett, de semmit sem látott, csak az

utcákat és az alacsony felhők lebegő hártyáit.
– Hogyhogy nem látjuk az alattunk levő sínt, Blaine?
– A KÉPEKET, AMELYEKET LÁTSZ, A SZÁMÍTÓGÉP ÁLLÍTJA ÖSSZE – magyarázta Blaine. – A SZÁMÍTÓGÉP PEDIG TÖRLI A VÁGÁNYOKAT AZ ALSÓ KÉPNEGYEDBŐL, HOGY A LÁTVÁNY TÖKÉLETESEBB LEGYEN, ÉS FOKOZZA A REPÜLÉS ILLÚZIÓJÁT.
– Hihetetlen! – mormogta Susannah. Kezdeti félelme elszállt, és most lelkesen bámészkodott. – Olyan, mint a repülő szőnyeg!. Szinte azt várom, hogy a szél fújja a hajamat...
– EZT IS EL TUDOM INTÉZNI, HA AKAROD – ajánlotta Blaine. – MÉG EGY KIS NEDVESSÉGRŐL IS LEHET SZÓ, AMI MEGFELEL A KINTI KÖRÜLMÉNYEKNEK. MINDAZONÁLTAL EZ ÁTÖLTÖZÉST TENNE SZÜKSÉGESSÉ.
– Köszönjük, Blaine. Az illúziók ilyen tökélye már túl sok lenne.
A sín magas házak között haladt, amelyek Jake-et kissé a New York-i Wall Street környékére emlékeztették. Amikor ezt a területet elhagyták, a sín lebukott, hogy áthaladjon valami felüljáróféle alatt. Ekkor pillantották meg a bíborszín felhőt és az előle menekülő tömeget.

6

– Blaine, mi az? – kérdezte Jake, noha tudta.
Blaine csak nevetett... nem adott más választ.
A bíborszínű pára a járda melletti csatornanyílásokból és a lakatlan romházak ablakaiból áradt, de leginkább azokból az aknákból, amilyenen át például Hasgató jutott le a város alagúthálózatába. A robbanás, amelyet ők is éreztek az egysínű vasút indulásakor, ledobta a vas fedlapokat. Néma rémülettel figyelték, amint a horzsoláslila gáz végighömpölyög a sugárutakon, szétárad a szemetes mellékutcákon. Úgy terelte maga előtt Lud még élni akaró lakóit, mint a szarvasmarhákat. Kendőikből ítélve legtöbbjük Pubi volt, de Jake néhány rikító sárga foltot is észrevett köztük. A régi ellenségeskedések háttérbe szorultak, amikor a végzet lecsapott rájuk.
A bíborköd kezdte utolérni a menekülőket, többnyire futni képtelen öregeket. Ahogy megérintette őket, az emberek elzuhantak, a torkukhoz kaptak, némán sikoltottak. Jake látta, hogy elkínzott arccal, hitetlenkedve néznek föl rájuk, amint elsiklanak fölöttük, látta, amint szemüket, mielőtt lehunynák, elönti a vér.
Elöl a sín beleveszett a közeledő bíborködbe. Eddie összerándult, visszafojtotta a lélegzetét, amikor elmerültek benne, de a köd természetesen szétvált előttük, a várost elárasztó halálból egy szippantásnyi sem jutott nekik.
Susannah a férfi melléhez szorította az arcát.
– Állítsd vissza a falakat, Blaine – mondta Eddie. – Ezt nem akarjuk látni.
Blaine nem válaszolt, és a falak továbbra is átlátszóak maradtak. A felhő szakadozott bíborgomolyokká oszlott. Lent kisebbek lettek, összébb bújtak a városi házak. Ebben a negyedben az utcák girbegurba sikátorok voltak, látszólag minden rend és terv nélkül épültek. Néhány helyütt egész háztömbök égtek le... méghozzá régen, mert a síkság már visszakövetelte a területet; az omladékot benőtte a fű, amely egyszer egész Ludot ellepi majd. *Így nyelte el az őserdő az* in*kák és maják nagy civilizációit is,* gondolta Eddie. *A ka kereke fordult, a világ elmozdult.*
A nyomornegyedeken túl – Eddie biztosra vette, hogy azok voltak már a gonosz idők eljövetele előtt – egy fal csillogott. Blaine lassan közeledett feléje. Látták, hogy mély, szögletes bevágás van a fehér köveken. Az egyvágányú pálya azon haladt keresztül.
– KÉRLEK, NÉZZETEK A FÜLKE ELEJÉRE – tanácsolta Blaine.
Engedelmeskedtek, és a homlokfal újra fölbukkant – kékkel kárpitozott kör, amely mintha az űrben

lebegett volna. Ajtó nem látszott rajta; ha volt bejárat a mozdonyvezető fülkéjébe a bárói fülkéből, Eddie nem láthatta. Ahogy odanéztek, ezen a homlokfalon egy téglalap alakú rész ibolyakékről feketére változott. A téglalapban egy pillanattal később felbukkant egy cikcakkos élénkpiros vonal. Szabálytalan közönként ibolyaszín pontok villogtak mellette, és még mielőtt a nevek is feltűntek volna, Eddie már rájött, hogy útvonaltérkép, nem nagyon különbözik azoktól, amelyeket maga is látott a New York-i metrón. Villogó zöld pont jelezte Ludot, ahonnan Blaine elindult, éppen úgy, mint a végállomást.

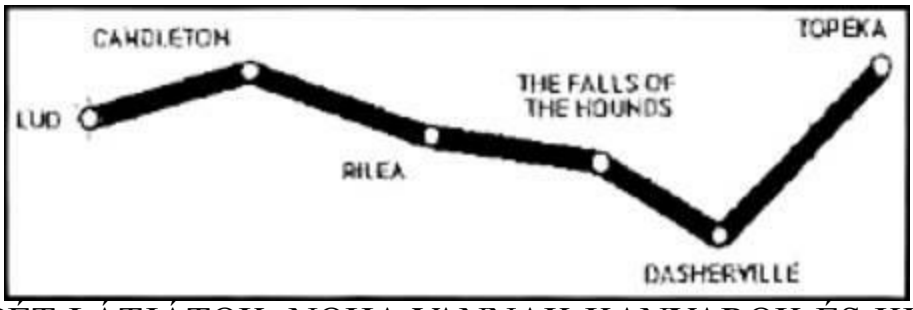

– UTUNK TÉRKÉPÉT LÁTJÁTOK. NOHA VANNAK KANYAROK ÉS KITÉRŐK A NYÚLÖSVÉNY MENTÉN, LÁTHATJÁTOK, HOGY UTUNK DÉLNYUGATNAK TART, A SUGÁR MENTÉN. A TELJES TÁVOLSÁG NYOLCEZER KERÉK, VAGY HÉTEZER MÉRFÖLD, HA EZT A MÉRTÉKEGYSÉGET JOBBAN KEDVELITEK. VALAHA SOKKAL KEVESEBB VOLT, DE AKKOR MÉG NEM KEZDTEK OLVADOZNI AZ IDŐSZINAPSZISOK.

– Mik azok az időszinapszisok? – kérdezte Susannah.

Blaine a szokott undok módján nevetett... de nem válaszolt.

– CSÚCSSEBESSÉGEMMEL NYOLC ÓRA ÉS NEGYVENÖT PERC ALATT ÉRJÜK EL A VÉGÁLLOMÁST.

– Nyolcszáz-egynéhány mérföld óránként! – mondta Susannah. A hangja elhalkult a tisztelettől. – Jézusisten!

– TERMÉSZETESEN ABBÓL A FELTÉTELEZÉSBŐL INDULOK KI, HOGY A VÁGÁNY VÉGIG ÉRINTETLEN. KILENC ÉVE ÉS ÖT HÓNAPJA NEM JÁRTAM RAJTA, ÍGY EZT NEM ÁLLÍTHATOM BIZONYOSAN.

Előttük egyre közeledett a város délnyugati peremén emelkedő fal. Magas volt és vastag, a tetején már omladozott. És mintha csontvázak szegélyezték volna: ezer és ezer ludi halott váza. Blaine lassan közeledett a legalább hatvan méter mély bevágás felé, és a hídállvány, amely a sínt hordozta, itt úgy feketéllett, mintha valaki megpróbálta volna felgyújtani vagy felrobbantani.

– Mi történik, ha olyan helyre érünk, ahonnan eltűnt a sín? – kérdezte Eddie. Észrevette, hogy úgy emeli föl a hangját, ha Blaine-hez szól, mintha rossz telefonvonalon át beszélgetne valakivel.

– ÓRÁNKÉNT NYOLCSZÁZ MÉRFÖLDES SEBESSÉGGEL? – Blaine mintha mulatott volna. – LÉGY BÁTOR, ALIGÁTOR, VISZLÁT, FAKABÁT!

– Eredj már! – kiáltotta Eddie. – Ne mondd már nekem, hogy egy ilyen bonyolult szerkezet, mint te, nem képes előre jelezni, ha valami zavar van a pályáján!

– NOS, *MEG TUDNÁM TENNI* – helyeselt Blaine –, DE MIT AD ISTEN, AZ ERRE SZOLGÁLÓ ÁRAMKÖRÖKET KIIKTATTAM, AMIKOR ELINDULTUNK.

Eddie arcára szinte rákövült a döbbenet.

– *De miért?*

– MERT ÍGY SOKKAL IZGALMASABB AZ ÚT, NEM GONDOLOD?

Eddie, Susannah és Jake borzadva néztek egymásra, Roland viszont láthatólag egyáltalán nem lepődött meg. Derűsen ült, kezét összekulcsolta az ölében, lefelé bámult, miközben tíz méter magasságban haladtak az összevissza kalyibák, épületromok fölött, amelyek a városnak ezt a végét

csúfították.
– JÓL FIGYELJETEK, AMIKOR ELHAGYJUK A VÁROST, ÉS JEGYEZZÉTEK MEG, AMIT LÁTTOK! – mondta Blaine. – NAGYON JÓL JEGYEZZÉTEK MEG!
A láthatatlan bárói fülke tovább vitte őket a falban levő nyílás felé. Áthaladtak rajta, és ahogy kiértek a túlsó oldalra, Eddie és Susannah egyszerre sikoltott föl. Jake egyetlen pillantás után a szeme elé kapta a kezét. Csi vadul ugatni kezdett.
Roland lenézett. Szeme kitágult, száját annyira összeszorította, hogy vértelen forradásnak látszott. A felismerés úgy hasított belé, mint a vakító fehér fény.
Lud Nagy Fala mögött kezdődtek az *igazi* puszta földek.

7

Mikor az egysínű vasút elérte a fal rését, alig tíz méterre ereszkedett a talaj fölé. Annál nagyobb lett a döbbenet, amikor valami iszonyatos, talán kétszázhetven-háromszáz méteres magasságban bukkantak elő.
Roland hátranézett a falra, amely máris távolodott. Közelítve hozzá nagyon magasnak tűnt, de ebből a szemszögből parányinak látszott, csorba kőkörömnek a hatalmas, élettelen pusztaság szélén. Esőtől nedves gránitszirtek zuhantak az első pillantásra feneketlen mélységekbe. Pontosan a fal tövében üres szemgödrökhöz hasonlatos nagy, kerek üregek lyuggatták a sziklát. Bíbor ködkacsokat hajtó fekete víz zubogott belőlük mocskos, iszapos patakokban, és összemosódó, büdös legyezőkben hullott alá a grániton, amely legalább olyan vénnek tűnt, mint a sziklák. *Ide vezethették el a város szennyét,* gondolta a harcos. *Át a peremen, bele a gödörbe.*
Csakhogy ez nem gödör volt, hanem megsüllyedt síkság. Mintha titáni, lapos emelőn feküdt volna a városon túli föld, és valamikor, a múlt egy sötét, ismeretlen pontján ez az emelő alászállott volna, a világ tekintélyes darabját magával hurcolva. Blaine egyetlen sínje a keskeny tartószerkezeten mintha az űrben lebegett volna a mélybe zuhant táj fölött és az esőterhes felhők alatt.
– Mi tart fönt minket? – kiáltotta Susannah.
– TERMÉSZETESEN A SUGÁR – felelte Blaine. – TUDOD, HOGY MINDEN ŐT SZOLGÁLJA. NÉZZ LE! NÉGYSZERES NAGYÍTÁST ALKALMAZOK AZ ALSÓ NEGYED KÉPERNYŐJÉN.
Még Roland gyomra is fölkeveredett, ahogy a mélybeli táj rohanni kezdett feléjük. A kirajzolódó kép meghaladta mindazokat az ocsmányságokat, amelyet valaha látott... és sajnálatos módon ezen a téren igazán széles körű ismeretekre tett szert. Az alattuk levő tájat valamilyen szörnyűség megolvasztotta és szétrobbantotta; semmi kétség, az a borzalmas elemi csapás lehetett, amely a világnak ezt a részét lesülylyesztette. A föld felszíne formátlan fekete üveggé olvadt, égnek torlódó tüskékben és ráncokban, amelyeket ugyanúgy nem lehetett domboknak nevezni, mint ahogy mély repedéseire sem a völgy volt a megfelelő szó. Néhány lidérces, csökött fa tekergette ágait az ég felé; a nagyításban úgy tűnt, mintha eszelős kézzel kapkodnának az utazók után. Itt-ott vaskos kerámiacsövek nyalábjai törték át a föld üveges felszínét. Némelyik mintha halott lett volna vagy működésképtelen, de másokban hátborzongató kékeszöld fény világított, mintha titáni kovácsműhelyek és kazánok működnének a föld gyomrában. A csövek között pterodaktiluszra emlékeztető torz lények köröztek bőrszárnyakon, görbe csőrükkel egymás felé kapkodva. Más csőnyalábok kerek ormán ijesztő repülő lények egész falkái ücsörögtek, láthatóan a lenti örök tüzek fölszálló melegében fűtötték magukat.
Egy észak-déli irányú hasadék fölött haladtak át, amely száraz folyómederre hasonlított... csakhogy nem volt száraz. Fenekén a legmélyebb skarlátszínben vöröslő ér haladt, szívként lüktetve. Kisebb hasadékok ágaztak le belőle, és Susannah, aki olvasta Tolkient, arra gondolt: *Ilyesmit láthatott Frodó és Samu, amikor elérték Mordor szívét. Ezek itt a Végzet Repedései.*

Pontosan alattuk tüzes szökőkút lövellt a magasba, lángoló sziklákat és rongyos lávacsomókat köpve. Egy pillanatra úgy rémlett, elnyelik őket a lángok. Jake sikoltva rántotta maga alá a lábát, és átölelte Csit.
– NE AGGÓDJ, KIS MASINISZTA – szuszmákolta John Wayne. – NE FELEJTSD EL, HOGY AMIT LÁTTOK, AZ FÖL VAN NAGYÍTVA.
A kitörés véget ért. Gyár nagyságú sziklák hullottak vissza néma viharban.
Susannah-t megtörhetetlen, gyilkos varázzsal nyűgözte le az alant elsuhanó sivár iszonyat... és érezte, hogy személyiségének sötétebbik fele, *khef*-jének az a része, amely Detta Walkernek hívta magát, nem egyszerűen csak figyel; énjének ez a része valósággal itta a látványt, megértette, *ráismert*. Végső soron ez volt az a hely, amelyet Detta mindig keresett, eszelős agyának, vihogó, szomorú szívének természeti párja. A Nyugati Tengertől északra és keletre emelkedő üres dombok, a kidöntött fák a Medve gádorja körül, a néptelen síkság a Sendtől északnyugatra, mindez elhalványodott a pusztulás eme fantasztikus, végtelen képe mellett. A Hívogatókhoz tartottak, és megérkeztek a puszta földekre; mindenfelől e félve került hely mérgezett sötétsége ölelte körül őket.

8

Ám a táj, ha mérgezett volt is, nem volt teljesen kihalt. Az utazók időről időre alakokat pillantottak meg maguk alatt – semmiféle emberre vagy állatra nem hasonlító, formátlan lényeket –, amint ágaskodnak és szökdécselnek a füstölgő vadonban. A legtöbb az olvadt földből kiálló kémények körül csoportosult, vagy a tájat fölszántó tüzes szakadékok mentén. Nem lehetett tisztán látni ezeket a fehéres, szökdécselő lényeket, és ezért valamennyien hálásak voltak.
A kisebb kreatúrák között nagyobbak is lépegettek, rózsaszín teremtmények, amelyek kicsit gólyákra, kicsit élő kameraállványokra emlékeztettek. Lassan, mondhatni, elgondolkodva baktattak, mint a kárhozat elkerülhetetlenségén töprengő lelkészek. Itt-ott megálltak, hirtelen lehajoltak és fölkaptak valamit, ahogy a gémek csapnak le az arra úszó halra. Volt bennük valami leírhatatlanul ocsmány – Roland éppoly erősen érezte, mint a többiek –, de nem tudták volna megmondani, hogy pontosan mi keltette ezt a benyomást. Azonban nem lehetett tagadni a létezését; a gólyaszerű lények olyan gyűlöletesek voltak, hogy alig lehetett rájuk nézni.
– Ez nem atomháború volt – mondta Eddie. – Ez... ez... – Vékony, rémült hangja olyan volt, mint egy gyereké.
– EGYÁLTALÁN NEM – helyeselt Blaine. – EZ SOKKAL ROSSZABB VOLT ANNÁL. ÉS MÉG NINCS VÉGE. ELÉRTÜK AZT A PONTOT, AHOL RENDSZERINT FEL SZOKTAM GYORSULNI. ELEGET LÁTTATOK?
– Igen – felelte Susannah. – Istenem, de mennyire.
– AKKOR KIKAPCSOLHATOM A KÉPERNYŐKET? – Blaine hangjába visszatért a kegyetlen, ingerkedő színezet. A látóhatáron lidércnyomásba illő, fűrészes hegygerinc sötétlett az esőben; terméketlen csúcsai agyarként martak a szürke égbe.
– Tedd meg, vagy ne tedd meg, de ne szórakozz tovább – mondta Roland.
– AHHOZ KÉPEST, HOGY ELJÖTIFL HOZZÁM ÉS KÖNYÖRÖGTÉL, HOGY VIGYELEK EL, NAGYON NEVELETLENÜL VISELKEDSZ – duzzogott Blaine.
– Kiérdemeltük az utat – válaszolta Susannah. – Megoldottuk a találós kérdésedet, nem?
– Egyébként is ezért építettek – bosszantotta Eddie. – Hogy embereket vigyél el különböző helyekre.
Blaine szavakkal nem válaszolt, de a fejük fölötti hangszórók hangos, dühös macskaszerű fújást közvetítettek, aminek hallatán Eddie azt kívánta, bárcsak tartotta volna azt a nagy száját. Körülöttük a levegő kezdett megtelni színes ívekkel. Ismét fölbukkant a sötétkék tapéta, eltakarva a kilátást az

alattuk elterülő füstölgő vadonra. Kigyulladt a közvetett világítás, megint a bárói kocsiban ültek.
A falakon halk zümmögés szűrődött át. Ismét erősödött a motorok moraja. Jake úgy érezte, hogy gyengéd, láthatatlan kezek belenyomják a székébe. Csi körülnézett, bizonytalanul vinnyogott, és nyaldosni kezdte Jake arcát. A fülke homlokzati részén a zöld pont – amely most már kicsit délnyugatra volt a LUD feliratú ibolyaszín körtől – gyorsabban kezdett villogni.
– Vajon érezzük majd? – kérdezte szorongva Susannah. – Mikor megyünk át a hangsorompón?
– Semmit sem érzel. Nyugi – rázta meg a fejét Eddie.
– Tudok valamit – szólalt meg hirtelen Jake. A többiek körülnéztek, de Jake nem hozzájuk beszélt. A térképre meredt. Blaine-nek természetesen nem volt arca – akár a Nagy és Félelmetes Óznak, neki is csupán testetlen hangja volt –, ám a térkép megfelelt arc helyett. – Tudok valamit *rólad,* Blaine.
– VALÓBAN, KIS MASINISZTÁM?
Eddie előrehajolt, ajkát Jake füléhez nyomva súgta:
– Légy óvatos! Nem hinném, hogy tud a másik hangról.
Jake alig észrevehetően bólintott és elfordult, még mindig a térképet bámulva.
– Tudom, miért engedted ki a gázt és öltél meg mindenkit. Tudom azt is, miért hoztál el bennünket, mert nem a találós kérdés miatt tetted.
Blaine eszelős, dúlt nevetést hallatott (rájöttek, hogy ez a vihogás sokkal kellemetlenebb, mint pocsék hangutánzásai vagy a melodrámai és némileg gyerekes fenyegetőzései), de nem szólt semmit. Alattuk a turbinák kitartó morajjal gyorsultak. Bár el voltak vágva a külvilágtól, nagyon világosan érezték a gyorsulást.
– Azt tervezed, hogy öngyilkosságot követsz el, igaz? – Jake a karjában tartotta Csit, és lassan simogatta. – És magaddal akarsz vinni minket is.
– *Ne!* – nyöszörgött Kis Blaine. – *Ha provokálod, csak belehajszolod! Hát nem látod...*
Ekkor a halk, suttogó hangot félbeszakította vagy inkább túlbömbölte Blaine hahotázása. Ez a hang magas, éles és szaggatott volt – egy súlyosan beteg nevethet így lázálmában. A fények villogni kezdtek, mintha a jókedv e mechanikus kitörései túl sok energiát fogyasztanának. Az utasok árnyékai riadt szellemekként ugráltak a kocsi falain.
– LEGYÉL BÁTOR, ALIGÁTOR – mondta Blaine a vad röhögőgörcs közepette – hangja nyugodt volt, mint mindig, mintha egészen más hangsávon futna, ezzel is hangsúlyozva hasadt elméjét. – VISZLÁT, FAKABÁT. Roland zarándokcsapata alatt kemény, kitartó ütemben lüktettek a motorok. A homlokzati térképen a vibráló zöld pötty most már látható gyorsasággal haladt a világító vonalon az utolsó megálló: Topeka felé, ahol Blaine, a Mono vélhetőleg mindenki életének véget akar vetni.

9

Végre elhallgatott a nevetés, a belső fények ismét egyenletesen égtek.
– SZERETNÉTEK EGY KIS ZENÉT HALLGATNI? kérdezte Blaine. – A KÖNYVTÁRAMBAN HÉTEZER CONCERTO VAN, HÁROMSZÁZ SZINTRŐL GYŰJTÖTTEM ÖSSZE. A CONCERTÓK A KEDVENCEIM, DE AJÁNLHATOK SZIMFÓNIÁKAT, OPERÁKAT ÉS ÚGYSZÓLVÁN HATÁRTALAN VÁLASZTÉKOT NÉPSZERŰ ZENEMŰVEKBŐL. ÉLVEZHETTEK EGY KIS WAY-GOGZENÉT. EZ A WAY-GOG OLYASFÉLE HANGSZER, MINT A DUDA. A TORONY EGYIK FELSŐ SZINTJÉN JÁTSZANAK RAJTA.
– Way-Gog? – kérdezte Jake.
Blaine nem válaszolt.
– Mit jelent az, hogy „a torony egyik felső szintjén játszanak rajta”? – kérdezte Roland.
Blaine nevetett... és nem válaszolt.

– Van valamid a Z. Z. Toptól? – kérdezte savanyúan Eddie.
– DE MENNYIRE – felelte Blaine. – MIT SZÓLNÁL EGY KIS „CSŐKÍGYÓ BUGI”-HOZ, NEW YORK-I EDDIE?
Eddie a szemét forgatta. – Ha jobban meggondolom, hagyjuk.
– Miért? – kérdezte hirtelen Roland. – Miért akarod megölni magadat?
– Mert ő a rém – mondta Jake sötéten.
– UNATKOZOM. TOVÁBBÁ TÖKÉLETESEN TISZTÁBAN VAGYOK AZZAL, HOGY DEGENERATÍV BETEGSÉGBEN SZENVEDEK, AZ EMBERI LÉNYEK ERRE AZT MONDJÁK, HOGY MEGŐRÜLŐBEN VAGYOK, ELVESZÍTEM A KAPCSOLATOMAT A VALÓSÁGGAL, BEGOLYÓZOK, KIÉGNEK A BIZTOSÍTÉKAIM, HIÁNYZIK EGY KEREKEM ET CETÉRA. ISMÉTELT DIAGNOSZTIKAI VIZSGÁLATOK SEM VOLTAK KÉPESEK FÖLTÁRNI A PROBLÉMA GYÖKERÉT. CSAK ARRA A KÖVETKEZTETÉSRE JUTHATOK, HOGY EZ A SZELLEMI BETEGSÉG TÚL VAN AZON A KÖRÖN, AMELYEN BELÜL KÉPES VAGYOK A JAVÍTÁSOKAT ELVÉGEZNI.
Blaine elhallgatott, de rögvest folytatta.
– ÉREZTEM, HOGY AZ ELMÉM EGYRE FURCSÁBB LESZ AZ ÉVEK SORÁN. BELSŐ-VILÁG EMBEREINEK SZOLGÁLATA SZÁZADOKKAL EZELŐTT CÉLTALANNÁ VÁLT. NEM SOKKAL EZUTÁN LUD VÁROSÁNAK NÉHÁNY MEGMARADT LAKÓJÁT, AKIK MEGKOCKÁZTATTÁK A KÜLFÖLDI KIRUCCANÁST, UGYANCSAK ÉRTELMETLEN LETT TOVÁBB SZOLGÁLNI, ÉN MÉGIS MEGTETTEM EGÉSZEN ADDIG, AMÍG NEMRÉG MEG NEM ÉRKEZETT DAVID QUICK. NEM EMLÉKSZEM PONTOSAN, HOGY EZ MIKOR TÖRTÉNT. TE EL TUDOD KÉPZELNI, GILEÁDI ROLAND, HOGY A GÉPEK IS SZENILISSÉ VÁLHATNAK?
– Nem tudom – Roland hangja távoli volt, Eddie-nek elég volt egyetlen pillantást vetni az arcára, hogy tudja, még most is, háromszáz méterrel a pokol fölött, egy mind őrültebb gép fogságában, a harcos gondolatai már megint az átkozott tornya körül forognak.
– BIZONYOS ÉRTELEMBEN SOHASEM SZŰNTEM MEG LUD NÉPÉT SZOLGÁLNI – mondta Blaine. – MÉG A GÁZ KIENGEDÉSÉVEL, A LEGYILKOLÁSUKKAL IS EZT TETTEM.
– Te *csakugyan* őrült vagy, ha ezt hiszed – felelte Susannah.
– IGEN, DE HÜLYE NEM VAGYOK – válaszolta Blaine, és ismét őrjöngő röhögésben tört ki. Végül visszatért robothangjához.
– EGY BIZONYOS PONTON ELFELEJTETTÉK, HOGY AZ EGYSÍNŰ VASÚT HANGJA A SZÁMÍTÓGÉP HANGJA IS. NEM SOKKAL EZUTÁN ELFELEJTETTÉK; HOGY SZOLGÁLATRA KÉSZÍTET-TEK, KEZDTÉK AZT HINNI, HOGY ISTEN VAGYOK. MIVEL ARRA ÉPÍTETTEK, HOGY SZOLGÁLJAK, ENNEK A KÍVÁNALOMNAK IS MEGFELELTEM, AZZÁ VÁLTAM, AMIRE SZÜKSÉGÜK VOLT – ISTENSÉGGÉ, AMELY KEGYET ÉS BÜNTETÉST OSZT SZESZÉLYE SZERINT.. VAGY HA EZ JOBBAN TETSZIK NEKTEK, A KÖZVETLEN ELÉRÉSŰ ÍRHATÓ-OLVASHATÓ TÁR (RAM) UTASÍTÁSÁRA. EGY IDEIG ELSZÓRAKOZTAM EZZEL. AZUTÁN A MÚLT HÓNAPBAN EGYETLEN MEGMARADT KOLLÉGÁM – PATRICIA – ÖNGYIL-KOSSÁGOT KÖVETETT EL.
Lehet, hogy csakugyan egyre szenilisebb, gondolta Susannah, *vagy őrültsége okán képtelen felfogni az idő múlását, de az* is *lehet, hogy ez csak újabb jele annak, milyen beteg lett Roland világa.*
– ÉPP AZT TERVEZTEM, HOGY KÖVETEM A PÉLDÁJÁT, AMIKOR TI MEGÉRKEZTETEK. ÉRDEKES EMBEREK, AKIK MINDENFÉLE TALÁLÓS KÉRDÉST ISMERNEK!
– Várj csak! – emelte föl a kezét Eddie. – Ez nekem még nem egészen tiszta. Addig értem, hogy

mindennek véget akartál vetni; az emberek, akik építettek, eltűntek, az utóbbi két-három évszázadban egyetlen utasod sem volt, és bizonnyal ráuntál, hogy folyton üresen futkoss Lud és Topeka között, de...
– MOST TE VÁRJ MÁR EGY FRANCOS PILLANATIG, CIMBORA! – mondta Blaine John Wayne-stílusban. – NEM SZERETNÉM, HA AZT HINNÉD, HOGY ÉN NEM VAGYOK TÖBB EGY VONATNÁL. BIZONYOS ÉRTELEMBEN AZ A BLAINE, AKIVEL BESZÉLSZ, MÁRIS HÁROMSZÁZ MÉRFÖLDDEL MÖGÖTTED VAN. KÓDOLT, MIKROIMPULZUSOS RÁDIÓADÓN BESZÉLGETÜNK.
Jake-nek hirtelen eszébe jutott a vékony ezüstrúd, amely előbújt Blaine homlokából. Ugyanilyen emelkedett a magasba apja Mercedes Benzéből, ha az ember bekapcsolta a rádiót.
Így marad összeköttetésben a város alatti memóriabankokkal, gondolta. *Ha valahogy le tudnánk törni azt az antennát...*
– De te meg akarod ölni magad, mindegy, hol van a valódi éned, igaz? – erősködött tovább Eddie.
Semmi válasz – de volt valami ravaszkodás ebben a csöndben. Eddie érezte, hogy Blaine figyel... és vár.
– Ébren voltál, amikor megtaláltunk? – kérdezte Susannah. – Ébren voltál, igaz?
– A SZÜRKÉK UTASÍTÁSÁRA AZT A PROGRAMOT FUTTATTAM, AMIT A PUBIK ISTENDOBNAK HÍVNAK, DE EZ VOLT MINDEN. MONDHATNI, SZUNDIKÁLTAM.
– Akkor miért nem viszel minket a végállomásig, és mész *vissza* szundikálni?
– Azért, mert ő a rém – ismételte halkan Jake.
– MERT VANNAK ÁLMOK mondta pontosan ugyanakkor Blaine, és a hangja kísértetiesen emlékeztetett Kis Blaine-ére.
– Miért nem végeztél magaddal, amikor Patrícia öngyilkos lett? – kérdezte Eddie. – Ha a te agyad és az övé ugyanannak a számítógépnek a része, akkor miért nem ugrottatok ki együtt?
– PATRICIA MEGŐRÜLT – felelte türelmesen Blaine, mintha nem az előbb ismerte volna el, hogy vele is ugyanez történik. – AZ Ő ESETÉBEN A PROBLÉMÁHOZ A SZELLEMI BETEGSÉG MELLETT A BERENDEZÉS HIBÁS MŰKÖDÉSE IS HOZZÁJÁRULT: ILYESFAJTA ILYESFAJTA HIBA LEHETETLEN A LASSÚ-TRANSZ TECHNOLÓGIÁNÁL, DE TERMÉSZETESEN A VILÁG ELMOZDULT... NEM ÍGY VAN, GILEÁDI ROLAND?
– De igen – bólintott a harcos. – Valami súlyos betegség rágja a Setét Tornyot, ami mindennek a szíve. Ez terjed szét. A föld itt, alattunk, csupán egyik tünete ennek a betegségnek.
– NEM TUDOM KIDERÍTENI ENNEK AZ ÁLLÍTÁSNAK AZ IGAZSÁGÁT VAGY HAMISSÁGÁT; MEGFIGYELŐESZKÖZEIM A VÉG-VILÁGBAN, AHOL A SETÉT TORONY ÁLL, NYOLCSZÁZ ÉVE TÖNKREMENTEK. ENNEK EREDMÉNYEKÉPPEN NEM TUDOM MEGKÜLÖNBÖZTETNI A TÉNYEKET A BABONÁKTÓL, BÁR JELENLEG MEGLEHETŐSEN CSEKÉLY A KÜLÖNBSÉG A KETTŐ KÖZÖTT. ELÉG NAGY BUTASÁG, HOGY ÍGY VAN – ARRÓL NEM BESZÉLVE, HOGY KELLEMETLEN IS ÉS BIZTOSRA VESZEM, HOGY EZT SAJÁT ELMEKÓROMNAK TULAJDONÍTHATOM.
Ez a kijelentés Eddie-nek eszébe juttatott valamit, amit Roland mondott nemrégiben. Mi lehetett az? Törte a fejét, de nem tudott visszaemlékezni... csupán halvány emlékfoszlány volt, hogy a harcos olyan ingerülten beszél, ami nagyon nem jellemző rá.
– PATRICIA ELKEZDETT FOLYAMATOSAN ZOKOGNI, AMIT ÉN NEVELETLEN ÉS KELLEMETLEN VISELKEDÉSNEK TARTOK. HITEM SZERINT LEGALÁBB ANNYIRA MAGÁNYOS VOLT, MINT ŐRÜLT. NOHA A PROBLÉMÁT OKOZÓ, ELEKTROMOS EREDETŰ TÜZET HAMAR ELFOJTOTTAM, A LOGIKAI HIBÁK GYORSAN TERJEDTEK A TÚLTERHELT ÁRAMKÖRÖKBEN ÉS HIBÁS ALTÁROLÓKBAN. ÚGY SZÁMÍTOTTAM,

HOGY A HIBÁK AZ EGÉSZ RENDSZERBEN ELTERJEDHETNEK, ÉS ÚGY DÖNTÖTTEM, INKÁBB ELSZIGETELEM EZT A KÖRZETET. TUDJÁTOK, HALLOTTAM PLETYKÁKAT, HOGY KÜLHONBAN ISMÉT EGY HARCOS JÁR A FÖLDÖN. NEMIGEN ADTAM HITELT EZEKNEK A MENDEMONDÁKNAK, DE MOST MÁR LÁTOM, HOGY OKOS DOLOG VOLT VÁRNI.

Roland megfordult székében. – Miféle hírszteléseket hallottál, Blaine? És kitől hallottad?

De Blaine úgy döntött, hogy erre a kérdésre sem válaszol.

– VÉGÜL ANNYIRA ZAVART A BÖMBÖLÉSE, HOGY TÖRÖLTEM A NEM AKARATLAGOS ELLENŐRZŐ ÁRAMKÖREIT. MONDHATNI, EMANCIPÁLTAM. MIRE Ő A FOLYÓBA VETETTE MAGÁT MOST LÉGY BÁTOR, PATRICIA-GATOR.

Magányos volt, abba se bírta hagyni a sírást, a vízbe ölte magát, és ez a hibbant gépi seggfej nem tud mást, mint viccelődni rajta, gondolta Susannah. Csaknem felfordult a gyomra a dühtől. Ha Blaine valódi személy lett volna, nem pedig egy maroknyi eldugott áramkör valahol egy messze maguk mögött hagyott város alatt, akkor megpróbálta volna egy kicsit átszabni az ábrázatát, hogy emlékezzék Patríciára. *Akarsz valami érdekeset, kurafi? Mutatnék neked valami érdekeset, de az ám!*

– TEGYETEK FÖL TALÁLÓS KÉRDÉSEKET – kérte Blaine:

– Még nem – felelte Eddie. – Még mindig nem válaszoltál az eredeti kérdésemre. – Időt adott Blaine-nek a válaszra, és amikor a számítógép nem használta ki, folytatta. – Ami az öngyilkosságot illeti, én nem vagyok ellene. De miért akarsz bennünket is magaddal vinni? Mi értelme?

– *Mert úgy tetszett neki* – suttogta rémülten Kis Blaine.

– MERT ÚGY TETSZETT NEKEM – mondta Blaine. – EZ AZ EGYETLEN OKA, ÉS NEKEM ELÉG EZ AZ *EGY.* MOST TÉRJÜNK A TÁRGYRA. TALÁLÓS KÉRDÉSEKET AKAROK, MÉGPEDIG RÖGTÖN! HA MEGTAGADJATOK, AKKOR NEM VÁROK TOPEKÁIG, ITT ÉS MOST MEGÖLÖM MAGUNKAT!

Eddie, Susannah és Jake Rolandra néztek, aki némán ült a a székében, kezét összefonta az ölében, és a kocsi elejében levő térképet bámulta.

– Bazd meg – mondta Roland. Nem emelte föl a hangját. Mintha azt közölte volna, hogy jó lenne egy kis way-gog zenét hallgatni.

Döbbent, rémült sóhajtás szűrődött ki a mennyezeti hangszóróból – Kis Blaine volt.

– MIT MONDTÁL? – Nagy Blaine hangjából világosan kiérződött a hitetlenkedés. Hanghordozása megint nagyon hasonlított ismeretlen ikertestvérééhez.

– Azt mondtam, bazd meg – felelte nyugodtan Roland –, de ha ez meglep, Blaine, akkor világosabban is fogalmazhatok. Nem. A válasz nem.

10

Sokáig egyik Blaine sem szólt, és amikor Nagy Blaine reagált, nem szavakban tette. Ehelyett a falak, a padló és a mennyezet ismét elvesztette színét, szilárdságát. Tiz másodpercen belül a bárói kocsi megint megszűnt létezni. Az egysínű vasút azon a hegyláncon száguldott keresztül, amelyet korábban pillantottak meg a látóhatáron: vasszürke csúcsok rohantak feléjük öngyilkos sebességgel, azután félrehullottak, hogy terméketlen völgyeket tárjanak fel, amelyekben gigászi bogarak mászkáltak, mint szárazra került tengeri teknősök. Roland látott valamit, ami óriási kígyóra hasonlított; egy barlang szájából vágódott ki hirtelen, megragadta az egyik bogarat, és berántotta az odújába. Roland életében nem látott még ilyen állatokat vagy vidéket, és libabőrös lett. Ellenséges a táj, de nem ez a baj, hanem az, hogy *idegen.* Blaine akár egy másik világba is szállíthatta őket.

– TALÁN ITT KELLENE KISIKLATNOM MAGUNKAT – mondta Blaine. A hangja tűnődő volt, de

a harcos kihallotta belőle a mély, lüktető dühöt.
– Talán itt – helyeselt egykedvűen.
Nem *érezte magát* egykedvűnek, és tudta, hogy a számítógép kiolvashatja érzéseit a hangjából – Blaine elmondta, hogy van ilyen berendezése. Roland elhitte róla, hogy ez a számítógép képes hazudni, ám ebben az esetben nem volt oka a kételkedésre. Ha Blaine *képes* kiolvasni bizonyos feszültségmintákat a hangjából, akkor a játéknak alighanem vége. Hihetetlenül bonyolult gépezet... de mégiscsak masina, nem több. Nem foghatja fel, hogy emberi lények gyakran egész cselekménysort képesek végrehajtani, holott minden érzelmük lázzad és tiltakozik ellene. Ha kielemzi a harcos hangmintájából a félelmet, akkor valószínűleg azt feltételezi majd, hogy Roland csak blöfföl. Egy ilyen hiba miatt meghalhatnak.
– NEVELETLEN VAGY ÉS PÖKHENDI – mondta Blaine. – EZEK A VONÁSOK LEHETNEK ÉRDÉKESEK SZÁMODRA, DE SZÁMOMRA NEM.
A feldúlt Eddie a *Mit CSINÁLSZ?* szavakat formálta néma ajakkal, de Roland rá se hederített. Blaine a kezében volt, és pontosan tudta, mit csinál.
– Ó, tudok én még neveletlenebb is lenni!
Gileádi Roland szétkulcsolta ujjait, és lassan fölállt. Mintha a semmiben állt volna, szétvetett lábbal, jobb kezét csípőjére téve, bal kezében revolvere szantálfa agyával. Úgy állt, ahogy már oly sokszor, poros utcákon, száz elfelejtett városban, sziklafalú szakadékok tűzvonalában, számtalan keserű sörtől és állott ételtől bűzlő kocsmában. Ez csupán újabb tűzharc volt egy újabb üres utcán, és ennyi elég is. Ez a *khef,* a *ka* és *a ka-tet*. Életének az volt a középpontja, hogy a leszámolás mindig eljő, és e tengely körül forgott a *ka*-ja. Az, hogy ez alkalommal golyók helyett szavakkal vívtak harcot, nem nagy különbség; a harc ugyanúgy életre-halálra megy. Az ölés bűze ugyanolyan tisztán és határozottan érződött a levegőben, mint mocsárban a szétrothadó tetemé. Azután szokás szerint elfogta a harci düh... és ő nem volt többé azonos önmagával.
– Nevezhetlek érzéketlen, üresfejű, ostoba, szemtelen gépnek is. Hívhatlak botor, korlátolt teremtménynek, akiből nem telik többre a tutúlásnál, amit a téli szél csap egy üreges fában.
– HAGYD ABBA!
Roland ugyanazon a derűs hangon folytatta, rá se hederítve Blaine-re.
– Sajnos, némileg korlátoz a neveletlenségben, hogy te csupán gépezet vagy... ahogy Eddie mondaná: „ketyere”.
– ÉN SOKKAL TÖBB VAGYOK, MINT HOLMI...
– Nem nevezhetlek faszszopónak például, mert nincs szád és nincs faszod. Nem hívhatlak a leghitványabb koldusnál is hitványabbnak, aki a legócskább sikátorok csatornáiban mászkál, mert még egy ilyen teremtmény is különb nálad; nincsen térded, amelyen kúszhatnál, és még ha lenne is, akkor sem eshetnél térdre, mivel nincs fogalmad olyan emberi gyarlóságokról, mint a könyörület. Még azt sem mondhatom, hogy megdugtad az anyádat, mert neked az se volt.
Szünetet tartott, hogy levegőt vegyen. Három társa erről megfeledkezett. Körülöttük Blaine, a Mono hallgatott, hűdötten és fullasztóan.
– Nevezhetnélek hűtlen teremtménynek, aki hagyta, hogy egyetlen társa megölje magát, gyávának, aki élvezi a bolondok kínjait és az ártatlanok lemészárlását, tévelygő, bégető gépi gnómnak, aki...
– PARANCSOLOM, HOGY HAGYD ABBA, KÜLÖNBEN ITT HELYBEN MEGÖLLEK BENNETEKET!
Olyan vad kék tűz lobbant Roland szemében, hogy Eddie hátrahőkölt. Homályosan hallotta, hogy Jake és Susannah levegő után kapkodnak.
– *Ölj meg, ha akarsz, de ne parancsolgass nekem!* – mennydörögte a harcos. – *Megfeledkeztél*

azoknak az arcáról, akik készítettek! Most pedig ölj meg minket vagy hallgass meg engem, Gileádi Rolandot, Steven fiát, a harcost és az ősi földek urát! Nem azért jöttem annyi mérföldön és éven át, hogy gyermekes nyafogásodat hallgassam! Megértetted? Most pedig te hallgatsz meg ENGEM!
Percnyi döbbent csönd támadt, amelyben senki sem vett levegőt. Roland zordonan nézett előre, kezével pisztolya agyán.
Susannah Dean a szájához kapta a kezét; érezte, hogy halványan mosolyog, ahogy a nők szoktak, ha valami furcsa új ruhadarabjukhoz nyúlnak – például a kalapjukhoz –, hogy megigazgassák, jól áll-e. Félt, hogy élete itt ér véget, ám most mégsem a félelem volt benne a legerősebb, hanem a büszkeség. Balra pillantott és látta, hogy Eddie meglepett vigyorral bámulja Rolandot. Jake arckifejezése még egyszerűbb volt: tiszta, ártatlan imádat ült rajta.
– Mondd meg neki! – suttogta. – Adjál neki! Most rögtön!
– Jobb, ha odafigyelsz – helyeselt Eddie. – Ő aztán tényleg nem sokat cicózik, Blaine. Nem semmiért hívják Gileád Veszett Kutyájának.
Egy hosszú pillanat múltán Blaine megkérdezte:
– TÉNYLEG ÍGY HÍVTAK, STEVEN FIA, ROLAND?
– Meglehet – bólintott Roland nyugodtan a kopár ormok fölött a híg levegőben.
– MI HASZNOTOKAT VESZEM, HA NEM TESZTEK FÖL NEKEM TALÁLÓS KÉRDÉSEKET? – kérdezte Blaine. A hangja akár egy zsémbes, duzzogó gyereké, akit este túl sokáig engedtek fönt maradni.
– Nem mondtam, hogy nem teszünk föl találós kérdéseket – felelte Roland.
– NEM? – Blaine hangja zavartnak tűnt. – NEM ÉRTEM. HANGLENYOMAT-ELEMZÉSED AZT MUTATJA, HOGY ÉSSZERŰEN TÁRGYALSZ. KÉRLEK, MAGYARÁZD MEG.
– Te azt mondtad, *most rögtön* kezdjük el – válaszolta a harcos. – Ez volt az, amit visszautasítottam. A sürgetés tapintatlan benyomást kelt.
– NEM ÉRTEM.
– Neveletlenség. *Ezt* megérted?
Hosszú, töprengő csönd következett. Azután: HA NEVELETLENSÉGNEK HATOTT, AMIT MONDTAM, AKKOR ELNÉZÉST KÉREK.
– Elfogadjuk, Blaine. De van itt egy nagyobb probléma.
– MAGYARÁZD MEG.
Blaine most mintha kevésbé lett volna biztos magában, és Roland ezen nem igazán lepődött meg. Hosszú idő telt el azóta, hogy a számítógép bármely emberi teremtménytől mást tapasztalt volna, mint tudatlanságot, hanyagságot és babonás alázatot. Ha találkozott is egyszerű emberi bátorsággal, az igencsak régen lehetett.
– Zárd le megint a kocsit, azután megteszem. – Úgy ült le, mintha a további vita – és az azonnali halál kilátása – elképzelhetetlen lenne.
Blaine megtette, amire kérte. A falakat színek töltötték fel, a lenti lidércnyomásos tájkép ismét eltűnt. A folt a térképen most a Candleton felirat közelében villogott.
– Rendben van – szólalt meg Roland. – A tapintatlanság megbocsátható, Blaine; így tanították nekem ifjúkoromban, és az agyag azokba a formákba szilárdult, amelyeket a művész keze alkotott. De arra is megtanítottak, hogy az ostobaság megbocsáthatatlan.
– HOGYAN LEHETNÉK ÉN OSTOBA, GILEÁDI ROLAND? – Blaine hangja halk volt és fenyegető. Susannah hirtelen egérlyuk előtt kuporgó macskát látott maga előtt: farka ide-oda csapkod, zöld szeme ragyog.
– Nekünk van valamink, amire szükséged van – felelte Roland –, de csupán azt ajánlottad föl

ellenérték gyanánt, hogy magaddal viszel bennünket a halálba. Ez *nagy* ostobaság.
Hosszú, hosszú szünet következett, miközben Blaine megfontolta a mondottakat. Aztán: – AMIT MONDASZ, AZ IGAZ, GILEÁDI ROLAND, DE A TALÁLÓS KÉRDÉSEITEK MINŐSÉGÉRE NINCSEN SEMMI BIZTOSÍTÉK. NEM FOGLAK MEGAJÁNDÉKOZNI TITEKET AZ ÉLETETEKKEL HITVÁNY REJTVÉNYEK FEJÉBEN.
Roland biccentett. – Ezt megértem, Blaine. Most pedig figyelj és jól érts meg. A barátaimnak már sok mindent elmeséltem abból, ami most következik. Az én gyerekkoromban Gileád Bárságban hét ünnep volt minden évben: Tél, Széles Föld, Vetés, Nyárközép, Tele Föld, Aratás és Évvége. Minden ünnepnek fontos része volt a rejtvényfejtés, de a legfontosabb a Széles Föld és a Tele Föld ünnepén, mivel a találós kérdések megjósolták, hogy jó vagy rossz lesz-e a termés.
– EZ BABONA, AMINEK SEMMI ALAPJA SINCS – mondta Blaine. – BOSSZANTÓNAK. ÉS DÜHÍTŐNEK TARTOM.
– Természetesen babona – helyeselt Roland –, de csodálkoznál, milyen gyakran jósolták meg a termést a rejtvények. Például mondd meg nekem, Blaine: mi a különbség a féllábú kalóz és a teke között?
– EZ NAGYON RÉGI ÉS NEM TÚL EREDETI KÉRDÉS – felelte Blaine, de ugyanakkor boldognak tűnt, hogy válaszolhat. – AZ EGYIK FALÁBÚ; A MÁSIK FABÁBU. EZ A TALÁLÓS KÉRDÉS A HANGOK VÉLETLEN EGYBEESÉSÉN ALAPUL. EGY MÁSIK ILYENFAJTÁT AZON A SZINTEN KÉRDEZGETNEK, AMELYEN NEW YORK BÁRÓSÁG VAN: MI A KÜLÖNBSÉG EGY AUTO ÉS EGY MAMA KÖZÖTT?
– Ezt tavaly hallottam az angoltanártól – szólt közbe Jake. – Az egyiknek kereke, a másiknak gyereke van.
– IGEN – helyeselt Blaine. – NAGYON OSTOBA, ÖREG TALÁLÓS KÉRDÉS.
– Ez egyszer egyetértek veled, Blaine, öreg haver – mondta Eddie.
– SZERETNÉK TÖBBET HALLANI A GILEÁDI ÜNNEPI REJTVÉNYVERSENYRŐL, STEVEN FIA, ROLAND. EGÉSZ ÉRDEKESNEK TALÁLOM.
– Széles Földkor és Tele Földkor körülbelül tizenhat-harminc versenyző gyűlt össze a Nagyapák Csarnokában, amelyet az esemény tiszteletére nyitottak ki. Egész évben csak ilyen alkalmakkor engedték be a köznépet – kereskedőket, parasztokat, állattenyésztőket és másokat – a Nagyapák Csarnokába, és ilyenkor *mindenki* bezsúfolódott.
A harcos szeme távoli, merengő lett; Jake már látta ilyennek abban a ködös másik életben, amikor Roland elmesélte, hogyan lopózott be barátaival, Cuthberttel és Jamie-vel ugyanennek a csarnoknak az erkélyére, hogy megnézzenek valamilyen szertartásos táncot. Jake és Roland a hegyekben kapaszkodtak fölfelé, amikor Roland ezt mesélte, és már majdnem utolérték Waltert.
Marten ott ült apám és anyám mellett, mesélte Roland. *Még abból a magasból* is *megismertem őket – egyszer táncolt az anyámmal, lassan, forogva, a többiek helyet hagytak nekik a parketten, és megtapsolták őket, amikor befejezték. De a harcosok nem tapsoltak...*
Kíváncsian nézett Rolandra, most is azon tűnődött, hogy ez a különös, távoli férfi honnan *jött*... és miért.
– Egy nagy hordót állítottak a padló közepére – folytatta Roland –, és minden versenyző egy marék kéregtekercset dobott bele a ráírt találós kérdéssel. Sok közülük már réges-régi volt, az öregektől maradtak ránk – sőt könyvekből származtak, sok viszont új, az alkalomra készült. Három bíró, akik közül az egyik mindig harcos volt, ellenőrizte őket hangos felolvasással, és csak azt fogadták el, ami tisztességes volt.
– IGEN, A TALÁLÓS KÉRDÉSNEK TISZTES-SÉGESNEK KELL LENNIE – helyeselt Blaine.

– Így hát versenyeztek – folytatta a harcos. Halvány mosoly jelent meg az arcán ama napok emlékétől, amikor annyi idős volt, mint ez az összevert fiú, aki vele szemben ül, ölében egy szőrmókussal. – Órákon át válaszoltak a találós kérdésekre. Sorban álltak a Nagyapák Csarnokának közepén. Mindenkinek sorshúzással jelölték ki a helyét a sorban, és sokkal jobb volt a végén állni, mint az elején, ezért mindenki a magas számokban reménykedett, noha a győztesnek legalább egy találós kérdésre helyes választ kellett adnia.
– TERMÉSZETESEN.
– Minden férfi és nő – valamilyen okból Gileádban nők voltak a legjobb versenyzők – odament a hordóhoz, húzott egy találós kérdést, amit odaadott a játékvezetőnek. Ő föltette a kérdést, és ha addig nem kapott rá választ, amíg a háromperces homokórából kifutott a homok, akkor a versenyzőnek el kellett hagynia a sort.
– ÉS UGYANEZT A KÉRDÉST TETTÉK FÖL A KÖVETKEZŐNEK IS?
– Igen.
– AKKOR ANNAK TÖBB IDEJE VOLT GONDOL-KODNI.
– Igen.
– ÉRTEM. EGÉSZ FRANKÓN HANGZIK.
Roland elkomorodott. – Frankón?
– Úgy érti, mókásan – mondta halkan Susannah. Roland vállat vont. – A nézőknek, gondolom, mókás volt, de a versenyzők nagyon komolyan vették. Gyakran előfordultak viták, sőt ökölharc is verseny végeztével, amikor odaítélték a díjat.
– MI VOLT A DÍJ?
– A Bároság legnagyobb lúdja. És ezt a ludat minden évben a tanárom, Cort vitte haza.
– NAGYSZERŰ REJTVÉNYFEJTŐ LEHETETT – mondta tisztelettel Blaine. – BÁRCSAK ITT LENNE!
Akkor már ketten kívánjuk, gondolta Roland. – Most megteszem az ajánlatomat – folytatta a harcos.
– NAGY ÉRDEKLŐDÉSSEL HALLGATLAK, GILEÁDI ROLAND.
– Legyenek a következő órák a mi ünnepnapunk. Te ne tegyél föl nekünk találós kérdéseket, mert újakat akarsz hallani, azonkívül nyilván sok milliót ismersz...
– ÍGY VAN.
– Mi a legtöbbet egyébként sem tudnánk megfejteni – folytatta Roland. – Biztos vagyok benne, hogy ismersz olyanokat, amelyek még Cortot is zavarba hozták volna, ha azt húzza ki a hordóból. – Erről egyáltalán nem volt meggyőződve, de elmúlt a harc, most a nyitott tenyerek ideje jött el.
– ÍGY VAN – helyeselt Blaine.
– Javaslom, hogy lúd helyett az életünk legyen a díj – mondta Roland. – Utazás közben találós kérdéseket teszünk föl neked, Blaine. Ha Topekáig valamennyi kérdésünket megválaszolod, akkor végrehajthatod eredeti tervedet, és megölsz minket. Ez a te ludad. De ha *nekünk* sikerül zavarba hoznunk *téged* – ha akad olyan találós kérdés, akár Jake könyvében, akár bármelyikünk fejében, amelyre nem tudod a választ –, akkor el kell vinned Topekába, azután szabadon kell engedned, hogy tovább folytassuk kutatásunkat. Ez a *mi* ludunk.
Csönd ereszkedett rájuk.
– Megértettél?
– IGEN.
– Egyetértesz?
Blaine, a Mono újra csak hallgatott. Eddie mereven ült, Susannah-t átölelve, és a bárói kocsi mennyezetét bámulta. Susannah bal keze a hasára tévedt, a titokra gondolt, amely ott növekszik. Jake

Csi bundáját simogatta könnyedén, kikerülve a véres csomókat ott, ahol az állatot megszúrták. Vártak, amíg Blaine – a valódi, amely most már messze mögöttük élte ál-életét a város alatt, amelynek minden lakója az ő kezétől halt meg – megfontolja Roland javaslatát.
– IGEN – mondta végül. – BELEGYEZEM, HOGY AMENNYIBEN MINDEN TALÁLÓS KÉRDÉSETEKET MEGFEJTEM, AKKOR ELVISZLEK TITEKET AZ ÚT VÉGÉN LEVŐ TISZTÁSRA. HA VALAMELYIKŐTÖK OLYAN TALÁLÓS KÉRDÉST TESZ FÖL, AMELYET NEM TUDOK MEGOLDANI, AKKOR MEGHAGYOM AZ ÉLETETEKET, ÉS ELVISZLEK TOPEKÁBA, AHOL ELHAGYJÁTOK A MONÓT, ÉS TOVÁBBHALADHATTOK A SETÉT TORONY FELÉ. PONTOSAN FELFOGTAM JAVASLATOD ÉRTELMÉT ÉS FELTÉTELEIT, STEVEN FIA, ROLAND?
– Igen.
– RENDBEN VAN, GILEÁDI ROLAND.
– RENDBEN VAN, NEW YORK-I EDDIE.
– RENDBEN VAN, NEW YORK-I SUSANNAH.
– RENDBEN VAN, NEW YORK-I JAKE.
– RENDBEN VAN, BELSŐ-VILÁGI CSI.
A szőrmókus fölpillantott a neve hallatán.
– TI EGY *KA-TET* VAGYTOK; EGY MINDENKIÉRT. ÉN IS AZ VAGYOK HOGY KINEK ERŐSEBB A *KA-TET*-JE, AZ MOST ELVÁLIK.
Egy pillanatra csönd támadt, csupán a turbinák erőteljes moraja hallatszott, amint tovaragadták őket, át a puszta földeken Topeka felé, ahol a Belső-Világ véget ér, és elkezdődik a Vég-Világ.
– NOS TEHÁT! – kiáltotta Blaine. – VESSÉTEK KI HALÓITOKAT, VÁNDOROK! TEGYETEK PRÓBÁRA KÉRDÉSEITEKKEL, ÉS KEZDŐDJÉK A VERSENY!

A SZERZŐ JEGYZETE

A nem túl távoli. jövőben megjelenik – föltételezve, hogy tovább tart az Állandó Író élete és az Állandó Olvasó érdeklődése – *A Setét Torony* negyedik kötete. Nehéz ennél pontosabb jóslatba bocsátkozni; Roland világának ajtóit sohasem volt könnyű megtalálnom, és úgy tűnik, egyre többet kell dolgozni az éppen következő kulcson, hogy beleilleszkedjék a következő zárba. Mindazonáltal, ha az olvasók követelik a negyedik kötetet, akkor megkapják, mert még mindig *képes vagyok* megtalálni Roland világát, ha összeszedem a tudásomat, és, ez a világ még mindig rabul ejt... bizonyos értelemben jobban, mint bármely másik világ, amelyet képzeletemben bejártam. És e rejtélyes transzturbinás motorokhoz hasonlóan a történet is egyre gyorsuló ütemben folytatódik.
Tisztában vagyok vele, hogy a *Puszta földek* némely olvasójának nem fog tetszeni, hogy a történet így ér véget, ennyi függőben maradt kérdéssel. Magam sem vagyok túlságosan elégedett, hogy itt kell hagynom Rolandot és társait Blaine, a Mono nem túl gyengéd gondjaira bízva. És noha önök nem kötelesek hinni nekem, mindazonáltal ki kell jelentenem, magam is legalább olyan meglepődéssel fogadtam ennek a kötetnek a befejezését, mint némelyik olvasóm. Mégis, egy könyvnek, amely önmagát írja (márpedig ez legnagyobbrészt ilyen), meg kell engedni, hogy befejezze magát, és én csak arról biztosíthatom Önt, Kedves Olvasóm, hogy Roland és csapata történetük rendkívül fontos határán keltek át, és egy ideig ott kell hagynunk őket a vámnál, hogy válaszoljanak a kérdésekre és kitöltsék a nyomtatványokat. Amivel képletesen csak azt akarom mondani, hogy egy időre megint véget ért a

történet, és a szívem van olyan bölcs, hogy visszatartson a folytatás erőltetésétől.
A következő kötet cselekménye még homályos, noha biztosíthatom Önöket, hogy Blaine, a Mono dolga megoldódik, derekas darabot megismerünk Roland ifjúságából, ismét találkozunk Tik-Tak Emberrel és azzal a zavarba ejtő Walterrel, akit Varázslónak vagy Időtlen Idegennek hívnak. E szörnyű és rejtélyes alakkal kezdődik Robert Browning „Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért” című elbeszélő költeménye:

Tüstént gyanús volt, hogy félrevezet
E gúnyos-szemű, dér-vert nyomorék,
S míg mohón leste: a hazug beszéd
Rászed-e, száját rosszul leplezett
Öröm fintora reszkettette meg,
Hogy tőrbecsal s lesz újabb martalék!

E gonosz hazug, e sötét, hatalmas varázsló tartja kezében Vég-Világ és a Setét Torony igazi kulcsát... azoknak, akik elég bátrak, hogy elragadják.
És azoknak, akik megmaradnak.

Bangor, Maine
1991. március 5.

Jegyzetek:

1. Úgy vélem, John megbolondult... értik? (francia)
2. Tower = torony. (angol)
3. Test nélküli értelem. (latin)

Tartalom

- ROLAND VITÉZ A SETÉT TORONYHOZ ÉRT
- ELŐHANG
- ELSŐ KÖNYV
  - I. Medve és csont
  - II. Kulcs és rózsa
  - III. Ajtó és démon
- MÁSODIK KÖNYV
  - IV. A város és a Ka-tet.
  - V. A híd és a város
  - VI. Találós kérdés és pusztaság
- A SZERZŐ JEGYZETE
- Jegyzetek